

Giới thiệu Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến

Truyện Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến của tác giả Mộc Thanh Vũ thuộc thể loại ngôn tình hiện đại với tình huống mới lạ.

Đó là câu chuyện tình yêu, hôn nhân của An Dĩ Nhục, một thị trường tại một thành phố nhộn nhịp. Cuộc hôn nhân của cô không được suôn sẻ như bình thường, chồng cô là một gã lạnh lùng, khô cứng đến khi cuộc hôn nhân này kết thúc.

Tại nơi làm việc, một đồng nghiệp cấp dưới của cô vào sinh ra tử, hoạn nạn không bỏ nhau, tình cảm như được bùng cháy, liệu có một tình yêu tốt đẹp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trời xui đất khiến

Đứng ở tầng mười tám của đỉnh tòa nhà, cô rũ xuống lông mi dài, niềm phong cảm xúc cuộn cuộn cất vào ở đáy mắt, mặc cho gió lạnh hoành hành.

Hơi thở hấp dẫn nào đó làm như đang lan tràn không tiếng động, ngẩng đầu lên, hít vào một hơi thật sâu, tập trung suy nghĩ, đề xuống dao động trong lòng, để tinh táo dần dần thay thế buồn bã.

Thật lâu sau, khẽ mở mắt ra nhìn trắng sáng treo cao phía chân trời, sáng tỏ mà lại cao xa, còn có một ánh mắt người, thâm thúy, tăm tối, phức tạp, ân cần.

Thấy anh trước sau không nói, cô nhủ mảy, xoay người đối mặt với anh kiêu căng chỉ trích: "Cái người này rõ là, dầu gì cũng an ủi em mấy câu đi chứ? Lúc này sao lại im lặng là vàng rồi hả? Bình thường không phải tán dóc là nhất sao?"

Người đàn ông vô tội gỡ gỡ đầu tóc, nhủ mảy nhìn cô chăm chú, trong mắt thoáng hiện ranh mãnh dịu dàng: "An Dĩ Nhục, em có biết em đã phát tiết rất lâu rồi không, ở đây gió rất to, anh cũng sắp đông lạnh đến hy sinh rồi."

Nghe anh nói như vậy, cô mới chú ý tới chiếc áo khoác ngoài của người đàn ông choàng ở trên người mình, giữa mùa đông anh lại chỉ mặc chiếc áo khoác đồ tây. Rất không phong độ, cô ha ha nở nụ cười, "Đẹp trai phóng khoáng giỏi văn giỏi võ yêu tổ quốc và nhân dân học sinh cũng sợ lạnh?"

Người đàn ông chọc hai tay vào trong túi quần của mình, nhún vai, lạnh đến hàm răng cũng run lên, bất mãn kháng nghị: "Ôi! Anh nói, nếu như sau này tâm tình em không tốt ngàn vạn lần đổi lại cách thức giãy vò, ngày lạnh lẽo chết tiệt này anh chịu lạnh cũng chịu không được nữa rồi." Nói xong còn phẩy hóp giậm chân, rút tay ra để đến bên miệng hà hơi.

Anh Dĩ Nhục im lặng, đáy lòng dâng lên cảm kích và xúc động.

"Bây giờ mượn em để qua ôm em, thừa dịp bốn bề vắng lặng, muốn khóc thì cứ sức khóc một hồi." Thân thể người đàn ông cao ráo thẳng tắp đứng ở trước mặt cô, giúp cô ngăn cản cơn gió đêm lạnh thấu xương, duỗi cánh tay dài, ôm cả người cô vào trong lòng. "Anh biết quên là một chuyện rất khó khăn, nhưng khi đã từng trở nên hoàn toàn thay đổi, ngoại trừ quên, chúng ta không có lựa chọn nào khác." Tay phải đỡ lấy cái ót của cô dán vào lồng ngực anh, anh nói: "An Dĩ Nhục, em có anh!"

Giọng nói kiên định như vậy, giọng nói trầm nhẹ như vậy, mang theo sức lực mê hoặc lòng người, dễ dàng khiến cho cô mềm yếu lại. Mặt nạ kiên cường trong nháy mắt rạn nứt, nước mắt cứ như vậy trượt ra khóe mắt, nhỏ giọt tung hoành ở trên mặt, ngừng cũng không ngừng được, nóng hổi xuyên thấu qua áo sơ mi rơi vào trên da thịt ở trước ngực của anh.

Từng giọt nước mắt lạnh băng chạy ngược vào trong miệng, mặn đắng.

Đêm vắng tình, cuối cùng cô học được cách quên, sau đó, cô đã hiểu, trong tình yêu, không phải bạn muốn tan xương nát thịt là có thể!

"Em có anh!" Đây là lời tâm tình của bọn họ. So với câu "Anh yêu em!" càng kiên định hơn.

Phụ nữ, có lẽ trời sinh chính là vì yêu mà sống, sẵn lòng đi yêu, khát vọng được yêu, chấp nhất như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Vì vậy, chúng ta kinh nghiệm, chúng ta mê mang bằng hoàng.

Phụ nữ, chung quy thích lấy nước mắt biểu lộ tâm tình, nước mắt mặn ứ, nước mắt nóng hổi, tung hoành ngang dọc ở trên mặt.

Vì vậy, chúng ta đau lòng, chúng ta nếm hết bi thương.

Trong tình yêu, chúng ta học cách khoan dung, học cách tha thứ, đồng thời, cũng học được cách đồ kị, học cách trả thù.

Vì vậy, chúng ta cười, chúng ta đau.

Trong tình yêu, chúng ta dây dưa không rõ, có người yêu bạn, có người tổn thương bạn.

Vì vậy, chúng ta thử dùng lãng quên thay thế đau lòng, lấy kiên cường bao trùm nguy trang.

Sau khi có yêu, chúng ta có thể lĩnh hội ẩm áp nước chảy đá mòn;

Sau khi trải qua đau đớn, chúng ta rút cuộc biết khoảng cách kích tình và hiện thực.

Hóa ra, trốn tránh, không nhất định trốn được; Hóa ra, đối mặt, không nhất định trải qua khó khăn nhất;

Hóa ra, cô đơn chỉ là chúng ta phán đoán; Hóa ra, đau khổ chỉ là một loại kinh nghiệm;

Có lẽ ở trong mắt bạn, lúc này là câu chuyện tổn thương tình thân lại có chút thảm thiết, nhưng, ở ái dục giàn giụa hôm nay, tại sao chúng ta không muốn theo đuổi một mối tình oanh oanh liệt liệt, liều chết triền miên. Cho dù thiếu thân lao đầu vào lửa, cho dù thịt nát xương tan, vẫn cố chấp muốn tự tay đan mộng tình yêu "Tay trong tay cùng sống với nhau đến trọn đời" này.

Nếu như sinh mạng đã đến đây, ai không muốn lưu lại một phần khắc cốt ghi tâm?

Đời người đi đến một giây cuối cùng, ai cam tâm mắt thấy tình yêu héo rũ xuống mồ?

Văn này gửi đến tất cả những ai tin vào tình yêu, sẵn lòng yêu bạn!

Để chúng ta cùng nhau hiểu được tình yêu lãng mạn ở trong lời văn, lĩnh hội được sự cay đắng và vẻ đẹp trong đó.

"Chủ nhật cũng không có chút tiêu khiển gì sao?" Người đàn ông tao nhã lắc lắc ly rượu đỏ, trong mắt phượng thoáng qua ý cười không dễ phát hiện.

"Đạo phố, mua sắm, nghe nhạc, uống..." Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lời vừa ra đến khóe miệng bị miễn cưỡng nuốt trở vào, người phụ nữ ho nhẹ một tiếng, cười dịu dàng, "Cùng bạn bè uống trà."

Người ngồi tựa lưng vào ghế rút cuộc nhìn không được, hì hì một tiếng vui vẻ, nghĩ thầm cô bé ngốc này già bộ đủ cực khổ.

Người đàn ông nhíu mày, khóe miệng nhếch lên thành độ cong đẹp mắt, người phụ nữ nhíu mày, bình tĩnh như thường mà bung ly lên, khép mi khẽ nói: "Nghe nói anh kinh doanh một câu lạc bộ tập thể hình?" Giọng nói dịu dàng, thanh âm không cao không thấp.

Người đàn ông "Ừ" một tiếng, nhìn ngón tay thon dài xinh đẹp của cô, lại âm thầm đánh giá đáng người mảnh mai của cô, nhoen miệng cười, "Bình thường rất ít vận động sao?"

Người phụ nữ khẽ cúi đầu nhỏ giọng giải thích, "Lúc đi học vẫn còn thường tham gia một số hoạt động, sau này công việc bận quá, có thời gian chỉ muốn ngủ nhiều một chút."

Cô bé ngây thơ, không cẩn thận đã bị chụp vào lời nói thật, người ngồi tựa lưng vào ghế nhấp môi rượu đỏ, kết luận.

Người đàn ông cười khê, năm tháng để lại dấu vết trắng trẻo ở trên gương mặt anh tuấn của anh, làm anh hấp dẫn và chín chắn hơn bạn cùng lứa tuổi không thể nào bằng được, "Đây là danh thiếp của tôi, có thời gian hoan nghênh cô qua ngồi một chút." Đồng thời lại đưa ra một thẻ vàng, "Lúc đi mang theo cái này."

Người phụ nữ do dự, ngay sau đó lịch sự hai tay nhận lấy, trong lòng thầm đọc một tiếng tên của anh ta, nghiêm mặt hỏi: "Cầm cái thẻ này có thể miễn phí?"

Người đàn ông có nhiều hứng thú nhìn cô, cười đến đầy ắp, "Thử xem chẳng phải sẽ biết sao."

Trên mặt vẫn treo một nụ cười thỏa đáng, nhẹ giọng nói cảm ơn sau đó bỏ danh thiếp và thẻ vàng vào trong túi xách, người phụ nữ khẽ hớp một ít rượu đỏ.

"Tiết tấu cuộc sống đô thị quá nhanh, tập thể hình là một cách tốt để giảm căng thẳng, dừng ngay thử xem." Người đàn ông rất kiên nhẫn, giọng nói không nhanh không chậm, tựa hồ nhìn thấu cô không có ý định tiến về phía trước.

"Trong phòng tập thể hình rất ngột ngạt, ngược lại, tôi càng thích hoạt động bên ngoài hơn." Người phụ nữ thuần thục cắt bớt tết trong đĩa, tự ý nói: "Leo núi, chơi bóng đều là lựa chọn rất tốt."

Người đàn ông nén ý cười bên khóe miệng, quan tâm đưa đến khăn ăn, sau một lúc im lặng hợp thời thay đổi đề tài. Người phụ nữ phối hợp trò chuyện cùng anh, từ công việc của nhau đến từng hứng thú và yêu thích của mình, tóm lại, bữa cơm này kết thúc trong một bầu không khí hài hòa lại có chút áp lực, người đàn ông gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán, ra đến trước nhà hàng cực kỳ phong độ nói: "Cô sống ở đâu, tôi đưa cô về."

Người phụ nữ âm thầm lau mồ hôi, cười yếu ớt từ chối: "Không cần, tôi có lái xe tới."

Người đàn ông nhún mày gật đầu, "Vậy lần sau gặp lại, tôi điện thoại cho cô."

Cô mỉm cười, nhìn kỹ phía dưới, nụ cười hơi có vẻ miễn cưỡng.

Đến bãi đỗ xe, điều tự ra xe của mình, người đàn ông vẫy vẫy tay với cô, phóng khoáng đi mất.

Hai phút sau, Mễ Ngu đi giày cao gót ngồi vào trong xe, ôm bụng cười không ngừng.

An Dĩ Nhựt hí mắt trừng cô, "Không phải đều là vì cậu sao, cười không biết ngưng."

"Cậu thật là dở tệ, lòng trước được trời sinh không phải là diễn viên, khẳng định làm lộ rồi." Mễ Ngu cười đến mức thiếu chút nữa đau sốc hông, thật vất vả mới dừng lại được, hơi có chút lúng lẩy vỗ vỗ bả vai của cô, "Thật sự là cô nàng ngây thơ."

"Làm lộ? Không phải đâu, kỹ thuật diễn của tớ thật kém như vậy? Quả thực đã kích cuộc sống nhiệt tình." An Dĩ Nhựt ừ rừ khỏi động xe, thuận miệng nói: "Bề ngoài không tệ, xuất thân không tệ, cũng coi như là quý ông, chẳng qua là người chẳng có gì đặc sắc." Giác quan thứ sáu của người phụ nữ nói cho cô biết, người đàn ông thâm trầm là giả vờ, trong lòng dường như có chút ngả ngớn.

"Tớ thấy rất tốt, người ta vừa ra tay thì đã đưa tám thẻ vàng, xem ra đối với cậu ấn tượng không tệ." Thấy An Dĩ Nhựt cắn răng nhìn cô như hổ rình mồi, Mễ Ngu nheo mắt, không sợ chết tiếp tục nói: "Tớ nghe nói chi phí câu lạc bộ tập thể hình ấy của anh ta đặc biệt cao, nếu không hôm nào chúng ta đi thử xem, nói không chừng thật sự là miễn phí toàn bộ."

"Mễ Ngu, cậu hãy lái xe, An đại tiểu thư rất mệt." An Dĩ Nhựt tắt máy nhảy xuống xe, hất cằm lên ra lệnh.

Mễ Ngu biết chọc giận An đại tiểu thư, không dám thêm dầu thêm mỡ nữa, không tình nguyện ngồi vào ghế lái, cười lạnh nói: "Vừa rồi chưa ăn no phải không, tớ mời cậu ăn khuya."

Đầu chi chưa ăn nó, cô hầu như không có ăn, xem mắt này thật không phải là việc người làm, hai người mặt đối mặt ngồi xuống, ngay cả tiếng hơi thở cũng nghe được rõ ràng tường tận, ăn thế nào? Ai nuốt trôi?

Đối với cuộc đời duy nhất trải qua một lần xem mắt, An Dĩ Nhựt tổng kết ra hai chữ châm ngôn: chịu tội!

"Trong lòng đủ u ám, rõ ràng phá hỏng kế hoạch giảm béo của tớ." An Dĩ Nhựt tùy tiện lục ra một cái đĩa, âm nhạc bắt đầu truyền ra, nhắm nghiền mắt hưởng thụ, ngay tại lúc Mễ Ngu cho rằng cô ngủ, cô xảo quyết nở nụ cười: "Vậy thì quay về làm cho tớ bánh phô mai blueberry."

Không ngoài dự đoán, sắc mặt Mễ Ngu đột nhiên thay đổi, tức giận nhìn chằm chằm vào cô, "Cậu điên rồi, An Dĩ Nhựt."

"So với cậu, hơn một chút." Cô vẽ mặt cợt nhả, cũng biết Mễ Ngu thân là người mẫu yêu nhất là bánh phô mai blueberry, nhưng chịu ảnh hưởng nghề nghiệp, cô ấy rất hạn chế không thể đụng vào quá nhiều đồ ngọt. Cho nên, chỉ cần Mễ Ngu chọc cô, An tiểu thư giống như nữ vương cầm lấy bánh ngọt ăn ngon lành ở trước mặt của cô ấy, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng than thở chặc chặc, làm Mễ Ngu tức giận đến hận không thể đá hai chân cô coi như phần thưởng.

"Tại sao bác nhất định phải buộc cậu xem mắt, đại mỹ nữ thế này còn lo không ai thèm lấy?" Cãi nhau đủ rồi, An Dĩ Nhựt nhắm mắt lại hỏi cô ấy, "Hơn nữa cậu cũng không thích kết hôn sớm như vậy, cậu nghĩ thế nào?"

"Ông ấy luôn luôn phản đối tớ làm người mẫu, sợ tớ bị quy tắc ngăn." Mễ Ngu nói xong không chút để ý, vững vàng đánh tay lái trên tay, làm như biết kế tiếp An Dĩ Nhựt muốn nói gì, cười khò nói: "Từ trước đến nay ông ấy chưa bao giờ hiểu rõ về con gái của mình, cho rằng đưa tiền chính là đối tốt với tớ. Cậu biết không, mỗi lần bảo tớ đi việc ấy, đều là tới đưa tiền vào trong tay tớ, Mễ Mễ, đây là một vạn đồng, lấy đi tiêu vặt."

An Dĩ Nhựt có thể tưởng tượng nét mặt của bác Mễ khi nói lời này, nhìn nghiêng gương mặt hoàn mỹ của Mễ Ngu, an ủi: "Bác ấy chỉ lấy phương thức đặc hữu để biểu đạt tình yêu." Bác Mễ yêu thương con gái không kém bất kỳ cha mẹ nào, chẳng qua là tình thương rất nặng của cha chung quy không cách nào so sánh được với tình yêu dịu dàng như nước của mẹ, Mễ Ngu sinh ra ở trong gia đình đơn thân là cô gái từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ, tuy nhiên, An Dĩ Nhựt cô may mắn có được cuộc sống rất thoải mái tùy tính, không có chút may mắn tính cách mỏng manh yếu đuối của đứa trẻ đơn thân, trái lại càng lúc càng tự tin, một niềm tự hào tỏa sáng ra ở trong lòng.

Mễ Ngu hung hăng xì một tiếng khinh miệt ở trong lòng, thờ dài, mới nói: "Trên miệng ông ấy nói phản đối, về hành động ngược lại không có ngăn cản, đây cũng là nguyên nhân tớ không có xung đột chính diện với ông ấy." Nghiêng đầu cười xảo quyết với An Dĩ Nhựt, cô nói: "Cho nên ông ấy sắp đặt tớ đi xem mắt, tớ đều ngoan ngoãn đi, tớ là đứa con gái hiếu thảo." Là trích dẫn tiêu chuẩn điển hình không có trách nhiệm của Mễ Ngu.

An Dĩ Nhựt xì một tiếng, cười nắc nẻ: "Cậu cũng có đủ khả năng để cho qua, biết tìm diễn viên thế thân để quay phim, chưa bao giờ nghe nói qua xem mắt cũng tìm người gánh dùm."

"Cái này gọi là trên có chính sách dưới có đối sách." Mễ Ngu cười gian, nói: "Thế nào, có phát triển không gian hay không? Tớ thấy người nọ không tệ."

"Tránh xa tớ ra, cậu quá chướng mắt." An Dĩ Nhựt hung hăng véo cô một cái, nghiêng đầu nhìn cảnh vật lui ngược nhanh chóng ngoài cửa sổ xe, nghĩ đến màn kịch xem mắt họ này có chút hoang đường, vô thức thờ dài, không có nói tiếp.

Tối qua khi cô buông lỏng thân thể mệt mỏi trở lại nhà trọ, Mễ Ngu đang nằm nghe nhạc trên ghế sofa trong phòng khách, cô đi qua ngồi ở một chỗ ngồi

bên cạnh trên sofa, đáng thương hỏi: "Có gì ăn hay không?"

"Còn chưa có ăn cơm?" Mắt Mễ Ngư nhìn nóc nhà, chậm rãi hỏi, nghe cô ừ một tiếng, mở miệng mắng: "Tịch Thạc Lương chết tiệt, anh ta không phải là người, để cậu làm việc trễ như vậy ngay cả tạm ngừng công việc ăn cơm cũng tiết kiệm?"

"Dính dáng gì tới anh ấy. Cậu làm sao vậy?" An Dĩ Nhựt mở mắt ra, ý thức được tâm tình chán nản của cô, mặc dù tính tình của Mễ Ngư lạnh chút, nhưng rất ít nổi giận.

"Tránh ra." Mễ Ngư qua loa, rõ ràng không muốn nói chuyện nhiều, đứng dậy đi vào bếp làm cho cô ăn, ai bảo cô không muốn nhìn thấy bạn bè đói bụng.

An Dĩ Nhựt tựa người vào cạnh cửa, trong tay bưng cà phê, "Có thể bỏ ra thời gian đi biểu diễn cho tớ không?"

Mễ Ngư ừ một tiếng, lưu loát nấu cho cô bát mì, còn bỏ thêm quả trứng gà, mới lười biếng hỏi: "Ngày nào?"

"Tối thứ ba tuần sau."

"Biết rồi." Mễ Ngư bưng mì đến trong tay cô, mới nói: "Vậy cậu phải giúp đỡ tớ trước, bằng không tớ sợ sống không đến ngày catwalk show đó."

"Nghiêm trọng như vậy?" An Dĩ Nhựt kinh ngạc, sau đó rộng lượng phát phát tay: "Nói, chị đây vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng giải quyết cho cậu."

"Ngày mai thay tớ đi xem mắt."

...

Cứ như vậy, An Dĩ Nhựt giả làm Mễ Ngư ở cuộc xem mắt này, vì tình yêu chị em tốt xung phong ngay tức thì.

Trên đường, hai cô gái câu có câu không tán gẫu, lúc sắp đến trạm thu phí Mễ Ngư nhìn thấy một nhân viên cảnh sát mặc cảnh phục đứng ở giữa đường cao tốc vẫy tay ý bảo cô dừng xe, cau mày nói: "Đây là tình huống gì?" Ánh mắt dừng ở mấy chiếc xe cảnh sát đậu ở hai bên đường, Mễ Ngư khó hiểu.

"Không phải là cậu làm chuyện gì đó có lỗi với tổ quốc nhân dân chứ?" An Dĩ Nhựt nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, cổ tình cau mày, nghiêm mặt nói: "Nếu như đúng, đừng trách tớ đại nghĩa diệt thân."

"Diệt cái đầu quý của cậu đấy." Liếc cô một cái, Mễ Ngư đạp thắng xe, oán giận nói: "Chọn làm bạn tốt."

"Thông lệ kiểm tra, xin xuất trình giấy tờ xe, bằng lái, chứng minh thư!" Nhân viên cảnh sát trẻ tuổi chuyên nghiệp chào, nhìn lướt qua giấy chứng nhận ở trước Mễ Ngư, một câu nói nhảm cũng không có.

Từ trước đến nay Mễ Ngư rất không có thiện cảm với cảnh sát, có chút bức mình lực lại cả buổi, ngoại trừ giấy tờ xe được cô tiện tay nhét vào trên xe, hai giấy chứng nhận khác đều không có.

"Không có mang bằng lái?" An Dĩ Nhựt hạ thấp giọng, thấy cô gật đầu, vỗ trán gào khóc, "Vậy cậu tự miễn gì chứ, lên tiếng sớm để tớ lái."

"Bằng lái, chứng minh thư." Nhân viên cảnh sát nhìn cô gái ăn mặc đúng mực trước mắt không lấy ra giấy tờ chứng nhận, giọng nói đột nhiên nghiêm khắc vài phần.

"Quên mang theo rồi." Mễ Ngư mặt không chút thay đổi liếc ngang người nọ một cái, giọng nói hơi không tốt, tâm tình tốt tan thành mây khói.

"Chúng tôi chỉ ra ngoài ăn một bữa cơm, giấy tờ để quên ở nhà rồi, anh nhìn bộ dáng của chúng tôi cũng không giống kẻ xấu đúng không?" Tự biết đuối lý, An Dĩ Nhựt không muốn rước lấy phiền phức, cười cười với anh cảnh sát.

Sắc mặt của nhân viên cảnh sát trẻ tuổi hơi trầm, gương mặt đánh giá hai người hồi lâu, ngay tại lúc An Dĩ Nhựt cho rằng anh ta sẽ cho qua, lại nghe anh ta lạnh nhạt nói: "Trên mặt của phần tử phạm tội chưa bao giờ viết chữ 'tôi là kẻ xấu'."

"Anh có ý gì? Đừng tưởng rằng mặt một bộ đồng phục cảnh sát thì có thể dọa người, anh ở cục nào?" Mễ Ngư giận lên, cởi giày nện an toàn ra nhảy xuống xe, đi giày cao gót đứng ở trước mặt người kia, vóc người cao gầy khiến cho người ta có chút áp lực.

"Đưa giấy tờ chứng nhận cho tôi xem, vừa rồi không thấy rõ, ai biết được có phải là thật hay không." An Dĩ Nhựt cũng tức giận, cô đồng ý thương lượng chẳng những không cho qua, còn bị ngộ nhận là phần tử phạm tội? Thời đại này, thật sự là không có thiên lý rồi.

Nhân viên cảnh sát hiển nhiên không có nghĩ tới hai cô gái không có bằng lái lại hung hãn như vậy, lời lẽ sắc bén như vậy, nhũn nhũn đang chuẩn bị đưa lại giấy tờ chứng nhận, nghe được cách đó không xa có người cao giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nghe vậy, nhân viên cảnh sát hơi nghiêng người, tinh thần phấn chấn chào người phía sau An Dĩ Nhựt: "Báo cáo đội trưởng, hai vị tiểu thư này không có bằng lái."

An Dĩ Nhựt xoay người, vừa vặn nhìn thấy người đàn ông mặc cảnh phục màu thâm đặc thù, dưới chân mang một đôi ủng khớp với bộ quân nhân sải bước đi tới, vẻ mặt trang nghiêm, tư thế lồi lạc dị thường.

Nhìn lướt qua cô đã thấy rõ bộ dáng của anh ta, nảo bộ nhanh chóng hoạt động tìm kiếm ký ức về anh ta, làn da màu rằm nắng xinh đẹp, đường nét vững vàng lại không mất nhu hòa, đôi mắt đen bóng, mày kiếm rậm, lông mày hơi nhăn lại, lộ ra tự tin và kiêu ngạo bẩm sinh.

Người này An Dĩ Nhượng đã gặp qua. Oan gia ngõ hẹp! Cô âm thầm oán thầm, chờ anh ta đi tới dừng lại trước mặt của cô.

Đôi mắt đen nhánh hiện lên kinh ngạc, gần như trong cùng một lúc người đàn ông cũng nhận ra cô, cau mày nói: "Thông lệ kiểm tra, xin xuất trình giấy tờ chứng nhận." Giọng nói của anh rất bình tĩnh, giọng điệu mang theo nghiêm túc giải quyết công việc chung.

Nhìn thẳng vào mắt của anh, bộ dáng hơi khiêu khích, An Dĩ Nhượng hùng hồn nói, "Không có giấy tờ chứng nhận!"

Mẽ Ngự nhất thời không phản ứng kịp, ngạc nhiên chốc lát, nín cười nhìn bọn họ, nghĩ thầm An đại tiểu thư hôm nay hơi khác thường.

Người đàn ông mím môi, đưa tới giấy tờ chứng nhận của mình, dè dặt diễn đạt, "Xin hai cô phối hợp, có thể xuất trình giấy tờ chứng nhận chứng minh thân phận, hiểu lầm trước đó với cô, tôi sẽ giải thích!"

Hiểu lầm? Nói thật nhẹ nhàng, chịu thiệt cũng không phải là anh ta.

An Dĩ Nhượng cúi đầu, không chút để ý nhìn giấy tờ chứng nhận của anh, sau đó điềm tĩnh nói: "Cảnh sát?" Thấy anh gật đầu, cô mỉm cười đưa lại giấy tờ chứng nhận, tại thời điểm tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, giương tay vung ra cái tát...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Kinh ngạc gặp nạn

"Bốp" một tiếng giòn vang, trên mặt người đàn ông thực sự đã trúng một bạt tai.

An Dĩ Nhượng không có chiều cao ưu thế của Mẽ Ngự, nhưng lực tay cũng không nhỏ, đánh vào trên mặt có chút đau rát. Chẳng qua là lúc đánh ra cái tát cô hiểu được, nếu như anh ta muốn tránh có thể dễ dàng tránh đi.

Hoàng hôn yên tĩnh, trên đường cao tốc chợt có chiếc xe đi qua, cấp dưới đang chấp hành công vụ tiến hành kiểm tra chiếc xe phía đối diện nghe được âm thanh bên cạnh, tầm mắt đều là tà quay sang, dừng ở trên người An Dĩ Nhượng và thủ lĩnh của bọn họ.

Bầu không khí nhất thời ngưng trệ.

Trải qua khoảng hai giây tim đập mạnh và loạn nhịp, các đặc cảnh đã được huấn luyện tốc độ đã lưu loát rút ra súng lục bên lưng, nòng súng tinh chuẩn vô cùng nhắm ngay An Dĩ Nhượng, sẵn sàng chờ phân phó.

Ánh nắng chiều rất nhạt, chiếu rọi đường nét gương mặt người đàn ông rõ ràng, vẻ mặt của anh có loại vị trầm tĩnh, song, nhìn kỹ hơn, mặt mày trong sáng thoáng chốc ám trầm, trong ánh mắt lợi hại thấp thoáng lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Dừng cảm như Mẽ Ngự cũng giật mình ngay tại chỗ, dịu dàng như An Dĩ Nhượng, lúc nào thì đã có phản ứng kịch liệt như vậy? Quá khác thường, tuyệt đối có biến. Khi dáng vẻ chậm chạp của cô đi tới, tỏ vẻ hiện ra như thật thối tiếng huyết sáo, "An Dĩ Nhượng, cậu quá dũng cảm. Thật giống như tớ."

Đây là khen ngợi cô hay là khen chính mình? An Dĩ Nhượng thu tay nghiêng đầu trừng mắt liếc nhìn Mẽ Ngự một cái, hiển nhiên cực kỳ bất mãn đối với hành vi của cô ấy chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Không biết có phải bởi vì một câu nói của Mẽ Ngự hay không, sắc mặt người đàn ông chợt trở nên lạnh lùng, môi mím lại thành một đường tuyến, lặng lẽ nhấc lên giấy tờ chứng nhận, phát tay ý bảo cấp dưới thu hồi vũ khí, mở miệng lần nữa thì giọng nói lạnh lùng: "Phát hỏa xong chưa?" Ánh mắt nghiêm nghị nhìn chăm chú vào An Dĩ Nhượng, lưu loát và cố chấp ném ra hai chữ: "Chứng nhận!"

Mẽ Ngự nén cười lắc đầu, nghĩ thầm lần này phiền phức lớn, cảnh sát tiên sinh hiển nhiên cũng phát hỏa, nhưng trong lòng lại bội phục An Dĩ Nhượng đến rồi tỉnh rồi mù, nha đầu này không phát câu được gọi là dịu dàng nhất, phát câu lên thật đúng là cừ thật. Quả nhiên có cá tính, rất có khuôn cách.

An Dĩ Nhượng mặt không đổi sắc, thông thả ung dung lấy ra bằng lái của mình, lười phai nói nhảm với anh.

Người đàn ông cẩn thận nhìn qua giấy tờ chứng nhận của cô, lại cực kỳ chuyên nghiệp hỏi cô mấy vấn đề, sau đó giương mắt nhìn Mẽ Ngự, "Cô! Không có bằng lái?" Mẽ Ngự dừng dừng nhún nhún vai, nghe anh trầm giọng nói: "Không mang theo bằng lái, lại còn say rượu lái xe!" Ánh mắt cùng An Dĩ Nhượng chạm vào nhau, nhìn ánh mắt sáng long lanh của cô, "Chỉ một lần này, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Đừng để cô ấy lái, bằng không trực tiếp giữ xe lại." Trong lời nói cực kỳ phóng khoáng mà phát phát tay, "Cho đi!" Thanh âm trầm thấp thuần phác, giọng nói lạnh lùng xa cách.

"Tôi mới uống một ly." Mẽ Ngự tròn to mắt, nhìn bóng lưng cao to thẳng tắp của người đàn ông không tự giác đề cao âm lượng, "Người này quá tàn

bạo." Dùng cánh tay chọc chọc An Dĩ Nhựt, bắt đầu bức cung: "Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, hai người các cậu xảy ra chuyện gì?" Sau đó kéo dài giọng oán trách, "Đánh lên cánh sát đây, An tiểu thư! Nếu như người ta truy cứu tới, đêm nay chúng ta có thể bị đưa đi, cha của tớ cũng không quản được."

An Dĩ Nhựt thở thật sâu, hơi có chút cảm khái nói: "Xúc động là ma quỷ, lời này cũng không phải đùa." Tinh táo lại, cô cũng có chút ảo não, mặc dù có chút qua lại, nhưng hiển nhiên là hiểu lầm, sao cô lại kích động chứ? Cô nhất định phải bình tĩnh. Dùng sức véo véo mặt mình xem như trừng phạt, cùng Mễ Ngự liếc nhau, cuối cùng không kềm được, hai người đều cười.

Nghe được sau lưng truyền tới tiếng cười, người đàn ông chau mày lại sờ soạng mặt, bất đắc dĩ thờ dài. Nếu như không phải lúc trước gặp mặt qua hiểu được vì sao cô giận dữ, chỉ dựa vào hành động đánh người vừa rồi, anh hoàn toàn có thể tạm giữ cô. Con gái!

An Dĩ Nhựt tiếp nhận chìa khóa xe trong tay Mễ Ngự, ở dưới cái nhìn lom lom của đám đặc cảnh kiều ngạo đi đến xe, nhưng, phần kiều ngạo này không duy trì được hai phút, tình hình nhanh chóng quay ngược trở lại.

Ngay tại lúc tay An Dĩ Nhựt chạm đến tay nắm cửa xe, một chiếc xe màu đen từ bên mình gào thét mà qua, chưa kịp phản ứng, cô đã bị một lực mạnh đột nhiên tới đẩy ngã xuống đất, cũng bị ôm thuận thế lăn sang một bên. Ngay sau đó, tiếng súng chói tai thoáng chốc vang lên, ngọt ngào nặng nề lại rất kịch liệt.

Người đàn ông áp chế An Dĩ Nhựt trên mặt đất, ánh mắt sắc bén như chim ưng đảo qua bốn phía, nhanh chóng tìm kiếm điểm phục kích, đồng thời trầm giọng chỉ huy, "Đừng đuổi theo, tất cả đóng giữ, thông báo nhĩ đội ở giao lộ đằng trước thiết lập rào chắn, biển số xe 6645."

"Mễ Ngự?" An Dĩ Nhựt được giọng nam trầm thấp bên tai kéo thần trí về, cô nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của Mễ Ngự, "Mễ Ngự?"

"Đừng động!" Cánh tay trái của người đàn ông hơi dùng lực, kéo cô vào trong lòng, thuận thế đứng lên chuyển qua bên sườn xe, tay phải vững vàng cầm súng, chỉ nghe "ầm" một tiếng, mắt thấy phía trước có bóng người ngã xuống.

"A!" An Dĩ Nhựt bị tiếng vang lớn quá gần hoảng sợ toát mồ hôi lạnh, theo bản năng xoay người, vùi mặt vào trong ngực người đàn ông.

Người đàn ông mím chặt môi mỏng, dùng cánh tay kéo cô về phía sau, thân hình to lớn che ở phía trước cô, hai tay cầm súng, lạnh lùng quát nói: "Đề súng xuống."

"Đề xuống chỉ có một con đường chết, Mục đại đội trưởng tưởng là tôi ngu như vậy sao?" Cô gái hơi nheo mắt, tay trái chế trụ cổ tay của Mễ Ngự, tay phải đề súng trên gáy của cô ấy, cô lạnh giọng quát: "Không muốn đề cô ấy chết, tất cả đề súng xuống."

Quần da màu đen, bó sát người cùng màu áo, chiều cao của cô gái này cùng Mễ Ngự chẳng kém bao nhiêu, ánh mắt đảo qua đặc cảnh vây quanh ở bốn phía, cô yêu cầu: "Mang lại chìa khóa xe."

Ấn đường của người đàn ông thu lại, hai chân và bả vai song song, thân thể hiện lên sai bước lập tư thế, hai tay cầm súng vẫn không nhúc nhích, trao đổi ánh mắt với cấp dưới, ý bảo bọn họ dừng mạnh động.

An Dĩ Nhựt đứng ở phía sau lưng người đàn ông được xưng là Mục đại đội trưởng, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm vào vẻ mặt hơi cau của Mễ Ngự, tay run run luồn vào trong túi tìm kiếm chùm chìa khóa.

Não bộ của người đàn ông nhanh chóng vận chuyển, mím môi nhìn nhau với Mễ Ngự, quay đầu nhìn An Dĩ Nhựt, trong mắt hiện lên kiên định.

An Dĩ Nhựt chưa từng gặp qua thời khắc nguy hiểm như vậy, căng thẳng đến yết hầu cũng bắt đầu căng lên, đảo mắt, làm như lĩnh hội cái gì đó, khẽ gật đầu, chậm rãi đi về phía của Mễ Ngự.

"Không được động đây!" Trong mắt của người phụ nữ mặc bộ đồ đen hiện lên chán chờ, đem Mễ Ngự che ở trước người, quát lên với An Dĩ Nhựt: "Ném chìa khóa qua đây."

An Dĩ Nhựt cảm thấy cả người đều mềm nhũn, cô cố gắng khống chế không cho hai chân run lên, quay đầu, nhìn thấy người đàn ông khẽ háat cằm, ý bảo cô làm theo lời cô ấy nói.

"An Dĩ Nhựt, đưa cho tớ." Cuối cùng Mễ Ngự cũng nói chuyện, hơi nghiêng đầu, nói với người phụ nữ phía sau: "Không phải cô sẽ định tự mình lái chứ?"

Người phụ nữ hơi suy nghĩ một chút, tay phải khẽ nhúc nhích, hòng súng càng kề sát trên gáy của cô, uy hiếp nói: "Đàng hoàng một chút, đừng giờ trò." Nói xong, từ từ nói tay được giữ ở sau lưng Mễ Ngự ra.

An Dĩ Nhựt và Mễ Ngự có năm giây trao đổi ánh mắt, sau đó, cô nhẹ nhàng ném chìa khóa ra, Mễ Ngự ngậm hiểu, làm ra vẻ sắp đón nhận, nhưng trong nháy mắt nhanh chóng cúi thấp cơ thể.

Trong phút chốc, thân thể cô gái mặc đồ đen thoáng chốc hiện ở dưới nòng súng ở phía trước người đàn ông, đợi cô ấy phản ứng kịp, đã không kịp trốn tránh, theo bản năng móc ngón trỏ tay phải, trong nháy mắt bắn hai viên đạn về phía đối phương.

"Pằng" một tiếng, An Dĩ Nhựt và Mễ Ngự đồng thời ngã sấp trên mặt đất, một giây sau, thân thể người phụ nữ mặc bộ đồ đen đã thẳng tắp ngã xuống, máu tươi ở lồng ngực tuôn ra ào ạt.

An Dĩ Nhực trông thấy máu tươi này, nôn khan hai cái, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

"Dĩ Nhực?" Mễ Ngư phản ứng kịp, đứng lên ôm lấy cô, "An Dĩ Nhực?"

"Gọi xe cứu thương." Người đàn ông thu hồi súng lục, phân phó cấp dưới gọi điện thoại, đi nhanh về phía người phụ nữ mặc đồ đen bị bắn chết ngay tại chỗ.

Bốn phía đột nhiên rồi ren, hiện trường rất nhanh bị lớp lớp bao vây, khi xe cứu thương đến, Mễ Ngư căng thẳng nắm lấy tay An Dĩ Nhực không chịu buông ra, mắt cũng đã đỏ.

Ngồi ở ngoài phòng cấp cứu, Mễ Ngư run run nói chuyện điện thoại xong, mờ to mắt, về mặt đồ đạc. Tất cả mọi thứ xảy ra quá nhanh, bây giờ cô mới bắt đầu nghĩ tới mà sợ. Với tình huống lúc đó xem ra cách làm của họ quả thực quá mạo hiểm, ăn ý với An Dĩ Nhực là làm bạn nhiều năm gây dựng được, nhưng nếu lúc đó thuật bắn súng của cảnh sát này sinh chút độ lệch, cô sẽ chết ở dưới súng của người phụ nữ đó.

Vùi mặt vào trong lòng bàn tay, cô thở phào một hơi. Đánh cược này tựa hồ quá lớn, ngộ nhờ cảnh sát không thể nổ súng bắn trúng người phụ nữ ấy tại thời điểm cô cúi người, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Trong suy nghĩ hoảng hốt, cửa thang lầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Mễ Ngư theo tiếng ngẩng đầu, giọng nghẹn ngào nói: "Ồ đây."

"An Dĩ Nhực thế nào?" Tịch Thạc Lương bước nhanh mấy bước đến bên cạnh cô, hơi thở không ổn định, ánh mắt lo lắng.

"Cô ấy thấy chút máu là choáng, ngất xỉu."

"Có tổn thương ở chỗ nào hay không?"

"Giống như cánh tay xước da." Nhìn thấy người quen, Mễ Ngư suy sụp vai, cô không có sức nói: "Chỗ khác có bị thương hay không tôi không biết."

Xác định An Dĩ Nhực không có nguy hiểm tánh mạng, Tịch Thạc Lương hơi thở phào nhẹ nhõm, "Cô thế nào?"

Mễ Ngư dựa vào vách tường, từ từ nhắm hai mắt phát phát tay tỏ ý không sao.

"Đã xảy ra chuyện gì? Hai người các cô sao lại đi ra ngoài thành?"

"Một lời khó nói hết." Giọng Mễ Ngư khàn khàn, đột nhiên, cô mắng: "Mẹ nó, thực xui xẻo! Nếu biết sẽ xảy ra chuyện thế này, nên ở trong nhà chân không bước ra khỏi nhà, quả thực chẳng hiểu ra sao cả." Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô muốn biết hơn bất cứ ai khác.

Tịch Thạc Lương thấy vẻ mặt cô phờ phạc, rõ ràng chưa tỉnh hồn, cởi áo khoác choàng ở trên người cô, lựa chọn trùm mặc.

An Dĩ Nhực chỉ là bị trầy da cánh tay và đầu gối, lại thêm sức đề kháng không đủ tốt, hơi sốt nhẹ, tạm thời ngủ mê không tỉnh. Tịch Thạc Lương sờ sờ cái trán của cô, nhúm mày đắp kín chăn cho cô, canh giữ ở trước giường bệnh.

Lúc rạng sáng, Mễ Ngư bị đánh thức bởi tiếng nói chuyện đột nhiên tới ở hành lang, cô dụi dụi mắt đang muốn mắng, Tịch Thạc Lương đã đứng dậy đi ra ngoài.

"Cô ấy tỉnh chưa?" Mặc trên người bộ đồng phục đặc cảnh vẫn chưa có thay đổi, Mục Nham nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt, bày ra giấy chứng nhận, hỏi: "Xin hỏi anh là gì của An tiểu thư?"

"Tôi là bạn trai của cô ấy." Giọng nói của Tịch Thạc Lương hơi lạnh chút, âm thầm đánh giá Mục Nham cao lớn rắn rỏi trước mắt, đáy mắt hiện lên nghi hoặc.

"An tiểu thư và bạn của cô ấy cùng liên quan đến vụ án buôn bán ma túy..."

"An Dĩ Nhực còn chưa có tỉnh, bạn của cô ấy cũng bị hoảng sợ, muốn điều tra vụ án và muốn lấy khẩu cung cũng xin đợi đến trời sáng." Tịch Thạc Lương đứng ở trước cửa phòng bệnh, vẻ mặt hơi lạnh lùng, giọng nói như có như không lộ ra bất mãn. "Người của các anh vẫn trông coi ở chỗ này, chẳng lẽ còn lo các cô ấy chạy?"

Mục Nham mỉm môi, ngao ngễ mà đứng ở trước mặt Tịch Thạc Lương, giống như vương giả. Im lặng chốc lát, cuối cùng mở miệng, nhưng là nói với cấp dưới ở phía sau: "Tĩnh lại thì mang đi." Sau đó xoay người, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Càng lúc càng xa

"An tiểu thư, xin cô phối hợp." Mục Nham nhú mi, vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ, tay phải khẽ ấn xuống mặt bàn, kiên nhẫn không còn nhiều.

"Tôi đã nói rồi, tôi không biết." An Dĩ Nhược lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, không tự giác đề cao âm lượng, "Súng không phải của chúng tôi, vì sao lại xuất hiện ở trong xe, tôi cũng không biết, nhưng việc này nên do cảnh sát các anh đi điều tra, mà tôi có thể làm, chính là nói ra cái biết được, về phần cái khác, xin lỗi, tôi có lòng mà không có sức.

Cô và Mễ Ngư sáng sớm đã bị đưa đến đội chống ma túy, ghi chép làm gần hai giờ, cho dù cô có kiên nhẫn, cũng không kiểm chế được buồn bực trong lòng. Nhưng trong khoảng thời gian nhả nhem tối, sao xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ như vậy? Đầu tiên là bụng rỗng rời khỏi nhà hàng tuyên bố xem mắt bị lộ, cuối cùng bị người kiểm kẹp suýt nữa toi mạng, bây giờ lại bởi vì trong xe lý kỳ xuất hiện khẩu súng bị "Khảo" hỏi lâu như vậy, cô thật muốn chửi ầm lên. Giấu súng? Giấu cái quỹ ấy, cô lại không đánh cướp.

"Xin cô tự thuật tường tận tất cả mọi chuyện xảy ra vào lúc bốn giờ chiều ngày hôm qua ra cửa đến sáu giờ rưỡi một lần nữa, không bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào." Mục Nham tiếp nhận bút trong tay cấp dưới, mở ra tài liệu chuẩn bị ghi lại.

"Tôi đã nói rất cặn kẽ rồi, chẳng lẽ mấy giờ mấy phút đi vào toilet mấy lần cũng cần báo cáo đầy đủ sao?" Cô nâng lên nụ cười châm chọc, cô hỏi cực kỳ khiêu khích. Không biết tại sao, đối mặt với anh ta thì có hỏa, không cách nào bình tĩnh.

Mục Nham giương mắt nhìn cô, rất phong độ mỉm cười đáp lại, "Nếu như cô nhớ rõ, tôi cũng sẽ ghi vào hồ sơ không rơi một chữ."

Cô tức giận không lên tiếng, sau hai phút đối mặt, không thể không lần nữa bắt đầu nhớ lại tất cả quá trình từ ra cửa đến gặp anh ta vào ngày hôm qua, bao gồm khi cô dùng com cô đã đi toilet hai lần, bao gồm cô vung ra một cái tát, thấy sắc mặt Mục Nham trầm xuống, trong lòng đột nhiên thoải mái rất nhiều.

Nghe cô nói được người giới thiệu cùng bạn khác phải ăn com, đôi mắt Mục Nham càng lúc càng thâm trầm, ánh mắt dò xét rơi ở trên mặt cô, theo bản năng nhớ tới người đàn ông tự xưng là bạn trai của cô ngoài phòng bệnh, không thể không xem xét mà nhú nhú mày.

"Đừng hỏi tôi vì sao chạy xa như vậy để ăn com, tôi không thể nào trả lời." Thấy anh ta không nói lời nào, An Dĩ Nhược hiểu sai ý.

Mục Nham thu hồi ánh mắt, nắm bút trong tay, làm như phát hiện điểm gì đó đáng ngờ, trầm giọng hỏi: "Cô nói cô chỉ ở trong nhà hàng Tây Thánh Địa hơn một giờ, trừ lần đó ra, luôn ở trên xe."

"Tôi và bạn tôi đều ăn ở nhà hàng ấy, thời gian khác ở trên đường, chẳng lẽ chúng tôi dùng đi đâu?" Ngụ ý, ngoại trừ một tiếng ấy ra, hai người đều trên xe, không thể nào có người gian lận.

"Đại Lệ, cậu lập tức phái người đi đến bãi đỗ xe ngầm ở nhà hàng Thánh Địa." Nghiêng đầu hỏi An Dĩ Nhược, "Chỗ đậu hàng số mấy?"

"Lối vào cửa chính cái thứ ba, cụ thể hàng số mấy tôi không biết."

Sau khi nhân viên cảnh sát trẻ tuổi được xưng là Đại Lệ rời khỏi đây, Mục Nham hơi suy tư lại hỏi thăm mấy vấn đề, làm hoàn chỉnh ghi chép xong, xác định cô không có sơ sót cái gì, mới đưa cô ra khỏi văn phòng.

"Dĩ Nhược?" Tịch Thạc Lương thấy cô đi ra ngoài, đi tới muốn ôm bả vai của cô, bị cô nhẹ nhàng tránh đi.

Đôi mắt đen hiện lên bất đắc dĩ, Tịch Thạc Lương cũng không có miễn cưỡng, nhưng không cho cự tuyệt dứt lấy tay cô, chuyển qua nhìn Mục Nham, lạnh lùng hỏi: "Chúng tôi có thể đi rồi chứ?"

"Tịch tiên sinh tùy thời có thể rời đi." Mục Nham lạnh nhạt nhìn nhau với anh ta, liếc thấy trên mặt anh ta chịu đựng sự tức giận, khóe miệng dặt một nụ cười nhạt không thể phát hiện, nói với An Dĩ Nhược: "An tiểu thư, trong khoảng thời gian này cô không thể rời khỏi thành A, nếu cần thiết, chúng tôi sẽ tùy thời mời cô quay lại trợ giúp điều tra."

Biết rõ tính nghiêm trọng, An Dĩ Nhược gật đầu đồng ý, chờ Tịch Thạc Lương giao thiệp với cảnh sát xong, mới cùng Mễ Ngư rời đi.

Rời khỏi đội chống ma túy, An Dĩ Nhược cố kiểm được vài lần tránh thoát tay của anh, bị Tịch Thạc Lương nắm chặt hơn, không muốn trở thành tiêu điểm ở trước công chúng, cô thỏa hiệp, cam chịu số phận lên xe của anh.

Trên đường đi, di động của anh reo liên tục, vốn có ý định nói chuyện với anh trong nháy mắt biến mất, cô ngồi ở trên ghế lái phụ, nhắm nghiền mắt lại.

"Anh đủ bận rộn, Tịch Thạc Lương." Khi Tịch Thạc Lương từ ngữ mập mờ nhận xong cuộc gọi thứ ba, Mễ Ngư rút cuộc nhìn không được mở miệng, "Thủ tướng quốc gia cũng như thế, không biết tiền lương của anh có phải cũng khá đầy đủ." Giọng điệu lơ đãng mang theo một tia châm chọc.

"Công ty đang chuẩn bị cho show diễn thời trang quý sau, rất nhiều chuyện cần xử lý." Tịch Thạc Lương nghiêng đầu nhìn nhìn An Dĩ Nhược, cân nhắc giải thích, "Tôi hôm qua anh ra ngoài gấp, cũng không dặn dò một tiếng, cho nên..."

Cho nên đến dưới lầu nhà trọ, An Dĩ Nhược cũng không có để anh ngồi dậy, trong giọng nói lộ ra lạnh nhạt có chủ ý và xa cách "Phiền anh rồi, cảm ơn anh đưa bọn em về." Nói xong, không đợi anh nói, tự ý cỡi dây nịt an toàn ra xuống xe.

Đầu gối không cẩn thận đụng phải cửa xe, bước chân An Dĩ Nhựt đứng không vững suýt nữa ngã xuống. Tịch Thạc Lương mở cửa xe xông tới muốn đỡ cô, cô lại tránh đi đụng chạm của anh, đưa tay kéo Mễ Ngư qua đỡ mình.

Về mặt Mễ Ngư thoáng chốc lạnh mặt xuống, nghiêng đầu nhìn về mặt trắng bệch của An Dĩ Nhựt, lại thấy về mặt Tịch Thạc Lương trầm đến kỳ quái, đỡ cô nói: "Anh đi về trước đi, ở đây có tôi, có xảy ra chuyện gì điện thoại cho anh."

Tịch Thạc Lương nhìn hai người ra bãi đỗ xe cũng không có lập tức rời đi, mà là mua thức ăn đem lên, Mễ Ngư nói An Dĩ Nhựt nghỉ ngơi ở trong phòng, anh hơi chân chờ, nhưng cuối cùng đẩy cửa đi vào.

Mắt An Dĩ Nhựt khẽ nhắm, hít thở đều đều, làm như đang ngủ.

Tịch Thạc Lương im lặng ngồi ở bên giường, đẩy mắt màu xanh đậm tràn đầy chua xót, ở dưới tình huống không thức giấc lướt nhẹ qua tóc rơi trên trán cô, nặng nề thở dài, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, Dĩ Nhựt!"

Nghe được tiếng đóng cửa, An Dĩ Nhựt mở mắt ra, ôm lấy chân ngồi dậy, ánh mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng ngũ vị đều đảo lộn.

Gõ gõ cánh cửa tượng trưng, không đợi cô nói Mễ Ngư đã đi vào, An Dĩ Nhựt hỏi: "Anh ấy đi rồi?"

"Biết ngay là cậu giả vờ ngủ. Vậy suy cho cùng là trừng phạt anh ta hay là hành hạ chính mình hả?" Mễ Ngư đưa cháo tới trong tay cô, chọc vào trán của cô, "Chưa thấy qua loại người thiếu đề tâm như cậu, anh ta đáng giá chỗ nào mà cậu quyết một lòng như vậy?"

"Lời giống vậy cũng không biết cậu đã nói bao nhiêu lần rồi, có phiền hay không." An Dĩ Nhựt thở dài, dùng thìa sứ vô thức khuấy đảo cháo trong bát, khẩu vị hoàn toàn không có, im lặng thật lâu, cô từ từ nói: "Tình cảm không giống như hệ thống cung cấp nước uống, có thể thu phóng tự nhiên. Cậu cho là nói buông tay là có thể quên sao?" Có những đau lòng và thất vọng không thể diễn tả, giữa những người yêu nhau có một khoảng cách giống như cái loại xa không thể lại gần không được, giống như cô, giống như bọn họ.

Yêu, đầu đề này, An Dĩ Nhựt hiển nhiên không có sửa được đến điểm max, cô không kiểm soát được lòng của mình, lại không nắm được lòng của Tịch Thạc Lương.

"Phụ nữ thật sự là thảm thương, dường như sinh ra chính là vì đàn ông mà sống." Mễ Ngư cảm khái, nói được giống như mình căn bản không phải là phụ nữ. Thấy An Dĩ Nhựt suy nghĩ xuất thần, cô hung dữ nói: "Ấn nhanh. Ngày ngày thức đêm, gầy đến da bọc xương rồi. Nếu như lúc thi đấu té bất tỉnh, tở sẽ mang giày cao gót giẫm lên hai chân của cậu."

An Dĩ Nhựt xì một tiếng khinh miệt, mức ngưỡng cháo đưa vào trong miệng, "Anh ấy nói cái gì?"

"Anh ta có thể cùng tớ nói cái gì chứ, đơn giản chính là chiều cổ cậu thật tốt, chăm sóc cậu cho cậu nghỉ ngơi nhiều, đói bụng ăn cơm, mệt đi ngủ." Mễ Ngư buông tay, đẩy mắt lóe lên một vẻ phức tạp.

An Dĩ Nhựt nở nụ cười, cái loại cay đắng này, "Anh ấy luôn đều như vậy, không biết tớ nghĩ cái gì."

"Vậy thì cậu nói cho anh ta biết, cho anh ta biết cậu mong đợi anh ta, mong đợi đoạn tình cảm này." Lời nói rất là tự mình, Mễ Ngư hoàn toàn nhận thức nói.

"Biết rõ anh ấy không thể trả lời, cần gì." An Dĩ Nhựt hoàn toàn nhận thức trả lời, cô đặt bát xuống, về mặt ngưng trọng nhìn Mễ Ngư, "Ngẫm lại chỉ có lúc ở trường học là vui vẻ nhất, không có chỗ nào bận tâm, không có gì giấu nhau. Đến lúc hai người đều đã lớn, có cơ sở nhất định, trái lại chẳng thoải mái như vậy. Nói nhiều vài câu trở thành trời buộc anh ấy, hỏi nhiều mấy câu trở thành kiểm soát anh ấy, danh chính ngôn thuận quan hệ trai gái trái lại dường như vậy khốn tự do của anh ấy. Đôi khi thật sự không xác định ở cùng nhau như vậy đến tốt cùng còn có cái ý nghĩa gì." Nhưng mà, khiến cô bỏ lại không bỏ được, yêu lâu như vậy, không phải nói một câu là có thể kết thúc.

Mễ Ngư nghe ra sự bất lực và thất vọng trong lời của cô ấy, trong lòng không có cảm giác, là ai điện thoại vượt biển kêu ngạo mà nói với cô: "Sau khi kết thúc học tập, tớ có thể tiến quân vào tình yêu rồi." Rồi mới trở về bao lâu, sao cảm thấy thế sự đã xoay vần rồi? Cô cười, trong lòng có chút bi thương, phụ nữ chính là như vậy, khi tình táo theo thói quen thiêu thân lao đầu vào lửa, khi hoảng hốt lại càng hận không thể vì tình yêu tan xương nát thịt, ví như An Dĩ Nhựt trước mắt, đối với tình yêu mức cố chấp làm đau lòng người.

Ánh mắt bất ngờ chạm vào nhau, trong lòng hai người đều là lo sợ, đề tài này quá trầm trọng, nói một lần đau một lần.

Vào buổi tối, khách đến nhà, Trình Mạc Phi thân là một trong ba hiệp khách giống như là sợ hai người bọn họ sẽ bị chết đói, đem hai túi đồ ăn to đến, tốt bụng sắp xếp từng cái cất vào tủ lạnh, nhẹ giọng nhắc nhở: "Hai vị hiệp nữ, nhớ ăn cơm đúng giờ, thân thể là tiền vốn cách mạng."

Phiền não thoáng chốc tan biến, An Dĩ Nhựt và Mễ Ngư nhìn nhau, hiểu ý mỉm cười.

Trên thế giới còn có một loại tình cảm được gọi là "Tình bạn", nó kéo dài và lâu đời mà chày vào trong lòng, đúng lúc cho người ta khích lệ và an ủi. Họ may mắn, khi trải qua những lúc không như ý, còn có bạn tốt làm bạn ở bên người, quan tâm lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chờ đợi như xưa

An Dĩ Nhực và Mễ Ngự từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Trình Mạc Phi là bạn thân của các cô lúc kết bạn thời đại học, ba người sinh hoạt bốn năm ở trong một căn phòng, tình bạn đã được gây dựng vào khi đó.

Sau khi tốt nghiệp, An Dĩ Nhực xuất ngoại bồi dưỡng thiết kế, Mễ Ngự bước vào giới người mẫu, và Trình Mạc Phi lựa chọn trung thành với tình yêu sự nghiệp vũ đạo của mình, cùng bạn trai kiêm hợp tác thành lập một phòng làm việc, giảng dạy đồng thời cũng tiến hành công khai diễn xuất.

Tóm lại, ba cô gái, đều có được một bầu trời của riêng mình, hơn nữa đều đang nỗ lực làm việc chăm chỉ.

Trong khoảng thời gian An Dĩ Nhực về nước, Trình Mạc Phi đang bận rộn chuẩn bị cho buổi công diễn vào tháng sau, ngay cả ban ngày và ban đêm cũng không phân rõ, hiển nhiên không có thời gian quần lấy cô và Mễ Ngự.

Làm như tâm ý tương thông, hôm nay Trình Mạc Phi buồn bực đến nỗi không thể hết lòng tập trung tinh thần vào tập luyện, vì thế đã đến siêu thị điện củng mua đồ một phen rồi đến thăm các cô, tới đây mới biết được An Dĩ Nhực bị thương, nghe Mễ Ngự nói qua, cô sợ tới mức sùng sốt cả buổi mới hồi phục lại tinh thần, kéo Mễ Ngự qua kiểm tra khắp cả người một lượt, nghiêm túc khuyên nhủ: "Mễ Mễ, cậu cũng đừng nên đóng cửa trái tim, bên cạnh có người thích hợp thì lui tới thử xem, dù sao cũng không thể luôn độc thân, đúng không?" Có bạn trai cố định đương nhiên cũng không nhất định phải tương đương, không xem mắt thì sẽ không gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy, dù sao cô cũng là quy tất cả kinh hồn ngoài ý muốn ấy vào cuộc xem mắt, thờ dài, cô nói: "Ánh mắt đừng quá cao, tớ thấy vị Lâm tiên sinh mới ăn cơm lần trước ấy cũng không tệ."

"Không tệ chỗ nào hả? Tớ thấy khắp người lại không hợp." Mễ Ngự dẫn lại tính khí nghe cô ấy lái nhai xong, cau mày nhìn An Dĩ Nhực, "Thấy không, tình yêu vô biên này của cậu thật đúng là dùng không hết." Thờ dài, vỗ vỗ tay của Trình Mạc Phi nói: "Phụ nữ lo nghĩ quá nhiều dễ già, đừng có mà lèo bèo nữa, tớ nghe đến sắp viêm tai giữa rồi."

"Đừng để ý tới cậu ấy, vết thương lành đã quên đau." An Dĩ Nhực và Trình Mạc Phi cùng một chiến tuyến, nhân tiện dạy dỗ Mễ Ngự vài câu, "Phi Phi nói không sai, già đầu rồi suốt ngày mù quáng hồ đồ, cậu không thể thành thật nghiêm túc tìm đàn ông hả?"

"Trái lại cậu tìm thấy rồi, cảm giác thế nào?" Mễ Ngự về mặt không chút để ý, "Hơn nữa, muốn tìm cũng tìm một người đàn ông tốt, cậu cũng không phải không biết, hiện tại đàn ông tốt thiếu hàng nghiêm trọng." Ném bỏ dép nằm nghiêng ở trên sofa, cô nói: "Các cậu biết hiện tại đàn ông tốt là loại người thế nào sao?"

An Dĩ Nhực lắc đầu, Trình Mạc Phi chờ cô giải thích nghi hoặc, Mễ Ngự về mặt cột nhà nói: "Tớ kể chuyện cười miễn phí cho các cậu giải trí một chút nhé." Hắng giọng một cái, cô nói: "Có một ngày, một người đàn ông gặp phải một người ăn xin, người ăn xin đó hỏi xin anh ta tiền, anh ta nói, rút điều thuốc đi, người ăn xin lắc đầu, tôi không hút thuốc lá, cho tôi ít tiền. Người nọ nói, khát không, tôi mời anh uống rượu, người ăn xin nói, tôi không uống rượu, cho tôi ít tiền. Người nọ còn nói, tôi dẫn anh đi thả lỏng một chút, chúng ta đi chơi con cộp cộp [1], người ăn xin nói, tôi không đánh bạc, cho tôi ít tiền. Người đàn ông gãi gãi đầu, cắn răng một cái, hạ quyết tâm nói, hai chúng ta đi tắm hơi, phục vụ trọn gói, tôi trả tiền, người ăn xin mặt không đổi sắc, tôi không chơi gái, cho tôi ít tiền. Người đàn ông tức giận, chửi rủa, TMD, thì ra không hút thuốc, không uống rượu, không bài bạc, không chơi gái mới là đàn ông tốt đây." Mễ Ngự nhìn hai cô, vô tội nháy mắt mấy cái, "Làm bạn hơn mười năm, các cậu sẽ không nhẫn tâm đem tớ gả cho người đàn ông tốt như tên ăn xin chứ?"

[1] Máy chơi ăn tiền, máy đánh bạc, đút xu vào xong kéo ba lượt, nếu ba cái trùng màu thì trúng đậm

An Dĩ Nhực và Trình Mạc Phi nhìn nhau, đối với cô làm ra vẻ mặt khinh bỉ, sau đó ném một cái đệm dựa vào mặt của Mễ Ngự.

Mễ Ngự không nói rõ, thực ra các cô đều đã hiểu, cô ấy không ngừng xem mắt, từ đầu đến cuối lại không thể ổn định lại, không phải không muốn, cũng không phải thật lòng muốn cự tuyệt, chẳng qua là chung quanh mình có quá nhiều người theo đuổi, mà bọn họ để lộ ra đều là mặt tốt nhất, với thân phận địa vị của bọn họ, có thể cho cô ấy hết thảy mong muốn, nhưng duy nhất không thể cho một trái tim toàn vẹn, tình cảm như vậy, người đàn ông như vậy, Mễ Ngự không cần.

Cho dù được hào quang bao quanh, từ đầu đến cuối Mễ Ngự vẫn duy trì tỉnh táo, yêu cầu của cô cũng không cao, chẳng qua là muốn một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu cô và một phần tình cảm đơn giản thuần túy mà thôi, sao lại khó như vậy?

Mễ Ngự sống ở tầng cao, màu cam của ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, vì gia dụng của cả phòng độ trên một lớp màu vàng kim, đặc biệt là tâm trạng âm trầm hoàn toàn trái ngược với các cô.

Mễ Ngự cảm thán nói: "Nếu như không gặp được người đàn ông như vậy, tớ thà rằng suốt đời không lấy chồng."

Trình Mạc Phi không tán thành: "Mễ Mễ, một mình trải qua cả một đời là chuyện rất đáng sợ."

An Dĩ Nhực phản bác: "Nhưng cũng không thể vì kết hôn mà kết hôn." Tình yêu là thiêng liêng, hôn nhân lại càng..

Sau đó, họ đều không nói lời nào.

Còn nhớ thời đại học, họ cũng thích ru rú ở trong phòng đàm luận về đề tài tình yêu, thời gian đó lòng tràn đầy khát khao, chỉ là thời gian mấy năm, đã trở nên bất đắc dĩ như vậy.

Sau bữa tối, Trình Mặc Phi được người đón đi, Mễ Ngư trở về phòng ngủ, An Dĩ Nhựt nói chuyện điện thoại với người nhà xong đang chuẩn bị đi ngủ, Tịch Thạc Lương gọi điện thoại đến.

"Nửa tiếng anh đến, em xuống lầu chờ anh." Nói được điện thoại, Tịch Thạc Lương chỉ nói một câu thì cúp.

Nhìn thời gian, An Dĩ Nhựt mặc vào áo khoác xuống lầu, xa xa nhìn thấy Tịch Thạc Lương chạy xe tới, cô xoa xoa huyết thái dương, chờ anh dừng lại, mở cửa xe cho cô.

Trên đường đi hai người đều im lặng, An Dĩ Nhựt chịu đựng không có hỏi anh đi đâu, lúc xe ngừng lại, mới phát hiện là ở dưới lầu nhà trọ của anh.

"Có chuyện gì mà không thể nói ở bên ngoài?" Quay đầu nhìn anh, đáy mắt thâm sâu tràn đầy nghi vấn. Cô về nước ba tháng, ngày đó trở về đã tới nơi này chỉ là anh đi công tác, vì sao hôm nay chờ cô tới đây? Không hiểu, trong lòng có chút bất an và hoảng hốt.

Tịch Thạc Lương dường như là uống rượu, mặt hơi ửng đỏ, lặng lẽ cởi dây nịt an toàn cho cô, lại mở cửa xe, nắm tay cô đi vào khu nhà trọ.

"Tịch Thạc Lương?" An Dĩ Nhựt biết anh từ lượng luôn luôn kém, cảm giác được rượu của anh mạnh mẽ xông lên, dường như còn có tí tức giận, nhìn không được gọi anh.

"... Dĩ Nhựt" Lúc trở tay đóng cửa, anh cúi đầu, không để cho cô né tránh mà hôn lên môi của cô, thì thầm ở giữa răng môi cô, giống như một đứa trẻ muốn ăn kẹo.

An Dĩ Nhựt giật mình, bị kinh sợ bởi nhiệt tình bất thường của anh, đợi phản ứng kịp muốn đưa tay đẩy anh ra.

Cả người Tịch Thạc Lương nóng bỏng, cánh tay dài ôm cô thật chặt vào trong ngực, khuôn mặt thanh tú chôn ở trên mái tóc của cô, giọng nói khàn khàn: "Dĩ Nhựt, đừng làm khó được không? Chúng ta cùng tốt."

Trong lời nói khàn thiết thấp thoáng lộ ra bất lực, An Dĩ Nhựt trong lòng rung mình, đột nhiên dâng lên chút đau lòng. Người trước người sau, khi nào thì anh biểu lộ qua mây may yếu đuối? Mặc dù ở trước mặt của cô, cho dù trong công việc gặp phải nhiều vấn đề khó giải quyết anh cũng sẽ không có nửa câu than phiền ở trước mặt cô, xuất phát từ quật cường, cũng là xuất phát từ kiêu ngạo của đàn ông.

Đối với anh, dường như cho tới bây giờ cô cũng học không được cự tuyệt. Một tuần cố tình lảng tránh, rốt cuộc vẫn là kết quả giống nhau, nhưng vì sao muốn ở lúc cô lui bước anh mới bằng lòng tiến lên một bước, bằng không thì lượn vòng tại chỗ hoặc là cứ lui về phía sau chứ? Chẳng lẽ thật sự phải mất đi mới biết quý trọng?

An Dĩ Nhựt bỏ giấy dựa, cánh tay nhỏ bé khẽ đặt ở bên eo của anh, mặc cho anh hôn.

Anh hôn đến rất là vội vàng, cơ hồ chiếm lấy hô hấp của cô, đầu lưỡi tham lam tiến vào trong miệng cô tìm lấy mỗi một chỗ ngọt ngào, ở trên môi cô in lên ấn ký thuộc về của anh. Dường như không hài lòng với lãnh đạm của cô, dặt tay cô vòng trên cổ của anh, sau đó môi mỏng từ từ trượt xuống, bàn tay to cách bởi trang phục mùa hè mỏng manh ở trên lưng cô động tình vuốt ve.

Giữa người yêu đó là nụ hôn ngọt ngào triền miên, chẳng biết vì sao, giờ phút này ôm hôn, An dĩ Nhựt lại cảm thấy chua xót đến cực điểm.

Một năm trước, lúc cô xuất ngoại, Tịch Thạc Lương đi tiễn cô, bên ngoài kiếm an, anh nắm tay cô, hai người từ đầu đến cuối im lặng, mãi đến không thể không đi vào, An Dĩ Nhựt rốt cuộc nhìn không được, khóc, nước mắt ngăn cũng ngăn không được, òa khóc đến như một đứa trẻ.

Tịch Thạc Lương vươn tay, lòng ngón tay mềm mại lướt qua gương mặt cô, anh cách cô gần như vậy, gần đến cô cũng có thể nghe thấy tim cô đập mạnh, từng nhịp lại từng nhịp...

Tâm tư phập phồng, cảm xúc bị ép đến bờ ranh giới chuẩn bị sụp đổ, nghĩ đến một năm xa cách, cô khóc đến càng lúc càng thương tâm, Tịch Thạc Lương ôm cô, ôm chặt đến như vậy, tựa như cô là vật báu duy nhất của anh. Từ đáy lòng cô tự nhiên sinh ra ý lại, quật phục, ôm chặt anh, như là muốn tìm kiếm điểm cuối của mình.

"Chăm sóc bản thân mình thật tốt, anh chờ em quay về." Hơi thở ấm áp phất qua bên tai, anh nghẹn ngào dằn dò, sau đó nâng mặt cô, bắt đầu hôn cô, kịch liệt như vậy, triền miên như vậy, không biết làm thế nào như vậy, dứt bỏ.

Lần ôm hôn đó, An Dĩ Nhựt chỉ cảm thấy cả thế giới đều đang xoay chuyển, khiến người hoa mắt thần mê, cô hồn nhiên quên mình hôn trả lại anh, dường như trong khoảnh khắc sẽ cùng anh rơi vào vực sâu. Họ ôm chặt nhau, hận không thể khảm đối phương vào trong thân thể. Thế giới đột nhiên yên tĩnh, trong sân bay qua lại không dứt, bọn họ vong tình ôm hôn, mãi đến trong radio nhiều lần thúc giục lên máy bay, cô không thể không rút khỏi ngực của anh, hai mắt đầm lệ mỏng lung trong ánh trăng khàn giọng nói: "Chờ em!" Sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Cô vì anh mà rời đi, đơn giản vì anh nói, nước Pháp là Thánh địa trang phục, ở nơi đó có thể hấp thu được kiến thức thiết kế tốt nhất. Vì thế, cô tranh thủ cơ hội đi đến nước Pháp học tập, chỉ vì sau khi trở về giúp anh một tay về mặt sự nghiệp, không tiếc phiêu dương qua biển, bất chấp người nhà phản đối, lẻ loi một mình đi đến Paris xa xôi, ở lại đúng một năm.

Là kiên quyết liều lĩnh thế đó.

Xa cách một năm, bọn họ ai bận việc nấy, anh bận gây dựng sự nghiệp, thành lập vương quốc trang phục thuộc về chính mình, mà cô, bận hấp thu nhiều thứ hơn ở trong thời gian có hạn, hai người giống như con quay dừng lại không được, ở hai quốc gia, liên tục chuyển, không ngừng chuyển.

Thình thoảng nhận được điện thoại của anh, cô liền cười, trong lồng ngực tràn đầy nhu tình, sau đó lẳng lặng nghe anh dặn dò, "Buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút, đóng cửa kỹ càng, nhớ ăn bữa sáng mới đi lên lớp, bao tử không tốt, ăn cơm phải hết sức chú ý." Cẩn thận săn sóc như vậy, nhận không được cô lại khe khẽ gọi tên của anh: "Thạc Lương."

"Hử?" Anh dừng lại, cúi đầu đáp lại, nhẹ nhàng như nói nhỏ bên tai.

"Nhớ anh!" Bên má cô ửng đỏ, hơi xấu hổ, lại ức chế không được xúc động và nhớ nhung trong lòng.

Về mặt tình yêu, cô luôn giữ tâm thành tín nhất và cách nhìn độc đáo nhất, chữ yêu như vậy, An Dĩ Nhựt cũng không cho là biểu đạt chuẩn xác nhất, trái lại cảm thấy quyến luyến chôn ở sâu trong đáy lòng, mới là ngọt ngào vĩnh hằng nhất.

"Anh chờ em quay về." Anh dịu dàng nói, hơi thở xuyên thấu qua sóng điện truyền tới, mang theo hơi thở quen thuộc làm người an lòng.

"Uh'm." Cô nhẹ nhàng mà đáp lại, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở trong cổ, nhất thời không biết bắt đầu nói từ đâu.

Khi đó, một mình cô ở đất khách quê người, hơi cô quạnh, nhưng cũng cảm thấy hạnh phúc, cũng bởi vì có người nói chờ cô. Song, một năm sau cô về nước, cũng là ba ngày sau mới nhìn thấy anh. Hết thấy dường như vẫn như cũ, mọi thứ lại giống như đang thay đổi trong im lặng. Chỉ là bọn họ, dường như không có phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tiến lùi không được

Mãi hôn đến hai người đều có chút thờ ơ, Tịch Thạc Lương mới trượt ra khỏi môi của cô, nhưng cánh tay không có buông lỏng, vẫn ôm cô ở trong ngực như cũ, khuôn mặt thanh tú chôn vùi ở trên cổ cô nhẹ nhàng cọ xát, chớp mũi quay chung quanh mùi hương nhẹ nhàng tự nhiên trên thân thể của cô.

Ở trong ngực quen thuộc này lại lâu ngày không gặp, tâm An Dĩ Nhựt từ từ yên tĩnh trở lại, như tiếng ồn ào náo động bay tán loạn dần dần tắt cả đều kết thúc, từ từ đã là trầm tĩnh như nước. Tay nhỏ nắm vòng ở thắt lưng của anh, lại xiết chặt hơn mà tiến sát vào trong lòng anh, nghiêng tai lắng nghe nhịp tim trầm ổn có lực của anh.

Giai điệu vĩnh hằng bất biến, là cô khát vọng dựa vào.

"Dĩ Nhựt..." Anh gọi cô, thanh âm nhỏ giọng mê người, sau đó thành tâm xin lỗi, "Xin lỗi, là anh bỏ quên em."

"Uh'm!" Cô vô ý thức đáp lời, khe khẽ từ từ nhắm hai mắt lại.

"Đừng giận nữa, được không?" Anh ôm cô nấn nỉ, "Em nói muốn bình tĩnh, anh sẽ không quấy rầy em, nhưng cũng hơn một tuần rồi, muốn trừng phạt anh cũng đủ rồi chứ, hử?"

"Uh'm!" Cô lại đáp lại một tiếng, cánh tay nhỏ nắm hơi thắt chặt.

"Dĩ Nhựt!" Anh dịu dàng lại gọi một tiếng, khóe miệng dạt một nụ cười, ngay sau đó đã bế ngang cô lên.

"Thạc Lương?" Hai chân cách mặt đất trong nháy mắt, An Dĩ Nhựt ôm sát cổ của anh kinh hô một tiếng. Bọn họ vốn là tình nhân, lại thêm Tịch Thạc Lương uống rượu, khoảnh khắc bị anh ôm lấy, bốn chữ say rượu loạn tính đột nhiên lóe lên trong đầu, mặt An Dĩ Nhựt không thể khống chế đỏ lên, có chút mong đợi, lại càng lúng túng cũng không biết phải làm sao.

Khi cái ót chạm vào cái gối mềm mại, khi Tịch Thạc Lương bắt đầu vòng tình hôn vào xương quai xanh của cô, trong nháy mắt lý trí của An Dĩ Nhựt được kéo về, rút hai tay bị anh giữ chặt ra, cô yếu ớt nhưng cũng kiên định đè lại tay muốn cởi nút áo sơ mi của cô, "Đừng, Thạc Lương!"

Tịch Thạc Lương thờ hờn hờn ngẩng đầu, dịch chuyển nửa người đè ở trên người cô, ánh mắt sáng quắc xuyên qua bóng tối rơi vào trên mặt cô, sau một lúc lâu sau đó, nói: "Xin lỗi!"

Mượn ánh trăng nhìn thấy tầng mỡ hôi mịn trên trán của anh, An Dĩ Nhựt sờ sờ tóc mềm mại của anh, biểu cảm dịu dàng trên mặt nhìn một cái không sót gì, "Trong nhà có mặt ong không? Em đi pha cho anh ly nước mật ong giải rượu." Một khi tha thứ, đối với anh, cô lại khôi phục sự dịu dàng quen thuộc.

Anh nhìn cô cười, cúi người hôn thật mạnh ở trên trán cô một cái, xoay người nằm xuống kéo cô vào trong lòng, cực kỳ thỏa mãn mà thở dài: "Không

muốn uống nước mật ong, chỉ muốn ôm em "

Cô cũng cười, trong lòng đột nhiên lại bình thường trở lại. Có lẽ là giảng cô không chịu gặp mặt chính là chờ một câu xin lỗi này của anh thì phải, rốt cuộc thừa nhận ý nghĩ hư vinh của mình về điểm này, cô cũng giống như tất cả phụ nữ, cần người thương yêu, cần người làm bạn, cần người dỗ dành. Anh yêu cô, bằng không sao có thể nhỏ giọng mềm mại nói xin lỗi với mình như vậy? Nhưng có lẽ anh không biết, cô yêu anh càng sâu càng nặng hơn.

Xuất ra tâm dứt khoát nhất, bất chấp hết thầy yêu một người. Trước đây cô không tin, gặp gỡ anh mới giật mình giác ngộ, ở trong tình yêu, người ta thiếu nhất chính là nên có lý trí.

Hai người lẳng lặng nằm một lúc, có lẽ là rượu mạnh mẽ đến, Tịch Thạc Lương đưa tay giật ra cúc áo nơi cổ áo, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lúc này An Dĩ Nhược ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người anh, có lẽ đêm nay anh quả thật uống không ít. Ở dưới tình huống anh không thức giấc dịch chuyển cánh tay ôm ở bên eo của cô ra, cô như một con mèo nhỏ rón rén đi tới nhà bếp pha cho anh ly nước mật ong, trở lại phòng ngủ mở đèn tường ở đầu giường, chống đỡ thân thể của anh rót vào, lại đi vào phòng tắm dùng khăn ướt với nước ấm, nhẹ nhàng lau khuôn mặt đẹp trai của Tịch Thạc Lương, sau đó sẵn sàng giúp anh cởi giày, di chuyển chân thon dài của anh đặt ngang trên giường, giữ chân móng đắp kín cho anh.

Cùng anh loay hoay xong, cả người cô đã xuất ra mồ hôi mỏng. Thở phào một cái ngồi xỏm ở bên giường, nhìn anh ngủ rất quen thuộc rất chân thực, trong lòng tràn đầy yêu thương.

Suy cho cùng cô vẫn rất yêu anh! Vì anh, cô cam tâm tình nguyện thiêu thân lao đầu vào lửa.

Yêu nhau đến nay, so với nồng nhiệt của cô, dường như lúc nào anh cũng thân nhiên, cho dù là nhớ, xem ra cũng cực kỳ kín đáo. Nhưng cô tin, ngoại trừ cô, bên cạnh anh là không có người phụ nữ khác, vậy còn lo lắng cái gì chứ. Trên thực tế, anh luôn ở bên cạnh cô, vậy còn chưa đủ sao?

Thế giới đột nhiên sáng lên, đối với đoạn tình cảm này cho rằng có chút mờ ảo, lại nặng nề nhất lòng tin. Lúc An Dĩ Nhược yêu, trong tính cách cương nghị dễ dàng bị mềm yếu thay thế chỗ. Đối với anh, cô luôn khoan dung, đối với tình yêu, cô vô cùng đơn thuần, cũng rất dễ dàng thỏa mãn.

Túm lấy mặt của mình, xem như để trừng phạt lòng tham, nhìn thời gian thật sự là đã khuya, cô mệt mỏi nằm ở trên giường phòng khách từ từ thiếp đi. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, làm như là có một giấc mơ đẹp, trong mơ cô hạnh phúc rúc vào trong khuỷu tay của người yêu, toàn tâm dựa vào, lòng tràn đầy ngọt ngào, không tự giác, cô nhếch khóe môi nở nụ cười nhẹ.

Sáng sớm, An Dĩ Nhược còn đang ở trong mộng, môi mỏng của Tịch Thạc Lương đã rơi ở trên má hồng hào của cô, nghe cô thầm rên rỉ một tiếng, ôm lấy chân trở mình, "Đừng làm rộn, Mẹ Mẽ... Để cho tớ ngủ thêm một lát nữa..."

Anh nhẹ giọng cười, thấy hình nhân trên giường đang ngủ say, cung chiều hôn xuống cái miệng nhỏ của cô, lòng ngón tay vuốt nhẹ ở trên mặt cô, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhưng quyến luyến này.

Gọi một cú điện thoại cho công ty, dặn dò thư ký chuẩn bị tốt tài liệu anh cần, Tịch Thạc Lương lại quay vào trong phòng gọi cô thức dậy, sau khi rửa mặt, hai người ngồi ở phòng ăn ăn điểm tâm sáng: "Anh cùng em đi bệnh viện đổi thuốc trước, hôm nay phải đi thành B một chuyến, khoảng hai ngày trở về."

"Anh còn bận việc của anh, em gọi xe đi thì được, cũng không phải vết thương nặng gì." An Dĩ Nhược hiển nhiên còn chưa có tỉnh ngủ, dụi dụi mắt, bộ dáng còn hơi buồn ngủ, cô chính là như vậy, đôi chỗ ngủ thì ngủ không ngon.

"Nhìn em ngủ đến mơ mơ màng màng, sao anh có thể yên tâm?" Tịch Thạc Lương quan tâm rót ly sữa cho cô, không yên tâm dặn dò: "Hai ngày này phải kiên trì đi đổi thuốc mỗi ngày, không được xách vật nặng càng không thể tắm rửa, có chuyện gì nhờ Mẹ Ngư giúp đỡ."

Cô cười cười giận trách, đối với cầu nhàu hiếm có của anh có chút ngoài ý muốn: "Tịch tổng khi nào thì trở thành cha của em rồi?"

Vuốt vuốt tóc của cô, anh nói: "Mấy hôm trước bác An gọi điện thoại cho anh, nói em đã lâu không về nhà, hỏi anh cuối tuần có rảnh rồi hay không nói là cùng nhau ăn cơm."

Nghe vậy, An Dĩ Nhược giương mắt nhìn anh, "Cha đi vùng khác họp đã trở về, em cũng muốn chủ nhật về nhà, anh có rảnh không?" Thấy anh gật đầu, bên miệng cô cong lên nụ cười, "Vậy em gọi điện thoại nói cho mẹ em biết một tiếng, chủ nhật chúng ta về ăn cơm."

"Được, đến lúc đó anh đến đón em." Thấy cô ăn xong, Tịch Thạc Lương phủ thêm áo khác cho cô, nắm tay cô đi ra ngoài.

Ngồi trên xe, quan tâm mà nịt chặt dây an toàn cho cô, anh hỏi: "Hôm trước xảy ra chuyện gì? Không có việc gì làm gì chạy xa như vậy ăn cơm?"

Nghĩ đến màn xem mắt không sao nói rõ được, thậm chí mình quá tùy hứng, nếu không phải nhất thời tức giận đánh cuộc với anh, cũng sẽ không kích động mà đồng ý với Mẹ Ngư, không bàn bạc tốt không nói, còn gây ra phiền phức lớn như vậy. Đêm chuyện trải qua nói lại một lần nữa với Tịch Thạc Lương, nhưng có ý hoặc vô ý lảng tránh việc đánh Mục Nham một cái tát, thấy anh im lặng không nói lời nào, cô lo lắng sợ chưa giải thích đủ rõ ràng, "Nếu như em không đi, bác Mẽ nhất định sẽ lại mắng Mẹ Ngư, tính tình của cô ấy không phải anh không biết, nóng giận liều mạng, em là sợ lại bởi vì chút việc nhỏ này làm quan hệ hai người bé tắc, dầu gì qua loa một cái có văng mặt, chờ bác Mẽ hỏi tới, nói không có chọn trúng cũng lừa gạt trôi qua."

Tịch Thạc Lương thở dài, "Em nha, chính là điểm ấy không tốt, chưa bao giờ có thể nói không." Cung chiều mà vuốt ve gương mặt cô, anh khẽ trách: "Chỉ là giúp cái gì không giúp, chuyện xem mắt như vậy tại sao có thể làm càn, nếu như thật sự bị chọn trúng thì làm sao?" Lời nói tràn đầy lo lắng.

Đáy lòng dâng lên ảm áp, khóe miệng hiện lên ý cười dịu dàng, cô trấn an, "Đâu dễ bị chọn trúng như vậy."

Tịch Thạc Lương hơi nhũn mày, lại nói cô mấy câu, An Dĩ Nhựt chỉ cười nhẹ, cuối cùng nói một câu, "Biết rồi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Cùng cô đến bệnh viện đổi thuốc, lại lái xe đưa cô về nhà trọ, Tịch Thạc Lương mới vội vã chạy về công ty, chủ trì một cuộc họp ngắn, mới cùng quản lý nghiệp vụ cùng chạy tới sân bay, trước khi sắp lên máy bay gửi đi một tin nhắn cho An Dĩ Nhựt, "Chăm sóc mình thật tốt, an tâm chờ anh trở về, chủ nhật cùng về nhà ăn cơm."

An Dĩ Nhựt đang sắp xếp lại bàn thiết kế, xem xong tin nhắn của anh, duỗi lưng mỗi một cái thật dài, thiếu chút nữa liên lụy đến vết thương trên cánh tay, hô to với Mễ Ngự ở trong phòng khách: "Mễ Mễ, buổi tối chúng ta ăn đại tiệc đi, tớ mời."

Mễ Ngự khe khẽ thờ dài, dựa vào trên ghế sofa khép hờ hai mắt, dừng một chút mới nói: "Quả nhiên mỗi lần được Tịch Thạc Lương kích thích thì không bình thường, cậu có thể có chút khí phách được không?"

An Dĩ Nhựt vui cười ha ha, đối với lời nói của cô coi như không nghe thấy, miệng ngậm nga bài hát thiếu nhi, vui đầu tiếp tục làm công việc trên tay.

Hai ngày sau, Tịch Thạc Lương vẫn không có quay về, nói là công việc tiến triển không thuận lợi, An Dĩ Nhựt quan tâm an ủi cũng không có thúc giục, chủ nhật vẫn một mình về nhà ăn cơm, cha mẹ hỏi cô sao Tịch Thạc Lương không có tới, cô vẫn vì anh giải thích, "Gần đây công ty bề bộn nhiều việc, đi công tác mà."

Bà An hiển nhiên rất không vui, nhưng nhìn con gái cười xòa nói xin lỗi, chịu đựng không có nói cái gì nữa. Ông An lại có chút coi không được, nói: "Dĩ Nhựt, con về nước cũng đã hơn ba tháng rồi, Tịch Thạc Lương còn chưa có cùng con đến nhà ăn qua một bữa cơm, cho dù cậu ta làm việc bận rộn hơn nữa, cũng không thể bỏ quên con."

An Dĩ Nhựt kéo cánh tay của cha mình, giống như làm nũng nói: "Cha, lòng của Thạc Lương trọng sự nghiệp, dù sao con cũng muốn ủng hộ anh ấy, và lại không phải cha cũng không có hạn chế công việc của mẹ sao."

Hai vợ chồng già nhìn nhau, bắt đầu dĩ than nhẹ, đứa nhỏ này, mỗi lần đều lừa gạt như vậy qua cửa ải.

Sau buổi cơm tối, ông An ngồi ở trong phòng sách rất lâu, lúc đi ra hỏi cô: "Dĩ Nhựt, con và Mễ Ngự làm sao lại liên quan tới trong vụ án truy xét kia?"

"Cha biết rồi?" An Dĩ Nhựt cũng không có bất ngờ, gãi gãi mặt, vô tội nói: "Chúng con cũng không biết là xảy ra chuyện gì."

"Cha thấy con nên chuyển về sống đi, một đứa con gái ở bên ngoài bao giờ cũng khiến cho người ta lo lắng." Nghe cô tường thuật lại chuyện đã xảy ra một lần, ông An gọi một cuộc điện thoại đi ra ngoài, sau đó cúi người hai tay đều cứng nhắc, tinh thần khỏe mạnh đùng đùng giận dữ, thật lâu sau mới nói: "Vụ án của đội chống ma túy còn đang điều tra, nếu như có chuyện gì con đi trợ giúp một chút."

Cô thuận theo đáp lại: "Con biết."

Đảo mất một cái chủ nhật qua đi, Tịch Thạc Lương ở cuộc thi thiết kế thời trang "New Silk Road" từ thành B quay về vào ngày hôm trước, hẹn An Dĩ Nhựt cùng ăn cơm trưa. Trong bữa ăn, di động của cô vang lên, nhìn thấy đây số xa lạ, do dự một chút, cô nhận, "Xin chào, An Dĩ Nhựt."

"Xin chào, Mục Nham."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tặng băng ngâm

"Cô nhìn kỹ xem có ấn tượng với người nào." Mục Nham đứng ở ngoài cửa sổ thủy tinh, dùng ánh mắt ý bảo An Dĩ Nhựt nhìn về phía năm cô gái đều ăn mặc khác nhau ở bên trong.

An Dĩ Nhựt nhìn chăm chăm vào những người ở bên trong nhìn kỹ từng người một, thật lâu sau đó, làm như có chút không xác định, "Người thứ hai bên trái dường như có chút ấn tượng."

"Không thể là dường như, An tiểu thư." Mục Nham nghiêng đầu, trên mặt bình thản hơi lộ ra bất mãn, "Đây là nơi mấu chốt của toàn bộ vụ án, cần phải xác định."

Tịch Thạc Lương đứng ở bên cạnh cô, nhìn về phía Mục Nham ánh mắt càng lộ vẻ lạnh lùng, ôm ôm bờ vai của cô giống như an ủi, mở miệng lần nữa thì giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ, "Đừng nóng vội, nhìn kỹ lại lần nữa xem, nhớ lại tình hình ngày đó một chút."

Gặp chuyện không may ngày hôm đó, ấn tượng tương đối sâu sắc chính là lúc cùng Mễ Ngự vừa đến Thánh Địa đậu xe xong, có một cô gái vội vàng từ lối ra đi vào, như là đến lái xe, mà xe của các cô và cô ấy hẳn là kề bên, có lẽ là đi gặp, cũng có lẽ là bởi vì gót giày quá cao, người nọ đột nhiên đụng

vào bên người Mễ Ngu.

"Thực xin lỗi!" Cô gái cúi đầu mở miệng nói xin lỗi, không đợi Mễ Ngu nói đã lấy ra chìa khóa xe mở cửa xe ngồi vào trong.

Về mặt của Mễ Ngu thân nhiên, liếc cô ấy một cái, lôi kéo An Dĩ Nhựt bước đi, "Vội vã đầu thai à."

"Miệng chó không mọc ra ngoài voi." An Dĩ Nhựt cười mắng, hất tay của cô ra, lơ đãng quay đầu lại liếc mắt một cái đã quên, từ cửa sổ phía sau xe lẳng lặng nhìn thấy cô gái làm như đang nhìn quanh tứ phía.

Mễ Ngu lơ đãng nhún nhún vai, theo ánh mắt của cô nhìn qua, "Không phải là trộm xe chứ?" Cùng An Dĩ Nhựt liếc nhau, bổ sung thêm: "Sao lên lên lút lút."

"Cậu thấy ai không lên lút?" An Dĩ Nhựt cũng không nghĩ nhiều, ở trong mắt của cô, thế giới này dường như không có người xấu, cau mày vượt qua Mễ Ngu một cái, tức giận nói: "Đi nhanh lên đi, nếu như là không có chỗ cậu không có chỗ để trốn tớ có thể mặc kệ, đừng nói làm chị em là không giúp cậu."

"Biết ngay cậu muốn làm trận bỏ chạy, làm như tớ ngốc à. Sáng sớm tớ đã gọi điện thoại đặt chỗ tốt rồi, cậu cam chịu số phận đi." Mễ Ngu nhún mày, đi giày cao gót, uốn eo thon nhỏ một cái, bộ dáng kia gọi là đắc ý, miệng còn khiêu khích nói: "Tớ giúp cậu giữ cửa ải, nếu như hôm nay chàng trai đẹp này lọt vào mắt của tớ, cậu lập tức quăng Tịch Thạc Lương, thật không biết anh ta tốt thế nào." Mễ Ngu tính đánh cho lớp bốp vang dội.

"Cậu không hiểu." An Dĩ Nhựt bước nhanh hai bước, quát cường nói: "Yêu anh ấy không phải là bởi vì anh ấy tốt chỗ nào, mà là bởi vì yêu anh ấy cảm thấy anh ấy chỗ nào cũng tốt, cho dù là khuyết điểm."

"Chưa đến rằng tớ cũng rút." Mễ Ngu làm bộ run run trên người nổi da gà, giọng nói hơi khinh thường, "Không phải cậu nói muốn yên tĩnh, nếu như thật sự không hợp thì tách ra, bây giờ lại thấy anh ta chỗ nào cũng tốt?"

"Ở cùng nhau thời gian dài như vậy, nếu như nói một câu tách ra là có thể dứt bỏ, tớ thật sự sẽ hoài nghi suy cho cùng có yêu hay không." Dường như chạm đến nỗi lòng, về mặt An Dĩ Nhựt âm trầm, cô dừng một chút, tiếp tục nói: "Đối với tình yêu, giữa nam và nữ rõ là khác biệt, họ không biết, ở trước mặt tình yêu, phụ nữ đặc biệt có thể chịu được cực khổ chịu được vất vả, không để cho họ chịu khổ nhọc, trái lại họ mất hứng." Cho nên khi đau lòng vì Tịch Thạc Lương cô rất vất vả tránh cho quá thường xuyên gặp mặt, cô mới có thể tỏa ra cảm giác mát mẻ, nhất là khi nhìn thấy anh đi ăn cùng với bạn bè, mới có thể không chịu nổi thôi.

Mễ Ngu chú ý tới sắc mặt của cô, trong lòng có chút khó chịu. Vì một tình yêu, thiên sơn vạn thủy mà phiêu dương qua biển, cuối cùng lại từ bỏ tiền đồ xán lạn trở về bên cạnh anh ta, đối với cô chấp của cô, Tịch Thạc Lương cũng biết quý trọng? Nếu như đi đến cuối cùng, kết quả cũng chẳng phải như cô mong đợi, cô có chịu đựng được?

Mễ Ngu vươn tay nắm lấy tay của cô, vừa định mở miệng, lại bị An Dĩ Nhựt giành trước một bước nói: "Tớ cảnh cáo cậu đừng an ủi tớ, nếu bàn về nói đạo lý, cậu chưa hẳn là đối thủ của tớ." Mỉm cười, cô bình tĩnh nói: "Yên tâm, nếu quả có một ngày chúng tớ tách ra, tớ nhất định có thể dứt bỏ anh ấy." Nói xong, cô quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

Thật sự có thể dứt bỏ sao? Thực ra thì cô cũng không biết. Song, có một đạo lý An Dĩ Nhựt biết, muốn, thích, không nhất định là có thể đạt được, nhưng, có lẽ cô không cam lòng. Là cô không đủ dịu dàng? Hay là cô không đủ quyến rũ? Tại sao Tịch Thạc Lương đối với cô làm như vĩnh viễn không có cảm giác một ngày không gặp như cách ba năm? Rốt cuộc cô không tốt chỗ nào? Nhưng nếu như nhất định không yêu, những truy cứu này lại có ý nghĩa gì? Bằng không thì thoải mái buông tay, vì mình lưu lại danh dự và kiêu ngạo cuối cùng. Cho nên cô mới nói, nếu như tách ra, cô có thể dứt bỏ.

Mễ Ngu không nói. Đột nhiên trong lúc đó, cô có chút không hiểu được An Dĩ Nhựt, ở trong lời nói của cô ấy, cô rõ ràng nghe ra sự thất vọng và chán chường, nhưng vì sao cô tình phải chờ tới lúc thương tích đầy mình mới không thể không lựa chọn dứt ra chứ? Nếu đổi lại là cô, cô nhất định sẽ rời đi trước khi người khác tới làm tổn thương mình.

Suy cho cùng Mễ Ngu cũng không phải là An Dĩ Nhựt, An Dĩ Nhựt tựa hồ không biết yêu một người cũng nên có chỗ cất giữ, không phải một mực bỏ ra là có thể.

Ở trong tình yêu, rốt cuộc là tùy tâm mà đi, hay là lý trí mà đi, cho đến nhiều năm về sau, họ vẫn không thể tìm được đáp án xác thực, nhưng có một điều lại không để cho người ta nghi ngờ, đó chính là, người muốn đi không giữ được, tình yêu muốn tới không ngăn được.

Đề tài này không vui lắm, không thích hợp tiếp tục kéo dài nữa, hai người ăn ý lựa chọn có chừng có mực. An Dĩ Nhựt kết thúc suy nghĩ của mình thay Mễ Ngu đến cuộc xem mắt, Mễ Ngu tương đối không hiền hậu mà ngồi ở ghế sau xem náo nhiệt, đương nhiên cũng không phải đơn thuần muốn xem náo nhiệt, cô là muốn tạo ra cho An Dĩ Nhựt nhiều cơ hội hơn, vào thời điểm thích hợp thúc đẩy cô biết người thích hợp, sớm ngày quăng người bạn rận Tịch Thạc Lương. Cho tới nay, Mễ Ngu đối với anh ta cũng không có cảm tình, mặc dù anh ta khối ngó phóng khoáng, bây giờ sự nghiệp lại thành công, có thể nói là một người trai tân có đủ ba thứ: có xe, có nhà, có tiền, nhưng chỉ là khiến cô rất không yên tâm, mỗi lần nhìn thấy anh ta cười nhạt, cũng nhìn không được lo lắng cho An Dĩ Nhựt. Mễ Ngu cứ có cảm giác nụ cười của anh ta mang theo cảm giác xa cách không để cho người khác tiếp cận, gần gũi như An Dĩ Nhựt cũng không đi vào lòng của anh ta, nhưng về chuyện này, Mễ Ngu không có quyền quyết định.

Xem mắt kết thúc, lúc các cô trở lại bãi đỗ xe chuẩn bị về nhà, cô gái kia vẫn còn đậu ở chỗ đó, song, trên xe cũng không có người. Đương nhiên, hai người cười đùa cũng không có chú ý tới có chiếc xe vẫn cẩn thận theo sát ở đằng sau các cô, lại càng không phát hiện có người giấu khẩu súng lục phi pháp thần không biết quỷ không hay đặt vào trong xe của các cô, mà khi xe của các cô bị các đặc cảnh ngăn lại, thì có người xa xa chú ý tới nhất cử nhất động ở đây, khẩn trương và hưng phấn.

"Tôi nhớ ra rồi." An Dĩ Nhựt suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lên tiếng, hưng phấn mà nhìn Mục Nham, cô nói: "Trên cánh tay của cô gái kia có hình xăm." Thấy hai người đàn ông nhìn cô không nói lời nào, cô khẳng định nói: "Lúc cô ấy đụng vào Mễ Ngự suốt nửa rốt đồ, đưa tay giữ thì lộ ra, không thể nào là chơi trò dán giấy của con nít, ai lại ngây thơ như vậy."

Mục Nham lẳng lặng nhìn cô một lúc, khóe môi nhếch lên nụ cười gần như không thể phát hiện, cầm lấy bộ đàm bên người, trầm giọng nói: "Bảo họ vén ống tay áo lên, để lộ ra cánh tay."

Kết quả thực sự là khiến người ta bất ngờ, trong năm người có hai người có hình xăm trên cánh tay, mà An Dĩ Nhựt cũng không thể xác định người nào mới là nhân vật khả nghi gặp phải ngày đó. Di động của Tịch Thạc Lương vang lên, công ty có việc anh phải đi về trước, trước khi đi không quên dặn dò: "Mễ Ngự sẽ đến ngay, xong việc trở về nhà, buổi tối anh lại đến gặp em." Sau đó hôn trán của cô.

Mễ Ngự đang tập luyện, nhận được điện thoại của đội chống ma túy, lúc xin nghỉ với công ty chạy tới, An Dĩ Nhựt đã chấn đến chết mà duy trì ngồi bốn mươi phút.

"Tiểu thư, cậu có chút cảm giác quan niệm thời gian hay không hả, một lát này cũng dài quá giờ rồi." An Dĩ Nhựt ngồi đến eo mỗi lưng đau, cực kỳ tức giận liếc xéo cô ấy một cái.

Ngược lại Mễ Ngự không tức giận, thông thả ung dung ngồi xuống, "Nói thế nào thì tớ cũng xem như là lẫn lộn trong làng giải trí đấy, hể kêu là tới vậy quá mất mặt, cái này gọi là 'thân thể' hiểu không, An tiểu thư?"

"Thật muốn đào hầm chôn cậu, cũng coi như vì xã hội làm chút cống hiến." An Dĩ Nhựt thường cho cô một cái nhìn vô cùng xem thường, ở chung với Mễ Ngự lâu như vậy, cô cũng dỗi tính, càng ngày càng táo bạo, khó trách ngay cả Tịch Thạc Lương cũng nói Mễ Ngự là khắc tinh của cô, lúc nào cũng có thể dễ dàng kích thích tức giận của cô, nhưng hai người lại rất kỳ quái, nháo thì nháo, điên cũng điên, chính là không cãi nhau, tình nghĩa cách mạng kiên định hơn hai mươi năm khiến người khác ghen tị.

Mục Nham dẫn các cô đi nhận diện, Mễ Ngự vuốt cằm, cố gắng nhớ lại tình hình ngày đó, sau đó cả người hiện lên tư thế nhìn trời.

"Không ấn tượng." Sau khi trải qua thời gian dài trầm mặc, Mễ đại tiểu thư cuối cùng cũng mở kim khẩu, sau cùng bổ thêm một câu khiến người ta càng học máu hơn, cô nói: "Lúc hoảng loạn ai có thể nhớ được rõ ràng, hại tôi chết rất nhiều tế bào não."

Mục Nham rõ ràng cứng lại, hoàn toàn bị cô chinh đến không nói được lời nào, thật lâu sau mới nói một câu, "Cô nương, không chơi khô hời như vậy."

"Hả?" Kế tiếp đối lại Mễ Ngự sừng sốt, làm như không phản ứng kịp dưới tình huống dí dỏm của người đàn lạnh lùng như tảng băng ngầm này, lúc hoàn hồn cười nhạt báng: "Hiếm có nha, đại đội trưởng Mục, điều này quá không quen, anh còn là mặt lạnh tương đối tàn khốc."

Kể từ ngày bọn họ tiếp nhận kiểm tra, Mục Nham luôn mặt lạnh không cười, lúc gặp chuyện không may, uy nghiêm điềm tĩnh ấy càng lúc càng tỏ ra lạnh lùng, sau đó hoàn thành ghi chép ở đội chống ma túy, giọng điệu giải quyết việc chung ấy, càng khiến cô không nghĩ được một chút mùi tình người nào, nhìn không được oán thăm, chẳng lẽ tính tình của cảnh sát đều như vậy?

An Dĩ Nhựt đảo mắt, ánh mắt từ trên người Mễ Ngự rơi vào trên người Mục Nham, lặng lẽ cười, nghĩ thầm hai người này rất xứng đôi.

Mục Nham vỗ trán, theo thói quen vận lông mày, "Tàn khốc hay không tàn khốc là chuyện nhỏ, nhận dạng mới là chuyện lớn. Mễ tiểu thư, cô cẩn thận nhìn kỹ lần nữa xem. An tiểu thư, cô cũng hồi tưởng nhớ lại lần nữa xem, cũng đừng náo theo cô ấy, đây là chuyện đại sự vì dân vì nước, chứ đừng cười giỡn." Thấy hai cô gái vẫn là bộ dáng không chút để ý, anh nghiêm mặt nhắc nhở: "Cũng nghiêm túc một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gặp lại nơi đường hẹp

"Hai người các cô làm gì vậy, trên mặt tôi có cái gì?" Mục Nham khề chau mày, vô thức đưa tay sờ sờ ở trên mặt, "Đừng như khúc gỗ nhìn chằm chằm vào tôi như vậy, rất đáng sợ. Nhanh nhìn họ, có phát hiện gì nói cho tôi biết." Nói xong anh ho nhẹ một tiếng, quay đầu dời mắt đi.

An Dĩ Nhựt và Mễ Ngự nhìn nhau, che miệng cười. Người đàn ông này thật buồn cười, lại còn xấu hổ.

Ánh mặt trời tỏa chiếu bóng dáng của cô rõ nét ở trên cửa sổ thủy tinh, Mục Nham liếc nhìn nụ cười tươi sáng của An Dĩ Nhựt, đôi mắt trong suốt sáng ngời. Anh nghiêng người cười cười, đường nét khuôn mặt trở nên dịu dàng chút, nghĩ thầm, nụ cười của cô gái này thật thuần khiết.

Trải qua gần nửa giờ nhận diện, hai cô gái vẫn không thể cho ra cùng câu trả lời, Mục Nham khề thở dài một tiếng, có chút bất lực.

"Đội trưởng, Đàm Từ Việt đến rồi." Đại Lệ đẩy cửa thò đầu vào, nói với Mục Nham: "Có phải bây giờ cho anh ta làm ghi chép hay không? Hay là chờ anh?"

"Đàm Từ Việt?" Không đợi Mục Nham lên tiếng, Mễ Ngư kinh hô, nhìn chăm chăm với An Dĩ Nhựt hồi lâu, mở miệng trước: "Việc này, đội trưởng Mục, những người này cũng nhận diện xong rồi, chúng tôi có thể đi rồi chứ?"

Trong mắt thoáng hiện lên khó hiểu, Mục Nham nghiêm túc nói: "Tạm thời còn chưa được."

Trải qua mười phút đeo bám dai dẳng, hai cô gái hung hãn cùng bại bởi lời nói mạnh mẽ của Mục Nham, một câu "Đây là nghĩa vụ công dân" làm hai cô á khẩu không trả lời được, chỉ có thể cam chịu số phận mà thỏa hiệp.

Mễ Ngư sầm mặt, kéo An Dĩ Nhựt chuyển bước theo sát phía sau Mục Nham, mắt thấy sắp đến cửa văn phòng của anh ta, các cô không tự giác lùi về sau hai bước, đều tự lùi lại về phía sau. Cảm giác được tiếng bước chân đằng sau nhẹ hơn, anh quay đầu, "Chẳng qua là muốn nhờ An tiểu thư xác nhận một chút có phải vị Đàm tiên sinh này là người cùng gặp mặt với cô hay không mà thôi, còn có vấn đề gì sao?" Giọng nói trầm lắng, làm như có chút không vui, hai cô gái này làm sao vậy? Trước đó thì thoải mái nửa ngày, thuyết phục chỉ dẫn lâu như vậy, sao còn không chịu phối hợp?

"Có!" An Dĩ Nhựt mạnh dạn tiếp lời, thấy anh ta xoay người đối mặt với cô, đột nhiên có chút căng thẳng, dường như có một loại áp lực vô hình thoáng chốc đánh tới, hít sâu, cô nói: "Đội trưởng Mục, có thể nhận diện giống như vừa rồi hay không? Anh biết đấy, việc này... Hoặc ít hoặc nhiều có chút xấu hổ chứ?"

Về mặt hiện ra khó hiểu, lẳng lặng nhìn chăm chú cô hồi lâu, đột nhiên nheo mắt, Mục Nham lặp lại: "Xấu hổ?"

Vô cùng khó chịu liếc mắt, An Dĩ Nhựt tức giận. Nghĩ thầm, người đàn ông này có chủ tâm muốn nhìn cô xấu mặt chẳng, mấy ngày trước lúc làm ghi chép cô cũng đã nói qua, bởi vì người khác giới thiệu làm quen bạn nam giới, cho nên hẹn ăn cơm ở Thánh Địa, kẻ ngu cũng biết là xem mắt, gặp lại đương nhiên sẽ không được tự nhiên, xem ra không phải anh ta thực sự ngu chính là cố tình giả bộ hồ đồ, đương nhiên, cũng có thể là bị sét đánh sờ qua bảo bối, điện giật cháy, thần trí mơ hồ.

"Nhận dạng không khó, nhưng đội trưởng Mục có thể giúp một việc hay không?" Thấy anh mặt lạnh không nói lời nào, An Dĩ Nhựt biết là không thể không nhận dạng, hạ quyết tâm, cắn răng một cái, giẫm chân, nhỏ giọng yêu cầu, "Chính là đợi lát nữa nhờ đội trưởng Mục đừng đề cập đến tên của chúng tôi, chỉ nhận người là được, được chứ?"

Không đề cập đến tên? Thật là làm khó. Kiên nhẫn của Mục Nham nhanh chóng bị cô chà sảng, mặc dù trong lòng có nghi vấn, lại vẫn gật đầu, "Tôi sẽ cố." Không phải anh cố tình làm khó các cô, chỉ là sợ vô tình gọi ra thì không có cách nào khác, cũng không thể gọi nè, này?

Hai cô gái rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng đều hiểu, nếu để cho Đàm Từ Việt biết việc Mễ Ngư tìm người xem mắt hộ, trong lúc vô tình truyền tin tức đến chỗ cha của cô, bảo đảm kế tiếp người bị điện giật cháy chính là Mễ Ngư, nói không chừng ngay cả An Dĩ Nhựt cũng bị liên lụy, qua loa là chuyện nhỏ, mặt mũi của cụ Mễ mới là lớn, làm sao chứa được đứa con gái đem lời nói của ông như gió thoảng qua tay, nếu như thật sự làm lộ, bảo tập lũ lượt kéo tới.

Trước khi đẩy cửa, An Dĩ Nhựt hung hăng nheo cánh tay của Mễ Ngư một cái, cô "à" kêu đau một tiếng, lúc ngẩng đầu không kịp thu hồi biểu cảm trên mặt, nhìn thấy Đàm Từ Việt mặc áo khoác màu xám ngồi ở phía trước cửa sổ, vô tình bắt gặp ánh mắt của anh ta, cô mấp mí môi, giả bộ bình tĩnh ngồi xuống, dường như chưa bao giờ gặp qua anh ta.

Lạnh nhạt thu tầm nhìn về, Đàm Từ Việt nhú mày, ánh mắt dài hẹp cười như không cười.

"Hắc, lại gặp nhau." An Dĩ Nhựt chột dạ cười cười, lúng ta lúng túng chào hỏi, lòng tràn đầy lo sợ không yên. Trước khi chưa bị vạch trần, cô chính là Mễ Ngư, màn diễn này còn phải hát tiếp, ai bảo cô đã không có cách làm trợn bỏ chạy chứ, thật sự là chọn lầm bạn tốt, chọn lầm bạn tốt.

"Không nghĩ tới gặp nhau lần nữa chính là ở chỗ này." Đàm Từ Việt nâng lên khóe môi, cử chỉ tao nhã đứng lên chào hỏi với An Dĩ Nhựt, ngay sau đó nhìn về phía Mục Nham, "Thật sự không muốn dưới tình huống như thế này, với loại thân phận này gặp cô." Đương nhiên, nếu như không phải vào ngày gặp chuyện không may đó trùng hợp anh đi vùng khác, đã sớm phải đến cung cấp tin rồi.

"Thân là công dân, cậu có nghĩa vụ." Từ trước đến nay Mục Nham đã quen với việc giải quyết việc chung, đối với phàn nàn của anh ta không để bụng, nhìn An Dĩ Nhựt vừa muốn mở miệng gọi cô, đột nhiên nghĩ đến yêu cầu của cô lúc sắp vào cửa, há miệng cũng không có nói gì, chỉ dùng ánh mắt ý bảo cô ngồi.

"Các người biết nhau?" Mễ Ngư nghe ra ý tại ngôn ngoại[1], kinh ngạc hỏi, nghĩ thầm, việc này cô và An Dĩ Nhựt lại còn gây sức ép tinh thần gì đó chứ, rõ ràng bị tai trộm chuông.

[1] Ý tại ngôn ngoại: Chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy.

"Không quen."

"Không quen."

Hai người đàn ông cùng lúc nói ra, giọng điệu Mục Nham thân nhiên, làm như rất là ghét bộ dáng của Đàm Từ Việt, Đàm Từ Việt hứng thú liếc mắt nhìn hai cô gái một cái, câu trả lời hoàn toàn đương nhiên.

Mễ Ngư ảo não thầm chửi rủa, An Dĩ Nhựt không nghe rõ: "Cậu nói cái gì?"

"Không có gì." Kéo cái ghế ra, Mễ Ngư giống như giận dữ nói: "Tôi sẽ không còn hoài nghi trái đất tròn."

"Vốn là không cần hoài nghi, nghiên cứu chứng minh quả thực là tròn." Giọng điệu Mục Nham khó chịu, biểu cảm trên mặt tự nhiên mà lại hơi lộ vẻ nặng nề, dường như là cực kỳ nghiêm túc mà cùng người thảo luận vấn đề, tiếp được như đạo lý hiển nhiên, nhất thời làm Mễ Ngư tức giận đến á khẩu không trả lời được.

Anh ta đang nói gì chứ? Cô giống như loại người vô tổ chức vô kỷ luật có lẽ thật sự không thích hợp nói chuyện có bài bản hăn hoi với người đàn ông Mục Nham này, một chữ, một.

Đàm Tử Việt thu hồi ý cười trên mặt, tự thuật tường tận cả quá trình gặp mặt với An Dĩ Nhựt vào ngày hôm đó, căn kể đến thiếu chút nữa ngay cả nội dung nói chuyện cũng khai báo đến rõ ràng tường tận, làm cho An Dĩ Nhựt liên tục nhú mày. Trong lòng nghĩ thầm người đàn ông này thật là đáng sợ, thậm chí ngay cả cô từng đi toilet hai lần cũng nhớ rất rõ ràng, rùng mình một cái, cô đứng dậy.

Mục Nham ngẩng đầu, sâu trong đôi mắt thoáng qua ý lạnh nhẹ, "An... Cô có bổ sung gì?"

Hung hăng liếc anh ta một cái, An Dĩ Nhựt buột miệng nói: "Tôi muốn đi toilet." Có bản lĩnh anh nói không đồng ý, cô ở trong lòng cười trộm, hiền ngang đi về phía cạnh cửa.

Anh nhú mày, cúi đầu tiếp tục làm ghi chép, vào khoảnh khắc An Dĩ Nhựt đẩy cửa, nghe anh trầm giọng nhắc nhở: "Ra cửa, bên tay phải."

Nghe vậy, bước chân An Dĩ Nhựt lập tức bắt ổn, thiếu chút nữa lao đảo, thò ra một hơi thật dài, ưỡn thẳng lưng làm như cái gì cũng không nghe thấy, tức giận mà đi.

Mễ Ngư không nhịn được cười, đứng dậy, vừa đuổi theo vừa nói: "Báo cáo đội trưởng, tôi cũng muốn đi." Chỗ này thật sự không thể ở lâu, ngột ngạt đến trong lòng hốt hoảng quả muốn đánh người, mục tiêu đương nhiên là hai người đàn ông đáng ghét trước mặt, ở trong lòng cô đã coi hai người làm bao cát đánh không biết bao nhiêu lần rồi.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mỗi lần hỏi cậu thì ngắt lời, nói lảng sang chuyện khác." Mễ Ngư nheo mắt, hai tay nắm lấy cánh tay của An Dĩ Nhựt, biểu lộ một bộ dáng cậu không thành thật khai báo, thì muốn ăn tươi nuốt sống người nào đó, "Lá gan không nhỏ nha, dám dẫu Tịch nào đó ăn vụng, tớ muốn đâm thọc."

An Dĩ Nhựt hừ một tiếng, đá một cái vào chân cô, "Ít ở đó bịa đặt, mặc dù An tiểu thư hơi lơ mơ chút, nguyên tắc vẫn phải có, đừng tưởng rằng mọi người đều là sắc quỷ giống cậu."

Mễ Ngư xì một tiếng, không nói lòng chút nào, truy vấn ngọn nguồn nói: "Đừng cho tớ giả bộ ngờ ngẩn lừa đảo, nếu như không nói rõ cùng đồng chí đội trưởng có hiểm khích gì đó, đừng nghĩ còn sống đi ra khỏi đội chống ma túy."

"Lúc nào thì trở thành bà bác ở ủy hội rồi hả?" An Dĩ Nhựt bắt lực, thất vọng suy sụp hạ bả vai, "Cũng nói là hiểu lầm, chúng ta cũng đánh, cũng đã tức hết rồi, coi như cái gì cũng không có xảy ra." Dừng một chút, cô nhú mày, "Không có gì không có gì."

Mễ Ngư thấy cô rõ ràng lại muốn lừa gạt qua cửa ải, nghĩ đến bản thân mình truy vấn mấy lần không có kết quả, nổi giận dùng dùng mà lấy điện thoại ra muốn gọi điện thoại. An Dĩ Nhựt nhanh tay lẹ mắt, đưa tay chụp lấy, cực kỳ giận dữ: "Cậu dám nói huyền thuyên, nói bậy bạ ở trước mặt của Tịch Thạc Lương xem, coi chừng tớ giết cậu." Mễ Ngư là loại người nào cô rất rõ, nha đầu chết tiệt này làm việc không nhẹ không nặng giỏi nhất là sinh sự, ai cũng không thể bảo đảm cô ấy có thể làm ra hành động khác người hay không, An Dĩ Nhựt cũng không muốn chuyện phức tạp hóa.

Mễ Ngư nhất quyết không tha, làm bộ muốn đoạt lại di động, uy hiếp nói: "Nói hay không?"

"Sao cậu không bị thiên lôi đánh xuống cậu chứ!" An Dĩ Nhựt thề muốn châm lòi tiểu nhân nguyên rủa cô.

"Ai dám đánh tớ, tớ đánh người đó chết trước." Mễ Ngư khoanh hai tay ở trước ngực, lại bắt đầu vẽ mặt cợt nhả, "Đừng cần nhần, chiêu đi."

Có chút đau đầu nhìn Mễ Ngư, liếc mắt, An Dĩ Nhựt rốt cuộc thỏa hiệp, "Còn nhớ rõ chuyện cậu tới trễ vào ngày tớ xuống máy bay chứ, chính là ngày đó gặp gỡ ở sân bay."

Biết ngay sợ cô quậy lớn chuyện, kể sách Mễ Ngư được như ý, tâm tình thật tốt, như tên trộm mà tiến đến trước mặt của cô, hạ giọng hỏi: "Phát triển nhanh nha, mới có bao lâu, quan hệ nhất định không tầm thường. Nói thật, đồng chí cảnh sát khô ngô tuần tú, mạnh hơn nhiều so với Tịch nào đó."

"Cậu lại nói bậy thử xem?" Mặt An Dĩ Nhựt cũng tái rồi, trừng mắt cô từng chữ từng chữ nói: "Cậu cho rằng tớ giống cậu?"

"Tớ thế nào?" Mễ Ngư hát cảm lên, dương dương đắc ý, "Tớ từ trước đến nay ở bên ngoài đều là dạng chó hình người mà, về phần phía sau người thì..."

"Khoác da người sói." An Dĩ Nhựt tiếp lời, sau đó lại tự phản bác nói: "Không đúng, rõ ràng chính là xen lẫn ở trong đám con gái lưu manh."

Mễ Ngư ném cho cô một ánh mắt cảnh cáo, nghiêm mặt khiển trách: "Tự thuật tường tận nguyên nhân trải qua mọi chuyện một lần nữa, yêu cầu không sót một chữ, bây giờ, ngay lập tức."

Nghe vậy, khí thế của An Dĩ Nhựt biến mất, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn cô, một hồi lâu mới rử rử nói tới lần gặp gỡ ngoài ý muốn ấy cùng Mục Nham.

Mễ Ngu nghe xong, há hốc mồm sững sốt không khép lại được, bộ dáng ngây ngốc hoàn toàn chết lặng.

"Cầm rớt?" An Dĩ Nhược thưởng cho cô một ánh mắt xem thường, dơ tay chọc vào trán của cô, "Ngốc rồi nha, thực sự khoa trương như vậy? Hồi hồn nha."

Mễ Ngu đột nhiên giậm chân, đưa tay xóa sạch di động được cô cầm ở lòng bàn tay, hung dữ hỏi: "Ý của cậu là nói, đồ khốn kia cường hôn cậu?" Mẹ nó, thiệt thòi cô vừa mới còn khen anh ta kia mà, hóa ra là một tên côn đồ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tránh không kịp

"Cô làm gì đấy?" Mục Nham phản ứng nhanh, dơ tay chặn lại Mễ Ngu vung tới cái tát, mặt lạnh chần vẩn. Sao cô gái này trở mặt còn nhanh hơn lật sách vậy, vừa rồi còn cười như gió xuân, chuyển thân công phu một cái thì trở mặt, cánh cửa cũng không có gõ hung hăng xông tới văn phòng của anh, đưa tay đánh vào trên mặt anh. Ngoại trừ một người phụ nữ, còn chưa có bị ai đánh qua, cho dù từ chủ tốt, cũng không không chế được con tức đột nhiên vọt lên, quả thực khó hiểu!

"Làm gì sao? Đánh anh." Mễ Ngu trừng mắt nhìn anh, không tự chủ nâng cao âm lượng, "Bản thân làm cái gì anh không rõ sao? Thiệt thòi anh chính là cảnh sát nhân dân, hóa ra là sắc lang." Cổ tay bị anh giữ chặt, dùng sức kiểm vài lần tránh thoát nhưng không được, cô nghiêng rằng: "Buông tay!"

"Mễ Ngu!" An Dĩ Nhược chạy chậm theo vào tới, thấy Mục Nham nắm giữ cổ tay của cô ấy không có ý định muốn buông ra, vội vàng chạy đến tách tay anh ra, "Nhanh buông ra, coi chừng làm đau cậu ấy." Lại nghiêng đầu xoa dịu Mễ Ngu, "Cậu bình tĩnh một chút, có chuyện gì nói là được."

"Nói cái khi." Mễ Ngu mắng: "Cậu bị hôn ngu rồi hả, anh ta..."

"Mễ Ngu!" Mặt An Dĩ Nhược đen lại, lớn tiếng ngăn lại cô nói thêm gì nữa. Miệng không chừng mực chết người, còn chê cô chưa đủ mặt mặt sao? Có phải muốn đề cho cả thế giới đều biết được cô bị Mục Nham hôn mới cam tâm?

Nghe vậy, trong nháy mắt Mục Nham hiểu được mọi thứ, trầm mặt buông lỏng tay, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Có chuyện gì chờ làm xong ghi chép nói sau, ở đây là văn phòng."

"Lập biên bản cô, đại tiểu thư, tôi không có thời gian nước Mỹ ấy cùng cô ở đây lãng phí." Hung hăng liếc anh một cái, Mễ Ngu uy hiếp nói: "Tôi cảnh cáo anh, khuôn phép chút cho tôi, thứ không nên đụng đừng đụng." Nói xong xoay người rời đi.

"Mễ Ngu?" An Dĩ Nhược muốn giữ cô ấy lại, lúc nghiêng người cánh tay bị người khác giữ chặt, cô quay đầu lại, "Sao?"

Nghe được cánh cửa bị Mễ Ngu khép lại "Cạch" một tiếng, Mục Nham nhú nhú mày, lực tay nói lỏng chút, nói: "Cô, đợi lát nữa mới đi." Công việc chưa xong, cô vẫn không thể đi.

An Dĩ Nhược lo lắng Mễ Ngu bị kích động lái xe không an toàn, hơi khó xử, lại nghe anh nói: "Chuyện lần trước là tôi thất lễ, vẫn chưa có cơ hội gặp mặt xin lỗi, nếu không phải tình thế bức bách, tôi cũng sẽ không..."

"Được rồi, tôi biết." An Dĩ Nhược ngắt lời anh, rút tay ra, nhìn về phía Đàm Từ Việt trước sau không nói một lời, "Nếu như cô cảm thấy có cần thiết, đợi lát nữa sẽ lại giải thích với cô."

"Đàm Từ Việt nhú mày, trong đôi mắt hiện lên tia trêu tức, sau một lúc lâu mở miệng cũng là: "Tôi biết cô không phải là Mễ Ngu."

"Anh biết?" An Dĩ Nhược kinh ngạc, "Sao anh biết?" Nghiêng đầu trừng mắt Mục Nham, như là anh tiết lộ ngọn nguồn.

Đàm Từ Việt cười cười, hoàn toàn không có ý giải thích, ánh mắt nhìn về phía Mục Nham, hơi có vẻ bức mình nói: "Xong chưa, Mục đội? Tôi có thể đi rồi chứ, rất bận đây."

"Cậu bận cái gì?" Mục Nham bất mãn ngửa anh ta một cái, đưa bản ghi chép đến trước mặt của anh ta: "Nhìn kỹ xem có sót gì hay không."

Đàm Từ Việt nghiêm mặt lại, nhìn kỹ từ đầu tới cuối một lần, xác định không có sót cái gì mới ký tên vào.

"Nếu như lại nhớ tới cái gì, hãy nói cho tôi biết." Mục Nham vung bút ký tên của mình vào, An Dĩ Nhược nghiêng đầu, thấy anh ký tên rất là tự nhiên, nhấp máy môi, hai mắt nhiều lần ngó nhìn, hiểu kỳ nói: "Tìm người thiết kế?"

"Cái gì?" Mục Nham tìm đập mạnh và loạn nhịp, thấy cô dỗi mắt nhìn anh ký tên, thần nhiên nở nụ cười, "Cũng không phải danh nhân, thiết kế cái gì!" Ngụ ý, mình sáng ý, về mặt mang theo vài phần tính trẻ con đặc ý.

Khép lại tài liệu trong tay, thấy An Dĩ Nhựt nhiều lần xem đồng hồ, anh hỏi: "Có lưu số điện thoại di động của tôi không?"

An Dĩ Nhựt lắc đầu, mắt thấy anh lấy điện thoại cầm tay ra ấn vào phím tắt, ngay sau đó di động của cô vang lên.

"Lưu vào." Như là không muốn nói nhảm vậy, Mục Nham tích chữ như vàng.

An Dĩ Nhựt bĩu môi, bất đắc dĩ lưu dãy số của anh, lúc lưu tên của anh nhấn nhầm chữ, cười khẽ thè lưỡi, hơi tinh nghịch mà nở nụ cười.

Về mặt biến hóa thất thường của cô Mục Nham đều thu vào trong mắt, khoe miệng câu lên một nụ cười nhạt, lúc đứng dậy nói với Đàm Từ Việt: "Không phải cậu có chuyện sao, còn không đi?"

"Loại dụng xong rồi thì một cước đá văng? Cái thứ vô tình." Đàm Từ Việt cũng không có bỏ qua mớ ám với An Dĩ Nhựt, lại giương mắt nhìn về phía Mục Nham, lưu manh nở nụ cười: "Bối tôi có thời gian hay không?"

"Làm gì?" Mục Nham sắp xếp xong tài liệu trong tay gõ cửa tiến vào đưa cho Đại Lệ, lại đứng ở bên cửa dặn dò vài câu, lúc này mới lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Tụ tập anh em một chuyến, buổi tối họp gấp?" Đàm Từ Việt mới từ vùng khác trở về, đã bị "Bắt" đến làm ghi chép, trên đường thì cùng mấy anh hẹn buổi tối cùng uống rượu với nhau, đương nhiên không thể thiếu Mục Nham.

"Hiện tại đang nghiêm trị, có chừng mực chút." Mục Nham mặt không chút biểu cảm, ra hiệu cho An Dĩ Nhựt có thể đi, khóa cửa văn phòng, đi ở bên cạnh cô.

"Quan trọng là có tới hay không." Đàm Từ Việt trừng anh, đi vài bước lại dừng lại, nhìn An Dĩ Nhựt, "Tắm thể kia còn chưa có dùng?"

An Dĩ Nhựt ngẩn người, đột nhiên hiểu anh nói chính là cái gì, cười cười nói: "Tôi cũng không dùng, cho Mễ Ngư, thỉnh thoảng cô ấy sẽ đi tập thể hình."

Đàm Từ Việt ừ một tiếng, suy nghĩ một chút còn nói: "Nhưng đó là tặng cho cô." Thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, An Dĩ Nhựt có chút lúng túng, mỉm cười giải thích: "Tôi không quá thích bên trong phòng tập thể hình, lãng phí nhiều không tốt."

Đàm Từ Việt lơ đãng khua khua tay, xoay người rồi đi, khiến cho An Dĩ Nhựt không hiểu ra sao, "Đây là tại sao? Tức giận."

Nhìn Đàm Từ Việt dần dần mất hẳn ở đầu bậc thang, Mục Nham khẽ nhún mày, "Không có, cậu ta chính là như vậy."

An Dĩ Nhựt nhìn bóng lưng của anh ta hừ một tiếng, nghĩ thầm, hai người đàn ông này thật sự là đáng ghét, rõ ràng đã quen thuộc muốn chết, còn cùng lúc phủ nhận, liên giận dỗi, bước nhanh đi tới trước mặt của anh chuẩn bị rồi đi, lại bị anh gọi lại: "An Dĩ Nhựt."

"Đội trưởng Mục còn có gì phân phó?" Xoay người nhìn anh, An Dĩ Nhựt hất cằm hỏi.

Mục Nham gãi gãi đầu, trên mặt không hiểu ửng đỏ, "Việc ấy, lần trước thật sự xin lỗi, chấp hành nhiệm vụ... Cô đừng để trong lòng." Không biết thế nào, lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng có chút không có cảm giác.

Nghe được anh nhắc tới chuyện lần trước, An Dĩ Nhựt ngượng ngùng trả lời: "Tôi sớm đã quên."

"Buổi tối có thời gian không, tôi mời cô ăn cơm, xem như là xin lỗi."

"Xin lỗi có ích còn cần cảnh sát làm gì!" An Dĩ Nhựt mở miệng đáp chất lại, thấy vẻ mặt anh thành khẩn, sau khi suy nghĩ không chút để ý nói, "Chờ vụ án phá xong anh lại mời, chẳng biết tại sao bị cuốn vào sợ gần chết, xem như là an ủi." Thấy anh muốn nói tiếp, đoạt trước nói: "Chuyện trước đó đừng nhắc tới nữa, một bận tại kia coi như là xin lỗi rồi, chẳng lẽ tôi còn phải vì một cái tát đó lại mời anh lại?"

Mục Nham thấy hai má cô ửng đỏ, vô thức sờ soạng vào mặt, anh nói: "Trông vóc người không cao, lực tay thật không nhỏ."

An Dĩ Nhựt xì một tiếng, "Lúc này có thể đi rồi chứ?"

"Có cần tôi tiễn cô hay không?" Anh hỏi.

"Hai chúng ta rất quen thuộc sao?" Ngụ ý, ngại người khác nhiều chuyện.

Mục Nham cũng không có tức giận, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cô, mỉm cười nói: "Cô cứ nói đi?"

An Dĩ Nhựt đảo mắt, đang muốn lãng mạn anh mấy câu, di động vang lên. Nghe tiếng chuông khác, cô mặt mày hớn hờ, "Cảm ơn ý tốt của đội trưởng Mục, không nhọc ngài đại giá, đi nha." Vừa đi xuống lầu vừa nhận nghe điện thoại: "Thạc Lương~"

Mục Nham không nói nữa, đi theo sau lưng cô xuống lầu, làm việc ở sảnh văn phòng lại bận rộn rất lâu, sau khi tan việc từ bãi đỗ xe đi ra thấy An Dĩ Nhựt vẫn còn đứng ở dưới lầu.

Bóp còi một tiếng, anh hạ cửa xe xuống, "Lên đi, tôi tiễn cô."

"Không cần, tôi gọi xe." Mễ Ngự thực sự đi rồi, quả nhiên không có đợi cô, Tịch Thạc Lương còn nói buổi tối có việc không thể tới đón cô, An Dĩ Nhượng đợi cả buổi còn chưa có gọi được xe, lại còn cố ngang ngược mạnh mẽ.

"Ở đây vốn rất khó gọi xe, nhất là lúc này." Mục Nham tính tình dễ chịu giải thích, thấy cô bất động, ra lệnh: "Lên xe!"

An Dĩ Nhượng nghiêng đầu nhìn quanh ven đường, vẫn không có thấy bóng dáng taxi, vừa đúng có một chiếc xe từ bãi đỗ xe đi ra, bởi vì xe của Mục Nham chắn ở phía trước làm mọi người không qua được, đợi chốc lát cũng không thấy anh di chuyển, bốp còi một tiếng thúc giục.

"Anh đi nhanh lên, chớ cản đường." An Dĩ Nhượng quyết tâm cũng không có ý định đi lên, phát phát tay đuổi anh. Không phải có thành kiến với anh, chẳng qua là cảm thấy lúng túng mà thôi.

Mục Nham hơi mím môi, giống như cùng cô phân cao thấp nhất định bất động, dẫn đến xe phía sau lại vang lên hai tiếng còi, An Dĩ Nhượng cùng anh so mắt to trừng mắt nhỏ cả buổi, vào lúc tiếng còi thứ ba vang lên không thể không lên xe. Người này, sao còn ngang ngược hơn cô.

"Cái người này sao anh cố chấp như vậy, hiện tại là giờ tan tầm cao điểm, rất dễ kẹt xe." An Dĩ Nhượng nhân lúc thắt dây an toàn, tức giận mà nhắc nhở, tự nhiên lãng phí thời gian cả buổi không nói, lại gọi không được xe về nhà, trong lòng tự nhiên không tốt.

"Chẳng lẽ bỏ mặc cô ở đây." Mục Nham có chút nghĩa khí đáp lại một câu, đeo tai nghe để nghe điện thoại, thanh âm trầm thấp, giọng nói cung kính: "Xin chào, thư ký Trần, tôi là Mục Nham. Cha tôi tìm tôi? Bây giờ lại đi họp rồi? Được, tôi biết, nửa tiếng sau tôi lại gọi cho ông ấy, không có gì, tôi không có bị thương, cảm ơn quan tâm. Được, uh, tôi sẽ chú ý, tạm biệt." Cúp điện thoại, anh nhìn thời gian, mới nghiêng đầu hỏi An Dĩ Nhượng, "Vết thương của cô thế nào?"

An Dĩ Nhượng mặc áo sơ mi dài tay, nâng nâng cánh tay, "Không có gì đáng ngại." Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô vỗ trán, "Anh dừng xe ở phía trước, tôi đổi tàu điện ngầm đi bệnh viện."

"Đổi thuốc?" Anh hỏi ngắn gọn, thấy cô gật đầu, đánh tay lái, quay đầu xe.

"Có phải các cảnh sát đều nói chuyện như vậy hay không?" An Dĩ Nhượng ý thức được ngang ngược mạnh mẽ của mình không bằng anh, cũng không mở miệng từ chối nữa, mặc cho anh chở đi đến bệnh viện.

"Dạng nào?"

An Dĩ Nhượng nở nụ cười, "Tựa như anh bây giờ, mỗi lần mở miệng đơn giản đến giống như chẳng muốn nói chuyện với người ta vậy."

Mục Nham nhún mày, "Tôi còn tưởng rằng cô chê tôi nói nhiều ấy chứ."

An Dĩ Nhượng trừng anh: "Nếu như anh thế này cũng coi như là nói nhiều, vậy chẳng phải tôi trở thành nói nhiều rồi sao."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tình yêu của tôi

Mục Nham đưa An Dĩ Nhượng đến bệnh viện đổi thuốc xong, cố ý đưa cô về nhà.

"Tôi và anh dường như không quen, đúng không?" Cô nhắc lại đề tài cũ, không phải không cảm kích, chẳng qua là trên đường đi di động của anh vang lên mấy lần, xem ra là thúc giục anh đi nơi nào, An Dĩ Nhượng thật sự không muốn phiền anh, nhưng rõ ràng Mục Nham cũng chẳng hề nghĩ như vậy.

"Vấn đề này vừa rồi đã thảo luận qua." Về mặt Mục Nham nghiêm túc, nhìn thấu trong mắt cô hàm chứa chế giễu cùng bốn cợt, dường như tán gẫu vậy không chút để ý hỏi: "Từ Việt nói cô thích leo núi?"

"Anh không nói tôi ngược lại đã quên, hai người các anh quan hệ gì? Bạn tốt? Làm sao anh ta biết tôi không phải là Mễ Ngự? Có phải anh nói cho anh ta biết không?" Được anh nhắc tới như vậy, An Dĩ Nhượng mới nhớ tới, hỏi một chút về người đàn ông xem mắt bí ẩn kia, nghiêng đầu nhìn Mục Nham, mới phát hiện dường như anh vừa mới sửa lại tóc, tóc ngắn ngắn, cả người trông có vẻ sáng lạng.

"Xem ra người giới thiệu đã không nói rõ tình huống với các cô." Mục Nham hơi lệch đầu qua, nhún mày nói: "Trước khi gặp mặt, cậu ấy đã thấy qua ảnh chụp của Mễ Ngự, các cô còn giả bộ." Thấy An Dĩ Nhượng nhún mày, anh cười cười, "Người giới thiệu bạn gái cho cậu ấy cũng không ít, nhưng đây là lần đầu cậu ấy đến nơi, ai biết lại gặp phải cái thể thân, việc này gây."

"Hóa ra anh ta mới là hồ ly, hại tôi áy náy vô ích lâu như vậy." Cô nhăn mũi thờ dãi, "Anh ta cũng thật là đủ nhảm chán, biết rõ tôi không phải Mễ Ngự tại sao không vạch trần, cố tình chế giễu, hại tôi giả bộ vất vả như vậy. Anh không biết chứ, ngày đó tôi rất là đói bụng cố gắng chịu đựng, kết quả còn gặp phải trường hợp kích động như vậy, hờn cũng bị hù dọa mất rồi."

"Thế thì cũng không giống cô." Khóe miệng nhếch lên độ cong, Mục Nham cười nói: "Ngày đó biểu hiện của cô tương đối không tệ, nhạy bén hơn người, gặp nguy không loạn. Nói thật, lúc đó tôi cũng rất lo, chỉ sợ cô linh hội không được."

"Vậy anh giả bộ càng giống hơn, tôi cũng không nhìn ra anh lo lắng." An Dĩ Nhựt lờm anh một cái, nhớ tới ngày gặp nạn đó, nhìn không được rung mình một cái, "Lúc đó tôi cũng bị dọa choáng váng, nghĩ rằng lúc này mới học xong trở về nước, cứ như vậy chẳng biết tại sao hy sinh, chẳng lẽ cũng bởi vì tôi bị kích động dưới cảnh 'tập kích'?"

Mục Nham cười ha ha, tiếng cười sang sảng mà nhẹ nhàng thoải mái, cười đủ rồi, mắt nhìn thẳng phía trước, về mặt chuyên tâm tiếp tục lái xe, "Người kia không tính là đánh lén cảnh sát."

"À——" An Dĩ Nhựt dường như an tâm vuốt ngực, "Không tính là tốt rồi, yên tâm rồi."

"Chỉ có điều là tội cản trở công vụ mà thôi." Khóe môi Mục Nham hơi nhếch, "Theo lệ phải bị câu lưu." Đừng nói cô, dưới loại tình huống đó, ai động thủ cũng không được, thấy An Dĩ Nhựt đứng thẳng lưng, anh cười chuyển đề tài: "Nếu không muốn đi, tại sao không từ chối?"

"Lệnh của cha mẹ!" Sau khi từ chối hai cuộc gặp, cụ Mễ đúng là rất không vui, Mễ Ngự nào dám chọc ông nữa, nếu như trong cơn tức giận phạm vào bệnh cao huyết áp, tội lỗi của cô liền lớn, phản nghịch là có chút, nhưng cô vẫn là hiếu thuận, đương nhiên, phải xem suy nghĩ từ góc độ nào.

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cô hỏi: "Anh nói Đàm Từ Việt thấy qua ảnh chụp của Mễ Ngự sau đó đồng ý gặp mặt?" Thấy Mục Nham gật đầu, nhân châu cô xoay chuyển, cười hi hi nói: "Cô bé quảng khăn đỏ gặp phải sói xám lớn rồi, trở về tôi phải nói cho Mễ Ngự biết, cũng phải cẩn thận một chút."

"Có lẽ Từ Việt sớm đã biết Mễ Ngự rồi." Mục Nham không coi cô như người ngoài, nghĩ đến cái gì đó nói, "Tôi nghe cậu ấy đề cập qua đường như đã nhìn thấy cô ấy ở catwalk show, Mễ Ngự là người mẫu?"

An Dĩ Nhựt gật đầu, "Anh ta cảm thấy rất hứng thú với thời trang?" Một người đàn ông không có việc gì nhìn trình diễn làm gì? Chẳng lẽ là người trong nghề?

"Có lẽ vậy!" Về mặt Mục Nham như thường, trả lời lại lập lòe nước đôi.

"Đến rồi, chính là ở đây." Vào lúc nói, đến dưới lầu nhà Mễ Ngự, An Dĩ Nhựt ý bảo anh dừng xe, đề tài này ngừng lại đúng lúc, bước xuống xe, cô mỉm cười khước từ.

Mục Nham quay cửa kính xe xuống gọi: "An Dĩ Nhựt!"

Cô bước đi, nghe được giọng nói trầm thấp thuần phác của anh, "Kỳ thực, vụ án có tiến triển một ít, rất cảm ơn cô bất kể hiềm khích trước kia phối hợp, chờ qua khoảng thời gian bận rộn này, tôi sẽ mời cô ăn cơm, đến lúc đó cũng đừng từ chối."

An Dĩ Nhựt dương dương đắc ý, phát phát tay ý bảo không hề gì, "Chỉ cần anh đừng động một tí là mời tôi đi đến đội chống ma túy làm khách, đừng nói ăn cơm, thế nào cũng được."

Mục Nham xoa xoa thái dương, cũng thật xin lỗi: "Vậy cứ như thế, tôi đi trước, có việc liên lạc."

Trở lại căn hộ, Mễ Ngự cũng không có ở đây, gọi điện thoại di động cho cô ấy, trước sau không có ai nhận, An Dĩ Nhựt cho rằng cô ấy còn đang tức giận vì chuyện buổi chiều, gọi điện thoại cho Trình Mạc Phi.

"Mễ Mễ? Cậu ấy không có tới đây. Cậu cũng không phải không biết, ngoại trừ công việc cậu ấy chỉ thích ở nhà ngủ, rất ít đến chỗ của tớ."

Trình Mạc Phi đang luyện múa, thở hổn hển nói: "Dĩ Nhựt, chờ cậu thi đấu xong nhanh tới đây giúp tớ mấy ngày, tớ sắp mệt đến không đi được."

"Chỉ hai à, ngàn vạn lần cậu cũng đừng náo." Đầu dây điện thoại truyền đến tiếng than khóc của cô ấy, cô trêu ghẹo nói: "Máu chó là tớ chỉ sợ nhảy đến quá tốt, đá kích các đệ tử của cậu, nếu như họ nghĩ học tập thể, vậy lỗi của tớ hơi lớn rồi."

Tâm tình của Trình Mạc Phi dường như rất tốt, cười mắng: "Ít ở đó tán dóc vô ích, đến cũng phải đến, không đến cũng ép cậu đến. Đừng quên lúc đi học thành tích của cậu chính là tốt hơn tớ, ở căn bản tốt này, cho dù một năm không nhảy, lượn lên cũng không phải việc khó. Tớ nói cho cậu biết nha, đừng để cho tớ phát hiện cậu trọng sắc khinh bạn, sử dụng một câu trích dẫn kinh điển của người nào đó, dám phản kháng, đập chết cậu."

An Dĩ Nhựt cười hi hi: "Vậy phải cho tớ mượn bạn nhảy của cậu, bằng không đập chết cũng không đi."

Trình Mạc Phi cũng cười, nháy mắt mấy cái với bạn nhảy cao lớn bên cạnh, "Cứ việc mượn, chỉ cần anh ấy đồng ý."

"Vớ vẩn, trông cậu tự mãn kìa." An Dĩ Nhựt bĩu môi, sờ sờ bụng, "Nếu như Mễ Ngự đến chỗ cậu bảo cậu ấy nhanh trở về, tớ cũng không muốn làm quỷ chết đói."

"Chưa thấy qua đứa con gái nào lười như cậu, tốt nhất đói chết cậu." Trình Mạc Phi tức giận, nghĩ thầm nha đầu chết tiệt này rõ ràng có tài nấu nướng giỏi, lại cứ nhất định lười động, đoán chừng chỉ có Tịch Thạc Lương có cơ hội ăn đồ cô ấy nấu, trước khi tắt điện thoại hung dữ bổ thêm một câu: "Tớ chờ xem cậu làm thế nào để Tịch nào đó no chết!"

An Dĩ Nhựt cười ha ha, ném điện thoại ở trên ghế sofa chui vào nhà bếp, không lâu sau thì bùng ra một bát mì thơm ngào ngạt, ngồi ở phòng khách

vừa xem tivi vừa ăn hăng say.

Di động vang lên, hiển thị là dãy số của Mẹ Ngư.

"Chết ở đâu rồi? Còn giận hả?" Buông đĩa xuống, An Dĩ Nhựt đổ dành cô: "Nhanh về ăn cơm, An tiểu thư xuống bếp, ngàn năm một thuở, đi ngang qua cũng không thể bỏ lỡ mất."

"Đêm nay tớ không về, ngày mai trực tiếp đi cuộc trình diễn." Mẹ Ngư chờ cô nói xong, bình tĩnh trả lời.

"Cậu dám đi đêm không về ngủ?" Không tự giác nâng cao âm lượng, An Dĩ Nhựt chu miệng, "Cậu ở đâu? Ở cùng ai? Tớ muốn đi qua."

"Người ta hẹn hò, cậu tới làm gì." Mẹ Ngư phản bác, nghe cô ồn ào muốn sang bên này để kiểm tra, rốt cuộc nhìn không được cười ra tiếng: "Thật sự là sợ cậu rồi, tớ ở nhà mà, cha triệu kiến, không dám không nghe theo."

"Thật không?" Rõ ràng là không tin.

"Có cần để cho cha tớ báo cáo với cậu một chút tình hình tư tưởng sắp tới hay không, An đại tiểu thư." Mẹ Ngư không chút để ý cầm điều khiển đổi lại kênh, nhưng miệng không buông tha người chút nào.

An Dĩ Nhựt lảng máng nghe thấy tiếng nói chuyện của cụ Mẹ ở đầu bên kia điện thoại lúc này mới yên lòng, lại dặn dò cô ấy ngày mai nhất định phải có mặt đúng giờ, mới cúp điện thoại.

Cẩn thận kiểm tra mọi thứ cần dự thi vào ngày mai một lần, ngâm nước nóng tắm thoải mái, trước khi đi ngủ lại quay số của Tịch Thạc Lương, bên kia lại nêu lên người sử dụng đã tắt máy, thất vọng nằm ở trên giường, cô trần trọc không ngủ được.

Buổi tối mất ngủ này, An Dĩ Nhựt hồi tưởng lại đoạn chuyện cũ kia.

Trường Thành hùng vĩ tráng lệ, ánh mặt trời màu vàng kim chiếu xuống giữa ngọn núi cao lớn uốn lượn.

Tịch Thạc Lương nhận lấy ba lô trên vai của cô, dắt tay cô, "Thế nào, không đi được nữa? Mới leo hơn một lúc." Anh cười đến mức như tắm gió xuân, lòng bàn tay nóng bỏng truyền đến trên người cô, làm như trong nháy mắt rút vào một sức mạnh vô hình, để cho cô phấn chấn.

Muộn tay mạnh mẽ của anh, cô cắn răng kiên trì, thờ hồn hên lại leo mấy chục bậc thang, cuối cùng nhìn không được, đáng thương tội nghiệp nhìn anh, nhỏ giọng năn nỉ: "Em đi không nổi, chân mềm nhũn, để cho em nghỉ một lát."

"Cậy mạnh!" Cười cười quở trách, Tịch Thạc Lương ngồi xổm xuống, "Đi lên, anh công em."

"Không được, chưa thấy qua được người công leo Trường Thành, rất mất mặt." Trong lòng tràn đầy ảm áp và ngọt ngào, hết sức ngang ngược không chịu lên, đương nhiên không phải thật sự sợ bị người khác cười, chẳng qua là thương anh không muốn anh quá mệt.

Cung chiều gõ lên trán cô, anh dịu dàng khẽ cười, "Lưng rộng người sống đãi ngộ cũng không phải là ai cũng có thể hưởng thụ được."

"Chỉ có An Dĩ Nhựt là có thể." Cười ngọt ngào dựa vào vai anh, lại nắm bàn tay to của anh, cô tự tin và kiêu ngạo nói xong.

Gió nhẹ nhàng từ bên tai thổi qua, hai người đều không nói nữa.

Mười ngón tay siết chặt, bọn họ vai kề vai cùng đi.

Cuối cùng đến nơi, An Dĩ Nhựt đắm lưng than thở, Tịch Thạc Lương đứng ở chỗ cao nhìn về phương xa, đường nét khuôn mặt phủ lên một lớp màu vàng kim rõ ràng, phôi chốc, anh xoay người lại, "Dĩ Nhựt!"

Cô đứng dậy, bước chân đứng chưa ổn suýt nữa ngã sắp xuống, may mà anh bước nhanh về phía trước đỡ lấy, cánh tay hơi siết chặt, ôm cô vào trong ngực, "Quả thực tiến bộ không ít, lần sau có thể yên tâm dẫn em leo núi rồi."

An Dĩ Nhựt cười đắc ý, "Trước đó là hai mạch Nhâm Đốc chưa được đả thông, hiện tại khí huyết lưu thông, võ công đột phá."

Tịch Thạc Lương cười khẽ, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, ngay sau đó thì mới hạ xuống nụ hôn.

Môi của anh giống như nham thạch nóng chảy, chạm đến đâu bắt đầu khô héo kéo theo mực nát, cô nhìn không được ôm chặt eo của anh, lại không từ bỏ và không thành thạo gì đáp lại.

Nụ hôn qua đi, tự sau lưng cô ôm cô vào trước ngực, nhìn ánh nắng chiều nơi xa xói, cúi xuống nhẹ giọng nói ở bên tai cô: "Anh thích đứng ở chỗ cao hôn em, không sợ bị cả thế giới trông thấy chúng ta hạnh phúc!"

Bàn tay nhỏ bé phủ trên mu bàn tay của anh, an tâm dựa vào trong lòng anh, nước mắt trượt xuống.

Lần đầu tiên vì anh rơi nước mắt, nước mắt ấy, là ngọt!

"Tịch Thạc Lương, tối hôm qua người con gái cùng anh từ bên ngoài trở về là ai?" Một đêm trằn trọc không ngủ, sáng sớm nhận không được gọi điện thoại cho anh, An Dĩ Nhựt ghen ngào chất vấn.

"Dĩ Nhựt?" Tịch Thạc Lương buồn ngủ mông lung, nghe được giọng nói của cô xoay người ngồi dậy, gỡ rối tóc rồi bời, hồi lâu mới phản ứng kịp cô nói cái gì, vội hỏi: "Em nói Vương Mẫn?"

"Vương Mẫn là ai?" Khịt khịt mũi, cô không hiểu ra sao, ngay sau đó hiểu được ngụ ý của anh, giống như giận dỗi trả lời: "Em quan tâm không phải cô ấy tên gì, mà là quan hệ của anh với cô ấy."

"Vương Mẫn là bạn học của anh, cũng là bạn gái của lão nhị cùng phòng, trong nhà cậu ta có việc, hôm kia đi rồi. Lúc tự học buổi tối thì Vương Mẫn đột nhiên phát sốt, anh đưa cô ấy đi bệnh viện." Nghe được cô ghen ngào, Tịch Thạc Lương nhủ mảy, "Khóc?"

"Vậy anh không biết nói cho em biết một tiếng hả, hại em cả đêm tìm không được anh." Cô khóc trách móc, nghĩ đến tối hôm qua đã chờ anh tới đón cô sau buổi tự học lại rơi vào khoảng không, trong lòng càng lúc càng úy khuất, lầm bầm nói: "Anh còn không mau xuống, em ở dưới ký túc xá, sắp đông chết rồi."

Buồn ngủ biến mất, Tịch Thạc Lương ném điện thoại, mặc quần áo qua loa, lại thuận tay tóm lấy chiếc áo lạnh, chạy như bay xuống lầu.

Lấy áo khoác choàng ở trên người cô, nhận không được lên tiếng quở trách, "Đứng ở bên ngoài đã bao lâu, sao đông lạnh thành thế này? Người bao nhiêu tuổi rồi, không biết mặc nhiều chút sao?"

Dụi dụi mắt, An Dĩ Nhựt oán trách, "Anh còn dám lớn tiếng, đều tại anh hẹn hò với người khác sau lưng em, hại em mất ngủ."

Anh cười, bắt đầu đi rồi lại dừng chiều, bắt chặp mọi người chung quanh ghé mắt, ôm chặt eo nhỏ nhắn của cô, âm thầm mà ôm cô vào trong lòng, cúi người hôn tóc của cô, "Nha đầu ngốc. Còn có người chịu thiệt thế này, hử?"

Anh không nói lời nào thì không sao, anh vừa mở miệng, cô òa khóc một tiếng, cả đêm suy đoán, lại càng tự trách mình không tin anh, cô ở trong lòng anh khóc đến đau lòng muốn chết.

Lần nữa vì anh rơi nước mắt, có chút chất, nhưng cũng không khổ.

Đó là bí mật thuộc về bọn họ, có ngọt ngào, cũng có ngò vức, chớp mắt một cái, đã là sáu năm.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Khoảng cách lòng

Lúc tảng sáng, cả đêm không ngủ, An Dĩ Nhựt bỏ dậy nấu chocolate sữa, trước kia ở nước Pháp học thiết kế thì thường xuyên thức khuya, cô dường thành thói quen uống chocolate sữa, mặc dù cà phê có tác dụng nâng cao tinh thần, cô cũng không thích cái loại hương vị đáng ghét đó.

Uống cả hai cốc lớn, cảm thấy trong bụng ấm lên rất nhiều, nhìn thời gian còn sớm, cô nằm ngửa ở trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong phòng khách truyền ra tiếng nhạc nhẹ, là ca khúc kinh điển mục catwalk show đài T mà bình thường cô thích nhất, dường như chỉ cần ở dưới bầu không khí này, mới có thể kích thích linh cảm sáng tác của cô, dần dần, cô đã không thể tách khỏi âm nhạc.

Buổi tối cô phải dùng thân phận nhà thiết kế chính của "Hoàng Thái" tham gia cuộc thi thiết kế thời trang "New Silk Road", cùng những người xuất sắc ngành thiết kế thời trang cạnh tranh giải quán quân tân tú, cô cần trạng thái tinh thần tốt nhất để nghinh chiến. Đã quyết định tham gia, nhất định phải toàn lực ứng phó, đây là nguyên tắc giải quyết công việc của cô.

Nghe giai điệu quen thuộc, tâm trạng phiền loạn cả đêm rốt cuộc dần dần bình tĩnh trở lại. Xã hội này nơi nơi đều tồn tại cạnh tranh, khói thuốc súng tràn ngập cảnh chức quyền chân thật đến đáng sợ, nhưng đối mặt với tình yêu công việc thiết kế của mình, cô lại chưa bao giờ sợ sệt, cô tin chỉ cần không ngừng tiến thủ, kiên định đi từng bước một về phía trước, vĩnh viễn sẽ không rút ở phía sau người khác, đương nhiên, cô lại càng không cam tâm rút ở phía sau người khác.

An Dĩ Nhựt là tự tin, chỉ ngoại trừ tình yêu.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê nghe thấy di động vang lên, thật lâu cũng không có tỉnh lại, tiếng chuông vang lên ba lần cô cũng bỏ mặc, mãi đến tiếng đập cửa vang lên, An Dĩ Nhựt mới hồi phục tinh thần lại, từ từ mở mắt ra, đứng dậy mở cửa.

"Sao không nhận điện thoại, còn chưa dậy?" Tịch Thạc Lương xách trong tay túi ni lông, là chuẩn bị bữa sáng cho cô, thấy bộ dáng buồn ngủ mông lung của cô, vuốt vuốt tóc rối bù của cô, cúi người hôn vào má của cô, "Gọi Mễ Ngư thức dậy ăn điểm tâm sáng, anh mua hai phần."

"Cậu ấy về nhà rồi, không có ở đây." Nhận lấy túi lớn trong tay anh để tới trên bàn cơm, cô hỏi: "Tối hôm qua anh đi đâu vậy sao tắt máy sớm thế."

"Trang phục biểu diễn phải được sản xuất gấp rút, anh đi một chuyến đến công xưởng, di động hết pin." Thấy cô không hề có ý động đũa, Tịch Thạc Lương chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau một lúc lâu nhũn mày nói: "Sao sắc mặt tệ như vậy, ngủ không ngon?"

"Uh m." Cô miễn cưỡng đáp lại một tiếng, nghiêng đầu tựa ở trên bả vai của anh, "Cả đêm không ngủ, uống vào hai cốc chocolate sữa lớn, bây giờ còn chóng mặt."

"Không phải trước đây em không thích mùi ấy sao, khi nào thì lại bắt đầu uống chocolate sữa rồi hả?" Tịch Thạc Lương tinh tường nhớ rõ lúc đại học cô đề cập qua không thích ngửi mùi sữa thơm.

"Vậy sao? Có lẽ người già rồi, khẩu vị cũng thay đổi." Dĩ Nhựt cười nhạt, trong lòng lại dâng lên chua xót, đã từng hiểu rõ, rốt cuộc vẫn là vì chia lìa mà trở nên xa lạ sao?

"Lại nghĩ ngợi lung tung, già chỗ nào? Anh thấy là càng ngày càng có hương vị, càng ngày càng đẹp." Tịch Thạc Lương mỉm cười, vô cùng thân thiết cúi xuống nói nhỏ ở bên tai cô, "Có phải thân thể khó chịu hay không?" Cho rằng cô bị bệnh, anh đưa tay muốn dò lên trán cô, cô hơi nghiêng đầu tránh đi, "Không có, chính là trong lòng phiền muộn."

Thấy cô nói xong cũng chẳng giống như qua loa, Tịch Thạc Lương cho rằng cô gần đến tranh tài căng thẳng, ôm bờ vai của cô, dịu dàng an ủi: "Em nha, chính là không tự tin, luôn hoài nghi phủ nhận mình. Thả lỏng chút, không cần có áp lực lớn như vậy, được không?"

Biết anh hiểu sai ý, cô muốn nói chỉ có ở trước mặt anh cô mới không tự tin, há miệng lại nuốt trở vào, chỉ gật gật đầu, đùa nghịch bàn tay của anh bởi vì chới bóng mà mang theo vết chai, thật lâu mới nói: "Buổi tối anh có đi hội trường hay không?"

Cúi người ôm cô lên, anh cười nói: "Tất nhiên phải đi." Sải bước đi nhanh vào phòng ngủ đặt cô ở trên giường, kéo chăn mỏng qua đắp ở trên người cô, "Bạn gái đại nhân của anh tham gia thi đấu sao anh có thể không đến? Anh phải cùng em cùng nhau chia sẻ niềm vui thành công."

"Nói được giống như em nhất định có thể đoạt giải quán quân vậy." Chớp đôi mắt đen, cô sáng giọng, "Nếu như thật sự thua, không cho anh an ủi em, để cho em trốn ở góc tường khóc một hồi là được rồi." Nếu như không giành được giải thưởng giúp công ty của anh nâng cao tiếng tăm, cô cũng không muốn đăng ký dự thi, giải thưởng tất nhiên là công nhận thực lực của cô, nhưng An Dĩ Nhựt cũng không coi trọng, về phần tại sao muốn khóc, chính mình cũng không nói rõ, có lẽ là trong khoảng thời gian này quá bận, quá mệt mỏi, có chút uất ức, cần viện cớ trút ra.

"Ánh mắt của anh tinh chuẩn, tin rằng em nhất định được." Anh nhũn mày, trong lúc vô tình lộ ra tự tin, lấy tay cô bao ở hai tay mình, anh nói: "Bây giờ ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ một giấc, buổi chiều chúng ta cùng đi hội trường." Thấy cô muốn mở miệng, anh nghiêm mặt huấn cô: "Em soi gương xem, cũng thành quốc bảo rồi còn gượng chống?"

Trong vô thức thể hiện ra sự quan tâm, khiến lòng cô thoáng chốc ấm áp lên, mỉm cười trở tay nắm lấy tay anh, ánh mắt trong suốt chớp động mong chờ.

Tịch Thạc Lương cười mà không nói, một tay cời xuống áo khoác, dựa ở bên giường ôm cô ở trước ngực, dịu dàng nói: "Ngủ đi, anh không đi, ở đây với em."

Nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, khóe miệng khẽ nhếch nụ cười nhắm mắt lại, cánh tay nhỏ bé đặt ở bên eo của anh, chớp mũi xoay quanh mùi nam tính đặc hữu của anh, An Dĩ Nhựt rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Cho tới nay, cô đều rất khát vọng anh làm bạn, nhưng anh quá bận, không có nhiều thời gian ở cùng với cô, giờ này khắc này kề cận bên nhau trở nên vô cùng quý giá.

Cúi đầu nhìn chăm chăm về mặt đang ngủ của cô, anh nở nụ cười nhàn nhạt, lấy điện thoại di động ra chuyển thành chế độ rung, sau đó thu tay lại, ôm thân thể mềm mại của cô vào trong ngực.

Giấc ngủ này của An Dĩ Nhựt ngủ rất lâu, lúc tỉnh lại đã là giữa trưa, mà Tịch Thạc Lương vẫn còn nằm ở bên cạnh cô, cánh tay trái bị gối ở dưới đầu cô, bộ dáng giống như là ngủ rất ngon.

Cô cười khẽ áp sát vào trên tóc của anh, nghiêng người hôn khóe miệng của anh một cái, thấy khóe môi của anh cau lên nụ cười, cắn vào trên cánh tay của anh, "Biết ngay anh nhất định tỉnh ngủ, còn muốn gạt em."

Mở mắt ra, đáy mắt màu xanh đậm xẹt qua từng sợi dịu dàng, anh mập mờ hà hơi ở bên tai cô, "Về sau đừng vụng trộm hôn anh, anh thích em quang minh chính đại hôn anh."

Rất không có tiền đồ, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Dĩ Nhựt liền đỏ lên, ở trước mặt của anh, cô vĩnh viễn như một đứa trẻ.

Hôm nay, lần đầu tiên Tịch Thạc Lương trốn công tác, thậm chí còn nắm tay cô đến siêu thị gần đó mua rất nhiều đồ một phen. Thấy cô đeo tạp dề bận rộn ở trong nhà bếp, anh ngồi ở trên salon nở nụ cười ấm áp.

An Dĩ Nhựt là người phụ nữ tốt nhất, không có ai yêu anh hơn cô, anh biết.

Lúc xế chiều, Tịch Thạc Lương lái xe đưa cô đến trung tâm triển lãm, Lễ Ngự cũng đến đúng giờ để chuẩn bị trước khi cuộc thi bắt đầu.

Trong phòng hóa trang bóng người đầu nhón nháo, An Dĩ Nhựt mặc một bộ đồ thường một mặt bình tĩnh tự động an bài các người mẫu thay đồ, một mặt trao đổi ý kiến với nhà tạo mẫu, "Chủ tú[1] mặc bộ dạ hội kia, đừng gắn kim cài áo lông vũ này lên, không cần thêm bất kỳ phụ kiện gì nữa."

[1] Người trình diễn chính của buổi biểu diễn.

Nhà tạo mẫu trẻ tuổi gật đầu, sau đó nghĩ đến còn chưa có nhìn thấy chủ tú, lại hỏi: "Kiểu tóc thì sao, hơi lộ vẻ hoạt bát hay là thành thực chút?"

"Cổ điển!" An Dĩ Nhựt sớm đã dựa vào khí chất của Mễ Ngự thiết kế cho cô ấy rất tốt, làm nhà thiết kế, mặc dù muốn thể hiện ra chính là thời trang của chính mình, nhưng người mẫu mới là căn nguyên có thể khiến quần áo tỏa sáng nhất, cho nên, đêm nay mười cô người mẫu đều được cô lựa chọn cẩn thận, về khí chất rất phù hợp với sự kết hợp phong cách thiết kế tươi mát yên tĩnh cùng quyền rũ gợi cảm mà cô theo đuổi, và mỗi một kiểu tạo hình của họ lại được cô cân nhắc nhiều lần sau khi đã định.

"Chủ tú có nhiều kinh nghiệm đài T, tạo hình cho cô ấy thì khoảng đạt chút, phải phù hợp với khí chất thời trang ổn định của cô ấy." Tịch Thạc Lương dùng thân phận ông chủ dặn dò nhà tạo mẫu toàn lực phối hợp, lại hứa sau khi thi đấu kết thúc ăn mừng với mọi người, mới đưa An Dĩ Nhựt đến phòng bên cạnh, để cho cô có đủ thời gian thay đồ.

Mễ Ngự có việc tìm An Dĩ Nhựt, nghe nhà tạo mẫu nói có lẽ cô ấy đi thay lễ phục ở phòng thay đồ, nâng váy chạy qua, không nghĩ tới bên trong còn có những người khác ở đây, cô tùy tiện đẩy cửa vào, chưa từng nghĩ lại gặp Tịch Thạc Lương nghiêng người hôn An Dĩ Nhựt.

Thường thường gặp phải loại tình huống này, người tới đều sẽ cảm thấy vô cùng lúng túng, hoặc là xoay người rời đi, hoặc là ho khan hai tiếng để tỏ ý nhắc nhở, nhưng, An Dĩ Nhựt gặp phải lại là Mễ Ngự da mặt dày xấu xa.

Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người biểu lộ nụ cười trên tức, Mễ Ngự dựa vào cạnh cửa, đôi mắt đen lóe sáng dị thường, "Xin lỗi, tôi không có ý." Miệng nói xin lỗi, không có chút dấu hiệu xin lỗi nào, về mặt ngược lại là nhìn có chút hả hê.

Vội vàng rút khỏi lồng ngực của Tịch Thạc Lương, mặt An Dĩ Nhựt ửng đỏ, "Cậu không biết gõ cửa à."

"Tớ gõ cửa rồi, là các cậu quá đầu nhập không nghe thấy." Mễ Ngự cười hi hi, lộ ra hàm răng trắng đều, phá vỡ chuyện tốt của người ta, cũng không thấy chút vẻ áy náy gì, còn kiêu ngạo cái lợi.

Trùng mắt nhìn cô, An Dĩ Nhựt hỏi: "Cậu không tạo hình cho tốt chạy tới đây làm gì, có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên có chuyện, chẳng lẽ tìm cậu nói chuyện phiếm à." Đi giày cao gót tiến vào, Mễ Ngự hất cằm.

Nghe vậy, Tịch Thạc Lương nhíu mày, thuận tay sửa lại tóc rơi bên tai của An Dĩ Nhựt, trong ánh mắt trong suốt chớp động ý cười dịu dàng, "Anh đi trước, đừng khần trương thả lỏng chút, phải tin đêm nay mình là nữ vương."

An Dĩ Nhựt mím môi dặt theo một ý cười, như hoa bách hợp nở rộ trong sương mù buổi sáng, lạnh lạnh, uyển chuyển.

Mễ Ngự nhìn hai người ánh mắt triền miên, nhún vai, một bộ dáng nổi hết cả da gà đầy đất.

Đi qua bên người Mễ Ngự, Tịch Thạc Lương cười nhạt khẽ gật đầu, Mễ Ngự không sợ chết nói: "Thật có lỗi, làm lỡ anh rồi." Thấy An Dĩ Nhựt làm ra vẻ muốn đánh cô, cô cười khẽ tránh đi, "Đừng náo, đừng náo, nhanh trang điểm cho tới đi, thợ trang điểm gì chứ, rõ ràng không xem mặt tớ là quan trọng, sửa sang thêm nữa tớ cam đoan sẽ bị hủy hoại dung nhan."

An Dĩ Nhựt cười, biết rõ làn da Mễ Ngự nhạy cảm, lại thêm xưa nay chưa từng có cầu kỳ, nhìn bóng lưng của Tịch Thạc Lương nhẹ giọng nói: "Qua bên này, xem An tiêu thư xử lí cậu." Nói xong đã dẫn dắt cô đến bàn trang điểm, cầm lấy hộp trang điểm thành thực trang điểm cho Mễ Ngự, trong lúc học thiết kế, cô còn tự học trang điểm, bây giờ quả nhiên có ích.

Mễ Ngự nghiêm sắc mặt, cực kỳ chuyên nghiệp phối hợp với cô, thấy bộ dáng An Dĩ Nhựt xuất thần mỉm cười, nghĩ đến việc cô ấy bất chấp mọi người phản đối vứt bỏ sự tuyển dụng của công ty thời trang nổi tiếng ở nước Pháp để trở về, dường như một nụ cười của người đàn ông kia, cô ấy cũng có thể đi theo đến chân rồi góc biển, cô vừa lo âu lại vừa đau lòng, càng cảm thấy mê mang. Ở trước mặt tình yêu, dường như An Dĩ Nhựt quên một vấn đề rất quan trọng, chính là chân trời chung quy vô tận, gốc rễ quả thực quá xa, bọn họ đi đến với nhau cũng chẳng dễ dàng như vậy. Huống chi, cái vấn đề rất thực tế đó vắt ngang giữa bọn họ, Tịch Thạc Lương một ngày không bỏ được, bọn họ sẽ khó có thể đi xa hơn. Mặc dù ở người khác có vẻ như là không đáng kể chút nào, nhưng, đối với kiêu ngạo của anh ta mà nói, lại như là một cái gai ngạnh ở trong cổ họng, nhỏ không được lại càng nuốt không trôi.

Mễ Ngự không biết, sao người đàn ông còn khó trị hơn người phụ nữ, chuyện người ta nên cười trộm, rơi vào đầu của anh ta ngược lại thay đổi vị. Có một số thứ không phải là Dĩ Nhựt có thể lựa chọn, vì sao anh ta lại cố chấp như vậy. Tổng kết tính tham luận, Mễ Ngự nhận định Tịch Thạc Lương không yêu An Dĩ Nhựt cho lắm. Nhưng, lời như vậy, sao cô nhẫn tâm nói ra khỏi miệng.

"Chẳng lẽ hôm nay tớ đặc biệt như hoa như ngọc?" Làm như nhìn thấu tâm tư của cô ấy, An Dĩ Nhựt soi gương cười trên nói: "Muốn phê bình thì phê bình, tớ đều khiêm tốn nhận." Nhìn gương mặt quyền rũ đó, cô cười đến như gió nhẹ nước chảy.

Mễ Ngự xoay người lại sờ sờ tóc An Dĩ Nhựt, nghĩ thầm cô là một đứa ngốc, cô nói cái gì cô ấy có thể nghe lọt sao, tiền đồ cực tốt cũng ngăn không ngớt chạy như bay về phía anh ta, cô còn có thể nói cái gì chứ, há miệng, mở lời cũng là, "Cố lên cực cung, đeo vương miện chị mời cậu ăn bánh rán hoa quả, thêm trứng gà."

An Dĩ Nhực dờ khóc dờ cười, véo gò má của cô ấy, "Bánh rán hoa quả thì tứ tổng cổ rồi, cậu cũng quá hào phóng rồi nhì."

Mễ Ngư xì một tiếng khinh miệt, "Cũng chỉ có cậu đi, đổi thành Tịch Thạc Lương, tớ còn ngại lãng phí lương thực đấy."

Bình tĩnh như nước hồ thu nổi lên rung động nho nhỏ, An Dĩ Nhực rất bình tĩnh tiếp tục công việc trên tay, miệng lại nói giúp cho Tịch Thạc Lương: "Đừng nhìn sắc mặt cho anh ấy già, Thạc Lương rất không dễ dàng." Đối với anh, An Dĩ Nhực luôn luôn hết sức khoan dung và hiền.

"Vậy cậu liền dễ dàng sao?" Mễ Ngư trừng mắt nhìn cô, rõ ràng rất bất mãn, "Chưa thấy qua người như vậy, đều nói cây to được hóng mát, tham lên cao như vậy cha vợ anh ta không cười trộm đã rất xin lỗi quần chúng nhân dân rồi, ngược lại còn không hài lòng, thật xấu!" Không khách khí chọc vào trán của cô, Mễ Ngư mắng: "Đều là cậu chiều mà ra."

Vấn đề lại được Mễ Ngư nhắc tới lần nữa, lòng An Dĩ Nhực như là bị kim hung hăng đâm một cái, hít một hơi thật sâu, cô từ từ tiếp lời: "Anh ấy chỉ là muốn dựa vào chính mình cố gắng đạt được thành công, không muốn để cho người khác nói anh ấy là con rể của ai đó." Ở vấn đề này, cô quả thực bắt lực.

"Vì anh ta, cậu hận không thể cắt đứt quan hệ với người nhà, bây giờ còn chuyển ra ngoài sống, như vậy anh ta còn chưa vừa lòng? Muốn bức chết ai hả! MD." Nghĩ đến An Dĩ Nhực nhiều lần nhượng bộ, sau khi về nước thì chuyển ra khỏi nhà sống với cô, Mễ Ngư hung hăng mắng một câu, ở trong lòng lại càng đem Tịch Thạc Lương làm bao cát đánh vô số lần, cấu trúc não của đàn ông nhất định khác với người ta, bên trong nhất định là rom rả, bằng không thì sẽ không khó hiểu như vậy.

Biết Mễ Ngư quan tâm cô bất bình dùm cho cô, trong lòng An Dĩ Nhực rất là cảm kích, đối với lời của cô ấy, cuối cùng không có phản bác. Vấn đề giữa cô và Tịch Thạc Lương, Mễ Ngư bất mãn với Tịch Thạc Lương, cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, cũng chẳng phải nói hai ba câu trong tối nay thì có thể giải quyết được, cô nóng vội nhưng cũng không giải quyết được vấn đề.

Anh không muốn nhượng bộ, cô chỉ có tiến lên!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tiệc thời trang

Thành thạo trang điểm cho Mễ Ngư xong, An Dĩ Nhực đến phòng thay đồ đổi đồ.

Giày gót nhỏ bảy tấc, quần ống thẳng cắt xén vừa người, đai lưng hoa râm màu sáng, một chiếc áo khoác nhỏ màu đen thời trang, tay áo được cô kéo cao chút ít, lộ ra cánh tay mảnh mai xinh đẹp, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ kiểu dáng rất đặc biệt là trang sức duy nhất trên người, tóc quần xõa tung tùy ý lại không mất trang trọng hơi gộp lên, vô tình hay cố ý để lộ ra xương quai xanh khêu gợi của cô, cổ non mịn trắng như tuyết lộ hết không thể nghi ngờ.

Trang điểm tự nhiên đúng mức nhìn cả người cô trông có vẻ giới giang lại không mất quyền rũ, soi gương nhìn chính mình, khoe miệng nổi lên ý cười dịu dàng tự tin.

Hai tay Mễ Ngư khoanh trước ngực, hắt cằm sau đó tỉ mỉ đánh giá cách ăn mặc lại lộ vẻ xinh đẹp của An Dĩ Nhực, mắt trang điểm mảnh khảnh, phấn má hồng, khiến toàn thân cô tỏa ra hương vị trí thức, nhu mại, cô nhếch miệng nở nụ cười: "Tớ đã nói Tịch Thạc Lương chuẩn bị bộ lễ phục kia quá tục, quả nhiên nghĩ việc."

"Ai nói nghĩ việc rồi hả?" An Dĩ Nhực soi gương trừng cô, "Bộ lễ phục kia rất đẹp, chẳng qua là mặc ở trên người tớ cùng cậu đứng chung một chỗ, có vẻ quá rõ ràng, không thích hợp cho trường hợp đêm nay. Nếu như là tham dự dạ tiệc, lại không có cậu ở đây đoạt kính, tớ nhất định mặc." Tịch Thạc Lương vì cô chuẩn bị một bộ tiểu lễ phục màu trắng, cô cất ở trong tủ quần áo không nở mở bao bì.

Hiểu rõ tâm tư của cô, Mễ Ngư xì một tiếng, chẳng nói đúng sai.

So với vóc người cao gầy của Mễ Ngư, An Dĩ Nhực thân cao 166 đương nhiên không thích hợp cùng cô ấy mặc cùng kiểu lễ phục dạ hội, để tránh cho lúng túng khi cùng sân khấu, cô cố tình chuẩn bị cho mình bộ quần áo này, về mặt khí chất vô cùng phù hợp với thân phận nhà thiết kế của cô, hơi thờ mơ hồ mị hoặc nâng cao hiệu quả tổng thể, để cho cô trông vô cùng tươi đẹp hơn so với người khác, có chỗ thua kém không thể nào so với Mễ Ngư thân là chủ tử.

Hít sâu, soi gương kiểm tra một lần cuối cùng, xác định không có chỗ nào không ổn, mới kéo Mễ Ngư đi về phía phòng bên cạnh.

Đêm nay, ở trung tâm triển lãm thành phố sẽ trình diễn một bữa tiệc thời trang, mà cô, An Dĩ Nhực, có lẽ sau đó chính là trở hết tài năng thời trang giới tân tú.

Những kiểu trang phục màu sắc rực rỡ, mơn gió lạnh của máy điều hòa soi tơ quần áo khẽ tung bay, trên mặt những người mẫu vóc người cao gầy trang điểm đầy màu sắc sỡ, kiểu tóc cổ điển uốn cong cộng thêm nhuộm màu, hàm xúc tự nhiên uyển chuyển, cảm tính mềm mại đáng yêu, phong cách

táo bạo mà lại quyến rũ, nơi này là sắc thái đế quốc chính cống, màu sắc hoa mỹ hoàn toàn tích tụ ở trong mắt người, hơi hoa cả mắt, làm người ta vô thức sinh ra ảo giác, dường như đặt mình ở trong một vũ hội hóa trang.

"Màu má hồng quá nhạt, phải phối với bộ trang phục này sẽ đẹp hơn... Cần thận đừng giẫm lên phần đuôi... Đổi giày đi, phải màu đỏ gót nhỏ..." Trờ lại phòng làm việc, An Dĩ Nhựt dùng ánh mắt ý bảo Mễ Ngư đi làm tạo hình, "Tiểu Mẫn, có thể giúp chủ tử tạo hình rồi. Nhớ kỹ, phong cách cổ điển."

"Vâng." Nhà tạo mẫu được gọi là Tiểu Mẫn đáp lại một tiếng dứt khoát, bắt đầu bắt tay vào việc chuẩn bị.

Bóng dáng bận rộn của An Dĩ Nhựt qua lại không ngớt ở trong phòng làm việc, không có chú ý tới hai vị khách không mời mà đến.

Trong tay người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp dắt một người bạn nhỏ ước chừng bốn năm tuổi, tiểu nha đầu đưa ngón trỏ trắng ngần lên môi, ra dấu im lặng với người phụ nữ, cười hi hi đi về phía An Dĩ Nhựt, "Di Di Nhựt."

An Dĩ Nhựt nghe tiếng xoay người lại, một tiểu công chúa ánh mắt đen nhánh làn da tuyết trắng bất ngờ đứng ở trước mặt. Cô liền bị một phen chấn động đến nỗi không tìm được Đông Tây Nam Bắc, đưa nhỏ reo hò một tiếng, cúi người ôm nó lên, dùng mặt cọ vào khuôn mặt non mềm của bảo bối, thân thể bé gái mang theo mùi sữa suýt nữa làm cô lệ nóng doanh tròng: "Thần Thần, sao con lại tới đây? Di Di nhớ muốn chết."

Thần Thần ôm cổ của cô, hôn lên mặt cô, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng đều, "Sao Di Di Nhựt vẫn như thế, luôn thích đánh lén Thần Thần."

An Dĩ Nhựt cười hi hi, hôn lên mặt cô bé một cái, nghiêng đầu nhìn về phía cạnh cửa, quả nhiên trông thấy Si Nhan đứng ở đó, "Cậu về nước lúc nào? Sao cũng không chào hỏi đã tới rồi?"

"Muốn làm cậu ngạc nhiên chứ sao." Si Nhan cười yếu ớt, tóc quăn nhỏ vụn quyến rũ đáng yêu, tiểu lễ phục màu đen roi rớt ở eo, trong lúc lơ đãng để cho cô tàn mất ra mùi vị tràn đầy nữ tính. Khó trách Ôn Hành Viễn lúc nào cũng nhìn cô nhìn đến chật chệch, như là bất cứ lúc nào cô cũng sẽ bị người khác bắt cóc vậy.

Thấy con gái vurun cánh tay nhỏ bé muốn cô ôm, Si Nhan đón nhận nó đặt ở trên đất, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nói: "Bây giờ mẹ không thể bế con, bảo bối phải ngoan, tự mình đi có được hay không?"

"Dạ." Thần Thần ngửa đầu hôn lên mặt cô, tay nhỏ bé vuốt ve bụng của cô, "Ba ba nói cho Thần Thần biết ở đây có em trai nhỏ, bảo Thần Thần làm tấm gương tốt, không được làm mẹ mệt."

"Bảo bối rất ngoan." Trên mặt Si Nhan tràn đầy nụ cười hạnh phúc, nhắc nhở: "Không phải Thần Thần chuẩn bị quà tặng cho Di Di Nhựt sao, sao còn chưa tặng?"

"A, thiếu chút nữa quên mất." Tiểu bảo bối nhún nhún vai, bộ dáng cực kỳ đáng yêu, nhận lấy cái hộp được gói tinh xảo trong tay Si Nhan, xoay người đưa cho An Dĩ Nhựt, "Di Di Nhựt, cái này tặng cho di. Là Thần Thần tự tay xếp ngôi sao may mắn, chúc di thành công."

"Cám ơn Thần Thần, đây là món quà tốt nhất di nhận được." An Dĩ Nhựt nhận lấy, đi tới gần ôm lấy bạn nhỏ thom một cái, sau đó nhìn bụng bằng phẳng của Si Nhan, "Cậu có thai rồi hả?"

"Chính là vì đứa nhỏ này, mới bị anh ấy áp giải về nước." Nghĩ đến việc Ôn Hành Viễn nghe tin cô có thai thì vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, Si Nhan bắt đầu dĩ thử dài, "Cậu có biết, từ trước đến nay anh ấy thích mùi quàng khăn trắng."

"Người phụ nữ hạnh phúc." An Dĩ Nhựt bữu môi cảm thán, nghĩ đến việc quen biết Si Nhan ở Paris sau đó gặp qua Ôn Hành Viễn vài lần, người đàn ông ấy anh tuấn đẹp trai hòa nhã quan tâm khiến cô để lại ấn tượng sâu sắc, "Tớ cũng muốn có người khăn trắng với tớ như vậy, chết cũng bằng lòng." Giọng nói hơi có chút mùi vị oán trách.

"Tớ cũng có nghe được, ở đây có cô gái hận gả nha." Si Nhan giễu cợt cô, tay phải vô thức vuốt ve bụng, "Vừa mới nhìn thấy vị bạn trai trong truyền thuyết của cậu ở phía trước sân khấu, rất đẹp trai."

"Đúng vậy." An Dĩ Nhựt từng cho Si Nhan xem qua ảnh chụp chung của cô và Tịch Thạc Lương, nghe thấy cô ca ngợi, trong lòng kêu lên một sự đặc ý, đang muốn đặc ý hai câu, lại nghe Thần Thần chen vào nói.

"Chú kia không có đẹp trai bằng ba ba con." Tiểu nha đầu nháy đôi mắt đen, nói xong đương nhiên.

"Ánh mắt của hai cô gái đều là tả nhìn sang, tiểu Thần Thần nhe răng cười, phảng phất đang nói: "Con nói không sai chứ?"

Si Nhan nhú mày, "Đó là ba ba con tự luyện, nhiều người đẹp trai hơn ba ba con."

"Mẹ, tự luyện là gì? Con chỉ nghe nói qua thăm mếm, không có nghe nói qua tự luyện nha." Tiểu nha đầu là một bé cưng hiếu kỳ, bắt đầu phát huy tiềm chất hỏi mòi vạn cái vì sao, "Ba ba nói có chú khác thăm mếm mẹ, mẹ lại nói ba ba tự luyện, rốt cuộc là thế nào? Ai yêu ai ạ?"

"Cái gì yêu hay không yêu? Chơi trò gì mà lộn xộn lung tung? Nói chuyện với ai đấy?" Mễ Ngư chuẩn bị làm tóc xong, nghe có tiếng người bạn nhỏ, long đong đi tới, nhìn thấy tiểu Thần Thần đáng yêu, cúi người ôm lấy hôn lên hai cái: "Ồi chào, đây là tiểu đáng yêu nhà ai vậy, di muốn bắt cóc con về nhà cất giấu."

Thần Thần làm như đã quen với việc bị đánh lén, trên khuôn mặt mập mạp lộ ra lúm đồng tiền, nhìn Mễ Ngư nhẹ nhàng đáp: "Chào đi. Thần Thần là bảo bối của ba mẹ, không thể bị đi bất cóc."

An Dĩ Nhựt nhìn Si Nhan, ha ha cười một tiếng, "Tiểu đại nhân này rất đáng yêu, hai vợ chồng các cậu là dạy bảo thế nào đây."

Si Nhan không thể làm gì khác hơn là giang tay ra, tỏ ý cái gì cô cũng không có làm, cùng Mễ Ngư chào hỏi qua lại cùng An Dĩ Nhựt hàn huyên một lúc, mãi đến Thần Thần chơi đùa với Mễ Ngư ở bên cạnh lấy điện thoại từ trong túi áo ra đưa cho cô, cô mới chú ý tới đã đến giờ rồi, đứng dậy chào tạm biệt, "Không làm lỡ cậu, có thời gian lại trò chuyện, tớ đi phía trước chờ nhìn cậu thi đấu." Sau đó cho cô một cái ôm khích lệ, "Chớ căng thẳng, cậu làm được."

"Mẹ, ba ba lại đang thúc giục." Thần Thần quơ quơ điện thoại, cười nhún phím call, "Ba ba."

"Bảo bối, ở chỗ nào? Để cho mẹ nghe điện thoại." Giọng nói cung chiêu, thanh âm trầm thấp thuần phác từ đầu kia di động truyền đến.

"Em và Thần Thần ở phía sau sân khấu, lập tức tới ngay... Anh đừng đến, chỉ vài bước... Biết rồi, em sẽ cẩn thận..."

Nhìn bóng lưng Si Nhan, An Dĩ Nhựt có chút thất thần. Quen biết Si Nhan sau đó biết được cuộc tình mười lăm năm mưa gió khắc cốt ghi tâm của cô và Ôn Hành Viễn, dường như tình yêu trắc trở cùng không buông sẽ này của mình cũng trở nên cực kỳ bé nhỏ không đáng nhắc tới.

Hít vào một hơi thật sâu, từ trong khát khao trở về hiện thực, cô tập trung tinh thần chuẩn bị chiến đấu.

Nói không khẩn trương đó là gạt người, dù sao mọi người dự thi cũng là ngàn người chọn một, các bản thiết kế trải qua tầng tầng xét duyệt mới được sàng lọc ra, tiêu chuẩn không cần bàn cãi, hơn nữa chỉ cần là tranh tài luôn luôn là những đối tượng trong nghề, nhân vật nổi tiếng và thương gia chú ý, nhà thiết kế phải biểu hiện ra ý tưởng thiết kế độc đáo của cá nhân ở trong vòng mười tác phẩm dự thi, phong cách thiết kế, hiện ra cảm xúc thời thượng sâu sắc, cùng với việc lựa chọn phối hợp màu sắc và mức độ nắm bắt, không chỉ là khó càng thêm khó, có thể nói là thách thức lớn.

An Dĩ Nhựt muốn ở trong phần đông ưu tú trở hết tài năng trở thành người nổi bật, đương nhiên cũng là làm đủ công khóa, thậm chí đã mời người mẫu hàng ngũ thân mật Mễ Ngư tiến thân đến catwalk show của cô. Đến trong lúc mấu chốt này, cô làm sao để cho mình lùi bước. Hít thở thật sâu, liên tục, tay cô nắm thành nắm đấm làm một cái tư thế cổ lên cổ động cho chính mình.

Cùng với một tiếng tuyên bố trong trẻo, tranh tài bắt đầu, âm nhạc sục sôi vang lên, tiết tấu nhịp trống vang vọng rõ ràng ở bên tai, An Dĩ Nhựt từ từ nói lỏng nắm đấm nắm chặt.

Các người mẫu hoa lệ bày ra thành quả nỗ lực của các nhà thiết kế ở trên sân khấu, đủ loại trang phục tươi đẹp lộng lẫy nhưng không tục giống như đóa hoa tươi nở rộ trong mùa xuân, ganh đua sắc đẹp ở trên sân khấu hình T to lớn, tùy ý phô bày. Nhiều màu sắc tuyệt đẹp, góc vẩy tung bay tự nhiên, không chỗ nào không đánh thẳng vào con mắt người xem.

Tác phẩm của An Dĩ Nhựt kết hợp sự tươi mát yên tĩnh cùng sự quyến rũ gợi cảm với nhau, màu đỏ chói mắt, xanh biếc tươi đẹp, màu trắng thánh thiện, màu đen huyền bí, ở nghỉ ngơi chú giải, về công tác trang phục cùng ba loại phục sức dạ hội, bóng tối ẩn theo mùa thay đổi qua lại, thời gian lưu chuyển dời dờ không tiếng động. Sức sống dạt dào mùa xuân, rực cháy như lửa mùa hè, rồi lại đến tràn ngập ý lạnh xạc xạo của tiết mùa thu đông. Chất liệu vải vóc thiết kế mềm mại cực tốt, mộng ảo và hiện thực kết hợp với nhau, trở lại bản tóm lược, đem cá tính phong thái theo đuổi vô cùng hoàn mỹ trong lòng cô giải thích đến tận cùng.

"Ba mươi sáu tổ chuẩn bị lên đài!"

Ở dưới sự thúc giục nhân viên công tác, An Dĩ Nhựt cùng mười cô người mẫu mình lựa chọn đi đến lối vào sân khấu, chuẩn bị lên đài.

Mễ Ngư đứng ở bên cạnh cô, biết rõ lúc này trong lòng cô khẩn trương, nắm lấy tay của cô, lòng bàn tay truyền đến tình cảm ấm áp làm An Dĩ Nhựt lần nữa hồi phục lại tâm trạng.

Cô tin chính mình cũng tin Mễ Ngư. Tối nay, các cô nhất định là ngôi sao chói mắt treo ở chỗ cao nhất.

"Tổ thứ ba mươi sáu chuẩn bị lên đài!" giọng nói của nhân viên công tác lướt qua bên tai, ngay sau đó vô số ánh đèn dưới bóng tối đột nhiên phát sáng lên, màu sắc bóng mắt trước mặt không ngừng biến đổi, từng sợi ánh sáng trong suốt nhanh chóng đan xen lóe thành điểm sáng, giống như kim cương lóa mắt lập lòa sáng lên ngay trước mắt, người mẫu phía trước nện bước đều đặn bước chân tao nhã chậm chậm mà đi.

Mễ Ngư đi ở cuối cùng, kiểu tóc cổ điển hàm súc uyển chuyển, trang điểm trong trẻo tinh xảo, móng tay màu đỏ thắm, một bộ lễ phục màu đen huyền bí kết cấu tuyệt vời, làm cô trở nên sống động trong muôn hoa, theo nhịp trống chuẩn xác, thông thả và tự tin mà đi tới giữa sân khấu trải dài, tao nhã xoay người, toát ra vô cùng phong tình, đem sự tươi đẹp lạnh lùng của màu đen huyền bí vĩnh viễn lưu hành ở giới thời thượng, quyến rũ, gợi cảm, súc tích bày ra đến vô cùng tinh tế. Màu đen, cho dù là màu sắc tự nhiên, ở dưới thiết kế tỉ mỉ của An Dĩ Nhựt, lại dễ dàng đập tan vô số màu sắc mỏng manh và non nớt, để cho tác phẩm của cô, người mẫu của cô, ngang ngược mà vĩnh viễn hắt hăm sai khiến ở trên sân khấu thời thượng.

Nhìn Mễ Ngư tự tin kiêu ngạo trên sân khấu trải dài, tim An Dĩ Nhựt bắt đầu đập thình thịch. Bốn phía đột nhiên yên lặng, tiếng động bỗng nhiên biến mất, tay vuốt ngực, lắng nghe nhịp tim của mình, vô số điểm sáng thoáng qua ngay trước mắt, trong nháy mắt cô có chút hoảng hốt.

"Xin mời nhà thiết kế bên dưới tiểu thư An Dĩ Nhựt của tổ tác phẩm này lên sân khấu."

Tiếng nói vừa ngừng, ánh sáng trên đài trong phút chốc tối lại, duy chỉ có một chùm ánh sáng êm dịu chiếu vào trên người cô. An Dĩ Nhựt tập trung tinh

thần, khoe miệng ngưng tụ lại một nụ cười dịu dàng yếu ớt, chậm chậm lại không mất kiên định mà từng bước một đi lên thăm dò, đi thẳng đến sân khấu trải dài. Cảm giác được ánh mắt sáng quắc dưới sân khấu, ánh mắt trong suốt nhanh chóng đảo qua đám người, cùng đôi mắt dịu dàng kia giao nhau, đột nhiên cảm thấy ngực trái được ấm áp chườm nóng, mềm mại đến ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đột nhiên sinh biến

Ánh sáng bốn phía đều mờ mờ, duy chỉ có một chùm ánh sáng êm dịu chiếu vào trên người cô, giống như cô bé lọ lem trong đồng thoại, An Dĩ Nhựt đứng trên giày cao gót quai nhỏ, vầng vàng đi tới sân khấu trải dài thật dài, tiếp nhận ánh mắt sáng quắc dưới sân khấu.

Bốn mắt giao nhau với người đàn ông đứng lên vỗ tay dưới sân khấu, khoe miệng của anh nâng lên nụ cười mềm mại nhất, mà trên khuôn mặt xinh đẹp của cô rõ ràng lại khó nén ý cười dịu dàng, ba tháng vất vả bận rộn, đôi lấy hạnh phúc trong nháy mắt lúc này, hết thảy đều trở nên đáng giá như vậy.

Nhận được ánh mắt ra hiệu của người chủ trì, An Dĩ Nhựt kiểm chế ổn định gót chân, đứng ở chính giữa mười cô người mẫu dáng người cao gầy, cúi đầu chào, hạ xuống màn trình diễn thời trang hoàn mỹ vài phút ngắn ngủi của cô.

Tiếng vỗ tay liên tục không ngừng, cô dẫn dắt người mẫu của cô chậm chậm xuống sân khấu, tóc dài khẽ gập ở lên phía sau bắt đầu nhẹ nhàng tung bay theo làn gió nhẹ của máy điều hòa, bộ corset chỉnh tề nhỏ gọn càng lúc càng làm nổi bật lên sự quyến rũ của cô, nét mặt có nụ cười nhợt nhạt, là ung dung tự tin chưa bao giờ có.

"Bảo bối, cậu quá tuyệt vời!" Vừa mới xuống sân khấu, trước đó vì kẹt xe mà bị trễ, Trình Mặc Phi và mọi người đã tùm tùm mà đến.

"An Dĩ Nhựt, cậu quá tuyệt vời!" Mễ Ngự vừa ôm cô vừa cười lại bảo, "Cậu có nhìn thấy biểu cảm của các giám khảo không? MD, đẹp trai chết được. Cậu làm bọn họ hoàn toàn chấn động rồi." Đầu An Dĩ Nhựt còn hơi choáng váng, vừa nghe được Mễ Ngự oa oa kêu to ở bên tai cô, bắt đầu đi lắc đầu, người này một khi kích động thì nói tục, sao đáng yêu như vậy chứ.

Cho đến lúc này chân mới hậu tri hậu giác mà bắt đầu nhũn ra, trong đầu rất rối, cô nắm lấy cánh tay của Mễ Ngự, "Cái này kết thúc?"

"Kết thúc rồi, siêu cấp xinh đẹp!" Mễ Ngự ôm cô, "Tớ biết ngay cậu được, An Dĩ Nhựt, cậu là tuyệt nhất."

Trong lòng rối loạn như sợi gai nhỏ, đầu óc còn chưa có khôi phục hoạt động, An Dĩ Nhựt hít sâu, lại hít sâu, lại vẫn cảm thấy toàn thân vô cùng lúng túng, mãi đến có người đưa di động tới trên tay của cô, cũng chưa có nhìn thấy rõ tên người gọi đến, cô vội vàng tiếp nhận, còn chưa mở miệng, một giọng nam trầm thấp từ trong microphone truyền ra, "Chúc mừng cô, trình diễn rất hoàn mỹ!"

"Anh..." Đầu An Dĩ Nhựt đầy mờ mịt, trong lúc nhất thời từ trong cuồng loạn không thể nào nhận ra giọng nói là ai, "Alo? Xin hỏi vị ấy, phía bên tôi rất ảm ỹ, nghe không rõ lắm..."

"Nhanh lên nhanh lên, lập tức đã là tổ cuối cùng rồi, cậu sắp trở thành nữ vương đêm nay đấy." Mễ Ngự thấy cô chết đứng ở đó trong lòng cuồng lên, chộp lấy di động của cô, bất chấp tất cả đặt vào bên tai nói: "Lúc này nơi đây vô cùng rối loạn, chờ thiên hạ ổn định sẽ điện lại trả lời ngài, sau này còn gặp lại."

"Nói bậy bạ gì đó!" Nghe được cô ấy nói lời khó hiểu, An Dĩ Nhựt nhủ mày, người này lúc nào cũng không phân không tác như vậy.

"Tớ sai rồi, tớ sửa, xin nhà thiết kế An thứ lỗi cho kích động của tớ." Mễ Ngự cười hắc hắc, đưa di động của cô giao cho Trình Mặc Phi, "Thời khắc kích động lòng người nhất đến rồi, An Dĩ Nhựt, cậu nên có chút tiền đồ đừng té xỉu nha." Lần đầu tiên trải qua nghề người mẫu, lúc cô đạt được giải thưởng đầu tiên, đứng ở trên sân khấu khóc đến hoàn toàn không có hình tượng, khi đó thật sự là đủ để làm trò cười cho thiên hạ, bây giờ nhớ tới Mễ Ngự hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Chỉ cần là người, không ai không khát vọng thành công, chỉ có ổn định đến ổn định không ngừng.

Kim đồng hồ di chuyển từng phút từng giây, hai tay An Dĩ Nhựt chấp lại nhau, đứng ở phía sau sân khấu nhìn phong bì trong tay người chủ trì, máu trong mạch máu đều giống như đang nhảy lên. Vẫn cho là mình không lưu tâm đến phần vinh quang này, trên thực tế cô là đang quan tâm, cô muốn chứng minh bản thân, cô muốn trở thành trợ thủ đắc lực của anh xứng với cái tên.

Tiếng ồn ào bốn phía từ từ lắng lại, toàn sân khấu yên tĩnh không tiếng động, ánh mắt mọi người đều ản ỷ tập trung ở trên người của người chủ trì, đèn flash trong tay phóng viên đều đang sẵn sàng giành chụp thời khắc rất được mọi người mong đợi này.

Ánh đèn đang nhấp nháy qua lại, sắc thái đang lên cao, An Dĩ Nhựt nắm chặt tay Mễ Ngự rịn ra mồ hôi, nín thở.

Không biết phần im lặng này rốt cuộc duy trì bao lâu, đột nhiên trong lúc đó, người trước mắt sôi trào hừng hực, tiếng hoan hô, tiếng hét chói tay, tuôn ra giống như mở công nước lũ. An Dĩ Nhựt sững sờ ngay tại chỗ, ngơ ngác nhìn họ, hoàn toàn không hiểu. Mãi đến Mễ Ngự đẩy cô một cái, lao đảo hai bước chân mới đứng vững, theo ánh mắt Mễ Ngự nhìn qua mới biết được người chủ trì đọc ra tên của cô.

Bước chân còn có chút phù phiếm, An Dĩ Nhựt thở ra một hơi thật dài, nghe rõ nhịp tim của mình, hưng phấn và mạnh mẽ nhảy lên.

Run run nhận lấy cúp bạc, dưới ánh đèn lấp lánh sáng rực làm người chói lọi, ôm bó hoa tươi đẹp, An Dĩ Nhựt trở thành tân tú giới thời trang rất được mọi người mong đợi đêm này, rực rỡ lóa mắt như thế, sáng lạn chói mắt như thế.

An Dĩ Nhựt học tập ở nước Pháp trở về, thuận lợi mở ra cánh cửa quan trọng nhất thông đến thành công.

Ngoài danh hiệu quán quân, bởi vì An Dĩ Nhựt phối hợp màu sắc đường nét độc đáo, đạt được lời khen "Nhà ma thuật màu sắc", lúc người chủ trì mời cô phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải, cô ổn định tinh thần, ánh mắt đảo qua từng người dưới sân khấu, Tịch Thạc Lương mỉm cười, một nhà hạnh phúc của Sĩ Nhan, Mễ Ngự xinh đẹp trên khấu và Trình Mặc Phi luôn luôn cổ vũ mình, cô chớp chớp mắt, niềm phong ẩm ướt thoáng chốc dâng lên cất vào ở đáy mắt, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn tất cả tình yêu của tôi những người giúp đỡ tôi, cảm ơn!"

Tiếng vỗ tay như sấm, bóng người nhón nháo, mọi người như thủy triều trào lên, cô hoàn toàn không thấy rõ hết thấy trước mắt, chỉ nhớ rõ Tịch Thạc Lương dùng thân phận lão tổng của Hoàng Thái được mời lên sân khấu, giữa lúc hoảng hốt nghe anh nói: "Tôi tin ánh mắt của mình, nhà thiết kế An Dĩ Nhựt sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất giới thời trang, mà Hoàng Thái cũng tiếp tục ủy thác trọng trách, đồng thời cung cấp không gian rộng lớn để phát triển."

Nghe đến đó, An Dĩ Nhựt nước mắt như mưa rơi, vào ngày hôm nay cuối cùng cô cũng bắt đầu đặt chân vào sự nghiệp của anh, cuối cùng cô cũng dựa vào nỗ lực của chính mình sống vai mà đứng cùng anh.

Có lẽ, trời sinh bọn họ chính là cùng một loại người, anh không muốn đi đường tắt thành công, sao cô có thể ngồi không hưởng thành công của anh.

Ánh đèn trước mắt không ngừng lóe, An Dĩ Nhựt nhớ lại nỗi nhớ anh trong một năm, đối với lo lắng của anh, còn có một mình cô độc bất lực ở đất khách quê người, bao nhiêu cái ban đêm chỉ vì chờ một cuộc điện thoại của anh, nghe giọng nói trầm thấp của anh ở đầu kia điện thoại dặn dò cô chú ý thân thể, khe khẽ nói nhớ cô, cuối cùng nhịn không được nước mắt tràn mi. Hai mắt đắm lệ mộng lung nhìn về phía của anh, cô nâng lên nụ cười dịu dàng, thấy Tịch Thạc Lương cũng nâng lên nụ cười, ánh mắt của anh trong vắt và dịu dàng, khi cô chưa kịp phản ứng kịp, anh kiên định đi đến bên cạnh cô, nghiêng người hôn lên mắt của cô, sau đó nhẹ nhàng mà ôm lấy cô.

Anh cúi đầu nói, hơi khàn, nhưng cũng là vô cùng mềm mại, "Dĩ Nhựt, chúc mừng em!"

Cầu cho thời gian dừng lại tại thời khắc này, mọi thứ đã từng chờ đợi, giống như hoàn toàn thực hiện ở tối nay, An Dĩ Nhựt mỉm cười dịu dàng, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng mà ôm lại thất lưng của anh, thì thầm một tiếng "Thạc Lương." Dĩ nhiên nước mắt rơi như mưa.

Hết thấy mọi thứ chân thực như một giấc mộng, nếu như không phải cúp chân thật như vậy ôm vào trong ngực, An Dĩ Nhựt thật sự không thể tin được, cô thành công như vậy.

Tranh tài hạ xuống màn che, ngoại trừ An Dĩ Nhựt vô cùng nổi bật với giải quán quân, cảnh tượng chói sáng đêm nay thuộc về Mễ Ngự. Rất nhiều thương gia đưa tới lẵng hoa, còn có nhiều nhà truyền thông đuổi tới hậu trường muốn tiến hành phỏng vấn cô ấy, lẫn lộn ở trong vòng tròn này mấy năm, Mễ Ngự tất nhiên là rất dày dặn kinh nghiệm, dẫn đo đúng mực đến hoàn hảo, rất nhanh đã giải quyết phóng viên, sau đó thay đồ kéo Trình Mặc Phi đi trước một bước, đến câu lạc bộ đã được đặt trước chuẩn bị ăn mừng thành công với An Dĩ Nhựt.

Cùng Tịch Thạc Lương đi phía trước, An Dĩ Nhựt gọi điện thoại cho người nhà, là má An nhận: "Dĩ Nhựt của mẹ thật sự là rất giỏi. Con gái, cha con cũng xem phát sóng trực tiếp, mắt cũng đã đỏ." Mẹ cô ở đầu kia điện thoại nở nụ cười, Dĩ Nhựt nghe được người lớn trong nhà xúc động, mắt nhanh chóng dâng lên một tầng hơi nước, hồi lâu cũng nói không ra lời.

Tịch Thạc Lương hiểu, dùng ánh mắt ra hiệu, nhận lấy điện thoại để ở bên tai: "Bác gái, con là Thạc Lương... Dĩ Nhựt không sao, rất vui, đoán chừng nghe bác khen cô ấy hai câu liền khóc. Dạ, dạ, con biết..." Một cánh tay Tịch Thạc Lương ôm lấy cô, trên khuôn mặt anh tuân từ đầu đến cuối nở một nụ cười dịu dàng, An Dĩ Nhựt khẽ tựa vào trong lòng anh, lơ mơ nghe thấy đầu kia điện thoại đổi thành tiếng của cha, "Thạc Lương, gần đây công việc rất bận sao?"

"Tạm tạm, bác An. Chỉ là phải thay đổi theo mùa, lúc nào cũng phải chuẩn bị chuyện giới thiệu sản phẩm." Tịch Thạc Lương thu lại nụ cười, lại nghe người lớn bên kia nói gì đó, anh tiếp lời: "Cảm ơn bác An, khiến bác lo lắng. Hôm nào con và Dĩ Nhựt cùng về, đến lúc đó cùng bác chơi cờ."

Cha An đối với câu trả lời của anh làm như cũng hài lòng, lại dặn dò vài câu, mới cúp điện thoại.

"Cha em nói cái gì vậy?" Dĩ Nhựt đột nhiên có chút căng thẳng, cảm thấy sắc mặt của Tịch Thạc Lương hơi bất thường.

Trả di động của cô về trong tay cô, ôm chặt cô hôn một cái, "Không có gì, bảo anh chăm sóc em thật tốt, sợ em gầy." Thấy cô nháu mày tỏ vẻ không tin, anh nở nụ cười, "Phê bình anh ấy mà, nói luôn để cho em về nhà một mình, còn như vậy nữa ông sẽ phải tuyên bố anh nghỉ việc."

"Chuyện này không thuộc về sự quản lý của ông ấy." An Dĩ Nhựt ôm eo của anh, bĩu môi kháng nghị, biết ngay cha rảnh rồi thì cần nhắc anh, khó trách anh sợ cùng cô về nhà, đổi lại là cô nếu như bị ông niệm cũng mất hứng. Nhưng đó là cha mẹ cô, là người yêu thương cô quan tâm cô, cô không thể nói bất cứ điều gì.

Tịch Thạc Lương bị vẻ mặt trẻ con của cô chọc cười, "Sao dễ dàng bị gạt như vậy, một chút cảm giác thành tựu cũng không có." Gõ nhẹ vào trán của cô, giải thích nói: "Bác An nhắc nhở anh gần đây ngành thời trang chẳng hề khởi sắc, khủng hoảng tài chính nhất thời bị ảnh hưởng không qua được, bảo anh lưu ý nhiều chút, đừng tùy tiện đầu tư."

"Khi nào thì ông cảm thấy hứng thú với việc làm ăn của anh, công ty của mẹ từ trước đến nay ông đều không có hỏi qua." An Dĩ Nhựt cũng không nghĩ tới cha sẽ nói như vậy, suy nghĩ một chút lại cười thần bí, trong lòng thoáng chốc được âm áp vây quanh, cha đối với quan hệ của cô và Tịch Thạc Lương luôn luôn giữ thái độ trung lập, bây giờ dường như mềm đi rất nhiều. Ngửa đầu nhìn Tịch Thạc Lương, cô nói: "Thực ra thì cha rất yêu mến anh."

Tịch Thạc Lương cười, ôm chặt cô, không có nói gì tiếp.

"Dì Dĩ Nhựt!" Tiểu công chúa Thần Thần ôm một bó hoa to, lung la lung lay đi vào phòng làm việc, giống như hiến vật quý nói: "Chúc mừng đi đạt được thành công."

"Cảm ơn bảo bối." An Dĩ Nhựt mắt sáng ngời, vội ngồi xổm xuống tiếp nhận hoa, thơm thơm lên khuôn mặt của đứa nhỏ, làm cho Thần Thần cười khanh khách.

"Đứa nhỏ này, nhất định muốn mình đưa tới đây." Si Nhan đi vào, Ôn Hành Viễn điệu bộ phóng khoáng đứng đằng sau.

"Cám ơn các cậu đã đến cổ vũ." An Dĩ Nhựt mỉm cười chào hỏi với Ôn Hành Viễn, xoay người lại nói với Tịch Thạc Lương: "Thạc Lương, hai vị này chính là bạn em quen ở Paris đã nói qua với anh, trong lúc học tập không ít lần ăn chực cơm của họ." Khi đó Ôn Hành Viễn dẫn theo Si Nhan đi đến nước Pháp du lịch nói là bù đắp tuần trăng mật, ngẫu nhiên gặp An Dĩ Nhựt ở bờ sông Seine, hai cô gái mới dần dần quen biết.

"Xin chào, Tịch Thạc Lương." Tịch Thạc Lương cười nhạt gật đầu với Si Nhan, vươn tay với Ôn Hành Viễn, đối với vị Ôn Hành Viễn giới thiệu sản phẩm tầm lưng lầy này chung quy có thể nói là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, lại nghe An Dĩ Nhựt nhiều lần đề cập qua tình yêu cay đắng trắc trở mười lăm năm của hai vợ chồng họ, không khỏi có nhiều ấn tượng.

"Xin chào, Ôn Hành Viễn." Ôn Hành Viễn đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy tay anh, "An Dĩ Nhựt tài hoa hơn người, Tịch tiên sinh rất may mắn."

Tịch Thạc Lương cười, ánh mắt rơi vào trên người Thần Thần, "Sự nghiệp thành công, gia đình mỹ mãn, chung quy Ôn tổng mới làm người ta hâm mộ."

Ôn Hành Viễn nhún mảy, nghiêng người ngắm nhìn vợ yêu, đưa tay sờ sờ tóc con gái, "Đứa nhỏ rất nghịch ngợm, chờ anh làm cha thì biết vất vả."

"Ba ba, đừng bảo là Thần Thần nói vậy, bà nội nói Thần Thần ngoan nhất." Thần Thần tỏ ý bất mãn, lôi kéo tay Si Nhan, nheo khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào ngây thơ hỏi: "Có đúng không, mẹ?"

Si Nhan méo miệng nhìn An Dĩ Nhựt, xem cô còn nói đứa nhỏ này ngoan ngoan hay không, miệng đặc biệt không buông tha người, bản lãnh lừa người hạng nhất, kỹ năng vận lại càng ghê gớm hơn, thật không hổ là con gái của Ôn Hành Viễn, tài ăn nói hạng nhất.

"Mẹ?" Thấy Si Nhan không nói lời nào, Thần Thần không bỏ qua gọi cô một tiếng, lắc lắc tay cô, "Có phải hay không ạ?"

Si Nhan ngồi xổm xuống ôm nó ở trước người, vuốt vuốt tóc của nó bởi vì chơi đùa mà có chút rối, thủ thủ thủ thủ: "Đúng, Thần Thần của chúng ta là ngoan nhất, tuyệt không nghịch ngợm, chỉ là nghịch ngợm chút."

Thần Thần cười khanh khách, làm như rất hài lòng với câu trả lời của mẹ, cúi xuống nói nhỏ ở bên tai của Si Nhan: "Mẹ, chúng ta đừng để ý đến ba ba, buổi tối để cho ba ba ngủ một mình."

An Dĩ Nhựt nhin không được cười, Tịch Thạc Lương quay đầu đi có hết sức nén cười, Ôn Hành Viễn cau mày bất đắc dĩ thờ dài, "Thần Thần!"

Đứa nhỏ này không đếm xỉa tới giả bộ tức giận của anh, thề lưỡi với anh, "Ba ba, Thần Thần tặng quà xong rồi, chúng ta về nhà đi, Thần Thần buồn ngủ." Lại còn phối hợp che cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái, sau đó rút khỏi trong lòng Si Nhan, vẫy vẫy tay với An Dĩ Nhựt, "Tạm biệt dì Dĩ Nhựt, tạm biệt chú." Tính tình ngang ngược giống hệt với Ôn Hành Viễn, mặc kệ mọi người còn chưa có tán gẫu xong, giống như tiểu nữ vương tuyên bố muốn lui tán.

Đúng lúc di động của An Dĩ Nhựt vang lên, là Trình Mạc Phi thúc giục cô nhanh tới, Mễ Ngư ở đầu kia điện thoại bất mãn kêu to: "An Dĩ Nhựt, cậu nhanh chút cho tớ, bảo Tịch Thạc Lương chạy như bay tới đây, mười phút chưa tới phạt cậu uống cả bình rượu."

Cúp điện thoại, An Dĩ Nhựt và Tịch Thạc Lương nắm tay nhau, Ôn Hành Viễn ôm bả vai của Si Nhan, bốn người đi về phía thang máy, Thần Thần đã vượt lên trước chạy đến bên kia chờ rồi.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra, Thần Thần nghiêng đầu ngoảnh đầu nhìn thoáng qua người ở bên trong, lễ phép nhường đường.

Ánh mắt người phụ nữ dừng lại ở trên người Thần Thần vài giây, sau đó quần chặt áo khoác màu nhạt mặt không chút biểu cảm từ trong thang máy đi ra.

An Dĩ Nhựt ngẩng đầu, ánh mắt lơ đãng cùng cô ấy giao nhau, sắc mặt người phụ nữ khẽ biến đổi, bước chân đột nhiên dừng lại.

An Dĩ Nhựt hơi sững sờ, đột nhiên có loại cảm giác giống như đã từng quen biết, đầu óc vận chuyển cực nhanh tìm kiếm ký ức về người này. Đợi phản ứng kịp, cổ họng căng chặt, lại nói không ra lời, theo bản năng hất tay của Tịch Thạc Lương ra, bước nhanh về phía Thần Thần.

Người phụ nữ dừng bước, đứng ở nơi xa cách Thần Thần một bước nhìn cô, ánh mắt khép hờ mơ hồ lộ ra bầu không khí nguy hiểm, sau đó nhếch môi cười, nụ cười đó nhìn ở trong mắt An Dĩ Nhựt càng gai mắt hơn, sau đó nghe cô kinh hô một tiếng: "Thần Thần..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Hai bên giếng co

Trên mặt người phụ nữ hiện lên nụ cười mỉa mai, nhìn kỹ một chút, nét mặt có vài phần giống với người phụ nữ bị bắn chết ngay tại chỗ trong vụ án buồn lậu thuốc phiện.

Đội mọi người phản ứng kịp, người phụ nữ đã xoay người ôm lấy Thần Thần, nòng súng lạnh lẽo chia thẳng vào trên gáy của nó.

Bầu không khí đột nhiên ngưng trệ, nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống.

An Dĩ Nhược cứng đờ giống như hóa đá vậy, chân giống như đồ chì, động cũng không thể động.

Trong lòng rói thành một núi, khế nhếch miệng, cô không phát ra được nửa tiếng. Nắm chặt nắm đấm chứng minh cô phần nộ cùng sợ hãi hiếm có. Lúc này không phải là Mê Ngư ăn ý, bị người kiểm kẹp trước mắt chỉ là một đứa nhỏ không đầy năm tuổi, nó còn nhỏ như vậy, cái gì nó cũng không hiểu, cô phải cứu nó, nhưng cô nên làm cái gì bây giờ? Tâm mắt đã mơ hồ, An Dĩ Nhược gấp đến độ mắt cũng đã đỏ lên.

Tịch Thạc Lương nhúu mày rậm, bước chân di chuyển chút, đã nghe người phụ nữ lạnh lùng quát nói: "Không ai được nhúc nhích."

"Ba ba ~" làm như cảm giác được nguy hiểm, Thần Thần chớp chớp đôi mắt đen to, ánh mắt nhìn về phía cha mẹ đứng ở nơi xa, sợ hãi gọi một tiếng, bộ dáng vô cùng đáng thương.

"Thần Thần..." Si Nhan sợ hãi kêu lên một tiếng, muốn tránh thoát ôm ấp của Ôn Hành Viễn, tiếc rằng bị anh ôm chặt, "Tiểu Nhan!" Giọng của anh rất trầm, là biểu hiện sự tức giận, ánh mắt sắc bén bình tĩnh nhìn về phía người phụ nữ, Ôn Hành Viễn lạnh lùng nói: "Đừng làm tổn thương con gái của tôi."

Ánh mắt của người phụ nữ lạnh lùng không mang theo một chút độ ấm thân nhiên quét qua Ôn Hành Viễn, lại xẹt qua trên mặt của Si Nhan và Tịch Thạc Lương, cuối cùng ngừng ở trên người của An Dĩ Nhược, chậm rãi nói: "Nhà thiết kế An thật sự là ngoài dự tính của người khác, lúc này mới có mấy ngày đã đổi đàn ông? Nếu như tôi nhớ không lầm, ba tháng trước cùng Mục Nham ôm hôn ở sân bay chính là cô thì phải? Còn có cùng bạn phối hợp chặt chẽ trên đường cao tốc cũng là cô, Mục Nham tự mình đưa phụ nữ về nhà cũng là cô, không sai chứ?" Giọng nói bình tĩnh như vậy, về mặt lại lạnh lùng làm cho đáy lòng người ta phát rét.

Bộ dáng An Dĩ Nhược sợ hãi cả kinh, không rõ làm sao cô ấy biết được những điều này, chẳng lẽ người này có thù với Mục Nham? Hay là nhằm vào cô mà đến? Rốt cuộc cô ta muốn gì?

Về mặt của Tịch Thạc Lương đột nhiên thay đổi, ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng đến phía sau lưng An Dĩ Nhược, cô không quay đầu lại cũng có thể đoán được biểu cảm trên mặt của anh, song, lúc này cũng chẳng phải lúc giải thích, vì thế cô nói: "Nếu tiểu thư biết tôi, vì sao không thể nói chuyện đàng hoàng, đừng dọa đứa nhỏ."

"Nói chuyện đàng hoàng? Không thể nào nói chuyện đàng hoàng." Người phụ nữ cười lạnh, "Đứa nhỏ này và tôi một chút quan hệ cũng không có, nếu như nó chết tôi tuyệt không đau lòng."

"Cô muốn thế nào?" Một tay nắm chặt cổ tay của Si Nhan che chở cô ấy ở sau người, Ôn Hành Viễn chất vấn, đôi mắt đen tằm ra lạnh lẽo khiếp người, tay phải âm thầm luồn vào túi quần tây nhẹ nhàng ấn xuống, im lặng năm giây sau đó lạnh lùng nói: "Ồ đây là trung tâm triển lãm thành phố, cách cục công an chỉ có không tới năm phút đồng hồ đi đường, cô cho rằng dùng súng cường ép con gái của tôi là có thể bình an rồi đi?"

"Vậy tôi sẽ cùng anh đánh cuộc một cuộc, cho anh thấy tôi làm thế nào rồi đi một cách bình an." Giọng nói người phụ nữ vô cùng kinh thường.

Tung hoành giới thương trường nhiều năm sóng to gió lớn gì không có trải qua, cửa sinh tử anh và Si Nhan đều xông qua được, không có gì đáng để anh sợ hãi, nhưng khi đối mặt với cốt nhục thân nhất đang ở hiểm cảnh, bình tĩnh ngày thường dường như cũng bị tiêu tan đến tận cùng, về mặt dịu dàng của Ôn Hành Viễn rốt cuộc duy trì không được, hoàn toàn mất đi, về mặt trầm đến kỳ quái, "Bất kể cô có yêu cầu gì tôi cũng đáp ứng, chỉ là một điểm, con gái của tôi còn nhỏ, tôi nhờ cô đừng dọa nó. Nếu như nó có bất kỳ sơ suất gì, Ôn Hành Viễn tôi xin thề người có bất kỳ quan hệ gì với cô, ai cũng đừng nghĩ sống lâu một ngày." Ánh mắt lạnh lẽo chuyển đến trên người Thần Thần thì trở nên dịu dàng, anh cất giọng nhẹ nhàng dỗ con gái: "Thần Thần đừng sợ, con là đứa nhỏ dũng cảm nhất, ba mẹ đều ở đây, chúng ta sẽ nhanh về nhà."

"Ba ba..." Dù sao cũng là đứa bé nhỏ như vậy, Thần Thần òa khóc một tiếng, dùng sức vịn vịn thân thể nhỏ bé cố tránh khỏi trong lòng của người phụ nữ, tay nhỏ bé lại duỗi về phía Si Nhan bên này, lớn tiếng kêu lên: "Mẹ..."

Nó gọi rất khẩn cấp, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, như là sợ hãi tới cực điểm.

Lòng ngực như bị sét đánh, máu thịt đều xoắn cùng một chỗ, một luồng nhiệt ầm ầm xông lên trán, nước mắt tràn mi, Si Nhan khóc, hai tay nắm chặt lấy quần áo của Ôn Hành Viễn, gần như muốn xé nát cổ tay áo của anh, "Thần Thần, đừng sợ, mẹ ở ngay đây..."

Ôm chặt Si Nhan, để tránh cho cô tới gần người phụ nữ, Ôn Hành Viễn cắn răng khế dỗ dành: "Thần Thần đừng khóc, Thần Thần là bé ngoan của ba

mẹ..."

"Ba ba..." Thần Thần chớp chớp đôi mắt, nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt tuôn ra, lăn đến bên má, thân hình nhỏ bé khe khẽ nghẹn ngào, như là dùng hết khí lực toàn thân khắc chế chính mình.

"Có yêu cầu gì cô nói đi, đừng làm tổn thương đứa nhỏ." Tịch Thạc Lương ổn định tinh thần, nhiệt độ ở đáy mắt giảm xuống tới 0 giờ, mặc dù lần đầu tiên gặp mặt một nhà Ôn Hành Viễn, nhưng mắt thấy đứa bé nhỏ như vậy xảy ra chuyện ở trước mắt bốn người lớn, cho dù là ai cũng không thể không tức giận.

"Yêu cầu?" Nụ cười của người phụ nữ vụt tắt, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào An Dĩ Nhựt, cực kỳ giận dữ nói: "Nếu không phải là cô, Mục Nham vốn không thể lừa được chúng tôi, đều là công lao của cô. Cho dù cô giúp anh ta chuyện này, hôm nay tôi trở về tặng cô một phần đại lễ." Hơi cúi đầu, hòng súng càng dùng sức đặt ở trên cổ non mịn của Thần Thần, cô gắng từng tiếng nói: "Yêu cầu của tôi chính là muốn mạng của cô, còn có mạng của nó."

"Đừng!" Sĩ Nhan sợ hãi kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Thần tái nhợt, gào khóc: "Ba ba... Mẹ..."

"Đừng làm tổn thương đứa nhỏ, có hận nhắm vào tôi." Trái lại An Dĩ Nhựt rất bình tĩnh, làm như hiểu được mục đích đến của người phụ nữ, từng bước một di chuyển tới gần cô ấy, "Tôi không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng nếu như trong lúc vô tình tôi đã phá hủy gì đó của cô, tôi sẵn lòng một mình gánh chịu, xin cô thả đứa nhỏ."

"Thả nó?" Người phụ nữ ngao mạn nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng nổi lên biến hóa rất nhỏ, "Vì sao các người không buông tha cho em gái của tôi? Há? Viên đạn bắn thẳng đến tim, chết ngay tại chỗ. Sao các người không nghĩ buông tha cho nó?"

Hóa ra người phụ nữ bị Mục Nham bắn chết ngay tại chỗ ở trên đường cao tốc chính là em gái của cô ấy, trên mặt An Dĩ Nhựt cuối cùng tụt hết một tia huyết sắc, gấn liền với luật nhân quả, biết được người phụ nữ trước mắt này quả thực nhắm vào cô mà đến, ép buộc mình tỉnh táo lại, đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của người phụ nữ, cô lạnh giọng: "Tình huống lúc đó tôi không có lựa chọn nào khác, súng của em gái cô chia thẳng vào đầu của bạn tôi, cô ấy không chết thì chúng tôi phải chết. Cô ấy đáng tội."

Nghe được An Dĩ Nhựt nhắc tới tình hình ngày đó, tâm tình của người phụ nữ đột biến, giống như nổi điên giờ súng lên, ngón trở tay phải hơi móm lên.

"Dĩ Nhựt!" Tịch Thạc Lương kinh hãi, chưa kịp tới gần, đã nghe "păng" một tiếng, tiếng súng giảm thanh trong màn đêm yên tĩnh có vẻ đặc biệt nặng nề, bắn viên đạn một cách chuẩn xác ở phía trước chân của An Dĩ Nhựt, mà cô, nhắm mắt lại trốn cũng không trốn.

Khuôn mặt méo mó trở nên hơi dữ tợn, người phụ nữ giọng căm hận nói: "Không tới phiên cô nói nó, không muốn đứa nhỏ này bị chết quá nhanh thì cảm niệm của cô lại!"

"Ít nói nhảm. Rốt cuộc cô muốn thế nào?" Ôn Hành Viễn tức giận, nhìn ánh mắt hoảng sợ của con gái, nghe nó từng tiếng một kêu ba ba, anh muốn đại khai sát giới, ánh mắt sắc bén nhìn người phụ nữ, anh lạnh lùng nói: "Nói ra điều kiện của cô, nếu như tiền có thể giải quyết, cho con số." Nếu như đòi mạng, cho dù con mẹ nó xác định muốn ai, làm tổn thương con gái của anh chuyện đảo phản mộ tổ tiên của cô Ôn Hành Viễn tôi cũng làm được. Câu nói kế tiếp bị anh miễn cưỡng nuốt xuống, không muốn chọc giận cô ấy, trong lòng lại hận không thể băm thây cô thành vạn khúc.

"Đi theo tôi, An Dĩ Nhựt." Người phụ nữ cũng biết kéo dài nữa đối với mình cũng không tốt, dùng ánh mắt ý bảo An Dĩ Nhựt đi qua, "Ấn thang máy, nhanh lên."

Im lặng hai giây, An Dĩ Nhựt nâng bước đi về phía của cô ấy, run run bấm thang máy, nghe được người phụ nữ thúc giục: "Đi vào."

"Thả đứa nhỏ." An Dĩ Nhựt bất động, quật cường nhìn cô ấy, "Tôi đi theo cô."

"Cô không có tư cách nói điều kiện với tôi, đi vào." Người phụ nữ cất cao giọng.

"Vậy đưa đứa nhỏ cho tôi, cô dọa nó thành như vậy, cửa ải bảo an dưới lầu cô sẽ không qua được." An Dĩ Nhựt không từ bỏ, chỉ cần đứa nhỏ vào trong tay của cô, liệu chết cô cũng không thể để cho nó gặp chuyện không may, "Tôi cam đoan ngoan ngoãn đi theo cô."

"Dĩ Nhựt..." Thần Thần nước mắt lưng tròng quay đầu, thấy ba ba đại nhân gật đầu với nó, hiểu chuyện vươn cánh tay về phía An Dĩ Nhựt muốn cô ôm nó.

Người phụ nữ ôm chặt nó lui về sau một bước, không chịu thỏa hiệp.

Lúc hai bên găng co, không biết là di động của ai vang lên, tiếng chuông vốn du dương giờ phút này lại có chút bi tráng, phá vỡ sự trầm mặc khiến người ngạt thở.

Lòng bàn tay của Ôn Hành Viễn cũng thấm ra mồ hôi, cánh tay anh nắm chặt Sĩ Nhan càng lạnh lẽo hơn.

Sau khi di động của anh vang lên, di động của An Dĩ Nhựt lại vang lên lần nữa, vang lên vài tiếng thì tự ngắt. An Dĩ Nhựt phân biệt ra tiếng chuông khác nhau, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, ánh mắt nhìn thẳng người phụ nữ, từng bước một di chuyển lùi vào trong thang máy.

Trong mắt người phụ nữ hiện lên nghi ngờ, không kịp suy nghĩ lách mình theo vào, cửa thang máy nhanh chóng khép lại, sau đó cực nhanh hạ xuống.

"Thần Thần?" Si Nhan muốn theo sau, dưới chân mềm nhũn suýt nữa ngã sấp xuống, may mà Ôn Hành Viễn đỡ lấy, chạy tới trước thang máy đã không còn kịp.

"Đi thang lầu." Tịch Thạc Lương phản ứng kịp trước tiên, lúc dứt lời, bóng dáng đã biến mất ở đầu bậc thang.

Đờ Si Nhan xuống lầu, di động của Ôn Hành Viễn lại vang lên, ấn xuống phím call, anh trầm giọng: "Người đi xuống rồi, dùng thang máy. Thần Thần ở trên tay của cô ta, còn có một người phụ nữ khác làm con tin."

"Đã biết." Mục Nham lưu loát cắt đứt, từ từ gọt tay phải lên, quả đấm nắm chặt nói lỏng trong nháy mắt, súng bắn tia đã sẵn sàng chờ phân phó. Người mặc cảnh phục, cầm súng lục trong tay anh đứng ở trong đại sảnh của trung tâm triển lãm, ánh mắt ám trầm, vẻ mặt sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Không yêu thì hận

"Đội trưởng Mục làm việc hiệu suất quả nhiên phi thường." Họng súng vẫn để ở bên gáy của Thần Thần, đáy mắt của người phụ nữ hiện lên một tia đau xót không dễ phát giác, hít một hơi thật sâu, "Mục Nham, vì sao không thể buông tha cho tôi." Trong lời nói bất đắc dĩ chỉ có hai người mới nghe được, giọng nói giống như lưỡi dao băng phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, không tiếng động xé rách lòng của cô.

Vì sao không tha cho cô một con đường sống? Vì sao phải ép cô như thế? Chẳng lẽ nhất định muốn viên đạn xuyên qua thân thể của họ, mới có thể thực sự kết thúc tất cả sao?

Nếu như vậy, tối nay, họ sẽ tác thành cho nhau, nếu là đau, cũng là giải thoát.

Mắt Mục Nham nhìn thẳng về phía của cô, sắc mặt tối lại giống như bầu trời u ám, hồi sau nghe anh nhẹ nhàng thở dài, trong hơi thở nhẹ nhàng làm như ẩn chứa áp lực nặng nề, tiếng than thở tiến thẳng vào trong lòng của nhau. Bóng dáng cao lớn thẳng tắp đứng ở đối diện cô, anh giữ nguyên tư thế cầm súng không thay đổi, mím môi, cuối cùng mở miệng, nhưng giọng nói lạnh như băng: "Tiêu Nhiên, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp."

Khóe môi ngưng tụ lại nụ cười đau thương, một giọt nước mắt trong suốt trượt xuống mặt của cô, cô khàn giọng: "Muộn rồi. Không quay đầu được."

Quay đầu nói thì dễ làm mới khó làm sao, dòng chảy thời gian là hai chân kiên định đi tới, làm sao có thể lùi lại được? Không thể, không thể nào.

Ánh mắt phức tạp xẹt qua mặt cô, Mục Nham không nói nữa, thật lâu sau đó, Tiêu Nhiên nghiêng người nhìn An Dĩ Nhựt, "Chính là vì cô ấy?"

Mục Nham không có vội vàng trả lời, ánh mắt lạnh nhạt đón nhận một đôi mắt sợ hãi, sau đó, anh kiên định lắc đầu.

Nhìn vào đồng tử lạnh nhạt không cảm xúc của anh, lòng An Dĩ Nhựt không khỏi trấn định lại, quay đầu nhìn Tịch Thạc Lương thờ hờn hèn đuổi theo tới xuống lầu, nước mắt đột nhiên dâng lên.

Hóa ra, cô thật sự sợ cùng người khác dây dưa không rõ, cho dù chính mình hoàn toàn không rõ nguyên do.

Cùng Ôn Hành Viễn nhìn nhau, đã hiểu được anh giao phó cái gì cho mình, Mục Nham nhẹ nhàng rời lại trịnh trọng gật đầu, sau đó dùng ánh mắt ý bảo anh chờ làm bận, nhìn anh ôm Si Nhan mạnh mẽ dẫn cô ấy đi, cho đến Tịch Thạc Lương cũng ở dưới ánh mắt chăm chú của anh lui đến phía ngoài cửa thủy tinh, trong đại sảnh của trung tâm triển lãm thành phố còn sót lại anh, An Dĩ Nhựt, Tiêu Nhiên và Thần Thần.

Thần Thần nước mắt lưng tròng nhìn về phía của anh, tiếng khóc từ từ hạ thấp xuống, vài lần há mồm cũng không có phát ra tiếng.

Trong ánh mắt lạnh nhạt của anh nổi lên một chút độ ấm, giọng nói trầm thấp thuần phát mang theo nhiều tiếng vọng ở trong đại sảnh vắng vẻ, "Tiêu Nhiên, cô chạy không thoát nơi đây, đưa đứa nhỏ cho tôi, thả con tin."

Cô rũ mắt, tuyệt vọng trong đáy mắt được nhanh chóng giấu đi, giọng nói mang theo một chút nghiền nát, "Anh đã đến đây, tôi cũng không cần phải đi." Nghiêng người nhìn An Dĩ Nhựt, cô nói: "Bất quá, họ phải theo tôi."

"Không thể." Vẻ mặt hơi âm trầm, giọng nói lại kiên định không thể nghi ngờ, "Đừng kéo người vô tội vào, nhất là đứa nhỏ, nó mới mấy tuổi? Cô không ra tay được." Anh không biết làm sao, cũng một người một súng, anh phải dẫn đo rất nhiều, anh không muốn mạo hiểm chút nào, anh không thể để cho An Dĩ Nhựt hoặc là Thần Thần bất kỳ người nào bị thương, đây là trách nhiệm trên vai thân là cảnh sát nhân dân của anh, anh phải lấy an nguy của quần chúng làm suy tính trước tiên.

"Anh chắc như vậy?" Tiêu Nhiên nở nụ cười, nụ cười giấu cợt, sau đó thu lại nụ cười trầm giọng nói: "Tôi hung ác hơn trong tưởng tượng của anh." Trong giọng nói hận ý mãnh liệt như vậy, khiến An Dĩ Nhựt nhìn không được toàn thân lạnh run.

Là cái gì khiến cô ấy chứa hận ý sâu đậm như vậy? Là yêu sao? Cô hoảng sợ đồng thời cũng có chút hiếu kỳ.

Đón nhận ánh mắt lạnh lẽo chưa xốt của cô quăng tới, ánh mắt của anh ngưng tụ thành màu đen ám trầm, kiên định như sắt đá tuyệt nhiên vô tình, lại giống như loại tình cảm dịu dàng vương vấn không thể tách rời, nhưng đáy mắt ấy nhìn thế nào cũng không có bóng dáng của cô, từ đầu đến cuối cô không thể tìm được chính mình trong mắt của anh, ánh mắt tĩnh mịch huyền ảo chung quy là phức tạp đến khiến cô nhìn không hiểu, cũng giống như không có ai có thể hiểu được.

Mục Nham, rốt cuộc anh là loại người nào? Anh có tìm sao? Có sao?

"Mục Nham, vì sao?" Tiếng lòng sụp đổ làm như cũng không còn sức lực chống đỡ nữa, rắc một tiếng gãy lìa, chấn động đến máu của cô bốn chạy bốn phía, đau đến thân thể của cô tê liệt ngay tức thì, Tiêu Nhiên đột nhiên nghẹn lời: "Cho tôi một cái lý do, bằng không liệu mạng tôi cũng phải mang đi một người." Im lặng một lát, cô lại tức giận nói thêm "Anh rõ hơn bất kỳ ai, tôi có thể giết một người trong số họ ở trước mặt của anh, cho dù dùng mạng của tôi để đổi." Tay trái ôm Thân Thân đã khóc không ra tiếng che ở trước ngực, về mặt Tiêu Nhiên lạnh lùng, gương cao tay phải, hống sủng chia thẳng vào huyết thái dương của An Dĩ Nhục.

Đúng, anh rõ. Thuật bắn súng của cô đủ chuẩn, anh đã được chứng kiến.

Với tình thế bây giờ, ở dưới tình huống thuật bắn súng như nhau phần thắng của anh cũng chẳng phải trăm phần trăm, cô cách con tin thật sự quá gần, điều này làm cho cô chiếm hết ưu thế, chỉ cần một giây là có thể lấy mạng của họ.

"Tôi là cảnh sát." Không phải không thấy cô tan nát cõi lòng, nhưng từ trước tới nay anh không biết nói dối.

Nghe anh không hề cảm tình trả lời, sắc mặt của Tiêu Nhiên trong phút chốc tái nhợt, ảm đạm đến không hề có một chút tức giận, hồi lâu nói không ra lời, cuối cùng mới cười khổ nói: "Mà tôi là người buôn ma túy."

Đau lòng rốt cuộc không thể nào tô son trát phấn, quét nụ cười khổ tự giấu để lộ tất cả bí mật trong lòng cô.

Bọn họ là chim bay trên trời và cá dưới đáy biển, khoảng cách thật sự quá xa, vọng tưởng hão huyền kết quả cũng chính là chết ở dưới họng súng của đối phương, đột nhiên trong lúc đó, cô hoàn toàn tỉnh ngộ. Song, tất cả đều đã quá muộn không chỉ một bước.

Nếu như cô biết sẽ có ngày hôm nay, nếu như cô biết.

Cùng Mục Nham ánh mắt giao nhau ngưng tụ ở cùng một chỗ, cô từ từ lui về phía sau một bước, súng vẫn không có rời khỏi đầu của An Dĩ Nhục, chỉ là lần này để ở gáy của cô ấy, cô lạnh giọng quát: "Đi."

An Dĩ Nhục căng thẳng đến lòng bàn tay thấm ra mồ hôi, loại tình huống này, thần tiên cũng bất lực, hướng chỉ thân thể Mục Nham là thân thể bình thường, hiểu được điểm này, cô phối hợp chậm chậm di chuyển lên trước, ánh mắt tập trung vào Mục Nham nơi xa, làm như tìm kiếm biện pháp giải quyết ở trên mặt của anh.

Về mặt của anh lạnh lùng nghiêm nghị mà khó lường, sâu sắc liếc nhìn Tiêu Nhiên một cái, hai mắt bắn ra mòng lung mãnh liệt, trong nháy mắt hiểu được ý nghĩ của cô ấy, đứng ở tại chỗ giống như một tảng đá không nhúc nhích chút nào, mắt thấy cô từng bước một đến gần, mãi đến khoảng cách giữa hai người chỉ có không tới năm mét, nghe được cô nói: "Tôi nhất định phải rời đi, tôi muốn giết cô ấy ở trước mặt của em gái tôi."

"Bên ngoài là thiên la địa võng, cô không thoát được." Mục Nham hơi dùng lực, càng cầm súng chặt hơn, giọng nói trầm đến làm như thoáng chốc có thể làm người suy sụp, anh nhắc nhở lần cuối: "Thả con tin, tôi đi."

"Đi đâu?" Nhà giam hay là tìm anh?" Cô hỏi nhẹ nhàng băng quơ, giống như là đang tán gẫu chuyện nhà, nhưng động tác trên tay, lại làm nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ xuống đến 0 giờ.

Tiêu Nhiên một tay bóp cò, làm bộ muốn móc ngón trỏ, An Dĩ Nhục run như cây sậy, trên trán thấm ra tầng mồ hôi mỏng, về mặt Mục Nham đột biến, ánh mắt rét lạnh lộ ra sắc bén, họng súng hơi nâng lên, tình chuẩn nhắm ngay cái trán của Tiêu Nhiên.

Bóng dáng như ma quỷ ngăn trở lối đi của cô, phong kim lối ra duy nhất của cô, cô hy vọng là bảo vệ biết bao, chứ không phải là mệnh mẽ giữ lại. Nhưng vĩnh viễn là—— vọng tưởng của cô.

Hai người cứ cầm cự như vậy, một phút, năm phút, mười phút...

Thần Thân bị sự im lặng ngột thở này sợ tới mức nín thở, hai mắt đắm lệ mòng lung nhìn chăm chăm Mục Nham phía đối diện, điềm điềm đáng yêu.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, không biết qua bao lâu, ngay cả An Dĩ Nhục cũng cảm thấy đứng đến lòng bàn chân tê dại, hai người vẫn đứng đối diện như vậy giống như hóa đá.

Huyết sắc trên mặt An Dĩ Nhục sớm đã tụt hết, cô cố gắng ổn định gót chân, không chế không cho hai chân run lên, giằng co như vậy, khiến cả trái tim cô nhảy vọt lên cổ họng, hít vào một hơi thật sâu, cô khàn giọng yêu cầu: "Thả đứa nhỏ, tôi đi với cô." Loại tình huống này, muốn bảo vệ hai người con tin bình an giống như đám rỗng hang hồ, thay vì bế tắc như vậy không bằng làm một cái trao đổi, chỉ cần Tiêu Nhiên đồng ý cũng chẳng sợ, nhìn về phía của anh, cô nói: "Đề tôi đi với cô ấy." Ngụ ý, đứa nhỏ thoát hiểm, anh liền động thủ.

Mục Nham hơi mím môi, ánh đèn chiếu xuống gò má cương nghị dĩ nhiên đã mất đi sự dịu dàng, không nhìn cô cũng không đáp lại, chỉ nhìn chăm chăm vào Tiêu Nhiên nói: "Cô muốn thế nào?"

"Đưa cô ấy đi gặp em gái của tôi." Cô muốn ở trước mặt của em gái tiền An Dĩ Nhược xuống hoàng tuyền chỉ đơn giản như vậy, cho nên cô liều chết phản kháng tranh thủ một tia hy vọng cuối cùng, cô bước từng bước về phía trước, anh ngăn cản ở nơi đó không chịu nhượng bộ, cũng là có nguyên nhân, hai bên hiểu rõ lại không thể cho người ngoài hiểu.

"Thả đứa nhỏ trước." Mục Nham không chút nhượng bộ, ánh mắt sắc bén khóa ở trên người Thần Thần kìm nén đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, "Nó còn nhỏ như vậy..."

"Anh nghĩ rằng tôi không biết nó là ai?" Tiêu Nhiên bắt được khi anh nhìn về phía đứa nhỏ thì đáy mắt không tự giác thể hiện ra dịu dàng và đau lòng, hừ lạnh một tiếng, "Ôn Thần Hi. Con gái một của tổng giám đốc Hoa Đô khu điền sản Trung Quốc. Cháu gái của anh, đội trưởng đội đặc công Mục Nham."

Trong nháy mắt ấy anh giật mình, những lời này, như là một quả bom hẹn giờ, Mục Nham cả kinh, ấn đường thoáng chốc tụ lại, cô biết quan hệ giữa bọn họ? Chuyện càng tệ hơn so với anh tưởng tượng, xem ra cô quả thật là có phòng bị mà đến, thậm chí thăm dò ngọn nguồn của Ôn Hành Viễn? Kiểm kẹp đứa nhỏ cũng chẳng phải ngoài ý muốn, có lẽ có chút trùng hợp, nhưng cũng là ở trong dự tính của cô.

Nhìn vào trong ánh mắt ẩn chứa một tia thâm sâu khó lường của cô, đáy lòng cuộn cuộn, giây giũa nhanh chóng qua đi, anh lại kiên định thụt lùi, mà cô chậm chậm tiến lên.

Số lượng xe cảnh sát đậu bên ngoài quảng trường của trung tâm triển lãm thành phố, không dưới mười đặc cảnh cầm súng nhắm ngay vào mục tiêu trong đại sảnh, còn có mấy đường châm đỏ chiếu vào trên thủy tinh trong suốt sạch sẽ, đó là súng bắn tia ẩn ở chỗ cao. Mà cô mặt không đổi sắc, vẻ mặt bình tĩnh đứng ở bên trong cửa thủy tinh, không chịu di chuyển nửa bước, lạnh giọng nói: "Nếu như anh chịu nói một câu, cho dù là một câu, tôi sẽ thả đứa nhỏ." Giọng nói kiên định, vẻ mặt không có một chút qua loa, "Nhưng, anh không có." Nếu như anh chịu nói một lời mềm mại, chỉ cần anh dùng thân phận người chủ câu xin cô buông tha đứa nhỏ, cô nghĩ tới đáp ứng anh. Nhưng anh lại bất chấp hết thảy lựa chọn đưa cô lên đường, Mục Nham không chịu cúi mình như thế khiến cô tuyệt vọng đến cực điểm, vì thế cô đổi chủ ý, "Cho dù thành quý, tôi cũng sẽ không buông tha cho An Dĩ Nhược, chỉ vì cô ấy giúp anh giết em gái tôi." Cô cười lạnh, "Mục Nham, tôi giết cháu gái của anh trước, xem như trả lại tôi tình cảm nước đổ khó hót..." Trong lúc nói, vẻ mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, dùng tốc độ sét đánh thu tay phải về, ý đồ đối hòng súng bắn về phía Thần Thần...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đêm kinh hồn

Ánh sáng đèn chùm thủy tinh mờ nhạt hòa với ánh trắng lạnh lạnh tỏa chiếu ở trên mặt Mục Nham, vẻ mặt anh nghiêm nghị lạnh lùng, lông mày đen đậm hơi nhíu lên, hai mắt sắc bén dị thường, tối nay dường như anh có nỗi buồn sâu sắc, vẻ lo lắng đầy bụng tích tụ ở giữa lông mày, làm cho người ta hoàn toàn đoán không ra tâm tư. Nhưng nhìn kỹ hơn, bình tĩnh và thần nhiên ngày thường vẫn tràn ngập rõ nét ở trên mặt.

Lúc anh nhận được điện thoại của Ôn Hành Viễn, lơ mơ nghe rõ lời anh ta nói, ngồi ở văn phòng, anh dùng thời gian ba mươi giây ổn định tâm trạng, lại dùng thời gian chưa tới hai phút bố trí tốt hết thảy, sau đó chạy thẳng đến trung tâm triển lãm thành phố, đã đoán được người kiểm kẹp Thần Thần chính là Tiêu Nhiên, không biết vì sao, thời điểm xuống xe anh thở dài nặng nề, tiếng thở dài ấy, tiến thẳng vào trong lòng anh.

Đã hơn một năm truy xét, cuối cùng hôm nay cũng có tiến triển đột phá, mà bọn họ, rốt cuộc vẫn là đối đầu chính diện.

Thực ra thì Tiêu Nhiên cũng không hiểu rõ anh, mà anh, đối với cô vẫn là xa lạ nhưng lại hiểu rõ hơn, cho nên ngay tại lúc Tiêu Nhiên nhếch môi cười, anh đã đoán được cô muốn thế nào, đó là thói quen của cô, biểu cảm vĩnh hằng bất biến trước khi giết người. Vì thế, ở khoảnh khắc cô giữ tư thế thu tay lại, tay cầm súng của anh đột nhiên hạ thấp, vô cùng tinh chuẩn nhắm ngay chân trái của cô, ngón trỏ câu lên trước cô một bước, chỉ nghe "pằng" một tiếng vang lên, lúc cánh tay của Tiêu Nhiên còn chưa kịp thu về, viên đạn đã nhanh chóng bay vút về phía chân thon dài của cô.

Trong nháy mắt, viên đạn lạnh buốt đã vô tình xuyên vào máu thịt của cô, kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải của Tiêu Nhiên chống xuống đất, suy sụp quỵ xuống.

Đôi mắt người phụ nữ phun ra sắc bén khiếp người, vẻ đau thương tuyệt vọng trên mặt nhìn một cái không sót gì, anh lại thật sự ngỡ ngàng? Thật sự ngỡ ngàng với cô?

Mặc dù đã là tháng năm, gió ban đêm vẫn có chút mát mẻ, đón gió đêm sáng khoái, mặc cho ánh đèn và ánh trắng chiếu vào trên mặt, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của người đàn ông, ấn tượng khác với ngày xưa, giờ phút này khuôn mặt của anh lạnh lùng và trầm tĩnh, trông mắt đen sâu thẳm như màn đêm, kiên nghị mím chặt môi, cả người mặc bộ đặc cảnh màu đậm phát ra lạnh nhạt hòa với sáng bóng ở dưới ánh trắng, người đàn ông anh tuân mang theo tàn nhẫn kiên quyết, ngay cả bóng đêm cũng không che đi được sự quấy nhiễu độc đáo kia.

Khoảng cách giữa cô và anh quá xa, bất kể là có cách nhau như một trời một vực hay không thì thân phận vắt ngang ở giữa che ở nơi đó, cô cũng không thể tới gần anh.

Cho đến giờ phút này cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ, cho dù cô móc tìm ra anh cũng khó có thể yêu cô. Nghĩ đến đây, cô đột nhiên nở nụ cười, buồn bã như

vậy, bị thương như vậy. Sau đó, có một giọt nước mắt mặn ướt nhẹ nhàng trượt ra khỏi mắt, đau đớn trên chân làm cho khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô trở nên hơi dữ tợn, trong mắt người khác nhìn càng lúc càng vẩn vọ.

Thần Thần vì lực tay ở tay trái của người phụ nữ buông lỏng, cùng cô té ngã xuống đất, tiếng súng đột nhiên vang lên và sau đó là tiếng cười điên cuồng của người phụ nữ, đứa nhỏ bị kinh sợ, vuron tay về phía Mục Nham cách đó không xa kêu khóc, miệng mơ hồ thì thào gọi anh: "Chú út..."

Nghe được tiếng súng, đặc cảnh bên ngoài tay cầm súng lục xông thẳng vào đại sảnh, tại lúc tất cả chưa kịp tới gần Mục Nham, nghe anh quát một tiếng: "An Dĩ Nhựt!"

Mục Nham mang theo vẻ mặt khắc nghiệt và lạnh lùng nhìn về phía của cô, giọng nói trầm thấp giống như chỉ thị, An Dĩ Nhựt đột nhiên hoàn hồn, thậm chí còn chưa kịp phân biệt được phương hướng của Tiêu Nhiên, cúi người ôm lấy Thần Thần kinh sợ nức nở, đi thẳng về phía của anh.

Có thể là sợ hãi, chưa đi được mấy bước, An Dĩ Nhựt lao đảo một cái, ôm Thần Thần ngã thẳng xuống ở trên mặt đá cẩm thạch, khàn giọng cầu cứu: "Mục Nham..."

Cắn chặt môi dưới chịu đựng đau đớn kịch liệt trên chân, sắc mặt Tiêu nhiên tái nhợt tay nắm chặt súng, hai mắt đắm lệ mông lung nhắm ngay An Dĩ Nhựt.

Cô muốn giết cô ấy. Cô ấy không thể không chết.

Mất thấy Mục Nham tới gần, An Dĩ Nhựt lại không đứng nổi, nửa quỳ ở nơi đó đè thấp đầu của Thần Thần ôm chặt vào trước ngực, dùng thân thể của chính mình che chở thân thể nhỏ bé của nó một cách an toàn ở trong ngực. Chỉ cần đứa nhỏ không sao là tốt rồi. Nếu như hôm nay xảy ra những việc này là một kiếp nạn cô nhất định phải gặp phải, cô cũng không có thừa hơi sức lại đi phản kháng nữa.

"Coi chừng." Nghe được một tiếng khê hô gần trong gang tấc, trước mắt đột nhiên hoa lên, hai cô gái một lớn một nhỏ đã bị một lực mạnh đột nhiên tới đụng ngã xuống đất.

Lúc đụng ngã cô, thân thể Mục Nham nhanh chóng chuyển một cái, một tay cầm súng, không kịp ngắm, nửa dựa vào An Dĩ Nhựt phía trước nhanh chóng nã một phát súng về phía đằng trước.

An Dĩ Nhựt nhắm chặt mắt lại, thân thể giống như đã tê liệt, chỉ nghe được bên tai truyền đến liên tục hai tiếng súng "pằng pằng" vang lên, đợi mờ mắt ra thì chỉ nhìn thấy Tiêu Nhiên lần nữa ngã xuống ở trước mắt của cô, súng lục rời tay, rớt xuống mặt đất ở cạnh chân của cô ấy. Ngay sau đó, đặc cảnh bên ngoài xông tới giống như một cơn gió, tất cả họng súng nhắm ngay Tiêu Nhiên.

Hết thấy, dường như đều đã kết thúc như vậy.

Cả quá trình nhanh đến dường như chỉ có chưa đến thời gian một phút, hai trong hai phát của Mục Nham, một phát bắn trúng chân Tiêu Nhiên, một phát bởi vì tư thế nằm ngửa cùng với thời gian hết sức bức bách chưa kịp nhắm mà có chút lệch lạc, chỉ bắn trúng bờ vai của cô ấy.

Tay phải chống đất, Mục Nham nghiêng đầu, ân cần hỏi: "Thần Thần có khỏe không?"

Không đợi An Dĩ Nhựt trả lời, vợ chồng Ôn Hành Viễn đã bước nhanh đến, Sĩ Nhan nửa quỳ ôm lấy con gái nước mắt đầy mặt, nghẹn ngào từng tiếng một gọi nó, "Thần Thần, Thần Thần..."

Thân thể nhỏ nhắn của Thần Thần càng không ngừng run rẩy, ôm chặt cổ của Sĩ Nhan, òa khóc lớn tiếng.

Kéo hai mẹ con vào trong lòng, mắt của Ôn Hành Viễn đã đỏ lên, khàn giọng nói: "Không sao, đều đã qua..."

Sau một lúc lâu Mục Nham không nhúc nhích, thân thể cao lớn dựa ở trên người An Dĩ Nhựt, nghiêng đầu thấy ngực anh bị máu tươi thấm đỏ cảnh phục, tinh thần cô chấn động mạnh, cổ nén từng cơn cảm giác buồn nôn, hoảng hốt lung tung hỏi: "Anh bị thương?"

"Không sao." Giọng nói không còn thuần phác ngày trước nữa, có hơi run run, Mục Nham làm như muốn ngo ngoáy đứng lên, nhưng bởi vì vết thương căng đau lại nặng nề ngã trở lại.

"Thù lĩnh?" Đại Lệ chạy tới trước mặt của anh, ánh mắt chạm tới lỗ nhỏ bị đạn bắn ở cảnh phục của anh, la lớn: "Nhanh, gọi xe cứu thương, thù lĩnh bị thương."

"Đại Mộc?" Ôn Hành Viễn nghe được tiếng la, thế mới biết Mục Nham cũng trúng đạn, ôm vợ và con gái lo lắng khê gọi: "Đại Mộc, chú thế nào?"

"Không chết được..." Cau mày, Mục Nham cắn chặt răng, nhưng vết thương truyền đến đau đớn thấu xương, vẫn làm anh nhìn không được nhắm mắt lại.

An Dĩ Nhựt nhìn thấy trán anh thấm ra đầy mồ hôi, đầu còn lo lắng cái khác, vô thức đẩy tay Tịch Thạc Lương muốn đỡ cô dậy, liền xoay lại ngồi quỳ xuống, dùng hết sức lực toàn thân nâng thân thể bị thương của Mục Nham dậy tựa vào trong ngực, nghẹn ngào quát anh: "Anh thế nào? Đây! Tôi cảnh cáo anh chớ giả chết dọa người..."

"Lúc tay phải cầm súng của anh đặt ở trên đất, lông mi rũ xuống, thế giới của cô cũng theo đó tối sầm lại, anh không thể chết được, anh là cảnh sát, anh phải càng kiên cường hơn người khác.

An Dĩ Nhực một tay ôm anh, một tay cố che lại vết thương của anh, thời gian trong nháy mắt trên tay đã dính đầy máu đỏ tươi, cô khóc khê cảnh cáo anh lần nữa: "Không được ngủ, mở mắt ra, nhìn tôi..."

"Cô gái này... ảm ỹ chết được..." Sắc mặt Mục Nham tái nhợt, mặc dù giọng nói hơi thấp chút, mắt lại từ từ mở ra, quả trách nhìn cô, thấp giọng than phiền: "Chấn động đến lỗ tai của tôi cũng sắp điếc..." Cô gái này vóc người không cao khí thế ngược lại có đủ, giọng ghê gớm thật, hét lớn vào lỗ tai của anh như vậy, cho dù không bị súng bắn chết, cũng có thể bị cô hét đến ù tai rồi. Nhú chạt này thò ra một hơi, Mục Nham nhin không được ngẫm oán thâm.

Ánh mắt của anh mơ hồ làm như mất đi tiêu cự, An Dĩ Nhực sợ tới mức nước mắt ào ào trượt xuống. Tại phút chốc sinh tử đó, là anh dùng thân thể đỡ viên đạn ấy cho cô, bằng không thì cho dù không chết, cô cũng không thể nào không bị thương chút gì, cảnh bị anh đụng ngã ấy lặp lại nhiều lần ở trước mắt, nước mắt chảy xuống, rơi vào trên mặt anh.

Giật mình với vị ẩm ướt trên mặt, Mục Nham cố vươn tay nắm lấy tay của cô, giữ ở lòng bàn tay đặt ở trước ngực, khấp hờ mắt, trầm giọng nói: "Không sao... Không chết được... Đâu có dễ chết như vậy..."

An Dĩ Nhực nước mắt ngừng cũng không ngừng được, triệu chứng thấy máu là choáng làm như giảm bớt rồi, mắt nhìn chăm chăm vết thương ở ngực trái của anh, thấp giọng mắng: "Anh nhớ kỹ, mượn gì đó còn chưa có trả... Nếu như anh dám dùng cái chết trốn tránh mời tôi ăn cơm, tôi nhất định đuổi theo giết anh..." Bởi vì lo lắng và sợ hãi, cô có chút nói năng lộn xộn, mặc dù giữa bọn họ chỉ có vài lần duyên phận ngay cả bạn bè cũng còn không thể xưng, nhưng dù sao cũng đã hai lần cùng trải qua kiếp sinh tử, đặc biệt là lúc này đây anh lại vì cứu cô mà trúng đạn, đối mặt với vết thương của anh, tất nhiên là An Dĩ Nhực lo lắng nhiều hơn, ân cần một cách tự nhiên mà biểu lộ ra ngoài.

Nghe được lời của cô, anh từ từ nhắm hai mắt vận mi nở nụ cười, "Tôi không có keo kiệt như vậy... Cô muốn ăn cái gì..."

Nhiều năm trước anh trải qua nguy hiểm giống vậy, đó là lần đầu tiên anh chấp hành nhiệm vụ, cũng có cô gái ôm thân thể bị thương của anh thì thảo ni non, nhưng khi đó anh bị thương rất nặng, viên đạn cách tim chỉ có một cm, cho nên rất nhanh đã chịu không được ngắt đi, cũng không biết sau đó cô ấy có giống như An Dĩ Nhực mắng anh như vậy hay không, anh chỉ nhớ được trong lúc thân thể ngã xuống, mơ hồ có một bóng dáng nói điện thoại về phía của anh.

Thời gian qua thật nhanh, ngắm kỹ lại, vậy mà đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Chuyện cũ, từ nặng nề biết bao.

Ngay sau đó, hiện trường rồi ren, Sĩ Nhan vì quá căng thẳng mà ngất xỉu, Ôn Hành Viễn ôm thân thể đầm máu của cô theo sự dẫn dắt của đặc cảnh lên xe cứu thương trước, An Dĩ Nhực ép mình nhanh chóng tỉnh táo lại, xoay người ôm lấy Thân Thân được Tịch Thạc Lương đỡ lên xe đi theo phía sau Mục Nham, về phần Tiêu Nhiên trúng hai phát đạn, cũng được nhân viên cứu hộ nâng lên một chiếc xe cứu thương khác, còn có bốn gã cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh đi theo.

Đèn tín hiệu màu đỏ của xe cứu thương lóe sáng dọc đường, tiếng vang chói tai không ngừng, giành giật từng phút từng giây chạy cực nhanh về phía bệnh viện nhân dân Độ Ngũ cách trung tâm triển lãm thành phố gần nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chung sống hòa hợp

Tịch Thạc Lương chọc hai tay vào trong túi quần tây dựa vào vách tường ở hành lang, nghiêng đầu nhìn về mặt An Dĩ Nhực chưa khôi phục lại huyết sắc ngồi ở ngoài phòng giải phẫu, trong lòng không biết là cái mùi vị gì.

Anh biết vừa trải qua nguy hiểm như vậy không nên hỏi gì nhiều, ít nhất không phải lúc thích hợp hỏi. Nhưng, nhìn thấy cô lo lắng cho người đàn ông khác, lòng ngực buồn phiền gây gât. Anh rất muốn biết giữa cô và Mục Nham rốt cuộc đã từng có qua lại thế nào, An Dĩ Nhực của anh trước giờ không có nói dối, nhưng lần này, cô lại giấu diếm anh.

Thu lại tầm mắt, anh thở dài nặng nề, cời áo khoác tây trang xuống choàng ở trên người cô, dịu dàng khuyên: "Giải phẫu vẫn còn rất lâu, anh đưa em về nghỉ ngơi trước, được không?"

Nước mắt trong mắt Dĩ Nhực còn chưa có khô, mắt đỏ đỏ nhìn anh, sau đó, lắc đầu.

Tịch Thạc Lương nhìn chăm chăm vào cô, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, thật lâu sau đó, đứng lên bước đi.

"Thạc Lương?" An Dĩ Nhực phục hồi tinh thần lại, thấy anh xoay người rồi đi, liền phát hoảng, nghẹn ngào gọi anh lại, "Anh đi đâu vậy?" Lúc này, cô rất muốn anh ở bên cạnh.

Tịch Thạc Lương hít vào một hơi thật sâu, dừng bước lại, nhưng không có quay đầu lại, "Anh đi mua cho em ly đồ uống nóng, quay lại ngay."

Tịch Thạc Lương đi rất lâu, lúc quay lại mang theo một ly trà sữa nóng cho cô, còn nhân tiện mang về cho Ôn Hành Viễn một ly cà phê.

Người được trên người anh có mùi thuốc lá rất nặng, chần chừ một chút, An Dĩ Nhượng nói: "Giữa em và Mục Nham có chút hiểu lầm, chuyện ở sân bay chỉ là ngoài ý muốn, chúng em..."

"Không cần giải thích." Không đợi cô nói xong, Tịch Thạc Lương trầm giọng ngắt lời, thấy mặt cô lộ vẻ khó hiểu, cười nhạt sờ sờ tóc của cô, "Anh tin em." Nụ cười có chút gượng ép.

Cầm trà sữa ấm áp trong tay, lòng An Dĩ Nhượng lại rất lạnh, nhìn mắt của anh chỉ cảm thấy khổ sở. Vì sao không muốn nghe cô nói? Vì sao không chịu để cho cô giải thích? Anh nói tin cô, tin cô cái gì? Lại hoài nghi tới cái gì? Anh thật sự không quan tâm? Nhưng rõ ràng là cô cảm giác được anh tức giận. Ở chung sáu năm, cô làm sao không hiểu anh, thứ anh thích luôn luôn giữ gìn rất tốt, không cho phép bất cứ kẻ nào đụng vào, vì sao ngay cả cô và người khác hôn môi anh cũng có thể không để ý như vậy?

Trong mắt đột nhiên dâng lên một tầng hơi nước, cô hợp thời cúi đầu, uống một hớp trà sữa, bỗng đến miệng rất đau, nhưng ngay cả nhấm mảy một cái cũng không.

Tịch Thạc Lương ngồi ở bên cạnh cô không nói nữa, hai người cứ im lặng chờ đợi như vậy.

Trong hành lang yên tĩnh, chỉ có tiếng Ôn Hành Viễn đi qua đi lại.

Si Nhan được đẩy ra trước, mặc dù bởi vì căng thẳng và hoảng sợ nảy sinh hiện tượng chảy máu, nhưng bởi vì được đưa tới kịp thời lại thêm tình trạng thân thể của cô tốt, đưa nhó đại nhân cũng bình an vô sự. Ôn Hành Viễn liền thở phào nhẹ nhõm, nghe được bác sĩ nhiều lần cam đoan tuyệt đối không có nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là có thể nhanh chóng xuất viện, cuối cùng yên lòng. Gọi điện thoại về nhà, bảo người đến đón Thần Thần, sau đó một mình ở lại chăm sóc vợ.

Ngực trái của Mục Nham trúng một phát súng, không biết là Tiêu Nhiên thủ hạ lưu tình, hay là chưa kịp nhắm trúng cũng không có tổn thương đến chỗ hiểm, giải phẫu rất thuận lợi và cũng rất thành công, mấy tiếng sau được đẩy ra phòng giải phẫu, được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Khi anh được đẩy vào phòng bệnh, chân An Dĩ Nhượng mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế dài thần thờ hồi lâu.

Trong cái rủi còn có cái may, bất kể là người lớn hay trẻ nhỏ, bất kể là cảnh sát hay quân chúng, đều không sao.

Bình an là phúc. Bình an là phúc.

Một đêm này, cuối cùng cũng hạ xuống được màn hữu kinh vô hiểm[1], lúc Mục Nham tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, trên tay anh truyền nước biển, lồng ngực quấn băng gạc rất dày, mở mắt ra nhìn nhìn, lại là Đại Lệ canh giữ ở bên giường.

[1] Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

"Ngủ thiếp đi?" Thấy Đại Lệ cúi gằm đầu, Mục Nham nhú mảy thấp giọng gọi anh ta: "Một thì về ngủ đi."

"Thủ lĩnh?" Nghe được giọng nói quen thuộc, tinh thần của Đại Lệ tỉnh táo ngay tức thì, cười hi hi đi đến trước mặt của anh, "Cuối cùng cũng có thể tỉnh lại, em sốt ruột chết được."

Thằng nhóc này. Mục Nham cười, "Sốt ruột đến độ ngủ thiếp đi?"

Đại Lệ ngưng ngưng gỡ gỡ đầu tóc, "Chuyện trong đội vừa xong thì chạy tới, cả đêm không ngủ, thủ lĩnh." Bộ dáng hơi ủy khuất, giọng điệu có chút u oán.

"Về nghỉ ngơi đi, không cần ở đây. Tôi cũng không phải là con gái." Mục Nham nhú mảy ra lệnh, sau đó nghe Đại Lệ nói: "Em gọi điện thoại về nhà anh thông báo cho thư ký Trần biết rồi, có lẽ một lát nữa bác gái sẽ tới." Thấy Mục Nham trừng anh, anh cười hi hi nói: "Áy, An tiểu thư mới đi không bao lâu, nói về thay quần áo thì tới đây, để em chờ cô ấy đến đây rồi đi."

"Nhiều chuyện." Mục Nham làm như có chút không vui, nhắm mắt lại không để ý tới anh ta, khoe miệng nhin không được hơi dương lên.

"Thủ lĩnh, uống nước không?" Đại Lệ cho rằng anh nổi giận, dè dặt cẩn trọng hỏi, thấy anh hừ một tiếng, vội rót ly nước ấm đưa tới.

Hiệu lực của thuốc gây mê qua đi, vết thương vô cùng đau đớn, Mục Nham cắn bản không ngồi được, anh cắn răng nói với Đại Lệ: "Thằng nhóc chết toi, cậu không nâng giường cao lên tôi uống thế nào hả?" Đàn ông quả nhiên không biết chăm sóc người khác, sợ ý là không có năng lực phân biệt cơ thể, anh cũng đã trừng mắt cậu ta cả buổi rồi, thằng nhóc này hồn nhiên chưa tỉnh.

Lúc này Đại Lệ mới phản ứng kịp, vội vàng nâng cao giường lên theo lời phân phó của lão đại, hầu hạ Mục Nham uống hết một cốc nước lớn, thấy trên trán anh đều là mồ hôi, nhất thời sốt ruột: "Em đi tìm bác sĩ đến xem, xem vết thương của anh." Cũng không chờ Mục Nham nói, xoay người rời đi, đụng phải An Dĩ Nhượng lão đạo một cái tại cầu thang, suýt nữa tùy tiện văng đồ trong tay ra.

"Làm sao vậy?" An Dĩ Nhượng ôm chặt bình thủy trong tay, vội vàng lui lại mấy bước, thấy vẻ mặt của Đại Lệ căng thẳng, vô thức nghĩ đến có phải Mục

Nham có chuyện gì hay không, vội hỏi: "Thế nào, anh ấy không khỏe sao?"

Đại Lê cũng không nói chuyện, gật gật đầu vội vàng rời đi, làm cho An Dĩ Nhược cực kỳ sợ hãi, chạy vọt tới ngoài phòng bệnh, cửa cũng không có gõ đột nhiên vọt vào.

Mục Nham muốn nằm xuống, liền vươn tay muốn đưa giường trở lại, đúng lúc chân mềm không khéo trượt xuống nửa bên, lộ ra □ trên thân.

"A..." Lúc An Dĩ Nhược đẩy cửa ra chỉ thấy cánh tay của anh để trần, mặt đỏ lên, vội vàng xoay người, vừa vặn cái trán đập vào trên khung cửa, vô thức hô nhỏ một tiếng: "Ai da..."

Mục Nham nhúm mày rậm, chờ phản ứng kịp vì sao cô phản ứng lớn như vậy, cười khi khi một tiếng, kéo cao chân mềm nói với bóng lưng của cô: "Cô không sao chứ? Có thể xoay lại rồi."

An Dĩ Nhược thầm mắng mình phản ứng quá lớn, người trưởng thành rồi, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy cánh tay đàn ông để trần, sao không có tiền đồ như vậy chứ, kiên trì xoay người lại, mặt vẫn còn đỏ, "Anh làm sao vậy, khó chịu chỗ nào?"

Đoán được có lẽ cô gặp phải Đại Lê, anh giải thích: "Hiệu lực của thuốc gây tê qua đi, vết thương hơi đau, không sao." Ngẩng đầu nhìn thấy trên trán của cô vẫn còn đỏ, anh nở nụ cười: "Nhanh xoa xoa, đừng để sưng lên. Mặt mày hốc hác cũng không hay."

An Dĩ Nhược chịu đựng đau đớn mức cho anh chén canh, mới nói: "Sợ tới mức hôn tôi cũng bị mất rồi, tưởng là anh lại tái phát." Đưa tay xoa cái trán, cô oán trách: "Thuộc hạ kia của anh không đầu không đuôi, thật không đáng tin."

"Anh thì thế này, chàng trai kia quá trẻ tuổi lại thiếu kiên nhẫn." Nói xong giống như anh lớn tuổi hơn chín chẵn hơn, An Dĩ Nhược bĩu môi, thấy tay anh dường như không dám dùng sức, cô đưa tay mà nhận lấy chén canh, "Đề tôi, đừng kéo căng vết thương."

"Không cần." Mục Nham vô thức tránh đi, lại thực sự kéo căng đến vết thương, anh rít lên một tiếng, thấy cô cười vui sướng khi người gặp họa, ngoan ngoãn cầm chén đưa tới, "Làm tôi giống như người tàn tật."

An Dĩ Nhược lườm anh một cái, "Chỉ có người tàn tật mới có thể hưởng thụ được phục vụ đẳng cấp ngôi sao." Nói xong đưa muỗng tới bên miệng anh.

Phối hợp hé miệng, Mục Nham uống vào vền vền ba chén lớn, cuối cùng vẫn còn không quên khen ngợi cô: "Cô nấu? Mùi vị không tệ."

An Dĩ Nhược đắc ý, "Thời gian hơi ngắn, nếu không càng ngon hơn." Trái lại không chút khiêm tốn.

"Thực ra thì cô không cần phải gấp gáp đến thăm tôi, không có chuyện gì, bồi dưỡng vài ngày thì tốt rồi." Nói được giống như không có trúng đạn, ngược lại thoải mái giống như là bị trầy da vậy, có lẽ đã quen với việc bị thương rồi.

"Tôi đây đặc biệt biết đạo lý tri ân báo đáp mà, anh là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi có trách nhiệm chăm sóc anh." Mặc dù là cảnh sát, cũng chưa chắc tất cả đều sẽ đỡ đạn cho người khác, An Dĩ Nhược cảm kích không nói cũng biết.

"Tôi cứu chính là cháu gái của tôi." Mục Nham đã kích cô, "Nếu như kiếm kẹp chỉ là cô, tôi còn phí nhiều sức như vậy làm gì, sớm nổ súng rồi." Loại tình huống lúc đó, anh làm sao có thể mạnh động, để đảm bảo hai cô gái một lớn một nhỏ không bị thương, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có bắn Tiêu Nhiên bị thương trước, mới có cơ hội xoay chuyển tình thế.

"Tôi thấy anh chính là loại người điển hình không có việc gì muốn tìm đánh." An Dĩ Nhược giọng căm hận, không đợi anh uống xong, chộp lấy chén và cái muỗng để đến rất xa, không định cho người nào đó uống, một người vô tình vô nghĩa, thiết thời cô nấu đến mồ hôi đầy đầu.

Đối mặt với người phụ nữ có đặc tính trở mặt nhanh hơn lật sách, Mục Nham bất mãn kháng nghị: "Tôi còn chưa uống no mà."

"Đợi lát nữa Thần Thần đến đây để cho nó cho anh uống, dù sao nên báo ân cũng là nó." Thấy anh già bộ tức giận mà dưng thẳng lông mày, cô cười ha ha, lại mức một ít cho anh, "Uống hết đi, để tránh cho tôi đề cập đến mà mặt đến mức hoảng sợ." Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô khó hiểu hỏi: "Các anh chấp hành nhiệm vụ không mặc áo chống đạn sao?" Nếu như mặc, sao anh lại bị thương chứ.

"Đương nhiên mặc." Nói đến công việc, Mục Nham thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc vài phần, "Nhưng áo chống đạn cũng không phải đều chống được tất cả đạn." Thấy cô nhúm mày, anh nhẫn nại giải thích, "Tiêu Nhiên cầm chính là súng lục công kích M93R, viên đạn là viên đạn hình mũi tên, lực sát thương cũng chẳng phải quá lớn, nhưng là đủ để bắn xuyên qua áo chống đạn."

"Tôi còn cho rằng mặc vào thứ đó thì chắc chắn ấy chứ." An Dĩ Nhược hiểu biết nông cạn lắng nghe, sau đó lại không chuyên môn mà bỏ thêm một câu: "Tùy tiện bắn cũng không sợ."

Mục Nham vận mi: "Đổi thành bắn chính tề ở trong vòng cự ly 130M viên đạn có thể xuyên qua tấm thép 6.3MM." Ngừng một chút, anh lại nói: "Còn tùy tiện bắn? Làm như tôi là bia súng à?"

An Dĩ Nhược cười ha ha, không dám lại cùng người chuyên nghiệp thảo luận đề tài cao cấp như vậy, mắt mặt nha, vì vậy ngoan ngoãn cho uống canh.

Bác sĩ được Đại Lê tìm đến, đúng lúc trông thấy An Dĩ Nhược tự mình cho Mục Nham uống canh, nở nụ cười âm áp. Căn thận kiểm tra vết thương cho anh một lượt cũng không có phát hiện gì khác thường, quay đầu dẫn dò An Dĩ Nhược: "Chăm sóc cho cậu ta thật tốt, vết thương này không nặng, buổi tối khi đi ngủ chú ý nhất là trở mình, đừng kéo căng, nếu không thì vết thương không dễ dàng lành lại."

Biết rõ bác sĩ hiểu lắm quan hệ của bọn họ, An Dĩ Nhựt có chút lúng túng, gật gật đầu lại tí mỉa mai hỏi thăm chút chăm sóc thông thường, lúc này mới để bác sĩ đi.

"Thực ra thì cô không cần hỏi ông ta, tôi biết hết." Mục Nham thấy cô hỏi tí mỉa mai như vậy, cười nói: "Trước đây không ít lần bị thương, vào bệnh viện cũng coi như là bình thường như cơm bữa." Quả thực cảnh sát dũng mãnh phi thường hơn nữa cũng là người, thân thể bình thường khó tránh khỏi bị thương.

"Vậy anh không nói sớm, lãng phí nước bọt của tôi." An Dĩ Nhựt quả trách mà liếc anh một cái, người đàn ông này, cố tình xem náo nhiệt, quả nhiên cùng một được với Đàm Tử Việt.

Mục Nham chỉ cười không nói, đương nhiên không nói bởi vì nhìn cô hăng say như vậy không có ý cắt ngang.

Di động An Dĩ Nhựt vang lên, nhìn dây số cô đứng dậy ra bên ngoài nhận, hiệu ứng cánh âm của phòng bệnh cũng không tốt, Mục Nham mơ hồ nghe thấy cô nói: "Anh bận việc đi, một lát nữa em quay về nghỉ ngơi, không cần đến đón em, em đón xe là được... Uh'm, được, biết rồi... Tối gặp."

Bên ngoài nhanh chóng yên tĩnh lại, An Dĩ Nhựt cũng rất lâu mới trở vào, Mục Nham cảm thấy tâm tình cô dường như không tốt lắm, vì vậy đã nói: "Về nghỉ ngơi đi, đoán chừng tối qua cô cũng không có ngủ. Tôi không sao, ở viện vài ngày thì tốt rồi." Thấy cô muốn từ chối, cướp lời cô nói: "Chớ thực sự coi tôi như ân nhân cứu mạng, đó là chức trách của tôi, đổi lại là ai cũng phải cứu." Về mặt tự nhiên, không giống qua loa.

"Người nhà của anh sao không có tới? Vẫn không biết anh bị thương sao? Anh bị thương nặng như vậy, dù sao cũng phải có người chăm sóc chứ." Nghĩ đến quan hệ của hai người mà nói cô quả thực không tiện ở lại chăm sóc, nhất là buổi tối, An Dĩ Nhựt có chút lo lắng, dù sao vết thương cũng rất nghiêm trọng.

"Một lát nữa mẹ tôi đến..."

Tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, An Dĩ Nhựt mở cửa, đợi thấy rõ người đứng trước cửa, nghĩ thầm chuyện này truyền đi thực nhanh, sao nhanh như vậy đã được biết, cười cười nói: "Cha, sao cha lại tới đây?"

Ông An nhìn thấy con gái bình an vô sự, lòng thấp thỏm cuối cùng cũng để xuống, dịu dàng nói: "Cha là đến thăm Mục Nham." Tài xế đưa ông đến khu nhà trọ trước, Mễ Ngự nói cô đến bệnh viện, ông liền đến thẳng đây.

Cung chiều sò sò tóc của cô, lách người vào phòng bệnh, quan tâm hỏi thăm Mục Nham nằm ở trên giường: "Thế nào, Mục Nham, có khỏe không?"

"Thị trưởng An?" Mục Nham ngó ra, sau khi hoàn hồn gắng gượng ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bất chấp tất cả

Mục Nham chuyển công tác trở về thành A không lâu, nhưng đã từng đại diện trong đội báo cáo công việc với lãnh đạo cấp trên không chỉ một lần, cho nên cũng không xa lạ gì với vị thị trưởng An ở trước mắt này. Nhưng An Dĩ Nhựt là con gái của thị trưởng An, hoặc ít hoặc nhiều làm anh hơi bất ngờ. Nhìn lãnh đạo tinh thần quắc thước[1] trước mặt, lại nhìn An Dĩ Nhựt ăn mặc tùy ý bên cạnh, khỏe mỗi của anh từ từ câu lên.

[1] Tinh thần quắc thước: là chỉ người già mà mắt (còn) sáng (quắc), và tinh-thần còn minh-mẫn.

Tình hình gặp gỡ lần đầu tiên ở sân bay vẫn còn mới mẻ trong ký ức, ngày đó, cô kéo một chiếc vali thật to, tóc quần dài xõa tùy ý ở sau ót, đứng ở trong bãi đỗ xe nhìn xung quanh, mặc áo chống lạnh tuyết trắng, cổ quấn một chiếc khăn quàng cổ lông nhung màu đỏ, cả người đắm chìm trong ánh bình minh đầu tiên của sáng sớm, làm cho người ta bỗng mắt không dời mắt được; Thiết lập trạm kiểm tra trên đường cao tốc, vẫn nét mặt trắng thuần như xưa cô thay đổi bộ đồ công sở nhỏ gọn vừa người, nếu không phải là đánh anh một bạt tai ấy, nhìn qua tổng thể bộ dáng cực kỳ thực nữ; Nhận dạng ở trong đội cảnh sát ngày đó, cô lưu loát buộc tóc dài thành đuôi ngựa, bộ dáng trẻ trung hoạt bát giống như cô gái nhà bên cạnh; Tối hôm qua gặp nạn gặp lại, mặc một bộ comle nhỏ gọn màu đen thời thượng vừa người, trang điểm nhẹ phù hợp, dễ dàng làm tôn lên sự trong sáng và giỏi giang của cô. Dường như mỗi lần gặp mặt cô đều mang lại sự bất đồng đánh thẳng vào thị giác của anh. Nhớ lại lúc cô ôm Thân Thân ngã sấp xuống, ngáng đầu cầu cứu với anh bộ dáng lại vô cùng đáng thương. Nếu như anh nhớ không lầm, có lẽ là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

Mục Nham cong môi, câu lên một nụ cười ý vị sâu xa.

"Vụ án này liên quan đến số tiền rất lớn, hiện tại đã đến giai đoạn thu lưới, nhưng theo điều tra biết được mạng lưới buôn lậu thuốc phiện này còn có một cú điểm, chúng ta cần chứng cứ xác thực hơn." Đối mặt với hỏi thăm của thị trưởng An, Mục Nham nghiêm mặt trả lời, nhều mày rậm chứng minh anh cũng có chút căng thẳng.

"Nửa năm qua vụ án này tiến triển rất nhanh, nhưng từ đầu đến cuối không có tra ra người đứng đằng sau." Thị trưởng An đối với vụ án này rất là quan tâm, suy nghĩ một chút, ông hỏi: "Trong báo cáo của cậu đã từng đề cập tới Tiêu Nhiên, người kiểm kẹ Dĩ Nhựt tối hôm qua là cô ấy sao? Xem ra

còn phải bắt tay từ cô ấy."

Nhắc tới Tiêu Nhiên, vẻ mặt Mục Nham âm thầm, "Theo tôi được biết, hiện tại Tiêu Nhiên là người duy nhất có thể liên hệ với ông chủ đứng đằng sau, nhưng muốn khiến cô ấy mở miệng, rất khó." Thấy vẻ mặt của thị trưởng An lộ vẻ khó hiểu, anh nói tiếp: "Trước mắt chỉ có thể xác định ông chủ lớn nhất là anh kết nghĩa của cô ấy, Tiêu Nhiên là cô nhi được người nhận nuôi từ nhỏ, lại thêm anh kết nghĩa của cô ấy đã liều chết cứu cô ấy, cho nên muốn từ trong miệng của cô ấy hỏi ra cái gì, khó như lên trời." Cho dù là chết, cô ấy cũng sẽ không nói ra nửa chữ. Điều này, khiến Mục Nham cực kỳ khó khăn.

"Nếu người đã sa lưới, nhất định phải hỏi ra gì đó, không thể để manh mối bị chặt đứt." Thị trưởng An hạ chỉ thị, Mục Nham suy nghĩ một chút sau đó gật đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

An Dĩ Nhượng buồn ngủ, cố giữ vững tinh thần, bắt đầu đi thờ dài: "Cha, rốt cuộc là cha tới thăm bệnh hay là tới nghe báo cáo vậy?" Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là bệnh nghề nghiệp? Từ vừa vào cửa, lời ân cần hỏi thăm không vượt quá ba câu, hai người đàn ông liền trực tiếp cắt chủ đề đi, cô nhìn không được cản nhắc: "Cha, để cho Mục Nham nghỉ ngơi đi chứ, cha đến lúc này trái lại làm cho người ta càng mệt mỏi hơn."

Cùng thị trưởng An nhìn nhau, Mục Nham vô tư cười cười: "Không sao, ngủ một đêm cũng gần như nghỉ ngơi rồi."

Thu sự bình thản ung dung của người trẻ tuổi vào trong đáy mắt, trong mắt thị trưởng An lộ ra tán thưởng, quay đầu nhìn cô con gái cưng chiều nói: "Con gái của tôi cũng đã lớn tiếng, vậy không đi cũng không được rồi." Đúng lúc tài xế nhắc nhở buổi chiều còn có một cuộc họp quan trọng, ông An dặn dò Mục Nham nghỉ ngơi thật tốt, lúc này mới dẫn con gái đi.

An Dĩ Nhượng kéo cánh tay của cha đại nhân, đi tới bãi đỗ xe thì vừa khéo nhìn thấy một chiếc xe treo bán số xe quân bộ chạy vào, đang muốn chỉ cho ông thấy, nghe cha nói: "Vụ án này con đã dính vào, lại sống ở bên ngoài, cha và mẹ của con cũng không yên tâm, ngày mai cha bảo lái xe đón con về nhà." Ông cụ hạ tối hậu thư, giọng điệu không thể phản bác.

"Người không cũng bắt đi, không sao. Chuyển đến dọn đi phiền phức." An Dĩ Nhượng lên tiếng, nhưng lần này cha An kiên trì hơn trước kia, "Con là con gái của cha, vì sao con chuyển ra ngoài sống tưởng là cha và mẹ con thực sự không biết?" Thấy con gái bĩu môi im lặng phản kháng, cha An tình ý sâu xa nói: "Dĩ Nhượng à, cha và mẹ con chỉ có một đứa con gái như con, có thể thuận theo chuyện của con cũng đều không ngăn cản, người trong lòng của con cha mẹ cũng thử tiếp nhận, nhưng sự thật chứng minh vấn đề cũng chẳng phải ở nhà của chúng ta, con chiều theo cậu ta như vậy thực sự tốt sao?"

"Cha..."

"Con cũng không còn nhỏ, Thạc Lương còn lớn hơn con hai tuổi đúng không? Chuyện của các con còn tính kéo dài tới khi nào?" Đề tài kết hôn này lại được dọn lên mặt bàn, An Dĩ Nhượng chợt cảm thấy da đầu tê dại. Không phải cô không muốn kết hôn, chỉ là Tịch Thạc Lương chưa từng đề cập tới, cô cũng chỉ im lặng.

"Con cũng đã về nước hơn ba tháng, cậu ta còn chưa có ra mặt, đây cũng quá kỳ cục rồi." Nghĩ đến con gái mỗi khi cuối tuần tự mình về nhà ăn cơm, mà tối hôm qua mới xảy ra chuyện lớn như vậy, Tịch Thạc Lương vẫn không có ở bên cạnh của con gái, trong giọng nói của cha An rõ ràng có ý trách cứ.

Không tự giác nghĩ đến trước đó anh đưa cô trở về nhà trọ thay quần áo thì phản ứng nhàn nhạt, An Dĩ Nhượng khó chịu trong lòng, lại vẫn vì anh giải thích: "Thạc Lương thật sự bề bộn nhiều việc, mặc dù công ty đã vào khuôn khổ, nhưng rất nhiều việc không thiếu được anh ấy, hơn nữa không phải là gần đây đang chuẩn bị chuyện họp báo sao, anh ấy đi không được."

Cha An không nói nữa, thật lâu sau, cô nghe được cha thở dài nặng nề, suy nghĩ một chút, cô nhẹ giọng nói: "Con thu dọn một chút ngày mai chuyển về là được rồi." Ngoại trừ cô là bạn gái của anh, còn là con gái của cha mẹ, bọn họ già rồi, cô nên dành nhiều thời gian với họ, nghĩ đến luôn làm cho họ lo lắng, An Dĩ Nhượng rất áy náy.

Cha An vui mừng vỗ vỗ tay của con gái, bảo lái xe đưa cô về nhà trọ trước.

An Dĩ Nhượng dựa vào trước cửa sổ sát sàn, trán đặt ở trên thủy tinh trong suốt, trong lòng rối rắm. Thạc Lương, vì sao lại đi đến bước này? Vì sao chúng ta càng lúc càng xa? Lúc rù mất xuống, đáy mắt ẩm ướt một vùng.

Nhẹ nhàng ấn xuống dây số thuộc nằm lòng kia, vang lên hai tiếng nghe được giọng nói trầm thấp của anh, cô đột nhiên nghẹn ngào nói không ra lời, sau đó nghe được anh cố ý hạ giọng nói: "Dĩ Nhượng? Anh đang họp, đợi lát nữa gọi lại cho em."

Không đợi cô lên tiếng đã ngắt đi động. Từ từ trượt ngồi xuống, bỗng nhiên, An Dĩ Nhượng nán lòng. Từ từ nằm sấp ở trên mặt đất, dán mặt ở trên sàn nhà, tâm tư như thuyền buồm lác lác trên sóng cả, bị mưa to gió lớn đánh trúng phá thành mảnh nhỏ, từ từ chìm vào đáy biển.

Nước mắt lạnh buốt rơi ở trên sàn nhà, từ từ bốc hơi khô cạn.

Thời gian đảo ngược về hai năm trước.

"Vì sao không nói cho anh biết?" Tịch Thạc Lương lạnh mặt, đường nét của khuôn mặt bởi vì lạnh đến quá căng đã mất đi dịu dàng, thấy cô không nói lời nào, nở nụ cười chế giễu: "Đúng vậy, gia đình có quyền thế như vậy, thật sự sợ có người trèo cao."

An Dĩ Nhượng kinh ngạc ngẩn đầu, làm như không nhận ra anh ngày thường, nước mắt trong đáy lòng bị giọt giọt ép ra ngoài, khàn giọng nói: "Không phải vậy..." Sao anh có thể nói như vậy? Vì sao nói ra lời nói đã thương người như vậy? Cô từng có ý nghĩ như vậy khi nào? Anh lại nhìn cô như vậy?

"Vậy là cái gì?" Nhìn thẳng vào cô, anh hỏi: "Yêu nhau bốn năm, anh lại ngốc đến ngay cả cha của bạn gái mình là ai cũng không biết, thật sự là buồn cười." Cho đến có người nghị luận ở sau lưng, đến khi lời đồn đại tràn đầy trời đất mà đến, anh mới như ở trong mộng mới tỉnh, vừa hỏi thêm mới biết được cô chính là thiên kim của thị trưởng, khó trách cô tùy hứng, quả thật cô có tính cách thất thường.

Nhưng anh căn bản không biết, cô cũng không phải thật sự tùy hứng, cô chỉ thích làm nũng với anh, thích anh nâng mặt của cô đỡ dành cô, không hơn.

Cắn chặt môi dưới, thật lâu sau, cuối cùng An Dĩ Nhựt nghẹn ngào thành lời: "Thạc Lương, yêu nhau là chuyện của hai chúng ta, về phần thân phận của cha em, thật sự không liên quan với chúng ta." Cô chưa bao giờ muốn giấu diếm cái gì, nhưng cô cũng không cần thiết cố ý nói cho anh biết cha mình là thị trưởng? Cô chỉ cho rằng tình yêu chính là đơn giản như vậy, nhưng dường như cô sai đến thái quá, Tịch Thạc Lương hiển nhiên không thể hiểu, mà còn rất tức giận.

"Anh không muốn cả đời bao phủ ở dưới bóng của người khác mà sống." Cố tình xem nhẹ đau lòng của cô, anh lạnh lùng nện ra những lời này, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tình cảm bốn năm, hơn một ngàn ngày dặt tay làm bạn, anh lại bởi vì cô là con gái của thị trưởng không chút do dự dứt khoát xoay người mà đi.

Kiên quyết như vậy, không chừa đường lui như vậy.

Tất cả tình yêu, dường như biến mất hết ở khoảnh khắc anh xoay người.

An Dĩ Nhựt nhìn bóng lưng của anh dần dần đi xa, nước mắt rơi như mưa.

Anh cứ như vậy lần đầu tiên từ bỏ cô. Ngày hôm đó, cô đau lòng gần như chảy khô nước mắt. Sau đó nhiều lần gọi điện thoại cho anh, nhưng luôn tắt máy. Anh lại càng trốn tránh không gặp liên tục trong mấy ngày, cô gấp đến độ nổi điên, quật cường đứng ở trong mưa đợi đến đêm khuya, sau đó ở trong nháy mắt té xỉu, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy lau xuống cực nhanh mà đến. Sốt cao kéo dài trong một ngày một đêm, sau khi tỉnh lại mờ mắt ra nhìn thấy vẻ mặt tiểu tụy của anh canh giữ ở bên giường, nắm tay cô, trong mắt tràn đầy tơ máu.

"Thạc Lương, anh không thích, em cũng có thể không cần..." Giọt nước mắt trong suốt rơi ở trên gối, cô khàn giọng hứa hẹn, thật lâu sau đó, tiếng khàn khàn vang lên, cô nghe thấy anh nói: "Thật xin lỗi vì đã không thông hiểu, anh sẽ sẽ không bao giờ như vậy nữa..." Sẽ không bao giờ bỏ lại cô nữa, sẽ không bao giờ nữa. An Dĩ Nhựt nhớ rất rõ anh nói qua như vậy.

Cô nở nụ cười ấm áp, vươn cánh tay không có sức nhẹ nhàng ôm lấy anh, vui đầu vào trong ngực ngủ thật say.

Suy cho cùng họ là yêu nhau, sau sóng gió lại quy về yên ả. Song, trên con đập tình yêu lạnh lẽ xuất hiện vết nứt nhọt nhọt, cho dù không rõ, nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Bọn họ, dường như không thể quay về đơn thuần cùng thân mật như trước đây.

Anh bắt đầu trở nên bẽ bội nhiều việc, bận đến không có thời gian gặp mặt. Mà cô, vì hai người mà thẳng thừng cự tuyệt ý nghĩ cha an bày công việc ở cơ quan chính phủ, thậm chí bất chấp sự phản đối của người nhà chuẩn bị xuất ngoại học tập.

"Trong nước thì không có trường học thiết kế tốt sao, vì sao nhất định phải xuất ngoại? Dĩ Nhựt, con chưa từng rời khỏi bên người cha mẹ, điều này làm cho mẹ yên tâm sao?" Là một đứa con gái như vậy, từ nhỏ đã được yêu thương cưng chiều, cô đi xa như vậy đương nhiên má An lo lắng, kiên quyết phản đối, "Chỉ cần con muốn, cha con có thể lập tức an bày trường học thiết kế tốt nhất, ngày mai là con có thể đi học."

"Con không muốn!" An Dĩ Nhựt đứng lên ngheh đón ánh nhìn của mẹ, ánh mắt bình tĩnh, giọng nói lộ ra kiên quyết dị thường: "Con muốn đi nước Pháp, nhất định phải đi!"

Giấu anh tiến hành chống đối cùng với người trong nhà, mãi đến hai ông bà bắt đầu dĩ hòa vi quý, móc hộ chiếu giao đến trên tay cô, An Dĩ Nhựt vui mừng vọt tới trong lòng của anh: "Thạc Lương, em muốn đi nước Pháp bồi dưỡng, chờ em trở lại chúng ta kẻ vai chiến đấu."

Anh cười ôm chặt cô, dịu dàng hỏi: "Sao đột nhiên quyết định đi nước Pháp?" Anh thật sự đã quên chính mình nói qua nước Pháp là thánh điện trang phục, chỉ có ở nơi đó mới có thể hấp thu được kiến thức thiết kế tốt nhất cùng linh cảm.

Nhưng đối với mỗi một câu nói anh từng nói qua, cô đều nhớ kỹ trong lòng, chưa bao giờ quên.

Chuyện cứ như vậy. An Dĩ Nhựt rời đi, một mình phiêu dương qua biển đi làm tròn mộng của bọn họ. Anh ở lại, ở tại thành phố không có thân thích không có nền tảng, dựa vào sự dẻo dai liều lĩnh đấu tranh ở giới thời trang. Sau đó, cô học xong trở về, anh thành lập vương quốc thời trang thuộc về chính mình, nhưng vết nứt trên con đập kia, dường như cũng không có vì kiên trì của hai bên mà từ từ khép lại...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cô đơn một mình

Lúc Mễ Ngư trở về thì nhìn thấy An Dĩ Nhựt nằm sấp ở trên sàn nhà vẫn không nhúc nhích, sợ tới mức hồn cũng bay mất, vừa gọi vừa xông tới ôm lấy cô: "An Dĩ Nhựt? Cậu làm sao vậy? An Dĩ Nhựt?"

"Cậu đã về rồi à?" An Dĩ Nhựt mệt mỏi mở mắt ra, nước mắt trên mặt sớm đã khô, mắt có hơi sưng, miền cưỡng kéo ra một nụ cười âm đạm, "Làm cậu sợ rồi hả?" Thấy Mễ Ngư trừng cô, cô nói: "Tâm tình không tốt, tớ thử tự sát đây."

"Tớ bóp chết cậu!" Mễ Ngư tức giận, đỡ cô đứng dậy, kéo cổ tay của cô qua cẩn thận nhìn, không thấy được cái gì khác thường lại mắng nói: "Muốn chết à, cũng không bật đèn. Tối như mực mà quỳ rạp trên mặt đất dọa người, tớ nghĩ đến cậu bị người ta mưu sát đây."

Nằm sấp quá lâu trên người lạnh cóng, An Dĩ Nhựt dựa vào trên sofa hai tay ôm đầu gối, "Tớ mạnh mẽ thế này, trừ cậu ra ai có thể làm được chứ." Cô không có một mình, cô có bạn, họ đều đối tốt với cô, cô cũng không cô đơn.

"Cậu còn dám nói?" Mễ Ngư liếc cô một cái, đưa đến một ly nước ấm, "Đừng nói cho tớ biết là cậu nằm ở đó ngủ thiếp đi? Không có đầu óc à?"

"Thật đúng là ngủ thiếp đi." Uống nước từng ngụm từng ngụm, cô không chút để ý nói xong. Cô mệt mỏi, thân thể mệt mỏi, lòng càng mệt mỏi hơn.

"Kê điên." Hoàn toàn bị cô đánh ngã, Mễ Như cực kỳ giận dữ, ngồi ở trên sofa hờn dỗi.

"Đêm nay không có trình diễn sao? Sao về sớm như vậy?"

"Còn sớm? Cậu xem xem mấy giờ rồi hả?"

Nhìn thời gian, tâm tình An Dĩ Nhựt càng thêm mất mát, anh nói cùng cô ăn cơm tối, lại lỡ hẹn. Cô đã quen rồi, nhưng vẫn nhìn không được mà khó chịu, để cái ly xuống đứng dậy, cô nói: "Thật là lạnh, tắm rửa ngủ đi." Vào phòng trước, cô nghiêng đầu nói với Mễ Ngư: "Không phải suốt ngày cậu chê tớ phiền sao, ngày mai tớ sẽ chuyển về nhà, đừng quá nhớ tớ."

Nghe được lời nói của cô ấy cổ ra về thoải mái, nhìn bóng lưng mảnh mai của cô ấy, Mễ Ngư bỗng nhiên cảm thấy đau lòng. Nghĩ thầm, cô bé ngốc này cho rằng cô không biết là xảy ra chuyện gì sao? Chuyển về nhà, rốt cuộc vẫn là đi đến bước này, không phải là định từ bỏ chứ? Bỏ được thì tốt, còn tiếp tục kéo dài như vậy, ngoại trừ bị thương càng sâu, sẽ không còn có kết quả thứ hai.

Ngồi yên ở trên ghế sofa rất lâu, lâu đến di động vang lên một lần rồi cô vẫn còn hồn nhiên chưa tỉnh, An Dĩ Nhựt từ phòng ngủ ló đầu ra, gọi cô: "Ngán người cái gì chứ, điện thoại kia."

Mễ Ngư phục hồi tinh thần lại, nhìn cũng không nhìn đã nhận, "Mễ Ngư. Ai đây?"

"Sao không đợi tớ đưa cô về?" Giọng nói của Đàm Tử Việt xuyên thấu qua sóng điện từ truyền đến, hôm nay anh đến bệnh viện thăm Mục Nham xong có ý chạy đến buổi trình diễn đón cô, kết quả xoay người một cái người đã biến mất, hỏi người của công ty cô mới biết được người ta đã đi từ lâu rồi.

"Tôi quen anh hả?" Mễ Ngư nằng vào microphone: "Đàm Tử Việt, tôi nói cho anh biết, muốn chơi đùa tìm người khác, bản tiểu thư không có thời gian nói chuyện tào lao với anh." Người đàn ông này có bệnh, quán tử tới hôm qua cho tới hôm nay, Mễ Ngư cũng bị anh ta phiền chết rồi.

"Giận dữ lớn như vậy sao?" Không đếm xỉa tới cơn tức của cô, Đàm Tử Việt thấp giọng cười: "Tôi nhớ rõ dường như tôi không có đắc tội với cô nha? Thành kiến với tôi nhiều như vậy sao?"

"Vô vị." Mễ Ngư tự cúp điện thoại, An Dĩ Nhựt vẫn sững sờ ở cạnh cửa, khó hiểu hỏi: "Ai chọc giận cậu rồi hả?"

"Quản tốt chính cậu đi." Mễ Ngư đột nhiên ném một cái đệm dựa về phía của cô, An Dĩ Nhựt bị đánh một cái, rầu rĩ đóng cửa lại trở về phòng ngủ.

Một đêm này, cô ngủ cực không an ổn, luôn nằm mơ đứt quãng, cả người bởi vì đuổi theo trong mộng mà cảm thấy mệt mỏi dị thường, sáng sớm thức dậy phát hiện Mễ Ngư không có trong nhà.

Thu dọn quần áo cất vào trong hành lý, gửi cho Mễ Ngư một dòng tin nhắn: "Tớ đi đây, những cuốn sách này ngày khác sẽ đem đi, hoặc là bù trừ tiền mượn phòng cũng được."

Mễ Ngư nhấn lại rất nhanh: "Đi chết đi."

Cô nở nụ cười, thừa dịp trước khi lái xe còn chưa có tới cẩn thận quét dọn căn phòng một lần, sau đó về nhà. Không có gọi điện báo cho Tịch Thạc Lương biết không đến công ty, nán lại ở nhà với mẹ cả buổi sáng, lúc xế chiều đến bệnh viện thăm Mục Nham.

"Thần Thần, đi rót ly nước giúp chú út. Không phải con nói muốn chăm sóc chú sao, sao chỉ lo tự mình chơi?" Giọng nói của Mục Nham mang theo nụ cười từ trong phòng bệnh truyền đến, An Dĩ Nhựt dừng bước lại, hiểu kỳ mà đứng ở bên ngoài.

"Vậy chú lại không nói chú khát, con đâu biết chú muốn uống nước đâu." Cô bé từ trên người anh bò dậy xuống giường, lung la lung lay giúp anh rót ly

nước, "Dạ, cái này xem như chăm sóc chứ?"

"VẬY con phục vụ cũng không chu đáo lắm." Mục Nham trêu chọc nó, "Tối đây, nói cho chú út biết gần đây con đã làm gì? Có bạn trai chưa?" Nằm ở trên giường buồn sắp chết, lúc này mới kêu mẹ già mượn đứa nhỏ tới làm bạn với anh một ngày, dù sao anh cũng biết trong đầu đứa nhỏ này có năng lực chịu đựng mạnh mẽ, sau chuyện tối hôm ấy tất nhiên là sẽ không lưu lại một bóng gì.

"Con đều mặc kệ bọn họ." Cô bé bò lại trên giường ngồi ở bên cạnh anh, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Tiểu Bàn quá bẩn, cũng không lau nước mũi, còn có Đại Minh kia, thường xuyên khóc, không giống nam tử hán chút nào."

Mục Nham cười vang, đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái, "Con biết bạn học nam như thế nào mới coi là nam tử hán sao?"

"Đương nhiên biết." Bộ dáng nghi ngờ anh ngốc, giong giọng nói: "Phải đẹp trai giống như ba ba vậy, dũng cảm giống như chú út, có thể bảo vệ Thần Thần mới coi là nam tử hán chứ." Bà cô còn nói chú út thông minh, cũng không không thấy được nha, vậy cũng không biết, Thần Thần oán thán.

"Chú út cũng rất đẹp trai đúng không?"

"Tạm được." Trả lời rất miễn cưỡng, làm cho Mục Nham bất mãn, "Tạm được gì chứ? Bạn học nữ theo đuổi chú út cũng nhiều."

"VẬY sao?" Ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, rõ ràng Thần Thần không tin, "Nhưng bà cô nói chú đang sống độc thân, không có bạn gái ả?"

"..." Mục Nham bị ghen đến quá mức, hít một hơi thật sâu, kéo căng đến vết thương, cắn răng nói: "Bà cô lừa con đấy."

"Bà cô không biết gạt người." Thần Thần phản bác lại, suy nghĩ một chút nghiêng đầu nói: "Bà cô nói phải do bạn bạn gái chú chăm sóc chứ, mà con không phải nha, tại sao bảo con đến chăm sóc chú chứ?" Phiền phức, vấn đề này rất khó nói rõ ràng với nó, Mục Nham bắt đầu đau đầu.

"Không phải là bà cô thích con, muốn để con làm bạn gái của chú chứ?" Dẫu môi, bộ dáng như là đang tự hỏi, ngay sau đó lại toét cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười: "Chú út, Thần Thần làm bạn gái của chú nha, chú mời con uống đồ uống được không?" Ở trong cái đầu nhỏ nhỏ của nó, được mời uống đồ uống là quyền lực dành riêng của bạn gái, Tiểu Bàn và Đại Minh thì chủ yếu mời nó uống đồ uống mà.

"Thần Thần làm bạn gái của chú út?" Miệng của Mục Nham cũng không khép lại được, nghĩ thầm con bé này thật khó đối phó, thấy nó trịnh trọng gật đầu, biểu lộ bộ dáng chú đối đãi với con thật tốt con cũng sẽ tiếp nhận người chưa vợ như chú đây, anh cười ha ha, "Được, để Thần Thần làm bạn gái của chú út, chờ chú út xuất viện mời Thần Thần uống đồ uống."

Thần Thần cười khanh khách, đã quên trên người Mục Nham còn có vết thương, ôm cổ của anh hôn một cái thật mạnh ở trên má của anh, "Thần Thần lại có bạn trai rồi, có thể uống đồ uống rồi."

An Dĩ Nhựt đứng ở ngoài cửa, nghe cuộc đối thoại của hai người một lớn một nhỏ, nhin không được hé miệng nở nụ cười. Người kia, dạy hư đứa nhỏ rồi.

Khi cô gõ cửa đi vào, Thần Thần reo hò nhào tới trong lòng của cô: "Dĩ Dĩ Nhựt, Thần Thần có bạn trai rồi." Quay đầu liếc nhìn Mục Nham một cái, cúi xuống nói nhỏ ở bên tai của cô: "Chú út rất đẹp trai đúng không, chú chính là bạn trai của con đấy."

"Đẹp trai đẹp trai, rất đẹp trai." An Dĩ Nhựt nén cười, nhìn Mục Nham nói: "Thần Thần à, chờ con trưởng thành, bạn trai của con cũng đã già rồi, con còn có thể thích chú ấy sao?"

"Chú út sẽ trở thành ông già sao?" Thần Thần chớp đôi mắt to, suy nghĩ đến bạn trai đẹp trai trở thành người giống như ông nội, lập tức hủy hôn, "Vậy con không muốn chú út làm bạn trai nữa." Ngửa mặt lên nói với An Dĩ Nhựt: "Vậy chú út lại trở thành người sống độc thân không phải là rất đáng thương sao? Dĩ Dĩ Nhựt, chỉ bằng đi làm bạn gái của chú út đi?"

"Thần Thần!" Mục Nham lúng túng ho nhẹ một tiếng, trầm giọng ngăn lại lời nói bậy của cô bé, gãi gãi tóc, xấu hổ cười cười với An Dĩ Nhựt, "Đứa nhỏ không hiểu chuyện, đừng để trong lòng."

An Dĩ Nhựt nhún nhún vai tỏ vẻ thông hiểu, ôm lấy Thần Thần nói: "Thần Thần đang chăm sóc chú sao?" Thấy nó gật đầu, cô cười nói: "Vậy uống canh với chú không? Nồi canh của dĩ hương vị rất ngon nha."

"Thần Thần không có bệnh, không cần uống canh." Ánh mắt đen sẫm xoay xoay, đứa nhỏ rời khỏi ôm ấp của cô, lần bò lên giường cúi đầu nói gì đó ở bên tai của Mục Nham, sau đó cười khanh khách nói: "Dĩ Dĩ Nhựt, con muốn đi thăm mẹ, đi thay con chăm sóc chú út nha." Lướt loát xuống đất, chạy từ từ ra khỏi phòng bệnh.

"Con bé nói gì?" An Dĩ Nhựt múc canh đưa cho Mục Nham, khó hiểu hỏi, dù sao cũng cảm thấy đứa nhỏ cười đến mức... mập mờ như vậy. Nó mới mấy tuổi, nụ cười ấy cũng quá quyến rũ ấy chứ.

Mục Nham đón nhận chén dùng thìa sứ khuấy khuấy, uống một ngụm mới nói: "Không có gì."

An Dĩ Nhựt không có hồi nữa, cau mày nói: "Chỉ một mình anh? Người nhà anh không có tới chăm sóc anh sao?"

"Mẹ tôi mới vừa đi, bà lớn tuổi rồi không thể quá mệt." Nhìn ra cô lo lắng, anh bổ sung thêm: "Tôi là là một người đàn ông cao lớn cũng không cần người khác thường xuyên ở cùng, chỉ cần có người đưa cơm là được." Cười cười, anh nói: "Cô xem, bây giờ còn có canh uống đây."

"Bác sĩ nói thế nào? Vết thương không có gì chứ?" Nghĩ đến Thần Thần bò lên quỳ dính ở trên người anh, rất lo kéo căng đến vết thương.

"Không có gì, mấy ngày nữa là có thể xuất viện."

"Thân thể làm bằng sắt hả? Bạn đội trưởng trúng đạn, còn vài ngày thì xuất viện, anh không muốn sống sao." An Dĩ Nhược trợn mắt, chưa từng nghe nói qua trúng đạn ở ngực vài ngày đã xuất viện.

"Không thể trì hoãn chuyện nghiêm trọng này." Mục Nham thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Vụ án của Tiêu Nhiên phải gửi lên tòa án cấp trên, đến lúc đó cô phải đến."

"Biết rồi. Nghe truyền đến ngay." Mặc dù trong lòng rất không vui, như cha già hạ lệnh bảo cô toàn lực phối hợp, cô nào dám nói chữ không.

"Này! Tôi nói này, sao lá gan của cô lớn vậy? Người bình thường trải qua một màn kia, ước chừng sợ tới mức cũng không dám đi ra ngoài, sao cô giống như người không có chuyện gì vậy?" Mục Nham bưng chén, nhũu mày, vẻ mặt tràn đầy khó hiểu. Đừng nói là phụ nữ, cho dù là đàn ông cũng chưa chắc không sợ chút gì, trái lại phản ứng của cô thật làm anh lau mắt mà nhìn.

An Dĩ Nhược nhũu mày: "Tôi anh minh thần võ thể này có thể dễ dàng bị dọa sợ như vậy sao?" Thấy ánh đường của anh tụ lại càng chặt hơn, cô cười hi hi, "Nói không sợ đó là giả, nếu không thì tôi có thể ngã xuống hoàn toàn không có hình tượng sao? Anh không biết lúc ấy trong lòng tôi hận lắm ấy chứ, càng muốn đứng lại càng đứng không được, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi."

Mục Nham cúi đầu lại uống một ngụm, bên môi nâng lên một nụ cười như có như không từ từ nhạt dần.

Có người chỉ cần nghe được tiếng súng sẽ sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh chân mềm nhũn, mạng cô cũng treo lơ lửng rồi, tình cảnh thế này mới qua một ngày, cũng đã có thể cười nói tin tức, suy cho cùng người với người vẫn là bất đồng.

Mục Nham âm thầm cảm khái, chuyện cũ nhiều năm trước lại bị câu lên lần nữa, im lặng uống canh, trong lòng chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Giữa đàn ông với nhau

Hôm nay Mục Nham nói đặc biệt ít, không hay nói bằng trước đây, An Dĩ Nhược cho rằng anh bị Thần Thần làm cho mệt mỏi, sợ làm lỡ anh nghỉ ngơi, chuẩn bị rời đi, trước khi đi không quên dặn dò: "Anh nghỉ ngơi thật tốt, đừng vội xuất viện, ngày mai tôi lại đến."

"Không cần đến nữa." Mục Nham trầm giọng, trong giọng nói mơ hồ lộ ra xa cách không cho cự tuyệt, tìm An Dĩ Nhược đập mạnh và loạn nhịp.

Thấy vẻ mặt của cô hơi cứng lại, song, tự trách mình nói ra lời nói quá thẳng, anh giải thích nói: "Cô còn phải làm việc, chạy tới chạy lui phiền phức." Về mặt vẫn thân nhiên như cũ, quay đầu đi từ từ nhắm mắt: "Và lại mấy ngày nữa tôi đã xuất viện rồi."

An Dĩ Nhược cau mày nhìn anh, không biết chọc tới chỗ nào của anh, trực giác cho là trong lòng anh rất tệ, do dự một chút cố chấp nói: "Vậy tôi đi trước, hôm khác lại thăm anh."

Mục Nham "ừ" một tiếng, nghe được tiếng cánh cửa đóng lại mới mở mắt ra, vẻ mặt hồ hững.

Lúc Đàm Từ Việt đi đến bệnh viện, Mục Nham mặc quần áo bệnh nhân đứng ở trước cửa sổ, bóng lưng cao lớn được bao phủ trong ánh hoàng hôn, làm cả người độ trên một vầng sáng.

Không biết vì sao, nhìn Mục Nham lúc này, lòng Đàm Từ Việt đột nhiên căng thẳng, trong nháy mắt ký ức bị kéo về buổi chiều nhiều năm trước, lấy lại bình tĩnh, anh hít một hơi thật sâu, quá khứ đã lâu như vậy, tất cả mọi người thật đã quên, ai cũng không nên nhắc tới nữa.

"Cái này nằm không được sao?" Đứng một lát, thấy Mục Nham không chú ý chút nào, rót cuộc Đàm Từ Việt mở miệng, "Nghĩ cái gì đấy? Giống như pho tượng? Hình như cậu bị thương là ở ngực chứ không phải đầu." Cô ý nhạo báng, phá vỡ sự im lặng bên trong phòng bệnh khiến người nghẹt thở này. Mục Nham như vậy, làm anh cảm thấy bất an.

Mục Nham dường như không có chú ý mà cau mày lại, thân là đặc cảnh tính cảnh giác của anh luôn cực cao, lần này có người đi vào mà lại hoàn toàn không hay, cần phải chớp mắt, xoay người lại thì vẻ mặt âm đạm trên mặt đã được thu lại nhanh chóng, anh hỏi: "Câu lạc bộ không bận sao?"

"Bận chứ." Đàm Từ Việt tùy tiện ngồi ở trên sofa, vẻ mặt lộ vẻ mệt mỏi, từ từ nhắm hai mắt nói: "Nhưng là kẻ dưới bận, nhắc mớ gì tới tôi." Thân là ông chủ, anh đặc biệt hiểu được chỉ dùng người biết mình, ở phương diện này, anh và Tịch Thạc Lương đúng là hai loại người hoàn toàn khác nhau. Cũng

thân là ông chủ, Tịch Thạc Lương dường như quen với việc tự thân tự lực.

"Mẹ nuôi dâu rồi, không có tới?" Đàm Từ Việt cho rằng lão phu nhân sẽ ở đây, còn lo lắng đừng phải sẽ bị cần nhằn một phen.

"Tôi bảo bà về nghỉ ngơi rồi." Mục Nham nằm lại, vận động một chút kéo căng đến vết thương, nhủ mảy nói: "Bà ở đây miệng sẽ không nhằn rồi, không phải khuyên tôi điều công tác thì chính là bảo tôi cưới con dâu cho bà, lỗi tai cũng mải ra kén rồi." Cũng may ông già đi vùng khác không có ở nhà, bằng không hai người cùng nhau oanh tạc anh, thật đúng là làm anh cảm thấy sợ hãi.

"Suy cho cùng vẫn là không ai có thể hạ được cậu." Nghe ra bất đắc dĩ của anh ta, tâm tình của Đàm Từ Việt thật tốt, cười ha ha nói: "Cậu cũng quá đấy, ông bà già không vừa lòng về công việc nghiệp vụ của cậu, dầu gì cũng giải quyết việc chung thân đại sự trước, sinh cho bà một đứa cháu để bông đảm bảo không có thời gian câu nhàu cậu." Danh hiệu người đàn ông độc thân này đối với bọn họ đó chính là tượng trưng cho sự hấp dẫn của đàn ông, đối với ông bà cụ mà nói đó chính là vĩnh viễn đau khổ.

"Vậy sao cậu không kết hôn?" Mục Nham thở dài, rõ ràng bất mãn với người anh em giàu đồ bím leo chơi với nhau từ nhỏ đến lớn này, nghiêm mặt, còn nói: "Đã lựa chọn nghề này, bà nên tin tôi có năng lực bảo vệ chính mình."

"Cậu đã bảo vệ mình thành ra như vậy?" Lườm Mục Nham một cái, đối với vết thương của anh ta bị nặng như vậy rất là trách cứ, "Có thể đừng liều mạng như vậy hay không, có cần thiết phải xông lên đầu tuyến thế không?" Ở cái vấn đề này, Đàm Từ Việt thật sự là đứng ở cùng một chiến tuyến với ông bà cụ, "Chống khủng bố, gỡ mìn, chống bắt cóc, chống cướp máy bay, buôn ma túy, vây bắt tội phạm cầm súng, cậu xem cậu làm những việc này, không phải tôi trách móc cậu, quả thực quá nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp người chết có biết hay không? Mạng là của cha mẹ cho, đừng không xem ra gì." Đó là anh em của anh, Đàm Từ Việt cũng không hy vọng lúc nào Mục Nham cũng hồn nhiên vì nước quên mình, ngày thường là sẵn sàng âm mưu với anh ta, giáo huấn anh ta, ai bảo anh ta thường xuyên phạm vào bệnh nghề nghiệp, nhưng nếu ngày nào không có người quan tâm anh ta, mắng anh ta, đoán chừng còn phải nhớ. MD, có bệnh. Đàm Từ Việt thâm trầm trong lòng.

Nhìn anh ta cũng đã nhũn chặt lông mày, Mục Nham ngược lại nở nụ cười, "Dù sao cũng phải có người làm, nếu không thì xã hội này không phải lộn xộn rồi sao. Đặc biệt là loại người không an phận giống như cậu, vẫn không thể chịu thôi?"

"Chẳng lẽ thiếu đi một mình cậu thì trái đất không quay?" Đàm Từ Việt trừng mắt nhìn anh ta, "Dù sao cũng là con trai độc nhất trong nhà, cần nhắc đến ý kiến của cha mẹ nuôi một chút. Biết cậu ái cương kính nghiệp, vậy có thể không rời đi ngành cảnh sát, nhưng ít ra điều động một chút, làm gì cần phải mưa bom bão đạn như vậy." Ngừng một chút, anh còn nói: "Chuyện một câu nói của cha nuôi, cổ tình cứng đầu giống như con trâu, cậu có bị bệnh không."

"Sao hôm nay cậu nói nhiều vậy?" Đối với dong dài hiếm có của Đàm Từ Việt, Mục Nham mất kiên nhẫn. Không phải anh không thông cảm khổ tâm của cha mẹ, nhưng đã lựa chọn nghề này, Mục Nham cho rằng vì quốc gia bồi dưỡng bản thân nhiều năm như vậy, ở dưới tình hình anh có năng lực nên đứng vững cương vị đội này, nhưng không thể vì nguy hiểm mà lâm trận chùn chân, nếu mỗi người như vậy, ai tới duy trì trật tự xã hội.

"Đàn gây tai trâu." Đàm Từ Việt mắng, từ từ nhắm hai mắt ngủ, hai ngày này mệt đến ngất ngư, rất không dễ dàng tìm một chỗ yên tĩnh, lười phải nói nhảm với anh ta.

"Không phải cậu đến thăm tôi sao?" Mục Nham thấy anh ta dường như ngủ thiếp đi, lạnh mặt trầm giọng.

"Làm như tôi yêu cậu à." Đàm Từ Việt trở mình, mồm miệng mơ hồ nói: "Tiểu tử cậu mệnh tốt lắm, từ trước đến nay tôi không lo." Ngoài miệng không buông tha người, nhưng biết rõ không có ai khuyên giải triệt để được đầu gối này, hưởng hờ đối với năng lực của một người, anh lại bội phục từ trong đáy lòng, đã quãng ngũ thể "Mục" rồi.

"Vậy là cậu phá sản rồi hả?" Nếu không sao không trở về nhà chạy đến bệnh viện ngủ làm gì, đừng nói anh ta thích mùi nước sát trùng.

"Cút đi!" Đàm Từ Việt tức giận, nghe thấy Mục Nham cười, anh lầm bầm: "Nếu không phải thấy cậu là bệnh nhân, tôi thật sự đánh cậu."

"Thế nào, còn muốn giành lại đất bị mất sao?" Ngụ ý, đều là bại tướng dưới tay, còn phách lối?

"Chờ tôi tỉnh ngủ rồi nói cho mẹ nuôi biết cậu vì cứu bạn gái mới bị thương, để cho bà lái nhai chết cậu." Đàm Từ Việt nghiêng răng nghiêng lợi, người ta là đặc cảnh, chịu qua huấn luyện đặc thù, nếu như anh là đối thủ thì kỳ quái, đánh không lại cậu thì trị không được cậu sao? Ngửa đầu cười to ba tiếng, Đại Mộc, tôi sẽ nhìn mẹ nuôi trị cho cậu ngoan ngoãn.

"Dám nói hươu nói vượn đập cậu chết trước." Mục Nham giận tái mặt. Tiểu tử chết toi, lấy mẹ già uy hiếp anh, xem ra chưa có trừng trị anh ta đang hoảng.

Àm ĩ ù rồi, hai người đàn ông cũng không nói nữa, không lâu sau thì nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Đàm Từ Việt. Mục Nham bất đắc dĩ lắc đầu, xuống giường lấy chăn mỏng đắp lên người của anh ta, vron chân dài ra không khách khí mà đá vào cẳng chân người nọ: "Không biết buổi tối lại đi hoang nơi nào, lúc nào mới có thể kèm chế tâm"

"Đừng phiền, Đại Mộc... Để cho tôi ngủ một lát..." Người nọ nói thảm một tiếng, trùm đầu ngủ.

Mục Nham nằm không được, phủ thêm quần áo đi thăm chị dâu họ Si Nhan, lúc từ phòng bệnh đi ra, đã thấy trong hành lang qua lại rồi ren, cô y tá tránh né suýt nữa đụng vào người anh, lại nhìn thấy Tịch Thạc Lương ngồi ở trong phòng cấp cứu, bác sĩ đang băng bó cánh tay cho anh ta.

"Làm sao vậy?" Mục Nham khó hiểu, đứng ở ngưỡng cửa trầm giọng hỏi.

Sau khi Tịch Thạc Lương quay đầu nhìn thấy Mục Nham đứng ở cạnh cửa, khẽ mím môi, quay mặt qua lạnh nhạt nói: "Không có gì."

Mục Nham khẽ nhếch khóe miệng, không quan tâm đến lãnh đạm của anh ta, nhìn thấy áo khoác của Tịch Thạc Lương có vết máu, theo quán tính vận mi, từ từ đi tới hai người cảnh sát giao thông đang đứng nói chuyện ở cuối hành lang ngắn gọn hỏi: "Tại nạn giao thông?"

Một trong người hai cảnh sát giao thông nhìn thấy anh, lập tức nhận ra anh: "Xin chào, Mục đội."

Mục Nham gật đầu, đối với việc cảnh sát giao thông biết anh cũng không bất ngờ, dù sao dấn thân vào ngành này những phương diện cảnh sát anh đều sẽ tiếp xúc, có một số công việc là cần nhiều ngành cảnh sát phối hợp lẫn nhau, khẽ nâng cằm, nhìn về phía phòng cấp cứu, "Người bị thương kia là người gây ra họa?"

Theo hướng của anh nhìn qua, cảnh sát giao thông gật đầu, "Tốc độ xe vượt quá 120, lại còn uống rượu."

Mục Nham mím môi, thời gian này thì tốc độ vượt quá 120? Còn say rượu lái xe? Anh ta thật sự là không muốn sống nữa. Nghĩ tới mất An Dĩ Nhựt hơi sùng, bỗng nhiên hiểu được chuyện gì, im lặng một lát, nói với cảnh sát giao thông: "Anh ta bị thương không nhẹ, phòng chừng cũng chưa tỉnh rượu, để ngày mai anh ta đến đội cảnh sát an bài việc này."

Cảnh sát giao thông nhìn nhìn Mục Nham, hai mắt lại nhìn về phía phòng cấp cứu, mặc dù có chút buồn bực đối với việc Tịch Thạc Lương không phối hợp, nhưng nghĩ đến mặt lạnh của Mục đội cũng đã lên tiếng vì người ở bên trong, lại còn nghe Mục Nham nói: "Anh ta là bạn của tôi, sáng sớm ngày mai sẽ đến đại đội giao thông đúng giờ."

Không phải chưa nghe nói qua con người của Mục Nham, cảnh sát giao thông gật đầu, cười nói: "Vậy thì nhờ Mục đội bảo anh ta đến đại đội giao thông đúng giờ nhanh chóng xử lý sự cố lần này." Nói dứt lời mới chú ý tới Mục Nham mặc đồ bệnh nhân, cảnh sát giao thông quan tâm hỏi: "Mục đội bị thương? Có nghiêm trọng không?"

"Không sao, vết thương nhỏ."

"Vậy Mục đội nghỉ ngơi thật tốt, chúng tôi đi trước."

Mục Nham gật đầu, nói tiếng cảm ơn đối với sự chăm chú của anh ta, ngồi ở ngoài hành lang chờ Tịch Thạc Lương.

Lúc Tịch Thạc Lương đi ra thấy anh vẫn còn ngồi ở bên ngoài, nhìn Mục Nham không nói chuyện.

"Tám giờ đại đội giao thông làm việc, ngày mai anh đến làm ghi chép." Mục Nham đứng lên, miệng vết thương bắt đầu đau âm ỉ, tay phải của anh khẽ xoa lồng ngực, vẻ mặt như thường hỏi: "Tịch tiên sinh dường như có hiềm lăm với tôi." Mục Nham là ai, một biểu hiện biến hóa nhỏ xíu trên mặt người khác cũng không thoát khỏi ánh mắt của anh, số lần gặp nhau rất ít, cũng không có nghĩa anh không cảm nhận được thái độ thù địch của Tịch Thạc Lương đối với anh. Song, cũng không xác định anh ta đã biết cảnh ở sân bay, không muốn càng tỏ càng đen khiến An Dĩ Nhựt khó xử, vì thế mới thử thăm dò hỏi như vậy. Đối với vụ hôn gặp lần đầu giữa hai người, Mục Nham cho rằng càng ít người biết càng tốt, cho dù lúc đó anh chỉ là vì tránh tai mắt của người khác để che giấu thân phận, mà giữa bọn họ cũng quá thực trong sạch, nhưng cô đã có người bạn trai, việc này đối với cô mà nói dù sao cũng không phải là chuyện tốt gì. Bỗng nhiên rất ảo não với hành động đột nhiên tới ngày đó, có lẽ anh có thể xử lý được tốt hơn.

Khóe môi mím thành một đường tuyến, vẻ mặt Tịch Thạc Lương ừ dột nhìn anh, thật lâu sau lãnh đạm lên tiếng hỏi: "Không biết đại đội trưởng Mục làm gì khiến tôi hiểu lầm?" Cũng không muốn từ trong miệng anh ta biết nguyên nhân sự tình, lại vẫn không khống chế được đáy lòng đột nhiên vọt lên tức giận, Tịch Thạc Lương mặt không chút biểu cảm, giọng nói rất trầm.

Mục Nham vận mi, cảm giác được khi Tịch Thạc Lương nói lời này thì giọng điệu rất là khó chịu, về phần là lạ ở chỗ nào, anh tựa hồ như đã hiểu một chút.

Hai người nhìn thoáng qua nhau, Mục Nham nhìn thấy được trong mắt của anh ta chính là sự khinh thường cùng tức giận, Tịch Thạc Lương nhìn thấy được trong mắt anh trầm tĩnh cùng lạnh lùng. Hai người đàn ông cứ mặt đối mặt như vậy đứng ở trong hành lang bệnh viện, chợt có bác sĩ và y tá đi qua bên người, nghi hoặc khó hiểu nhìn lại phía bên này.

"Ba tháng trước tôi chấp hành nhiệm vụ ở sân bay, cùng An Dĩ Nhựt vừa mới về nước gặp nhau lần đầu tiên." Mục Nham cân nhắc một chút, cẩn thận lựa lời: "Trong lúc vô tình cô ấy bị tôi liên lụy cuốn vào vụ án này mới có thể bị Tiêu Nhiên đề mất, cho rằng cô ấy là người của cảnh sát." Bất kể Tịch Thạc Lương có biết chuyện anh hôn cô sân bay hay không, anh cũng đã nói rất rõ ràng rồi, giữa bọn họ cũng không có qua lại thăm thiết gì, mà cô cũng là chẳng biết tại sao bị liên lụy lụy vào, chỉ đơn giản như vậy, hy vọng anh ta đừng nghĩ nhiều, cũng đừng suy đoán nữa.

Đột nhiên sinh lòng ừ rừ, Tịch Thạc Lương thu ánh mắt về, nâng bước đi qua người anh, đi được hai bước lại dừng lại: "Dường như biết đội trưởng Mục về sau thường gặp hiện tượng nguy hiểm, không phải cô ấy vào bệnh viện chính là anh vào bệnh viện, sau này vẫn là ít thấy thì tốt." Mục Nham nhẹ nhàng băng quơ giải thích làm anh càng lúc càng khó chịu, chung quy cảm thấy anh ta có ý hay vô ý đang bảo vệ An Dĩ Nhựt, không có quên cảnh tượng Mục Nham nắm tay cô lúc bị thương, cảnh đó như là một cái gai ngạnh ở trong cổ họng, khiến Tịch Thạc Lương cực khó chịu. Anh ta dựa vào cái gì? Anh ta không có tư cách.

"Về phần nói vì cứu Dĩ Nhựt khiến đội trưởng Mục bị thương, tôi lấy thân phận là bạn trai của cô ấy nói tiếng cảm ơn." Lúc dứt lời, Tịch Thạc Lương vững bước rời đi.

Mục Nham im lặng, liếc nhìn bóng lưng của anh ta, xoay người đi ngược lại với anh ta.

Chương 20: Nhanh quay ngược trở lại

Nhớ rõ Balzac[1] đã nói qua: "Yêu thương là một ẩn số, nó chỉ sống ở sâu trong nội tâm của mỗi người."

[1] Honoré de Balzac (1799 - 1850) là nhà văn hiện thực Pháp lớn nhất nửa đầu thế kỷ 19, bậc thầy của tiểu thuyết văn học hiện thực.

Đối với An Dĩ Nhựt mà nói, đi qua sáu năm đến bây giờ, Tịch Thạc Lương chính là người sâu trong đáy lòng ấy, yêu chò, đau ngọt, sợ hãi hoảng hốt, mong đợi ước mơ. Nói một ngàn đến một vạn, tất cả suy tính hơn thiệt, đơn giản là bởi vì cô muốn tới gần anh, đơn giản là bởi vì cô thật sự rất yêu anh.

Anh đã từng vứt bỏ cô, cô lựa chọn tha thứ; Anh dường như cũng không biết quý trọng lòng của cô, cô cũng từng bước một nhượng bộ cùng nhân nhượng. Nếu như, nếu như nói cô biết giữa bọn họ cuối cùng đi ngược lại, cô còn có thể ở một đêm gặp nhau cuối cùng này lựa chọn thỏa hiệp tha thứ lần nữa hay không đây?

Đương nhiên, đây là một bài tập ai cũng không cho ra được đáp án. Bởi vì, không ai biết một giây sau sẽ phát sinh cái gì, giống như rời khỏi bệnh viện An Dĩ Nhựt cũng không biết Tịch Thạc Lương xảy ra tai nạn xe cộ, càng không biết hai người đàn ông bởi vì cô lần đầu đối chọi gây gút. Cô chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi, sinh ra uể oải khắp người.

Ánh sáng dư âm của trời chiều kéo bóng dáng của cô thật dài, bóng lưng mảnh mai càng lộ vẻ cô đơn. An Dĩ Nhựt chẳng có mục đích đi ở trên đường, chết lặng theo dòng người mà đi, cô không muốn về nhà, lại không biết nên đi đâu, không may mắn cảm giác có người luôn đi theo sau lưng cô từ lâu, chẳng qua là cô cứ quanh quẩn ở khu náo nhiệt, dường như không thể nào ra tay.

Không biết rốt cuộc đi bao lâu, khi cô dừng bước lại, phát hiện lại ở dưới khu nhà của Tịch Thạc Lương.

Ngồi ở trên bậc thềm trước nhà, hai tay che mặt, cô thở dài nặng nề.

Đúng lúc di động vang lên, cô ổn định tinh thần, lần lượt hít sâu sau đó cố để cho giọng nói không có nghe ra tí ti khác thường, "Mẹ."

"Sao còn chưa có về? Thạc Lương đã đến đây một lúc lâu rồi, đợi con đấy." Giọng nói của má An rất nhẹ, lộ ra vui vẻ người ngoài không thể không biết.

"Thạc Lương? Anh ấy, Anh ấy đến?" Nghe được tên của anh, tim An Dĩ Nhựt đập mạnh và loạn nhịp mấy giây, làm thế nào cũng không có nghĩ đến anh sẽ chủ động đến nhà cô.

Chờ phục hồi tinh thần lại, má An đã cúp điện thoại, An Dĩ Nhựt cảm thấy trong mũi mình đều là chua xót, cái loại cảm xúc hạnh phúc này khiến khóe môi của cô không tự giác nâng lên nụ cười.

Bước chân liền trở nên nhanh nhẹn thoải mái, vẫy tay chặn chiếc taxi. Khi về đến nhà, trong phòng ăn bay tới mùi cơm, mà Tịch Thạc Lương đang ngồi ở trên sofa phòng khách chơi cờ tướng với cha, thấy cô về, anh xoay người mỉm cười với cô: "Sao giờ mới về, bác gái nói em đã đi ra ngoài từ sớm rồi."

Đôi giày đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, gương mặt thấy biểu cảm trên mặt của cha rất nhu hòa, cô nói: "Vốn muốn đến công ty tìm anh cùng về, kết quả anh tới trước rồi."

Không đề ý đến sự hiện diện của cha An, Tịch Thạc Lương vô cùng thân thiết xoa xoa đầu tóc của cô, "Sin nhật của em nha, cho nên đi sớm, sợ dọc đường kẹt xe đến muộn." Hôm nay là sinh nhật của cô, mặc dù ngày hôm qua giận dỗi lờ lện, nhưng cũng chẳng phải thật sự muốn nổi giận với cô, cho nên sau khi ra khỏi bệnh viện thì chủ động đến nhà trọ của Mễ Ngự, Mễ Ngự vừa trở về, hiển nhiên là đang ngủ giấc ngủ xế chiều, buồn ngủ mòng lung nói: "Dĩ Nhựt về nhà rồi, anh không biết?"

Anh không có nói tiếp, do dự một lát, về nhà thay một bộ quần áo, đi thẳng đến nhà cha vợ.

Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên Tịch Thạc Lương đến thăm, trước khi Dĩ Nhựt xuất ngoại, hai ông bà yêu cầu con gái mời anh đến nhà ngồi một chút, bọn họ muốn nhìn người đàn ông của con gái mình yêu rốt cuộc là người như thế nào, cũng muốn nhân cơ hội này xác định quan hệ của hai người. Sau đó An Dĩ Nhựt xuất ngoại anh tự nhiên cũng không lại đến nữa, hôm nay chỉ là lần thứ hai đến nhà.

Cô nở nụ cười dịu dàng, khắc chế xúc động muốn nắm tay của anh, nhẹ giọng nói: "Mọi người trò chuyện đi, con đi giúp mẹ."

Cha An chỉ cười không nói, cúi đầu đặt sự chú ý ở trên bàn cờ, thật lâu sau đó, nghe ông nói: "Thạc Lương, tài đánh cờ của con rất có tiến bộ." Hơn một năm trước hai người đánh cờ với nhau, khi đó Tịch Thạc Lương hầu như bại thật thê thảm, nóng lòng cầu thành không nói, đáng nói hơn là không hề có sách lược, bây giờ thì cách không lâu, tài đánh cờ của anh xem như là đột nhiên tăng mạnh.

Cha An cũng không biết, ở phương diện này kỳ thực Tịch Thạc Lương vốn không có hứng thú, nhưng thương trường như chiến trường, để lĩnh ngộ một thứ gì đó, anh mới từ từ bắt đầu học cách chơi cờ, để tôi luyện bản thân nắm chắc phương pháp tiến lùi phòng thủ.

Tịch Thạc Lương cười khiêm tốn, nói: "Chênh lệch quá lớn, suy cho cùng vẫn không phải là đối thủ của bác An." Nói xong tay nâng quân cờ hạ xuống, ăn đối phương một quân.

Cha An cười cười, "Không hẳn như vậy, chênh lệch lớn hơn nữa cũng là có giới hạn. Bác già rồi, sớm muộn gì cũng bị vượt qua." Trong lời nói dường như tỏ ra bảo vệ lão tướng, để tránh bị anh lấy đi một quân.

Nghe ra ý tại ngôn ngoại của cha An, Tịch Thạc Lương vỗ trán, đang muốn nói lại nghe cha An nói tiếp: "Trương truyền cờ tướng là kết quả tranh chấp của Tần mạt Hán Sở, Hán tin phát minh cờ tướng, là vì rèn luyện cho tướng sĩ khả năng đánh trận." Hơi suy nghĩ chút, hạ xuống một quân, "Bởi vì cái gọi là thương trường như chiến trường, con lựa chọn cờ tướng tinh tâm là đúng." Cha An làm như nhìn thấu anh, ngược mắt nhìn anh, "Nhưng đánh trận đừng nên quá độ, nên lùi một bước thì cũng không cần quá cố chấp đi truy đánh tới cùng, đại trượng phu phải có được dân được." Ý ở ngoài lời, anh không cần quá chấp nhất, có một số thứ lùi một bước mới là trời cao biển rộng, bao gồm quan hệ với Dĩ Nhựt, nhất định phải có người nhượng bộ, mà con gái của mình rõ ràng đã không đường thối lui, hiện tại thì, chính là xem anh lựa chọn mà thôi.

Tịch Thạc Lương làm như cảm nhận được dụng tâm lương khổ của ông cụ, quân cờ cầm trên tay do dự một chút, hạ xuống vị trí không phải là suy nghĩ trong lòng trước đó, trong nháy mắt cha An sáng tỏ lĩnh ngộ của anh, nở nụ cười vui vẻ, vỗ vỗ bờ vai của anh, cao giọng nói: "Thạc Lương, Dĩ Nhựt là đứa bé đơn thuần, con nên thay bác chăm sóc nó thật tốt, không được để nó chịu ủy khuất."

Tịch Thạc Lương nghiêm mặt, trịnh trọng gật đầu, trầm giọng nói: "Xin bác An yên tâm."

Từng chữ từng câu của hai người đàn ông đã nói đều không có thoát khỏi lỗ tai của An Dĩ Nhựt, đứng ở trong nhà bếp, cô cố dụi dụi mắt. Cha vì yêu thương con gái hạ xuống đáng về uyển chuyển khuyên Tịch Thạc Lương vứt bỏ cái gọi là khác địa vị xã hội, chỉ cần anh chịu lùi một bước, tình yêu của bọn họ chính là một vùng trời sáng. Cảm nhận được dụng tâm lương khổ của cha, An Dĩ Nhựt muốn khóc.

Tình yêu của cha mẹ, vĩnh viễn đều là không vụ lợi nhất. Cho dù là cũng không phải vô cùng vừa ý, cho dù là bởi vì anh xem nhẹ mà lòng tồn tại bất mãn, lại vẫn bận tâm đến cảm nhận của con gái, chỉ cần là cô yêu, bọn họ đều vui lòng chấp nhận, thậm chí là nhượng bộ.

Tôn trọng như vậy, khiến cô lộ vẻ xúc động. Cúi đầu giúp mẹ bày bát đĩa, ánh mắt đã không thể khống chế được mà phủ một tầng hơi nước.

Trong bữa tiệc, má An rất nhiệt tình kêu Tịch Thạc Lương dùng bữa, nụ cười thân thiết hoàn toàn không xem anh là người ngoài, mà cha lại càng chủ động tìm đề tài nói chuyện với anh, ngược lại An Dĩ Nhựt thì, im lặng đi thường.

Bỗng nhiên, cô rất thương cha mẹ của mình, vì cô, họ thật sự sẵn lòng trút hết tất cả, cùng lúc đó, cô cũng rất thương Tịch Thạc Lương, anh có thể đi ra bước này cũng không dễ dàng, nhìn thấy nét mặt chuyên chú trao đổi với cha, cô có thể cảm nhận được khổ cực của anh, dưới bàn cơm, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Về mặt của Tịch Thạc Lương như thường, lòng bàn tay hơi cuộn lại, nhẹ nhàng nắm lại một cái lại nhanh chóng nói ra, An Dĩ Nhựt cúi đầu ăn cơm, mắt đã hoàn toàn ẩm ướt.

Tâm tình của cha An thật tốt, Tịch Thạc Lương không thể từ chối, uống hai ly với ông cụ. Tửu lượng của anh vốn kém, lại cộng thêm ban ngày đã uống không ít, lúc hạ bàn ăn thì đã hơi say, nhưng lại không quên vẫn còn có chuyện nghiêm túc muốn làm, vì thế, sau khi An Dĩ Nhựt giúp má An thu dọn đồ ăn xong, dắt tay của cô đứng ở trước mặt hai vợ chồng già, từ trong túi quần tây lấy ra một hộp nhưng màu đỏ đã được chuẩn bị sẵn.

An Dĩ Nhựt kinh ngạc nhìn anh lấy ra chiếc nhẫn ấy, trong lúc hoảng hốt nghe được anh nói: "Bác An, con sẵn lòng chăm sóc Dĩ Nhựt cả đời, hy vọng hai bác tin tưởng con, giao con gái cho con."

Hoàn toàn không biết cha An trả lời thế nào, chỉ biết là Tịch Thạc Lương nở nụ cười, nụ cười ấy có cảm giác như trút được gánh nặng, sau đó nắm tay cô để tới bờ môi nhẹ nhàng hôn xuống, giọng nói rất dịu dàng: "Dĩ Nhựt, em bằng lòng gả cho anh chứ?"

Rốt cuộc vẫn đợi được ngày này, cuối cùng anh cũng mở miệng cầu hôn cô.

Mắt An Dĩ Nhựt đỏ lên, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Dùng lòng ngón tay khẽ lau nước mắt cho cô, Tịch Thạc Lương lặp lại: "Dĩ Nhựt, em bằng lòng gả cho anh chứ?"

Một giọt nước mắt chảy xuống mu bàn tay của Tịch Thạc Lương, anh có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng của giọt nước mắt ấy, trong phút chốc, đáy lòng mềm mại bị xoắn lại một góc, sao anh có thể xem nhẹ cô như vậy? Cô chấp lương lự lâu như vậy mới bằng lòng bước ra bước này?

Xoay người lại nhìn về phía hai vợ chồng già, thấy bọn họ gật gật đầu khích lệ, anh cười từ tốn mà lại kiên định đeo nhẫn vào trong tay cô, "Dĩ Nhựt, tin tưởng anh có thể cho em hạnh phúc."

Đây là lời nói An Dĩ Nhựt nghe được rõ nhất, hoàn toàn đã quên sự hiện diện của cha mẹ, càng đã quên e lệ rụt rè, cô nhào vào trong lòng anh, nước mắt hạnh phúc rơi ở trước ngực anh.

Cho đến lúc này, Tịch Thạc Lương mới biết An Dĩ Nhựt chờ anh mở miệng chờ đến cơ hội muốn tuyệt vọng, đối với lạnh nhạt của anh, không phải cô

không hay biết, mà từ đầu tới cuối cô không làm rõ, là không muốn cho anh áp lực, sợ anh lại vứt bỏ cô mà đi.

Cho đến tối nay, cha An và má An mới biết con gái yêu người đàn ông trước mắt biết bao nhiêu, con gái rung rung cười làm lòng họ đau nhói, vì yêu anh, suy cho cùng cô ngấm ngấm chịu đựng bao nhiêu? Song, cho dù bọn họ cũng không quá vừa lòng, vẫn hóa sự đau lòng thành nhiều tiếng chúc phúc.

Không có gì quan trọng hơn so với hạnh phúc của con gái.

An Dĩ Nhược tiễn Tịch Thạc Lương ra cửa, đi xuống lầu mới biết được anh không có lái xe, đỡ anh, cô hỏi: "Sao không lái xe? Anh gọi xe tới?"

Tịch Thạc Lương gạt đầu, một tay chống tường, vậy cô ở giữa anh và bức tường, dịu dàng nói: "Sinh nhật vui vẻ, Dĩ Nhược."

Vòng ở trên eo của anh, thân thể hơi nghiêng tới trước, lộ ra cổ tuyết trắng dưới cổ áo, cô trả lời: "Thạc Lương, đây là quà sinh nhật tốt nhất mà em nhận được."

Lời thề của anh, hứa hẹn của anh, cô muốn kết cục, hành động anh tặng lễ vật cho cô vào ngày sinh nhật hôm nay, cô chưa từng hạnh phúc như vậy như tối nay.

Anh cúi thấp đầu, hơi nhắm hai mắt hôn lên môi của cô, ấy là dạng không coi ai ra gì dịu dàng và triền miên.

Nụ hôn này khác với thân mật ngày thường, xen lẫn tính ần nhẩn cùng đau buồn, dẫn đến quần quít vô hạn như có như không khúc mắt cùng suy nghĩ, có lẽ, bọn họ đều không biết trong lòng hai bên điên cuồng vén lên gọn sóng, có lẽ, hai người đều có ý mượn từ đôi môi mềm mại, cùng nhiệt độ lẫn nhau ấy, vuốt lên đầu quả tim bất an cùng lo lắng.

Khi đôi môi hơi tách ra, trán chống vào nhau, Tịch Thạc Lương vuốt ve tóc của cô, thờ gấp thấp giọng hỏi: "Trách anh sao?" Anh lạnh nhạt, anh xem nhẹ, anh ghen tị, anh giận dữ, cô có rất nhiều lý do trách anh.

Hai gò má của An Dĩ Nhược đỏ hồng như máu, khẽ gạt đầu rồi lại lắc đầu, nghiêng đầu vùi mặt ở bên gáy của anh, hơi thở ấm áp vuốt ve da thịt của anh, cô thì thầm nói: "Trách anh vĩnh viễn không bù được yêu nhau." Cô là trách anh, trách anh không chịu nghe cô giải thích, trách anh không tin tưởng cô, trách anh bỏ lại cô mà rời đi, cũng trách anh một ngày một đêm chẳng hỏi han, nhưng, những trách cứ này đã tan thành mây khói vào lúc anh đến nhà.

Sợi dây ẩn ở chỗ sâu nhất trong trái tim của Tịch Thạc Lương tức khắc run lên, ánh mắt mềm mại dị thường, cánh tay hơi thu lại, nhẹ nhàng ôm lấy cổ của cô, môi phủ ở bên tai cô, "Dĩ Nhược..."

Một tiếng thì thầm dịu dàng, dễ dàng làm tan rã ý chí của cô, theo bản năng An Dĩ Nhược tiến sát vào lòng anh, hấp thu tí ti ấm áp trên thân thể của anh.

Đêm đầu hạ, gió rất lạnh, nhưng, họ ôm nhau lại hoàn toàn không phát giác.

Lẳng lẳng ôm nhau hồi lâu, Tịch Thạc Lương nói lỏng tay, "Trở về đi, coi chừng bị cảm, sáng ngày mai anh tới đón em đi làm." Cô chuyển về nhà đi làm không tiện như xưa, anh thì mi mi nghĩ tới điểm ấy, quyết định hàng ngày tới đón cô.

Cô thuận theo gạt đầu, ân cần vuốt vuốt áo khoác của anh, thì mi dẫn dò: "Về nhà gửi tin nhắn cho em, đừng để em lo lắng."

Anh cười, "Được, anh gọi điện đến."

Nhìn xe taxi rời đi, cô nở nụ cười dịu dàng, quần chặt áo khoác xoay người vào trong nhà.

Đi lướt qua bảo an trực ban trước thang máy, tiếng bước chân xa xa đột nhiên tới gần, An Dĩ Nhược đứng ở trước thang máy, chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy sau đầu nặng trĩu đau âm ỉ.

Ngay trước mắt chìm vào trước bóng tối, An Dĩ Nhược nghe được có người nhẹ giọng nói: "Tôi phải dẫn cô đi." Sau đó, thân thể bị người nhẹ nhàng ôm lấy.

Yên tĩnh bao trùm đêm tối, trăng sáng chiếu xuống cả vùng đất, bước ngoặt vận mệnh đã phát sinh ở một khắc này...

Đêm hạnh phúc, An Dĩ Nhược cứ như vậy bị mang đi xa nhà, bắt đầu trải qua cuộc sống giống như sống trong địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thiên sứ ác ma

Đập vào mắt, đã là màu đen bao la bát ngát, màu sắc thuần túy lan tràn tới đáy lòng, dồn nén đến cô thờ không nổi, cau mày, cô ngủ cực không an ổn. Không biết là đau đớn, hay là cảm giác mê mang dẫn dắt, vô thức mà khẽ rên rì ra tiếng, ngón tay giật giật mấy lần không thể phát hiện, lờ mờ mê sáng một tiếng, lại mê man.

"Còn tưởng rằng cô tỉnh." Khóe môi của người đàn ông hơi câu lên, nghiêng ngấm nhìn dung mạo người phụ nữ ngủ trên giường giống như một đứa trẻ, ngón tay thon dài vuốt ve mặt của cô, cuối cùng dừng ở ngoài □ trên xương quai xanh, làm như quyến luyến không rời, nhiều lần khẽ vuốt.

"Thiếu gia!"

Người đàn ông nhíu mày từ từ dời mắt đi, rất không hài lòng bị quấy rầy vào lúc này.

Thủ vệ cung kính đứng ở cạnh cửa, dè dặt cẩn trọng giương mắt, nhìn thấy vẻ mặt của chủ nhân không vui, vội vàng cup mắt xuống, nhắm mắt nói: "Thiếu gia, Đan Nhất tiên sinh đến đây rất lâu rồi, người xem..."

"Cho ông ta vào đi." Người đàn ông nhắm mắt, thu lại vẻ dịu dàng nhợt nhạt trong mắt, vén vén góc chăn cho người phụ nữ, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc Đan Nhất vào thì nhìn thấy Cố Dạ nằm thanh thoi trên một chiếc ghế mây ở ban công, ông biết Cố Dạ cũng không muốn gặp ông, có lẽ hôm nay tâm tình của anh tốt, nếu không thì cho dù ông đợi đến trời tối, đợi đến ngày mai, đàn ông cũng nhất định không để ý tới. Nâng bước đi đến trước người anh, cho dù Cố Dạ từ từ nhắm hai mắt, Đan Nhất vẫn khom người chào anh, anh chính là đại biểu cho quyền lực cao nhất của gia tộc này, đối với anh, không ai dám không cung kính.

"Thiếu gia." Đan Nhất kéo ra một nụ cười lên tiếng gọi, Cố Dạ miễn cưỡng mở mắt ra, lười nhác mỉm cười: "Ồ, Đan tiên sinh đến đây à."

"Mấy ngày hôm trước trời mưa quá lớn, đường núi không dễ đi, lại nghe nói thiếu gia ra cửa, cho nên hôm nay cố ý đến thăm người, thiếu gia gần đây thân thể tốt không?" Giọng nói cung kính, vẻ mặt ôn hòa.

"Ngài ngồi đi." Cố Dạ cười cười, đưa tay ý bảo ông ngồi, "Làm phiền Đan tiên sinh rồi, theo lý mà nói ngài là trưởng bối, nên do tôi đi thăm hỏi ngài." Ngoài miệng nói như thế, trong lòng lại cười lạnh một cái, nghĩ thầm ông chính là một lão già độc nhất, trong gia tộc lại có mấy người chơi vòng được ông.

"Thiếu gia, gần đây tin đồn căng thẳng, người xem hàng trong tay chúng ta có nên trì hoãn một thời gian lại ra tay hay không." Đây là mục đích Đan Nhất tới hôm nay, thành A có chuyện lớn xảy ra, tổn thất một lượng lớn hàng không nói, Tam tiểu thư người mất, Nhị tiểu thư lại bị bắt, lúc này thật sự không nên làm bừa.

Lướt qua người hầu bưng trà lên tới một cái, Cố Dạ mỉm cười nói: "Đan tiên sinh trở nên nhất gan như vậy từ lúc nào?" Chuyện Cố Dạ anh quyết định không ai thay đổi được, ông cho rằng ông tự mình đến đây chào hỏi mình sẽ nể mặt ông? Cây già lên mặt.

"Thiếu gia, giao dịch ngoại thành hai năm qua đều là Nhị tiểu thư phụ trách, hiện tại cô xảy ra chuyện, tạm thời chưa có chọn được người thích hợp, cho nên..." Đan Nhất vội vàng muốn giải thích gì đó.

Sắc mặt Cố Dạ hơi thay đổi, ưu nhã nâng tay ngăn lại lời nói kế tiếp của ông, "Tiêu Nhiên sẽ trở lại rất nhanh thôi, đến lúc đó để cho cô ấy lấy công chuộc tội, không cần hàng trở về thì dùng mạng đến đền. Đây là quy củ trong nhà, đối xử bình đẳng." Trong nháy mắt, vẻ mặt lạnh lùng, ném ra lời nói không hề có độ ấm.

Đan Nhất nhíu chặt mày, giương mắt nhìn ông chủ trước mặt, đáy lòng phát rét.

Cố Dạ là con của Cố lão gia, cũng là con trai độc nhất của người sáng lập gia tộc, hai chị em Tiêu Nhiên và Tiêu Vũ là con gái nuôi ông già nhận nuôi, em nuôi của anh, hai năm nay luôn phụ trách giao dịch hàng, về phần anh, từ trước đến nay là không có lộ diện, cho nên, mặc dù người trên đường nghe nói qua tên của Cố Dạ, hơn nữa hầu như là nói sự thay đổi của bóng đêm, nhưng thật sự gặp qua người của anh cũng là ít lại càng thêm ít, nhưng đối với tác phong làm việc cực kỳ máu lạnh của anh cũng có nghe thấy, mà hành tung của anh cũng thần bí ngoại trừ vệ sĩ bên người, không người nào có thể biết.

Lúc trước vì nhận vụ làm ăn này chiều theo ý người mua chọn thành A tiến hành giao dịch, Tiêu Nhiên dẫn theo em gái đi trước, song, hai chị em họ cùng đi, chẳng những đã đánh mất hàng, hiện tại người cũng chỉ có thể về một, khó tránh khỏi lòng người có chút hoang mang. Hơn nữa mặc dù Tiêu Nhiên trở về cũng là cửu tử nhất sinh, mà cả đời này, thì phải xem Cố Dạ có nhớ tới tình nghĩa anh em kết nghĩa này hay không.

Nghe xong những lời nói của Cố Dạ, Đan Nhất cảm thấy hy vọng của cuộc đời này dường như cũng trở nên như có như không. Ông thật sự đoán không ra ý nghĩ của người chủ trước mặt này, ở trong lòng anh rốt cuộc có để tâm người trong lòng hay không đây?

"Nhị tiểu thư lúc nào thì tới?" Cũng không bắt ngờ Tiêu Nhiên thoát hiểm, Đan Nhất hiểu rõ lần này Cố Dạ tự mình xuống núi hẳn là có chuẩn bị mà đi.

Cố Dạ cười thần bí, "Tôi đây thật đúng là tính không được, có thể cô ấy cố ý trì hoãn thì phải xem tâm tình của cô ấy rồi." Nhíu mày nhìn Đan Nhất, anh nói: "Cô ấy muốn giải quyết người đàn ông của cô ấy trước, nếu không thì lần này đi ra ngoài thật sự là hao binh tổn tướng." Nếu như cô ấy cố tình kéo dài, anh sẽ chơi cùng cô, dù sao anh có được chính là sự nhẫn nại, nhất là mang về người phụ nữ kia. Nghĩ đến An Dĩ Nhục, anh cong môi cười, trong mắt lộ vẻ dịu dàng.

Đan Nhất không biết đối với anh em họ rốt cuộc đang chơi trò gì, đối với Cố Dạ, ông cơ hồ là nhìn từ nhỏ đến lớn, tính tình cáu kỉnh của anh hoặc ít hoặc nhiều ông hiểu một chút, về phần Tiêu Nhiên, số lần gặp mặt cũng không nhiều, ông chỉ nhớ rõ đó là một người phụ nữ thích chơi trò chơi giết

người, gọi cảm mà lại quyến rũ.

"Đan tiên sinh về nghỉ ngơi đi, chuyện hàng tôi tự có chừng mực." Thấy Đan Nhất làm như còn có lời muốn nói, Cố Dạ thu lại nụ cười, "Thế nào, cần tôi phái người tiễn Đan tiên sinh đoạn đường?"

"Không dám phiền thiếu gia, Đan Nhất đi về trước, quý rầy cậu nghỉ ngơi rồi." Đan Nhất không dám nhiều lời nữa, khom người lui ra ngoài, ánh mắt của Cố Dạ dừng ở trên cửa rất lâu, lúc quay đầu mặt lộ vẻ không vui, thật sự là một lão già tinh ranh, ngay cả chuyện của anh cũng muốn quản sao? Nâng tay gạt bộ đồ trà trên bàn xuống, từ từ nhắm hai mắt điều hòa hơi thở.

Nghe được tiếng động bên trong phòng, người hầu nhủ mày đứng ở bên ngoài không dám đi vào, cũng không nhớ rõ đây là bộ trà thứ mấy bị đập nát tháng này. Mãi đến bên trong hoàn toàn yên tĩnh lại, người hầu rón rén đi vào, lu loát thu dọn xong bộ trà vỡ vụn, nhanh chóng thay một bộ mới cho chủ nhân.

Lúc ăn cơm tối, Cố Dạ tự mình bung đĩa thức ăn bước đi thong thả vào trong phòng, An Dĩ Nhựt hoàn toàn đã tỉnh, lúc này đang quần chân co rút ở bên giường, thấy người đàn ông xa lạ đi vào, cô hoảng sợ co rút lại.

Người hầu tiếp nhận đĩa thức ăn xoay người đứng ở một bên, Cố Dạ nhủ mày, khỏe môi hơi cong nhìn vào khuôn mặt chưa khôi phục huyết sắc của người phụ nữ, trong đầu lóe lên một từ, dịu dàng. Đúng vậy, anh bắt người phụ nữ này về, đúng, cô ấy gọi là An Dĩ Nhựt, hiện tại là người phụ nữ của anh, cực kỳ dịu dàng. Giống như một búp bê pha lê yếu đuối giữa đầu nhìn anh, vẻ kinh sợ trên mặt nhìn một cái không sót gì.

Cô thật sự rất đẹp. Một loại đẹp sạch sẽ.

Anh đến gần cô ngồi xuống, duỗi cánh tay dài ra ôm lấy cả người cô và chân cùng cuộn vào trong ngực, ngón tay thon dài không an phận dò xét về phía eo của cô, tỉ mỉ sờ soạng.

"Thả tôi ra." An Dĩ Nhựt hoàn hồn, nghiêng đầu trừng anh, muốn đưa tay dè lại tay của anh.

Đối với phản kháng của cô, người đàn ông chẳng những không tức giận, ngược lại nở nụ cười ám áp: "Thật sự là người phụ nữ không nghe lời." Nói xong, không để An Dĩ Nhựt kịp phản ứng, xoay người đè cô ở dưới thân, nụ hôn tỉ mỉ rơi ở bên gáy, bàn tay to thuần thục kéo xuống dây buộc áo ngủ của cô.

"Đừng... Thả tôi ra! Khốn kiếp!" Mắt An Dĩ Nhựt tròn đến rất lớn, thất kinh chống đẩy trên người của người đàn ông, nghiêng đầu muốn né tránh nụ hôn mang tính xâm lược của anh.

Người đàn ông cũng không miễn cưỡng, nén cười vui mặt ở trên gáy của cô, ôm cô vào lòng giống như ôm một đứa trẻ, "Đừng mưu tính phản kháng tôi, ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ cho cô cực kỳ thoải mái mà sống sót, uh?" Giọng nói rất mềm mại, như là đang dỗ dành người phụ nữ yêu quý, nhưng lại khiến đáy lòng An Dĩ Nhựt phát rét.

"Anh đứng dậy đi, đừng đè nặng tôi." An Dĩ Nhựt nhanh chóng chỉnh đốn lại suy nghĩ, muốn nhanh chóng làm rõ mình đang ở chỗ nào, lại xảy ra chuyện gì, vì sao mình lại ở chỗ người đàn ông xa lạ này.

Cố Dạ đối với bình tĩnh của cô quả thật là có chút hứng thú, một tay chống đỡ đầu, tay phải khẽ khoát lên eo của cô, cười hỏi: "Muốn biết cái gì? Hỏi đi tôi trả lời cô." Tâm hồn quý mê hoặc, anh cảm thấy cần phải giải thích tại sao cô lại ngủ trên giường của anh.

Muốn chuyển đi tay không an phận của anh ở trên eo, bắt đắc dĩ sức lực không bằng người, An Dĩ Nhựt từ bỏ gãy giữa, ngẩng nhìn bốn phía, phòng ngủ rộng rãi sáng ngời, đồ dùng trưng bày trong nhà cũng không nhiều, đặc biệt là có vẻ trống trải. Giữa phòng ngủ, hiện tại cũng là cái giường lớn bọn họ đang nằm làm cho người ta hồi tưởng miên man, cực kỳ mờ ám, nếu như không phải drap giường, chăn mền, bao gối để là màu đen, cô sẽ càng sợ hơn.

Nhủ chặt lông mày, nhìn khuôn mặt rất điển trai trước mặt, An Dĩ Nhựt nhìn không được toàn thân nổi lên ý lạnh. Vùng giữa lông mày xinh đẹp đến có thể quá mức rõ ràng là rất dịu dàng, vì sao cô chỉ cảm thấy sợ hãi. Không phải chưa thấy qua đàn ông khôi ngô tuấn tú, tỷ như Tịch Thạc Lương, anh là loại quý ông nhả nhặn, tỷ như Mục Nham, tuấn lãng của anh là thuộc loại nam tính phóng khoáng, so với bọn họ, người đàn ông trước mắt lại là vẻ đẹp nữ tính, bộ dáng của anh ta quá xinh đẹp. Nếu như bọn họ không phải là gặp nhau dưới tình huống như vậy, nếu như anh ta không có xúc phạm cô giống như vừa rồi như vậy, có lẽ cô sẵn lòng ca ngợi anh ta vài câu.

"Đây là đâu?"

"Nhà tôi."

Miên cưỡng đối mặt với người đàn ông, An Dĩ Nhựt trừng mắt nhìn anh, "Tôi là hỏi anh, chỗ vị trí địa lý nhà anh."

Cố Dạ cười, cái loại không chút để ý: "Trên núi."

Đã nhân. An Dĩ Nhựt âm thầm mắng chửi, "Tại sao bắt tôi đến đây? Tôi cũng không biết anh. Còn nữa, ai giúp tôi thay quần áo, không hiểu biết được sự tôn trọng sao?"

"Tôi biết cô là đủ rồi." Đối với vô lý của cô, nụ cười bên khóe môi của người đàn ông dần dần sâu hơn, "Thiên kim thị trưởng thành A, An Dĩ Nhựt. Tân tú của giới thời trang, đội trưởng đội đặc cảnh xả thân giải cứu hồng nhan, bạn gái chính thức của lão tổng Hoàng Thái." Nhủ mày, anh nói: "Nhìn xem, tôi hiểu rõ cô hơn." Ánh mắt dừng ở áo ngủ cô mặc trên người, cong môi khẽ cười: "Về phần quần áo này, nếu như cô yêu cầu, tôi sẵn lòng cống

hiển sức lực giúp cô thay nó."

An Dĩ Nhựt mím chặt môi, hai tay túm chặt chăn mềm che ở trước người, "Anh là ai?"

"Cố Dạ." Cánh tay hơi thu hẹp lại, càng ôm chặt cô vào trong ngực hơn, thân thể mềm mại của cô dán vào anh, đường cong tinh tế khiến hạ thân của anh lập tức có phản ứng, ngón tay phác họa khuôn mặt cô, giọng nói của anh rất nhẹ rất dịu dàng: "Cô có thể gọi tôi là Cố Dạ." nói xong nghiêng người hôn xuống.

An Dĩ Nhựt nhanh chóng nghiêng đầu, nụ hôn của anh rơi ở bên má của cô, ngay sau đó, tay của anh hung hăng bóp chặt cằm của cô: "Chớ chọc giận tôi, sư tử nhỏ. Tôi luôn luôn thích phụ nữ nghe lời."

"Tôi không phải là người phụ nữ của anh, cách xa tôi một chút." Trong lòng cô cực kỳ sợ hãi, nước mắt cơ hồ sắp rơi xuống, "Có nghe thấy hay không, thả tôi ra, tôi không phải là người phụ nữ của anh." Gần như thẹn quá hóa giận, An Dĩ Nhựt dùng hai tay chống đẩy thân thể người đàn ông sắp sửa tới gần, vùng tay đánh vào mặt anh.

Sắc mặt Cố Dạ đột nhiên thay đổi, nghiêng người tránh đi, giữ chặt cổ tay của cô, giống như là muốn ngay lập tức bẻ gãy xương của cô, sau đó dùng sức kéo, ném mạnh cô từ trên giường đến trên thảm, giọng nói lộ ra cảnh cáo: "Phụ nữ nên thuận theo tốt hơn, bằng không chịu đau khổ chính là bản thân mình."

Cả người An Dĩ Nhựt đều giống như cái giá rời rạc, cô ngưỡng mặt lên, nén lại ý lệ trong mắt, quát cường hỏi: "Tại sao bắt tôi đến đây? Anh muốn thế nào?"

Người đàn ông thông thả ung dung bước xuống giường, ngồi xổm trước người cô, lướt nhẹ qua mái tóc dài lộn xộn trên trán cô, "Người phụ nữ đẹp như vậy nếu như làm tổn hại đến chỗ nào tôi cũng sẽ đau lòng." Về tức giận trên mặt nhanh chóng được thu lại, anh mỉm cười đỡ cô dậy, ngồi ở trên thảm dựa vào góc giường kéo cô vào trong ngực giữ chặt: "Tôi cần một bạn giường xinh đẹp, cho nên..." Hải lòng nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng luống cuống của người phụ nữ, cúi người dán sát mặt ở trên mặt non mịn của cô, "Lâu rồi tôi cũng chưa từng xuống núi, vì cô mới tự mình đi thành A, muốn biết tại sao không?". An Dĩ Nhựt lắc đầu, độ nóng trong lòng anh khiến thân thể cô không không chế được mà run nhè nhẹ, im lặng một lát, nghe thấy người đàn ông dịu dàng nói ở bên tai cô: "Tôi muốn cô trở thành người phụ nữ của tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quỷ mị như tu

Dostoyevsky[1] và Ostrovsky[2] đã nói qua: "Ai có thể không để ý tới sống chết, hẳn sẽ trở thành người mới. Ai có thể chiến thắng đau khổ và sợ hãi, chính hẳn có thể trở thành Thượng Đế."

[1] Dostoyevsky: là nhà văn nổi tiếng người Nga. Cùng với Lev Tolstoy, Dostoyevsky được xem là một trong hai nhà văn Nga vĩ đại thế kỷ 19.

[2] Ostrovsky: là một nhà văn quân đội nổi tiếng Liên Xô.

Zweig[3] còn nói qua: Sợ hãi là một mặt gương biến dạng, nó đem một lực vô cùng nhỏ này khuếch trương, ngẫu nhiên cơ bắp rung động trở nên lớn đến đáng sợ, rõ ràng như hình vẽ truyện tranh vậy, mà một khi sức tưởng tượng của con người bị kích thích, lại sẽ giống như một con ngựa thoát cương mà chạy điên cuồng, gạt bỏ đi tìm kiếm nhất, với mọi khả năng khó tin nhất."

[3] Zweig: là một nhà văn, nhà báo, nhà viết kịch và nhà viết tiểu sử người Áo nổi tiếng trên thế giới.

Lúc ngắt xiu, trong đầu An Dĩ Nhựt đột nhiên xuất hiện ra hai câu châm ngôn sợ hãi này, cô không mở miệng nói, nhưng trong lòng nhiều lần lẩm bầm, lẩm bầm.

An Dĩ Nhựt có chút kiên cường, nhưng cô cũng sẽ sợ hãi, từ chỗ sâu trong đáy lòng lan toả tới sợ hãi. Cô sợ cứ như vậy chết tại một cái nơi xa lạ này, bị người đàn ông ma quỷ có khuôn mặt thiên sứ này hành hạ đến chết.

Cảm giác mình giống như là một chiếc lá không nơi nương tựa, trước khi bị ngâm nước lạnh ăn mòn, đau đớn xuyên thấu qua thân thể của cô, An Dĩ Nhựt cảm giác mình giống như là bị người hung hăng ném từ trên cao xuống, cả người không có một chỗ da thịt lành lặn, máu thịt lộn lộn.

Thần trí mơ màng khôi phục lại chút tỉnh táo, cô nằm sấp trên mặt đất, mặc cho nước lạnh lẽo vô tình trút xuống đầu.

"Dĩ Nhựt." Người đàn ông hơi mím môi, nhẹ nhàng gọi lên tên của cô.

Giọng nói dịu dàng mềm mại truyền vào trong tai cô, có loại cảm giác sờn gai ốc, giọng nói dễ nghe như vậy mà lại xuất ra từ trong miệng của một ác ma.

Mãi đến lúc này, An Dĩ Nhựt mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, còn sống trên thế giới này, có lẽ thật sự không thể suy nghĩ một cách tuyệt đối để đi ứng phó hết thảy. Tựa như người đàn ông trước mặt, bộ dáng đẹp hơn nữa, vẫn là quý.

Anh nói: "Tôi muốn cô trở thành người phụ nữ của tôi."

An Dĩ Nhựt ngừng lại một chút. Sau đó, cô xoay người nhìn Cố Dạ có nhiều hứng thú nhìn mình, ngay sau đó, một nụ cười động lòng người hiện lên ở bên môi, hai người cứ nhìn nhau như vậy, An Dĩ Nhựt nhìn thấy trầm tĩnh của mình trong mắt anh ta, nhưng, càng trầm tĩnh như vậy là càng đang che giấu cảm xúc cuộn cuộn ở chỗ sâu trong lòng, cô nhìn anh từ từ áp mặt xuống, ngay tại phút chốc anh sắp phủ lên đôi môi mềm mại của cô, cô nhìn chăm chăm vào mắt của anh ta ung dung nói: "Anh đề ý đạt được một thi thể sao?"

Cố Dạ dừng lại động tác, thân thể cứng còng. Bọn họ tựa vào gần như vậy, gần đến hơi thở nóng rực của anh dễ dàng phả ở trên mặt cô, gần đến chớp mũi của bọn họ cơ hồ chạm vào nhau, hồi lâu sau, anh từ từ buông cô ra, chậm rãi đứng lên, tình cảm dịu dàng tràn đầy trong mắt dần dần bị ánh giá lạnh thay thế chỗ, "Tôi nên cho cô hiểu biết tôi trước." Anh mỉm cười nhưu mày, nụ cười này nhìn ở trong mắt cô không hề cười.

Ngay sau đó, ngón tay thon dài của người đàn ông bóp chặt cổ của cô, An Dĩ Nhựt đau đớn ngẩng mặt lên, hít thở nhất thời trở nên khó khăn, Cố Dạ lạnh lùng nhìn cô, như là một con ma thú nổi điên, cực kỳ giận dữ nói: "Muốn chết, hả? Giường của Cố Dạ không phải ai cũng có thể bò lên." Dừng một chút, anh cười tà mị, "Nhưng cũng không khó. Bàn giường của tôi chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện: một, phụ nữ. Hai, sống." Trên tay hơi dùng lực, hai lòng nhìn thấy sắc mặt người phụ nữ hơi tái nhợt, "Tôi muốn thứ gì cũng có hai kết quả, một thuận theo hoặc hủy diệt."

An Dĩ Nhựt thở hỗn hển ngược nhìn anh, ánh mắt quật cường không chịu khuất phục, há miệng thở dốc nhưng phát không ra tiếng, cô cảm thấy cái cổ của mình cũng sắp bị anh ta bóp đứt, thậm chí lơ mơ nghe được tiếng xương cốt gãy. Đau đớn nhắm mắt lại, giống như không có sợ hãi chờ đợi người đàn ông xử trí, chờ đợi cái chết buông xuống.

Cô không có sức phản kháng, cô cũng sẽ không thuận theo, cô thà rằng bị phá hủy.

"Mà tôi bây giờ còn chưa muốn hủy đi cô." Cố Dạ cong môi cười khê, lực tay hơi buông lỏng chút, "Tôi cam đoan đây sẽ là trò chơi kích thích. Khuôn mặt xinh đẹp thế này, thân thể dịu dàng thế này, nếu như cứ bị hủy như vậy... Chắc chắn chắc... Vậy thật sự là quá đáng tiếc rồi." Cố Dạ nghiêng đầu liếc nhìn cô, hơi thở nóng rực phất qua bên tai cô, anh nói chuyện say sưa: "Tôi sẽ dạy cô thế nào là khuất phục."

An Dĩ Nhựt hít thở khó khăn, ý thức có chút mơ màng, dĩ nhiên nghe không rõ anh còn nói gì. Trong lúc người đàn ông buông tay, thân thể mềm yếu của cô ngã xuống mặt đất.

Cố Dạ nhắm mắt, đưa tay lấy áo ngủ che khuất □ ở ngoài đôi chân cân xứng của cô, sau đó cúi người ôm cô lên, để mặt cô nhẹ nhàng tựa vào cổ của anh, anh vỗ nhẹ vào lưng của cô, khuôn mặt dịu dàng vuốt ve trán của cô, "Vì sao không chịu nghe lời? Vì sao lại cứ chọc giận tôi?" Trong lúc nói, giống như ôm đứa nhỏ vậy ôm cô ra khỏi phòng.

Song, hết thảy điều này cũng không kết thúc như vậy.

Cố Dạ cứ ôm cô như vậy, đi xuyên qua hành lang, qua vườn hoa, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của người hầu dọc đường, tự mình ôm người phụ nữ vào căn phòng tối đen ẩm ướt. Nơi đó không có giường, cũng không có chăn mềm, An Dĩ Nhựt cứ bị Cố Dạ vứt bỏ ở trên mặt đất như vậy, mê man ước chừng mười giờ.

Anh muốn cho cô một bài học, để cô vĩnh viễn cũng không quên được.

Lúc rời khỏi nơi đó thần trí vẫn còn hỗn độn, cô chỉ cảm thấy được dường như là bị người ném ra khoảng cách rất xa, sau đó bị ngã thật mạnh xuống mặt đất, lại sau đó, nước lạnh băng trút ở trên đầu và thân cô, cuối cùng, nghe được cái âm thanh đáng sợ ấy gọi tên của cô.

Người đàn ông tự phụ đó, ma quỷ đó. Anh ta không phải muốn bóp chết cô sao? Vì sao không có hủy đi cô?

Anh ta nói anh ta là Cố Dạ, anh ta nói để cô trở thành người phụ nữ của anh ta, nhưng cô vốn không biết anh ta là ai, thậm chí còn chưa có kịp hỏi vì sao chẳng biết tại sao bị anh ta bắt tới nơi này, mà suýt nữa bị anh ta bóp chết, lại bị anh ta giam lỏng giống như ngồi tù vậy.

Cố Dạ gọi một tiếng, thật lâu sau không thấy cô có bất kỳ phản ứng gì, ngồi ở trên ghế bành rộng rãi thoải mái, nhận lấy trà đậm người hầu đưa tới uống một hớp nhỏ, cười nhạt đứng dậy đi tới trước người cô ngồi xồm xuống, bàn tay to mơn trớn tóc quăn tựa như làn sóng chảy của cô, giọng nói yêu thương dịu dàng giống như cha vậy: "Tôi biết cô đã tỉnh, mở mắt ra nhìn tôi chứng minh cô có bao nhiêu kiên cường." Năm ngón tay gấp lại, nắm lấy tóc quăn của cô buộc cô ngẩng đầu lên.

Da đầu đau đớn khó nhịn, An Dĩ Nhựt từ từ mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt đẹp đẽ của người đàn ông không gì sánh nổi, cô ra sức hít thở mùi không có bị không khí ăn mòn, ánh mắt hồ hững cùng anh nhìn nhau, yếu ớt hỏi: "Anh muốn thế nào? Giết tôi đi, tôi không muốn trở thành người phụ nữ của anh."

Cố Dạ thần nhiên dời mắt, làm ra vẻ thương tiếc lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía cửa: "Tôi không giết người. Máu rất bẩn, tôi sợ bắn vào trên người." Anh cười, ý bảo cô nhìn qua phía cửa.

Cảm giác được tay nắm tóc mình hơi buông lỏng chút, An Dĩ Nhựt theo ánh mắt của anh nhìn về phía cửa.

Khứu giác vượt lên trước thị giác một bước có điều cảm giác được, một mùi tanh hôi khó ngửi phả vào mặt, khiến cô nhìn không được nôn khan mấy cái, thời gian quá dài không có ăn uống gì, cuối cùng chỉ nôn ra một miệng nước chua. Tầm mắt mơ hồ thoáng chốc trở nên tỉnh táo chút, An Dĩ Nhựt

nhìn thấy có người dắt một con súc vật đứng ở cửa, cô hoảng sợ mở to mắt.

Sói. Dĩ nhiên là sói.

Là con sói đen, thân hình dài nhỏ mà mềm mại khỏe mạnh, đầu lưỡi đỏ tươi vuren ra rất dài, sâu trong đôi mắt xanh hung ác tàn bạo bắn thẳng về phía mình.

Thân thể đột nhiên suy sụp căng thẳng, nước mắt của An Dĩ Nhựt rót cuộc kìm không được, giọt giọt chảy xuống.

Ma quỷ này muốn làm cái gì? Chẳng lẽ anh ta muốn để cho con sói này ăn mình sao? Trong phút chốc, cô dường như cảm giác được hàm răng sắc nhọn này cắn xé thân thể truyền đến từng con đau dữ dội.

Cố Dạ say sưa nhìn chăm chú vào khuôn mặt trắng bệch của cô, cười khê nói: "Con sói này dường như đói bụng rất lâu, cô nói xem, nếu coi cô như bữa sáng, sẽ ăn no chứ?"

An Dĩ Nhựt giật thót mình, thân thể không tự chủ được nhích lại về phía đằng sau, Cố Dạ thuận thế ôm cô vào trong ngực, ý cười trên mặt dần dần sâu hơn, suy cho cùng cô vẫn sẽ sợ, xem ra xương cốt của cô cũng không có nhiều cứng rắn, đúng là cô vẫn còn có sợ hãi.

Cô kiên cường hơn nữa, đúng là vẫn còn sợ đau, sợ chết.

"Đó là vật cưng của tôi, thích nó chứ?" Cho dù là câu hỏi, cũng không cần người phụ nữ trả lời, Cố Dạ nói tay tự ý nói: "Tôi thích sói. Dừng cảm như hổ, thông minh như cáo, uyển chuyển như chó." Dừng ánh mắt ý bảo người hầu dắt sói đến trước mặt.

Sắc mặt An Dĩ Nhựt trắng bệch như tờ giấy, thân thể theo bản năng muốn dịch chuyển đến phía sau. Có lẽ là cực yếu, có lẽ là thật sự bị sợ hãi, mắt thấy súc vật kia từng bước một tới gần, cô ngay cả nhúc nhích cũng không có sức.

Cố Dạ ngồi xổm ở sau lưng cô, đưa tay giữ đầu của cô ép vào trong ngực, "Sợ nó sao?" Nhẹ giọng cười, dơ tay sờ vào con sói đó.

Con sói này dường như nhận ra chủ nhân vậy, nghiêng đầu qua mặc cho anh ta vuốt ve, ánh mắt xanh bắn ra lại chớp mắt nhìn An Dĩ Nhựt không rời, làm như nhận định cô là con mồi của nó.

Cảm giác được nao núng của cô, Cố Dạ nắm lấy tay cô thò về phía con sói này, An Dĩ Nhựt nhất thời ghen ngào, "Đừng... Đừng..."

"Đừng sợ, nó là tôi nuôi, không dám lỗ mãng." Cố Dạ nắm chặt tay cô chạm vào bộ lông đen nhánh của con sói, An Dĩ Nhựt bật khóc, thân thể run rẩy đến càng lúc càng dữ dội.

Không để ý tới thứ thit của cô, Cố Dạ nắm lấy tay của cô lần lượt vuốt ve bộ lông của con sói, dịu dàng nói: "Mở to mắt, nó xinh đẹp biết bao."

Nếu như anh chỉ là muốn dọa cô, thì mục đích của anh đạt được rồi. Lúc này An Dĩ Nhựt cắn chặt môi dưới, nhắm chặt mắt dùng sức lắc đầu, cô không muốn nhìn, cô không dám. Cô mắng chửi anh ở trong lòng, kẻ điên này, sao anh ta có thể nuôi sói? Súc vật này cách cô gần như vậy, chỉ cần anh ta ra lệnh một tiếng, cô liền bị hàm răng sắc nhọn của nó cắn thành mảnh nhỏ.

Hải lòng nhìn thấy An Dĩ Nhựt sợ tới mức run rẩy, buông lỏng tay cô ôm cô vào trong ngực, ngừng đầu hỏi: "Bỏ đói bao lâu?"

Người hầu cung kính cúi đầu, đáp: "Suốt cả hai ngày."

"Hai ngày?" Cố Dạ nhú mày, vẻ mặt làm như không hải lòng lắm, trong đầu lại xuất hiện u uất ngoạm cắn máu tanh, sau đó vẻ mặt có vài phần say sưa, "Dĩ Nhựt, cô biết không, sói, nếu cực đói, cũng sẽ bị bức ra thú tính nguyên thủy nhất." Cảm giác được thân thể mềm mại trong lòng thoáng chốc trở nên cứng đờ, như là đắm chìm ở trong ý chí của mình, đánh mất hết thấy, anh dơ tay vẫy tay ra hiệu cho người hầu lui, ôm ngang cô lên: "Đừng sợ, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, đừng nói là sói, ai cũng không thể tổn hại cô, uh?"

Một giọng nói quý mị vang vọng ở bên tai cô, mạnh mẽ chống đỡ cuối cùng một tia ý thức dần dần mơ màng, An Dĩ Nhựt nghiêng đầu mê man.

Cố Dạ ôm cô trở về phòng, dùng chăn ấm đắp ở thân thể nhỏ nhắn yếu ớt lạnh băng của cô, "Tôi thích cô cũng không đại biểu tôi sẽ không đùa chết cô. Cho nên, đừng thách thức tính nhẫn nại của tôi." Yêu thương mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đáy mắt dâng lên dịu dàng hiếm thấy, mở miệng nói lại lạnh như gió đông giá rét thấu xương: "Lại không nghe lời, tôi sẽ để súc vật này cắn nát cô."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nói anh yêu tôi

Lúc An Dĩ Nhược bị Cố Dạ gãy vò đến sốt cao không giảm mê man chưa tỉnh thì ở sau khi An gia cùng Tịch Thạc Lương liền hệ với tất cả những người thân và bạn bè cuối cùng xác nhận cô là thật sự mất tích, ở sau khi hết hai mươi bốn tiếng đồng hồ Cục Công An đã lập án.

An Dĩ Nhược cứ như vậy biến mất vô căn cứ, ở hệ thống an ninh tốt đẹp của chung cư chính phủ bị người mang đi trong đêm sinh nhật hôm đó. Mễ Ngư và Trình Mạc Phi quả thực sốt ruột sắp điên rồi, hai người trì hoãn tất cả các show và biểu diễn, cố làm ra vẻ kiên cường mà cùng ở bên cạnh má An chăm sóc an ủi bà. Tịch Thạc Lương xưa nay trầm ổn cũng là thần trí lẫn lộn, sắp xếp xong chuyện công ty, cùng cha An cùng đi tới đi lui ở trong nhà và Cục Công An chờ tin tức.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trôi qua giống như là sinh mệnh của An Dĩ Nhược. Tất cả mọi người cảm thấy bất lực và sợ hãi, tin tức đáng sợ nào đó làm như lặng lẽ truyền đến, đè nén đến bọn họ không thở nổi. Song, bọn họ lại không thể không cắn chặt răng chịu đựng, cố vũ lẫn nhau tiếp tục chờ đợi.

Mễ Ngư nắm lấy tay má An: "Dì, đừng lo lắng, Dĩ Nhược người hiền có trời phù hộ, nhất định không sao." Lời nói còn chưa nói xong cũng đã nghẹn ngào, cô cũng sợ, gần đây liên tiếp xảy ra chuyện khiến cô sinh lòng sợ hãi, quay mặt đi nuốt ý lệ trở về, cô khàn giọng mắng nhỏ: "TMD, ai dám đã thương cô ấy tôi sẽ phết đi hần."

Trình Mạc Phi rút cuộc không chế không nổi, chạy tới ban công ngồi xổm xuống, hai tay che mặt khóc, Mễ Ngư đi theo đến vỗ vỗ lưng của cô, mắt đỏ an ủi bạn tốt khóc không thành tiếng: "Đừng khóc, Dĩ Nhược chưa từng làm một chuyện xấu, nhất định sẽ bình an trở về..." Lời còn chưa dứt, nước mắt ào trượt xuống một dòng: "Ông trời thật là mắt mù, sao cứ ham muốn nhiều về chuyện tôi tệ, điều này còn có kết thúc hay không."

"Tớ còn nói chờ cậu ấy thì đầu xong đến phòng làm việc giúp tớ, kết quả..." Nói được một nửa, Trình Mạc Phi bật khóc.

Ba cô gái quen biết nhau từ trung học, tính kỷ một chút, làm bạn đã hơn mười năm. Trong đáy lòng, lẫn nhau đã không đơn giản chỉ là bạn bè, các cô thân thiết đến còn thân hơn chị em ruột. Hiện tại Dĩ Nhược đã xảy ra chuyện, các cô ngoại trừ chờ đợi cái gì cũng không làm được, lập tức đã muốn sụp đổ rồi.

Sau khi Cục Công An bên này lập án lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp thành lập tổ điều tra, toàn lực truy tìm tầm tích của An Dĩ Nhược. Sân bay, nhà ga, bến xe, tất cả con đường trên đường cao tốc thông tới bên ngoài thành phố đều có bố trí nhân viên cảnh sát kiểm soát, mạng lưới rải đầy trời đất, song, rải đi thiên la địa võng này lại giống như mò kim đáy biển, không hề thu hoạch. Bọn họ không biết, thực ra ở đêm An Dĩ Nhược mất tích đó đã bị Cố Dạ dùng máy bay trực thăng mang đi xa thành phố A, bây giờ đang ở ngoài biên giới Trung - Miến ngàn dặm xa xôi chờ đợi cứu viện.

An Dĩ Nhược bất vô âm tín giống như là nhân gian bốc hơi vậy, lúc Mục Nham biết được tin tức đã là sau khi cô mất tích bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

"Cậu nói cái gì?" Ánh mắt sắc bén khóa chặt Đại Lực, Mục Nham không thể tin trầm giọng hỏi: "Cậu nói ai mất tích rồi hả? An Dĩ Nhược?" Khó trách cô không có tới thăm anh, anh nằm ở trên giường chờ hai ngày cũng không thấy cô đến, còn tưởng rằng là bị thái độ lãnh đạm của anh chọc tức, bất kể thế nào cũng không nghĩ tới cô lại mất tích.

"Phải. Chính là An tiểu thư." Đại Lực gật đầu, "Cấp trên đến đây chỉ thị, muốn từ đội của chúng ta điều động nhân lực trợ giúp làm việc."

Mục Nham sắc mặt đột biến, hoàn toàn không để ý đến vết thương sẽ căng đau, đột nhiên xốc lên chần mền xuống giường, vừa đi ra ngoài vừa ra lệnh: "Đi làm thủ tục xuất viện cho tôi, bây giờ tôi trở về trong đội."

"Thủ lĩnh?" Đại Lực tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, phản ứng kịp thì kéo cánh tay của Mục Nham, lo lắng khuyên: "Thủ lĩnh, vết thương của anh nặng như vậy bây giờ không nên đi lại, trong đội đã phái nhân lực, anh..."

"Ít nói nhảm, cậu là thủ lĩnh hay tôi là thủ lĩnh?" Không biết sức lực ở đâu tới, còn có chút suy yếu Mục Nham quăng tay anh ta ra, sắc mặt ảm đạm nhìn Đại Lực, giọng ảm trầm: "Đi làm thủ tục xuất viện." Giọng nói kiên định đến không để cho Đại Lực khuyên thêm một câu nào nữa.

Nhìn vẻ mặt âm hàn hiếm có của Mục Nham, Đại Lực thất vọng gãi gãi tóc, bước nhanh lao ra làm thủ tục xuất viện cho anh. Một tiếng sau, sau khi trúng đạn nghỉ ngơi chưa đầy bốn ngày Mục Nham mặc bộ đồ đặc cảnh ngồi ở trong phòng thẩm vấn, ngồi đối diện với gương mặt tái nhợt của Tiêu Nhiên.

"Cô biết tầm tích của An Dĩ Nhược." Không phải câu hỏi, trong giọng nói khẳng định khiến hai nhân viên cảnh sát có mặt kinh ngạc, Mục Nham nắm chặt tài liệu trong tay, trầm giọng hỏi: "Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu." Thấy Tiêu Nhiên nhếch môi cười, chưa kịp để cô mở miệng, anh lạnh giọng: "Chớ qua loa nói với tôi cô không biết, tôi còn không có đàn như vậy." Làm như nhìn thấu tâm tư của cô, một câu vô nghĩa của Mục Nham cũng không có.

Ngẩng đầu đón nhận ánh mắt lạnh lùng của anh, Tiêu Nhiên cười rạn rờ: "Tôi cũng không biết, anh có thể làm gì tôi?" Giọng nói khiêu khích khiến Mục Nham cố nén lửa giận âm âm nổi lên, cô ấy mất tích bốn mươi tám tiếng đồng hồ, cô ấy lại mất tích lâu như vậy?

Cặp hồ sơ cầm trong tay ném "bốp" đến trên mặt bàn, anh hít sâu, lại hít thở, "Không có mấy người có dũng khí dám ở trong chung cư của chính phủ mà bất cóc." Đã cùng thị trưởng An và Tịch Thạc Lương gặp mặt qua, đã làm rõ ràng tương tác đôi với tung tích của An Dĩ Nhược trước khi chuyện xảy ra, Mục Nham có thể khẳng định An Dĩ Nhược bị người bắt đi ở trong chung cư nhà mình. Mục Nham khẳng định là người của Tiêu Nhiên mang cô ấy đi, mục đích đương nhiên là cô bị bắt, nhưng vì sao trì trệ không có động tĩnh gì, Mục Nham nghĩ mãi không xong, cũng vì vậy vô cùng sốt ruột.

Hài lòng nhìn thấy được tức giận của anh được khơi lên, Tiêu Nhiên cười thần bí, nụ cười này có chút quỷ dị mê hoặc, giọng điệu thoải mái làm cho đáy lòng người ta phát lạnh: "Chung cư của chính phủ thì sao, ra khỏi phạm bấy như thường." Thân thể hơi nghiêng tới trước, cổ ý hay vô ý má tới gần Mục Nham, làn môi phủ ở bên tai của anh, dùng âm lượng chỉ có hai người mới có thể nghe được nói: "Anh nói xem có phải cô ấy đã chết rồi hay không."

Nghe vậy, khước môi người đàn ông mím thành một đường, thân thể cứng còng đứng thẳng ở nơi đó, bên trong phòng thăm vấn yên tĩnh nghe được tiếng hít thở nặng nề của anh, im lặng đủ để khiến người ngạt thở, gắng có kéo dài lâu đến năm phút, sau đó, anh định thần đứng thẳng người, bóng lưng cao ngất trong lúc vô hình khiến người ta áp lực, Mục Nham về mặt nghiêm nghị mở miệng: "Điều kiện gì, nói." Chỉ cần có điều kiện còn có đường sống, đừng có cái gì cũng không nói, vậy sẽ làm cho anh không thể nào xuống tay.

Khi biết được tin An Dĩ Nhược mất tích, Mục Nham nhận định việc này hẳn là có liên quan đến Tiêu Nhiên, anh đương nhiên sẽ không xem nhẹ tổ chức buôn lậu thuốc phiện lớn nuông chiều sau lưng cô, với tư cách "Thành viên gia tộc" Tiêu Nhiên là trợ thủ đắc lực của anh kết nghĩa của cô, trong tay cô nắm giữ tài liệu đủ để chặt đứt đường sống của bọn họ, bọn họ sẽ không mặc cho cảnh sát trị tội của cô, chẳng qua là anh thật không ngờ bọn họ hành động thần tốc như thế, thậm chí không thể chờ thương thế của Tiêu Nhiên tốt hơn một chút động thủ lần nữa, đã đem mục tiêu lần nữa khóa chặt ở An Dĩ Nhược.

Vì sao lại cứ là cô ấy? Vì sao nhất định phải quán cô ấy vào? Nghĩ đến trước và sau khi liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Mục Nham hối hận vì sao ở sân bay chọn cô đến diễn vở kịch vui này.

Nếu như anh biết, nếu như anh biết, có phải tất cả sẽ được bỏ cứu kịp? Anh sợ suýt, anh nên nhắc nhở cô chú ý nhiều hơn. Đều do anh. Đáy lòng dâng lên tự trách mãnh liệt, Mục Nham không tự giác để lộ ra lo lắng.

Tiêu Nhiên cong môi, đối với lo lắng của Mục Nham hoàn toàn lơ đãng, nghiêng đầu nhìn hai nhân viên cảnh sát đứng ở bên trong: "Có thuốc lá không? Tôi muốn hút thuốc." Mục Nham từ trước đến nay không hút thuốc lá, cô biết.

Hai nhân viên cảnh sát nhìn nhau, ánh mắt đều là tả hướng về phía Mục Nham, chờ đợi thủ lĩnh chỉ thị.

Hai tay bởi vì dùng sức nắm lại nắm đấm khớp xương cũng đã trở nên trắng bệch, Mục Nham hít sâu, nói lỏng nắm tay, ý bảo Đại Lực đi ra ngoài lấy thuốc.

Ngón tay thon dài thuần thực đánh lửa, đốt thuốc, sau đó hưng hăng hít một hơi, phả ra một vòng khói rất tròn, Tiêu Nhiên thông thả ung dung hút thuốc. Mà anh, chỉ im lặng chờ đợi.

Trong khói thuốc lượn lờ, nam nữ mặt đối mặt mà ngồi không thấy rõ biểu cảm trên mặt lẫn nhau, Tiêu Nhiên hút hết điều thuốc thứ ba, ánh mắt một cái chớp mắt không rời mà dừng lại trên mặt Mục Nham, cô nói: "Anh chưa từng thích qua tôi." Sau đó cô cười, tay phải hơi dùng lực, gạt hộp thuốc lá rơi xuống đất, tâm tình đột nhiên kích động, "Anh nói không vì cô ấy, tại sao cô ấy mất tích anh liền gấp như vậy, tại sao? Tôi dựa vào cái gì nói cho anh biết? Nếu như tôi nói tôi thà chết, anh nghĩ sao?" Giọng nói run run, Tiêu Nhiên đột nhiên đứng lên, ý đồ nâng người đi đến phía trước bàn.

Mục Nham nghiêng người về phía trước, hai tay ra sức chống đỡ mặt bàn, ngẩng đầu trầm giọng gọi cô: "Tiêu Nhiên!"

Ánh mắt của anh lúc này đặc biệt thâm trầm, anh nhìn chằm chằm Tiêu Nhiên, bên trong có tức giận, có bất đắc dĩ, càng nhiều hơn chính là khó có thể che giấu lo lắng. Những ma quỷ kia đều là người tàn nhẫn độc ác, An Dĩ Nhược vốn không có sức tự bảo vệ mình, rơi vào trong tay bọn họ, cô chỉ có thể mặc cho người xấu xé, anh muốn cứu cô, nhất định phải cứu cô. Nhưng hiện tại anh lại không thể không dây dưa với cô gái này tại đây.

Hai vai suy sụp xuống, nước mắt trong mắt thoáng chốc làm mờ hai mắt, Tiêu Nhiên giống như là cô lập đến mức vô vọng, giống như là người vùng vẫy gãy chết ở trong bóng đêm nhìn thấy được một chút ánh sáng lại nhanh chóng dập tắt, đáy mắt dĩ nhiên đã âm thầm không có ánh sáng, giọng nói vỡ vụn mà mở miệng gọi anh: "Mục Nham..."

Nghe được người phụ nữ gọi tên của anh bị thương như thế, Mục Nham quay mặt đi, về mặt nhìn không ra chút khác thường nào, trong lòng lại vén lên cơn sóng dữ dội.

Một năm, cùng chung đụng với Tiêu Nhiên suốt cả thời gian một năm, anh không phải máu lạnh, tâm ý của cô anh vẫn đều biết được. Song, bất kể là thân phận cho phép hoặc là cái khác, đối với cô, anh không có yêu, cho dù là một chút thích cũng không có.

"Mục Nham, nói anh yêu tôi." Nước mắt Tiêu Nhiên giọt giọt rơi xuống, "Cho dù là gạt tôi, nói một lần anh yêu tôi." Cô hèn mọn cầu xin anh có thể lừa gạt cô một lần, chỉ một lần.

Tình cảnh này, Đại Lực đột nhiên có chút luống cuống, thân thể cứng còng đứng ở cạnh cửa, nghĩ thầm thảo nào người trông coi Tiêu Nhiên nói trong khoảng thời gian bốn ngày, người phụ nữ này chỉ nói qua một câu: "Mục Nham đâu? Tôi muốn gặp Mục Nham." Rốt cuộc nhìn ra được tế nhị giữa hai người, ánh mắt nhìn về phía Mục Nham, hy vọng nhận được chỉ thị ở trên mặt anh, bọn họ tựa hồ không nên ở lại.

"Thật xin lỗi, tôi không giúp được cô." Mục Nham ngược mắt, đường nét cương nghị làm cho gương mặt anh càng lộ vẻ tuấn lãng, cô nghe thấy anh lạnh giọng nói: "Tiêu Nhiên, tôi nói rồi, tôi không yêu cô." Lúc dứt lời, anh xoay người, đẩy cửa, rời đi.

Bóng lưng cao lớn dứt khoát như vậy, không có tí ti lưu luyến.

Tiêu Nhiên hoàn toàn sụp đổ, bên trong phòng thăm vấn truyền đến tiếng quát to đau đến xé lòng của người phụ nữ, còn có tiếng bàn ghế va chạm.

Mục Nham mặt không chút thay đổi đứng ở bên ngoài, ánh mắt hướng về phía ngoài cửa sổ, giống như suy ngẫm, lại giống như tỉnh táo. Hồi lâu sau, bên trong yên tĩnh lại, Đại Lực nói cho biết vết thương của cô Tiêu Nhiên nứt ra căng đau đến hôn mê bất tỉnh, anh đi vòng trở vào, cúi người ôm lấy cô đầu đây là mồ hôi, đưa về bệnh viện nhà giam.

Chương 24: Đêm trước khi đi

Đêm khuya, thành phố đã yên tĩnh lại, nhà giam bệnh viện yên lặng làm cho người ta mơ hồ phát rét, Mục Nham khoanh hai tay dựa vào trên ghế ngồi ở trong phòng bệnh, nghe được tiếng bước chân và tiếng nói chuyện trầm thấp, anh nhú mồm, đứng dậy ra ngoài.

"Vụ án này không cho con nhúng tay vào, quay về bệnh viện ngay." Mục Thịnh nhận được điện thoại của vợ, cấp tốc từ vùng khác vội trở về, còn chưa có vào nhà liền thẳng đến bệnh viện mà đến. Đứa trai con này mắt thấy liền muốn ông tức chết, nó còn muốn sống nữa hay không.

Mục Nham mím môi, không có tiếp lời, lại nghe bố đại nhân ra lệnh: "Bố đã gọi điện thoại, vụ án do đội phó Lý tiếp nhận, bây giờ con hãy đi cùng bố."

"Bố, con sẽ không giao vụ án này cho bất cứ người nào." Tâm tình Mục Nham rất nặng nề, cau mày, không để ý đến con tức giận của bố, anh không nhanh không chậm nói: "An Dĩ Nhược vì con mới bị kéo vào, con nhất định phải cứu cô ấy."

"Con cứu thế nào? Con mới bị đạn bắn bị thương, dựa vào tình trạng hiện tại con cho là con cứu được cô ấy? Hiện tại cô ấy không rõ tung tích, sống hay chết cũng không biết, con nói cho bố biết, con muốn cứu thế nào, hả?" Mục Thịnh nhìn con trai, lo lắng đánh thẳng vào trong lòng, "Bố chính là quá buồn lòng con, nên sớm chuyển cảnh đội của con, con làm thế nào đáp ứng mẹ con, con làm được sao?"

Mục Nham nhú mồm, thần nhiên nhìn thẳng vào bố, "Con xin lỗi, bố, khiến bố mẹ lo lắng." Đối với bố mẹ, lòng anh đầy áy náy, người giống như anh như thế, không thể không bị thương, mỗi lần nhìn thấy bố mẹ đến bệnh viện chăm sóc anh thì đau lòng đến rớt nước mắt, anh cũng nghĩ tới rút xa một chút, song, lúc anh lần nữa nghĩ đến tính mạng của những người vô tội đang bị huy hiếp chờ anh đi giải cứu, anh lại quên ngay sự lo lắng của bố mẹ, anh chỉ biết, anh không thể nào không để ý đến thiện lương bị giẫm đạp, thân là một người cảnh sát, anh có trách nhiệm cũng có nghĩa vụ, anh chỉ biết, dùng tính mạng có hạn của anh đổi lấy giây phút bình yên của xã hội này.

Anh có thể làm cũng không nhiều, nhưng dù sao vẫn tốt hơn so với không làm.

Tâm lý của Mục Nham luôn luôn là như vậy, từ đầu đến cuối vẫn đi theo nguyên tắc tuần hoàn này.

"Không ai hiểu rõ vụ án này hơn con, mà người liên lụy vào vụ án này cũng chỉ có con quen, cho nên, con không thể giao cho bất kỳ ai." Mục Nham thở dài, về bất đắc dĩ trong mắt được thu lại nhanh chóng, thay thế chính là một sự kiên định cố chấp, "Xin bố tin tưởng con trai của bố không phải cậy mạnh, con sẽ không lấy tính mạng của quần chúng ra để đùa giỡn, mà con, lại càng sẽ không đem mạng của mình làm trò đùa." Không có bỏ qua giây phút giây chột lóe rồi biến mất trên mặt của bố, anh tiếp tục nói: "Hiện tại An Dĩ Nhược nhất định là bình an, mục đích của bọn họ không phải là giết cô ấy, cho dù hành động chủ tâm giết người, cũng nhất định phải đợi cứu Tiểu Nhiên ra. Ngoại trừ con, không có ai thích hợp hơn." Giọng nói của anh cực kỳ bình tĩnh, dường như chỉ là tán gẫu với bố, nội dung đề cập cũng không liên quan đến chuyện sống chết, "Bố, để con đi, con nhất định đưa cô ấy còn sống trở về." Anh phải thuyết phục bố, bằng không anh không thể nào đi ra khỏi thành phố A được.

Nhìn con trai cao lớn anh tuần trước mặt, ánh mắt của nó bình tĩnh kiên định, về mặt điềm tĩnh như thường, kiên định của Mục Thịnh cơ hồ lại lần nữa bị tan rã, đột nhiên nghĩ đến vợ ghen ngào yêu cầu trong điện thoại: "Lão Mục à, mặc kệ ông dùng cách gì cũng phải đưa nó trở về bệnh viện, nó là đứa con duy nhất của chúng ta, nếu như nó có chuyện không may, ông bảo tôi làm thế nào sống tiếp." Vì thế, về mặt ông dụ đi khuyên nhủ: "Con trai, không phải bố ngăn cản con, nhưng con cũng suy nghĩ thay cho bố mẹ một chút, con có biết mỗi lần con dám nhận chức vụ, mẹ con đều sợ tới mức ngủ không yên, mỗi lần con bị thương, mẹ con đau lòng biết bao. Lúc trước con bất chấp sự phản đối của bố mẹ lựa chọn đến trường cảnh sát, chỉ cần bố nói một câu không có trường nào dám nhận con, đừng nói đặc cảnh, cảnh cửa của giới cảnh sát con cũng không vượt qua được. Nhưng bố không có can thiệp con, bố mẹ tôn trọng lựa chọn của con, thậm chí đối với thăng chức của con bố cũng đã âm thầm bảo người đề lại." Tiến lên một bước, đưa tay khoát lên trên vai của con trai, ông lời nói thâm thía nói: "Bố mẹ thuận theo con, là vì bố mẹ không muốn ràng buộc tay chân của con. Cuộc sống của con, tương lai của con, con có quyền lựa chọn nhất. Nhưng nhiều năm như vậy rồi, con có thể làm đều đã làm, lúc nào thì là điểm dừng của con?" Nghĩ đến viên đạn lạnh băng bắn xuyên qua thân thể con trai, mắt của Mục Thịnh cũng đã đỏ.

Do tính đặc thù của công việc, lại thêm thân phận của Mục Thịnh, thật ra thì Mục Nham rất ít về nhà, trong cảnh đội chỉ có Đại Lực và lãnh đạo trực thuộc biết rõ bối cảnh của anh, năm ngoài anh hoàn thành một vụ án tuyệt đẹp, rõ ràng có cơ hội thăng chức, nhưng anh lại gọi điện cho bố, nhờ ông nghĩ cách đề lại, bởi vì anh muốn tiếp tục ở lại trong tiền tuyến.

Anh chưa từng quên lúc ấy bố là mắng anh thế nào, "Mục Nham, anh vĩnh viễn đừng về nhà, tôi không có đứa con trai này như anh." Anh đương nhiên có thể hiểu được sự tức giận của ông cụ, danh chính ngôn thuận thăng chức dĩ nhiên là cách tốt nhất rồi khỏi tuyên truyền, vừa có thể tiếp tục làm nghề này, lại không cần giống như bây giờ sống ở hòng súng liếm máu trong cuộc sống, nhưng, anh không phải là người khác, anh là Mục Nham, anh quá cứng đầu, cũng quá cố chấp.

Ánh mắt chuyển qua trên mặt của bố, mơ hồ nhìn thấy ông tóc bạc, anh nói: "Bố, con không quên mạng con là bố cho, càng không có quên con là đứa

con trai duy nhất của bố và mẹ." Từ trước đến nay bố luôn ít nói, đêm nay nói được những thứ này thực ra thì đã đè nén đến quá lâu, có bất đắc dĩ, có khẩn cầu, Mục Nham không phải là không nhận ra được dụng tâm lương khổ của ông cụ, anh nở nụ cười ôn hòa, đưa tay bao lấy mu bàn tay của bố, bình tĩnh lại kiên định nói: "Xin bố cho con thêm chút thời gian nữa, con đã từng hứa, chỉ cần mười năm, sau mười năm theo đuổi cảnh sát, bố bảo con làm thế nào thì làm như thế này." Anh đem thời gian mười năm quý giá nhất trong đời người hiến cho quốc gia và nhân dân, mười năm sau, anh cũng nên rút khỏi đây rồi. Thực ra thì thẩm thoát đã qua một nửa rồi không phải sao? Chỉ cần giữ vững kiên trì, thì đã trôi qua.

Lúc dứt lời, hai cha con ẵm lựa chọn trầm mặc. Hồi lâu sau, ánh mắt của Mục Thịnh dừng ở lồng ngực của Mục Nham, đau lòng nói: "Con mới bị đạn bắn bị thương..." Làm như không nói được nữa, ông hơi quay mặt đi, cảm giác được Mục Nham nặng nề nắm tay ông, Mục Thịnh thăm thò dài một tiếng, trở tay nắm lấy tay Mục Nham, dằn dò: "Con trai, hứa với bố bất cứ lúc nào chỗ nào, cũng phải lấy an toàn của bản thân làm suy tính trước tiên."

Ông và vợ chỉ có một đứa con trai thế này, từ nhỏ nó đã bú sữa bình, hai vợ chồng cũng không nuông chiều đứa nhỏ, nhưng rất tôn trọng ý nguyện của nó, nó ghi danh trường cảnh sát mặc dù bọn họ không hài lòng nhưng không có ngang ngược cản trở, dù sao đó cũng là hướng đi của cả cuộc đời đứa nhỏ, bọn họ không muốn về sau Mục Nham oán bọn họ, nhưng khi Mục Nham được chọn trúng để tiếp nhận huấn luyện nghiêm ngặt và đặc thù của cảnh đội, hai vợ chồng ông bà Mục cuối cùng bị kích động, cả nhà đều tới khuyên nhủ, thậm chí là dượng dì, hai ông anh họ lớn nhỏ cũng đã tới, Mục Thịnh thậm chí đánh cho con trai một bạt tay. Hơn hai mươi năm, lần đầu tiên ông đánh con trai.

Mục Thịnh nhớ rất rõ, ngày đó về mặt Mục Nham cũng giống như bây giờ bình tĩnh như vậy, nó tránh cũng không tránh, đã trúng cái tát cường bạo này của ông, sau đó sờ sờ vào bên má, ngược mắt nhìn bố, cổ chấp nói: "Bố, xin bố tôn trọng lựa chọn của con."

Một câu nói, Mục Thịnh không thể nào phản bác, hai bố con đối mặt rất lâu, ở trong mắt Mục Nham ông nhìn thấy được sự kiên định này, nhắm mắt, cuối cùng thờ dài không nói cái gì nữa.

Lúc này đây, ông tựa hồ phải lần nữa lựa chọn tôn trọng. Ai bảo nó không chỉ là con của ông, lại là một người cảnh sát thân gánh trọng trách. Ông không thể ích kỷ, dù là ông không nỡ.

Mục Nham nắm thật chặt tay của bố, anh trưởng thành, bố già đi, hồi nhỏ tay anh được bố nắm, bây giờ, anh đã có thể nắm lại toàn bộ bàn tay của bố rồi. Giương mắt nhìn lại, anh nhìn thấy nếp nhăn ở khóe mắt của bố, mái tóc bạc, trong lòng đau xót, mắt hơi ẩm ướt, khẽ gạt đầu, anh hứa: "Con biết rồi."

Đứng ở dưới lầu nhìn theo bố rời đi, trong lúc lái xe mở cửa xe cho ông, Mục Nham trầm giọng: "Bố?"

Mục Thịnh xoay người, gió đêm mát lạnh đưa lời nói rõ ràng của Mục Nham vào trong tai: "Cám ơn bố!"

Mục Thịnh nở nụ cười, nụ cười vui vẻ. Sau đó vẫy tay ý bảo anh đi vào, ngồi lên xe rời đi.

Mục Nham cúi đầu đứng ở bên ngoài rất lâu, giống như một đứa nhỏ đứng phạt.

Sau hồi lâu, anh cong môi kéo ra một nụ cười, xoay người trở lại phòng bệnh.

Mục Nham đổi thuốc đi vào, Tiêu Nhiên tỉnh, biết có người đi vào cô cũng không để ý, chỉ thất thần nhìn chăm chăm vào đỉnh vách tường, ánh mắt mờ mịt.

Ngồi ở mép giường của cô, anh hỏi: "Đói chưa? Có muốn ăn chút gì không?" Thấy cô không nói lời nào, anh rót chén nước, đỡ cô ngồi dậy, đưa tới bên môi cô: "Mở miệng."

Tiêu Nhiên dời mắt đến trên gương mặt anh tuấn của anh, sau đó không nói gì mà vươn cánh tay ôm chặt eo của anh.

Mục Nham nhú mi, cô nghe được anh thờ dài một cái, sau đó kiên định đẩy cô ra, mở tay cô ra cầm cái cốc lên, "Tiêu Nhiên, đừng như vậy."

"Bốp" một tiếng vang lên, cái cốc bị cô nện xuống đất, đồng thời cũng xé nát tiếng lòng của cô, về mặt Tiêu Nhiên hung dữ gầm nhẹ: "Mục Nham, tôi muốn cho anh tận mắt thấy cô ấy chết." Cực kỳ giận dữ giống như oán hận bắn ra từ đáy mắt của cô, vì sao anh có thể thờ ơ như vậy? Vì sao anh máu lạnh như thế? Rốt cuộc anh là làm thế nào làm được? Cô không cam lòng, chết cũng không cam lòng.

Thấy anh mím môi không nói, Tiêu Nhiên suy sụp nằm xuống, trầm mặc một lát chỉ trầm tĩnh phun ra một câu: "An Dĩ Nhục sớm đã không ở thành phố A, cho dù những kẻ đàn độn kia lật cả thành phố A cũng không tìm được cô ấy." Cô nhẹ giọng cười, đôi mắt rũ xuống thì sắc mặt bình tĩnh đến giống như một hồ nước lặng.

Mục Nham im lặng, điểm ấy anh đã nghĩ tới. Theo anh phỏng đoán, ngày An Dĩ Nhục mất tích đó đã bị mang rời khỏi thành phố A, bọn họ sẽ không ngốc mà ần núp ở chỗ này chờ người của cảnh sát tìm đến. Cho nên, anh cũng không bắt ngờ.

"Tôi dẫn anh đi, chúng ta cùng đi Vân Nam." Tiêu Nhiên mở mắt ra, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm trầm, thấy Mục Nham nhẹ giọng nói: "Anh có biết tôi có thể dễ dàng tìm được cô ấy, nhưng các anh lại rất khó khăn. Mười ngày, nếu như trong vòng mười ngày tôi không có bình an trở về, chắc chắn cô ấy sẽ chết." Đây là quy củ của "gia tộc", lúc cô biết được tin An Dĩ Nhục mất tích cô liền biết mình rất nhanh có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này, đương nhiên, cũng có một khả năng khác, chính là trong vòng mười ngày cô không thể nào thoát ra, cô và An Dĩ Nhục đều phải chết.

Dừng lại một lát, Tiêu Nhiên tuyên bố: "Một mình anh, ai cũng không thể đi cùng." Anh đồng ý cô liền dẫn anh đi, về phần có thể cứu được người hay không đó là chuyện của anh, không liên quan với cô. Nếu như anh không đồng ý, cô sẽ gánh hết thầy tội danh, cùng lắm thì chết, cô không sợ.

Mục Nham trầm tĩnh nhìn nụ cười đẹp đẽ của cô, ánh mắt ám trầm từ từ sắc bén, liềm thần rũ mắt xuống, anh nói: "Tôi sẽ sắp xếp, ngày mai chúng ta liền đi." Như vậy, đương nhiên cực kỳ mạo hiểm, Tiêu Nhiên sa lưới vốn là khó khăn, như vậy rõ ràng cho thấy thả hổ về rừng, nhưng anh, không còn sự lựa chọn nào khác.

Người phụ nữ lãnh ngạo mà cười to, khuôn mặt vốn tuyệt đẹp trở nên vặn vẹo và khó coi, cười đủ rồi, cô lạnh giọng nói: "Mục Nham, anh cho là anh có thể còn sống trở về?" Đúng vậy, cô không định để cho anh còn sống trở về, anh muốn cứu An Dĩ Nhựt, cô sẽ cùng Cố Dạ liên thủ giết bọn họ.

Anh chỉ là nhìn Tiêu Nhiên, bình tĩnh, vững vàng, ánh mắt này, ám trầm đến giống như đêm tối, sau đó, đường nét căng chặt dần dần dịu dàng lại, Mục Nham cũng cong môi cười, cô nghe thấy anh từ từ nói: "Tôi luôn luôn có lòng tin." Chuyện này quả thật mạo hiểm, nhưng cũng không hoàn toàn không nắm chắc, đối với kẻ địch, Mục Nham cũng không xem thường nhưng lại càng không tự ti. An Dĩ Nhựt không phải một cô gái bình thường, dũng cảm và thông minh của cô anh đã tận mắt thấy, anh tin cô nhất định có thể chịu đựng được đến anh đến, chỉ cần anh đi, hết thấy chính là một cục diện khác.

Anh tin cô. Anh tin trực giác của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Từng sợi tơ tình

Ở hành trình Vân Nam lần này ước chừng một ngày sau rốt cuộc Mục Nham sắp xếp xong chuyến đi. Không ai biết anh cùng với cấp trên đã nói những gì ở trong văn phòng. Bọn tiểu tử dưới quyền của anh chỉ nhớ rõ lúc hai người đi ra văn phòng, vẻ mặt nghiêm nghị dị thường. Sau đó, họ lái xe chạy thẳng đến Phủ Thị Chính, tham gia một hội nghị dường như rất là khẩn cấp.

Vào lúc xế chiều, vé máy bay của Mục Nham và Tiêu Nhiên được đưa đến tay Đại Lực trong đội chống ma túy.

"Thủ lĩnh, để em đi theo đi." Đại Lực nắm chặt vé máy bay, đứng thẳng ở trước người Mục Nham, "Những người đó cái gì cũng làm được, một mình anh đi rất nguy hiểm."

Mục Nham vừa mới từ Phủ Thị Chính trở về, có lẽ là vết thương đạn bắn bị đau, vẻ mặt hơi lộ vẻ mệt mỏi chút, tiến lên một bước cúi người rút lấy vé máy bay, vỗ vỗ bả vai của Đại Lực, "Lúc tôi đi vắng dân đất các anh em thật tốt cho tôi, ai muốn có dấu hiệu lưỡi biếng, người đầu tiên không bỏ qua là cậu." Anh làm ra vẻ thoải mái mà trêu chọc, thấy Đại Lực lại muốn nói cái gì đó, miễn cưỡng cười nói: "Không có tôi đảm tiểu tử các cậu đây phải tiến về phía trước, đừng cho là tôi đi lần này có đi không về, nhiều nhất nửa tháng." Vừa đi về phía cửa vừa nói: "Chờ tôi trở lại sẽ chinh đồn các cậu."

Thấy Mục Nham từ trên lầu đi xuống, anh em dưới quyền anh làm việc trong đại sảnh đứng thành một hàng thẳng tắp chỉnh tề, ở dưới ánh mắt chăm chú của anh, vẻ mặt trang nghiêm, cẩn thận nâng tay phải lên chào anh.

Bầu không khí lúc xế chiều tựa hồ rất buồn, đội chống ma túy được lỏng ở trong một loại cảm xúc gọi là ly biệt, một góc nào đấy trong lòng Mục Nham dần dần trở nên ẩm ướt.

Hơi mỉm môi, ngẩng đầu lên hít sâu, Mục Nham đứng nghiêm ở trước mặt mọi người, nâng tay phải lên trịnh trọng chào lại.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng lần lượt lướt qua mọi người, Mục Nham trầm giọng: "Tất cả đều phản chấn chút cho tôi, nếu để tôi nghe thấy ai nói Mục Nham mang người ừ rừ ra ngoài, thua kém hơn lính cấp dưới của Lý đội." Ngừng một chút, khước môi hơi nâng lên: "Mỗi người mỗi ngày hít đất 500 cái, chạy ba vòng quanh thành phố A. Có nghe thấy không?" Anh đề cao âm lượng bốn chữ cuối cùng, giọng nam thuần phác vang vọng ở đại sảnh làm việc, sau đó anh hải lòng nghe được mọi người sức mạnh tràn đầy đáp: "Nghe thấy được."

"Giải tán." Mục Nham tràn đầy tinh thần mà ra lệnh, thấy các cảnh sát viên chân chừ, anh cười nhìn đồng hồ, "Còn không giải tán? Hết giờ làm rồi. Trực ban thì ở lại đằng hoàng, những người khác nên về nhà thì về nhà, nên hẹn hò thì hẹn hò, có hiệu suất chút."

"Vâng." Mọi người đứng nghiêm sau đó nhanh chóng tản ra, Mục Nham cúi đầu im lặng một lát, nâng bước rời đi.

Ánh trời chiều chiếu rọi xuống, người đàn ông trẻ tuổi tuần dặt neho mắt lại ngửa đầu nhìn về phía chân trời, dáng người cao ngất này, thần thái phóng khoáng này, nhìn qua ấy là sao hết sức chuyên chú, làm cho người ta không tự chủ được mà tránh, làm như rất sợ quấy rầy suy nghĩ của anh. Song, không ai biết, giờ này khắc này của Mục Nham, đáy lòng lại là một mảnh rưng rưng không.

Sau khi về nhà ăn tối với bố mẹ xong, Mục Thịnh gọi điện thoại bảo lái xe đưa con trai về nhà trọ. Má Mục thấy con trai phải đi, ở trong lòng anh khóc lóc, ghen ngào nói: "Đại Mộc à, con trở về sớm một chút, mẹ vẫn chờ bông cháu đấy."

Mục Nham ôm mẹ, vỗ nhẹ vào lưng của bà, cười nói: "Mẹ giữ gìn sức khỏe, chờ con quay về thì lần lượt đi gặp mặt, cam đoan cuối năm sẽ cưới con dâu về cho mẹ, có được không?" Mấy năm nay anh luôn độc thân, má Mục lúc nào cũng dùng mọi biện pháp để anh đi xem mắt, Mục Nham cũng không nhớ mình tránh được bao nhiêu lần rồi.

Nghe anh thành thật như vậy mà chịu đi xem mắt, còn hứa nhanh chóng cưới con dâu về cho bà, má Mục càng sinh lòng sợ hãi, khóc đến càng lúc càng

lợi hại hơn, "Cái thằng bé này... Lúc nào cũng khiến mẹ lo lắng... Mới bị thương lại muốn đi ra ngoài..." Nói được một nửa, bà đã khóc đến không thể nào tiếp tục.

"Mẹ đừng lo lắng, không sao, vết thương tốt hơn nhiều rồi, hiện tại không đau chút nào, nếu như mẹ không tin con đây xuống lầu chạy mấy vòng?" Mục Nham vụng về nói, thấy mẹ khóc đến thương tâm, không biết nên an ủi thế nào, nháy mắt ra hiệu với bố.

Mục Thịnh trầm mặt xuống kéo vợ ra khỏi lòng ngực của con trai, "Được rồi, đừng có khóc lóc sụt sùi. Cũng không phải lần đầu tiên nó nhận nhiệm vụ, bên kia đều đã sắp xếp xong, sẽ có người chi viện."

"Bảo ông đón nó về bệnh viện, ông lại la ó, trái lại đồng ý nó đi Vân Nam, nó không phải con ruột của ông hả?" Má Mục liền phát cáu, lau nước mắt oán trách Mục Thịnh, "Tôi nói cho ông biết, lão Mục, nếu nó có xảy ra chuyện không may, tôi cũng không sống nữa."

"Nói cái gì đó, chẳng lẽ nó là tôi nhất được?" Mục Thịnh nhú mày, cùng con trai nhìn nhau, hết cách hạ giọng mềm mỏng: "Thân thể vốn không tốt, đừng khóc, người già rồi, ở trước mặt con trai cũng không chú ý một chút hình tượng."

Kết hôn hơn ba mươi năm, bố mẹ của anh luôn sống rất đầm ấm, ở trong ấn tượng của Mục Nham, dường như bố mẹ chưa từng cãi nhau. Mặc dù bố là một người cứng nhắc, nhưng đối với hay khóc của mẹ lại rất yêu thương cưng chiều. Còn nhớ khi đó bởi vì chuyện Mục Thịnh áp chế việc thăng chức của anh mà mẹ khóc một tràng, suốt ba ngày không chịu nói chuyện với bố. Mục Nham rất sợ họ cãi nhau, vội vàng chạy về nhà. Trong phòng sách, bố lại chỉ thờ dài, nói: "Mẹ con nà, làm lãnh đạo nhiều năm như vậy rồi, một chút giác ngộ cũng không có." Giọng điệu này, vẻ mặt này, Mục Nham chỉ muốn cười, vì thế anh nói: "Bố hờ hết má ơi, dù sao cũng không thể cương như vậy, vợ chồng già còn cãi nhau chiến tranh lạnh, ánh mắt quần chúng lại sáng như tuyết, không thể để người ta chê cười."

Mục Thịnh trừng mắt nhìn anh, rõ ràng đối với giọng điệu dạy bảo không biết lớn nhỏ của anh cực kỳ bất mãn, sau đó vừa cười khổ nói: "Cũng đã ba ngày, cứ thế không cho bố trở về phòng ngủ, con nói với mẹ con một chút, ài..."

Mục Nham nở nụ cười, trong đầu đột nhiên nảy ra ý nghĩ, nghĩ thầm chờ anh kết hôn, cũng muốn giống như bố yêu thương mẹ vậy, làm hết sức mình để vợ hạnh phúc.

Vì vậy, ý nghĩ bắt đầu nảy sinh, sau đó được Mục Nham cẩn thận đặt ở trong lòng, chưa bao giờ nhắc tới với bất kỳ ai.

Anh cho rằng, có một số lời nói, vốn không cần phải nói ra chiều cáo thiên hạ, và có một số tình cảm, không bao giờ có thể bị ai khơi lên.

Nhiều năm như vậy, anh cho rằng đã có thể kiểm soát cảm xúc rất tốt, thậm chí quần lòng của chính mình rất tốt.

Đêm đó, Mục Nham đứng ở trước cửa sổ nhà trọ đến đêm khuya, trước giờ không chạm vào thuốc lần đầu tiên anh rút ra một điếu. Trước khi ngủ anh lấy sổ ghi chép trong ngăn kéo ra, viết xuống một hàng chữ rồng bay phượng múa, sau đó tắt đèn đi ngủ, ngày hôm sau được xe cảnh sát hộ tống thẳng đến sân bay.

Thị trường An và Tịch Thạc Lương bắt ngờ tới đưa tiễn, ngoài kiểm an, thị trường An nhấn gửi: "Mục Nham, làm bố, tôi thành khẩn xin cậu nhất định mang được Di Nhục về."

Mục Nham biểu hiện ra vẻ cực kỳ bình tĩnh, nhưng nhìn kỹ một chút, vẻ mặt đặc biệt ngưng trọng, anh gật đầu: "Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ mang cô ấy về."

Ánh mắt vô tình chạm đến Tịch Thạc Lương, một môi cùng bất lực trên mặt anh ta nhìn một cái không sót gì, giương mắt nhìn Mục Nham, anh ta nói: "Xin nhờ anh, chú ý an toàn." Không có tí ti thành phần đạo đức giả, cũng không nói từ gạt người, giờ phút này, ngoại trừ kí gửi hy vọng với Mục Nham, cái gì anh cũng làm không được. Anh lựa chọn tin tưởng, lựa chọn chờ đợi, vạn bất đắc dĩ đón nhận tình huống đau khổ.

Nhìn ánh mắt lo lắng của Tịch Thạc Lương, Mục Nham mỉm cười đối mặt: "Chờ tin của tôi."

Trong nháy mắt xoay người này, Mục Nham lại có chút hoảng hốt đau đớn, đáy lòng bị từng sợi tơ quấn quanh, trong trập trùng kèm với bất đắc dĩ và chua xót.

Không nói được, cũng không nói rõ.

"Mục Nham?" Suy nghĩ phù du bị một tiếng gọi nhẹ nhàng mềm mại kéo về, Mục Nham mở mắt ra, Tiêu Nhiên nhìn anh nói: "Tôi muốn uống nước."

Mục Nham đưa tay thăm dò cái trán của cô, cảm giác được thân thể cô khác thường, lục lại thuốc hạ sốt chuẩn bị trước đó, nhả nhận gọi tiếp viên hàng không đưa tới một ly nước cho cô, "Uống thuốc đi."

Cầm lấy thuốc trên tay anh rồi uống một ngụm nước, Tiêu Nhiên yếu ớt dựa trở về vào trên bả vai anh, cố hết sức kéo cánh tay của anh qua, nhắm mắt lại cọ sát trong lòng anh, nhìn trong mắt người ngoài bộ dáng vô cùng thân thiết, rất giống một đôi tình nhân.

Đối với hành động của cô, Mục Nham cứng lại một lát, cuối cùng nhú mày không nói.

Hiện tại Tiêu Nhiên cực kỳ suy yếu, trước khi đi bác sĩ đã dặn dò, để đảm bảo an toàn thân thể của anh, lãnh đạo cấp trên yêu cầu tiêm thuốc cho nghi phạm, ngoại trừ luôn đề cho cô duy trì trạng thái suy yếu, ngoại thương tương đối nghiêm trọng bất cứ lúc nào cô cũng có thể phát sốt, cho nên, Mục Nham cũng không có tra hỏi cô, dọc đường còn phải chăm sóc cô.

"Thật hy vọng máy bay cứ bay thẳng mãi như vậy, vĩnh viễn cũng đừng ngừng lại." Giữa bọn họ, giống như chưa bao giờ gần gũi qua giống như hiện tại vậy, đối với cùng một chỗ khó có được này, tâm tình Tiêu Nhiên là hiếm có bình tĩnh, trong mấy ngày này, cô có thể danh chính ngôn thuận tới gần anh, mà anh, cũng có trách nhiệm chăm sóc cô, cho dù tất cả đều là giả tưởng, cho dù cùng thỏa thuận đến Vân Nam sẽ bị phá vỡ, cô cũng cam tâm tình nguyện trầm luân.

Tiêu Nhiên biết rõ ý nghĩ của Mục Nham, anh không thích cô tới gần, giữa bọn họ, thực ra chôn một quả bom hẹn giờ, đến Vân Nam, đến biên giới Trung - Miến, có thể bị kích nổ bất cứ lúc nào. Nói cho cùng, giữa bọn họ, cách xa hay gần, đều là nguy hiểm. Nghĩ đến đây, vẻ mặt Tiêu Nhiên âm trầm, khép hờ đôi mắt có phần âm u.

Máy bay hạ cánh ở sân bay Côn Minh, nơi cục công an đã chuẩn bị tốt cho máy bay trực thăng, sau khi cùng Mục Nham đàm phán, trực tiếp đưa hai người đi về phía khu biên giới Tà Cáo nằm ở bờ phía nam Ruili Thụy Lệ của Giang Đông. Lúc này, Mục Nham cũng không biết An Di Nhược đã bị Cố Dạ giam cầm tại cảng thương mại Myanmar—thành phố Muse cách với Tà Cáo chỉ có một con sông.

Tới khách sạn đặt trước trước đó, Mục Nham báo cáo công tác với lãnh đạo cấp trên. Khi trở về phòng, Tiêu Nhiên đang quần khăn tắm dựa nghiêng ở trên sofa, thấy anh đi vào, cô nở nụ cười, đôi mắt quyến rũ giống như tơ vậy nhìn anh: "Mục Nham, chúng ta thế này trông giống như một đôi vợ chồng?"

Mục Nham lúng túng quay mặt đi, nâng bước đi đến phía trước cửa sổ nhìn cảnh đêm.

Mậu khu biên giới Tà Cáo đối với Mục Nham mà nói cũng không xa lạ, ở trước khi anh bị bố cưỡng ép gọi về thành phố A, anh từng đi làm ở một công ty đá quý tài chính hùng hậu nhất chỗ này, nhớ tới kiếp sống nằm vùng một năm ấy, khỏe mỗi Mục Nham nhấp thành một đường. Quen biết với Tiêu Nhiên là khi đó, cho nên nơi này, thực ra thì anh cũng không muốn bước vào lần nữa.

Hành động lần này cực kỳ đặc biệt, dù rằng có chuyên gia phối hợp làm việc với anh, nhưng bọn họ cũng không thể lộ diện giúp đỡ anh chăm sóc Tiêu Nhiên, căn cứ vào sự sắp xếp các hành động, anh cùng với cô hiện tại phải một tác không rời, cho nên, một đêm này, anh phải ngủ cùng một phòng với cô.

Nghe được tiếng bước chân phía sau, Mục Nham nhú chặt lông mày, ngay sau đó, thân thể mềm mại không xương của người phụ nữ dán lên phía sau lưng anh, cánh tay thon thả trắng như tuyết ôm vào bên eo của anh, "Mục Nham..."

"Tiêu Nhiên!" Sắc mặt Mục Nham khê biến, đưa tay uốn tách cánh tay của cô ở bên hông anh ra.

Cô nhẹ giọng cười, không để ý tới vết thương đau, làm như dùng hết sức lực toàn thân ôm sát anh, "Anh có biết, tôi luôn muốn đem chính mình cho anh." Anh là người đàn ông duy nhất cô muốn, cô không muốn, cũng không thể bỏ qua cơ hội tối nay này.

"Tiêu Nhiên!" Giọng nói Mục Nham thoáng chốc trở nên trầm, ra sức bẻ ngón tay cô, xoay người thì nhìn cũng không nhìn cô, đi đến trước sofa cầm khăn tắm quấn ở thân thể □ của cô, "Nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm." Dựa theo kế hoạch, ngày mai bọn họ phải đi chính là đường núi, anh cần nghỉ ngơi, bằng không rất khó ứng phó tình huống đột phát.

Khuôn mặt xinh đẹp nổi lên ửng đỏ, Tiêu Nhiên đưa tay kéo roi khăn tắm, sóng mắt mơ màng giống như sương mù vũng vàng khóa anh lại, thân thể uyển chuyển như dây mây quấn lên thân hình to lớn của anh, không cho anh cơ hội né tránh kiêng chân hôn lên môi Mục Nham, đồng thời nhẹ giọng nói: "Mục Nham, đã quên nói cho anh biết, tôi đã từng học qua thôi miên..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lạnh lẽo bị thương

Cô yêu anh, đã định trước vạn kiếp bất phục; Cô đánh về phía anh, đã định trước thiêu thân lao đầu vào lửa. Bọn họ tình cờ gặp gỡ, chung quy là một kiếp trốn không thoát được, giống như một bữa tiệc của cái chết. Song, cho dù rơi vào vực sâu, cô cũng muốn ở trước khi biến mất nở rộ oanh liệt, đây, chính là tình yêu của Tiêu Nhiên.

Người đàn ông nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của cô, theo bước tiến của cô lui về phía sau hai bước, thân thể bị người phụ nữ dồn ở giữa cô và kính thủy tinh.

"Tiêu Nhiên!" Vẻ mặt lạnh lùng thoáng chốc thêm vài phần sắc bén, Mục Nham kinh ngạc lại càng phần nộ hơn.

Thôi miên? Cô lại biết phương pháp thôi miên?

Rốt cuộc cô là người phụ nữ như thế nào? Cô thực sự đáng sợ.

Dưới ánh trăng mờ, thân thể người đàn ông căng chặt, cánh tay mềm mại của người phụ nữ vòng trên cổ của anh, đôi mắt như tơ quấn chặt lấy anh. Lúc này Tiêu Nhiên giống như một đứa nhỏ yếu ớt và lại tà mị hít thở nhẹ nhàng ở bên tai anh, nghiền nát thân mật lâm lâm lời nói nhỏ vụn, nghe kỹ hơn,

chính là tên của anh.

Mục Nham Mục Nham

Không ai biết, tên này, ở trong lòng cô, sớm đã in dấu xuống động lớn, trống rỗng không thấy đáy.

Mục Nham chỉ cảm thấy bản thân trầm luân ở trong cõi mộng, chung quanh đều trở nên mơ hồ và hỗn loạn, ẩn dưới đáy lòng chính là loại dục vọng nào đó bị giọt giọt nâng lên, khiến cho cõi lòng của anh không muốn được bình yên.

Thân thể cứng đờ có nghĩa là thần trí của anh mơ màng, đôi mắt âm u lạnh lẽo như băng, từ từ hiện ra thân thể thon dài cân xứng của người phụ nữ, tâm niệm dần dần trở nên phiêu diêu, anh dùng sức lắc đầu, cổ làm bản thân tỉnh táo, sau đó đau đớn nhắm mắt lại, hai tay giữ chặt bờ vai □ mảnh khảnh của người phụ nữ ở trong không khí, dùng hết một phần tự chủ cuối cùng ngăn cản cô tới gần.

Anh đã sắp chịu không nổi rồi, trong sương mù anh đã thấy không rõ mặt cô, chỉ mơ hồ nhìn thấy một hình bóng. Anh không thể lại liếc nhìn cô thêm một cái nào nữa, ảo giác ở đây mắt này có thể dễ dàng làm tan rã ý chí của anh, cô duỗi tay về phía anh, bất kể như thế nào anh cũng không thể đi nắm, giữ, từ đó, chính là hủy diệt.

Tâm như quỷ mị, tâm như hủy mị. Anh không cho phép mình phạm sai lầm, bất kể ở dưới tình huống nào cũng không được.

Nhưng mà, dòng suy nghĩ của anh lại hỗn loạn, quyết tâm mãnh liệt cuối cùng chống không lại thuật thôi miên làm mất đi tâm trí ấy, anh nhú mảy, cảm giác được một vết máu từ khóe môi chảy xuống.

Nụ cười của Tiêu Nhiên tuyệt đẹp như vậy, ở trong mắt của cô, đàn ông chống cự cũng chỉ là tạm thời, trừ phi đã được huấn luyện đặc thù, bằng không không ai có thể chống lại được lực thôi miên của thuật thôi miên, nhưng sau nụ cười đó, tâm lại càng ngày càng lạnh hơn. Cô thậm chí chỉ còn một chút tôn nghiêm cũng đã từ bỏ, cô còn lại cái gì đâu?

Cho tới nay, ở trong thế giới tình cảm, cô vẫn thiếu thốn đến không có gì cả. Mục Nham xuất hiện chắc chắn là ánh mặt trời ấm áp quét xuống trong sinh mệnh này của cô, bình tĩnh của anh, thân nhiên của anh, thậm chí là im lặng của anh, sớm đã hám động lòng của cô, khiến cô từng bước một hăm sâu, không có sức tự kiềm chế.

Ngày đầu tiên nhìn thấy anh, đã yêu anh, yêu ít lời ít ngữ của anh, yêu ngay thẳng chính trực của anh, yêu hết thảy của anh. Cô mất phương hướng, vẫn chưa tỉnh lại, mãi đến khi anh đột nhiên biến mất ở thế giới của cô, mãi đến khi ở sân bay thành phố A bất ngờ thấy anh hôn An Dĩ Nhược, mộng của cô như sụp đổ tức thì.

"Mục Nham." Cô quỵn rũ gọi anh một tiếng, nhìn ánh mắt đau đớn và bi thương của anh, trong lòng lại càng không nói gì thể lương cùng tan vỡ. Lẽ nào cô nhất định phải dùng cách thế này mới đạt được người của anh sao? Cô thử qua ngàn vạn lần, nhưng không cách nào thuyết phục bản thân từ bỏ tình yêu này, mất thấy mình trở thành thiêu thân lao đầu vào lửa, lại vẫn bất chấp tất cả kiên quyết không chút do dự.

Cô cho rằng anh cũng không phải lạnh lùng vô tình như mặt ngoài, nhưng, cô sai rồi.

Cô ngẩng đầu lên, khó khăn gợn cánh tay lên mon trớn khóe môi anh, ngón tay cái dịu dàng lau đi máu đỏ không ngừng rỉ ra khóe môi: "Vì sao cô chấp như vậy? Sẽ chết, anh biết không?" Lo lắng, nâng chân, môi, dán lên môi của anh, máu, chảy vào trong miệng cô, trượt vào cơ thể, thấm vào linh hồn.

Giọng nói kia mềm mại đáng yêu đến cực điểm thân mật lắm lắm nắm như thanh kiếm sắc bén xuyên thẳng vào lồng ngực của người đàn ông. Lưng của Mục Nham dính sát vào ở trên kính thủy tinh lạnh băng, anh nặng nề thở dốc, cảm giác được ý thức đang từ từ rời rạc, trên tay hơi dùng sức, mượn từ thân thể chống cự ra lệnh mình cảnh giác.

"Tôi tuyên thệ: Tôi tình nguyện trở thành một người cảnh sát nhân dân nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa. Tôi cam đoan trung thành với □ Trung Quốc, trung thành với tổ quốc, trung thành với nhân dân, trung thành với pháp luật; Phục tùng mệnh lệnh, nghe theo chỉ huy; Giữ nghiêm kỷ luật, giữ đúng bí mật; Công bằng chấp pháp, thanh chính liêm khiết; Hoàn thành nhiệm vụ, không sợ hy sinh; Một lòng vì dân phục vụ, tôi nguyện hiến thân cho sự nghiệp cảnh sát nhân dân cao cả, vì thực hiện lời thề của mình mà nỗ lực phấn đấu!"

□ là cuộn cuộn thủy triều, không phải bất cứ ai muốn dùng ý chí kiên cường là có thể chống lại. Trán người đàn ông thấm ra mồ hôi, ướt tóc mai của anh, một tay nắm giữ bả vai của người phụ nữ, tay phải nắm chặt thành nắm tay chống đỡ ở trán, vô cùng trang nghiêm mà tuyên thệ, nỗ lực kéo lý trí còn sót lại của mình về.

Cô ngước mắt nhìn anh, nhìn thấy vẻ mặt anh thống khổ, nhìn thấy mồ hôi bên trán anh, nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh, nghe thấy anh lâm bầm lời thề, anh đang giãy giụa, anh rất thống khổ, cô nhìn anh từ từ ngồi xổm xuống.

Đêm tiêu điều lạnh lẽo rét buốt, gió điều hòa nhẹ nhàng thổi qua, hai tay người đàn ông xen vào trong tóc, cắn chặt răng, ôm đầu ngồi trượt xuống đất, "Tiêu Nhiên, vì chính mình giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng." Người đàn ông thở hổn hển thì thầm, giọng nói vẫn kiên quyết không chút do dự như trước.

Anh là người, không phải thần, Mục Nham lúc này, cứu không được chính mình.

Vì bản thân giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng. Một câu nói, dập tắt ngọn lửa bùng cháy rừng rực.

Cổ nện sự run rẩy của cơ thể, lại nén không được phong ma điên cuồng gào thét trong lòng. Cô muốn tự tay hủy đi anh nhiều hơn, hủy đi anh... Nhưng,

cô yêu anh, thương anh... Hóa ra, cô chịu không được nhất, dĩ nhiên là anh khinh bỉ.

Rất lâu sau, trong mắt Tiêu Nhiên chất chất, ẩm ướt, chần chừ rồi vươn tay xoa đầu của anh.

Cô là người đáng thương, người đáng thương.

Tình cảm mãnh liệt đến điên cuồng trong mắt dần dần thu lại, ánh mắt yêu mị khiến người từ từ mất đi. Tiêu Nhiên suy sụp cúi đầu, hai vai suy sụp đồng thời cô quỵ rạp xuống trước mặt anh, ôm chặt eo người đàn ông, lúc rũ hai mí mắt là có giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, trên má cô, nhỏ giọt ở trên cổ anh.

Là nước mắt, lại càng là tâm huyết.

Mục Nham cố tỉnh táo lại, nhắm lại hai mắt hiện lên vẻ mặt bị thương đầy nước mắt của người phụ nữ, sương chiều mờ tối đột nhiên phát sáng lên, đầu óc rối loạn trở nên tỉnh táo chút, anh từ từ mở mắt ra, nhìn thấy nước mắt đọng ở trên mặt Tiêu Nhiên, cô nhìn anh, ánh mắt nóng bỏng ấy là dạng không coi ai ra gì trên miền cùng đau lòng.

Trong phút chốc, Mục nham mềm lòng, anh dựa vào tự chủ không ngăn cản được thuật thôi miên mê hoặc tâm thần con người, cô có thể giết anh, hoặc là chạy trốn, nhưng cô không có.

Hít sâu, một lần lại một lần, mãi đến trong lòng hoàn toàn bình tĩnh trở lại, anh kéo xuống áo khoác của mình quấn lấy thân thể □ của cô, thờ dài ôm người phụ nữ vào trong lòng, thật lâu sau, anh trầm giọng nói: "Xin lỗi!" Xin lỗi cái gì? Anh không biết, nhưng ngoại trừ câu này, anh không biết còn có thể nói cái gì nữa.

Tiêu Nhiên khóc, nghiêng đầu tựa vào trước ngực anh, kèm với lồng ngực chấn động của anh lắng lắng rơi lệ, lòng của cô lạnh đến quá lâu, lâu đến nỗi cô đã sắp chết đi trong lạnh lẽo này, giờ này khắc này, cô chỉ muốn tham lam hấp thu ấm áp trên người anh.

Cô muốn anh, nhưng cô, cuối cùng muốn không được. Cô nhún nhường cầu xin tình yêu của anh, nhưng bất kể thế nào cũng không muốn ở trước mặt anh vứt bỏ đi một chút tôn nghiêm còn sót lại này.

Cô là người, là một người phụ nữ.

Bóng dáng chồng chéo ôm nhau cùng một chỗ ở phía trước cửa sổ, Mục Nham thu hẹp hai tay ôm cô vào trong lòng, không lên tiếng, mặc cho cô khóc thút thít, mãi đến cô mệt lử ngủ thiếp đi, anh nhẹ nhàng ôm cô lên để ở trên giường, kéo chăn mỏng đắp ở trên người cô, tắt đèn, nằm ở trên sofa phòng khách, hai tay đan nhau gối ở sau đầu, suy nghĩ xuất thần.

Đêm tối cứ như vậy qua đi trong giây phút, ánh mặt trời lúc sáng sớm vẩy vào trong phòng, lúc Mục Nham mở mắt ra, An Dĩ Nhựt bị Cố Dạ vây ở nơi đó cuối cùng cũng tỉnh lại sau cơn sốt cao.

An Dĩ Nhựt kiệt sức và khó khăn hé mở mắt nhìn bốn phía chung quanh. Căn phòng trống trải, giường đôi to lớn, mà cô, vẫn bị bao bọc ở trong một màu đen đơn thuần.

"Đã tỉnh rồi hả?" Giọng nói mềm mại bay vào trong tai, trong nháy mắt thần trí của An Dĩ Nhựt khôi phục lại tỉnh táo, nghiêng đầu nhìn Cố Dạ trước mặt, áo sơ mi màu đen ánh lên khuôn mặt điển trai của anh, thân thể cứng đờ ngăn người ở nơi đó, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt, An Dĩ Nhựt động cũng không dám động.

Thấy bộ dáng e dè của cô, tâm tình Cố Dạ cực tốt mà cười cười, nụ cười này vẫn tà mị như trước: "Bây giờ mới biết sợ?" Yêu thương vuốt ve mặt cô, thuận tay lướt nhẹ qua tóc rơi trên trán cô, "Cô ngủ tuyệt không an phận, luôn đá chăn mền."

Bụng ly lên cầm trong tay, thấm ướt bông băng bôi môi cho cô, lời nói nhỏ nhẹ vô cùng thân thiết giống như thì thầm thân mật giữa tình nhân, "Cảm lạnh lại bị kinh sợ, sốt một ngày một đêm, cũng may không sao."

Dĩ nhiên không có bỏ qua căng thẳng và sợ hãi của An Dĩ Nhựt, ý cười của Cố Dạ càng thêm mềm mại, cúi người duỗi hai tay đến dưới nách cô, An Dĩ Nhựt sợ tới mức giống như phản xạ có điều kiện đột nhiên rụt về phía sau, hai tay yếu ớt nắm giữ cổ tay của anh muốn tránh đi.

"Không đói bụng sao? Ngồi dậy ăn một chút gì đi." Anh chỉ là muốn ôm cô dậy dùng cơm, một tay đỡ cô dậy, cầm lấy cái gối từ bên cạnh đặt ở sau lưng cô. Khi anh nghiêng người qua thì An Dĩ Nhựt ngửi được một mùi hương cổ nhàn nhạt trên người anh. Thực ra thì có lẽ anh là người sống ở dưới ánh mặt trời, vì sao bị hắc ám che phủ chứ? Cô không hiểu, vì thế, khe khẽ hỏi ra miệng: "Rốt cuộc anh là ai? Vì sao bắt tôi?" Cho dù là muốn cô chết, cũng nên để cô chết được minh bạch, không phải sao?

Vì cô nhét xong chăn mỏng, cẩn thận kiểm tra mu bàn tay vừa mới truyền dịch của cô, vẻ mặt chuyên chú giống như là chăm sóc đứa nhỏ yếu ớt, "Tôi nói rồi tôi là Cố Dạ, cô chỉ cần nhớ tên của tôi là được rồi, về phần cái khác, biết nhiều cũng không có điểm nào hay." Nghiêng người ngồi ở bên giường, dịu dàng nói: "Ăn chút cháo đi, hiện tại tình trạng cơ thể của cô chỉ có thể ăn nhẹ."

Trong lòng An Dĩ Nhựt có quá nhiều nghi hoặc, còn có quá nhiều kinh sợ, nhưng nhìn ánh mắt của anh, rõ ràng anh cũng không muốn giải thích nhiều, cô vô thức cắn môi của mình, càng cắn càng chặt.

"Không cần sợ tôi, nếu như nghe lời, tôi sẽ không làm tổn thương cô." Ngón tay thon dài sạch sẽ vuốt trên tóc cô, động tác dịu dàng lại giống như là vuốt ve tình nhân, nhưng đầu ngón tay lạnh lẽo này, lại khiến An Dĩ Nhựt muốn khóc.

Thu tay về bụng bát lên, Cố Dạ cúi đầu dùng thìa khuấy đảo cháo loãng, tự ý nói: "Đây là nhà của tôi, về sau cô cũng ở lại đây." Nói rồi đưa thìa tới bên môi cô, "Đến, ít nhiều ăn một chút."

Nhìn anh bung bát lên, cẩn thận múc thìa cháo loãng, nhẹ nhàng thổi thổi, đưa đến bên miệng cô, nghe thấy tiếng dịu dàng "Đến, ít nhiều ăn một chút" này. An Dĩ Nhược rất sợ, cực kỳ sợ. Sao anh ta hi vọng vô thường như vậy, một giây trước còn điên cuồng mà muốn để cho con sói cắn chết cô, quay đầu lại điềm nhiên như không bày ra vẻ dịu dàng với cô, người đàn ông này thật đáng sợ, anh ta không phải người, anh ta là ma quỷ.

Người đàn ông cổ chấp chờ cô há miệng, ánh mắt An Dĩ Nhược đau thương nhìn anh, từ từ hé mở đôi môi, nuốt xuống cháo loãng âm áp trong tay anh.

Anh cong môi cười khế, hiển nhiên đối với thuận theo của cô cực kỳ hài lòng, lại lặp lại động tác giống vậy tự tay cho cô ăn hết chén cháo nhỏ, ngược mắt hỏi cô: "Còn cần không?" Thấy cô lắc đầu, anh bỏ bát xuống, kéo tay cô qua nắm trong lòng bàn tay, cảm giác được da thịt cô lạnh buốt, nhũn mảy rậm: "Lạnh?"

An Dĩ Nhược muốn rút tay về, lại bị anh nắm chặt hơn, nhìn nụ cười vừa ấm vừa lạnh này của anh, buồn bã cúi đầu, tóc quăn thật dài rơi ở bên cổ cô, che giấu sự sợ hãi cùng hoảng loạn của cô vốn không có lời nào để nói.

Cố Dạ lại không có làm khó cô, trước khi rời đi chỉ nhẹ nhàng xoa đầu tóc của cô, mềm giọng nói: "Một thì ngủ thêm một lát, tôi không thích miễn cưỡng người khác." Đúng vậy, anh là sống ở trong bóng tối, nhưng tâm của anh, lại vẫn tự cho là thanh cao và kiêu ngạo, mặc dù người phụ nữ này là anh trời tới, rốt cuộc giới hạn giữa cái ác và chính nghĩa khác nhau thế nào?! Quả thực khiến cho người ta khó hiểu.

Trong phòng, chỉ có một mình An Dĩ Nhược, ánh nắng mặt trời âm áp đang lặng lẽ chiếu xuống trước mắt cô, ngược mắt nhìn lại, cửa phòng đang rộng mở. Nhưng, cô biết, thân ở chốn này, là một mạng lưới vô hình, có vô số song sắt nhà tù, cô không ra được, cũng không thể rời khỏi được.

Quán chần mền đi chân trần sững sờ đi tới ban công, vươn tay mảnh khảnh định bắt lấy luồng ánh mặt trời, nhưng trống không.

"Bất kể, gặp phải cái gì, bất kể có thất vọng sợ hãi thế nào, cũng không thể tuyệt vọng." Cô cứ như vậy, lẳng lặng đắm chìm ở trong ánh mặt trời, âm thanh vỡ vụn mà bật ra rồi làm bầm thân mật vụn vặt, và chờ đợi hy vọng, chờ đợi được cứu.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lợi dụng đưa tang

Sau cơn mưa đường núi tràn đầy bùn lầy, Mục Nham đột nhiên nhũn chặt mi, cảm giác được vết thương nơi ngực trái đau lên giống như nứt ra vậy, nhìn đồng hồ, tìm chỗ sạch sẽ dùng lại nghỉ ngơi.

Sau khi tỉnh lại vào sáng sớm, Tiêu Nhiên cũng không có nói qua một câu gì, thậm chí không chịu dùng cơm, kế hoạch vốn xuất hành lúc 8h, kết quả bởi vì cô không chịu phối hợp kéo dài đến 9h20. Công hiệu của thuốc chưa qua, thân thể của cô rất yếu, đi vô cùng khó khăn, Mục Nham luôn nắm cổ tay của cô, nửa đỡ nửa dắt cô đi, tiến độ chậm chạp.

Tiêu Nhiên ngồi ở trên tầng đá, ánh mắt bay về nơi xa, thấp thoáng có thể thấy được mấy ngôi nhà, bờ môi hiện lên một nụ cười nhạt, cúi đầu hỏi: "Mục Nham, anh thật sự muốn đi?" Đây là câu nói đầu tiên cô nói sáng nay.

Chẳng biết tại sao, đáy lòng Mục Nham hơi lạnh, trầm ngâm nói: "Anh kết nghĩa của cô tên là gì?" Nếu như tin tức không sai, chính là vị lão tổng Cửu Toàn Châu Bảo (9diamond) [1] kia, nếu như không phải làm nghề cảnh sát, anh thật sự là không thể đem người nọ cùng ma túy liên kết lại, nhưng suy cho cùng anh cũng không có chứng cứ xác thực để vây bắt anh ta, bằng không thì cũng không cần cùng Tiêu Nhiên dây dưa tại đây, nghĩ đến An Dĩ Nhược thân rơi vào hiểm cảnh, Mục Nham lòng nóng như lửa đốt, nhưng phải tỏ ra điềm tĩnh tự nhiên.

[1] Thương hiệu hàng đầu trong ngành công nghiệp cung cấp kim cương đồ trang sức.

Tiêu Nhiên đối với hỏi một đằng của anh cũng không bất ngờ, điềm nhiên như không nói: "Nếu như tôi nói lập tức sẽ phải chết." Giọng điệu nhàn nhạt, vẻ mặt tự nhiên.

Mục Nham rất bình tĩnh, giống như lơ đãng nhìn bốn phía, đáy mắt tối sầm, "Anh ta hết sức bình tĩnh, xem ra các người rất ấn ý." Từ lúc An Dĩ Nhược mất tích, đến tối hôm qua anh cùng với Tiêu Nhiên đến Ruili Thụy Lệ, bên kia không có đánh tới bất cứ một cuộc gọi nào yêu cầu trao đổi con tin, nhưng Mục Nham tin nhất cử nhất động của họ đều nằm trong lòng bàn tay của người nọ, dường như anh ta đã tính trước mọi việc, nắm chắc rất lớn.

Rốt cuộc Tiêu Nhiên ngừng đầu, vẻ mặt lạnh lùng, "Anh có thể nói là anh ta hoàn toàn không để ý đến sống chết của tôi." Cô hiểu rõ Cố Dạ, mình đối với anh ta mà nói chỉ là một quân cờ, sống chết của cô cũng chẳng phải chú ý nhất của anh ta, về điểm này, trong lòng cô rất rõ.

Ánh mắt Mục Nham đột nhiên động một chút, trong lòng hình như có gợn sóng đang dần dần tràn qua ranh giới cuối cùng, bọn họ ấn ý nguyên ở một quy củ của hắc đạo, anh biết Tiêu Nhiên dẫn anh lên núi là dẫn anh vào hang sói, nơi đó có người chờ muốn mạng của anh, nhưng anh lại phải đi về phía

trước, không vào hang hỏ sao bắt được hỏ con đạo lý này anh biết.

Tiêu Nhiên thờ dài, bị thương trong mắt cuốn tới, giống như mưa dầm tới tấp, đầu hủu làm cho người ta không dám nhìn thẳng, "Mục Nham, bây giờ hỏ hận vẫn còn kịp." Đi tiếp nữa thì bước vào ranh giới của Cổ gia, mặc dù chỗ tới có cảnh sát hiệp trợ, anh cũng là cửu tử nhất sinh, cô thể đây là lần cuối cùng nhắc nhở anh. Đúng vậy, cô yêu anh, nhưng họ là người không cùng thế giới, ở sống chết trước mắt, lựa chọn của anh sẽ không phải là cô, mà lựa chọn của cô, cũng chỉ chính là Cổ Dạ, anh là ông chủ của cô, so với Mục Nham thân là cảnh sát càng có thể dễ dàng mà muốn mạng của cô hơn, chuyện lớn trước mắt, cô cũng không thể hỏ đồ.

Mục Nham đột nhiên nắm chặt tay, nở nụ cười có ẩn ý, đáy mắt lại hiện lên sắc bén, "Đã đến nước này, không có đường thối lui." Vuốt vuốt chân mày, thu lại tâm trạng, anh đứng lên, đưa tay nắm lấy cổ tay của cô, "Đi thôi, sắp đến rồi không phải sao." Càng tới gần càng nguy hiểm, càng nguy hiểm càng hy vọng, anh đã mơ hồ cảm giác được cái gì đó, nhưng anh nói không rõ.

Tiêu Nhiên giương mắt, nhìn đôi mắt hàm ý sâu đậm của Mục Nham, về mặt khề biến, trở tay nắm lấy bàn tay anh, muốn nói lại thôi.

Tay mảnh khảnh của cô cùng với vết chai chất chồng trên tay anh, trong lòng dâng lên khác thường, thân hình rõ ràng dừng một chút, Mục Nham hơi hoảng thần, khề nhúu mày.

Mặt anh ở giữa bóng cây loang lổ lúc sáng lúc tối, im lặng nhìn anh mấy giây, hỏ mắt Tiêu Nhiên hơi ẩm, cuối cùng lại dời mắt, xoay người mà đi.

Ở sau một lát yên lặng, mơ hồ nghe được tiếng khóc bị thương truyền đến, Mục Nham trầm ngâm nhìn lại, gặp một nhóm người ngay phía trước, thoáng đến gần chút mới phát hiện đúng là một nhóm người đưa tang, trên cánh tay của mỗi người đeo lụa đen theo như vai vế, có một số người kẹp những mảnh vải nhỏ màu xanh, có một số là những mảnh vải nhỏ màu đỏ, còn có người quấn vải bó ở thắt lưng.

Bốn phía đều yên tĩnh, duy chỉ có gió núi thổi trúng lá cây kêu sào sạt cùng với tiếng khóc từ từ tràn ngập mà đến, cả ngọn núi đầy tiếng khóc thấm từ biệt đủ để khiến người ngạt thở, khiến người không khỏi than thở, sinh mạng nhỏ bé, sống chết vô thường.

"Hiện tại nơi này còn lưu hành an táng?" Cách rất gần, Mục Nham đã nhìn thấy có người nâng một cỗ quan tài ở chỗ giữa hàng ngũ, anh thờ dài, cố gắng muốn thoát khỏi cảm giác nặng nề trong lòng.

Tiêu Nhiên ừ một tiếng, giọng nói nhẹ đến giống như sương mù trong đêm, "Bọn họ cho rằng an táng mới có thể khiến người đã chết được thật sự giải thoát và yên nghỉ." Mẹ của cô bởi vì sinh khó mà qua đời, cô cũng không biết là an táng như thế, nhưng tang lễ của bố là cha nuôi xử lý, cô nhớ rõ cũng là an táng, thương cảm không thể đè nén bắt đầu lay động mà đến, Tiêu Nhiên rút tay dụi dụi mắt.

Giọng nói của cô rất nhẹ, thanh âm lại lạnh giống như ma quỷ, Mục Nham quay mặt đi, cố xem nhẹ ghen ngào trong giọng nói của cô, anh hỏi: "Liên an táng ở trên núi?"

Tiêu Nhiên gật đầu, xoay người chỉ chỉ một ngọn núi liền kề khác, "Thì an táng ở bên kia, lúc Thanh Minh người trần trên đều đi cúng mộ."

Mục Nham theo ánh mắt của cô nhìn qua, trong rừng rậm cái gì cũng không phân biệt được rõ ràng, có một lúc suy nghĩ đình trệ, sau đó anh dời mắt về phía trước, theo thói quen nhúu mày.

"Người cũng đã chết, phương thức an táng như thế nào thì có gì khác biệt đâu." Ánh mắt Tiêu Nhiên rất âm u, luồng cảm xúc tự thương cảm từ từ chảy ra, vô thức nắm chặt tay Mục Nham, không mở miệng nữa.

Mục Nham thật không ngờ Tiêu Nhiên sẽ nói một câu thế này, hoảng hốt một lúc, định thần đang muốn mở miệng, đội ngũ đưa tang đã đến gần ngay trước mắt, tiếng kèn bỗng nhiên vang lên, giai điệu vang lên giòn giã kéo dài bay qua trong rừng núi, trong ngọn cây, có chút vang dội, nhưng đặc biệt khác nghiệt, giống như là xen lẫn bị ai nặng nề, lại giống như ám chỉ gì đó.

Tâm niệm Mục Nham nhanh chóng xoay chuyển, ý thức được chuyện kỳ lạ, trong mắt bỗng nhiên xẹt qua sắc bén, ánh mắt thoáng chốc chuyển sang nặng nề. Tay trái dùng sức đẩy Tiêu Nhiên ra, tay phải đã nhanh chóng lấy ra súng lục bên eo, ở dưới vỏ bọc của tiếng kèn to rõ anh đã bắn liền hai phát súng.

Sát thủ xen lẫn ở trong đội ngũ đưa tang thật không ngờ Mục Nham phản ứng nhanh như vậy, lúc hoàn hồn thì đã có hai người ngã xuống, không biết là âm thầm bố trí từ trước, hay là thật sự là bị tiếng kèn che đi, người của hai phe bắn mấy phát súng mà lại không có gây ra bất kỳ hoảng loạn nào.

Tiêu Nhiên bị Mục Nham đẩy ngã xuống đất, kiểm lại lòng hơi có chút căng thẳng, nhìn anh nhún người lăn một vòng, nằm sấp ở phía sau tảng đá, hơi nheo mắt tìm kiếm điểm phục kích, trong mắt lại bốc lên sát ý kinh người.

Người của hai bên phân tán ra, mượn rừng rậm ẩn mình, người ngoài không thể nào biết được biến hóa nghiêng trời lệch đất lúc này, nhưng, người trong cuộc đột nhiên có cảm giác mưa gió giăng co, tay phải Mục Nham cầm súng, tay trái nâng cổ tay phải, khóe môi nhấp thành một đường, về mặt nghiêm nghị.

Tiêu Nhiên nhắm mắt, lúc mở mắt ra ánh mắt lảng lảng nhìn về phương xa, dường như biến đổi lúc này cùng cô hoàn toàn không quan hệ. Cổ Dạ quả nhiên thông minh, cô cố tình kéo dài thời gian xuất phát, hẳn liền đoán chắc tuyến đường chuyển này của bọn họ, ở trong thời gian ngắn ngủi như thế bày ra cảnh này?

Trong lòng bỗng nhiên âm đậm, có chút thê lương, có chút dứt khoát không để ý tới sống chết, rừng rậm che khuất ánh mặt trời, tâm tình của cô càng giống như bị che phủ trong bóng tối.

Đội ngũ đưa tang cố ý thả chậm tốc độ đi về phía trước, làm như đang che giấu sát thủ, Mục Nham bỗng nhiên nắm chặt tay, đồng tử đột nhiên thắt chặt, ánh mắt ngưng tụ.

Quả đúng như thế, hết thấy như anh dự đoán.

Đột nhiên ý vị thâm trường mà quay đầu liếc nhìn Tiêu Nhiên một cái, cúi thấp người sắp đến gần cô, cổ tay hơi động, từ từ siết chặt khớp ngón tay.

"Anh là muốn bảo vệ tôi còn sợ tôi chạy?" Về mặt Tiêu Nhiên nghiêm túc lạnh lùng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng mơ hồ có chút âm hàn.

Mục Nham cũng không nhìn cô, nắm chặt súng trong tay, ngón trỏ hơi câu, ánh mắt nghiêm nghị lướt qua, một giây sau đằng trước đã có người thẳng tắp ngã xuống, sau đó, anh liếc mắt một cái, lộ rõ tài năng. "Mục Tiêu của bọn họ là tôi." Ngụ ý, cô lại không cần anh bảo vệ?

Một mình mạo hiểm, bị vây trong đó, anh lại ung dung trầm tĩnh như cũ, cả người hơi thờ lạnh nhạt cùng bầu không khí sau cơn mưa hòa trộn hợp thành, vẻ mặt cao ngạo giống như đang chiều cạo thiên hạ, trên trời dưới đất, ai dám đối đầu?

Sắc mặt Tiêu Nhiên khẽ biến, ánh mắt dù chưa ngưng tụ, nhưng phản phát như muốn trong khắc thời gian sáng tỏ cái gì đó.

Bầu không khí trong núi mơ hồ chảy qua một luồng bi tráng, Mục Nham lập tức nhìn chăm chú vào phía trước, đột nhiên lộn người, nằm ngửa nả một phát súng về phía sau Tiêu Nhiên.

Cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, Tiêu Nhiên chỉ cảm thấy được một cơn gió mạnh lướt qua trước mắt, giống như là mắt còn chưa kịp chớp lần thứ hai, đã nghe được tiếng kêu đau trầm thấp, sau đó cảm thấy cách đó không xa có người ngã xuống.

Mục Nham nhanh nhẹn dùng tay trái bắt lấy cổ tay của cô trốn đến tảng đá lớn bên kia, tay phải cầm súng để ở trên đầu gối, thở ra một hơi thật sâu, cho dù sắc mặt không thay đổi, nhưng Tiêu Nhiên biết dưới động tác mạnh như vậy, vết thương trước ngực anh nhất định nứt ra rồi.

Yên lặng chốc lát, tiếng kèn lúc trầm lúc bổng, tiếng súng lần lượt vang lên, viên đạn bay nhanh qua bên tai, ánh mắt Mục Nham tỉnh táo, sẵn giọng nói: "Tiêu Nhiên, cô dẫn đi con đường này thật tốt." Lời còn chưa dứt, xoay người, đạn xuyên qua, luồng khí ào ào đổ xuống mà ra, lại làm Tiêu Nhiên không dời mắt được.

Lúc này, khoảng cách của bọn họ thật sự rất gần, trong mưa bom bão đạn, anh ngay tại bên người cô, cho dù cũng chẳng phải thật sự bảo vệ cô, nhưng lá rách điều tàn gặp phải củi khô này lại hiện rõ từng sợi sức sống, Tiêu Nhiên đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt khẽ động, sâu sắc liếc mắt nhìn anh một cái, cúi thấp thân mình, dùng hết sức lực cả người nhanh chóng rút khỏi người anh.

"Tiêu Nhiên!" Mục Nham giật mình, xoay người lại làm tư thế muốn kéo cô, đột nhiên cảm giác được phía sau có đạn bay tới, thu tay, nằm sấp ở trên đất ẩm ướt, câu ngón tay bắn ra viên đạn rơi vào dưới chân Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên lao đảo một cái, suýt nữa quỵ rạp xuống đất, tay phải chống đỡ mặt đất, cô lao đảo bước nhanh tới phía trước. Tiếng kèn cuối cùng ngừng lại, tiếng súng chói tai cuối cùng phôi bày ở trong rừng núi, đánh thức cảnh sát ẩn nấp trong rừng tối ở phía xa. Song, khi bọn họ chạy tới, sát thủ được huấn luyện còn thừa lại đã mang theo Tiêu Nhiên rút khỏi hiện trường, Mục Nham ngồi dưới đất, tay phải cầm súng chán nản buông xuống, tay trái xoa nhẹ vào lồng ngực, từ từ nhắm hai mắt ngửa mặt tựa vào trên tảng đá.

"Mục đội?" Đội trưởng Phương phụ trách hành động lần này chạy tới trước mặt Mục Nham, thu hồi súng lục muốn kiểm tra vết thương của anh.

Mục Nham đưa tay khẽ ngăn lại, mở mắt ra trầm giọng nói: "Người đưa tang toàn bộ mang đi, lập tức lục soát núi."

"Vâng." Đội trưởng Phương mấp máy môi, nghĩ đến Mục Nham một thân một mình giương màn nỗ lực, lại nghĩ tới phần tử tội phạm lại ở dưới mí mắt người con trai này cướp đi người, sắc mặt hết sức khó coi, quay đầu lạnh giọng quát: "Đội một bắt người đưa tang, đội hai lục soát núi."

Rút tay xoa nhẹ ở lồng ngực, Mục Nham vặn mi rít lên một tiếng, cảm giác quần áo trước ngực hơi có chút ướt, vết thương chảy máu, thấm vào áo sơ mi. Thu hồi súng lục, ở dưới sự điều khiển của Phương đội đứng lên, hít một hơi thật sâu, giọng lạnh lùng: "Phái nhân lực, toàn lực lục soát." Sau đó, phát phát tay ý bảo anh không cần anh ta giúp.

Đội trưởng Phương thấy được mũi nhọn sắc bén trong mắt của Mục Nham, gật đầu xúng văng, xoay người đi sắp xếp công việc lục soát núi.

Mục Nham tự ý đi xuống núi, mãi đến di động có tín hiệu, anh báo cáo công việc với lãnh đạo cấp trên. Ngắt điện thoại, ánh mắt sâu thẳm tụ trong mắt, khóe môi hơi mỉm, tay phải nắm chặt thành nắm tay.

Chuyện ngoài mặt như anh dự đoán, cũng không hoàn toàn nằm trong tay anh.

Cho đến lúc hoàng hôn, ở dưới ra hiệu của Mục Nham cuối cùng kết thúc hành động lục soát núi kéo dài đến gần một ngày, trở lại cục cảnh sát, đúng lúc di động của anh vang lên.

"Tiêu Nhiên đã không có ở trong nước, hiện tại vị trí chính xác nằm ở cảng thương mại đối ngoại Myanmar thành phố Muse..." Lời còn chưa dứt, Mục Nham đột nhiên đứng lên, trong mắt thoáng chốc bắn ra bén nhọn mãnh liệt phảng phất có thể đem người lăng trì, cầm di động trong tay, thật lâu nói không ra lời.

Anh biết Tiêu Nhiên sẽ không thật sự dẫn đường để đổi lấy An Dĩ Nhục về, nhưng không thể không đi theo cô; Cô biết rõ chuyện có kỳ lạ, lại vẫn giả vờ đi về phía trước. Kết quả chính là, đường như anh bắt lực để cho cô trốn thoát dẫn đến cô thật sự dẫn đường. Kết quả chính là, cô lại sắp ra khỏi biên giới, làm anh có chút trời tay không kịp.

Hóa ra, bọn họ đều là diễn viên trời sinh, trên vũ đài làm như không chệ vào đâu được, lại không biết, sớm bị đối phương nhìn thấu.

Các phản ứng của Mục Nham Đội trưởng Phương đều nhìn ở trong mắt, đột nhiên giật mình kinh ngạc tại chỗ, ánh mắt rơi vào trên gương mặt của anh, có chút không rõ chân tướng.

Đêm hôm trước khi nhận được chỉ thị, cấp trên dặn dò phải toàn lực phối hợp với vị đội trưởng Mục mang theo trọng phạm từ thành phố A này tới rồi nghỉ cách giải cứu con tin, tất cả hành động nghe theo sắp xếp của anh ta, tối hôm qua đón tiếp người sau đó đưa bọn họ đến khách sạn, nghe theo dặn dò của anh ta chỉ phái ra bốn người canh giữ ở bên ngoài khách sạn đợi lệnh, sáng nay đi theo hai người lên núi, Mục Nham cũng chỉ để cho bọn họ đi theo phía xa, không được lộ diện, ở dưới vỏ bọc của tiếng kèn bọn họ bỏ lỡ màn chiến đấu ác liệt này, gần mà để cho người ta cướp đi trọng phạm, vốn cũng có chút hoảng hốt, song, Mục Nham lại không biểu hiện trạng thái gì, chỉ ra lệnh phải toàn lực lùng bắt, không được bỏ qua bất kỳ cơ hội nào. Nhưng, lực soát núi làm như tiến hành đến hừng hực khí thế, trên thực tế anh ta nói toàn lực nhưng chỉ là làm ra vẻ bề ngoài, đội trưởng Phương hiển nhiên là rất khó hiểu.

Vậy suy cho cùng là tình huống thế nào? Người mất cũng không thấy Mục Nham tức giận, lúc này, tức giận của anh ta cũng là rõ ràng như vậy.

Không dám thở mạnh một tiếng, đội trưởng Phương hơi lộ vẻ bất đắc dĩ mà đứng ở cách đó không xa đợi lệnh.

Trong đội cảnh sát, Mục Nham nghiêng người đứng yên phía trước cửa sổ, hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn về phương xa rất lâu, trong mắt toát ra loại mất mát nào đó cùng vết thương tiềm ẩn khiến người ta không thể nào suy đoán và hiểu ý nghĩa của nó, hồi lâu sau, anh chỉ là trầm giọng, nói: "Sắp xếp thuyền, đưa tôi qua sông."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nguyên do tai nạn

Cúp điện thoại, Cố Dạ ngồi ở trong phòng sách rất lâu, ngón tay khẽ gõ nhịp trên mặt bàn, thật lâu sau, làm như đột nhiên hiểu ra cái gì đó, bên môi từ từ hiện ra một nụ cười cực kỳ kiêu ngạo, nói toạc ra loại này giống như là không biết sợ, "Mục Nham, xem ra tôi xem nhẹ anh rồi." Kế hoạch vốn là khi cứu Tiêu Nhiên ra đồng thời giết Mục Nham, cũng không ngờ làm anh tổn thất sáu tên sát thủ, mà anh ta lại không hề hấn gì, Cố Dạ không cam lòng.

Hai tay siết chặt trước người, hơi ngửa đầu nhàn hạ mà dựa vào trong ghế bành rộng rãi, Cố Dạ nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Thiếu gia." Người hầu đứng ở trước cửa, khẽ cúi đầu gọi.

Cố Dạ mở mắt ra thờ dãi một cái, lúc đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng điềm tĩnh. Đẩy cửa ra, anh đi thẳng đến phòng ngủ, đồng thời lạnh giọng dặn dò nói với người hầu phía sau: "Nhị tiểu thư trở về báo cô ấy đến gặp ta."

"Vâng." Người hầu đáp lại, xoay người đi, anh ta chỉ là tới nhắc nhở ông chủ nên dùng bữa rồi.

Cố Dạ ba bước lại hai bước đi lên lầu hai, trên ban công, một màn kia định dạng thành một bức họa, lay động say đắm tâm trí của anh, ví như lần đầu gặp gỡ vào chín tháng trước tình cảnh khi đó được anh vĩnh viễn cất kỹ ở trong huyết mạch.

Người phụ nữ đi chân trần đứng ở trên ban công, mặc trên người là áo sơ mi màu trắng của anh, áo sơ mi kiểu nam cực không vừa người làm nổi bật lên thân thể mảnh mai nhỏ nhắn của cô chỉ đầy một nắm tay, thậm chí vạt áo cũng đã đến đầu gối của cô, lộ ra bắp chân thon dài cân xứng, mà ống tay áo được cô vén lên cao chút, cánh tay □ nhỏ gầy non mịn ở trong không khí, tóc quần dài bị gió đêm thổi bay, xốc xếch và đẹp đẽ mỹ miều.

Cố Dạ không có vội vã đi vào, thân thể cao lớn tùy ý tựa vào bên cạnh cửa, lặng lẽ thưởng thức dáng người dịu dàng của An Dĩ Nhục, đáy mắt bất giác thả mềm rất nhiều.

"Dĩ Nhục." Nhìn người phụ nữ hơi ngẩng đầu lên, anh tưởng tượng bộ dáng khép hờ mắt của cô, say mê mà gọi tên của cô, di chuyển bước chân đến gần cô.

An Dĩ Nhục hết sức chuyển chú roi vào trong suy nghĩ, hoàn toàn không biết Cố Dạ đến đây, cho đến khi thân thể bị ôm vào trong ngực từ phía sau, cô mới giật mình bừng tỉnh.

Bỗng nhiên trong lúc đó, thân thể người phụ nữ căng đến rất chặt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể gãy lìa. Không thể phủ nhận, cô rất sợ. Tâm tình của anh ta bất định hi vọng vô thường, khiến cô vô cùng sợ hãi.

Cong môi cười, Cố Dạ âm thầm mà hơi buộc chặt cánh tay, hai tay siết chặt ở bên eo của cô, cầm đặt ở trên vai cô, cách sợi tóc mềm mại trên má của

cô nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, "Còn nhớ ngày sáu tháng tám năm ngoái đang làm gì không?" Giọng nói người đàn ông vừa nhẹ lại vừa mềm, ngọc nhuận tinh xảo nói không nên lời, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ đến một mặt ngoan độc nham hiểm của anh ta?

Âm thanh hơi có vẻ mê ly giống như hít thở vậy lưu luyến ở bên tai, An Dĩ Nhựt nghiêng đầu, vẫn không nhìn thấy được biểu cảm trên mặt anh ta. Ngày sáu tháng tám năm ngoái? Cô đang làm gì? Cô làm sao nhớ được?

Phản ứng của cô ở trong dự liệu của anh, thất vọng trên mặt Cố Dạ chợt lóe rồi biến mất, thờ dài ôm chặt cô, lồng ngực dán sát ở trên lưng cô, không nhanh không chậm nói: "Tôi nhớ rõ ngày đó cô cũng xõa tóc dài giống như bây giờ, chỉ có điều mặc trên người không phải là áo sơ mi của tôi, mà là một chiếc váy lụa dài màu trắng." Bên trong tủ quần áo xếp thành hàng treo một bên tất cả đều là âu phục và áo sơ mi của anh, anh cố tình không để lại quần áo nữ, chính là buộc cô mặc quần áo của anh. Người đàn ông nở nụ cười hài lòng, suy nghĩ trời dạt trở lại ngày hôm đó, tự ý ung dung nói: "Đó là bài hát thuần phác hào hùng, thật sự có chút cảm giác rung động đến tâm can, dường như cô là đang nín thở yên lặng, ngay cả mắt cũng không chớp, có vẻ như sợ lỡ mất bất kỳ một chi tiết hay một nốt nhạc nào đó." Bên cạnh màn biểu diễn nhạc nước bên hồ, là màn bắn nước lên cao, anh đứng ở đối diện cô, xuyên thấu qua làn nước trong suốt nghiêng đầu nhìn cô, anh nhìn thấy cô khe khẽ nở nụ cười, thần thái dịu dàng tuyệt đẹp, nụ cười xán lạn như vậy vững vàng thu hút ánh mắt của anh, bất tri bất giác, anh cũng cong lên khóe môi, mà cô, hoàn toàn không biết có người đàn ông đứng ở cách đó không xa nhìn chăm chú vào cô, thu hết biểu cảm biến đổi trong vài phút của cô vào trong mắt.

Ngày đó đối với An Dĩ Nhựt mà nói có lẽ là một ngày rất bình thường, cô và bạn học bồi dưỡng thiết kế hẹn nhau cùng đi xem biểu diễn nhạc nước bên hồ, mà trực thăng tư nhân của Cố Dạ vừa khéo đáp xuống Paris, sao mà khéo, anh lăng đãng đi đến nơi đó, mà vẻ mặt trắng thuần của cô vô tình đã lọt vào trong tầm mắt của anh, An Dĩ Nhựt đương nhiên không biết nụ cười thật tình của cô khi đó thuần khiết thế nào, tươi đẹp thế nào, và ánh mắt chuyên chú của cô lại có bao nhiêu mê người, bao nhiêu quyến rũ.

Song, bây giờ cô đã rõ, ngày đó đối với mình mà nói, tuyệt đối là bắt đầu một kiếp nạn.

Tại sao gặp phải anh ta? Sao lại gặp phải anh ta? Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là số kiếp đã định? Cô cười âm đạm, nghĩ thầm ông trời quả thật là nhà trò đùa lớn nhất, luôn đùa bốn con người ở giữa lòng bàn tay, làm không biết chán, làm không biết chán.

Với Cố Dạ, ngay từ lúc chín tháng trước thì đã định trước hôm nay cùng xuất hiện, chẳng qua là An Dĩ Nhựt cầu khẩn, tất cả liền đến đây là ngừng, dừng lại ở đây.

Nhưng rõ ràng Cố Dạ cũng không có nghĩ như vậy, lúc cô nhặt lên chùm chìa khóa này từ trên mặt đất, nhẹ giọng hỏi anh: "Tiên sinh, là của anh sao?"

Cố Dạ tim đập mạnh và loạn nhịp, nhìn chiếc chìa khóa vàng trong tay cô, sau khi hoàn hồn đưa tay nhận lấy, "Cám ơn." Cái chìa khóa này không chỉ là làm bằng vàng, đối với anh tầm quan trọng càng không phải bình thường.

"Không có gì." Cô gái mỉm cười, đưa chìa khóa tới trong tay anh, tay mềm mại khẽ chạm vào ngón tay thon dài của anh.

Anh chưa kịp hỏi tên cô, cô đã xoay người rồi đi, song, năm phút sau anh lại nhìn thấy cô ở bên hồ, khi đó cô đang đứng ở đối diện anh thưởng thức nhạc nước, vì thế, anh lấy ra điện thoại cách bởi làn hơi nước chụp được khoảnh khắc ánh mắt chuyên chú này của cô.

Tiếng nhạc véo von dừng lại, những giọt nước vung lên rơi trở lại mặt nước, kích khởi từng cơn gợn sóng, giống như cảm xúc của anh, rốt cuộc không thể trở về bình yên. Có lẽ là từ nhỏ sống ở trong bóng tối, có lẽ anh quá khát vọng ấm áp thuần khiết, ở trong phút chốc Cố Dạ lại động tình. Không quan tâm đến tiếng vỗ tay sôi động vang lên trong đám người, anh nâng bước đi về phía của cô, nhưng anh chậm một bước, lúc cô xoay người không cẩn thận đụng ngã một bé gái trắng nõn nặn màng, sau đó anh nhìn An Dĩ Nhựt đỡ cô bé dậy, nhìn cô gờ tay phui vấy của cô công chúa nhỏ, ngồi xổm ở trước mặt cô bé ngẩng mặt đồ dành cô bé, sau đó ôm lấy cô bé rồi đi.

Dưới ánh đèn rực rỡ bóng lưng của cô dần dần nhạt đi, cuối cùng biến mất ở trong biển người đông nghịt, Cố Dạ mỉm cười đứng ở tại chỗ, ánh đèn chiếu vào trong mắt anh, sáng rực dị thường.

Sau đó, anh phái người điều tra cô, biết cô bồi dưỡng ở học viện thiết kế Paris, nhưng anh, lại phải về nước nhận một mối làm ăn cực kỳ quan trọng. Sau mấy tháng thì cô về nước, anh cũng nhận được tin tức đầu tiên, vì sao đồng ý tiến hành giao dịch ở thành phố A lần này, bởi vì cô, ở đó.

Anh thích cô, bộ dáng mỉm cười nhợt nhạt của cô ngừng ở trong đầu óc của anh, anh thường ngồi ở trong phòng sách, nhiều lần nhìn bức ảnh anh dùng đi động chụp được, đều không kìm lòng được cười nhặt, nụ cười trong nháy mắt đó có lẽ ngay chính anh cũng không biết có bao nhiêu dịu dàng.

Cố Dạ cũng không biết, tất cả vận mệnh lộn vòng đều bắt nguồn từ cô, người phụ nữ tên là An Dĩ Nhựt trước mắt này.

Gặp gỡ cô, rồi loạn cuộc sống của anh.

An Dĩ Nhựt im lặng, nhớ tới thời gian học tập ở Paris là đã từng đi xem biểu diễn nhạc nước, ngày đó cô vì sơ ý đụng ngã Thần Thần, và quen biết vợ chồng Ôn Hành Viễn gần đó. Nghĩ đến tiêu công chúa Thần Thần, vô thức nghĩ đến chú út Mục Nham của nó, người cảnh sát đó bình tĩnh nhạy bén, người đàn ông ông thảnh thơi có chút trẻ con.

Cẩn thận môi, mắt An Dĩ Nhựt hơi ướt. Trong lòng dường như có cái gì đó đang cuộn cuộn, sau đó được nhẹ nhàng che giấu đi, cuối cùng lại quy về kinh sợ. Đúng vậy, kinh sợ. Từ khi chẳng biết tại sao bị Cố Dạ bắt tới, không có một khắc nào là cô không sợ, lúc tỉnh táo sợ, lúc ngủ mê cũng không được yên tĩnh.

Mục Nham, Mục Nham, lần này anh có thể cứu tôi thoát hiểm hay không? Nghiến nát lẩm bẩm ở trong lòng, trong tiềm thức yếu đuối của An Dĩ Nhựt được khơi mào một chút.

Trời chiều ở khoảng cách gần vậy vào trên người cô, lại không có chút ấm áp nào, An Dĩ Nhựt chỉ cảm thấy trong lòng đau thương đến cực hạn.

Hơi xoay mặt tránh đi đụng chạm của anh, cắn răng nuốt nước mắt trở về, ánh mắt mờ mịt bay về phương xa mơ hồ có thể nhìn thấy dãy núi, cô đột nhiên nghĩ, ngoại trừ Mục Nham, còn có ai cứu được mình?

Cô chờ anh. Cô tin anh sẽ đến cứu cô. Phần tín nhiệm này tựa hồ tới rất đột ngột, cũng là cây trụ duy nhất để cô tiếp tục chống đỡ.

"Đường như ngày đó tôi không có để lại ấn tượng sâu sắc với cô." Hai tay vịn thân thể của cô để cho An Dĩ Nhựt đối mặt với anh, Cố Dạ dịu dàng nhìn chăm chú vào cô, giống như khẽ dụ dỗ một đứa nhỏ khó tính, "Vậy thì bắt đầu từ bây giờ biết tôi." Lúc dứt lời đã cúi thấp đầu, hôn vào môi của cô.

Nhìn mặt anh từ từ áp xuống, tay chân An Dĩ Nhựt thoáng chốc lạnh như băng, suy cho cùng anh vẫn không chịu buông tha cô sao? Chẳng lẽ cô phải thỏa hiệp với số phận, trở thành người của anh ta? Trong lòng vọt lên khủng hoảng giống như thủy triều sâu và đen tràn qua cổ họng, song, cô lại mím khóe môi quật cường nghiêng đầu tránh đi, bình tĩnh nói: "Đừng đụng vào tôi." Giọng nói thánh thót như dòng nước xiết, kiên quyết đến không thể nghi ngờ gì.

Hai tay phủ ở trên vai cô hơi dùng sức, trong mắt Cố Dạ đột nhiên nổi lên mưa gió u ám, thoáng chốc che giấu đi dịu dàng trong lúc vô tình lộ ra trước đó, rốt cuộc cô vẫn không học được thuận theo, anh ghét nhất phụ nữ không nghe lời, không ai dám cự tuyệt anh, cho dù anh thích cô, cũng sẽ không cưng chiều cô quá nhiều.

An Dĩ Nhựt đón nhận ánh mắt lạnh lẽo của anh, lạnh lùng nói: "Xin anh đừng đụng vào tôi." Nếu như chọc giận anh ta đôi lần chính là bị hành hạ về tinh thần thậm chí cả về thân thể, cô cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần anh đừng đụng vào cô, thế nào cũng được.

Hai người rơi vào trong im lặng, hít thở của hai bên gần trong gang tấc, An Dĩ Nhựt rõ ràng cảm giác được trong nháy mắt anh ta lộ ra tức giận, nhưng cô không còn cách nào khác, cô không muốn trở thành người phụ nữ của anh ta, cho dù là chết, cô cũng sẽ không khuất phục.

"Nhị tiểu thư?" Giọng nói người hầu vang lên trước, phá vỡ sự im lặng của căn phòng.

"Cố Dạ?" Ngay sau đó giọng nói Tiêu Nhiên truyền đến, sau đó cửa phòng liền bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Giữ tư thế chế trụ bờ vai An Dĩ Nhựt không đổi, Cố Dạ rũ mắt xuống, từ từ thở ra một hơi, trầm giọng trách mắng: "Quy củ đều đã quên rồi sao?"

Tiêu Nhiên sững sờ ngay tại chỗ, bất kể như thế nào cũng không có nghĩ đến An Dĩ Nhựt sẽ xuất hiện ở trong phòng của anh ta, căn phòng này, ngoại trừ cô và Tiêu Vũ, chưa từng có bất kỳ một người phụ nữ nào tới, mà trên người cô ấy, lại còn mặc áo sơ mi của anh ta.

Trong lúc đó đột nhiên cảm thấy chưa bao giờ có cảm giác như vậy, về mặt Tiêu Nhiên sâu xa khó lường, ánh mắt khóa chặt ở trên người An Dĩ Nhựt là không thể che giấu hận ý, thật lâu sau, ánh mắt của cô dần dần hồi phục lại, cuối cùng trở về thành một sự trầm tĩnh, giọng nói không mang theo một chút cảm xúc gì nói với Cố Dạ: "Tôi chờ anh ở thư phòng." Không đợi anh ta nói chuyện, xoay người rời đi, thậm chí tiện tay khép cửa phòng lại.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tiêu Nhiên, An Dĩ Nhựt cảm xúc phập phồng, bị ai nhìn về phía Cố Dạ, sau đó nở nụ cười lạnh lẽo, rốt cuộc biết là vì vụ án này lại lần nữa bị liên lụy vào, đột nhiên cảm thấy không có chút sức sống gì đáng nói, lạnh lùng hạ mi xuống, lựa chọn im lặng.

Đối với cô tránh đi nụ hôn của anh, có lẽ là vì Tiêu Nhiên đột nhiên xông vào khiến anh không có tâm trạng truy đến cùng, về mặt lạnh lùng buông tay ra, nâng bước rời đi.

An Dĩ Nhựt cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn về phía cạnh cửa kịch liệt biến đổi, cảm thấy trong lòng có cái gì đó đang nặng nề chìm xuống, tí ti hy vọng vốn sinh trưởng ở trong khe hẹp bị chìm ngập, sau đó, dưới chân mềm nhũn, trầm mồi ngón ngang trượt ngồi ở trên sàn lạnh băng, cuối cùng, cô bụm mặt cúi đầu khóc nức nở, đồng thời nghiêng nát lăm bầm: "Mục Nham... Cứu tôi..."

"Anh xứng đáng với Tiêu Vũ sao?" Tiêu Nhiên khép hai mắt rồi lại mở to, lạnh lùng chỉ trích.

"Tôi nợ cô ấy gì sao?" Cố Dạ cười như không cười, "Nam nữ vui vẻ hết sức bình thường, chẳng lẽ cô ấy đã chết tôi lại không thể chạm vào người phụ nữ khác?" Trong mắt anh, Tiêu Vũ và những người phụ nữ khác không có gì khác biệt, chẳng qua là thân phận cô ấy hơn em gái nuôi một chút, anh mới dung túng cho cô ấy tùy ý ra vào biệt thự của anh.

"Anh có tim sao? Anh là động vật máu lạnh." Về mặt trong nháy mắt trở nên lạnh cứng, con ngươi mắt quay cuồng gợn sóng, em gái thâm tình đến cùng là uống phỉ, Tiêu Nhiên nằng nệ: "Anh bắt cô ấy đến chẳng phải vì cứu tôi, vậy vì sao không giết tôi?"

Khuôn mặt điển trai lạnh lùng hé ra một nụ cười lạnh, trầm mặc mấy giây, Cố Dạ hơi nhíu mày, "Lấy tư cách là chủ nhân gia tộc, tôi không thể vứt bỏ bất kỳ một thành viên nào."

Thì ra là thế, hóa ra là làm cho người ngoài xem.

Bên môi hiện lên một nụ cười, mở miệng lần nữa thì giọng nói lạnh lùng, "Giết cô ấy có lẽ thần không biết quỷ không hay, muốn giữ ở bên người? Anh tốt nhất nghĩ rõ ràng thân phận của cô ấy."

Lúc Tiêu Nhiên rời khỏi phòng, Cố Dạ thu lại nụ cười, đáy lòng tự dưng buồn bực, gạt chén trà trên bàn rơi xuống, đứng dậy đứng ở phía trước cửa sổ, cho đến đêm khuya.

Tiêu Nhiên giận dữ rời khỏi biệt thự lại thần không biết quỷ không hay mà từ cửa sổ lầu hai lên vào phòng của Cố Dạ, sau khi đi vào thì nhìn thấy An Dĩ Nhựt ngồi xổm ở bên giường, gối tay gác ở đó, tóc dài che khuất mặt của cô ấy.

An Dĩ Nhựt từ từ ngẩng đầu nhìn cô ấy, không cách nào xem nhẹ phần nộ và hận ý đáng sợ vọt lên trong mắt của cô ấy, trong phút chốc cảm thấy máu cả người đều đông lại, giống như đặt mình trong băng.

Khoảnh khắc nhìn nhau này, An Dĩ Nhựt suốt đời khó quên. Kinh nghiệm đêm hôm đó, giống như quỷ mị quấn lấy cô rất lâu. Nhiều năm sau hồi tưởng lại, vẫn khiến cô chảy mồ hôi lạnh rùng rùng. Cô vĩnh viễn cũng không quên được Tiêu Nhiên dẫn cô đến tầng hầm, trình diễn một màn găm cán đâm máu kia ở trước mặt của cô.

Cô gái này, thậm chí còn đáng sợ hơn so với người đàn ông mà quý kia.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hy vọng hiện ra

Bên ngoài mưa rơi như trút, một tia chớp xẹt qua không trung, ngay sau đó là một tiếng đùng đoàng, theo đó lại vang lên một tiếng sấm sét, An Dĩ Nhựt đột nhiên mở mắt, đau đớn sợ hãi ở dưới đáy lòng đã bị hoàn toàn đánh thức, sợ hãi ở sâu trong nội tâm đánh thẳng tới đáy lòng yếu ớt nhất, thân thể không khống chế được mà run lẩy bẩy, từng giọt nước mắt trượt ra khóe mắt.

Trong tầng hầm âm u tràn ngập mùi máu tanh, đôi mắt ánh lên màu xanh lá ấy gắt gao nhìn chăm chăm vào thân thể bị găm cán, dường như vẫn còn đói khát mà ra sức tìm kiếm nơi thân thể máu tươi phía bên này, nếu như không phải trên cổ của nó có dây xích, An Dĩ Nhựt không dám tưởng tượng có phải một giây sau nó sẽ xông tới găm cán thân thể này thành mảnh vụn hay không.

Cái trán đặt ở trên mặt đất ẩm ướt, cổ họng giống như là bị nhét thứ gì đó, An Dĩ Nhựt hoàn toàn khóc không ra tiếng.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới trên thế giới lại có người đáng sợ như vậy. Cô ấy lại có thể mặt không đổi sắc hạ lệnh cho con sói găm cán một thân thể, cô ấy quá tàn nhẫn, quá kinh khủng. Người phụ nữ trước mắt khiến An Dĩ Nhựt sồn gai ốc, thân thể căng chặt cơ hồ muốn gãy lìa đi. Tại sao muốn để cho cô xem? Cô làm sai cái gì? Cô âm thầm gào thét trong lòng, không dám ngẩng đầu liếc nhìn thêm một lần nào nữa, trong bụng bắt đầu quặn đau, cô càng không ngừng nôn khan.

Tiêu Nhiên nhìn cô nằm sấp ở trên mặt đất, cười lạnh, ánh mắt liếc nhìn về phía cơ thể đâm máu ấy, điềm nhiên như không mà khẽ cười nói: "Cô cho rằng súc vật này là nuôi chơi sao? Nó thật sự sẽ cắn chết người." Không để ý đến vết thương đau đớn trên đùi do đạn bắn chưa lành, cô ngồi xổm ở trước mặt An Dĩ Nhựt, đưa tay nắm lấy tóc của cô ấy ép buộc cô ấy ngẩng đầu, ánh mắt bởi vì dâng lên hận ý mà bắt đầu mờ nhạt, giọng nói lạnh lùng đến đủ khiến người ta đông lại, "Tôi nhớ hình như là gan của cô rất lớn, mà sợ nó sao? Cô có biết súc vật ghê tởm này là quà Cố Dạ tặng cho Tiêu Vũ không? Chỉ có hán mới có thể tặng thứ độc đáo như vậy..." Sắc mặt đột nhiên trắng bệch, Tiêu Nhiên nở nụ cười yếu ớt, "Nếu như tặng cho cô cô dám nhận sao?" Trong tay đột nhiên dùng lực, hung hăng lôi kéo tóc An Dĩ Nhựt, đập thật mạnh xuống mặt đất, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô có dám nhận hay không? Cô nhận nó nổi sao?" Không tự giác đề cao âm lượng, năm chữ sau cơ hồ là gầm nhẹ lên. Tiêu Nhiên thật sự là không hiểu, tại sao cô và Tiêu Vũ hao tổn tâm sức cũng không chiếm được thứ gì, An Dĩ Nhựt lại có thể dễ dàng có được? Nếu như có thể lựa chọn, thì hà cớ gì họ bằng lòng bước vào một cái thế giới tối tăm không ánh mặt trời như vậy.

An Dĩ Nhựt bị ép ngẩng đầu lên, tràn ngập sợ hãi không hề che giấu mà từ đáy mắt chảy xuống, cô ho khan dữ dội, làn môi cũng đã bị cắn nát, máu đỏ tươi chảy ra khóe miệng, "Cho dù cô muốn cho, tôi cũng không thêm nhận." Vô cùng sợ hãi khiến giọng nói của cô cũng có chút run run, song, cô vẫn quật cường mà muốn lấy trầm tĩnh che giấu sợ hãi.

Phụ nữ đều rất nhạy cảm, hận ý của Tiêu Nhiên từ đâu tới An Dĩ Nhựt cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân, cô không có quên lúc Thần Thần bị kiểm kẹp thì Tiêu Nhiên có nói qua lời nói với Mục Nham. Cô còn nhớ rõ trước đó cô ấy xông vào trong phòng Cố Dạ nhìn thấy cô thì kinh ngạc cùng phần nộ. Cô ấy đối với mình giống như là hận thấu xương, hận ý này có lẽ bày phần đến từ chính Mục Nham, ba phần đến từ chính Cố Dạ.

Đáy lòng nổi lên bi thương vô hạn, An Dĩ Nhựt chỉ cảm thấy bất lực, bảo cô nói cái gì chứ, nói cái gì cũng là uống công thôi.

"Cô nghĩ rằng tôi không dám giết cô?" Nụ cười lạnh động lại bên môi, Tiêu Nhiên giận dữ, cô ta thật đúng là xương cứng, tận mắt nhìn thấy con sói kia không ngừng găm cán thân thể, thậm chí bị dọa đến động cũng không dám động, miệng lại còn không buông tha người như thế? Cô cũng muốn xem xem xương cốt của cô ta rốt cuộc cứng thế nào.

An Dĩ Nhựt vừa nâng mi mắt, niêm phong ý lệ cuộn cuộn cất vào ở đáy mắt, vẻ mặt thờ ơ dẫn nói: "Cô muốn thế nào thì thế đó đi." Hơi mím môi, rồi lại nở nụ cười nhẹ, tuyệt đẹp như vậy, thể lương như vậy, lại tuyệt vọng như vậy. Cô nghĩ cô không chịu được nữa rồi, cô không chờ được cứu viện, trình diễn một màn đâm máu này ở trước mắt cô dĩ nhiên là muốn cô sụp đổ, cô muốn sống đi ra khỏi nơi này giống như là trở thành một hy vọng xa vời, cô tựa hồ đã không dám cưỡng cầu.

Đêm lạnh tĩnh mịch, mưa rơi như trút nước, giọng nói ti mi mơ hồ truyền đến, An Dĩ Nhựt cảm thấy trước mắt tối om một vùng, cái gì cũng không nhìn

thấy, không thấy gì cả.

Tiêu Nhiên rất tức giận, đáy mắt lóe lên dữ tợn, đứng lên, đưa lưng về phía An Dĩ Nhựt, lạnh giọng nói: "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Ánh mắt đảo qua người hầu canh giữ ở cạnh cửa, không mang theo chút tình cảm gì mà ra lệnh: "Động thủ."

Người hầu rõ ràng chờ ra một lúc, ngay sau đó nhận lấy roi. Cổ Dạ là ông chủ của bọn họ, không sai, nhưng vị Nhị tiểu thư trước mắt này cũng không thể đắc tội, nếu không cũng là chết, nhìn cô ấy bảo con sói gầm cắn cơ thể ấy trên mặt đất ra sao thì đã biết hậu quả. Dưới việc không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có nghe lệnh làm việc.

Vóc dáng người hầu cường tráng cầm lấy roi, lúc vung roi rất thành thạo, và lại lực độ rất mạnh, làm như roi roi đều có thể lấy mạng người, lúc roi thứ nhất roi vào trên lưng An Dĩ Nhựt, trong đầu cô hiện lên chỉ có một chữ: đau. Trong nháy mắt trên lưng giống như là da tróc thịt bong vậy, khiến cô sinh ra một loại ảo giác, dường như lực phủ ngũ tạng đều đã nứt ra.

Trên lưng đau rất, dẫn đến thân thể của cô không tự chủ được mà co quắp, cắn chặt môi dưới, máu tanh chảy ra khỏi miệng, An Dĩ Nhựt gất gao co rút thân thể, nhưng không hề kêu lên một tiếng.

Khuôn mặt trắng bệch, bên môi thoáng hiện màu đỏ tươi chói mắt, giờ phút này cực kỳ tiêu tụy làm cô càng lộ vẻ mảnh mai hơn, người hầu nắm chặt dây xích trong tay dắt sói tới, mím chặt môi, một cái chớp mắt cũng không rời mà nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trên mặt đất.

Năm roi roi xuống, đau nhói trên lưng như kim châm muối xát khiến cho hô hấp của cô thoáng chốc trở nên khó khăn, thần trí An Dĩ Nhựt trở nên mơ hồ, miệng thì thảo nhỏ vụn như tiếng muỗi kêu, ngậm nga một cách yếu ớt làm cho người ta hoàn toàn không phân biệt rõ chung quy cô nói cái gì.

Tiêu Nhiên ngăn lại roi thứ sáu hạ xuống, chộp lấy roi mềm từ trong tay người hầu, lúc lưu lại vết tích đường roi thứ bảy ở trên người An Dĩ Nhựt, một giọng nói giống như quỷ mị ngoài tầng hầm truyền đến: "Mở cửa ra."

Thân thể nhất thời cứng còng, nhưng ngay lập tức cô lại hoàn hồn, ở trước khi cánh cửa bị đá văng vọt lên trước quát xuống roi thứ tám.

Cánh cửa tầng hầm bị người hầu bên người Cổ Dạ hung hăng đá văng ra, mọi người bên trong đều hóa đá tại chỗ, không ai dám hé răng, thậm chí cũng đã ngừng hô hấp rồi.

Ánh mắt đảo qua lửa thể đầm máu cách đó không xa, lúc dừng ở trên người An Dĩ Nhựt thì mảy rậm nhú lại ngay lập tức, đáy mắt nhanh chóng yên tĩnh lại, lạnh lẽo trong mắt tràn ngập tàn nhẫn, giọng nói lạnh lùng từ từ vang lên: "Ai động vào cô ấy?"

Người hầu vừa mới quát An Dĩ Nhựt rút ròi về phía sau hai bước, không kịp mở miệng biện luận, Cổ Dạ đã nâng lên tay phải cầm súng.

"Pằng!" Không chút do dự, không chút lưu tình nào, trong phút chốc viên đạn lạnh băng bay vào trán của anh ta, một giây sau, máu tươi ào ạt chảy xuống, người đàn ông vạm vỡ theo tiếng ngã trong vũng máu.

Tất cả mọi người sợ ngây người, kể cả Tiêu Nhiên vẫn đang cầm roi. Trước giờ Cổ Dạ không giết người, lời này anh đã từng nói qua với An Dĩ Nhựt, anh nói máu rất bẩn, có lẽ cô hoàn toàn không tin, nhưng là sự thật. Người ở trong gia tộc cũng biết, việc giết người từ trước đến nay đều là để cho bọn họ làm, tối nay là lần đầu tiên ông chủ tự mình động thủ giết người.

Tầng hầm rơi vào trong yên tĩnh, người hầu huấn luyện sói đã cảm giác được Cổ Dạ tức giận, vô thức nắm chặt dây xích với cả vòng cổ, mơ hồ cảm giác được cái chết tới gần, cùng với một niềm hy vọng lúc ẩn lúc hiện khó mà nói rõ.

"Tiêu Nhiên, nể mặt Tiêu Vũ lần này tôi không giết cô." Tay cầm súng chậm rãi buông xuống, trên người Cổ Dạ tản ra âm hàn, giống như là La Sát trong Địa Ngục, súng được người hầu nhận lấy, anh đi tới bên cạnh An Dĩ Nhựt, lẳng lặng nhìn cô quỳ rạp trên mặt đất, giống như đã ngừng hô hấp, ngời xôm xuống lướt nhẹ qua tóc dài xóc xếch trên trán cô, lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ nhưng lại trắng bệch, đáy mắt hiện lên đau lòng khó tả, giọng nói dịu dàng như nước, "Dĩ Nhựt?"

An Dĩ Nhựt dĩ nhiên đã mất đi tri giác, không có nghe được vô cùng dịu dàng của anh, đau lòng đến cực điểm mà khẽ gọi, lúc thân thể gầy yếu của cô được Cổ Dạ ôm lấy, một ngụm máu tươi ngạnh ở trong cổ nồn ở trên cổ của anh.

"Tôi sẽ không giết cô, nhưng cô phải trả lại gấp mười lần." Lúc Cổ Dạ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, anh không cho phép bất kỳ kẻ nào làm càn ở trước mặt của anh, nhất là làm tổn thương người An Dĩ Nhựt, anh sẽ không dễ dãi như thế đâu.

Nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Cổ Dạ, người hầu khẽ cúi đầu nhận lấy roi mềm trong tay Tiêu Nhiên, "Đắc tội, Nhị tiểu thư."

Trong phút chốc tiếng sấm nổi lên bốn phía, tiếng roi trong tầng hầm lần lượt vang lên, Cổ Dạ ôm lấy An Dĩ Nhựt bước nhanh đi về phía phòng ngủ, đồng thời lạnh giọng phân phó: "Trong vòng năm phút để cho ta nhìn thấy bác sĩ."

Sợ nằm đè lên vết thương roi trên lưng, Cổ Dạ để cho An Dĩ Nhựt ghé vào trên giường, quan tâm mà vì cô đắp lên chăn mỏng, ngón cái vuốt ve gương mặt cô, nhẹ nhàng lau đi vết máu bên môi cô, lúc mở miệng lần nữa thì giọng nói vẫn dịu dàng như trước, "Dĩ Nhựt..."

"Thiếu gia, bên ngoài có canh sát." Dẫn bác sĩ về, người hầu cung kính đứng ở bên giường trầm giọng nhắc nhở, "Bọn họ bao vây biệt thự."

Cổ Dạ chuyên chú ngắm nhìn hình nhân mê man trên giường, khom người hôn vào cái trán sừng đỏ của cô, để ngoài tai với lời nói của người hầu, "Cẩn thận kiểm tra cho cô ấy, ta muốn cô ấy tỉnh ngay lập tức." Lúc đứng dậy ánh mắt dịu dàng lập tức trở nên sắc bén, dừng ở trên mặt bác sĩ.

"Dạ, thiếu gia." Bác sĩ sợ hãi đáp, không dám chậm trễ từng phút từng giây, lập tức điều trị cho An Dĩ Nhược.

Đi đến toilet lau đi vết máu đỏ tươi trên cổ, lúc Cố Dạ thay quần áo đi ra ngoài, Mục Nham một mình lên vào biệt thự, dựa vào thiết bị truy tìm được cắm vào bả vai của Tiêu Nhiên mà đi thẳng đến tầng hầm, anh ẩn nấp ở đầu bậc thang, ánh mắt lạnh lùng chỉ ngừng ở góc này, thấy có người bị kéo ra, trong mắt là vẻ cực phức tạp, nhưng cuối cùng không nói một câu nào, chỉ là thở phào một hơi.

"Vậy rốt cuộc là ai, thiếu gia nổi giận lớn như vậy, thiếu chút nữa lấy mạng của Nhị tiểu thư."

"Thiếu gia tự mình ra ngoài mạng về, bối cảnh thế nào cũng không biết."

"Nếu như Tam tiểu thư ở đây nói không chừng Nhị tiểu thư có thể tránh được một kiếp này..."

"Ai ở đây cũng vô dụng, có thể giữ lại một hơi thở đã là vô cùng may mắn, nếu như người phụ nữ kia chịu đựng không được chết đi, đoán chừng Nhị tiểu thư cũng đừng muốn sống nữa..."

Bóng dáng người hầu áo đen dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt, Mục Nham nhíu mi, đáy mắt sắc bén như một lưỡi dao sắc phá kén mà ra, nắm chặt súng lục trong tay, môi mím lại thành một đường tuyến.

Anh vượt sông cả đêm đuổi tới thành phố Muse của Myanmar, và dựa vào thiết bị truy tìm dấu vết đến đây kết quả cho thấy vị trí chính xác mà Tiêu Nhiên dừng lại, anh bấm điện thoại báo án cho cục cảnh sát, nói tòa biệt thự này có con tin bị bắt cóc, nhân viên cảnh sát Myanmar kéo tới nơi này, mà anh một mình lên vào. Không có cách nào khác, anh thật sự sốt ruột, không đợi được cấp trên câu thông xong với cục cảnh sát nước láng giềng lại tiếp tục hành động, chỉ có Âm độ Trần Thương[1], lấy thân mạo hiểm, nếu như không tìm được cô, cho dù khó như lên trời, anh cũng phải mang cô ra ngoài. Vì An Dĩ Nhược, lần đầu tiên Mục Nham không có nghe theo sự sắp xếp của lãnh đạo cấp trên, đáp lại những lời "Tuong tại ngoại, quân lệnh hữu sở bất thụ"[2] này.

[1] Âm độ Trần Thương: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

[2] Tuong tại ngoại, quân lệnh hữu sở bất thụ: Cầm quân ra trận, quân lệnh có thể không theo.

Cố Dạ chào hỏi kiểm tra thông lệ với cảnh sát dưới lầu, Mục Nham thần không biết quỷ không hay lên vào lầu hai, đi tìm từng căn phòng, cuối cùng tìm thấy người muốn tìm ở phòng ngủ chính.

Người hầu làm như có cảm giác, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hành lang, cau mày nhìn lại, lại bị Mục Nham đột nhiên xuất hiện phía sau dùng súng đánh vào sau gáy, trong lúc té xỉu người đã bị kéo vào căn phòng trống bên cạnh, một loạt động tác được hoàn thành trong vài giây, không làm kinh động bất kỳ ai.

Họng súng để ở trên trán bác sĩ, đáy mắt lạnh băng càng thêm thâm trầm, Mục Nham trầm giọng: "Tôi chỉ muốn biết cô ấy thế nào rồi."

Bác sĩ hiển nhiên bắt đầu hoảng loạn, ánh mắt nhìn về phía cửa, phát hiện ở đó không có một bóng người, lại quay đầu nhìn Mục Nham, bị sắc bén trong mắt anh chột lóe rồi biến mất làm cho khiếp sợ, "Cô ấy, cô ấy chỉ là bị hoảng sợ... vết thương roi, mặc dù vết thương roi nghiêm trọng, không đủ để trí mạng..."

Bác sĩ ngã xuống trong nháy mắt, Mục Nham ngồi xổm ở bên giường, nhìn khuôn mặt An Dĩ Nhược trắng bệch như tờ giấy, đáy mắt sắc bén bị đau lòng thay thế, vươn tay mang chút vết chai vỡ nhẹ khuôn mặt của cô, dịu dàng nhìn chăm chú vào cô, nhẹ nhàng gọi: "An Dĩ Nhược..."

An Dĩ Nhược vừa bị bác sĩ cấu véo vào người, thần trí hỗn loạn hơi tỉnh táo chút, làm như nghe được tiếng gọi trầm thấp của anh, vô thức cau chặt lông mày, nghiêng đầu kê mặt gần hơn về phía lòng bàn tay của anh.

Đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào vẻ mặt mê man, tâm tình trong lòng cuộn cuộn, cô bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi. Lặng lẽ nhìn cô, lo lắng và lo âu ở sâu trong đáy lòng được xoa dịu một chút, đối với thân ở hiểm cảnh lại hoàn toàn lơ đãng, thu hồi súng lục, bàn tay to luồn vào trong chăn mỏng nắm lấy tay cô, dịu dàng gọi một tiếng, "An Dĩ Nhược..." Năm ngón tay gấp lại, bao bọc lấy tay lạnh băng của cô ở lòng bàn tay, anh hứa hẹn, "Tôi đến đưa cô đi." Nói xong xốc lên chăn mỏng, ôm lấy người phụ nữ chưa tỉnh, ánh mắt chạm đến vết roi màu đỏ sẫm dưới áo sơ mi rách nát trên lưng cô, thân thể cứng đờ siết chặt một hồi.

"Dĩ Nhược..." Tình cảm đau lòng đột nhiên tràn tới đáy mắt, người đàn ông thu tay, ôm chặt người phụ nữ mê man vào trong ngực, "Tôi đã tới chậm..." Âm thanh thuần phác hơi khàn khàn, giọng nói khó nén tự trách, vui mặt ở trên mái tóc của cô, anh thân mật lắm bầm: "Tình tình... Tôi đưa cô về nhà..."

Trên lưng đau rất như kim châm làm cho An Dĩ Nhược tỉnh táo chút, nhíu chặt mày, cô vô thức mà rên rỉ, "Đau... Đau quá..."

Nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn vào sợi tóc dính lấy vết máu của cô, Mục Nham một tay ôm cô ở trước ngực, cúi xuống áo khoác quần lấy nửa thân trần trên thân thể của cô, mềm giọng an ủi: "Tôi biết rất đau, kiên nhẫn một chút..."

Động tác của anh đã cố sức để nhẹ, vẫn tác động đến vết thương roi của cô, An Dĩ Nhược mơ màng từ từ mở mắt ra, đập vào trong mắt chính là vẻ mặt anh tuấn cương nghị, trên cảm mơ hồ có râu ria, trong mắt làm như còn có tơ máu, rõ ràng hẳn là anh nhiều đêm không ngủ. Làm như không tin mọi thứ nhìn thấy được ở trước mắt, cô dùng sức nhắm chặt mắt lại, lúc mở ra xác định không phải là ảo giác, mỉm cười yếu ớt, nhưng nụ cười này, nước mắt tràn ra không khô không chế được, lăn dài bên má.

Trông mắt đen nhánh cùng ánh mắt mông lung của cô nhìn nhau chăm chú, tìm đập tình thích, trong mắt thấp thoáng có một sự dịu dàng thương tiếc dâng lên, Mục Nham cong môi cười, áp sát vào cô nhẹ giọng nói: "Là tôi, tôi đến rồi."

Cô cắn môi dưới gật đầu, trong phút chốc nước mắt đã rơi như mưa, hai tay không có sức nắm chặt lấy vạt áo sơ mi của anh, không để ý đến đau rất như kim châm trên lưng, mấy ngày kiềm nén sợ hãi cùng hoảng hốt thoáng chốc xông lên ngực, cô, nghẹn ngào khóc nức nở.

Viên Minh Duyệt đã nói qua: "Hy vọng, là đêm trăng non, rọi sáng con hẻm nhỏ tối tăm; Hy vọng là chim nhỏ trong rừng rậm, sống bằng cách vui vẻ ngâm hát những nốt nhạc; Hy vọng, là nước trong sa mạc, thấm vào từng ốc đảo."

An Dĩ Nhượng ôm chặt lấy eo Mục Nham, ở trong lòng anh khóc đến giống như đứa nhỏ không nơi nương tựa. Giờ này khắc này, gặp được Mục Nham chính là hy vọng sống sót của cô trong bước đường cùng, cho dù một giây sau đối mặt vẫn là cái chết, cô cũng sẽ không sợ, không sợ nữa. Người đàn ông ở trước mắt không khỏi cho cô cảm giác an toàn, để cho cô có thể toàn tâm ý lại vào lúc nguy cấp.

Mục Nham vô thức buộc chặt cánh tay, ôm thân thể run rẩy của người phụ nữ vào trong ngực khẽ vỗ về, thiên ngôn vạn ngữ ngạnh ở trong cổ họng, dĩ nhiên nói không nên một lời an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Đêm gặp mưa gió

Tâm trạng Mục Nham dần dần bình phục lại, cánh tay ôm An Dĩ Nhượng hơi buông lỏng chút, ánh mắt liếc về phía cạnh cửa, cảnh giác mà nghe động tĩnh ngoài hành lang.

An Dĩ Nhượng không biết mình khóc bao lâu, chỉ khóc đến về sau cảm giác nước mắt làm như đều khô cạn, mà áo sơ mi trước ngực Mục Nham cũng đã ướt, khịt khịt mũi, lau mặt qua loa, nhẹ nhàng rút khỏi ngực của anh, ngượng ngùng ngửa đầu nhìn anh, mơ hồ không rõ xin lỗi: "Xin lỗi, khóc bắn quần áo của anh rồi..."

Mục Nham nở nụ cười ấm áp, kim lòng không đau mà vươn tay xoa xoa tóc của cô, mơ hồ lộ ra cung chiêu người ngoài không thể hiểu được, "Không sao, biết cô sợ hãi." Nghiêng đầu nhìn cạnh cửa, cực kỳ nhạy cảm nghe ra dưới lầu dường như yên tĩnh rất nhiều, vì vậy anh thu lại nụ cười hỏi cô: "Có thể đi chứ?"

Độ ấm trong lòng anh làm cô tỉnh táo lại, trong nháy mắt dường như sợ hãi đã tan biến, An Dĩ Nhượng gật đầu, "Có thể." Vào giờ phút này, cô đã quên đau nhức trên lưng, chỉ muốn đi theo anh rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

"Kiên trì một chút, rời khỏi căn biệt thự này chúng ta đã thắng." Cẩn thận tránh đi vết thương roi trên lưng cô đỡ cô ngồi dậy, bước nhanh qua đóng cửa phòng lại, dẫn An Dĩ Nhượng đi về phía bên cửa sổ, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lại đi vòng trở lại lấy một lọ thuốc từ trong hòm thuốc bỏ vào trong túi.

"Dưới lầu có cảnh sát tại sao chúng ta không đi xuống?" Lúc được Mục Nham ôm ra cửa sổ, An Dĩ Nhượng khó hiểu hỏi. Cô là người bị hại, chỉ cần cô đứng ra làm chứng, cho dù không đủ khiến Cố Dạ ngồi tù, ít nhất có thể dễ dàng, quang minh chính đại rời khỏi nơi này, tại sao lại cứ mạo hiểm chứ? Có rất nghi hoặc.

"Ở đây là Myanmar không phải là Trung Quốc, thân phận của Cố Dạ không thể khinh thường, những cảnh sát bên ngoài cũng không dám tùy tiện đắc tội anh ta, người là tôi, cũng chỉ là làm dáng một chút." Ý ở ngoài lời, chức vị cảnh sát quốc gia Trung Quốc này của anh ở khu vực người khác đương nhiên không động được Cố Dạ. Lúc qua sông, từ thành phố A bên kia anh đã biết được tin ngôi nhà này quả thật là của lão tổng Cửu Toàn - Cố Dạ sở hữu, cũng là ông chủ mà anh chưa từng gặp mặt qua khi nằm vùng, đã biết được anh ta là một người ác, với tư cách là người phụ trách tất cả gia tộc, Mục Nham đương nhiên sẽ không xem nhẹ năng lực của anh ta, về phần tại sao báo cảnh sát, đơn giản chỉ là muốn dẫn Cố Dạ rời đi, để cho anh có đủ thời gian tìm An Dĩ Nhượng mà thôi. Mục Nham vừa giải thích vừa cảnh giác nhìn về phía cửa chính, bởi vì không gian ngoài ban công có hạn nên cùng An Dĩ Nhượng dựa vào đến rất gần, trong lúc xoay người môi mông của anh khẽ lướt qua cái trán của cô.

An Dĩ Nhượng vốn chưa tỉnh hồn, bị nụ hôn vô ý như thế của Mục Nham, cả người đột nhiên căng thẳng mà dừng lại tại chỗ, thoáng chốc ngừng hô hấp, đáy lòng xẹt qua một tia khác thường. Mục Nham nhú mi, trong lòng ảo não không thôi, đem không tự nhiên của cô thu vào trong mắt, lúng túng quay mặt đi, hợp thời thay đổi đề tài: "Tôi đi xuống trước, cô nhảy xuống."

An Dĩ Nhượng hoàn hồn, thân ở trên cao nhìn nhìn xuống khe há mồm, có chút không dám tin. Đây là lần hai, muốn cô nhảy xuống? Cô cắn môi, không biết có nên nói cho Mục Nham biết thực ra thì cô sợ độ cao.

Làm như nhìn thấu lo lắng của cô, Mục Nham an ủi: "Yên tâm, tôi tiếp được." Nghiêng đầu nhìn phía dưới, xác định không có bảo vệ đi qua, trước khi tung người nhảy xuống nở nụ cười an ủi cô, "Cô là cô gái dũng cảm nhất, đừng sợ." Thấy An Dĩ Nhượng nhú mày căng thẳng cuối cùng gật đầu, anh dùng sức nắm lấy tay của cô, bàn tay chống lan can nhanh nhẹn xoay người nhảy xuống, trong chớp mắt đã vững vàng rơi xuống mặt đất, ngay sau đó xoay người nhìn lên lầu hai, đuổi tay về phía cô, trong ánh mắt tràn đầy khích lệ.

Đường cong cánh tay của anh rất đẹp, nhất là lúc dùng sức. An Dĩ Nhượng trên cao nhìn xuống cùng anh nhìn nhau, thở ra một hơi thật dài. Trong nháy

mắt tay được anh nắm giữ, dường như có một dòng điện tê dại từ đầu ngón tay truyền tới, rõ ràng là đêm mưa, nhưng dường như là có ánh nắng ấm áp vẩy lên người, An Dĩ Nhựt cảm thấy toàn thân đều trở nên ấm áp, cái loại sức mạnh yên ổn ở khắc thời gian lênh nhay lênh nhay rót vào thân thể của cô, so với lần đầu tiên đặt tay Tịch Thạc Lương thì cái loại cảm giác trái tim cũng sắp nhay ra này hoàn toàn khác biệt, cô chỉ cảm thấy ấm áp, thoải mái, và tự nhiên.

Nhìn người đàn ông dưới lầu đuổi tay chờ tiếp cô, An Dĩ Nhựt hít vào một hơi thật sâu, vươn tay phải nghịch ngợm làm một cái thủ thế OK với anh, nhìn thấy anh nhẹ nhàng và trịnh trọng gật đầu, sau đó, cô không chút do dự thả người từ trên ban công nhảy xuống, sự kiên định tín nhiệm ở đáy mắt này lóe sáng như những vì sao trên trời.

Trên danh nghĩa là lầu hai, nhưng bởi vì ban công thuộc loại lồi xuống, nghiêm cẩn mà nói chỉ là nửa lầu một, cho nên cũng không phải là quá cao, An Dĩ Nhựt hoàn toàn có thể tự mình nhảy xuống, chẳng qua là Mục Nham lo lắng cô trượt chân, nên mới quyết định tự mình xuống trước tiếp cô. Mặc dù anh làm tốt mười phần chuẩn bị, giống như là đứng tấn vậy vững vàng đứng trên mặt đất giang hai tay về phía của cô, hơn nữa cũng chuẩn xác không có làm mà ôm lấy cô, song, dù sao cũng là một người có cân nặng của người trưởng thành, lại từ chỗ cao rơi nhanh xuống, Mục Nham không thể chịu đựng được áp lực đột nhiên tới này, lao đảo lúi lúi hai bước, sau đó thẳng tắp ngã ngửa xuống, An Dĩ Nhựt bị té nhào ở trên cỏ.

Đối với loại tình huống đột phát này, Mục Nham rất có kinh nghiệm mà hơi nhô đầu lên, để cho lưng chạm đất trước, xác định an toàn vô sự đầu mới dám chạm đến mặt đất, anh mới từ từ thở ra một hơi, nhún mày nói: "Không nghĩ tới lại rất nặng..."

Khoảnh khắc anh ngã nhào, An Dĩ Nhựt thật sự là lo lắng cái ót của anh chạm đất mà vỡ rồi, thấy anh thật lâu mới nói lại càng sợ hơn, ai biết anh lại nói một câu như vậy, gò má hơi ửng hồng, cô nhỏ giọng lầm bầm: "Không thể đổ thừa tôi, cho dù là một đứa bé, từ nơi cao như vậy nhảy xuống ước chừng cũng phải đụng ngã anh..."

Đối mặt với oán giận ăn vạ giống như trẻ con của cô, Mục Nham không nín được cười, "May mà đứa nhỏ này rất gầy, bằng không thì xương cốt của tôi đã bị đè gãy rồi." Nhún chặt lông mày, anh rít một tiếng, nhắm mắt, về mặt đột nhiên hiện lên mấy phần ủy khuất, "Aiz! Tôi nói cô có thể đổi nơi chống hay không?"

An Dĩ Nhựt vốn vì lời nói của anh xoay tròn mắt nở nụ cười, nghe được anh mở miệng, đột nhiên ý thức được tay cô vừa khéo chống ở trên ngực trái bị thương của anh, trong lúc bối rối muốn rút tay về, ai biết vừa động một tý, tay phải không chống đỡ mặt đất lại nặng nề ngã trở về trong lòng anh. Mục Nham vốn nghiêng đầu lần tới, lại bị cô đè lại tại chỗ, anh cau mày nhìn cô, giống như là cô cố ý.

Liếc mắt nhìn anh một cái, biết phản ứng vụng về của mình làm đau anh, An Dĩ Nhựt bĩu môi, giống như đứa nhỏ phạm sai lầm. Mục Nham thở dài, nói lỏng vòng tay ở bên eo của cô, ho nhẹ một tiếng kéo cô đứng lên, "Vận động một chút, xem có bị thương đến chỗ nào hay không." Giọng nói trầm thấp nghe vào trong tai An Dĩ Nhựt không có tí ti khác biệt, nhưng đêm tối lại che đi ửng đỏ bất thường này trên mặt anh. Tư thế ngã sập vô cùng mập mờ, thân thể mềm mại của cô dính sát vào anh, khiến trong lòng người đàn ông nổi lên ngọn sóng, trong giây lát ý thức được tình cảm chuyên biến có lẽ là không có ranh giới gì rõ ràng.

"Không có gì..." An Dĩ Nhựt mượn lực tay của anh đứng lên, đuổi đuổi chân cũng không có phát hiện cái gì bất ổn, bởi vì là chạy trốn, tinh thần vô cùng căng thẳng, cũng không có phát hiện Mục Nham khác biệt với trước đó.

Nhìn thấy cô quả thực không sao, Mục Nham cánh giác lấy ra súng lục bên eo, đặt tay cô xoay người muốn đi. Trong phút chốc, biệt thự yên tĩnh đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, anh nắm tay cô, trong nháy mắt bị sáu gã áo đen xuất hiện trước mắt ngăn lại, và cánh cửa hy vọng ngay trước mắt từ từ khép lại.

An Dĩ Nhựt đột nhiên mở to mắt, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, vô thức co rút sát vào Mục Nham, tay nhỏ bé hơi lạnh nắm lấy bàn tay dày rộng của anh, nắm chặt lấy giống như là sợ cùng anh chia lìa.

"Đại đội trưởng Mục coi nơi này của tôi là nơi nào? Nói đến là đến, nói đi là đi." Giọng nói ám trầm vang lên, người áo đen trước mắt lách mình làm ra một con đường, khuôn mặt âm hàn của Cố Dạ từ từ mà đến.

Anh đưa lưng về phía ánh sáng, bóng dáng mơ hồ giống như là một u hồn, ánh mắt sắc bén ngừng ở trên người Mục Nham, lại chuyển qua cái nắm tay trên tay của anh và An Dĩ Nhựt, khóe miệng nhếch lên, anh từ tốn ngẩng đầu nhìn chăm chú vào cô, "Dĩ Nhựt, bây giờ hối hận vẫn còn kịp. Cô ở lại, tôi thả anh ta, bằng không thì..." Dừng một chút, người áo đen lập tức hiểu ý đồ của ông chủ, hòng súng vô cùng tinh chuẩn nhắm ngay Mục Nham, tựa hồ chỉ chờ Cố Dạ ra lệnh một tiếng.

Không tự giác nắm chặt áo sơ mi của Mục Nham, ánh mắt An Dĩ Nhựt nhìn về phía của anh, cảm giác được ánh mắt của cô, tay trái Mục Nham hơi dùng lực, càng nắm chặt tay cô hơn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Dạ, "Dường như Cố tiên sinh đã quên thân phận của An tiểu thư, nếu như tôi nhớ không lầm cô ấy là bị anh bắt cóc tới." Ánh mắt sắc bén lạnh lùng đảo qua mọi người, Mục Nham trầm giọng: "Cho nên, anh không có tư cách yêu cầu cô ấy ở lại."

Cố Dạ đột nhiên thay đổi sắc mặt, tay phải cầm súng nhanh chóng nâng lên, nhắm ngay đầu Mục Nham, "Vậy thì xem xem tôi có tư cách giữ anh lại hay không." Động tác nhanh hơn so với bất cứ ai khác? Cố Dạ không tin nhiều sát thủ như vậy không lấy được mạng của anh ta, lúc người hầu nói cho anh biết dưới lầu có cánh sát, anh đã ý thức được chuyện có kỳ lạ, nhưng thật sự không ngờ Mục Nham lại đơn thương độc mã xông tới cứu người, nếu như không phải thân phận đối lập, anh cũng có chút bội phục dũng khí của anh ta, giật mình nhận thấy anh ta xem trọng An Dĩ Nhựt, trong lòng cực kỳ không vui, "Đại đội trưởng Mục có dám cùng tôi cá một ván này hay không, xem rốt cuộc là viên đạn của ai nhanh?"

Mục Nham nâng mắt, hơi lóe lên sắc bén, tay phải cầm súng lặng lẽ căng thẳng, hòng súng tinh chuẩn giằng co với Cố Dạ, "Tôi dám cam đoan là anh ngã xuống trước." Anh nhẹ nhàng băng quơ nói xong, giọng điệu lại lạnh lùng khiến người ta mơ hồ phát rét, "Nhưng thế cục bây giờ đối với tôi rất bất lợi, tôi sẽ không đại gì dưới tình huống như vậy mà liều mạng với anh." Nếu như chỉ có hai người anh và Cố Dạ, Mục Nham tuyệt đối nắm chắc bản thân thương

anh ta trước, nhưng mà, sáu cây súng trước mắt nhắm vào anh và An Dĩ Nhựt, thuật bắn súng tinh chuẩn có thể lấy mất mạng của bọn họ, không có nắm chắc trận chiến Mục Nham sẽ không đánh, vì thế, anh hạ cánh tay xuống trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, súng lục trong tay từ từ trượt xuống, nhẹ nhàng rơi ở trên cỏ trơn ướt.

Mưa rơi đã yếu đi từ lâu, lúc này chỉ là mưa phùn lâm râm bay là tả, người của hai phe giăng co trong màn đêm yên tĩnh này rất lâu. Mục Nham mặt không đổi sắc, vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt như cũ, Cổ Dạ hơi nheo mắt, vẻ mặt phức tạp nan giải.

Trong mưa bụi, họ lặng lẽ nhìn đối phương, tựa hồ đang chờ một thời cơ tốt nhất để ra tay. An Dĩ Nhựt kinh ngạc nhìn bên má kiên nghị của Mục Nham, lòng thoáng chốc xoắn chặt lại. Lúc này anh lại bỏ súng xuống? Vậy bọn họ phải làm thế nào xông ra đây? Nhưng nếu không bỏ xuống, kiên quyết xông tới, hy vọng còn sống lại mờ mịt cỡ nào. Trong nháy mắt cô hiểu được cái gì đó, lặng lẽ đứng ở bên cạnh người Mục Nham, cùng anh sống vai chờ đợi biến cố ngay sau đó.

"Đội trưởng Mục quả nhiên không tầm thường." Thật lâu sau, Cổ Dạ cười lạnh, tay cầm súng không có bỏ xuống, "Anh quả nhiên thông minh, chơi đùa với đối thủ như vậy mới có ý nghĩa."

Ý đồ của Cổ Dạ rất rõ ràng, đây là cho anh cơ hội biện bạch, buông tay An Dĩ Nhựt ra, đồng thời ôm vào eo của cô, cô cảm giác được có cái gì đó trượt vào trong áo khoác của cô, nhũn chặt mảy, cô nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Mục Nham tràn khắp nói: "Chỉ tiếc trò chơi này không có quy tắc, rất dễ dàng xuất hiện độ lệch, mà độ lệch này đủ để khiến lấy mất mạng nhà người ta." Âm thầm ôm sát eo nhỏ của cô vào trong lòng, anh nói: "An Dĩ Nhựt tôi phải mang đi."

"Cô ấy, tôi nhất định lưu lại." Ánh mắt dò qua trên người An Dĩ Nhựt, Cổ Dạ không chút để ý nói: "Mục Nham, tôi muốn anh biến mất tại đây..." Khẽ nâng cằm, giọng nói hơi lộ ra khinh thường, "Thần, không, biết, quý, không, thấy."

Gần từng chữ mà thốt ra sáu chữ này, ánh lạnh lẽo trong mắt càng thêm thâm trầm, anh không có tính để cho Mục Nham còn sống đi ra nơi này, tình cảnh này, tình thế rõ ràng có lợi cho anh, sao anh có thể bỏ qua cho anh ta, Cổ Dạ nở nụ cười ngạo mạn, nghĩ thầm thật đúng là thiên đường có lỗi anh không đi, địa ngục không cửa anh lại xông vào. Nếu như thế đều là thắng, dường như anh cũng không ngại để cho anh ta sống lâu thêm một lát.

Đối với lời nói của anh ta Mục Nham cũng không hoài nghi, anh ta có thể dễ dàng giải quyết hết cảnh sát, thậm chí ngay cả lục soát theo thông lệ cũng không có tiến hành, có thể nghĩ là biết thủ đoạn của anh ta, vì thế, anh lặng lẽ thay đổi ánh mắt, sắc bén như phi ưng phía chân trời, khí lạnh đổ ra, sau khi suy nghĩ lấy ra là bày bày: "Như vậy, anh cũng không có cơ hội cầm lại chìa khóa vàng nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Dây dưa không rõ

"Pằng!" Không hề báo trước, Cổ Dạ đột nhiên nổ súng, viên đạn tinh chuẩn không lầm mà bắn ở bên chân Mục Nham.

"A!" An Dĩ Nhựt kinh hoàng luống cuống, hét lên một tiếng xoay người nhào vào trong lòng Mục Nham, Mục Nham siết chặt tay, ôm cả người cô vào trong ngực, thấp giọng an ủi: "Đừng sợ, không sao." Đòn đả là thật, chìa khóa vàng quả nhiên là vật anh ta coi trọng, Mục Nham thờ phào nhẹ nhõm.

Cho dù đã lĩnh giáo qua hi nộ vô thường của Cổ Dạ, An Dĩ Nhựt vẫn bị hành động đột nhiên mất khống chế của anh ta mà sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai tay nắm chặt áo sơ mi của Mục Nham, cảm xúc nhất thời không cách nào bình tĩnh, lỗ tai ông ông vang lên, trong móng lung nghe được Cổ Dạ nói: "Mục Nham, tôi sẽ tiếp tục chơi cùng anh."

Nét mặt Mục Nham tràn đầy khí khái hào hùng, anh trầm giọng: "Tôi không có thừa thời gian chơi trò chơi với Cổ tiên sinh, trời sáng sẽ xuất phát, chìa khóa vàng cho anh, An Dĩ Nhựt tôi mang đi." Người bị vết thương đạn bắn anh muốn bắt Cổ Dạ dường như rất khó, Mục Nham rất rõ mục đích của chuyện này chỉ vì cứu người.

Cổ Dạ cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía An Dĩ Nhựt.

Một hồi trầm mặc xẹt qua, cô không xoay người cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của anh ta, thật lâu sau Cổ Dạ hạ súng trên tay xuống, "Chìa khóa vàng tôi nhất định phải cầm lại, về phần An Dĩ Nhựt, nếu như anh có bản lĩnh thì mang đi, bằng không thì..."

Nghe vậy, trong phút chốc An Dĩ Nhựt tỉnh táo lại, cô đột nhiên xoay người, trong mắt xẹt qua khinh thường, "Anh dựa vào cái gì?" Tức giận ở đáy mắt từng chút từng chút lan tràn, cô chỉ trích: "Anh không có quyền ép buộc tôi ở lại. Chẳng lẽ gặp nhau ở Paris chính là nguồn gốc cơn ác mộng này của tôi sao? Nếu như anh vì trả thù tôi phối hợp với cảnh sát giết chết người của các anh, vậy thì giết tôi đi."

Gió đêm lướt nhẹ qua, tóc dài bay bay trong không trung, Cổ Dạ ngưng mắt nhìn người phụ nữ cách đó không xa, nghe cô gần từng tiếng, rõ ràng mà nói: "Anh nhớ kỹ, đừng ý đồ vây khốn tôi, tôi không là gì của anh." Dừng một chút, An Dĩ Nhựt lạnh lạnh ung dung nói: "Cho dù tôi chết, cũng sẽ không là người phụ nữ của Cổ Dạ anh." Sống hai mươi sáu năm, lần đầu tiên cô gặp phải người cố chấp như vậy, cái gọi là thích của anh ta, cô không chịu nổi.

Hai bên nhìn nhau, lửa giận trong mắt Cố Dạ như gió cát cuốn lấy, tay phải nắm chặt súng, khớp xương bởi vì dùng sức quá mức mà trở nên trắng bệch, sau đó, anh đột nhiên bước nhanh về phía trước, hòng súng muốn đề ở huyết thái dương của cô.

"Cố Dạ!" Mục Nham ôm An Dĩ Nhựt thoáng chốc lui về phía sau nửa bước, cùng lúc đó, tay phải chặn lại khẩu súng lục ở giữa không trung, năm ngón tay gấp lại vững vàng nắm giữ hòng súng, đồng tử nhanh chóng thắt chặt, ánh mắt sắc bén tập trung vào Cố Dạ, "Chớ đụng vào cô ấy!"

Cố Dạ phục hồi ánh mắt, gia tăng lực độ của cổ tay, nhưng không thể thoát khỏi kiềm chế của Mục Nham.

Đột nhiên, sấm sét nổi lên bốn phía, âm thanh khó chịu nặng nề chói tay, trong phút chốc An Dĩ Nhựt bừng tỉnh, lúc hoàn hồn thì nhìn thấy Mục Nham và Cố Dạ hai tướng so tài với nhau, đối chọi gay gắt. Cô nhắm mắt lại, quyết không thể khóc. Thực ra thì chuyện cũng không có đến nỗi tệ nhất, Mục Nham ở bên cạnh cô, anh nhất định có thể dẫn cô rời đi, cô quyết không thể chảy xuống một giọt nước mắt, lúc này, anh cũng cần cô kiên cường.

"Tôi lặp lại lần nữa, chìa khóa vàng có thể cho anh, nhưng điều kiện tiên quyết là từ giờ trở đi An Dĩ Nhựt phải không bị thương chút gì." Ánh mắt Mục Nham sáng ngời, lạnh lẽo siết chặt tay, cứng rắn mà vùng hòng súng ra.

Cố Dạ im lặng một lúc, đáy mắt cuộn cuộn tức giận dần dần trở nên lạnh lẽo, hồi lâu sau, ánh mắt bình tĩnh lại như cũ, sau đó, anh giơ tay phải lên trong sự ngạc nhiên của mọi người, bắn liên ba phát súng lên bầu trời, ngay sau đó ra sức ném súng về nơi xa, ánh mắt đông lại thành sương lạnh, anh nheo mắt lạnh lùng hỏi: "Chìa khóa vàng ở đâu?"

"Đương nhiên sẽ không ở trên người của tôi." Ánh mắt bình tĩnh, Mục Nham hầu như không quan sát mà hơi nghiêng người, che chở ở bên người An Dĩ Nhựt, trong tiềm thức anh cho rằng Cố Dạ quá điên, dồn ép anh ta cái gì anh ta cũng làm ra được.

Cố Dạ đột nhiên quay đầu, âm hàn trong mắt phượng hận không thể đóng băng Mục Nham, "Mục Nham, tôi khuyên anh cân nhắc kỹ, chơi đùa đến cuối cùng nếu như không thấy được chìa khóa vàng, tội sẽ tự tay tiễn anh lên đường." Cho dù lấy được chìa khóa vàng, anh cũng muốn giết anh ta, chỉ bằng anh ta ôm người phụ nữ của anh.

An Dĩ Nhựt nhìn chằm chằm đôi mắt đen nhánh của Mục Nham, sau đó nhìn thấy khóe môi anh hơi dương lên, "Chúng tôi cần nghỉ ngơi, nếu không ngày mai không có sức dẫn anh đi lấy đồ." Giọng nói vẫn thuần phác trầm thấp như cũ, mỉm cười nhưng vẻ mặt lại lạnh lẽo như gió cuốn.

Tim An Dĩ Nhựt đập mạnh và loạn nhịp, không nghĩ tới Mục Nham đột nhiên chuyển đề tài, ánh mắt nhìn về phía Cố Dạ đoán chừng sau một khắc anh ta lại có hành động điên cuồng gì đó, song, anh ta lại chỉ trầm mặc một lúc, lạnh giọng nói: "Mang đi, trời sáng lên đường."

Mục Nham nói chìa khóa vàng ở trên người anh ta, Cố Dạ tin không nghĩ. Ai bảo chiếc chìa khóa này thật sự ở trên người Tiêu Vũ, ai bảo là anh ta giết chết Tiêu Vũ, cho nên đồ ở trong tay anh ta chẳng có gì lạ. Cố Dạ thế phải cầm lại, ngoài chìa khóa vàng ra, còn có người phụ nữ anh ta ôm vào trong ngực, anh phải nhất định cầm lại được. Anh thế.

Hai người hầu lưu loát thu hồi súng lục, giống như là rất có kinh nghiệm tiến lên lục soát người Mục Nham, cũng không có tìm ra bất kỳ vũ khí gì, đứng lại ở trước mặt An Dĩ Nhựt, do dự một chút đang muốn đưa tay.

Đáy mắt An Dĩ Nhựt hiện lên một chút kinh hoàng, chưa kịp suy nghĩ "Bốp" một tiếng hất tay người đàn ông ra, đang không biết nên nói cái gì, lại nghe Mục Nham lạnh lùng nói: "Muốn lục soát cũng được, tìm một người phụ nữ tới đây."

An Dĩ Nhựt nhú chặt mày, căng thẳng đến tay không biết nên để ở đâu, nhưng đầu óc lại rất rõ. Cô nghĩ tới không thể để cho bọn họ lục soát người cô, tuyệt đối không thể. Mặc dù cô cũng không biết thứ vừa trượt vào trong túi của cô là cái gì, nhưng cô có thể khẳng định vào lúc này Mục Nham đặt nó ở bên người cô, đã đoán được tạm thời bọn họ không đi được, nhất định cũng bị soát người, mà thứ này nhất định là rất quan trọng, đối với việc giải thoát có trợ giúp rất lớn.

Cố Dạ đứng ở cách đó không xa lạnh lùng nhìn chăm chú vào Mục Nham và An Dĩ Nhựt, trên người cô mặc áo sơ mi của anh, bên ngoài khoác một áo khoác kiểu nam, nheo mắt lại, lạnh giọng hỏi: "Cô muốn ở cùng một chỗ với anh ta?"

Trong nháy mắt hiểu được ý đồ của anh ta, An Dĩ Nhựt vô thức lui về phía sau một bước, đứng sát vào Mục Nham, mím môi không nói lời nào. Bất kể bọn họ muốn đem Mục Nham đi nơi nào, cô cũng không muốn cùng anh tách ra.

"Cô đừng hối hận!" Lạnh lùng thốt ra những lời này, Cố Dạ cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Hai người hầu liếc nhau một cái, quát lên với Mục Nham: "Đi."

Mục Nham lạnh lùng quét qua hai người họ, dặt tay cô bị bọn họ áp giải đến tầng hầm, cũng là nơi phát sinh màn găm cán đâm máu trước đó, nơi An Dĩ Nhựt bị Tiêu Nhiên quất roi.

Mất thấy sắp tới gần nơi đó, An Dĩ Nhựt đột nhiên che miệng nôn khan hai cái, Mục Nham đưa tay đỡ lấy cô, "Làm sao vậy?"

Trong mắt An Dĩ Nhựt thoáng chốc tích trữ nước mắt, tay phải nắm lấy cổ tay của anh, móng tay cào vào da thịt của anh, nghẹn ngào nói: "Bọn họ, bọn họ ở đây, cắn, cắn chết người..."

Nghĩ đến trước đó Tiêu Nhiên bị người kéo ra khỏi nơi này, lại nghĩ đến vết thương roi trên người An Dĩ Nhựt, trong nháy mắt Mục Nham hiểu được gì đó, cảm giác được thân thể An Dĩ Nhựt mềm nhũn, anh cúi người ôm ngang cô lên, nhẹ giọng nói: "Nhắm mắt lại, cái gì cũng đừng nghĩ."

"Mục Nham..." Cô rút ôm cổ của anh, vùi mặt ở bên gáy của anh, cô nghẹn ngào thì thầm, một màn gấm cản đáng sợ kia không thể kiểm soát được mà hiện lên ở trong đầu của cô, nhắm mắt lại cũng không thể ngăn cản nó xâm nhập.

Giọng nói mơ hồ hơi thở mong manh, cúi đầu dùng gò má hơi lộ vẻ thô ráp nhẹ nhàng dán vào gương mặt cô, giống như là để cho cô cảm giác được nhiệt độ thân thể chân thực của anh, Mục Nham ôm An Dĩ Nhục vào tầng hầm trong ánh mắt lạnh lẽo của người hầu.

Bên trong đã được người dọn dẹp qua, nhưng vẫn tràn ngập mùi máu tanh, Mục Nham nhíu mi, dựa vào vách tường ngồi xuống, nghe được tiếng cánh cửa khóa lại, anh ôm An Dĩ Nhục vào trong ngực giống như ôm đứa nhỏ vậy, để đầu cô tựa vào trước ngực anh, dịu dàng an ủi: "Đừng sợ, có tôi." Nghĩ đến vết thương roi của cô, nhẹ vỗ về lưng của cô, lại hỏi: "Đau không?"

An Dĩ Nhục ôm chặt eo của anh khe khẽ gật đầu, quật cường mà nuốt trở vào giọt nước mắt tích ở trong hốc mắt, hít hít mũi khẽ chua xót: "Có điều... Trời sáng phải đi đâu?" Cô muốn về nhà, một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này.

"Qua sông trở về Vân Nam." Mục Nham hơi ngửa đầu ra sau, khẽ dựa vào bức tường đá lạnh lẽo, vết thương ngực trái đau âm ỉ, sợ cô phát hiện khác thường của anh mà hoảng sợ, anh nói: "Ngủ một chút đi, ngày mai phải đi đường núi, trên lưng cô có vết thương, phải tiết kiệm thể lực."

"Chúng ta, chúng ta sẽ bình an chứ?" Cô cố gắng để cho mình dừng cảm, tuy nhiên vẫn cảm thấy sợ.

"Có tôi ở đây." Mục Nham ngừng một chút, cúi đầu dán lên cái trán của cô, "Làm sao có thể không bình an?"

Trên mặt An Dĩ Nhục lần đầu tiên hé ra một nụ cười, có một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, "Cái người này..."

Tâm tình phức tạp mà dùng tay xoa tóc của cô, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, anh hỏi: "Có muốn bôi cho cô chút thuốc hay không?"

"Hả?" An Dĩ Nhục ngẩng đầu, trong lúc đó khuôn mặt nhỏ nhắn cùng khuôn mặt anh tuấn của anh gần trong gang tấc, mặt không hiểu sao đỏ lên, lắp bắp hỏi: "Làm sao có được thuốc?"

Mục Nham nhíu chặt mày hơn, không được tự nhiên lấy ra thuốc ở túi quần, "Trước lúc rời đi lấy từ trong hộp thuốc, hẳn là dùng được đối với vết thương roi." Trong hộp thuốc có rất nhiều lọ thuốc, chỉ có lọ này để ở bên ngoài, anh đoán là bác sĩ lấy ra chuẩn bị bôi cho cô, vì thế trước khi rời đi anh thuận tay lấy đi, vừa rồi lúc người hầu soát người nhìn thấy, bị anh chặn đoạt lại.

Nhìn thấy mặt anh cũng có chút hồng, An Dĩ Nhục hơi không biết phải làm thế nào, vết thương roi trên lưng vô cùng đau đớn, cô rất muốn bôi thuốc này giảm đau, nhưng, nhưng cô không thể tự bôi được nha, lại không tính để cho anh giúp, vì thế cô lặng lẽ cúi đầu, "Không cần, không, không sao, không quá đau..."

"Tôi là lo sẽ bị nhiễm trùng, ngộ nhỡ cô nóng rần thì phiền phức." Mục Nham đương nhiên hiểu được ngượng ngùng của cô, nhưng anh lại không thể không lý trí mà phân tích, thấy cô mím môi đầu cúi xuống rất thấp, anh nói: "Vậy, để tôi bảo họ gọi người tới..."

"Không cần." An Dĩ Nhục cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, lại thốt ra lời ngăn cản, liếc mắt nhìn anh một cái, cắn răng nói: "Anh giúp tôi đi."

Rời khỏi lồng ngực của anh, từ từ xoay người, tay run rẩy ở trước mặt anh cởi bỏ áo khoác, sau đó là áo sơ mi. Cảm quần áo ôm ở trước ngực, hai má hồng như ánh bình minh, ngón chân cũng đã đỏ bừng.

Mục Nham dịu lại và khó chịu khi nhìn thấy mấy lần roi đỏ sạm trên da thịt non mịn của cô, anh vặn mở lọ thuốc, ngón tay dính thuốc nhẹ nhàng bôi ở vết thương của cô.

Động tác của anh rất nhẹ, nhưng vẫn khiến An Dĩ Nhục đánh một cái rùng mình, bàn tay to cứng đờ, anh vội hỏi: "Rất đau?"

Cô ừ một tiếng, cắn răng ưỡn thẳng lưng, nghe thấy Mục Nham nói: "Kiên nhẫn một chút, xong ngay thôi."

Cảm giác được vết chai và nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay của anh, hoảng loạn của An Dĩ Nhục được dần dần xoa dịu, hoảng hốt phút chốc, cô từ bình tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi: "Sao anh tìm được tới đây?"

"Tiêu Nhiên dẫn đường." Nhẹ nhàng xoa vết thương của cô, anh giải thích: "Cấp trên đồng ý tôi dẫn cô ấy tới để đổi cô về, nhưng lại sợ cô ấy quá quen thuộc nơi này mà trốn thoát, nên đã gắn thiết bị truy tìm vào vết thương nơi bả vai của cô ấy."

"Cô ấy không phát hiện?"

"Nếu như đổi lại chỗ khác hẳn định có thể phát hiện, nhưng bả vai cô ấy trúng đạn, đau đớn rất bình thường, cho nên không dễ phát hiện." Thấy cô không nói, anh nói thêm: "Cô ấy được Cố Dạ sắp xếp người nửa đường cứu đi, theo chúng tôi dự đoán sau khi cô ấy trốn thoát chuyện đầu tiên muốn làm chính là kiểm tra trên người có chứa thứ gì hay không, nhưng trong quá trình xem xét nhất định sẽ tránh đi vết thương, cho nên..."

"Giống như đóng phim vậy." An Dĩ Nhục mỉm cười, quay đầu đi nói: "Đáng tiếc tôi không phải nhà văn, bằng không thì kinh nghiệm lần này có thể viết một quyển tiểu thuyết rồi."

Mục Nham cúi đầu nở nụ cười, chuyên tâm mà bôi thuốc cho cô không có nói tiếp nữa, lại nghe cô hỏi: "Chìa khóa vàng là cái gì, Cố Dạ khản trương vì nó như vậy. Năm ngoái, lúc tôi học thiết kế ở nước Pháp gặp qua Cố Dạ một lần, lúc đó tôi đã nhét chìa khóa của anh ta, nhưng tôi không nhớ rõ chìa khóa ấy có cái gì đặc biệt, chính là cái kia sao?"

"Không phải."

"Hả?"

"Chìa khóa vàng kỳ thực là một đôi."

"Một đôi?" An Dĩ Nhựt bắt đầu tò mò, muốn xoay người để hỏi rõ, hoàn toàn đã quên lúc này quần áo không chỉnh tề, Mục Nham đưa tay đè lại bờ vai của cô, trầm giọng ngăn lại động tác của cô, "Đừng nhúc nhích." Cô gái này, nhích tới nhích lui sẽ đau không biết sao? Còn có chính là, cô nửa thân trần xoay người lại như vậy, bọn họ đều sẽ rất lúng túng cô không biết sao? Anh là đàn ông, cô không có một chút cảm giác nguy cơ sao? Cô gái ngốc này.

Ôm quần áo trước ngực chặt hơn, An Dĩ Nhựt đành hoảng, không hề lên tiếng nữa.

Mục Nham suy nghĩ một chút, lại tiếp tục nói: "Chìa khóa vàng là nhiều đôi Cổ gia truyền lại, nói là người cầm nó mới có quyền tiếp quản làm ăn của gia tộc. Chỗ hở của hai chiếc chìa khóa là có thể trùng khít, phải cùng lúc cắm vào tủ bảo hiểm mới có thể mở ra khóa chìm." Những chuyện này là thời gian trước trong lúc vô tình nghe Tiêu Nhiên nhắc tới.

"Làm sao có thể ở trên tay anh?" An Dĩ Nhựt cúi đầu, suy nghĩ cặn kẽ từng giai đoạn, nhưng vẫn không nghĩ thông.

"Tính tình Cổ Dạ rất nóng nảy, làm người lại kiêu ngạo, bố của anh ta trước lúc qua đời đem một chiếc chìa khóa khác giao cho con gái nuôi Tiêu Vũ giữ." Ý ở ngoài lời, Tiêu Vũ bị anh bắn chết, chìa khóa rơi vào trong tay anh cũng không lấy làm lạ.

"Chìa khóa ở đâu?" An Dĩ Nhựt hỏi xong, đột nhiên nhớ tới anh thả cái gì đó vào trong áo khoác trên người cô, lúc này mới đưa tay đi mò mẫn túi áo khoác, đợi biết rõ đặt ở trên người cô là chính cái gì thì thân thể ngay lập tức cứng đờ, "Này, cái này..."

Theo ánh mắt của cô nhìn lại, Mục Nham nhúu mày, cất kỹ lọ thuốc, nhận lấy áo sơ mi cô ôm ở trước ngực, choàng ở trên vai cô, "Trước hết mặc vào."

An Dĩ Nhựt biết anh quay đi, vì thế chịu đựng đau nhức lưu loát mặc xong quần áo, tay cũng không dám sờ soạng vào trong túi, đôi này của cô cũng không cách thứ này gần như vậy, cô thực rất sợ.

Lúc Mục Nham quay người thì nhìn thấy cô co rút người xuất thần, vò vò áo khoác, để cho cô cài xong cúc áo, nhẹ nhàng kéo vai cô qua để cho cô dựa vào anh nghỉ ngơi, "Nếu như không làm như vậy, đồ bị bọn họ lấy đi ngày mai chúng ta sẽ có chút phiền phức."

An Dĩ Nhựt im lặng gật đầu, nặng nề thở dài, giống như đứa bé mà tiến sát vào trong ngực anh, đáy lòng lo lắng lại từng chút từng chút tăng thêm, hồi lâu sau, nhỏ giọng nói: "Tôi muốn về nhà."

"Đừng lo lắng, chúng ta sẽ rất nhanh trở về." Mục Nham nắm một bàn tay của cô, giống như là muốn truyền sức mạnh cho cô, mà tay kia thì lại siết chặt lại, móng tay dường như cũng sắp đâm vào lòng bàn tay, im lặng một lúc, anh trầm giọng nói: "Khi tôi đi bạn trai của cô đến tiễn lên máy bay, tôi đã hứa sẽ đưa cô trở về."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Nảy mầm chết non

Tại sao lại đề cập đến Tịch Thạc Lương, Mục Nham cũng không rõ, dường như không có trải qua suy nghĩ, lời nói cũng đã thốt ra, có lẽ là muốn an ủi khích lệ An Dĩ Nhựt, hoặc có lẽ là đang nhắc nhở cảnh cáo chính mình, tóm lại, tâm tình của anh vô cùng phức tạp. Trong lúc nhất thời, bầu không khí ngưng trệ, anh, tâm loạn như ma.

Vài giờ trước lúc trời sáng đặc biệt trôi chậm, mặc dù bôi thuốc, vết thương trên lưng vẫn còn cảm giác đau âm ỷ, An Dĩ Nhựt nhẹ nhàng rời khỏi ngực anh, nước mắt không tự giác dâng lên. Như có như không mà nắm chặt tay, ánh mắt dừng ở trên chiếc nhẫn kia, trong lòng vô cùng khổ sở. Không có lý do, cô rất lo lắng, cảm giác giống như là muốn phát sinh cái gì đó, mà ngoài ý muốn lần này, làm như sẽ hủy đi tương lai tốt đẹp của cô và Tịch Thạc Lương. Cô không biết mình làm sao, nghĩ đến lúc nguy cấp trong lòng nhớ không phải là vị hôn phu mà là người đàn ông ở trước mắt, An Dĩ Nhựt cảm xúc phập phồng, rất lâu cũng không thể nào bình tĩnh.

Trong tầng hầm yên tĩnh không tiếng động, không biết qua bao lâu, cô nghiêng đầu nhìn nhìn Mục Nham từ từ nhắm hai mắt, có phút chốc hoảng hốt. Dưới ánh đèn mờ mờ, đường cong khuôn mặt của anh suy sụp đến có chút căng, mày rậm khẽ nhú, đôi môi hơi mím, vẻ mặt nghiêm nghị lại khiến người ta không khỏi an tâm. Nhìn anh lộ vẻ mệt mỏi, do dự một chút, An Dĩ Nhựt đành phải đẩy anh tỉnh.

"Hả?" Thực ra thì Mục Nham không có ngủ, nhưng ý thức quả thật có chút mơ hồ, mấy ngày mấy đêm không ngủ, thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi hành hạ như vậy, huống chi anh còn có vết thương trong người, gãi gãi tóc, anh hỏi: "Làm sao vậy?"

"Vết thương của anh thế nào?" Trước đó vì tiếp được cô, có phải vết thương của anh nứt ra hay không? An Dĩ Nhựt rất lo lắng, nhìn thấy sắc mặt anh không tốt, nhin không được muốn hỏi một chút.

"Không sao." Suy nghĩ của Mục Nham cũng đã giảm đi, lưu loát thốt ra hai chữ lại nhắm nghiền mắt, một giây sau An Dĩ Nhựt đã cởi nút áo sơ mi của anh, "Tôi xem một chút."

"Không có gì đẹp mắt." Mục Nham mở mắt ra, rời tay của cô, "Vết thương không có khép lại, nhưng là không có nghiêm trọng, không sao." Vài ngày ngắn ngủi, anh nói vết thương khép lại, trừ phi là kẻ ngu, nếu không thì không ai tin, anh cũng không cần phải dựng lên lời nói dối này.

"Tôi xem một chút, giúp anh băng bó thật tốt, để tránh ngày mai di chuyển gặp khó khăn." An Dĩ Nhựt rất kiên trì, tránh tay anh ra, tự ý cởi nút áo.

Linh giáo qua cô ngang ngược mạnh mẽ không thua anh, Mục Nham lựa chọn ngoan ngoãn, thuận theo cô.

Trên thân của người đàn ông, vóc người to lớn không hề có thịt dư lộ ra ở trước mặt người phụ nữ, bỏ qua sáu múi cơ bụng kêu gọi của anh, ánh mắt bị trước ngực anh quần lấy thật dày cũng đã bị máu đỏ tươi thấm vào băng gạc, ánh mắt đau xót, nước mắt liền dâng lên, cho dù cố gắng kiềm chế giọng nói vẫn có chút nghẹn ngào, "Tôi đi tìm bọn họ lấy thuốc, vết thương của anh cần được xử lý một chút." Nói xong liền muốn đứng dậy, lại bị Mục Nham đưa tay giữ chặt, cười cười, anh nói: "Không cần, chịu đựng một ngày không thành vấn đề, dù sao ngày mai chúng ta có thể thoát nạn, đến lúc đó..."

"Không được!" An Dĩ Nhựt kiên quyết ngắt lời, dùng sức hất tay anh ra, ở trước khi nước mắt rơi xuống xoay người đi đến cạnh cửa, dùng chân đá mạnh cánh cửa, "Có ai không? Ra đây!"

"Chuyện gì?" Người hầu canh giữ ở ngoài bên ngoài lạnh lùng hỏi, giọng điệu rất bức mình.

"Tôi cần thuốc và băng gạc, anh đi lấy tới đây." An Dĩ Nhựt ngừng thút thít, giọng nói cứng rắn giống như cô là chủ nơi này vậy, cô hoàn toàn đã quên lúc này bị người ta nhốt ở trong tầng hầm giống như tù nhân.

Người hầu nhìn chằm chằm vào An Dĩ Nhựt vài giây qua cửa sổ thủy tinh, lại nghe cô bảo, "Không nghe thấy lời tôi nói sao, tôi nói tôi cần thuốc và băng gạc." Ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của người hầu, cô nói: "Nói cho Cố Dạ biết, nếu như anh ta không thỏa mãn điều chúng tôi cần, đừng nghĩ cầm lại chìa khóa vàng." Dừng một chút, cô nói thêm: "Đường cũng cần thể lực."

Về mặt người hầu trầm xuống, không nói một lời rời đi. An Dĩ Nhựt thấy anh ta xoay người rời đi, không biết anh ta rốt cuộc là đi lấy thuốc hay là không muốn để ý tới, liền nóng nảy, hung hăng đá cánh cửa, mắng: "Anh có ý gì? Nghe thấy lời tôi nói không? Đây, đây... Anh đứng lại đó cho tôi..."

"Được rồi được rồi, đừng đá, coi chừng làm chân bị thương." Mục Nham ôm lấy thân thể kích động của cô, cúi đầu an ủi ở bên tai cô, "Cô cũng nói đường cần thể lực, huống chi chúng ta muốn đường còn phải tìm cơ hội chạy trốn, cần phải bảo tồn thực lực. Đừng có hét, giọng của cô cũng đã khàn rồi, tôi không sao, thật sự không sao." An Dĩ Nhựt lộ ra bất lực và đau lòng giống như một dòng nước ấm, từ từ rót vào thân thể của anh, giống như là sức mạnh vô hình, giúp anh tiếp tục chống đỡ, ở trong phút chốc đem sự khó chịu và gầy gao trước đó ném đến chín tầng mây.

An Dĩ Nhựt vừa nóng vừa giận, bị anh ôm lấy vẫn còn không an phận, đưa chân lại đá thêm một cái, nghẹn ngào nói: "Đều TM không phải người, không có một chút đồng cảm, anh bị thương nặng như vậy, làm sao có thể máu lạnh như thế...." Cô nói không được nữa, mặt dán ở trước ngực anh, khóc. Cô thậm chí không dám liếc nhìn vết thương của anh thêm một lần nào nữa, cô rất sợ, sợ anh ngã xuống. Anh đã từng nói muốn đưa cô về nhà, anh nói đi ra ngôi biệt thự này thì họ thắng, nhưng cô đã đoán được kế tiếp là một trận đánh ác liệt, anh bị thương nặng như vậy phải ứng phó thế nào đây? Cô rất hận sự bất lực của mình.

Mục Nham nhíu mày nở nụ cười, "Thật không nghĩ tới cô cũng biết nói tục." Giọng nói rất nhẹ, mơ hồ mang theo thành phần cưng chiều.

"Tôi, tôi nào có... Tôi không có..." Cô ở trong lòng anh nhỏ giọng lầm bầm, lo lắng rõ ràng chưa đủ.

Mục Nham nhẹ giọng cười, ôm cô chặt hơn một chút. Làm nũng có chút trẻ con của cô như thế khiến nơi đây lòng mềm mại dâng lên khác thường, anh giống như an ủi con mèo nhỏ vậy vuốt ve tóc của cô, cổ để nén tình cảm dường như muốn bộc phát ngay lập tức. Im lặng chốc lát, anh ổn định tâm thần lại kéo cô từ trong ngực ra, cái trán chống lên trán của cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào mắt của cô, anh thấy cô rất là hốt hoảng cặp mắt xuống, bàn tay to vỗ nhẹ lên gương mặt cô, sau đó, từ từ cúi thấp đầu, kim lòng không được mà hôn vào môi của cô...

Lúc An Dĩ Nhựt hoảng hốt môi ấm áp của người đàn ông đã phủ ở môi của cô, dường như anh có chút do dự, hôn rất nhẹ, rất mềm, rất quý trọng, rất cẩn thận, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, khe há miệng muốn mở miệng nói chuyện, nhưng, lúc này một cái động tác rất nhỏ như vậy lại giống như là im lặng mời mọc, chờ đợi anh thưởng thức ngọt ngào của cô, mà anh, cũng thật sự làm như vậy.

Cánh tay hơi dùng sức, đè cô vào trong ngực, tách mở hàm răng của cô ra, anh giống như động tình triền miên mà hôn cô. Từ khoảnh khắc khi nhìn thấy cô anh đã muốn làm như vậy, một lần hai lượt kiểm chế, rốt cuộc vẫn không thể nào để xuống khát vọng ẩn ở đáy lòng, Mục Nham không muốn để nín nữa, anh chưa bao giờ khát vọng hôn qua một người như thế, anh không muốn cứ như vậy mà từ bỏ.

Quyến luyến mà say mê hút mút ngọt ngào trong miệng cô, dịu dàng lướt qua rồi từ từ trở nên kịch liệt và cuồng thế, thần trí An Dĩ Nhựt trở nên hỗn độn, suy yếu mà tựa vào trong lòng anh, chớp mũi xoay quanh mùi nam tính đặc hữu của anh, giống như gió cát cuốn sạch ý thức của cô, cô đã quên phản ứng, theo bước tiến của anh lui về phía sau, lưng chống đỡ ở trên vách tường lạnh.

Thân thể rắn chắc của anh dính sát vào cô, thẳng hôn đến sắp hít thở không thông mới không đành mà trước ra môi của cô, khàn giọng ở bên tai cô hỏi: "Lần này còn muốn vùng một cái tát vào tôi chứ?" Giọng điệu là câu hỏi, nhưng không muốn câu trả lời của cô, chỉ nhẹ nhàng ôm cô, lẳng lặng điều chỉnh hơi thở.

Gò má An Dĩ Nhựt nóng bỏng, nhẹ nhàng thờ hờn hển, thân thể xụi lơ ở trong lòng anh. Cô chưa bao giờ nghĩ tới về ngoài Mục Nham bình tĩnh trầm ổn lại có một mặt nhiệt tình như vậy, so với sân bay ngày đó chỉ là một nụ hôn môi kẻ môi kẻ chạm nhau, thì nụ hôn ẩm ướt ban nãy hết sức triền miên, anh hôn đến kịch liệt như vậy, môi lưỡi của anh như là nham thạch nóng chảy, nơi đi qua cổ khô cùi mục, làm cho cô thần trí mơ hồ mà tự nhiên đáp lại anh.

Cô, cô lại đáp lại?!

Ở thời điểm tim cô đập mạnh và loạn nhịp, Mục Nham nghĩ đến vết thương roi trên lưng cô, dịu dàng mà gọi tên cô, "Dĩ Nhựt!"

An Dĩ Nhựt không có đáp lại, chỉ nhắm nghiền mắt lại. Không nên, không thể, bọn họ, tại sao bọn họ có thể như vậy? Trong lúc nhất thời, lòng cô rối bời. Mãi đến hơi thở hoàn toàn bình phục, cô cúi đầu hỏi: "Tại sao?"

Mục Nham vô cùng thân mật mà áp mặt vào má của cô, da thịt non mịn của cô, mang theo hương vị tươi mát, anh thỏa mãn mà thờ dài một tiếng. Tại sao? Tại sao? Anh đã nhiều lần tự hỏi. Tại sao lại đến đây? Tại sao không thể chờ cảnh sát Trung Quốc câu thông với phía Myanmar xong mới hành động? Tại sao không có nghe cấp trên sắp đặt đêm tối lên vào? Cũng bởi vì cuộc gặp gỡ lúng túng ở sân bay đã trúng một bạt tai của cô? Hay là bởi vì cô dừng cảm và nhạy bén phối hợp chặt chẽ với anh hai lần? Hay có lẽ là vì ở bên bờ sinh tử, cô ôm Thần Thần hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn anh, cầu cứu mà gọi tên anh? Bước lên máy bay bay đi Vân Nam, thực ra thì Mục Nham đã biết rõ nguyên nhân. Nhưng anh, vẫn không muốn đối mặt với lòng của mình.

Lần đầu tiên gặp nhau tại sân bay, anh vì che dấu tai mắt người khác mà trong vội vàng đường đột hôn cô, đang muốn xin lỗi, lấy lại tinh thần cô lại cúi đầu kêu một tiếng: "A! Hành lý của tôi." Anh giật mình, ánh mắt dừng ở trên vali hành lý cách đó không xa, "Ồ đáng kia."

"Oh, cảm ơn!" Câu cảm ơn của cô nhắc nhở anh, tránh ra khỏi ngực chậm chậm đi về phía vali hành lý.

Lúc anh đang muốn đi qua giúp đỡ đồng thời giải thích thì di động vang lên kết thúc quang cảnh, tiếp đến nhận được chỉ thị anh không thể không vội vã rời đi, trước khi lên xe nhìn không được quay đầu lại, cô lại đứng nơi xa nhìn về phía anh bên này, tức giận hô to: "Này, anh là ai? Tại sao? Sắc lang..."

Anh nhớ kỹ cô, cô gái ấy nhìn quanh bãi đỗ xe. Cô của khi đó, ngốc nghếch, đặc biệt đáng yêu, cùng An Dĩ Nhựt nhanh trí dừng cảm tài trí mà anh tiếp xúc sau này quả thực khác nhau một trời một vực. Còn nhớ về sau Mễ Ngự từng làm ra một cái đánh giá với phản ứng ngày đó của An Dĩ Nhựt, "Thiên Lôi Câu Động Địa Hóa, cậu bị đốt trời rồi. Phản ứng trì trệ, chẳng có gì lạ."

Gặp lại là ba tháng sau, lại là anh chấp hành nhiệm vụ. Cô cứ kiêu ngạo mà hất cằm, nhìn chăm chú vào ánh mắt lạnh lùng của anh nói: "Không có giấy chứng nhận!" Lúc đó anh rất muốn cười, nhưng phải cẩn thận lựa lời, ai bảo là trước đó anh sai, anh cũng không hy vọng khiến hiểu lầm càng sâu thêm, trong lòng còn đang cân nhắc nên giải thích như thế nào, bàn tay của cô đã hạ xuống. Anh đương đầu không tránh, muốn thể hiện chính là một thái độ, anh thực sự rất xin lỗi, dù sao người nào đó chẳng biết tại sao bị người xa lạ hôn cũng sẽ tức giận thôi. Nhưng anh lại nặng nề thờ dài ở trong lòng, tính khí của cô gái này thật sự nóng nảy, chẳng lẽ cô không biết ở lúc anh chấp hành nhiệm vụ, cho dù là vợ của anh cũng không thể tới đánh?

Tất cả mọi thứ xảy ra sau đó dường như cũng không ở trong dự liệu của anh, Tiêu Vũ đột nhiên xuất hiện kiểm kẹp Mễ Ngự, cô sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lại cùng bạn tốt phối hợp ăn ý, để anh có cơ hội bắt chết tội phạm, khiến vụ án có tiến triển đột phá. Lúc lấy khẩu cung thì không nhẫn nại, nhận diện thì suy nghĩ tận lực suy nghĩ, gặp phải Từ Việt thì lúng túng không được tự nhiên, và kiên quyết không chịu lên xe của anh, đủ các loại, các thứ, cô cứ như vậy từng bước một đi vào lòng của anh. Từ ban sơ ấy náy mao phạm người đẹp, về sau đối với dừng cảm và tài trí của cô càng tán thưởng hơn, cuối cùng ở một đêm kinh hoàng kia vì cô ngăn cản súng trong nháy mắt Mục Nham hiểu được gì đó.

Anh thích cô, thời gian nhận biết người phụ nữ này quá ngắn, tính gộp cả số lần hai người gặp nhau chưa tới mười lần. Song, cái gì anh cũng không thể làm, bởi vì cô, có bạn trai. Cuộc điện thoại cô nói ngoài phòng bệnh, khiến anh ý thức được cô hẳn là rất yêu Tịch Thạc Lương. Vì thế, ngày hôm đó anh mở miệng bảo cô đừng đến thăm anh nữa.

"Tại sao?" Hồi lâu không có được câu trả lời, An Dĩ Nhựt không giữ được bình tĩnh hỏi lại lần nữa, cảm giác được Mục Nham buông lỏng cánh tay, sau đó, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng chân nhỏ vun, ngay sau đó cửa tầng hầm được mở ra, cô nhìn thấy sắc mặt Tiêu Nhiên trắng bệch đứng ở ngoài cửa, mà anh, lời vừa đến khóe miệng cuối cùng không có nói ra khỏi miệng.

"Lợi dụng tôi?" Giống như là không có nhìn thấy An Dĩ Nhựt, Tiêu Nhiên nhìn thẳng vào Mục Nham giọng nói vờ vun hỏi.

Mục Nham mím môi, nhìn về mặt tái nhợt của cô, lựa chọn im lặng. Lợi dụng sao? Anh không muốn giải thích, cũng không thể nào giải thích.

"Khó trách Cố Dạ không tra ra được thuyết bị truy tìm lắp ở đâu, có phải tôi nên vì quốc gia nghiên cứu ra đồ tình vi như vậy mà tỏ vẻ kính ngưỡng một chút hay không?" Tiêu Nhiên cười lạnh, trên mặt không có một tia huyết sắc, "Không phải là tối hôm qua lúc chúng ta triền miên anh lạnh lẽo đặt ở trên người tôi chứ?"

"Tiêu Nhiên!" Sắc mặt Mục Nham thoáng chốc đông lại, Mục Nham trầm giọng, anh đột nhiên rất sợ An Dĩ Nhựt hiểu lầm. Giữa anh và Tiêu Nhiên, dường như không có nói rõ được, anh không muốn mập mờ này phát triển tiếp.

"Thế nào, chuyện đã làm liền quên nhanh như vậy?" Tiêu Nhiên đứng lại ở trước mặt anh, ánh mắt thần nhiên đảo qua An Dĩ Nhựt, lạnh lạnh nói: "Tối hôm qua anh đối với tôi cũng không thế này." Không đợi Mục Nham nói chuyện, cô đã quay người qua, dặn dò nói với người hầu: "Mang hai vị khách này lên trên lầu, cũng đừng chậm trễ, nếu không thì nếu như ông chủ các người thương tiếc người đẹp có thể sẽ phiền phức."

Khi bóng dáng của cô dần dần biến mất ở trong tầm mắt, Mục Nham xoay người lại, chẳng nói câu nào mà giữ chặt lấy cổ tay của An Dĩ Nhựt, mang theo cường thế không cho né tránh dẫn cô rời khỏi tầng hầm. Thời gian dài im lặng xẹt qua, mãi đến hai người được xếp ở trong căn phòng trong cùng

của tầng trên cùng, mãi đến An Dĩ Nhựt cầm lấy băng gạc trên bàn băng bó kỹ vết thương cho anh lần nữa, cuối cùng anh nhìn thấy được chiếc nhẫn chói mắt ấy trên ngón tay của cô.

Quay đầu đi, trên mặt anh tuấn hiện lên một nụ cười tự giễu.

Mục Nham đột nhiên ý thức được, căn bản không cần phải giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gió nổi mây phun

Một đêm khó vượt qua, lúc sáng sớm sương mù còn chưa có tan đi, Mục Nham và An Dĩ Nhựt đã ngồi ở phòng khách lâu một rồi.

Mục Nham rõ ràng lại là một đêm không ngủ, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt điển trai không thể nào che giấu, song, hai mắt lại sáng rực như sớm mai, lóe ra hào quang kiên định. Cảm nhận được ánh mắt của An Dĩ Nhựt, Mục Nham quay đầu, cong môi cười, nụ cười không khỏi âm áp, "Đừng căng thẳng như vậy, không có việc gì." Biết tất cả thần kinh của cô đều căng thẳng, anh nhẹ nắm vào tay cô an ủi: "Bộ dáng của cô giống như là rất không tin tưởng tôi." Anh nhủ vậy, ánh mắt tự tin như vậy, lại sắc bén dị thường.

Bốn mắt lẳng lẳng đối mặt một lúc, An Dĩ Nhựt khẽ lắc đầu, trong lòng chua xót mà nghĩ, cũng đã đến lúc này anh lại an ủi tôi tôi cũng có thể cảm giác được mùi nguy hiểm. Dù sao cũng đã đi đến bước này, ngoại trừ tiếp tục đi về phía trước, đã không còn đường lui rồi.

Đây là trao đổi duy nhất sau khi hai người rời khỏi tầng hầm, tối hôm qua, cô nằm ở trên giường lăn lộn khó ngủ, mãi đến trời sắp sáng mới chịu không được mà mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Mà anh, từ từ nhắm hai mắt ngồi suốt ở trên sofa đối diện, từ đầu đến cuối không nói một lời nào. Song, An Dĩ Nhựt cũng không biết, lúc cô ngủ, Mục Nham từng không chỉ một lần vì cô đắp lại chăn mền bị đá rơi.

Đội thêm chiếc lát, cuối cùng Cố Dạ từ trên lầu đi xuống, Mục Nham cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp đưa ra yêu cầu: "Chìa khóa vàng ở Tả Cáo, anh chỉ có thể mang theo hai người cùng đi." Thấy Cố Dạ không chút để ý nhìn An Dĩ Nhựt, anh nói: "Quá nhiều người, tôi không chắc ở sau khi anh cầm được đồ có trở mặt hay không."

"Tôi chắc chắn sẽ trở mặt." Cố Dạ từ từ nghiêng đầu, kiêu ngạo và lạnh lùng nói rõ.

"Không trở mặt thì không phải là Cố Dạ." Tiêu Nhiên đi vào phòng khách, giống như khiêu khích nhìn về phía Mục Nham, "Trong hai người kia có tính cả tôi hay không?"

Lạnh lẽo trong mắt đột nhiên sáng lên, Mục Nham đáp: "Có." Anh dẫn cô rời khỏi, cô, còn muốn anh mang về. Trước khi đi cấp trên từng dặn dò, hoặc mang người sống về, hoặc, bắn chết ngay tại chỗ.

Trong điện quang hóa thạch[1], trong nháy mắt Tiêu Nhiên hiểu được cái gì đó, trong ánh mắt có sát ý thổi quét đến, cô câu lên nụ cười lạnh, "Cho dù tôi bị thương, muốn giết cô ta cũng là như trở bàn tay." Liếc mắt nhìn An Dĩ Nhựt, đáy mắt lạnh lùng và khinh thường.

[1] Ánh chớp; tia đá lửa | vốn là lời nói của Phật để chỉ sự vật lướt qua trong chớp mắt, sát na; vụt lướt qua | hành động cấp tốc.

An Dĩ Nhựt và Mục Nham nhìn thoáng qua nhau một cái, lại thu hồi ánh mắt. Đột nhiên trong lúc đó, hai người làm như không lời nào để nói, cũng là đều có tâm sự riêng.

"Thiết bị theo dõi trên người Tiêu Nhiên đã được lấy ra, đại đội trưởng Mục khẳng định muốn dẫn theo cô ấy?" Lúc cứu Tiêu Nhiên ra đã từng tiến hành quét toàn thân cô, nhưng tránh đi vết thương của cô, cho nên không có phát hiện thiết bị theo dõi cắm vào bả vai của cô. Mục Nham xông vào khiến Cố Dạ bực tình, trong đêm liền tìm người kiểm tra thân thể Tiêu Nhiên lần nữa, rốt cuộc tìm được thiết bị theo dõi ở trong máu thịt mơ hồ do vết thương đạn bắn, ánh mắt lạnh lùng giống như là có thể lăng trì người, cuối cùng anh hung hăng tát cô một bạt tai.

Tính nhảm của anh, sơ suất của cô, làm bọn họ hoàn toàn mất chủ động. Không chỉ vì chuyến hành trình Tả Cáo nguy hiểm khó dò, hơn nữa dẫn đến bại lộ thân phận lão tổng Cửu Toàn của anh, từ một khắc Mục Nham bắt đầu đi đến biệt thự này, cuộc sống sau này của bọn họ nhất định sẽ không bình yên, hết thảy đây chỉ là mới vừa bắt đầu, trừ phi giết chết anh ta, bằng không cũng không thể nào quay trở lại yên bình như trước đây được nữa. Nhưng Mục Nham không phải là kiểu người đơn giản, Cố Dạ vẫn không dám xem nhẹ anh.

Không có mặc cả, Cố Dạ chỉ dẫn theo hai người, ngoại trừ Tiêu Nhiên, anh chọn một gã người hầu, đội thấy rõ người đàn ông đứng ở trước mặt, An Dĩ Nhựt vô thức nắm chặt lấy cánh tay của Mục Nham, mà Mục Nham cũng bắt đầu vận mị, lạnh lẽo chú ý con sói trước mắt này. Cố Dạ muốn làm gì? Anh có hơi không lo ngại gì quá mức.

Mục Nham mặc áo khoác màu đen, nắm tay An Dĩ Nhựt đi theo Cố Dạ lên tầng thượng, máy bay trực thăng đã chờ ở đó. Gió thổi ở bên tai, An Dĩ Nhựt ớn lạnh mà rụt cổ, Mục Nham chú ý tới khác thường của cô, không nói lời nào mà cởi áo khoác xuống choàng ở trên người cô, không để ý tới giây giũa của cô tự ý cài lại cúc áo, sau đó ôm cô lên máy bay. Trên người cô mặc quần áo nữ là sáng sớm Cố Dạ phái người đưa đến phòng, Mục

Nham nhìn liền chường mắt, nhưng lại không thể để cho cô mặc áo sơ mi kiểu nam đi đường núi, hiện tại vừa khéo, mặc vào áo khoác của anh quả nhiên thuận mắt hơn nhiều.

Trong cabin, Cố Dạ đan chéo hai chân thành thoi mà ngồi dựa ở đối diện An Dĩ Nhựt, Tiêu Nhiên sắc mặt tái nhợt ngồi ở trước mắt Mục Nham, người hầu mặt lạnh như tiền dất soi ngồi ở phía ngoài cùng.

Máy bay vững vàng mà bay trong không trung, An Dĩ Nhựt im lặng ngồi ở chỗ gần cửa sổ luôn nhìn ngoài cửa sổ, không nói lời nào. Ánh mắt Cố Dạ nhìn chăm chăm vào gò má không có huyết sắc của cô, tiếng rầm rĩ vù vù che đi tiếng thở dài sâu kín.

Mục Nham giương mắt, cùng ánh mắt bi ai của Tiêu Nhiên chạm vào nhau, hầu như không có quan sát kỹ mà cau mày hạ mi, thần nhiên dời mắt, đem sự quyến luyến không chút che giấu của Cố Dạ thu vào trong mắt, anh hít sâu, lại hít thở, khóe môi nhấp thành một đường nhắm mắt lại.

Trong cabin rơi vào trầm mặc đáng kể, đủ để khiến người hít thở không thông, song, trong lòng mỗi người cũng không như mặt ngoài yên tĩnh, ai cũng biết đây là điềm báo giông bão sắp tới.

"Giảm độ cao xuống, tìm đất trống đỗ lại." Qua sông, Mục Nham mở mắt ra nhìn bên ngoài, bình tĩnh dặn dò.

Cố Dạ thu hồi ánh mắt, nhìn bên ngoài, lạnh giọng nói: "Đại đội trưởng Mục chơi tôi? Anh đừng nói cho tôi biết đồ để ở trong rừng."

Mục Nham nở nụ cười như có như không, không chút để ý nói: "Tại sao không thể?" Anh nhất định phải tránh đi phở xá sầm uất, để tránh Cố Dạ không chỗ nào bận tâm nổ súng ngay tại chỗ. Mà ở trong rừng núi, đối với thoát thân mà nói càng dễ dàng hơn.

Mắt hơi nâng, tức giận trong mắt lập tức cuộn cuộn tới, người hầu nhận được ánh mắt ra hiệu của anh, gõ gõ vào kính buồng lái. Máy bay từ từ giảm độ cao xuống, An Dĩ Nhựt bị áp lực đèn sắp té xỉu, ánh mắt Cố Dạ khiến cô cảm thấy rất không tự nhiên, cả người lạnh tới cực điểm, đáy lòng có loại bất an mãnh liệt. Kế tiếp sẽ phát sinh cái gì cô cũng không thể biết được, mà con sói kia lại khiến cô sinh lòng sợ hãi, tim nhảy tới cổ họng, run rẩy nắm lấy tay Mục Nham.

Cảm giác được đầu ngón tay lạnh buốt, Mục Nham vô thức nhú mày, quay đầu qua, hoảng hốt trên mặt cô nhìn một cái không sót gì, đôi mắt sâu thẳm lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô, sau đó hơi cong môi, làm như không tiếng động mà nói: "Đừng lo lắng, tất cả có tôi." Sau đó, An Dĩ Nhựt cảm giác lòng bàn tay của anh hơi cuộn lại, nắm lấy tay cô ở trong tay.

An Dĩ Nhựt cũng không biết vào lúc Mục Nham trấn an cô, trong lòng cũng là cực kỳ nặng nề. Trải qua trăm trận chiến chính anh cũng hiểu rất rõ cái đế quốc màu đen kia của Cố Dạ có biết bao rắc rối khó gỡ, bối cảnh phức tạp khiến người khó mà thăm dò. Mà anh và cô giống như là hai chiếc lá tung bay trong gió, chuyến đi này nguy hiểm trùng trùng. Mọi thứ sắp tới, giống như sương mù từ từ dày đặc phía ngoài, ai cũng không có hoàn toàn nắm chắc sẽ thắng.

Lúc máy bay dừng lại, Mục Nham ngẩng nhìn bốn phía, cau mày, khuôn mặt điển trai hơi biến đổi, nhưng vẫn bình tĩnh mà dẫn dắt An Dĩ Nhựt xuống máy bay, bàn tay ôm ở bên eo cô nhẹ nhàng đi chuyển.

An Dĩ Nhựt biết anh đang tìm cái gì, mím môi cố nở nụ cười. Tối hôm qua anh bỏ súng ở trên người cô cô cẩn thận cất giữ ở trong túi, một mặt sợ Cố Dạ phát hiện, một mặt lại sợ không cẩn thận rớt ra, thân thể đều cứng còng.

"A!" An Dĩ Nhựt hét lên một tiếng, sợ hãi mà nhào vào trong lòng Mục Nham, nghẹn ngào nói: "Đừng, đừng để nó tới gần tôi..." Ánh mắt màu xanh của con súc vật kia cách cô quá gần, lúc cô phát hiện thì sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh.

Cố Dạ theo tiếng xoay người, nhìn thấy cô được Mục Nham kéo vào trong lòng, sắc mặt buồn bực nặng nề, đang muốn mở miệng lại nghe Mục Nham trầm giọng lạnh lùng nói: "Cách An tiểu thư xa một chút."

Người hầu nhìn về phía Cố Dạ, thấy anh gật đầu, cung kính cúi đầu, dất sói cách xa một chút.

Trong nháy mắt ôm lấy An Dĩ Nhựt, súng bên eo đã thần không biết quỷ không hay rơi vào trong tay Mục Nham, buông tay ra, giống như lơ đãng vuốt vuốt áo khoác của cô, bốn mắt nhìn nhau, hai người cười thầm, đều thở phào nhẹ nhõm. Không còn cách nào, Cố Dạ rất khôn khéo, Mục Nham chỉ biết buổi sáng anh ta còn phải soát người của anh, cho nên đồ chỉ có giấu ở trên người cô.

Ở dưới sự dẫn dắt của Mục Nham, năm người một sói đi ở trên con đường hẹp quanh co. An Dĩ Nhựt chưa từng đi qua đường núi, lại không quen thuộc địa hình, đi rất chậm rất vất vả, Mục Nham luôn dìu đỡ cô, gánh vác phần thể trọng của cô, bảo tồn thể lực cho cô.

Vùng núi phảng phất có giai điệu son ca độc đáo truyền đến, lắng nghe một chút, âm thanh trong trẻo là từ chỗ rừng rậm xanh ngát truyền đến, hoảng loạn tích tụ dưới đáy lòng của An Dĩ Nhựt dần dần tiêu tan, gờ tay lau mồ hôi rịn trên trán, cô thở dài một hơi.

"Còn xa lắm không?" Cô thấp giọng hỏi.

Mục Nham ngẩng đầu nhìn, cách nơi mà anh và Tiêu Nhiên nghỉ ngơi lần trước không xa, vì thế anh khích lệ nói: "Kiên trì thêm chút nữa, ngay đằng trước."

Ngay đằng trước! Nói cách khác lập tức sẽ phát sinh cái gì đó, tiếng lòng của An Dĩ Nhựt lại kéo căng lên, biểu cảm trên mặt rất không tự nhiên.

"Nhớ kỹ, bất kể xảy ra cái gì cũng đừng buông tay." Mục Nham sáng tỏ tâm tư của cô, đề thấp giọng, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được để

nhắc nhở.

An Dĩ Nhựt ngược mắt, sắc mặt trắng bệch đến không còn chút máu, cô trịnh trọng gật đầu, tay nhỏ bé nắm chặt lấy tay anh.

Lúc năm người ngừng lại, vẻ mặt Mục Nham bình tĩnh mà ngồi ở trên tảng đá nghỉ ngơi, Cố Dạ đã cảnh giác lấy súng ra, Tiêu Nhiên lơ đãng nhìn về phía An Dĩ Nhựt, ánh mắt lạnh lùng hận không thể lãng trí cô, vẻ mặt khắc nghiệt của người phụ nữ khiến cô lạnh từ đầu đến chân. Người hầu dốt sói đứng ở cách đó không xa, cảnh giác nhìn bốn phía.

Son ca xa xa thổi đến, kèm với tiếng chim hót véo von, hết thảy dường như đều là sinh ra dấu hiệu, song, An Dĩ Nhựt lại không cách nào tỉnh táo lại, cô thậm chí cảm thấy được chân đã bắt đầu nhũn ra, nhưng tay giống như là có ý thức vậy, khấn chặt vào mười ngón tay Mục Nham.

Trên đường núi đột nhiên có người đi qua, lúc đi qua bên người bọn họ trong mắt tràn đầy khó hiểu, nhưng vội vàng bước nhanh chứng minh giằng co giữa bọn họ đã kinh động đến người khác, mặc dù bọn họ giấu súng cũng không có để lộ ra ngoài.

"Thế nào, đại đội trưởng Mục còn tính kéo dài tới khi nào?" Cố Dạ mất kiên nhẫn, lơ mơ ngó vục trong mắt xẹt qua mùi nguy hiểm.

Mục Nham giương mắt nhìn anh, ngay tại lúc An Dĩ Nhựt cho rằng anh muốn nói anh lại vươn tay phải vò vò tóc của cô vén đến sau tai. Cô không hiểu nhìn anh, mà anh mỉm cười, cái loại này chân thành chất phát. Cả người cô cứng đờ, ngờ ngẩn mặc cho anh đùa nghịch. Song, dường như hành động vô cùng thân mật này của Mục Nham trong nháy mắt lại chọc giận Cố Dạ, sắc mặt người đàn ông đột nhiên trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo dừng ở trên người Mục Nham, tay phải cầm súng nắm thật chặt, anh thề sau khi cầm lại chìa khóa vàng chuyển đầu tiên cần làm chính là chặt bỏ cánh tay đã chạm vào An Dĩ Nhựt.

"Tôi phải suy nghĩ xem đồ chôn ở đâu." Thân nhiên thu sự biến đổi của Cố Dạ vào trong mắt, Mục Nham hải lòng cong lên khoe môi, nụ cười nhạt ở trong mắt An Dĩ Nhựt có loại uy nghiêm vô hình.

Về mặt Tiêu Nhiên biến đổi, trong mắt tràn đầy nghi ngờ. Anh chôn đồ ở đây? Rõ ràng không có khả năng. Ngày đó lúc bọn họ nghỉ ngơi anh ngồi ở bên cạnh cô, ngay cả nửa phút họ cũng không rời, anh giấu đồ ở đây khi nào? Cô bắt đầu hoài nghi chìa khóa vàng không có nằm trong tay Mục Nham.

"Mục Nham, tôi cho anh mười phút, không nhìn thấy được đồ sẽ tiễn anh lên đường." Cố Dạ rất khôn khéo, nhưng suy cho cùng không đủ điềm tĩnh, nếu như anh có thể nhìn thấu hành động trước đó của Mục Nham chỉ là vì chọc giận anh, có lẽ hết thảy đều sẽ không như vậy.

"Mười phút? Anh không cảm thấy hơi ngắn?" Suy nghĩ vòng vo mấy lần, trong mắt không có một tia khác thường, giọng nói lại điềm tĩnh đến hoàn toàn không giống đặt mình ở bên bờ sinh tử, dứt lời, Mục Nham đứng lên nắm lấy tay An Dĩ Nhựt muốn đi đến phía sau tảng đá. Nếu như anh nhớ không lầm, phía sau hẳn là có một con đường mòn.

"Mục Nham!" An Dĩ Nhựt run run gọi một tiếng, ngữ điệu rất thấp, nhưng khó nén hoảng hốt, Mục Nham dừng lại thân hình, trực giác cho rằng tiếng khê gọi này có chút kỳ khiếp sợ, xoay người theo ánh mắt của An Dĩ Nhựt nhìn lại.

Bên chân An Dĩ Nhựt, cái đầu nhọn của con rắn đang ngẩng cao đầu nhìn trùng trùng vào cô, thè ra cái lưỡi sắc nhọn, dường như chuẩn bị công kích khi có thể. Cô động cũng không dám động, sợ đến mức trán và lòng bàn tay thấm ra mồ hôi, hít thở cũng đã không thuận rồi.

"Đừng nhúc nhích." Mục Nham nhú mảy, ổn định tinh thần buông tay cô ra, tay phải sờ vào bên eo giữ thế rút súng, đồng thời cực nhẹ cực chậm ngồi xổm xuống, đột nhiên, trong phút chốc cái đầu nhọn của con rắn lại nhắm vào cổ tay của An Dĩ Nhựt mà cắn, mắt thấy rằng nọc này đã sắp đâm vào da thịt của cô.

"Pằng pằng!" Hai tiếng súng liên tục vang lên, tiếng thét chói tay của An Dĩ Nhựt bị tiếng súng chói tai che đi, cô nhắm chặt mắt lại, cảm giác được có máu bắn tung tóe ở trên mặt.

"Không sao chứ?" Cố Dạ cầm súng vọt tới trước mặt cô, đưa tay lau máu rần trên mặt cô, lúc An Dĩ Nhựt mở mắt ra, ngang hông bị siết chặt, ngay sau đó người đã rơi vào trong cái ôm quen thuộc.

"Mục... Mục..." Giọng nói run rẩy, sắc mặt trắng bệch, cô thực sự rất sợ.

Mục Nham nhú chặt mảy, dùng sức nắm lấy tay của cô, cảm giác lạnh ngắt làm anh dâng lên đau lòng, mềm giọng an ủi, "Không sao, đừng sợ."

Nghe được giọng nói của anh, An Dĩ Nhựt cảm thấy chóp mũi mình đau xót, nước mắt không tự giác rơi xuống, Mục Nham không có an ủi, ánh mắt âm thầm lướt qua An Dĩ Nhựt nhìn thẳng vào mắt Cố Dạ, tức giận của anh ta dường như đã đạt tới đỉnh điểm, anh biết bọn họ đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh ta. Lúc tay phải cầm súng, ánh mắt lại thoáng nhìn Tiêu Nhiên đột nhiên tới gần An Dĩ Nhựt, mà trên tay cô cầm không phải là súng lục, mà là một ống tiêm.

Cô ta muốn làm cái gì? Trong phút chốc hiểu rõ động cơ của cô, tay Mục Nham hơi dùng sức kéo An Dĩ Nhựt đến phía sau, nhanh chóng xoay người đồng thời giơ tay phải lên chặn lại cổ tay của cô ở giữa không trung, giống như là dự đoán được anh sẽ có phản ứng này, tay trái Tiêu Nhiên cầm dao găm không chút do dự đâm vào cánh tay của anh...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Buông tay một lần

Một dao này của Tiêu Nhiên dường như không thể tránh khỏi, Mục Nham nắm chặt cổ tay phải của cô không nhúc nhích, dự định kiên cường chống đỡ. Song, tình thế đột nhiên đảo ngược, một màn xảy ra ngay trước mắt hoàn toàn chọc giận Mục Nham, thậm chí là Cố Dạ.

Trong nháy mắt An Dĩ Nhược bị anh kéo đến phía sau, mắt thấy dao găm sắp đâm vào cánh tay của anh, cô bật thốt lên tiếng hét chói tai, "Dừng..." Bước nhanh xông lên dùng tay nắm giữ dao găm sắc bén, đầu óc trống rỗng, động tác lại giống như là không thể kiểm soát được, hoàn toàn là tâm chí dẫn.

Trong nháy mắt, màu đỏ tươi chói mắt từ trong lòng bàn tay của cô chảy xuống, nhỏ giọt ở trên tay áo của Mục Nham, xuyên thấu qua áo sơ mi thấm vào da thịt trên cánh tay của anh.

Giống như bị lưỡi dao sắc ghim vào cơ thể, cảm giác nhói nhói đánh thẳng vào như vậy, lòng Mục Nham chợt run lên một cái, tay phải rõ ràng cứng đờ, ánh mắt thoáng chốc chuyển thành lạnh băng, cả người toát ra khí thế bức người, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Nhiên chính là sự lạnh lùng thù địch, sau đó, anh lặng lẽ gia tăng lực tay tàn nhẫn bóp mạnh một cái, rõ ràng nghe được "Răng rắc" một tiếng, là tiếng xương cổ tay vỡ vụn.

"Anh..." Tay trái cầm dao găm không có sức mà buông ra, sau đó là ổng tiên bên tay phải rơi xuống mặt đất, đau đớn đột nhiên tới khiến Tiêu Nhiên hít thở cũng trở nên khó khăn, khó khăn mà thốt không ra chữ thứ hai.

Tiêu Nhiên, là cô ép tôi. Về mặt Mục Nham biến đổi, quãng cô sang một bên. Chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, khoảnh khắc ngã xuống, Tiêu Nhiên chỉ cảm thấy xương cốt cả người đều sắp rời rạc hết rồi.

Xoay người, Mục Nham một tay đỡ thân thể từ từ trượt xuống của An Dĩ Nhược, tay phải nhẹ nhàng gỡ dao găm cô nắm chặt trong tay ra, "Chưa thấy qua người ngốc như vậy..." Trong phút chốc dâng lên đau lòng làm anh nói không ra một câu hoàn chỉnh, ánh mắt dừng ở bàn tay đầy máu tươi của cô, khàn giọng nói: "Kiên nhẫn một chút, đừng dùng sức..." Không đành lòng nói thêm câu quở trách nào với cô nữa, anh mềm giọng an ủi.

An Dĩ Nhược đau đến nước mắt cũng đã rơi xuống, nhưng vẫn quật cường gật đầu, giọng run run nói: "Tôi không sao..." Trên mặt đã không còn chút máu nào, còn cười cười với anh.

Nhìn cô rung rung nở nụ cười, anh nở nụ cười dịu dàng, dùng trán nhẹ nhàng dán vào của cô, "Cô ngốc..."

Cố Dạ đứng ở một bên trở mắt nhìn An Dĩ Nhược vì Mục Nham dừng cảm quên mình, lại nhìn hành động thân mật của bọn họ, trong mắt đã phun ra lửa, về bình tĩnh đột nhiên không còn sót lại chút gì, anh quát một tiếng tên của Mục Nham, hòng sủng tĩnh chuẩn hướng về phía Mục Nham, muốn câu ngón trở...

Không kịp suy nghĩ, cánh tay trái của Mục Nham kéo An Dĩ Nhược qua bên người, lưu loát gờ chân đá cánh tay cầm súng của Cố Dạ, không nghĩ tới anh phản ứng nhanh như vậy, để tránh súng tuột khỏi tay, Cố Dạ nhanh chóng thu tay phải lại, vẫn bị Mục Nham đá vào cánh tay, đôi mắt lạnh lùng toát ra sắc bén khiến người, anh phải lui về phía sau một bước.

Một đá thất bại, Mục Nham xoay người đẩy An Dĩ Nhược trong ngực về phía đường mòn, lên giọng: "Đồ ở đâu nhớ kỹ, chạy xuống núi, đừng dừng lại." Ngay sau đó nhanh chóng vung ra một cú đâm, Cố Dạ chưa kịp tránh đã bị trúng một cú đau. Tay phải cầm chặt súng, nghiêng người tránh cú đâm thứ hai Mục Nham vung tới, giờ tay phải lên dùng sức hạ xuống, muốn dùng báng súng đánh vào sau gáy của anh.

Chân của An Dĩ Nhược cũng đã mềm nhũn, bị Mục Nham đẩy như vậy, lao đảo hai bước suýt ngã, ánh mắt dõi theo anh, hàm răng cắn mạnh vào mu bàn tay, ngừng hô hấp.

Mục Nham ngửa người ra sau, lưng dán sát vào tảng đá, tay phải ngăn lại báng súng đủ để đánh anh ngã xiu, cùng lúc đó, chân phải dùng sức đảo qua đá trúng cổ chân của Cố Dạ, tay chân nhanh nhẹn và phối hợp liền mạch khiến người hầu dốt sỏi bội phục từ trong đáy lòng, hai tay nắm chặt lấy vòng cổ, về mặt căng thẳng nhìn chăm chú vào cuộc đấu giữa hai người.

"Không nghe thấy lời tôi nói sao?" Trong lúc đánh với Cố Dạ, Mục Nham khẽ quát một tiếng, dùng tốc độ sét đánh kéo cô khỏi chỗ dựa thân cây, "Đi lấy đồ!" Chia khóa vàng ở đâu anh cũng không có nói cho cô biết, nói như vậy chỉ là vì không muốn người hầu dốt sỏi làm hại cô, anh vẫn không thể hoàn toàn xác định một ý nghĩ nào trong lòng, chỉ nghĩ đến có chia khóa vàng hộ thân, cô sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

"Tiêu Nhiên!" Cuối cùng Cố Dạ phát hiện tình hình lúc này bất lợi, hô to với Tiêu Nhiên đang nỗ lực muốn đứng lên, rốt cuộc anh vẫn là đánh giá năng lực này của Mục Nham, thế nhưng có thể mượn cơ hội Tiêu Nhiên động thủ trước để hòa nhau một ván, đối thủ này khó đối phó hơn so với trong mong đợi của anh, vừa bảo vệ An Dĩ Nhược vừa tay không so chiêu với anh, đủ để thấy dũng mãnh và quyết đoán của anh ta. Hiện tại anh ta bị anh quấn lấy, lúc này cự ly quá gần, anh ta lại chiêu chiêu ép sát, làm anh hoàn toàn không có cơ hội nổ súng, Cố Dạ vô cùng tức giận. Anh không thoát khỏi Mục Nham, nhưng anh không thể để cho An Dĩ Nhược rời khỏi tầm mắt của anh, trực giác cho là cô đi lần này, giữa bọn họ, sẽ hoàn toàn cắt đứt liên lạc.

"Còn ngây ra đó làm gì?" Mục Nham gầm nhẹ, cô gái ngốc này, cô không biết cô chính là nhược điểm trí mạng của anh sao, còn tính đứng ngây ở đó bao lâu? Nhanh nhẹn nghiêng người, ngăn cản Cố Dạ muốn chụp lấy tay của An Dĩ Nhược, tay phải đẩy cô từ phía sau, "Đi!"

Giọng nói hàm ẩn tức giận của Mục Nham vang lên hoàn toàn rất có phân lượng, An Dĩ Nhược không do dự nữa mà bỏ chạy, miệng còn khẽ hô: "Tôi đi

lấy chìa khóa đến." Cuối cùng đầu óc cũng khôi phục lại hoạt động, người phụ nữ tỉnh táo lại lĩnh hội ý đồ của anh, chỉ cần cô không kéo chân anh, anh nhất định có thể thoát hiểm, cô ở đây ngược lại hãm chân anh. Bất kể đồ quý kia giấu ở đâu, chạy trước tính sau.

Có lẽ là vì quá sợ hãi, có lẽ là chạy quá nhanh dưới chân đạp phải cái gì đó, An Dĩ Nhựt ngã sấp xuống trên con đường núi. Ở thời khắc khẩn trương như vậy, cái ngã này của cô thực sự là một cái ngã rất có hiệu quả hài kịch, vừa khéo Mục Nham và Cố Dạ thay đổi vị trí, thấy cô bị ngã mạnh xuống, không tự giác cau chặt mày, trong lòng thầm mắng một tiếng: "Cô gái ngốc!" Đồng thời trong khi đó, tay chân lại càng công kích nhanh hơn, nếu như không phải là Tiêu Nhiên động thủ trước, anh vẫn không có cơ hội đoạt lấy quyền chủ động, chẳng qua là An Dĩ Nhựt bị thương không có ở trong dự liệu của anh, nghĩ đến tay cô chảy máu, ra tay càng lúc càng tàn nhẫn hơn một chút.

Vọt người một cái lưu loát đá xoay lại, tay phải Cố Dạ run lên, súng lục "Bốp" rơi trên mặt đất, nhân tiện Mục Nham xoay người lăn một vòng, nhấc súng lên, đồng thời, chân dài quét ngang một cái, Tiêu Nhiên mới vừa đứng lên lại bị ngã xuống mặt đất.

"An Dĩ Nhựt!" Mục Nham hô to một tiếng, ở trong nháy mắt An Dĩ Nhựt quay đầu, nằm ngửa dốc sức ném cây súng cầm trong tay về phía cô nơi xa.

An Dĩ Nhựt vừa lăn vừa bò nhấc lên cây súng lục này, cầm nó trong tay bắt đầu run lên, lớn như vậy, chưa từng gặp phải tình huống nguy hiểm thế này, bây giờ súng cũng đã đến trên tay cô, cô nên làm cái gì? Trong nháy mắt đầu óc có chút chập mạch, hoàn hồn thì thấy Tiêu Nhiên nghiêng ngả lao đảo đứng lên cầm súng nhắm ngay cô.

"A..." An Dĩ Nhựt hô to một tiếng, ý thức tự bảo vệ đã bừng tỉnh, nghiêng đầu từ từ nhắm hai mắt nã một phát súng về phía Tiêu Nhiên, cô chưa từng cầm qua súng, do chịu không được lực bắn ngược quá lớn, cánh tay định lực rõ ràng không đủ, thời điểm bắn ra viên đạn, cánh tay của cô đã bị chấn động mạnh, tê đến mất đi cảm giác.

Máu An Dĩ Nhựt sôi trào cuộn cuộn như dòng nước xiết, thế nhưng vẻ mặt của cô tái nhợt liều chết nắm chặt súng nhìn thẳng về phía Tiêu Nhiên. Đều là phụ nữ, xương cổ tay của cô ấy cũng đã bị Mục Nham bóp gãy, mà trên tay cô cũng có súng, cô còn sợ gì?

Mục Nham nghe được tiếng súng, nhú mày chặt hơn, nghiêng đầu nhìn thấy An Dĩ Nhựt bình yên vô sự, thờ phào nhẹ nhõm, tay phải thừa dịp Cố Dạ bị anh đá ngã trong nháy mắt lấy ra súng lục bên eo, xoay súng trên tay anh một cái, hòng súng vô cùng tinh chuẩn để ở trên đầu Cố Dạ.

Hết thảy, ở trong vòng vài phút ngắn ngủi đã kết thúc, Mục Nham dựa vào bản lĩnh lưu loát nhảy bén giành được quyền chủ động trước, cùng kế hoạch duy nhất của anh có phần lệch lạc chính là An Dĩ Nhựt bị một dao kia.

"Tiêu Nhiên!" Mục Nham hung hăng chia vào bên đầu của Cố Dạ, nhắc nhở Tiêu Nhiên anh thật sự sẽ nổ súng.

Tiêu Nhiên quay đầu, cười nhẹ một tiếng, làm như cũng không thèm để ý đến sống chết của Cố Dạ, bước chân lại không dừng lại, chậm rãi di chuyển về phía An Dĩ Nhựt. Súng trong tay An Dĩ Nhựt cũng đã bị mồ hôi lạnh và máu tươi thấm ướt, cô nhìn chăm chăm vào Tiêu Nhiên, từ từ lùi lại. So về kỹ thuật bắn súng, lòng cô biết rõ khẳng định không phải là đối thủ của Tiêu Nhiên, viên đạn cô bắn trước đó cũng không biết bay đi nơi nào. Nhưng trong lòng cô có ý niệm, chính là bất kể sống hay chết cũng không thể buông súng ra.

Tay trái Mục Nham dùng lực, nhanh chóng nâng mắt lên hoàn toàn lộ ra lạnh lùng với Cố Dạ, hòng súng gắt gao chia vào huyết Thái Dương của anh ta, bước một bước dài vượt lên trước ngăn ở trước người Tiêu Nhiên, ánh mắt lạnh lùng: "Bỏ súng xuống."

Tiêu Nhiên cười lạnh, hai tay nắm súng cổ nén đau đớn, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, "Anh giết anh ta, tôi giết An Dĩ Nhựt, giao dịch không tệ." Ánh mắt đối diện với đôi mắt u ám lạnh lùng của Mục Nham, cô cười đến mức rất là dữ tợn, lúc đi ra ngoài thì cô đã ôm quyết tâm hẳn là phải chết, hy vọng không có, chỉ còn tuyệt vọng, cô đã mất nơi dựa tâm, kể cả mệnh lệnh thề sống chết nguyện trung thành với người nhà họ Cố.

"Thả sói." Ánh mắt một cái chớp mắt không dời đôi mắt với Mục Nham, vào lúc này giọng nói lạnh lùng vang lên càng độc ác hơn, "Không muốn chết ngay bây giờ thì lập tức động thủ." Ngữ điệu không tự giác đề cao, hòng súng nhắm ngay người hầu dốt sói, Cố Dạ này quá ngốc, một ngàn người mới chọn được một người huấn luyện sói lại không phải là người của mình? Không tin cần cân hoàn toàn thiên về phía Mục Nham, cô muốn xoay chuyển tình thế không thuận lợi.

Đúng lúc sói tru lên một tiếng, dò xét thân thể phía Mục Nham, giống như là sau một giây sẽ thoát khỏi trói buộc trên cổ mà bỏ nhào tới. An Dĩ Nhựt nắm súng trong tay rõ ràng run lên, còn chưa có phản ứng kịp biểu hiện khác thường của người huấn luyện sói, đáy lòng sợ hãi bắt đầu lan tràn ra một chút.

Người hầu mặt không chút biểu cảm, tay dắt sói hơi buông lỏng chút, ở thời điểm Cố Dạ vỗ tập kích Mục Nham, vòng cổ trong tay cuối cùng cũng rơi ra.

Đầu óc Mục Nham nhanh chóng vận chuyển, không ngờ rằng Cố Dạ còn có thể không an phận, dùng tay chặn lại tay anh, nhưng không tránh được anh ta phản kháng đá một cú, bị đau mà lui về phía sau hai bước, ngay sau đó bị Cố Dạ đột nhiên tấn công mà ngã xuống đất.

Tay trái của Cố Dạ nắm lấy tay phải cầm súng của Mục Nham, hai người bắt đầu dò sức mạnh liệt, nhìn thấy hòng súng nhắm ngay Cố Dạ thì sau đó lại bị đẩy trở lại phía bên đầu Mục Nham...

"Pằng!" một âm thanh vang lên, An Dĩ Nhựt nã một phát súng về phía con sói đang bỏ nhào tới, cô sợ con sói này là đi về phía Mục Nham. Đương nhiên, dựa vào thuật bắn súng của cô, lại cách một khoảng cách, dĩ nhiên là bắn không trúng, vào lúc này, sói đã vờn người nhảy lên, cắn vào lại là cổ tay của Tiêu Nhiên.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang vọng ở giữa rừng núi, An Dĩ Nhựt cả kinh ném đi súng ở trong tay "Bốp" một tiếng. Đây, đây là có chuyện gì? Con hoảng hốt còn chưa phục hồi tinh thần lại, cuối cùng bên tai vang lên âm thanh êm tai nhất của cuộc sống.

"Không được nhúc nhích, bỏ vũ khí xuống. Chúng tôi là cảnh sát, các người đã bị bao vây." Trong tiếng loa truyền ra âm thanh uy nghiêm, tiếng lòng căng thẳng của An Dĩ Nhựt mất đi, lúc hạ vai xuống, dưới chân mềm nhũn suy sụp mà quỳ rạp xuống đất, trước mắt hiện ra bóng dáng cầm súng của chính nghĩa, trái tim phiêu diêu dần dần ổn định lại.

"Thiếu gia!" Máy bay trực thăng lượn vòng ở đỉnh đầu, người điều khiển ném thang dây, nói với Cố Dạ phía dưới, đồng thời nổ súng bắn về phía con sói cắn cổ tay Tiêu Nhiên không tha.

Người huấn luyện sói khẽ quát một tiếng, con sói này giống như là nghe hiểu tiếng người vậy nhả miệng ra, nhanh chóng chạy về phía của anh ta, dắt vòng cô, anh ta bước một bước dài về phía của An Dĩ Nhựt, kéo cô, "Đi mau." Cuối cùng thân phận nằm vùng cũng bại lộ, nhưng trước mắt giúp cảnh sát giải cứu con tin quan trọng hơn, hơn nữa rất có khả năng Cố Dạ sẽ bị sa lưới, vậy thì nhiệm vụ của anh cũng coi như kết thúc viên mãn.

An Dĩ Nhựt xoay người lại nhìn về phía Mục Nham, anh đang tập trung tinh thần đối phó với Cố Dạ, mà Tiêu Nhiên làm như đau đến ngất đi, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, chỗ cổ tay có máu tươi chảy ra ào ạt.

"An tiểu thư!" Người huấn luyện sói khẽ gọi một tiếng ý đồ muốn cô hoàn hồn, An Dĩ Nhựt lại ra sức hất tay anh ra bỏ dây xông về phía Cố Dạ, hai tay nắm chặt cổ áo của anh ta, lớn tiếng quát: "Buông tay, mau buông ra."

Đạn từ trên cao càn quét xuống, người huấn luyện sói chưa kịp tránh, bả vai trúng một phát súng, khẽ quát một tiếng lại thả sói lần nữa, con sói lập tức bỏ nhào tới An Dĩ Nhựt, trong lúc vô tình bị động tác ra sức rút tay của Cố Dạ đẩy ngã xuống đất, khoảnh khắc ngã xuống trượt chân, bất ngờ trượt thẳng xuống sườn núi.

"Dĩ Nhựt!" Giọng nói trầm thấp vang lên, Cố Dạ còn chưa có quay đầu lại đã bị con sói tấn công ngã xuống đất, Mục Nham ném khẩu súng trong tay về phía người huấn luyện sói, bỏ dây xông tới, ngay tại lúc An Dĩ Nhựt ngã sấp trên đất mà trượt xuống sườn núi, tay trái ôm thân cây, tay phải còn lại kéo lấy cổ tay của cô.

"Mục Nham..." An Dĩ Nhựt rên rỉ, cảm giác được toàn thân đau đớn giống như tê liệt vậy, nhất là tay bị anh nắm giữ càng đau khủng khiếp hơn.

"Đừng buông tay." Mục Nham nhíu mày, bắt chặt tay cô còn bị thương, tay phải dùng sức, kéo giữ thân thể mơ hồ trượt xuống của cô, cảm giác được trong lòng bàn tay ẩm ướt, mà dường như thân thể của mình đang chảy máu, thấy khỏe mắt của cô có nước nắm chảy ra, nghe thấy cô nghẹn ngào gọi anh, "Mục Nham..." mím chặt môi, mắt của anh đỏ lên.

Trong nháy mắt đã quên trong lúc đánh nhau vết thương nơi ngực trái rách ra truyền đến từng cơn đau nhứt, Mục Nham ổn định ổn định tinh thần, ánh mắt đảo qua xung quanh, hai chân luồn bám bên thân cây trên đất đồng thời tay trái đã rời ra, nhanh chóng duỗi tay về phía bả vai An Dĩ Nhựt, cô giữ lấy thân thể của cô, để tránh cô bị trượt xuống.

"A..." Tại lúc Mục Nham chưa kịp nắm lấy cô, thân thể An Dĩ Nhựt bất ngờ trượt xuống, cô thốt ra tiếng kêu cả kinh. Không chú ý đến cánh tay bị đá vụn cắt đau, Mục Nham nhíu mày lại, dùng hết sức lực toàn thân một tay nắm lấy tay cô, anh trầm giọng: "Chân đạp vào mặt đất không rời." Anh cần cô phối hợp.

Nghe được mệnh lệnh của anh, An Dĩ Nhựt há miệng thở dốc, dưới chân dùng sức đồng thời duỗi tay kia về phía của anh. Mục Nham dùng hết một phần sức lực cuối cùng mượn sức giẫm đạp của cô trên mặt đất, tay phải ra sức kéo, tay trái nắm lấy cánh tay vươn tới của cô, chân dùng sức giữ chặt lấy thân cây, hai tay nâng lên, chính là đem An Dĩ Nhựt ném phịch trên sườn dốc.

Vết thương đạn bắn hoàn toàn rách ra, ngực trái xoắn lại đau đớn, mồ hôi trên trán giọt giọt lăn xuống, dùng sức giẫm đạp thân cây bỏ dây, thấy An Dĩ Nhựt dùng tay chống đất nỗ lực muốn đứng lên, đáy mắt đen nhánh sâu thẳm tràn đầy đau lòng và lo lắng, anh bước nhanh đến phía trước, ngồi xổm xuống ôm chặt cô vào trong ngực, như thể đời này cũng sẽ không buông ra...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Phiền loạn không tên

Trời tờ mờ sáng, sương mù dày đặc, thế giới được bao phủ bởi một màu trắng nhạt, mông lung và lạnh lạnh.

Từ trời tối đến khi rạng sáng, Mục Thịnh đã ngồi ở phòng khách suốt cả một đêm, mà bà vợ này của ông vì lo lắng cho con trai cũng không chịu trở về phòng nghỉ ngơi, bây giờ đang tựa vào bả vai của ông ngủ thiếp đi.

Điện thoại vang lên, có người nhận, đợi nghe rõ đối phương nói gì đó, về mặt chuyển thành ngạc nhiên mừng rỡ, lại cung kính đứng ở trước mặt Mục Thịnh như cũ, "Là, là Mục Nham..." Lời còn chưa dứt, Mục Thịnh đột nhiên mở mắt ra, nhận lấy điện thoại vừa ừ một tiếng, điện thoại đã rơi vào trong tay vợ, tay của má Mục đang run run, bà nghẹn ngào gọi anh: "Đại Mộc..."

"Mẹ..." Đơn giản một chữ, gọi đến má Mực roi nước mắt như mưa, nắm thật chặt micro rồi cuộc thốt không ra một chữ, tựa vào trong lòng Mực Thịnh khóc không thành tiếng.

Mắt Mực Thịnh cũng đã đỏ, ông dùng sức ôm lấy vợ mình, lại nói không ra một lời an ủi, chỉ quay mặt đi nhận điện thoại. Lúc Mực Nham và cảnh sát Vân Nam mất đi liên lạc, khi ông biết được con trai một mình qua sông tiến đến Myanmar, ông lo lắng rất nhiều suốt nửa nổi trận lôi đình. Một ngày một đêm không ngủ không nghỉ, ông canh giữ ở trước điện thoại, ôm một tia hy vọng cuối cùng chờ đợi. Trong đầu lúc nào cũng hồi tưởng lại cuộc đối thoại trước khi đi của Mực Nham với ông, ông tin tưởng con trai của mình, nó không sao, cũng không thể có chuyện, nó là con trai duy nhất của ông và vợ ông. Mà rồi cuộc Mực Nham cũng không làm cho ông thất vọng. Nó sống rất khỏe, nó gọi điện về báo bình an.

"Bố..." Mực Nham cảm đi động, giọng nói tràn đầy một mối, "Con không sao."

"Tốt tốt... Không sao là tốt rồi..." Mực Thịnh cố gắng hồi phục tâm trạng, giọng nói lại nghẹn ngào không khống chế được, "Có bị thương không?" Vết thương cũ chưa lành, bảo ông làm sao không lo lắng nó lại bị thêm vết thương mới chứ, cho dù không có tận mắt nhìn thấy quá trình cứu người, Mực Thịnh có thể tưởng tượng cảnh nguy hiểm lúc đó, đây tuyệt đối là một cuộc độ sức sinh và tử.

Lần đầu tiên trong đời, ông cảm thấy tự hào vì có người con trai ưu tú như Mực Nham, vì thế, cuộc điện thoại này quả thực Mực Thịnh đã rung rung nở nụ cười, nụ cười này cực kỳ vui mừng, cực kỳ tự hào.

"Không có." Nghe được tiếng khóc của mẹ, mắt của Mực Nham có chút ươn ướt, nghe được bố quan tâm hỏi, đầu kia điện thoại anh cũng cười, "Con rất khỏe, thật sự không sao."

Cúp điện thoại, anh ngồi ở trên băng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, sau khi do dự đã gửi đi một cái tin nhắn cho Tịch Thạc Lương, chỉ có sáu chữ ngắn gọn: "Bình an, đừng lo. Mực Nham" Sau đó tắt máy, xoay người trở về phòng bệnh.

Tay mang theo vết chai dẹt xoa xoa gương mặt của người phụ nữ, tỉ mỉ phác họa ngũ quan xinh xắn của cô, sau đó, anh cúi người, in xuống một cái hôn trên trán đầy đặn của cô.

"Dĩ Nhược..." Anh thì thầm gọi tên của cô, nhẹ nhàng nắm lấy tay nhỏ bé như cái bánh gạo nếp của cô bao bọc ở trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy lòng khó chịu giống như bị rút mất không khí, hít thở cũng trở nên khó khăn.

Lúc người cứu viện chạy tới, tâm trạng anh bình tĩnh, chịu đựng đau đớn ở lồng ngực truyền đến, cố gắng kéo An Dĩ Nhược đứng lên, nhưng dưới chân cô mềm nhũn, giống như một đứa bé yếu ớt suy sụp ngã vào trong lòng anh.

"Dĩ Nhược?" Anh thấp giọng gọi cô, trong giọng nói khó nén sự lo lắng, mất đi tri giác trên mặt người phụ nữ không có chút huyết sắc nào, hoàn toàn không nghe được kêu gọi của anh, toàn bộ trọng lượng thân thể dựa vào ở trên người anh.

Phương đội bước nhanh đến muốn đưa tay ôm lấy An Dĩ Nhược, lại bị Mực Nham gạt tay ra, bất chấp vết thương đau đớn, anh ôm ngang cô lên, đi về phía xe cứu thương dưới chân núi.

Không nghe bất kỳ ai khuyên can, kiên trì canh giữ ở bên cạnh An Dĩ Nhược chờ bác sĩ băng bó xong vết thương trên tay cô, truyền dịch, xác định chỉ vì kinh sợ và căng thẳng mới bị hôn mê tạm thời, không có nguy hiểm gì đến tính mạng, anh mới đi xử lý vết thương đạn bắn bị rách ra, sau đó gọi điện cho nhà họ An, lại gọi cho bố mẹ mình, không còn sức lực để di chuyển thêm một bước nào nữa, ghé vào trước giường An Dĩ Nhược ngủ thiếp đi, cho đến bị đau tỉnh dậy, được bác sĩ chẩn đoán là vết thương chuyển biến xấu, mới bị ép đẩy vào phòng phẫu thuật.

Sau khi lần lượt nhận được cuộc gọi tới của Cục Công An ở Tả Cáo và của Mực Nham, biết được tin An Dĩ Nhược bình an thoát hiểm, nhà họ An liền lâm vào trầm mặc, hồi lâu sau, tiếng khóc của Mẹ Nư phá vỡ sự im lặng của căn phòng, xoay người ôm lấy Trình Mạc Phi, hai người đã khóc lóc nghẹn ngào. Đường như bị tiếng khóc của Mẹ Nư làm cho bùng tỉnh, má An hoàn hồn cũng khóc, vui mặt vào trước ngực chồng mình căn bản nói không nên một lời, Tịch Thạc Lương từ từ nhắm hai mắt thở ra một hơi thật dài, sau đó đứng lên bước nhanh tới ban công, ngẩng đầu lên.

Không có ai có thể hiểu được tâm trạng mấy ngày nay của Tịch Thạc Lương, bất an và sợ hãi của anh càng lúc càng mãnh liệt sau khi Mực Nham rời đi, đè nén cảm xúc cuộn cuộn suốt nửa phá hủy anh, vì vậy chỉ có thể bắt lực yên lặng chờ đợi tin tức khiến anh gần như sụp đổ, anh nhiều lần buộc mình bình tĩnh lại bình tĩnh, vẫn không khống chế được tâm phiền ý loạn, mấy ngày mấy đêm không ngủ, mệt mỏi đã giày vò Tịch Thạc Lương tiêu tụy đến không thể tả, trên cảm mơ hồ phún ra râu ria chỉ chút vì anh tăng thêm một chút cảm giác tang thương.

Có lẽ, đây chính là thế sự xoay vần trong một đêm.

Anh rất muốn gặp An Dĩ Nhược, muốn tận mắt chứng minh cô bình an vô sự, muốn ôm cô vào lòng an ủi lẫn nhau, dùng nhiệt độ cơ thể của cô để anh cảm nhận sự tồn tại chân thật của cô. Cho đến giờ phút này, cuối cùng anh ý thức được phân lượng của cô gái này trong lòng anh. Nghĩ đến anh tự tay đeo nhẫn cho cô, lòng lo lắng dần dần bình tĩnh trở lại, đáy mắt ẩm ướt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Mực Nham và An Dĩ Nhược chết đi một lần tại bên bờ sinh tử, nhưng người thân và bạn bè chờ đợi cũng gần như sụp đổ, khi tại phía xa ngoài ngàn dặm bọn họ biết được hai người đã bình an thoát hiểm, tiếng lòng căng thẳng của bao nhiêu người đều đã được dập tắt ngay tức thì, dường như chỉ có nước mắt mới có thể trút đi sự lo lắng của bọn họ để khôi phục lại tâm trạng vui mừng. Song, bọn họ cũng không biết, ở trong mấy ngày ngắn ngủi này, có một số người, có một thứ tình cảm, cũng đã lặng lẽ không tiếng động mà phát sinh tính biến hóa, trong nhỏ bé này, ngay cả bản thân nam nữ là người trong cuộc trong lúc nhất thời cũng không cách nào hiểu rõ.

Màn đêm buông xuống, tiếng mưa gió thê lương đan xen nhau, giống như là khảm đàn một khúc hát tên là "Đau thương", An Dĩ Nhược đã thức dậy từ

lâu, cô đi đến phòng bệnh của Mục Nham, xác định anh còn đang trong giấc ngủ say chưa tỉnh, lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt trống rỗng, tâm cũng trống trơn.

Không biết qua bao lâu, mưa rơi dần dần nhỏ lại, cô đưa tay đẩy cửa sổ ra, bầu không khí ẩm thấp đập vào mặt, nhắm mắt lại, mặc cho hạt mưa li ti bị gió thổi vào trên mặt, trong lòng trăm vị cùng xuất hiện.

Đời người, tựa hồ luôn có một cuộc gặp gỡ kỳ diệu, có khi hận sớm, có khi hận muộn. Tựa như giữa cô và Mục Nham, nếu như không có cuộc gặp ngẫu nhiên lúng túng khó giải thích ở sân bay lần đó, cũng sẽ không có trải nghiệm sống chết có nhau lần này, vậy hai người bọn họ, có lẽ cũng đã có thể sống yên bình ở vùng trời đất thuộc về riêng mình, song, đời người chính là kỳ lạ như vậy, trái đất chính là nhỏ như vậy.

Từ lúc bọn họ gặp nhau đến quen nhau, tựa hồ là vận mệnh đã định, bất cứ ai cũng không trốn được, tránh không được.

Cúi đầu nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn bạc trên ngón tay, trong mắt nhanh chóng dâng lên một tầng sương mù, cô lẩm bẩm: "Thạc Lương..." Rốt cuộc không nói được nữa.

Đối với An Dĩ Nhục mà nói, đêm sinh nhật hôm đó cô được đẩy lên đỉnh cao hạnh phúc, người đàn ông cô yêu hết sáu năm cuối cùng bằng lòng vứt bỏ cái gọi là thành kiến môn hộ tiếp nhận gia đình của cô, chuẩn bị cầm tay cô cùng nhau đến già, không ai biết, cảm giác hạnh phúc mãnh liệt đánh sâu vào lòng của cô thế nào, nhưng, đêm đó quá ngắn, ở lúc cô chưa kịp hoàn hồn, vận mệnh lại mở ra một trò đùa của ông trời dành cho cô, đột nhiên chuyển hướng để bây giờ cô hồi tưởng lại vẫn còn gai ốc.

Cố Dạ, người đàn ông điển trai ấy giống như thiên sứ, người đàn ông tà mị ấy giống như Quỷ Satan, trói cô đến Myanmar ngàn dặm xa xôi, vẽ xuống một nét bút màu xám vào cuộc sống vốn xám xịt của cô, cùng lúc đó, trong lúc vô tình đã đẩy cô về phía người đàn ông trên người có hương vị của ánh mặt trời, người đàn ông ấy có thể gọi là người đã cứu mạng của cô— Mục Nham.

Đột nhiên An Dĩ Nhục rất mơ hồ, cô không biết gặp gỡ Mục Nham có thay đổi gì hay không, cũng không biết ở trên đời này, rốt cuộc ai có thể cùng ai đi đến vĩnh cửu.

Yên lặng chốc lát, lý trí rời rạc cuối cùng cũng được kéo về, sợ người đàn ông ngủ mê cảm lạnh, quan tâm mà đóng cửa sổ lại.

Trên giường bệnh, Mục Nham từ từ nhắm hai mắt, mảy mai hơi nhú, giống như là ngủ không an ổn, thỉnh thoảng có tiếng nói mơ truyền đến, ngay từ đầu An Dĩ Nhục cho rằng anh tỉnh, đến gần khẽ gọi hai tiếng anh lại không đáp lại, cô cười nhạt, sờ sờ trán của anh, xác định không có phát sốt, lại cẩn thận dịch góc chăn cho anh, vẫn canh giữ ở trong phòng.

Di động trên bàn ọng ọng vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh bên trong phòng bệnh. Sợ đánh thức Mục Nham, An Dĩ Nhục không để ý đến vết thương trên tay nhanh chóng cầm lấy di động của anh, nhìn thấy trên màn hình hiển thị hai chữ "Từ Việt", không chút suy nghĩ liền bấm phím kết nối.

"Tôi là An Dĩ Nhục, Mục Nham còn chưa có tỉnh." Không đợi Đàm Từ Việt mở miệng, cô đã nhỏ giọng giải thích.

Đàm Từ Việt rõ ràng giật mình, chờ phản ứng kịp ở bên kia kêu la: "Cha nuôi còn nói cậu ta không bị thương, tôi cũng không tin, kết quả gọi điện thoại quả nhiên không thông, sốt ruột chết đi được, cậu ấy thế nào rồi?"

Nếu không phải là trước đó An Dĩ Nhục muốn nhìn xem mấy giờ rồi, di động của Mục Nham vẫn còn tắt, nghiêng đầu nhìn anh, cô nói nhỏ: "Vết thương chuyển biến xấu, cánh tay cũng trầy da, bây giờ còn đang mê man." Sợ Đàm Từ Việt lo lắng, cô lại nói thêm: "Bác sĩ nói chỉ cần chăm sóc cẩn thận, đừng kéo rách vết thương nữa từ từ sẽ bình phục, tôi sẽ chăm sóc anh ấy."

"Đưa con bắt đầu này, muốn hù chết cha mẹ nuôi rồi." Tâm tình Đàm Từ Việt có chút kích động, dừng một chút lại mắng: "Tôi thấy cậu ấy là thật sự không muốn sống nữa, lại không nghe theo sự sắp xếp một mình chạy đến Myanmar, 'Mộc Đầu chết tiết này...'"

An Dĩ Nhục không nhớ rõ Đàm Từ Việt còn nói gì nữa, đầu óc cô hỗn loạn dữ dội, mãi đến anh ta ngừng nói, cô mới nhẹ giọng nhận lời: "Tôi sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt." Nghĩ đến vết thương của anh đều là vì cô mà chịu, An Dĩ Nhục dâng lên hết sức tự trách.

"Đúng rồi, cô thế nào? Có bị thương không? Cô gái Mễ Ngư ấy khóc đến mắt cũng đã sưng lên còn cười với tôi, cũng không biết nói sai dây thần kinh nào rồi." Nghĩ đến mấy ngày nay bị hành hạ không giống người đều đến từ chính Mễ Ngư, Đàm Từ Việt hơi tức giận.

Cũng không biết mấy ngày mình mất tích thành phố A đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe anh ta nói như vậy, An Dĩ Nhục lại nhin không được nhẹ giọng nở nụ cười, đàn ông dám phê bình Mễ Ngư thật sự là không nhiều lắm, Đàm Từ Việt coi như là người đầu tiên.

Kết thúc cuộc gọi với Đàm Từ Việt, lúc ngẩng đầu thì rơi vào một đôi mắt đen nhánh, sau đó, cô thấy người đàn ông trên giường bệnh từ từ cong lên khóe môi, yếu ớt nói: "Một mình ở đó cười ngáy ngô gì đấy..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Trở lại nguyên điểm

Ở lúc cô nhận điện thoại thì Mục Nham tỉnh dậy, anh mở mắt ra, mượn ánh đèn lơ lơ bên trong phòng bệnh lẳng lẳng nhìn cô, mấy ngày gần đây, dường như cô gầy đi, trên mặt chưa có khôi phục lại vẻ hồng hào, thấy cô khẽ cúi đầu hé miệng cười, thực ra Mục Nham rất muốn nói "Tỉnh dậy đã thấy cô, thật tốt." Ai biết, nói đến bên miệng lại hoàn toàn đổi vị.

An Dĩ Nhượng thấy anh tỉnh, mặc dù nhìn vẫn còn rất yếu, nhưng thấy giọng anh mang theo nhạo báng, lòng thấp thỏm rồi cuộc trở về vị trí cũ, mũi cay cay, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Mục Nham nhìn cô cười, đáy mắt xẹt qua dịu dàng che giấu đi vẻ mệt mỏi, thấy cô thật lâu không nói lời nào, anh nhẹ giọng yêu cầu, "Lại đây một chút..." Nếu như không có nụ hôn đó, có lẽ anh vẫn còn có thể kiềm chế rất tốt, nhưng bây giờ, dường như anh không quản được chính mình, cho nên anh muốn tới gần cô, muốn cô ở bên người.

Tình cảm biến đổi giống như cho dù chuyện trong nháy mắt, đối mặt với An Dĩ Nhượng, Mục Nham cũng không thể tự nhiên như trước được nữa.

Nghe vậy, An Dĩ Nhượng ngơ ngẩn đi về phía cửa anh, sau đó từ trong chăn anh nhẹ nhàng vươn tay ra, đón lấy tay của cô.

Tay trái thì ấm áp, lại không biết có phải bởi vì nguyên do được anh nắm hay không; Tay phải thì lạnh, có thể khẳng định chính là lòng đang gãy giữa, có chút bàng hoàng, cũng có chút luống cuống.

Hết thấy đều bắt đầu rối loạn, không hiểu thì loạn, hiểu càng loạn hơn.

Không để ý thì loạn, để ý còn loạn hơn, thậm chí rất có thể trên loạn thêm phiền.

Bầu không khí ngưng trệ, hai người lẳng lẳng nhìn đối phương, bốn mắt nhìn nhau, lâm vào trầm mặc đáng kể, mỗi người đều có tâm sự riêng, bách chuyển thiên hồi[1].

[1] Bách chuyển thiên hồi: trăm lần nghĩ ngợi.

Theo bản năng nắm lại tay anh, đầu quả tim đột nhiên run lên, tựa hồ nắm chặt chính là nỗi đau chôn ở chỗ sâu trong lòng. Ngay sau đó, một gương mặt anh tuấn rõ nét hiện ra ở trước mắt, cả người An Dĩ Nhượng cứng đờ, cô đang làm cái gì? Cô không thể. Thân thể nhanh chóng lùi lại, suy sụp buông tay, nhả tâm rút khỏi tay của anh, cô quay mặt đi ra về bình tĩnh nói: "Tôi giúp anh rót ly nước uống."

Mục Nham không nói, chú ý tới vẻ mặt thay đổi của cô, tâm tình dường như dâng lên sóng lớn, kiềm chế nắm chặt bàn tay trống không.

Cô là người phụ nữ một lòng một dạ, trong lòng cô có người khác, có lẽ cô có cảm tình với anh, nhưng cũng không phải là yêu. Anh vốn không nên như vậy, đây đối với cô mà nói, có lẽ sẽ cảm thấy rất lúng túng, ít nhất không phải là cam tâm tình nguyện.

Ổn định tinh thần, An Dĩ Nhượng xoay người điều chỉnh độ cao giường bệnh, cẩn thận đỡ anh ngồi dậy, cầm áo choàng ở trên vai anh, Mục Nham phối hợp mặc cho cô loay hoay, nhìn bên cô tai cô hơi ửng đỏ, nắm tay rõ ràng được nói lòng, anh lại hé miệng nở nụ cười: "Không sợ tôi?" Hiện tại trên người anh cũng là trần trụi, tuy cô có chút ngượng ngùng nhưng phản ứng khác hẳn với lần chợt xông vào phòng bệnh khi đó, dù sao chẳng nữa, quan hệ của bọn họ đúng là vẫn còn có chút khác biệt.

"Hả?" Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, cô thật sự hận không thể ngắt đi, bị giọng nói đột nhiên tới của anh làm giật nảy mình, cô khó hiểu ngẩng đầu lên, đầu cũng không cần thận va vào cằm của anh, ngay sau đó nghe Mục Nham rít lên một tiếng.

"Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi." Để cái ly xuống, cô vừa xin lỗi vừa xoa xoa cằm của anh, "Không sao chứ? Tôi không có cố ý."

Tay mềm mại của cô khẽ chạm vào da thịt của anh, cả người Mục Nham cứng đờ, đợi bình tĩnh lại giờ tay phủ lên mu bàn tay của cô, gương mặt nhìn cô, cất giọng dịu dàng nói: "Dĩ Nhượng."

Hít thở nhất thời khó khăn, đầu óc ngừng lại tất cả suy nghĩ, An Dĩ Nhượng cắn môi dưới, tay vẫn không nhúc nhích cứng đờ ở trên mặt anh, giật mình nhìn về phía anh, nhưng dường như tiêu cự lại ở nơi khác, vẻ mặt trông rất bi thương, cái gì cũng không nói, có lẽ bọn họ còn có thể là bạn.

Nhìn ánh mắt mờ mịt của cô, lòng Mục Nham trống rỗng, không hiểu sao có chút quặn đau, vươn cánh tay ôm vào eo nhỏ của cô, ngay sau đó, cô đã bị anh kéo thật mạnh vào trong lòng, "Dĩ Nhượng, tôi..." Anh đột nhiên rất muốn nói cho cô biết ý nghĩ trong lòng mình, nhưng vẫn có vài phần do dự, cô mới thoát hiểm, có lẽ còn có chút chưa tỉnh hồn, lúc này mở miệng thật sự thích hợp sao? Cánh tay hơi buột chặt, để cho mặt cô nhẹ nhàng dán ở bên gáy anh, Mục Nham muốn nói lại thôi.

Im lặng chốc lát, cảm giác được người trong lòng lo lắng muốn rút lui, Mục Nham giữ chặt eo của cô, càng ôm chặt cô ở trước ngực hơn, để cho cô cảm nhận được nhịp tim của mình, anh trầm giọng: "Đừng kháng cự." Có lẽ cô cần thời gian xác định tâm ý, anh có thể đợi, nhưng vào giờ phút này, anh muốn ôm cô. Đáy lòng bất an lan tỏa đến, Mục Nham cảm thấy qua tối nay, bọn họ không thể có cơ hội thân mật mà dựa vào nhau như thế này nữa.

Giọng nói trầm thấp làm như có chút băn khoăn, nhưng lại không cho cự tuyệt. Hai tay buông xuống để ở bên người anh, không có giấy dựa nữa, nhưng rồi cuộc không có ôm lại anh, lòng An Dĩ Nhượng rất rối, vài lần mở miệng, cuối cùng tìm về giọng nói của chính mình, cô nói: "Anh, anh buông tay trước đã..." Cảm thấy giọng nói của mình cũng đang run run, thấy anh không chịu buông tay, cô nhủ thầm, "Anh làm đau tôi rồi..." Tâm tình của anh bất ổn, ngay cả trên lưng cô bị rơi làm tổn thương cũng đã quên.

Quả nhiên Mục Nham nhanh chóng nói tay, có lẽ là tác động đến vết thương, anh không thể không bỏ tay phải xuống, nhưng tay trái vịn bờ vai cô, giương mắt hỏi: "Bôi thuốc chưa?" Đối với không bình tĩnh của mình, trong lòng anh đang ảo não, nhưng trên mặt cũng đã bình tĩnh lại.

An Dĩ Nhựt ừ một tiếng, không để lại dấu vết mà đẩy tay anh ra, "Uống nước đi, môi của anh khô đến rạn nứt rồi." Lời vừa ra khỏi miệng mới cảm thấy cực kỳ mập mờ, hai má hơi ửng đỏ, cô không được tự nhiên đưa cái ly đến trong tay anh.

Mục Nham nhìn chăm chăm mặt cô, không nói lời nào cũng không đưa tay nhận lấy cái ly, tay An Dĩ Nhựt không dám dùng sức, chỉ quật cường nâng hai tay, làm như phân cao thấp với anh.

Nhiệt độ không khí đột nhiên hạ xuống, trong phòng bệnh xẹt qua trăm mặc đáng kể.

"Tay tôi nhắc không nổi." Ngay tại lúc An Dĩ Nhựt nhìn không được muốn nói, cuối cùng Mục Nham cũng lên tiếng, ánh mắt khóa chặt cô, sau đó giống như một đũa nhỏ ăn vạ tức giận mà dựa vào đầu giường. Đúng là có chút tức giận, ai bảo cô lại né tránh đụng chạm của anh, nhưng nói cũng phải nói thật, cánh tay vừa động lại tác động đến vết thương, vô cùng đau đớn.

Bầu không khí lúng túng không hiểu sao tản đi, An Dĩ Nhựt trừng mắt nhìn anh, không thể không nâng cái ly lên cao chút đưa tới bên môi anh. Trong lúc Mục Nham cúi đầu, cô nhìn thấy bên môi anh nở một nụ cười nhạt, không khỏi lắc đầu, hóa ra đàn ông cũng biết tùy hứng, rõ là...

"Sao không đi nghỉ ngơi?" Uống hết nước, Mục Nham hỏi.

"Ngủ đủ rồi." Đương nhiên cô sẽ không nói là vì lo lắng cho anh mà không ngủ được.

"Ăn no thành như vậy?" Mục Nham nhún mày, giương mắt nhìn về phía mắt thâm quầng của cô, "Cùng gấu trúc không có gì khác biệt." Phụ nữ không phải thích nhất là xinh đẹp sao, cô không biết ngủ không đủ giấc đối với cơ thể rất không tốt sao? Cô ngất đi cũng là bởi vì thể lực có chút cạn kiệt.

Liếc anh một cái, An Dĩ Nhựt phân bác, "Không cần anh nhắc nhở, tôi biết bộ dáng của tôi bây giờ rất xấu."

"Cô tự mình phê bình còn rất đúng trọng tâm." Mục Nham trêu ghẹo, liếc nhìn tay của cô: "Vết cắt tay phải rất sâu, ngàn vạn lần đừng dùng sức, càng không thể thấm nước, bằng không lành chậm lại còn có thể để lại sẹo." Có lẽ anh còn chưa có phát hiện, mình trở nên cảm râm.

Cô gạt đầu, thấy anh không chút buồn ngủ, nhìn không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng, "Tiêu Nhiên đâu? Cô ấy thế nào? Tôi hỏi bọn họ, bọn họ nói không biết." Ngoài cửa có hai viên canh sát ở lại canh giữ ở trong bệnh viện, lúc An Dĩ Nhựt đi tìm y tá rút kim tiêm cho Mục Nham thì có hỏi qua một lần, đáp án đương nhiên là không làm cô vừa lòng, hơn nữa ánh mắt của bọn họ khiến cô cảm thấy mình giống như phạm nhân, vì thế, cô đã từ bỏ ý nghĩ truy hỏi, chờ anh tỉnh trực tiếp hỏi anh.

"Theo thường lệ cô ấy là nên bị đưa đi đến nhà giam bệnh viện." Nhắc tới Tiêu Nhiên, về mặt Mục Nham buồn bã, cô ấy bị bắt, ở dưới loại tình huống này, Cố Dạ không cứu được cô ấy, cuối cùng từ bỏ.

"Đương như tay của cô ấy bị thương rất nghiêm trọng, không có sao chứ?" Cũng không bắt ngờ khi cô ấy bị bắt, nhưng tình yêu vô hạn này của cô lại bắt đầu lan tràn, đã sớm quên việc Tiêu Nhiên mưu tính tiếm ma túy cho cô khiến cô sống không bằng chết.

"Con sói kia đã từng được huấn luyện đặc biệt, mặc dù không đến mức cắn chết người, nhưng tay của cô ấy..." Nói đến đây, đáy mắt Mục Nham bắt đầu hiện ra cảm xúc phức tạp, có lẽ anh ra tay quá độc ác, nếu như không phải anh bóp gãy xương cổ tay của cô trước, có lẽ cô không đến nỗi bị thương nặng như vậy, nếu như cô vì vậy mà mất đi cánh tay kia, vậy anh... Mục Nham đã không nói được tâm tình của mình, đối với Tiêu Nhiên, mặc dù anh vừa vô tâm lại vừa vô tình, nhưng cũng không hy vọng rơi vào kết cục như vậy.

"Đúng rồi, con sói kia là sao? Còn người huấn luyện con sói đó rốt cuộc là ai? Nằm vùng sao?" Đây mới là chỗ cô khó hiểu nhất, tình thế nghịch chuyển dường như vượt quá khả năng chấp nhận của cô, An Dĩ Nhựt rất mơ hồ.

Khôi phục tâm tình, thu lại vẻ âm trầm khó hiểu trên mặt, anh nói: "Trần Văn Sinh, chính là người huấn luyện sói, công tác ở Cửu Toàn hai năm, bởi vì đã từng huấn luyện sói, cuối cùng vào nửa năm trước đã đến tiếp cận Cố Dạ." Điều chỉnh thế ngồi, thấy An Dĩ Nhựt cau mày tỏ vẻ không hiểu, anh kiên nhẫn giải thích, "Cửu Toàn là công ty vàng bạc đá quý lớn nhất và nổi tiếng nhất Vân Nam, mà thân phận đối ngoại của Cố Dạ là lão tổng Cửu Toàn, anh ta rất có đầu óc kinh doanh, thời gian tiếp nhận chỉ có mấy năm, đã đem Cửu Toàn đẩy đến cực thịnh, thậm chí hình thành tiêu thụ độc quyền." Nghĩ đến Cố Dạ được máy bay trực thăng cứu đi, Mục Nham nắm chặt nắm tay, "Đều do tôi phản ứng quá chậm, nếu có thể ở thời điểm Trần Văn Sinh có ý tiếp cận cô thì sẽ phát hiện khác thường của anh ta, có lẽ Cố Dạ sẽ không chạy được, ánh mắt anh ta nhìn chúng ta rõ ràng khác biệt, đây không phải là biểu cảm nham hiểm của một người huấn luyện sói nên có." Nếu như anh có thể để ý người anh ta nhiều hơn một chút, không cần đề phòng Trần Văn Sinh, có lẽ sẽ không bỏ lỡ cơ hội để cho Cố Dạ chạy trốn.

"Cố Dạ chạy?" An Dĩ Nhựt kinh ngạc, hiển nhiên đối với tất cả chuyện xảy ra sau đó là hoàn toàn không biết gì cả.

Người hầu lái máy bay trực thăng nổ súng bắn chết con sói kia, ở lúc Cố Dạ trèo lên thang dây, người huấn luyện sói bất chấp an nguy của mình nhào tới ý đồ muốn bắt lấy hắn, nhưng đạn không có mất, anh ta đã trúng nẩy phát súng, cuối cùng ngã xuống trong vùng máu. Xe cấp cứu chạy băng băng trên đường, giành giật từng giây từng phút với tử thần, rốt cuộc vẫn không thể đoạt lại mạng sống của anh ta, còn chưa có chạy tới bệnh viện, anh ta cũng đã ngừng thở.

Cảnh đội cứ như vậy mà mất đi một đồng chí, Trần Văn Sinh dùng máu tươi kết thúc cuộc đời và sự nghiệp canh sát của mình.

Trong cuộc giải cứu này, thân là cảnh sát nằm vùng Trần Văn Sinh đã hy sinh.

Mục Nham hơi ngẩng đầu lên, thờ dài nặng nề. Người sống ở trong mưa bom bão đạn giống như bọn họ thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Mặc dù có chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng đối mặt với sự ra đi của đồng đội, vẫn buồn không thôi.

Mạng sống có khi rất kiên cường, nhưng nhiều lúc, cũng rất mong manh. Giống như chỉ cần xoay người một cái, người, sẽ mất.

Cảm nhận được tâm tình nặng nề của anh, cảm thấy được sự thê lương nhìn mà thấy giết mình, An Dĩ Nhựt không hỏi thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay anh cùng ở bên cạnh anh, lặng lẽ mặc cho thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Một đêm này, đặc biệt dài đằng đẵng, nhưng suy cho cùng vẫn là trải qua trong im lặng của hai người.

Ánh mặt trời buổi sáng vẩy vào phòng bệnh, độ lên một tầng màu vàng kim vào người phụ nữ đang ngủ say, An Dĩ Nhựt ừ nhẹ một tiếng, từ từ mở mắt ra, đảo mắt một cái mới phát hiện mình nằm trên giường bệnh, cô trở mình đứng lên, không cẩn thận chạm phải vết thương ở tay phải, kêu lên một tiếng, đau đến nước mắt liền rơi xuống.

Mục Nham mặc đồ bệnh nhân đẩy cửa đi vào, đúng lúc nhìn thấy cô ngồi ở trên giường rơi nước mắt, bước tới, đồ ăn cầm trong tay để ở trên bàn, nắm lấy tay cô, hỏi: "Sao vậy? Rất đau?"

Cô rất muốn an ủi nói với anh là không đau, nhưng nước mắt không ngừng trào ra lại bán đứng cô, An Dĩ Nhựt đành phải gạt đầu. Đã nói tay đứt ruột sót, quả nhiên không sai, đau đến cô cũng đã chảy mồ hôi lạnh rồi.

Nhiều chật mảy, Mục Nham thương tiếc mà vuốt vuốt tóc của cô, an ủi: "Tôi vừa mới hỏi bác sĩ, họ nói vết cắt rất sâu, một tuần sau mới có thể giảm bớt đau đớn một chút, muốn hoàn toàn hồi phục còn phải thêm chút thời gian. Cô đừng lo lắng, bình thường cần phải cẩn thận một chút, nhất là lúc đi ngủ đừng có đề lên." Tôi hôm qua cô mệt mỏi ghé vào bên giường ngủ thiếp đi, Mục Nham muốn ôm cô trở về phòng bệnh, đáng tiếc vết thương thực sự rất đau, cái ôm trước đó đã khiến tiêu hao hết hơi sức cả người, cuối cùng đành phải nhờ cảnh sát bảo vệ bọn họ giúp đỡ, nâng thần trí mơ hồ của cô trở về.

Sợ anh kéo rách vết thương, cánh tay gầy mảnh khảnh của An Dĩ Nhựt gạt cánh tay giờ cao của anh xuống, hai mắt ngấn lệ mông lung trách cứ: "An phận một chút đừng có lúc nào cũng lộn xộn, tôi phát hiện anh có thể có nhiều động chứng[2], bằng không sao lại không thể nằm đàng hoàng một lát." Thấy anh không tự giác nhíu mày, cô mắng anh: "Nếu lại kéo rách vết thương, tôi thật sự mặc kệ anh, để cho anh tự sinh tự diệt."

[2] Là bệnh rối loạn tăng động giảm chú ý (tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder-ADHD) là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của ADHD là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý.

Mục Nham giương mắt nhìn cô, nước mắt trên mặt An Dĩ Nhựt còn chưa có khô, vẻ mặt lại lộ ra quật cường, bộ dáng ngốc nghếch thật là đáng yêu, anh nhìn không được nở nụ cười, nhướn mày hỏi: "Nếu như tôi đàng hoàng từ tể, cô định làm thế nào chăm sóc tôi?" Tay cô cũng đã bị thương thành ra như vậy, anh thật muốn biết cô làm thế nào chăm sóc anh.

Nét mặt An Dĩ Nhựt quẩn bách, đang do dự không biết nên trả lời anh thế nào, cửa phòng bệnh bị người dùng sức đẩy ra.

Cả hai đều nhìn ra cửa, Phương đội thở hỗn hển vọt vào, "Mục, Mục đội... Tiêu Nhiên, tự sát..."

Người trước mắt tựa hồ giật thót một cái, ngay sau đó sắc mặt lập tức thay đổi, cơ hồ tức giận, hít sâu, quay đầu nhìn An Dĩ Nhựt: "Cô nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi ra ngoài một chút." Giọng nói vừa phải, nhưng lại nặng nề khiến người ta bất an.

Cô im lặng, nhìn bóng lưng cao ngất của anh biến mất ở trong phòng bệnh, quay đầu đưa mắt về phía ngoài cửa sổ, có vẻ dăm chiêu.

Mục Nham đi rất lâu, mãi đến qua giờ cơm trưa cũng không có trở về. An Dĩ Nhựt lặng lẽ ghé vào trên cửa sổ, mặt không có chút biểu cảm, trầm ngâm nhìn về phương xa, đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình.

Cửa phòng bệnh lại lần nữa bị đẩy ra, cô nghe được giọng nói không lạ gì vang lên ở phía sau, "An tiểu thư, bác sĩ nói cô chưa ăn cơm trưa?" Hiện tại công việc bảo vệ An Dĩ Nhựt do Phương đội phụ trách, anh đưa Mục Nham đi nhà giam bệnh viện, nhưng sau khi sắp xếp công việc trong đội xong quay trở về chợt nghe bác sĩ nói An Dĩ Nhựt chưa có ăn cơm trưa.

An Dĩ Nhựt quay đầu, nở nụ cười nhàn nhạt giống như ánh hoàng hôn, cô khẽ nói: "Tôi không đói."

"Mục đội dặn nhất định phải cho cô ăn cơm đúng giờ." Phương đội cầm đồ ăn trong tay mang đến để ở trên bàn, "Ít nhiều ăn một chút bổ sung sức khỏe, nếu không thì phải truyền dịch."

"Tiêu Nhiên thế nào?"

"Tình hình có vẻ rất nguy hiểm, thần trí cũng không rõ, nhưng miệng luôn gọi tên của Mục đội." Đưa chén đến trong tay An Dĩ Nhựt, Phương đội thành thật trả lời.

Tay cầm thìa sứ bị cứng một lúc, ngay sau đó lại nhanh chóng trở lại bình thường, An Dĩ Nhựt cúi đầu húp một hớp cháo nhỏ, không nói nữa.

Bầu không khí không hiểu sao lặng xuống, Phương đội ngồi ở trên sofa, mà cô, chỉ lặng lẽ khuấy đảo thìa sứ, không có cho vào miệng ăn lần thứ hai nữa.

"Có thể phiền anh dẫn tôi đi nhà giam bệnh viện được không..."

Nửa tiếng sau, An Dĩ Nhược đã đứng ở ngoài phòng bệnh của Tiêu Nhiên, ánh mắt xuyên thấu qua cửa kính dừng ở trên người Mục Nham, cô thấy anh nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Nhiên, vùi mặt ở trên mái tóc của cô ấy...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Mê cục tình yêu

Cô đau đớn hít thở khiến anh đau xót, cũng khiến anh thương tiếc, Mục Nham không thể nào cự tuyệt lời thỉnh cầu khiêm tốn cuối cùng của cô, anh không nói nên một chữ "Không" ấy. Vì thế, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, cúi xuống ở bên tai cô, anh gọi tên của cô: "Tiêu Nhiên..." Giọng nói dịu dàng khó có được, tâm trạng không thể tránh khỏi nặng nề. Không phải mỗi người đàn ông đều tình mỏng như tờ giấy, cho dù chưa bao giờ cùng cô đi vào trong ván cờ tình yêu, ở lúc cô sắp chết, Mục Nham vẫn không thể nào quyết tâm tàn nhẫn.

Lần đầu tiên nhưng cũng là lần cuối cùng, để lộ ra một mặt dịu dàng với cô. Cho dù đã là quá muộn, lẫn nhau đã không quan tâm.

Cuối cùng lộ ra bi thương trong lòng, giọt nước mắt mặn ươn nhẹ nhàng trượt ra khỏi mắt, Tiêu Nhiên rũ mắt điềm tĩnh mà nở nụ cười.

Nếu không chịu nổi, cũng đều sắp qua, nếu không cam, cũng chỉ có thể như thế.

"Mục Nham, tôi yêu anh. Cho dù trước giờ anh không muốn yêu tôi, tôi vẫn yêu anh, chỉ yêu anh..." Cô thì thào, thì thào, nước mắt giọt giọt lăn xuống. Mặc dù ban đầu yêu anh là sai, cô cũng một mạch sai đến cuối cùng. Hối hận sao? Không. Không hối hận.

Rốt cuộc không cách nào gạt bỏ câu nói chân thành và đau lòng "Tôi yêu anh!" kia, Mục Nham nghiêng đầu nhắm mắt lại, đem ý lệ niêm phong cất vào trong đáy mắt, ôm cô càng chặt hơn, dùng ấm áp của anh ôm cô cùng đi đến đoạn đường cuối cùng.

Nước mắt, khô ở khóe mắt, Tiêu Nhiên muốn ôm lấy thất lạc của anh, song, cánh tay rốt cuộc cũng không thể nâng lên, dường như cô đã nghe được tiếng chuông đòi mạng, thế giới của cô đã dần dần trở về thời kỳ hắc bạch không tiếng động, trên mặt cô mang theo nụ cười, cuối cùng vĩnh viễn ngủ say ở trong lòng anh.

Ước nguyện cuối cùng trong cuộc đời của cô, chính là xin anh vứt bỏ hết thảy, thành tâm ôm lấy cô, không hơn. Cô biết, nếu yêu anh, cuối cùng cũng sẽ trở thành cảnh vật trong cuộc sống của anh. Nếu như may mắn, có lẽ cô có thể không bị nhấn chìm trong dòng ký ức của anh, nếu như không may, anh sẽ sớm quên lãng cô. Khách qua đường, vĩnh viễn không thể vĩnh hằng.

Chim bay và cá, suy cho cùng là có thêm khoảng cách trời và đất, bất luận cô vùng vẫy thế nào, cuối cùng cũng không thể nào tiếp cận quá gần anh. Có thể chết ở trong lòng anh, cô đã không cầu gì khác, cứ như vậy mà đi, hết thảy, cũng chỉ có thể như vậy.

Khi Mục Nham tới, bác sĩ tuyên bố cấp cứu không có hiệu quả, Tiêu Nhiên lại có nhịp tim như kỳ tích, nhưng, tim của cô như trời băng đất tuyết vậy thắm lạnh thấu tim, ánh mặt trời của cô, sự cứu rỗi của cô, chưa bao giờ thuộc về cô, chưa từng nhận được, làm sao mất đi? Cô bình thường trở lại, nhìn người đàn ông tuần dật trước mắt, Tiêu Nhiên đột nhiên nở nụ cười, lộ ra hơi thở mơ hồ của cái chết, hồi lâu sau, dường như cô dùng hết sức lực cả người, âm thanh vẫn yếu ớt như muỗi kêu: "Nếu như tôi chết, anh sẽ nhớ tôi chứ..."

Mím chặt khóe môi, ánh mắt sâu thẳm của Mục Nham lần đầu tiên nhìn cô chăm chú, cũng là cái nhìn cuối cùng trước sinh ly tử biệt.

Cô khóc, nhưng cũng nở nụ cười, giữa lúc nửa khóc nửa cười, nhìn ở trong mắt anh quá mức mê lương, quá mức tuyệt vọng. Vì thế, anh chậm rãi ngồi ở bên giường, nắm chặt tay của cô, "Tiêu Nhiên, chớ nên từ bỏ hy vọng sống sót." Cô là người buồn ma túy, cô không thoát khỏi trừng trị của pháp luật, nhưng không nhất thiết phải lựa chọn con đường thế này, không phải sao? Vì sao cô lại cố chấp muốn chết như vậy? Anh không yêu cô, nhưng anh cũng không muốn nhìn thấy cô chết. Anh là người, anh có tim, anh sẽ đau.

Giọng nói trầm thấp và dịu dàng của anh, cùng ký ức trước kia khác nhau rất lớn, đôi mắt tràn đầy nước mắt, Tiêu Nhiên buồn bã nói: "Tâm nguyện đã xong, không có gì đáng để kiên trì..." Vì yêu anh, cô đã từng đấu tranh, cũng đã từng nỗ lực, nhưng kết quả, cuối cùng là không chiếm được ước muốn. Tiêu Vũ đã chết, đó là người thân duy nhất của cô trên thế giới này, cô bản cùng đến không có gì cả, cô sống tiếp rốt cuộc còn có ý nghĩ gì? Không có, thật sự không có.

Mục Nham ôm nhiệt độ cơ thể dần dần trở nên lạnh buốt của Tiêu Nhiên, sắc bén trong mắt sớm đã mềm mại lại, đan xen nặng nề và đau đớn, còn có phức tạp mà người ngoài nhìn không thể hiểu được.

"Tiêu Nhiên..." Anh thì thào tên của cô, muốn nói một câu "Xin lỗi", lại cảm thấy nó là một câu gây tổn thương người nhất, vì thế, anh chỉ ôm chặt cô, giống như cô đã nói: "Mục Nham, thành tâm ôm tôi một cái được không, chính là cái ôm của một người đàn ông và một người phụ nữ anh yêu." Lúc này đây, anh vứt bỏ hết thảy, thành tâm thành ý đem tình cảm chân thành đó ôm người phụ nữ vào trong ngực anh, nhưng tất cả điều này, như là một giấc mộng, cái ôm đã trở nên không còn chân thật nữa, trái lại rất là mê lương và đau xót.

"Mục Nham, vì sao trên người anh lúc nào cũng ẩm vậy..." Tiêu Nhiên nghiêng đầu tựa vào lồng ngực anh, nhắm mắt lại, bộ dáng thỏa mãn và trầm tĩnh này là Mục Nham chưa bao giờ gặp qua, đột nhiên, anh cảm thấy mình quá vô tình. Cái ôm của anh đâu có ẩm, rõ ràng là thân thể của cô quá lạnh, hoặc là tim của cô, lạnh lẽo thấu xương.

Tiêu Nhiên đi, mang theo trái tim mệt mỏi đến cực điểm này, ra khỏi cuộc sống của anh.

Ngoài cửa sổ trắng sáng sao thưa, ánh trăng chiếu xuống nhân gian, bao phủ thành phố nhỏ này ở trong cô đơn vắng lặng, Mục Nham chỉ lẳng lặng ôm cô, không cho bác sĩ và y tá chạm vào cô, vẫn duy trì cái tư thế như vậy đến tận đêm khuya. Sau đó, anh đặt cô ở trên giường bệnh, tự tay kéo phẳng quần áo hơi nhàu của cô, lại lướt nhẹ qua tóc rơi trên trán cô, cuối cùng nhẹ nhàng đem ra giường màu trắng đắp ở trên mặt cô...

Trên đường không có ai, Mục Nham đi bộ trở về bệnh viện, trở lại phòng bệnh đã là rạng sáng, anh nhìn thấy Tịch Thạc Lương ngồi ở trước giường bệnh dịch góc chân cho An Dĩ Nhựt, mà cô, dường như đã ngủ thiếp đi. Đứng ở bên ngoài rất lâu, lâu đến hai viên cảnh sát đều có chút hốt hoảng, anh mới đưa tay xoa xoa huyết Thái Dương, xoay người rời đi.

Đêm nay, có hai người đàn ông cả đêm không ngủ, Tịch Thạc Lương canh giữ ở bên cạnh An Dĩ Nhựt, ánh mắt yêu thương từ đầu đến cuối dừng ở trên mặt cô, vừa quyến luyến lại vừa dịu dàng; Mà Mục Nham, lẳng lẽ nằm trên giường bệnh, mắt nhắm, nhưng tâm lại tỉnh.

Đêm nay, có hai người phụ nữ quyết định rời đi, Tiêu Nhiên lựa chọn kết thúc mạng sống trẻ tuổi của mình, cô đi bình tĩnh và thanh thản; Mà An Dĩ Nhựt, làm như cũng có quyết định, trong buồn ngủ mơ hồ nghe thấy có người dịu dàng gọi cô, "Dĩ Nhựt..." Trong hoảng hốt cô nhận ra được chủ nhân của giọng nói này, là người đàn ông cô bất chấp hết thảy yêu sáu năm. Anh đang gọi cô, mềm mại như vậy, dịu dàng như vậy. Đây là mộng, cũng không phải. Anh đến đây, anh ở ngay tại bên cạnh cô. Sau khi biết được tin cô bình an liền đáp máy bay đến Vân Nam trong đêm hôm đó, đôi chuyến bay ba lần vào xế chiều ngày hôm sau mới đến được bên cạnh cô, đi đến nhà giam bệnh viện tìm được cô ở ngoài phòng bệnh của Tiêu Nhiên.

Người đàn ông kiều ngạo này ôm lấy cô ngay lập tức, lại ghen ngạo, "Có khỏe không?"

Có khỏe hay không đây? Cô âm thầm tự hỏi, trong lòng vô cùng khổ sở. Thực ra thì đáp án của cô là không khỏe, không phải vì trên tay bị thương mà không khỏe, mà là trái tim yếu đuối xuất hiện vết rách nho nhỏ, tựa hồ rất khó trở lại như trước. Song, cô làm sao nói ra khỏi miệng.

Khỏe và không khỏe cũng như vậy, hết thảy cuối cùng cũng phải trở về vị trí cũ, khó quên hơn nữa, cũng chỉ là một loại kinh nghiệm, người bên cạnh mới là chân thật, tình yêu của cô. Vì vậy, Cô yên tâm mà giao mình cho anh, mặc cho anh ôm cô rời khỏi nhà giam bệnh viện, mặc cho anh cùng ở bên mình. An Dĩ Nhựt tự nói với mình, người trước mặt, người đàn ông gọi là Tịch Thạc Lương này, mới là tình yêu của cô.

Phụ nữ khác với đàn ông, đàn ông rất lý trí, phụ nữ lại coi tình yêu là mạng sống, lúc tình yêu được đáp lại, cô nguyện vì người đàn ông cô yêu thiếu thân lao đầu vào lửa, biết rõ sẽ tan xương nát thịt, không tới một khắc cuối cùng, sao phải quay đầu?

Giữa người với người, luôn không thoát khỏi lừa gạt, có người khinh người, có người bị khi dễ, còn có người tự lừa dối mình, chỉ là không biết, trong ngày này, suy cho cùng là ai lừa gạt ai? Và ai lại bị ai lừa gạt?

Đêm tối yên tĩnh, trong lòng không cách nào bình tĩnh lại. Giữa bọn họ, có chút cắt không đứt, để ý còn loạn hơn. Nhưng, cuộc sống còn phải tiếp tục, họ không thể dừng lại, họ cần phải đi về phía trước.

Ba ngày sau, An Dĩ Nhựt đang hoảng tử tế đứng ở trong phòng bệnh, Tịch Thạc Lương tỉ mỉ chăm sóc cô, làm như coi cô như một búp bê dễ vỡ mà che chở.

"Nói rồi bảo em có cần gì thì gọi anh, nhưng không chịu nghe lời." Tịch Thạc Lương nắm lấy cổ tay của cô phòng ngừa cô lộn xộn, bác sĩ đang tỉ mỉ băng bó lại vết thương cho cô, nghe ra sự lo lắng của anh, nhìn không được khuyên nhủ: "Có một số thói quen một khi dưỡng thành là rất khó sửa, trong vô thức rất có khả năng đã quên trên tay mình vẫn còn bị thương." Ngẩng đầu cười cười với An Dĩ Nhựt, còn nói: "Tuy nhiên vết thương của cô hồi phục thật sự rất tốt, hay là cô nghe lời của Tịch tiên sinh đừng có lộn xộn, nhìn anh ta đau lòng..."

Nghe bác sĩ nói như vậy, hai má An Dĩ Nhựt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng giải thích, "Vừa rồi anh đi ra ngoài, em thức dậy vô cùng khát nước, muốn tự mình rót chút nước uống, ai biết anh đột nhiên trở về, làm em hoảng sợ." Nếu không phải anh đột nhiên xuất hiện ở sau lưng cô, cô đâu có làm đổ ly nước, phỏng tay chứ.

"Em nha..." Tịch Thạc Lương cau mày, đỡ cô dựa vào ngai ở trước người anh, nhìn không được khế trách: "Mấy ngày nay về mặt luôn hoảng hốt, cũng không biết đang nghĩ cái gì, anh vào cửa gọi em hai tiếng cũng không nghe thấy."

Tim An Dĩ Nhựt rõ ràng đập mạnh và loạn nhịp, về mặt hoảng hốt? Cô sao? Rõ ràng như vậy sao? Cô cho rằng... Cô cho rằng ngoại trừ có chút phiền lòng cũng không có gì khác. Mím chặt môi, cô không nói chuyện.

"Phòng chừng là sợ hãi, nghe nói lần này rất nguy hiểm." Bác sĩ ít nhiều nghe nói đôi chút về chuyện của An Dĩ Nhựt, cho rằng cô đang sợ hãi, còn chưa có tinh hồn, băng bó vết thương xong, lại dặn dò cô: "Nghỉ ngơi thật tốt đi, vết thương rồi phía sau lưng lành rất nhanh, nhưng tay này, ngàn vạn lần đừng xảy ra sai lầm thế nữa."

"Cám ơn anh, bác sĩ." Tịch Thạc Lương nói lời cảm ơn, kéo chăn mỏng qua ngực của An Dĩ Nhựt, mà cô dường như rất mệt mỏi, từ từ nhắm hai mắt giống như con mèo con co rút ở trong lòng anh không lên tiếng.

"Nếu mệt thì ngủ một lát, hửm?" Cánh tay Tịch Thạc Lương khẽ vòng ở trên eo cô, cảm dần ở trán của cô nhẹ nhàng cọ xát, giọng nói lộ ra vô cùng yêu thương. Đối với cánh né tránh của An Dĩ Nhược mấy ngày nay, anh chăm sóc mà không có truy hỏi sợ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

"Mới tỉnh ngủ mà." An Dĩ Nhược nghiêng nghiêng đầu, từ từ nhắm hai mắt lằm bằm một câu. Cô không muốn ngủ, cũng không muốn mở mắt, cô rất mệt, từ thân thể đến trái tim, không hiểu sao mệt mỏi.

Tịch Thạc Lương khẽ nở nụ cười, cung chiều nói: "Vậy thì nói chuyện với anh, mấy ngày nay em rất ít nói."

"Không phải anh luôn thích yên tĩnh sao?" Anh luôn ít nói, ở cùng nhau nhiều năm như vậy, dường như cô luôn nói, còn nhớ khi đó anh còn cau mày khẽ trách: "Thì em nói nhiều, đi ăn cái gì đi, anh mua bánh trứng em thích ăn."

Cô bấu môi mặc kệ, ôm eo của anh lằm nũng, "Em mặc kệ, em mặc kệ, anh bận đến nỗi ngay cả bộ dáng em trông thế nào cũng đã sắp quên rồi, hôm nay chuyện gì cũng dừng lại, đi cùng em."

Anh cười khỏ, buông tài liệu trong tay ra, ôm lấy cô gái nửa bám ở trên người anh giống như dựa vào một cái cây vậy, "Cũng đã lớn còn lằm nũng? Không thể cư xử như một người lớn?"

"Ai nói người lớn thì không thể lằm nũng với bạn trai, em chỉ là muốn anh dành nhiều thời gian với em." Cô úy khuất mà vui ở trong lòng anh giống như một nàng dâu nhỏ vậy, chớp mắt nhẹ nhàng cọ xát cổ của anh, "Thạc Lương..."

Nghe được cô mềm mỏng khẽ gọi, Tịch Thạc Lương say mê, ôm cô ngồi ở trên đùi, cúi đầu hôn cô.

Tình yêu khi đó của bọn họ, rất đơn thuần. Tịch Thạc Lương bận rộn việc học và làm việc, nhưng cũng không quên cung chiều cô yêu thương cô; An Dĩ Nhược chân thành bỏ ra tất cả tình cảm, luôn nghĩ về anh nhớ anh, cô thích ở cùng anh, hy vọng anh dành nhiều thời gian với cô, có chút tùy hứng, còn có chút ngang ngược, nhưng ở trong mắt người yêu, cũng là linh động đáng yêu, nhưng ấm áp và ngọt ngào này không thể duy trì liên tục đến vĩnh cửu, ở trong lúc vô tình anh đã biết bối cảnh gia đình của cô thì lạng lẽ thay đổi chất.

An Dĩ Nhược chín chắn trong vòng một đêm, không dám quán quýt lấy anh giống như trước nữa, thậm chí không dám lằm nũng, chỉ sợ anh hiểu lầm cô là vì có ông bố làm thị trường mà tùy hứng lằm càn. Mà anh, dường như cũng đã từng nỗ lực, cuối cùng khó mà thoát khỏi thân phận của cô, ngoại trừ kiềm chế lại bắt đầu mâu thuẫn, sau đó mặc cho cô xuất ngoại, khi đó anh ích kỷ mà nghĩ, có lẽ tạm thời xa nhau đối với cả hai đều tốt.

Một tình yêu sâu sắc, nhưng không thể không vì lòng kiêu ngạo của anh mà nhiều lần nhượng bộ úy khuất cầu toàn. Một người rõ ràng cũng yêu, lại bị quan niệm môn hộ vây khốn trong lòng không cách nào vứt bỏ, không có dũng khí để bước về phía trước, trở nên càng ngày càng lạnh nhạt. Cho dù có nguyện vì yêu vì anh cầm dao vào ngực, anh vẫn vô tình đem tình yêu dạt dào của cô tùy tiện lãng phí.

Tình yêu đã từng tốt đẹp chính là khiến bọn họ từ một đôi xa lạ trở thành người yêu, sau đó, lại đưa bọn họ từ một đôi tình nhân trở thành càng lúc càng xa lạ, tình yêu đơn thuần cứ như vậy bao phủ ở trong lòng lẫn nhau.

Mãi đến lúc này, rốt cuộc An Dĩ Nhược mới hiểu rõ, trên đời này, không có một mối tình nào không trăm ngàn vết thương.

"Anh là thích yên tĩnh, nhưng anh cũng thích nghe em nói chuyện." Tịch Thạc Lương ôm cô cao chút, một tay ôm vào bên eo cô, tay phải nâng mặt cô lên, ánh mắt chuyên chú và khẩn thiết, nhiệt độ lòng bàn tay nóng bỏng và rùng rợn, anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, hồi lâu sau dịu dàng nói: "Dĩ Nhược, thật xin lỗi." Vì anh đã từng lạnh nhạt mà xin lỗi, vì ở lúc khẩn cấp anh không làm được gì cho cô mà xin lỗi.

Ánh mắt của cô có chút mờ mịt, tựa hồ cũng không biết vì sao anh đột nhiên xin lỗi, nhưng thoáng chốc cô lại hiểu được, lạnh nhạt của cô làm anh đau lòng. Ba ngày, cô không thể cự tuyệt chăm sóc và làm bạn của anh, bởi vì anh là vị hôn phu của cô, bởi vì bọn họ là người yêu, nhưng cô cũng không muốn nói, im lặng ngay cả chính cô cũng có chút chột dạ, thậm chí, thậm chí ở lần gặp nhau ngày đó cự tuyệt nụ hôn của anh. Ngay tại lúc anh cúi người muốn hôn cô, cô vô thức nghiêng đầu, mà nụ hôn của anh, cuối cùng chỉ rơi vào trên gò má của cô, giống như lông vũ nhẹ nhàng lướt qua. Khi đối mặt, rõ ràng cô thấy được sự nghi ngờ trong mắt anh, còn có đau lòng.

Lông mi dài lay động, cô nhẹ giọng oán trách: "Không thích nghe nhất anh nói ba chữ này, mỗi lần anh nói thật xin lỗi chính là cho em leo cây." Cô nói chính là lời nói thật, mỗi lần anh nhớ hẹn luôn phải gọi điện tới nói: "Thật xin lỗi", anh không biết, cô ghét nhất nghe ba chữ này.

Về mặt oán trách nhìn ở trong mắt Tịch Thạc Lương đặc biệt xinh đẹp, đã bao lâu rồi cô không có lằm nũng với anh? Dường như rất lâu rất lâu rồi. Siết chặt vòng tay, vô vùng thân thiết mà ôm cô, anh thân mật lằm bằm: "Dĩ Nhược, anh yêu em!"

Luôn biết anh yêu cô, luôn không có hoài nghi, nhưng nghe chính miệng anh nói ra, mắt An Dĩ Nhược lại không không chế được mà ẩm ướt. Đã bao lâu rồi anh không có nói qua những lời này, thời gian lâu đến nỗi cô thật đã quên. Nếu như cô không có nhớ lắm, dường như là lần đầu tiên bọn họ cãi nhau khi anh bỏ rơi cô xoay người mà đi, anh chưa bao giờ nói tới nữa. Hóa ra đã lâu như vậy rồi, cô vốn tưởng rằng chỉ cần ở cùng anh, chỉ cần biết tâm ý của anh, cho dù suốt đời anh không nói, cô cũng sẽ không so đo. Bây giờ cô mới phản ứng kịp, thực ra thì cô rất dễ ý.

Cuối cùng An Dĩ Nhược bật khóc, đêm cầu hôn đột nhiên xảy ra biến cố, lúc đối mặt Cố Dạ thì hoảng hốt sợ sệt, cùng Mục Nham cùng trải qua kiếp sinh tử, và giữa bọn họ không thể nào nói rõ dây dưa và giằng giũa đến cô kiệt sức, nước mắt đè nén mấy ngày cuối cùng ở lúc anh nói yêu cô cuộn cuộn mà ra.

Cô như lạc mất phương hướng, cô đơn đứng ở ngã tư tình yêu, mà anh, đúng lúc vươn tay kéo cô.

Cô khóc đến càng lúc càng thương tâm, lằm như muốn đem tất cả úy khuất và đau lòng rút ra hết. Tịch Thạc Lương cũng không có khuyên nhủ sâu, chỉ

ôm chặt cô, vỗ về lưng của cô giống như dỗ đứa nhỏ vậy. Anh đợi trận thứ thút thút này của cô, đợi đủ ba ngày. Trải qua vụ bắt cóc, cho dù cô không nói, anh làm sao không biết cô bị bao nhiêu đau khổ, nghĩ đến vết roi trên lưng cô, nghĩ đến vết thương rất sâu trong lòng bàn tay cô, cô sớm nên khóc, nhưng cô lại bình tĩnh như vậy, tĩnh đến mức anh hoảng sợ, tĩnh đến mức anh bất an, tĩnh đến mức anh đã bắt đầu sợ hãi cứ như vậy mà mất đi cô.

Bây giờ cô khóc, anh rút cuộc yên lòng.

Mấy ngày nay Mục Nham có một nửa thời gian không ở bệnh viện, anh không để ý tới vết thương đạn bắn chưa lành, trợ giúp cục công an Tả Cáo xử lý công việc bắt cóc lần này, bao gồm hậu sự của Tiêu Nhiên. Nghĩ đến ngày mai An Dĩ Nhựt sẽ được đưa về thành phố A, rốt cuộc anh cũng đi gõ cửa phòng bệnh của cô.

Tịch Thạc Lương theo tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy là Mục Nham, làm một cái động tác chó lên tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy An Dĩ Nhựt đang gối lên đùi anh ngủ thiếp đi nằm ở trên giường bệnh, đắp kín chăn cho cô, lúc này mới đẩy cửa ra ngoài.

"Đều đã sắp xếp xong, ngày mai có máy bay đưa hai người trở về thành phố A." Mục Nham chọc hai tay vào trong túi quần, ánh mắt hướng về nơi khác. Từ ngày Tịch Thạc Lương tới hôm đó, anh đã không gặp qua An Dĩ Nhựt, anh muốn hỏi một chút cô thế nào, vết thương ở tay có tốt hơn chút hay không, nhưng cuối cùng nhịn xuống, tin tức của cô, anh không muốn tìm hiểu từ trong miệng của Tịch Thạc Lương.

Tịch Thạc Lương phản ứng rất nhanh, hỏi: "Anh thì sao? Anh không cùng chúng tôi cùng trở về?"

"Bên này có chút việc cần xử lý, anh đưa cô ấy trở về trước đi." Nếu như Tịch Thạc Lương không đến, có lẽ anh không nỡ để cho An Dĩ Nhựt đi trước, nhưng đã như vậy rồi, cô ở đây một ngày cũng không có ý nghĩa, hơn nữa nghe Phương đội nói cô không có thói quen ăn đồ ăn bên này, cho nên quyết định để bọn họ đi trước.

"Vết thương của anh không nhẹ, cần phải nằm viện nghỉ ngơi, chuyện quan trọng hơn nữa cũng tạm thời dừng vội." Đối với An Dĩ Nhựt có thể bình an thoát hiểm, Tịch Thạc Lương không thể bỏ qua nỗ lực của Mục Nham, quan tâm lúc này, là chân thành, "Anh không thể một mình ở lại đây." Ở đây anh không có bạn bè thân thích, bị thương nặng như vậy, không ai chăm sóc sao được.

Mục Nham nở nụ cười, có chút chua xót, nhưng vẫn rất kiên trì, "Không có gì không thể. Chỉ ở lại theo dõi và trợ giúp xử lý chuyện bên này một chút, không giống như làm nhiệm vụ, sẽ không kéo căng đến vết thương, một tuần lễ là có thể trở về, hai người đi trước."

Tịch Thạc Lương còn muốn nói tiếp cái gì đó, Mục Nham đoạt nói trước: "Cũng đã sắp xếp xong, cứ như vậy đi." Sau đó, kéo ra một nụ cười mất tự nhiên, xoay người trở về phòng bệnh, nhìn bóng lưng thẳng tắp, có chút cô đơn, cũng có chút bất đắc dĩ.

Chín giờ sáng ngày thứ hai, Tịch Thạc Lương đưa An Dĩ Nhựt rời khỏi Tả Cáo, mãi đến không thể không lên máy bay, Mục Nham cũng không có xuất hiện. Nhịn không được kéo léo hỏi Phương đội tiến lên máy bay vì sao cũng chưa nhìn thấy anh, Phương đội trả lời: "Hôm nay Mục đội đưa Tiêu Nhiên lên núi..."

Một câu giải thích rất đơn giản, dập tắt tia hy vọng cuối cùng của An Dĩ Nhựt, cô gật đầu, sau khi nói lời tạm biệt với Phương đội rồi yên lặng lên máy bay, cũng không có nhìn thấy biểu cảm đau xót của người đàn ông đứng ở một góc cách đó không xa nhìn cô rời đi.

Hết thủy, tựa hồ đã như vậy rồi.

Khi Mục Nham trở lại thành phố A, đã truyền đến tin cưới của An Dĩ Nhựt và Tịch Thạc Lương.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Quan điểm khác nhau

Tình yêu của chính mình cũng không sai, sai chính là yêu sai thời điểm lại rất yêu một người không nên yêu.

Mục Nham không thể không nghĩ, chẳng lẽ An Dĩ Nhựt chính là người lướt qua rồi biến mất giống như một ngôi sao băng, thoáng một cái đã qua. Thậm chí anh bắt đầu hoài nghi ngoại trừ năm tháng, còn có cái gì có thể vĩnh hằng.

Tin cưới của cô đối với anh mà nói giống như là sấm sét giữa trời quang, anh cho rằng thời gian một tháng không đủ để xảy ra biến hóa cực lớn như vậy, nhưng anh sai rồi, sai rất triệt để.

Anh thành toàn cho trái tim tổn thương của mình, anh cố ý kéo dài ngày về, lẳng lặng mà đứng ở trong thành phố nhỏ vùng biên giới Trung Miến này, muốn dùng thời gian một tháng lắng đọng tất cả cùng Tiêu Nhiên, nhưng anh không biết, một tháng bất vô âm tín này, trong lúc vô tình lại làm trầm trọng hơn sự đau lòng của một người phụ nữ khác. Anh không biết, người phụ nữ không thể không rời đi ấy sau khi trở lại thành phố A cả ngày mất hồn mất vía chờ điện thoại của anh. Một tháng xa cách, đối với anh mà nói, là trái tim đau đớn, vậy đối với cô, cảm giác thì sao.

Anh không có gọi cho cô một cú điện thoại, thậm chí không gửi một cái tin nhắn. Lúc ban ngày anh thường một mình lẳng lặng đi ở trong rừng núi, mãi

đến đi đến chỗ sâu trong rừng, anh nằm ngửa ở trên thảm cỏ, xuyên qua khe hở giữa lá cây nhìn về phía chân trời xa xôi, trước mắt đã là loang lổ mơ hồ.

Trong điện thoại của anh lưu mấy cái tin nhắn, ví dụ như: "Cô có khỏe không? Vết thương ở tay có tốt lên chút nào không?" Ví dụ như: "Vết thương của tôi tốt hơn nhiều rồi, không cần lo lắng." Ví dụ như: "Dĩ Nhược, thật ra thì đêm đó tôi..." Cùng Tiêu Nhiên không có gì cả... Dĩ nhiên mấy lời giải thích phía sau đã bị anh lướt bỏ mất rồi, Mục Nham cũng không xác định cô có muốn nghe hay không. Trong điện thoại của anh có rất nhiều tin nhắn giống như vậy, chẳng qua là mỗi một cái đều bị anh lưu vào hộp tin nháp trước khi gửi đi. Do dự của anh, đấu tranh của anh, thậm chí nỗi nhớ nhung đầy trong điện thoại của anh và phủ đầy trong tim anh, song, ở ngoài ngàn dặm xa xôi anh lại không có đem những chi tiết nhớ mong đó gửi cho người phụ nữ của anh.

Rốt cuộc khi anh gỡ bỏ phần nặng nề này của trái tim gói đồ trở về thành phố A, đã là một tháng sau. Anh đi xe đến dưới lầu nhà An Dĩ Nhược, xa xa trông thấy Tịch Thạc Lương ôm bờ vai của cô từ bãi đỗ xe đi ra, mà trong tay anh ta mang theo một cái túi Bách Niên Hào Hợp[1]. Anh hoàn toàn ngỡ ra, ngồi ở trong xe nhìn bọn họ vào trong tòa nhà, bóng dáng dần dần biến mất ở trong tầm mắt.

[1] Bách Niên Hào Hợp: Thường dùng làm lời chúc tụng vợ chồng mới cưới, cầu mong tình cảm tốt đẹp lâu dài.

Mục Nham không biết được tâm trạng ngay lúc đó, anh chỉ cảm thấy lồng ngực từ từ đau đớn. Thời gian một tháng, có lẽ đã đủ để thay đổi vận mệnh của vài người. Anh hối hận, hối hận vì sao một tháng không liên lạc với cô. Nhưng, đến giờ khắc này, anh không xác định còn có cơ hội xoay chuyển kết thúc nhìn như đã định này hay không.

Cuối cùng, vì đạo đức tự ép người đàn ông nắm chặt quả đấm, cau chặt mày chứng minh mất mát và luống cuống của anh. Lần đầu tiên trong đời, Mục Nham cảm thấy mình bị mất phương hướng. Bọn họ, rõ ràng đã tựa vào rất gần, chẳng lẽ là anh, đẩy cô cách xa mình?

Hoàng hôn buông xuống, lúc nổ máy xe, trong lòng anh có rất nhiều tiếc nuối và không cam lòng.

Có lẽ Mục Nham cũng không biết, có người vì anh kiên trì một tháng, ngày cưới là khoảnh khắc anh xuống máy bay mới được nhận lời.

Bạn có thể vì một người chờ đợi bao lâu? Nếu như là An Dĩ Nhược của ngày trước, cô sẽ kiên định mà nói cho bạn biết: "Cả đời." Đối với Tịch Thạc Lương, cô đã từng tuyệt quyết như vậy. Nhưng mà hiện tại, An Dĩ Nhược lại không có dũng khí nói ra lời nói như vậy với Mục Nham, đương nhiên, cũng không có ai để cho cô đi chờ đợi khoảng thời gian ấy. Mà cô, cũng không có lập trường. Anh cũng không có nói gì, thậm chí cô không rõ ý nghĩa của nụ hôn đó của anh. Cô không biết giữa anh và Tiêu Nhiên đã từng xảy ra cái gì, cô chỉ biết là Tiêu Nhiên yêu anh, mà anh, ở ngày cô đi hôm đó đi tiễn Tiêu Nhiên, chỉ vậy thôi. Mập mờ giữa bọn họ, có lẽ không đủ để cô vứt bỏ tình cảm sáu năm.

Từ Tà Cáo trở về, hằng ngày Tịch Thạc Lương đều đến nhà thăm cô, đúng giờ cùng cô đến bệnh viện đổi thuốc, vào thời điểm anh lên lịch ngày cưới, bố mẹ cũng không có phản đối, trước đó bọn họ thường úp úp mở mở phê bình anh, nhưng ở những ngày con gái mất tích này, hai vợ chồng ông bà An thấy rõ sự lo lắng và bất lực của Tịch Thạc Lương, bọn họ không có hoài nghi tình cảm của anh đối với An Dĩ Nhược nữa, trái lại là cô giật mình, có chút không đủ tự tin nói: "Sao gấp vậy? Có phải quá vội vàng rồi không?" Không phải vấn đề thời gian, cô cũng không có để tâm những cái gọi là hình thức này, mà lòng của cô vẫn còn rất rối, bởi vì đôi mắt với dịu dàng của Tịch Thạc Lương, cô cảm thấy tự trách và áy náy, nhưng những ý nghĩ trong lòng này, cô lại không thể nói ra miệng, chỉ có tự mình ép ở trong lòng, cố mà điều chỉnh, cố mà quên đi.

Làm như cũng không có cảm thấy được khác thường của cô, Tịch Thạc Lương cười ôm chầm lấy cô, dịu dàng nói: "Cũng đã giao cho anh, em chỉ cần thanh thần chờ làm cô dâu là được." Trải qua lần bất cóc, Dĩ Nhược của anh trở nên trầm lặng, anh bắt đầu bất an, anh muốn dùng hôn nhân giữ cô ở bên người, khi cô trở thành vợ của anh, thì nhất định đời này là sở hữu của anh.

An Dĩ Nhược im lặng, nụ cười vui mừng của bố mẹ, mặt mẹ ửng đỏ, cuối cùng khiến cô nói không nên một lời từ chối. Từng kiên trì bất chấp tất cả, từng một lần nhượng bộ và nhân nhượng, khiến cô cảm thấy nếu như bây giờ mới nói "Không" quả thực có chút mĩa mai, thậm chí rất buồn cười. Đối mặt với lý trí tình cảm chung quy thua trận, nước mắt An Dĩ Nhược lặng lẽ chảy vào trong lòng, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay Tịch Thạc Lương, ở dưới ánh mắt chăm chú của anh gặt đầu nhận lời kết hôn.

Ba mươi ngày, đã là thời hạn dài nhất cô có thể chờ đợi rồi.

Song, cho dù đã nỗ lực thuyết phục bản thân, đêm hôm đó cô vẫn nhìn không được trốn ở trong phòng khóc. Ngón tay của mình giống như là có ý thức, cô ấn xuống một dây số vừa quen thuộc lại vừa lạ, kết quả lại khiến cô hoàn toàn tỉnh táo, người đàn ông ở ngoài ngàn dặm xa xôi ấy vẫn tắt máy. Vui mặt vào trong lòng bàn tay, nước mắt mặn ứ, từ khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Không nghĩ tới Tịch Thạc Lương lại chủ động như vậy, sau khi Mễ Ngư biết được tin sủng sőt hơn nữa ngày mới tỉnh hồn lại, cô hùng hổ dấn vào bả vai của Tịch Thạc Lương một đấm: "Coi như anh biết phân biệt hàng tốt xấu, biết tiên hạ thủ vi cường[2], bằng không..." Làm ra vẻ thần bí ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của An Dĩ Nhược, cô cười hi hi nói: "Bằng không, tôi đang định giới thiệu cho cậu ấy làm vợ một người đàn ông ưu tú khác đấy." Thấy Tịch Thạc Lương mỉm cười, vẻ mặt của cô đột nhiên nghiêm túc, trịnh trọng nói: "Dĩ Nhược là người phụ nữ tốt nhất tôi từng thấy, có thể lấy được cậu ấy là anh có phúc. Tịch Thạc Lương, anh phải đối xử với cậu ấy thật tốt, nếu làm tổn thương trái tim của cậu ấy, tôi là người đầu tiên không tha cho anh."

[2] Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Mắt An Dĩ Nhược đã ươn ướt, cô xoay người ôm chầm lấy Mễ Ngư, nghẹn ngào máng cô: "Cậu có bệnh hả, vương bà buồn đưa..."

Mễ Ngư không tha, xô đẩy cô phản bác lại: "Cậu mới có bệnh... Rõ ràng tớ là Mễ Ngư..." Sau đó, hai cô gái đều khóc.

Chuyện cứ như vậy mà ấn định, hôn lễ do một tay Tịch Thạc Lương xử lý, ông An thân là quan chức quan trọng của chính phủ, tuy không tính phô trương quá mức, nhưng dù sao cũng chỉ có một cô con gái như vậy, vẫn thành thật nghiêm túc dặn dò Tịch Thạc Lương: "Quy cách cần phải cao." Biết

rõ trong lòng ông An yêu thương con gái, Tịch Thạc Lương cười đáp ứng. An Dĩ Nhượng nhìn ra đường dường như anh có chút khó xử, liền lên lút nói với anh: "Đừng nghe bố em, ông ấy chính là hay sĩ diện, đơn giản chút là được."

Tịch Thạc Lương nắm lấy tay cô, đối với quan tâm của cô, trong lòng rất cảm động, do dự một chút, nói: "Em biết bố anh luôn ở nông thôn, ông ấy không quá ưa thích náo nhiệt, chờ thêm vài ngày ông ấy lên anh sẽ nói chuyện với ông ấy một chút, có thể náo nhiệt chút thì chúng ta náo nhiệt chút, anh cũng không muốn em ủy khuất."

Tịch Thạc Lương rất ít nói chuyện trong nhà anh, An Dĩ Nhượng chỉ biết anh là được một tay bố anh nuôi lớn, đối với bố cực kỳ tôn trọng, cười cười nói: "Chờ bác đến chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, sau đó xem ý tứ của ông ấy lại quyết định." Hai người đều đã rất hiểu thuận, đối với hôn lễ, cực kỳ tôn trọng ý kiến của người lớn, nhất là An Dĩ Nhượng, cô cho rằng hôn lễ chỉ là một hình thức, cuộc sống mới là trọng điểm. Hơn nữa hoàn cảnh hai nhà lại có khác biệt rất lớn, cô không hy vọng vì chuyện hôn lễ khiến Tịch Thạc Lương khó xử, khiến ông Tịch cảm thấy mất mặt. Tóm lại, chỗ có thể nhân nhượng cô vẫn vui lòng nhân nhượng. Song, chuyện cũng không có đơn giản như An Dĩ Nhượng tưởng.

Ngày đó, An Dĩ Nhượng và Tịch Thạc Lương cùng đi nhà ga đón ông Tịch, ông cụ ăn mặc rất giản dị, nhưng tinh thần quá thục, nhìn thấy cách ăn mặc đúng mức của con dâu, nụ cười cũng coi như thân thiết, nhưng, khi hai nhà An Tịch cùng nhau ngồi ăn cơm, mâu thuẫn lại không thể tránh mà bộc lộ ra.

Hai vợ chồng ông bà An được tài xế đưa đến khách sạn, vừa xuống xe, về mặt ông An đã rất nặng nề, chú ý tới vẻ mặt của ông chồng, má An kéo con gái sang bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Sao đặt ở chỗ này? Đây cũng quá sơ sài rồi." Dù sao ông An cũng là người có uy tín danh dự, thông gia gặp nhau lại ở một khách sạn tầm thường như vậy, bất luận ai cũng sẽ mất hứng.

An Dĩ Nhượng hiểu rõ tâm tư của bố mẹ, sớm cười cười lấy lòng mẹ: "Nơi là do con chọn, sợ bác Tịch không quen."

"Được rồi, ăn một bữa cơm mà thôi." Làm sao không hiểu cô lại đang nói thay cho Tịch Thạc Lương, ông An phát phát tay, đi thẳng vào đại sảnh, Tịch Thạc Lương cũng ra đón, dẫn bố vợ mẹ vợ tương lai vào phòng.

Bữa cơm này ăn khó khăn hơn trong tưởng tượng, chọn địa điểm đơn giản chiều theo ý ông Tịch vốn là khiến ông An hơi có chút bất mãn, nhưng vì không muốn làm con gái khó xử, hai ông bà An cũng không có biểu hiện ra ngoài, trái lại rất là nhiệt tình thân thiện với ông Tịch, vừa mới bắt đầu cũng xem như trò chuyện với nhau rất vui, lúc vô ý trò chuyện, ông Tịch hỏi ông An làm việc ở đâu, về mặt Tịch Thạc Lương khẽ biến, làm như vô ý chuyển đề tài. Trên mặt An Dĩ Nhượng cười cười, trong lòng có chút không phải là tư vị. Sau đó đề tài không thể tránh khỏi chuyển tới chi tiết hôn lễ, mâu thuẫn rốt cuộc không thể che giấu. Ông An có ảnh hưởng ở giới chính trị, má An có địa vị ở giới kinh doanh, bọn họ cũng không thể nhượng bộ giảm bớt phong cách hôn lễ, cho dù Tịch Thạc Lương và An Dĩ Nhượng đứng giữa cố gắng dàn xếp, cuối cùng vẫn không thể đạt được nhất trí, bữa ăn thông gia gặp mặt này lại tan rã trong không vui.

Về đến nhà, ông An tức giận đi qua đi lại ở phòng khách, chỉ vào An Dĩ Nhượng mắng: "Đây rốt cuộc là thế nào hả? Nếu như Tịch Thạc Lương đã quyết định cưới con, tại sao còn phải giấu giếm thân phận của bố với bố của cậu ta? Bố làm thị trưởng cũng sai sao? Lại còn có thể ảnh hưởng đến hôn nhân của con gái mình? Cậu ta có thể giấu giếm bố của cậu ta cả đời?"

Nghĩ đến ẩn nhẫn của bố mẹ trên bữa ăn, An Dĩ Nhượng cúi đầu không phản bác được. Má An yêu thương con gái, dùng ánh mắt ngăn chồng lại, "Được rồi, Dĩ Nhượng cũng đã bận rộn một ngày, ông không đau lòng con gái tôi đau lòng." Vừa nói vừa kéo An Dĩ Nhượng đẩy vào trong phòng, "Có chuyện gì ngày mai lại nói, đi ngủ đi."

An Dĩ Nhượng nhìn sắc mặt của bố, biết rõ lúc này nói cái gì cũng không thể khiến ông cụ nguôi giận, lăm lăm một câu "Con xin lỗi." Xoay người trở về phòng. Vốn định gọi điện thoại cho Tịch Thạc Lương hỏi rõ sao lại như vậy, lại sợ bên anh tình trạng cũng là giống như cô, cuối cùng chịu đựng không có gọi.

Ngày hôm sau Tịch Thạc Lương tới An gia rất sớm, chủ động đến thư phòng nói chuyện với ông An, một tiếng sau đi ra, về mặt ông An cuối cùng dịu lại.

An Dĩ Nhượng thấy tinh thần anh không được tốt lắm, không khỏi có chút lo lắng, "Tôi hôm qua không có ngủ sao? Vậy thì đừng lái xe."

Tịch Thạc Lương cười cười, thấy trong phòng khách không có ai, ôm chầm lấy cô, "Sợ em tức giận, không ngủ được."

"Đừng làm rộn." Đẩy anh ra, An Dĩ Nhượng khẽ trách, "Em đã nói thời gian quá gấp, anh lại không nghe." Bị anh nắm tay xuống lầu, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng ở trước khi anh đi vào thang máy hỏi: "Anh không có đề cập qua trước về hoàn cảnh gia đình em với bác sao?" Rất kỳ quái, cô có bối cảnh gia đình tốt đẹp ngược lại giống như là có tội vậy, giấu giếm như thế khiến cô có chút không thoải mái.

"Trong điện thoại cũng không thể nói rõ ràng, anh muốn đợi lúc ông ấy lên rồi gặp mặt nói với ông ấy." Tịch Thạc Lương gần như không thể không xem xét mà nhú nhú mày, nhẹ nhàng băng quơ nói xong.

Nghe được giải thích như thế, An Dĩ Nhượng đột nhiên cảm thấy rất khổ sở, cô muốn nói, mặc dù hoàn cảnh gia đình của cô tốt, không có nghĩa là cô bước bình tùy hứng không thể trở thành một người vợ tốt, cho nên anh không cần thiết để ý những thứ đó như vậy. Nhưng lại nghĩ đến bóng lưng ông Tịch giận dữ bỏ đi ngày hôm qua, cô lại không đành lòng kẹp Tịch Thạc Lương ở giữa thế khó xử, cho nên không nói cái gì nữa.

Tịch Thạc Lương đi không bao lâu, Mễ Ngư đến, hai người ru rú ở trong phòng ngủ của An Dĩ Nhượng tán gẫu.

"Sao tớ cảm thấy lần này cậu trở về là lạ?" Mễ Ngư nghiêng đầu nhìn về mặt không hề có dáng vẻ vui mừng đúng chuẩn của cô dâu, quyết định hôm nay phải hỏi cho ra kết quả.

"Lạ thế nào? Còn không phải là hai con mắt một cái miệng." An Dĩ Nhượng nhú mày, vụng về dùng một tay tháo băng gạc trên tay ra, vết thương sấp

lành, ngựa vô cùng

Mễ Ngư kéo tay cô qua, vừa giúp vừa nói: "Cậu ít nói rất nhiều cậu không cảm thấy sao?" Nhẹ nhàng vuốt vuốt vết thương của cô để cô hết ngứa, ve mặt của cô nghiêm túc nói: "Không phải cậu có chuyện gì gât tớ chứ? Bộ dạng này của cậu không giống như muốn làm cô đau chút nào." Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô không để lại dấu vết nói: "Nghe Đàm Từ Việt nói ân nhân cứu mạng của cậu đã trở về, cậu không gọi điện thoại hỏi thăm một chút?"

"Tịch Thạc Lương nói anh ấy sẽ tự mình đưa thiệp mời." An Dĩ Nhựt quay đầu đi, vẻ mặt âm trầm. Cũng đã đi tới bước này rồi, cô còn có thể làm thế nào chứ.

Làm như không có chú ý tới khác thường của cô, Mễ Ngư cứ thế nói: "Không nghĩ tới Mục Nham này rất có bản lĩnh, lại một mình lên vào trại quân địch cứu cậu ra." Dùng cánh tay chọc chọc vào An Dĩ Nhựt, cô nói: "Ồi chao, tớ rút lại tất cả oán thâm trước đây đối với anh ta."

"Cậu oán thâm người ta cái gì hả?" An Dĩ Nhựt quay đầu, mặt lộ vẻ không hiểu. Cái người này, không có việc gì oán thâm Mục Nham làm gì?

"Không phải là tớ đây nghe cậu nói anh ta cường hôn cậu trong lòng cậu có chút tức giận với anh ta sao, nhưng người ta là cảnh sát, tớ cũng không thể làm gì anh ta, cho nên chỉ có thể mắng anh ta ở trong lòng chứ sao." Mễ Ngư cười hi hi, nhớ tới dạn dò trước đó của Đàm Từ Việt, cô nói: "Này, buổi tối cùng nhau ăn cơm đi, có người mời khách."

"Ai?" An Dĩ Nhựt nhíu mày, cảm thấy hôm nay Mễ Ngư gian gian, rất lạ.

"Đàm Từ Việt." Mễ Ngư trừng cô, trên mặt ửng đỏ, "Không phải trước đây đã nói với cậu rồi sao, tớ phê chuẩn anh ấy vào cương vị làm hộ hoa sứ giả[3], cho nên theo lệ cũ anh ấy phải mời cậu ăn cơm." Đây là quy củ quy định giữa các cô, ai có bạn trai phải để người kia mời khách. Chẳng qua là, lần này Mễ Ngư không thông báo cho Trình Mạc Phi, nhiệm vụ hôm nay của cô là giải quyết An Dĩ Nhựt.

[3] Hộ hoa sứ giả: bảo vệ, hộ tống người đẹp.

Nghĩ đến Mễ Như và Đàm Từ Việt một đôi kẻ dở hơi này, An Dĩ Nhựt nở nụ cười, "Tớ muốn ăn Mãn Hán Toàn Tịch." [4]

[4] Mãn Hán Toàn Tịch hay Tiệc triều đình Hán Thanh: là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

"Cũng không sợ no chết cậu." Mễ Ngư dùng sức vỗ một cái vào tay của cô, làm cho An Dĩ Nhựt kêu oa oa.

Bây giờ tối, Mễ Ngư lái xe chở An Dĩ Nhựt xuất hiện đúng giờ ở nhà hàng đã hẹn trước, hai người từ bãi đỗ xe đi ra, ngưỡng cửa rõ ràng có hai người đàn ông đang đứng, một người là Đàm Từ Việt không cần phải nói, mà một người khác, dĩ nhiên là người hơn một tháng không thấy— Mục Nham.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khốn khổ vì tình

Đều nói tình bạn lâu dài hơn tình yêu, đều nói tình thân vô tư hơn tình yêu, song, trong tình yêu sâu sắc, bắt đầu dĩ, giằng giụa, gây cho tâm linh chấn động nhưng cuối cùng là không thể nào sánh được tình cảm khác. Tự như Mục Nham và An Dĩ Nhựt lúc này, trong lúc vô tình, tình cảm nhỏ bé và phức tạp đã lặng lẽ tiến vào chiếm giữ đầy lòng lẫn nhau, chi tiết, khi bọn họ nhận ra trong mắt đối phương toát ra tí ti lưu luyến và đau lòng, chuyện đã phát triển đến mức rất tệ, bất kể là tiến hay lùi, cũng không tránh được phải có người bị thương, bất kể là ai bị tổn thương, cũng không phải là điều mà họ muốn nhìn thấy. Bởi vì anh là Mục Nham, cô là An Dĩ Nhựt, bởi vì họ không đủ ích kỷ, họ đoán đo quá nhiều.

Tình cảm cuộn cuộn ở chỗ sâu trong lòng cơ hồ bao phủ hai người xa xa nhìn nhau, Mục Nham giống như bàn thạch đứng ở cạnh cửa, ánh mắt vững vàng khóa chặt ở trên khuôn mặt ngày đêm tưởng nhớ kia. Anh rất muốn bắt chặp hết thảy ôm chặt cô nói cho cô biết tâm ý của anh, mà trong nháy mắt dường như trong đầu cô cũng có kích động muốn nhào vào trong lòng anh. Nhưng, bọn họ đều cực kỳ tự kiểm chế và khắc chế, ý thức còn sót lại khiến bọn họ không dám, cũng không thể vượt qua lời tri một bước. Song, ánh mắt nóng rực làm sao che giấu được chân tình mãnh liệt như sóng cả, trước mắt lặng lẽ nhìn nhau, có lẽ bọn họ đã hiểu rõ giằng giụa trong lòng đến tận cùng là vì cái gì, mà nụ hôn động tình ấy khiến người lại là vì sao mà đến.

Trong phút chốc, tim An Dĩ Nhựt xoắn lại, đau đến cô cơ hồ muốn rơi nước mắt, vô thức nắm chặt tay Mễ Ngư, cô vội vàng xoay lưng lại, cô không được khóc, cô không thể khóc. Ở lúc cô gạt đầu nhận lời kết hôn, cô cũng đã mất đi quyền rơi nước mắt vì người đàn ông khác. Cô không thể tha thứ cho bản thân mình không đủ một lòng, nhưng cô lại không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Trong nháy mắt Mễ Ngư hiểu được cái gì đó, biểu cảm sùng sốt biểu lộ trên mặt không thể nghi ngờ gì. Người phụ nữ trước mắt này đã từng vì yêu Tịch Thạc Lương mà bắt chặp hết thảy lại rơi nước mắt tại trong phút chốc nhìn thấy Mục Nham? Cô đột nhiên bối rối, dường như không cách nào tiếp nhận được chỉ trong thời gian ngắn như vậy tình cảm của bạn tốt xảy ra chuyển biến cực lớn như thế.

Ngày hôm qua Đàm Từ Việt nói với cô: "Cô bạn kia của em và Đại Mộc nhất định có vấn đề." Cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, găm nhẹ vào lỗ

ta của anh: "An Dĩ Nhược là người phụ nữ một lòng nhất, anh còn dám bôi nhọ cô ấy em sẽ không cần anh."

Đàm Từ Việt thấy cô thật sự trở mặt, lấy lòng cầu xin tha thứ, sau khi dỗ dành cô vui vẻ lại không sợ chết nói: "Nếu không thì chúng ta đánh cược, hẹn bọn họ ra ngoài ăn cơm, xem phản ứng thì biết xảy ra chuyện gì, em có dám hay không?"

Hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm chỉnh của Đàm Từ Việt, lại nghĩ tới trầm mặc khác thường của An Dĩ Nhược, Mễ Ngư đột nhiên chột dạ, nhưng vẫn đứng thẳng lưng nói với anh: "Đánh cược thì đánh cược, ai sợ ai!" Cô cũng muốn biết ở mấy ngày An Dĩ Nhược bị bắt cóc đã trải qua cái gì, hỏi nhiều lần, lúc nào cũng bị cô ấy nhẹ nhàng băng quơ cho qua, thế mới không suy nghĩ nhiều đã định ra cuộc hẹn ngày hôm với Đàm Từ Việt.

Bây giờ nhìn thấy An Dĩ Nhược phản ứng mãnh liệt như vậy, lại nhìn thấy đường nét khuôn mặt Mục Nham căng đến quá độ, cánh tay buông lỏng bên người đã nắm lại thành nắm đấm, Mễ Ngư không thể không tin lời nói của Đàm Từ Việt là thật. Giữa bọn họ quả thực có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất nghiêm trọng. Giữa nam và nữ, chỉ có nhắc đến tình yêu, ánh mắt mới có thể phức tạp như vậy, bất kể thế nào cô cũng không thể xem nhẹ nhìn nhau của bọn họ lúc thì quần quýt si mê cùng bắt đầu đi.

An Dĩ Nhược nghĩ tới lập tức rời đi, cô sợ làm ra chuyện gì đó khiến mình hối hận, nhưng, dưới mắt lại giống như đồ chì, cô căn bản không bước nổi. Vì thế, cô chỉ có thể cố gắng lấy lại bình tĩnh, định thần xoay người lại, mà Mục Nham, đã sai bước đi về phía của cô.

"Trên tay đã khỏi chưa?" Anh nhíu mày hỏi.

"Vết thương của anh thế nào?" Cô đồng thời lên tiếng.

Trầm mặc chốc lát, hai người đồng thời đáp: "Tốt hơn nhiều rồi."

Ăn ý như vậy, đáng tiếc sự ăn ý như vậy, khiến bọn họ khổ sở gấp bội. Tại sao trở như vậy? Tại sao còn muốn gặp mặt? Tại sao?

Đàm Từ Việt cười đến mức đầy ắp ý, đi qua vô cùng thân thiết ôm lấy bờ vai của Mễ Ngư, đắc ý nhún nhảy. Nghĩ thầm quả nhiên có tình huống, lúc này có thể báo cáo kết quả với mẹ nuôi rồi.

Đánh cược với Mễ Ngư cũng không phải bịa đặt hoàn toàn, hai ngày trước Đàm Từ Việt đến nhà họ Mục ăn cơm, trong bữa cơm anh vô tình đề cập tới muốn cùng với Mễ Ngư tạo thành một đôi làm phụ rể cho An Dĩ Nhược và Tịch Thạc Lương, Mục Nham cúi đầu ăn cơm vừa nghe, đột nhiên ngừng đầu, trong nháy mắt sắc mặt chuyển thành âm trầm, không để ý tới sự có mặt của bố mẹ lạnh lùng lên tiếng cảnh cáo anh: "Nếu cậu còn là anh em của tôi cũng đừng đi tham gia náo nhiệt ấy." Sau đó buông đũa xuống sập cửa mà đi, để lại anh và hai vợ chồng già nhà họ Mục ngơ ngác nhìn nhau.

Má Mục nhìn vẻ mặt chồng không tốt, lặng lẽ gọi Đàm Từ Việt sang một bên: "Từ Việt, con và Đại Mộc chơi từ nhỏ đến lớn, nó có lời gì cũng không giấu giếm con, con đi hỏi một chút xem xảy ra chuyện gì, sau đó nói với mẹ." Con trai luôn bình tĩnh, thất thố như vậy vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa sau khi từ Vân Nam trở về lời nói lại càng ít đi, làm mẹ, bà đương nhiên muốn làm rõ tình hình, huống chi hôm nay phát hỏa này lại kỳ lạ như vậy, má Mục lại bắt đầu cân nhắc đến chuyện chung thân đại sự của Mục Nham.

Nghĩ đến phản ứng của Mục Nham, Đàm Từ Việt ý thức được đây chưa hẳn là chuyện tốt, rất có thể làm Mục đại đội phát cáu bị trận đánh cũng khó nói, nhưng vẫn cười hi hi đồng ý, đặc biệt mẹ nuôi cũng đã lên tiếng, cho dù không ai can thiệp, hứng thú của anh cũng đã bị câu lên. Có thể chọc Mộc Đầu tức giận việc này cũng không đơn giản, loại người giống như anh chỉ sợ thiên hạ không loạn làm sao có thể bỏ qua. Sau khi cùng Mễ Ngư bàn bạc xong, Đàm Từ Việt gọi điện thoại bảo anh ra ngoài ăn cơm, hiển nhiên tâm trạng Mục Nham không tốt, một câu nói nhảm cũng không có, trực tiếp trả lời ba chữ: "Không có rảnh." Sau đó cúp máy. Anh tức giận đến tái mặt, cổ đỏ xuống con tức giận lại tính khí lại gọi tới lần nữa, ở trước khi Mục Nham mở miệng giành nói: "An Dĩ Nhược cũng tới." Người đàn ông ở đầu kia điện thoại quả thực trầm mặc, anh hung hăng cất giọng nói: "Bây giờ tới mai, nhà hàng của tôi đây. Thích đến thì đến." Cúp điện thoại, xem như hòa nhau một ván.

Kết quả là ngày hôm nay, Mục Nham đến trước, chờ một tiếng lại đứng ngồi không yên, anh không có thói quen hút thuốc lại hỏi xin Đàm Từ Việt điếu thuốc, kéo hai cái lại nhún nhảy đáp trả.

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của anh, Đàm Từ Việt nở nụ cười rất không từ tế, "Chào ôi, kể cho cậu nghe một câu chuyện." Mộc Đầu này rõ ràng khốn khổ vì tình, làm anh em với anh ta tự nhiên không thể ngồi yên, thỏa đáng trợ giúp một chút anh thật sự rất vui, anh thật sự sợ Mục Nham có ý định cô độc sống quãng đời còn lại.

Mục Nham liếc anh ta một cái, không biết lúc này anh ta lấy đâu ra tâm tình kể chuyện, nhìn thời gian vẫn còn sớm, anh quay đầu sang chỗ khác đưa mắt ra ngoài cửa sổ, chờ anh ta nói tiếp.

"Tôi đã đề cập qua với cậu, ở trước khi xem mắt Mễ Ngư tôi đã gặp qua cô ấy, nói biết chứ đó chỉ là tôi đơn phương, dù sao người ta cũng không biết tôi là ai, tôi còn chưa có nổi tiếng như vậy. Lần đó tôi cùng Quý Nhu xem trình diễn thời trang, cậu biết đấy, con gái đều thích xem những trò như vậy." Nhắc tới bạn gái trước, Đàm Từ Việt hơi có chút không được tự nhiên, bụng lý rượu lên nhấp một ngụm, tiếp tục nói: "Màn trình diễn đó xảy ra chút ngoài ý muốn, không biết người mẫu kia có phải lính mới hay không, căng thẳng đến sái chân gầy gót giày ở trên đài, lúc đó sân diễn xôn xao, thân là người trình diễn chính Mễ Ngư là người đầu tiên phản ứng kịp, cô mỉm cười đi đến giữa sân diễn trải dài một tay đỡ lấy vẻ hoang mang của người mẫu kia, ở dưới cái nhìn chăm chú của khán giả ném bỏ giày cao gót của mình, chân trần hoàn thành màn trình diễn ấy." Nói đến đây, Đàm Từ Việt nở nụ cười, "Lúc đó tôi bắt đầu chú ý tới cô ấy, cảm thấy cô gái này rất thú vị, rất hợp với khẩu vị của tôi. Tôi thông qua bạn bè hẹn cô ấy, chỉ sợ mình ra mặt quá đường đột, cậu đoán xem kết quả thế nào?"

"Người ta không quan tâm đến cậu." Mục Nham nhìn cũng không nhìn anh ta một cái nói thẳng thừng đã kích. Nếu như Mễ Ngư để ý đến anh ta, anh ta cũng sẽ không chịu đi xem mắt, Đàm Từ Việt muốn nói gì, anh hiểu. Ngày anh từ Tả Cáo trở về Đàm Từ Việt liền vui mừng báo tin với anh, nói là hạ được Mễ Ngư, anh thuận miệng hỏi anh ta hạ thế nào, về mặt người nó đắc ý nói: "Ồ lúc cô ấy yếu ớt nhất tôi cho cô ấy mượn một bờ vai rắn chắc dựa

vào, sau đó cô ấy liền lấy thân báo đáp." Mục Nham bị vẻ mặt đắc chí của anh ta chọc cười, nhin không được đá anh ta một cái: "Bản tính không đổi."

Sau đó, Đàm Từ Việt liền đem câu chuyện về vang lăm thế nào quá nhiều theo đuổi Mễ Như báo cáo chi tiết với đồng chí đội trưởng, chuyện là như vậy: Đầu tiên là anh đến nơi biểu diễn vây đuổi đánh cướp, kết quả bị Mễ Như dễ dàng trốn thoát, chính là đêm hôm trước khi An Dĩ Nhựt chuyển về nhà, anh gọi điện thoại qua còn bị treo máy, anh cực kỳ bức bối, năm giờ sáng rời giường lái xe đến dưới khu nhà trọ của cô, điện thoại vừa kết nối, anh ra lệnh: "Xuống lầu, tôi có lời muốn nói với em."

Mễ Như ngủ mơ mơ màng màng nghe ra giọng nói của anh ta, mở miệng mắng: "Không muốn chết cúp điện thoại ngay." Ngủ là quan trọng nhất, quấy rầy chết người.

"Năm phút sau nếu tôi không thấy được em, em sẽ nghe có người cầm cái loa ở dưới lầu gọi tên của em, quấy rầy hàng xóm nghỉ ngơi tôi cũng mặc kệ, tự em lo liệu." Anh buông lời đe dọa, anh không tin không xử được người phụ nữ này, cái trường hợp này không thể bị Mễ Như đánh bại.

"MD, sợ anh rồi." Mễ Như mắng, cô đây là người rất sĩ diện, không dám cùng chơi với anh ta, vì thế cô rời giường xuống lầu. Vì vậy, ở ngày An Dĩ Nhựt dậy sớm thu dọn hành lý chuẩn bị vào sáng hôm đó không có nhìn thấy Mễ Như.

Tình hình ngày đó có thể nghĩ là biết, hai người ngủ không đủ giấc, con tức tự nhiên lớn hơn, Đàm Từ Việt bá đạo tỏ tình bị Mễ Như vô tình cự tuyệt, anh tức giận, chịu không được vẻ mặt khinh thường của cô, giống như một kẻ cướp giữa ban ngày ban mặt kéo Mễ Như vào trong xe cường hôn một trận, kết quả bị Mễ Như cắn nát đôi môi. Do đó, có một người đàn ông thất bại trốn đến bệnh viện lấy lý do thăm Mục Nham nằm ở trên sofa phòng bệnh hạ hỏa màn đã diễn ra.

Đương nhiên, chuyện sẽ không kết thúc như vậy, về sau An Dĩ Nhựt mất tích, Mễ Như ngừng công việc hàng ngày đến An gia làm bạn với má An, ở ngày Mục Nham rời đi đó, Đàm Từ Việt đến An gia, lúc cửa thang máy mở ra, anh nhìn thấy Mễ Như ngồi dựa vào cánh cửa hút thuốc, anh đến ngồi xổm xuống sờ sờ tóc của cô, giọng nói từ tính vang lên ở bên tai cô: "Đừng kìm nén, muốn khóc thì khóc ra, không ai cười nhạo em."

"Ai nói tôi muốn khóc..." Mễ Như hết sức ngang ngược cật mạnh, trong khói thuốc lượn lờ mắt không tìm được đồ lên, điều thuốc cầm trong tay còn chưa có dập tắt hung hăng ném ra ngoài, cú đầu vui mặt ở giữa đầu gối khóc lên. Ở trước mặt người lớn cô không dám lộ ra một chút yếu đuối, thừa dịp lúc má An ngủ mới chạy ra ngoài hồng mắt.

Đàm Từ Việt thờ dài, ngồi xuống ở bên cạnh cô, duỗi cánh tay dài ôm cô vào trong ngực, "Đại Mộc đã chạy tới, cậu ấy nhất định có thể cứu An Dĩ Nhựt ra, đừng lo lắng, hửm?" Vuốt vuốt tóc của cô giống như là đang dỗ dành đứa trẻ vậy, giọng nói của anh vừa dịu dàng lại không mất kiên định, "Rất nhanh sẽ có tin tức, phải tin tưởng người bạn của em nhất định có thể kiên trì đến khi Đại Mộc chạy tới, phải tin tưởng cô ấy nhất định có thể bình an thoát hiểm."

Mễ Như càng không thể kiểm soát, xoay người lao vào trong lòng anh, nước mắt kiềm nén trong nháy mắt vỡ òa. Ngày ngày cô đều ép mình cười an ủi má An, nhưng ai biết cô đã sợ đến mức ngay cả điện thoại cũng không dám nhận, bất kể là di động của chính mình, hay là điện thoại bàn của An gia, chỉ cần chuông điện thoại vừa vang, cô liền cảm thấy sợ hãi, rất sợ tin tức không tốt gì đó. Tiếng lòng kéo căng mấy ngày, trong khoảnh khắc sợ hãi và bất an ấy, ở trong lòng Đàm Từ Việt cuối cùng cũng hạ xuống. Người đàn ông cô tránh như rắn rết khi đó đúng lúc cho cô một bờ vai dựa vào, để cô có thể trốn ở trong lòng anh thút thít. Lòng bất an từ từ bình tĩnh trở lại, cô khóc một hồi lại ngủ thiếp đi ở trong lòng anh, lúc tỉnh lại người đã ở trong nhà trọ, mà Đàm Từ Việt nghiêng người tựa vào trên sofa ngủ thiếp đi.

Từ ngày đó cô bắt đầu không kháng cự anh, mà anh, cũng rất có chừng mực dần dần, không cố đến gần, không cho cô chút áp lực nào, giống như bạn bè vậy đảm đương việc đưa đón cô đi làm, mỗi ngày đi tới đi lui giữa nhà trọ và nhà họ An, cũng chính mỗi đêm đưa cô về thì vô tình để lộ ra sự quan tâm khiến Mễ Như nhanh chóng tan chảy. Cô có vẻ cứng rắn, thực ra thì sâu trong đáy lòng luôn khát vọng có người thành tâm che chở, nhưng những người đàn ông đã gặp trước đây không có mấy người chịu tốn tâm tư, họ cho rằng cô và những người mẫu khác đều như nhau, có tiền đồ dành là được, thực không biết, Mễ Như không thiếu nhất chính là tiền, cô làm nghề này chỉ là thích thú mà thôi, Đàm Từ Việt rất thông minh, dễ dàng đã làm Mễ Như cảm động. Mấy ngày ngắn ngủi, lòng của cô đã bị bắt giữ. Ở lúc biết được tin An Dĩ Nhựt thoát hiểm, cô khóc gọi điện thoại cho anh, mơ hồ không rõ nói: "Cậu ấy không sao, họ thoát hiểm rồi..." Đàm Từ Việt nhận được điện thoại của cô tự nhiên là cao hứng, an ủi vài câu, chờ cô ổn định tâm tình, anh nắm lấy cơ hội trực tiếp tấn công, "Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi, tôi tới đón em?"

Cứ như vậy, Đàm Từ Việt tỏ thành bạn trai danh chính ngôn thuận của Mễ Như. Từ trong kiểu yêu đương chớp nhoáng của hai người kia có thể tổng kết ra một điều: Tình yêu, có khi chỉ là cần một cơ hội. Rất may mắn, cơ hội này đúng lúc xuất hiện ở trước mắt Đàm Từ Việt. Ngược lại, con đường tình yêu của Mục Nham có vẻ rất gian nan. Ở trong lòng anh, có lẽ đã nhận định An Dĩ Nhựt là bạn đồng hành trong cuộc đời này của anh, anh không phải là một người tùy tiện hứa hẹn, một khi bỏ ra, sẽ dốc hết tất cả. Nhưng dù sao tình huống của An Dĩ Nhựt và Mễ Như cũng khác nhau, cô bị tình cảm sáu năm vây khốn, rất khó thoát khỏi gông xiềng đó, cho nên, anh không thể hành động thiếu suy nghĩ, sợ làm cô khó xử. Mà Mục Nham cũng không phải là Đàm Từ Việt, cho dù biết anh em là đang khuyến khích mình nên vững vàng nắm lấy thứ yêu thích không được buông tay, nhưng, đối với tình cảm, anh cực kỳ thận trọng, nhưng thận trọng này của anh, lại suýt nữa khiến anh vĩnh viễn mất đi cô.

Nếu như anh có thể biết trước tương lai, nếu như anh biết do dự của anh sẽ khiến cô chịu nhiều tổn thương, anh quyết không mềm lòng, quyết không do dự, cho dù là trời buốc, anh cũng không cho cô cơ hội rời đi.

Chi tiếc, đời người, làm gì có ai nói nếu như.

Như là đã thấy, tựa hồ đã không có lý do làm trận lùi bước. Mục Nham ngập ngừng nắm lấy cổ tay An Dĩ Nhựt, đi theo sau Đàm Từ Việt và Mễ Như vào nhà hàng.

Bữa cơm này, mặc dù bầu không khí có chút căng thẳng, nhưng có Đàm Từ Việt ở giữa điều tiết, cũng không đến mức áp lực, chẳng qua là hai nhân vật chính ăn ý không có nói chuyện, mãi đến Mục Nham chú ý tới tay phải của cô còn quán băng gạc rất không linh hoạt, vừa gấp thức ăn cho cô vừa hỏi:

"Sao lâu như vậy còn chưa lành?" Anh đã hỏi qua bác sĩ, ba mươi ngày đủ để gỡ bỏ băng gạc, cũng đã một tháng rưỡi rồi, tay cô lại còn quần băng chặt kín.

"Cái đó, không cần thận kéo rách." Mễ Ngự mở miệng giải thích, chột dạ mà giương mắt nhìn Mục Nham, đều do cái vỗ của cô trước đó dùng sức hơi mạnh, lại không cần thận tác động đến vết thương.

"Cô làm?" Mục Nham trừng mắt nhìn cô, trực giác cho là có liên quan tới cô.

Mễ Ngự âm ờ ừ một tiếng, cảm thấy trong mắt Mục Nham có phi đao bắn ra, nghĩ thầm, người đàn ông này thật sự là không đáng yêu chút nào, dù nói thế nào cũng không nên đối xử hung dữ với con gái như vậy, nói thế nào cô cũng là bạn tốt của An Dĩ Nhựt.

"Xảy ra chuyện gì, em gây họa sao?" Đàm Từ Việt nhìn ra được Mục Nham đau lòng, ôm ôm Mễ Ngự, ra mặt hòa giải, "Vốn đang muốn gỡ người nào đó một cái, xem ra bữa cơm này còn phải do tôi mời, xem như đền bù cho cậu."

"Chỗ nào cũng có anh." Mễ Ngự lườm anh một cái, nghĩ thầm mời cái quỷ á, làm như tôi không biết anh là ông chủ nhà hàng này vậy. Ánh mắt chuyển qua trên người An Dĩ Nhựt, thấy mắt cô hơi ẩm ướt, trong lòng lại không khỏi bắt đầu lo lắng. Đã sắp phải trở thành Tịch phu nhân, bên cạnh xuất hiện người đàn ông ưu tú tựa hồ cũng chẳng phải chuyện đáng mừng gì. Dù sao tình cảm ba người, luôn có người bị thương, cô rất sợ người bị thương nặng nhất ấy sẽ là An Dĩ Nhựt.

Như có vẻ dăm chiêu nhìn về phía Mục Nham, Mễ Ngự há miệng, muốn nói lại thôi. Cùng cô nhìn nhau, Mục Nham càng nhú chặt mày hơn, nắm lấy tay An Dĩ Nhựt, anh nói: "Em đi theo tôi." Chuyện dù sao cũng có một cái kết, anh không phải vì ăn cơm mà đến, nhìn đến mức này, có một số lời nếu không nói thì thật sự không còn cơ hội.

Trực giác cho rằng An Dĩ Nhựt nên cự tuyệt, cô tinh táo ý thức được có mấy lời nói ra trái lại sẽ làm tình hình tệ hơn. Nhưng, giữa và kháng cự của cô ở trước mặt anh có vẻ cực kỳ nhỏ bé, Mục Nham không phản trần dẫn cô rời khỏi phòng. Theo bản năng cô tránh đi đụng chạm của anh, cũng vô tình châm ngòi sự tức giận anh đã ẩn nhẫn.

Đi trên hành lang, người đàn ông vờn cánh tay vây An Dĩ Nhựt ở giữa lồng ngực và vách tường, ánh mắt sâu không lường được: "Tại sao đột nhiên quyết định kết hôn? Tại sao không đợi tôi trở về?" Cuối cùng hỏi ra, đau đớn không thể tả chôn ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng hành hạ anh mấy ngày, tin cười của cô giống như vũ khí sắc nhọn đâm vào ngực anh, đâm đến anh trần trọc không yên, đau đến anh suýt nữa ngạt thở. Anh không tin cô không có cảm giác với anh, đã như vậy, tại sao không chịu chờ anh?

Lạnh lẽo bị thương ừ ừ kéo đến, tại sao muốn kết hôn, tại sao ư? Tại sao phải đợi anh? Dựa vào cái gì phải chờ? Hóa ra sợi dây tình cảm cổ dẫn xuống đáy lòng ở phút chốc nhìn thấy anh lại lần nữa dâng lên giống như sóng cả, đối với chất vấn của anh, cô đau buồn. Lẽ nào thật sự sai rồi sao? Có phải từ gặp nhau ngày đó đã bắt đầu sai rồi hay không. Thực ra thì anh vốn không có lập trường chất vấn cô, mà khi nói từ trong miệng anh nói ra, cô lại đột nhiên á khẩu không trả lời được.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào chỗ sâu nhất trong mắt anh, làm như đang tìm kiếm cái gì đó, có thể là tâm ý của anh? Thật lâu sau đó hỏi: "Tại sao giờ mới trở về? Tại sao lâu như vậy?" Tại sao mặc cho cô đi? Tại sao muộn như vậy mới quay về? Tại sao không có một chút tin tức? Có lẽ đây mới là chỗ khúc mắc mấu chốt, cô nói trúng tim đen.

Khóe môi Mục Nham mím thành một đường, ánh mắt sâu thẳm một cái chớp mắt không rời mà khóa chặt ở trên mặt cô, rất sợ bỏ lỡ mất mỗi một cái biến hóa rất nhỏ trên mặt cô, khi nhìn thấy trong mắt cô từ từ tích trữ nước mắt, anh đột nhiên không khống chế được tình cảm, cúi người hôn vào môi của cô...

Tại sao lại có nhiều tại sao như vậy? Anh không muốn suy nghĩ, hiện tại, anh chỉ muốn hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chấn nản buồng tay

Lý trí nói cho cô biết nên đẩy anh ra, mà cô cũng thật sự làm như vậy, nhưng khi cô nghiêng đầu muốn tránh đi, anh duỗi cánh tay dài ra, trong nháy mắt ôm cô vào trong ngực, không cho cô chút cơ hội né tránh, môi mỏng không mang theo một tia chần chừ mà phủ ở trên môi mềm mại của cô, hung hăng hôn xuống.

Tình cảm ẩn nhẫn bộc phát trong phút chốc, Mục Nham đã quên hết thảy. Vào giờ phút này, anh hận không thể ôm chặt cô vào trong ngực, không cho phép cô gả cho người khác, không cho phép cô rời khỏi anh. Nghĩ đến đây, anh càng ôm chặt cô hơn, không để ý tới giấy gựa của cô, hôn sâu vội vàng và triền miên, có chút điên cuồng, có chút kịch liệt, tựa hồ mang theo tia ngụ ý trừng phạt, lại giống như là nhẫn nại mà trấn an, tóm lại, khiến cô tránh cũng không thể tránh, trốn cũng không thể trốn.

Đây là nụ hôn thứ ba giữa bọn họ. Lần đầu tiên, cô đứng ở bãi đỗ xe chờ Mễ Ngự tới đón, giữa lúc hoảng hốt eo nhỏ nhắn bị anh xa lạ ôm lấy, môi của anh xẹt qua môi cô giống như chuồn chuồn lướt nước vậy; Lần thứ hai, anh ôm chặt cô vào trong ngực, hơi thở đặc biệt nam tính xoay quanh chóp mũi

của cô, triển miên và động tình hôn cô; Lần thứ ba, làm như không thể chấp nhận kháng cự của cô, cạy mở hàm răng của cô cùng với răng môi cô đưa bốn lần nhau, điên cuồng như vậy, bá đạo như vậy.

Cả người An Dĩ Nhựt rơi vào trong lòng anh, bất kể làm thế nào cũng không tránh né được, ủy khuất thoáng chốc trào lên trong lòng, giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt trượt xuống, cô khóc. Anh không phải là người nào đó của cô, bọn họ không thể, không thể như vậy.

Giật mình nghĩ đến vị ẩm ướt trên mặt, Mục Nham không thể không tỉnh táo lại, trượt ra khỏi môi của cô, dịu dàng hôn lên giọt nước mắt trên gò má cô, thu hẹp cánh tay, ôm chặt lấy cô, cúi xuống muốn nói cái gì đó ở bên tai cô, nhưng hồi lâu vẫn không tìm lại được giọng nói của chính mình, cô không muốn, cuối cùng là cô không muốn. Trong nháy mắt lồng ngực nứt ra một vết rách, anh cảm giác có máu rỉ ra, lan tràn thấm ướt lồng ngực.

Có lẽ, tất cả đều đã sai rồi. Anh không nên tới gặp cô, anh không nên quấy rầy cuộc sống yên ổn của cô, anh lại càng không nên hôn cô. Anh không chịu được kháng cự của cô, cũng không muốn làm cho cô khóc.

"Tại sao..." Giọng nói mơ hồ nhỏ vụn, An Dĩ Nhựt thì thào, âm thanh trầm thấp cũng không giống như là muốn đáp án. Tại sao lúc nào cũng như vậy? Cô không có trách cứ anh vì chấp hành nhiệm vụ mà mạo phạm cô, thậm chí cô không có yêu cầu anh giải thích nhiều về vụ hôn bất ngờ ở dưới tầng hầm, nhưng tại sao bây giờ lại như vậy? Giữa bọn họ, sao lại trở thành như vậy?

Cô lại càng rối hơn. Cô hy vọng anh có thể nói chút gì đó, ít nhất để cô đừng mơ hồ thêm nữa, cho lòng rối loạn của mình một cái lý do, hoặc là một lối thoát, cô đã bị vây ở trong một góc chết, mất thấy đã mất đi năng lực phán đoán rồi.

"Là lỗi của tôi. Tôi không nên để em chờ lâu như vậy." Có lẽ là muộn, nhưng cô còn chưa có gả, không phải sao? Biết đâu còn kịp, anh không muốn bỏ cuộc như vậy.

Mục Nham nói lỏng tay, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, động tác dịu dàng cơ hồ hòa tan lòng của cô, nhìn hai mắt đắm lệ mông lung của cô, cuối cùng anh quyết định nói cho cô tâm ý của anh, "Dĩ Nhựt, tôi..."

"Dĩ Nhựt!" Chưa kịp hoàn thành một câu sau một giây đã bị bóp nghẹt, âm thanh trầm thấp xen lẫn tức giận không hề báo động trước từ phía sau vang lên, Mục Nham và An Dĩ Nhựt cùng giật mình.

Trong nháy mắt này, có lẽ bọn họ chưa ý thức được, vận mệnh của cả hai đã bị một tiếng gọi này hoàn toàn thay đổi quỹ tích vốn có. An Dĩ Nhựt nhất định không nghe được câu tỏ tình chôn sâu ở trong lòng ấy, mà Mục Nham, cũng nhất định bất đắc dĩ mà nhìn đau buồn tay cô ra.

Lúc hoàn hồn, cô bối rối lau nước mắt trên mặt, xoay người thì nhìn thấy Tịch Thạc Lương về mặt ủ dột đứng ở đầu bậc thang, bóng dáng cao gầy khiến người ta có loại cảm giác áp bách vô hình.

Sắc mặt Mục Nham khê biến, anh hít một hơi thật sâu, thông thả thu hồi cánh tay khoác trên vai cô, khóe môi mím thành một đường, ánh mắt hướng về phía Tịch Thạc Lương đang bước vội đến.

Vòng eo bị siết chặt, An Dĩ Nhựt đã dễ dàng rơi vào trong lòng của Tịch Thạc Lương, cô nghe thấy giọng nói của anh vang vọng ở trên đỉnh đầu, "Xem ra vết thương của đại đội trưởng Mục đã hoàn toàn bình phục, cũng đã có thể hẹn vị hôn thê của tôi đi ăn rồi." Giọng điệu hơi châm chọc chứng minh anh đã cố hết sức kiềm chế sự tức giận vọt lên, một câu vị hôn thê, tuyên bố quyền sở hữu cô.

Mục Nham làm sao không nghe ra được giọng điệu không tốt của anh ta, vô thức giật giật khóe môi, cất giọng thản nhiên nói: "Anh cũng biết chỉ là vị hôn thê mà thôi." Ý ở ngoài lời, An Dĩ Nhựt còn chưa phải là vợ của anh ta.

Vạn không ngờ Tịch Thạc Lương sẽ đến, càng không nghĩ đến Mục Nham sẽ nói ra lời nói như vậy, An Dĩ Nhựt cắn chặt môi, mơ hồ cảm giác được nhiệt độ không khí đang giảm xuống, mà lồng ngực của Tịch Thạc Lương cũng đột nhiên trở nên lạnh, làm như muốn đóng băng cô.

Kế tiếp, là một sự tĩnh lặng như tờ. Hai người đàn ông đứng đối diện, ánh mắt thâm trầm nhìn nhau, trong lúc vô tình lộ ra một tia hơi thở nguy hiểm.

Cảm giác cánh tay ôm ở bên eo đột nhiên siết chặt, Tịch Thạc Lương càng ôm chặt cô vào trước người hơn, cuối cùng anh phá vỡ trầm mặc: "Mùng sáu tháng sáu cũng không chỉ là vị hôn thê. Tất cả đều không thể thay đổi, kể cả cha vợ tương lai của tôi, cũng không cho phép hôn lễ xảy ra ngoài ý muốn." Anh không cho phép bất kỳ kẻ nào thay đổi mọi thứ đã định, nhất là người đàn ông trước mắt này. Sau đó từ trong túi áo khoác lấy ra một tấm thiệp mời màu đỏ bóng mắt, đưa tới trước mặt Mục Nham: "Xế chiều đi đến đội chồng ma túy không có gặp được anh, bây giờ đã gặp, vậy tôi cũng không cần thiết đi thêm chuyến nữa, thẳng thắn thì hy vọng đại đội trưởng Mục vui lòng đến dự." Cũng chẳng phải hoàn toàn không có cảm giác, An Dĩ Nhựt trầm mặc ít nói đã làm cho anh có chút hoài nghi, nếu không anh cũng sẽ không vội vàng mà định ra ngày cưới như vậy, chẳng qua là chuyện có vẻ phát triển tệ rất nhiều so với trong tưởng tượng của anh. Anh không tin, tình yêu sáu năm của anh và cô thật sự sẽ thay đổi, cũng bởi vì anh ta cứu cô?

Thiệp mời màu đỏ sẫm, không có trang trí phiền phức, chỉ là bốn chữ "Trăm Năm Hào Hợp" được ánh vàng rực rỡ bao quanh đường biên, lộng lẫy tuyệt đẹp mà không tục. Chỉ liếc mắt một cái, mắt Mục Nham đã đau nhói, còn có tim của anh.

Mùng sáu tháng sáu, còn có khoảng nửa tháng ngắn ngủi, bất luận đó là Tịch Thạc Lương thân là chủ rể đứng chuẩn, hoặc là ông An thân là thị trưởng thành phố A, cũng sẽ không cho phép có bất kỳ thay đổi gì nữa. An Dĩ Nhựt không thể không bận tâm đến cảm nhận và thể diện của bố mẹ, Mục Nham cũng không thể không bận tâm đến cô. Vì vậy, sau khi im lặng một lúc lâu, anh khó khăn mà nhận lấy thiệp mời, nắm chặt ở trong tay, cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, tối đến cái gì cũng không nhìn thấy được.

Trước khi muốn hỏi "Còn kịp không? Có thể hủy bỏ hôn lễ không?" Thậm chí là thời điểm nhìn thấy Tịch Thạc Lương anh nghĩ muốn trực tiếp đoạt cô lại cuối cùng cũng đành miễn cưỡng chôn sâu dưới đáy lòng, anh nghĩ, anh thật sự không nên tới gặp cô.

Sai rồi, đều sai rồi. Rối loạn, càng loạn hơn.

Mục Nham mặt không biểu cảm nhận lấy thiệp mời, Tịch Thạc Lương cảm giác được thân thể người trong lòng ngay lập tức cứng đờ, anh cười khẽ, nói ra lời nói khiến người không khỏi khó chịu: "Nghe nói lần này anh lập công, tháng sau sẽ thăng thành đại đội trưởng, chúc mừng." Ánh mắt của anh thần nhiên đảo qua về mặt đột nhiên căng cứng của Mục Nham, không nhanh không chậm nói: "Tuy cứu người là trách nhiệm của cảnh sát, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh đã mạo hiểm cứu vị hôn thê của tôi," Dừng một chút, anh trịnh trọng nói một tiếng "Cảm ơn!" Sau đó ôm chặt An Dĩ Nhựt, cường ép dẫn cô rời khỏi nhà hàng.

Lúc Đàm Từ Việt đi ra khỏi phòng ăn, nhìn thấy Mục Nham nhẹ nhàng xé tấm thiệp mời màu đỏ cầm trong tay ra làm đôi, bóng dáng cao lớn thẳng tắp được ánh hoàng hôn độ lên một quang sáng màu vàng kim, anh nhìn anh ta lặng lẽ xoay người, khóe mắt làm như mơ hồ xẹt qua một tia sáng.

Có lẽ ông Trời sớm đã an bày xong hết thảy, kết quả cũng không vì bọ mà khác đi, gặp mặt suy cho cùng cũng không thể thay đổi được gì, chỉ là, tăng thêm sâu não mà thôi.

Không biết là làm thế nào cảm cực về đến nhà, chỉ nhớ rõ sắc mặt Tịch Thạc Lương sa sầm đến đáng sợ, sự im lặng trên đường hận không thể làm cô nghẹt thở. Cô ngồi trong xe, cực kỳ mệt mỏi từ từ nhắm hai mắt lại, đáy lòng dâng lên uể oải vô tận, biết rõ xe dừng lại, cô động cũng không muốn động. Sau đó, cửa xe được từ bên ngoài mở ra, anh cúi người ôm cô lên, rất nhanh, cô nghe được tiếng mở cửa, giọng nói quen thuộc và thân thiết hỏi: "Đây là thế nào? Không phải cùng Mễ Ngư đi ra ngoài ăn cơm sao?" Là giọng nói của má An, mà chuyện An Dĩ Nhựt và Mễ Ngư đi ra ngoài ăn cơm cũng là biết được từ mẹ vợ, anh chỉ là đi đón cô, gặp gỡ Mục Nham chỉ là ngoài ý muốn.

Anh nở nụ cười, giọng nói vẫn điềm đạm như cũ: "Không có gì, ngủ thiếp đi."

Nhẹ nhàng đặt cô tới bên giường, kéo chăn qua đắp ở trên người cô, ngón tay thon dài sạch sẽ lướt nhẹ qua tóc rối trên trán cô, anh nói: "Mệt thì ngủ một lát, anh ở đây với em."

Lúc cô cần anh làm bạn, anh luôn bỏ rơi cô mà đi, hiện tại cô chỉ muốn một mình yên tĩnh một chút, anh lại không chịu cho cô không gian. An Dĩ Nhựt trở mình giống như là đang ngủ say vậy, mở to mắt nhìn về phía cửa sổ, trong lòng rối bời.

Vốn tưởng rằng đã có thể khống chế cảm xúc rất tốt, vốn tưởng rằng không có ai phát hiện khác thường của cô. Nhưng rốt cuộc, anh vẫn biết rõ, có lẽ còn biết được sớm hơn cô. Đối với cô, anh là tức giận đi nữa, chỉ là trước mặt người ngoài, anh không có chất vấn cô một câu, lời nói ra, mục đích không nằm ở chỗ làm người ta khó chịu, chẳng qua là muốn nhắc nhở Mục Nham, cô là vị hôn thê của anh, không cho phép bất kỳ ai xen vào. Cô không có tư cách trách anh, cho dù phương pháp của anh khiến cô cảm thấy khó chịu, cô cũng không trách anh. Lòng mi dai giật giật, cô rũ mắt, trí nhớ được kéo về ngày thoát hiểm ấy, nghĩ đến sự bảo vệ của Mục Nham, nghĩ đến lúc nguy cấp anh dùng cảm quên mình, An Dĩ Nhựt biết rõ anh không phải vì thăng chức mới cứu cô, anh không phải là người như vậy, cô không hiểu anh, nhưng đối với anh dường như cũng không xa lạ. Nhưng thế thì sao, anh là cảnh sát nhân dân, mặc dù không phải là cô, anh cũng sẽ xả thân cứu giúp.

Không có hiểu lầm, cũng không hề mập mờ, từ loại trước đó, liền đến đây là ngừng.

"Thạc Lương, khuya lắm rồi, hôm nay không cần đi về, đến phòng khách nghỉ ngơi đi." Cửa phòng bị đẩy ra, má An đứng ở ngoài cửa khuyên anh.

"Cháu ở lại cùng cô ấy một lúc." Anh kiên trì không chịu rời đi, dường như nhất định đợi cô mở miệng.

Cửa phòng được đóng lại, trong phòng ngủ lại yên tĩnh trở lại, trong bóng tối, An Dĩ Nhựt nghe anh thở dài, sau đó cảm giác bên giường hơi trũng xuống một góc, cô được anh nhẹ nhàng ôm vào trước ngực, đồng thời kéo chăn mỏng qua đắp ở trên người cô, cúi thấp đầu, dán gò má lên trán của cô, nói nhỏ: "Anh biết em tính. Em không muốn nói chuyện thì nghe anh nói." Dừng một chút, như là đang giãi giụa, thật lâu sau đó, giọng nói của anh từ từ truyền đến, An Dĩ Nhựt nghe vào trong tai lại cảm thấy có chút mờ mịt không chân thực: "Bố anh và mẹ anh cũng là người yêu thời đại học, họ rất yêu nhau, sau khi tốt nghiệp lại càng bất chấp sự phản đối của người nhà lên lút lãnh giấy hôn thú. Nghe nói lúc họ vừa mới kết hôn thì cuộc sống rất khổ, họ ở trong một căn phòng cho thuê, mẹ anh mang thai anh sau đó nghỉ việc ở nhà chưa sáng bố anh đã phải đi ra ngoài làm việc, thường thường khi về đến nhà cho anh đã ngủ rồi, lần dài nhất mẹ anh không gặp được ông dường như là một tuần. Ngày đó ông về nhà nhìn thấy mẹ anh nằm ở bên giường khóc, ông sợ hãi, cho rằng thân thể bà không thoải mái, liền ôm lấy bà chạy ra ngoài. Mẹ anh khóc đến càng kịch liệt hơn, ôm cổ của ông thật lâu mới nói ban ngày ông ngoại và bà ngoại của anh đã tới. Bố anh phản ứng kịp, cứng còng đứng yên tại chỗ rất lâu. Sau đó ông đột nhiên khóc, ôm mẹ anh liên tục nói xin lỗi..."

Đau đớn chôn ở đáy lòng từ từ hồi phục, Tịch Thạc Lương đột nhiên nghẹn ngào, anh vẫn không dám nghĩ tới về mặt của bố lúc rơi lệ, đó là một vết sẹo vô hình, cho dù không phải là kinh nghiệm của chính anh, cho dù trải qua nhiều năm như vậy, anh vẫn có thể cảm giác được đau đớn. Hít vào một hơi thật sâu, nghiêng đầu đưa mắt về phía cửa sổ, thật lâu mới nói tiếp: "Nhà ông nội rất khó khăn, tiền bố anh học đại học đều là người trong thôn gom góp, gia đình của mẹ anh tốt đến mức vượt quá sức tưởng tượng của bố anh, ông không muốn nhận ân huệ của ông ngoại anh, kiên trì không chịu vào công ty của ông đi làm. Nhưng em có biết, không có căn cứ, không có mối quan hệ, muốn đứng ở thành phố này cũng không dễ dàng, huống chi ông là người thành thật chất phác như vậy. Khoảng thời gian đó ông làm việc rất không thuận lợi, cũng rất không ổn định, khiến mẹ anh chịu rất nhiều khổ cực. Tôi hôm ấy rốt cuộc mẹ anh nhìn không được cầu xin ông, bảo ông vì bà mà chấp nhận sự sắp xếp của ông ngoại, bà nói bà thật sự cảm thấy rất khổ, họ rõ ràng có thể sống rất tốt, tại sao phải cố chấp như vậy, ông ngoại không phải là người ngoài, là bố của bà, người thân của bà, bà không muốn ông bà cụt v vì bà mà lo lắng, bà không muốn vì vậy mà mất đi bố mẹ sinh bà nuôi dưỡng bà. Mẹ anh khóc đến động thai thiếu chút nữa sanh non, bố anh thỏa hiệp, ông vào công ty của ông ngoại đi làm, vào ở trong biệt thự của ông ngoại, mẹ nhận được chăm sóc rất tốt, thuận lợi sinh anh ra. Nhưng tiếc vui chóng tàn, bố lao vào làm việc mặc dù người ở bên ngoài xem ra là cảnh tượng vẻ vang, nhưng đó không phải là sở trường của ông lại càng không phải là sở thích của ông, cho dù là ông rất nỗ lực muốn làm tốt, vì mình cũng vì vợ con mà không chịu thua kém, nhưng vẫn là biểu hiện bình thường. Ông ngoại trách móc nặng nề, ánh mắt bạn bè và người thân khác thường, cuối cùng khiến ông chịu không nổi áp lực, ở lúc anh còn chưa đầy một tuổi, họ đã trải qua một cuộc tranh cãi kịch liệt cuối cùng, sau đó quyết định ly hôn. Ngày làm thủ tục ly hôn ấy, bố anh lại bị sốt cao, mẹ anh khóc, ngay tại thời điểm bố

anh cho rằng bà sẽ hồi tâm chuyển ý cùng ông chuyển ra ngoài ở, có một người đàn ông đến, bố anh nhìn thấy ông ta ôm lấy bà vai của mẹ anh... Vốn là không có do dự, ông nhanh chóng ký xuống tên của mình, cứ như vậy ly hôn với mẹ anh." Trong trí nhớ của anh không có mẹ, thậm chí trong nhà không có một bức ảnh của mẹ, những chuyện này đều là bà nội nói cho anh biết, năm ấy anh mười sáu tuổi.

"Ba tháng sau, trên khắp các tờ báo và tạp chí lớn có thể thấy được ảnh cưới của mẹ anh, chồng của bà chính là người đàn ông xuất hiện ngày đó, con trai của chủ tịch ngân hàng. Có lẽ đám cưới như vậy cũng không hiếm thấy, mà đối với bố anh có lẽ tin tức này hoàn toàn là một đả kích, ông trở nên rất trầm mặc, ngoại trừ lần bấm lăm bầu ở trước mặt người không có hiểu chuyện anh đây, thì rất ít nói chuyện với người khác. Về sau, mẹ anh qua đời, di thư của bà được đưa đến trong tay bố anh. Bà nói, bà rất mệt, không chịu được nữa, nếu như có thể lựa chọn, bà hy vọng kiếp sau bà sinh ra ở một gia đình bình thường, cùng bố anh trải qua ngày bình thường..." Cái chết của mẹ anh cũng chẳng phải ngoài ý muốn, nếu không thì không có di thư, không ai muốn nhắc tới, mà anh, cũng không biết nhắc tới từ đâu.

Tịch Thạc Lương nói không được nữa, nghĩ đến bố ôm anh tuổi nhỏ trở lại nông thôn từ đó suy sụp không phấn chấn, anh đã cảm thấy đau lòng. Bố là người kiêu ngạo, có lẽ so với những người kiêu ngạo còn có tư cách kia mà nói, thỏa hiệp của ông rất là buồn cười, nhưng thân là con trai, anh không có tư cách cười nhạo cuộc sống của bố anh. Anh hoàn toàn có thể hiểu một người đàn ông kiên cường như thế là bị một cuộc hôn nhân thất bại đánh ngã ra sao. Bố anh không có kết hôn, vì cái chết của vợ trước mà đã từng suy sụp, từng tuyệt vọng, nhưng vì con trai tuổi còn nhỏ, ông cắn răng cố gắng đối mặt. Song, ông luôn tự trách, tự trách mình lúc đó vì sao quyết đoạn tuyệt ly hôn như vậy, tự trách mình hủy đi cuộc đời của một người phụ nữ.

Đây là lần đầu tiên Tịch Thạc Lương nhắc đến mẹ của anh, mà yếu đuối của anh, cũng là lần đầu tiên để lộ ra ở trước mặt An Dĩ Nhựt. Anh đã không cần phải nói thêm cái gì nữa, bởi vì cô, đều đã hiểu. Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ vì sao anh bài xích gia đình của cô như vậy, vì sao khi ở trước mặt của bố anh lại cố tình giấu giếm tất cả. Anh có hiểu với bố, nhưng phải vì cô mà lựa chọn lừa dối có thiện chí. Cô không dám nghĩ tới ở sau khi anh biết thân thế của mình, đã trải qua đau khổ thế nào, mà lúc anh bỏ cô đi lại quay trở về, lại cần dùng khí lớn cỡ nào.

Đôi mắt phủ đầy một tầng sương mù, đầu quả tim dâng lên đau lòng khiến cô nhìn không được ôm chặt eo của anh, An Dĩ Nhựt dán mắt sát ở trên lồng ngực của anh, nghẹn ngào nói: "Thạc Lương, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi. Em đã cho là em yêu anh nhiều hơn, nhưng lại không biết, vì yêu em, anh đã bỏ ra rất nhiều." Chỉ cần anh không buông tay, cô sẽ không rời khỏi anh, vĩnh viễn sẽ không.

Sóng gió cứ như thế trôi qua, Tịch Thạc Lương không có truy hỏi chuyện giữa cô và Mục Nham, mà cô cũng không biết Mục Nham chủ động xin đi làm huấn luyện viên ở căn cứ đào tạo nhân viên cảnh sát mới, mượn cách thức huấn luyện chặt chẽ đóng kín lòng mình, hết thấy tựa hồ đều tiến hành đầu vào đây, cô không hề do dự, cố chấp mà đem một số người một số việc ngăn ở ngoài cửa lòng, cô cũng không trầm mặc nữa, tập trung hết sức tinh lực và nhiệt tình cùng anh chuẩn bị một hôn lễ.

Vì để tránh cho sau khi cưới chung sống không tốt với ông cụ, An Dĩ Nhựt chủ động đề xuất đi thăm ông Tịch, nhưng phản ứng của ông cụ lại khiến cô khó xử tốt cùng, ông Tịch không chỉ không đem xia tới cô, thậm chí ngay cả ăn cơm tối cũng từ chối ngồi cùng bàn ăn với cô. Khổ sở trong lòng cô không cần nói cũng biết, lại gượng chống không khóc ra ở trước mặt của Tịch Thạc Lương. Đối mặt với lời xin lỗi của anh, cô chỉ ôm chặt cổ của anh, đem tất cả ủy khuất nuốt trở về trong bụng. Cô tự nói với mình, đây chỉ là tạm thời, sẽ khá hơn, một ngày nào đó cô sẽ được chấp nhận, nhất định sẽ được.

Khi đó, An Dĩ Nhựt khờ dại cho rằng, chỉ cần cô trở thành một người vợ tốt, trước mắt sẽ trời cao biển rộng. Nhưng sự thật chứng minh, rốt cuộc cô vẫn bị vận mệnh xếp vào bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Duyên tụ duyên tán

Cả đời người, nên đi con đường nào, yêu ai, có lẽ, cho đến ngày già đi, có một số người vẫn không hoàn toàn nắm được. Bước chân thời gian quá nhanh, chúng ta tựa hồ rất khó đuổi kịp tiết tấu của nó, trong nháy mắt, thời gian nửa tháng lặng lẽ trôi qua, ngày mai, chính là ngày An Dĩ Nhựt xuất giá.

Thế giới đột nhiên yên tĩnh, một cái tên nào đấy dường như cũng dần dần mờ nhạt.

Có lẽ, chuyện cũng chỉ như vậy?

Cô sắp gả làm vợ người, mà anh, cuối cùng cũng sẽ lấy vợ sinh con.

Giữa bọn họ, từng dựa vào rất gần, rốt cuộc, gặp thoáng qua

Đêm hè tháng sáu, vẫn còn có chút lạnh lạnh, bước đi loạng choạng ở trên đường phố vắng lặng, chứng kiến ồn ào huyền ảo biến mất trong bóng đêm, lại nhìn ánh đèn lạnh lẽo đầy màu sắc của thành phố, An Dĩ Nhựt thu lại nụ cười nhạt bên môi, trong lòng chỉ còn chua xót. Nhớ tới sáu năm qua bắt gặp hết thấy yêu một người đàn ông, nhớ tới sáu tháng trước cùng người đàn ông đó gặp nhau và cùng trải qua sinh tử, một môi trong phút chốc trào lên trong lòng, sắc mặt chợt hiện lên vẻ mệt mỏi, An Dĩ Nhựt suy sụp ngã ngồi ở bên đường, lại không có hơi sức vùng vẫy đứng lên.

"An Dĩ Nhựt, cậu phải hạnh phúc." Mễ Ngự cố gắng để đầu lười bằng phẳng, ở dưới sự diu dờ của Trình Mặc Phi ngồi xuống bên cạnh cô, trong mắt

lấp lánh nước mắt, cô trịnh trọng nói: "Chỉ có cậu hạnh phúc, tớ mới tin trên cái thế giới này là có tình yêu." Sáu năm kiên quyết không chút do dự, sáu năm thiêu thân lao đầu vào lửa cũng không đổi được gần nhau cả đời, bảo cô làm thế nào tin tình yêu có vĩnh viễn sánh cùng trời đất?

An Dĩ Nhược nghiêng người, nhìn thẳng vào cô, làm như muốn nhìn sâu vào trong tâm linh của Mễ Ngư, cô nói: "Cậu có biết cái gì là hạnh phúc?" Cô cười, trong mắt lấp lánh ánh nhìn không hiểu của người khác, "Hạnh phúc chính là một cách mỉm cười tự nhiên."

Sẽ hạnh phúc sao? Không biết, ai có thể biết trước được tương lai chứ. Chỉ là, cô sẽ cố gắng, vậy, là đủ rồi.

Mễ Ngư hí hóp mắt, dường như cực kỳ bất mãn với cái định nghĩ hạnh phúc quá đơn giản của cô, đơn giản đến cô cảm thấy rất qua loa, đưa tay thưởng cho An Dĩ Nhược một cái cú đầu, cô xì một tiếng khinh miệt: "Bịa đặt. Người mỉm cười thì hạnh phúc sao? Làm sao cậu biết đó không phải là gương cười?" Cô có chút ngà ngà say, có lẽ lòng cũng không hề tỉnh táo, múa tay múa chân nói: "Mang theo mặt nạ mà sống với nhiều người đi, bộ dáng ngốc này của cậu có thể nhìn rõ ai chứ." Có lẽ lòng của cô cũng đã bị mất phương hướng, Mễ Ngư lo lắng cô sẽ không hạnh phúc.

An Dĩ Nhược cau mày xoa xoa trán, "Tớ ngốc sao?" Cô cười hi hi, đáng vẻ ngu ngơ, "Người ngốc có phúc ngốc." Có khi tỉnh táo quá mệt mỏi, hồ đồ chút không có gì không tốt.

"Không phải mỗi kẻ ngốc đều may mắn." Trình Mạc Phi im lặng cả một buổi tối cuối cùng mở miệng, nhìn An Dĩ Nhược, cô ngập ngừng hỏi: "Dĩ Nhược, cậu thực sự phải gả sao?"

Mễ Ngư dường như cũng có nghi vấn giống vậy, cô ngồi xổm ở trước mặt An Dĩ Nhược, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Kẻ ngốc, cậu thật sự nghĩ kỹ chưa?" Thật sự say sao? Có lẽ được gió đêm thổi mát nên tỉnh táo chút, Mễ Ngư hỏi ra lời nói đặt ở trong lòng đã nửa tháng. Rốt cuộc đã tin giữa An Dĩ Nhược và Mục Nham đúng là đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì anh ta cũng sẽ không đột nhiên biến mất ở thế giới này, mà cô lại im bất không hề nhắc tới người kia. Bọn họ cho rằng làm như vậy là có thể chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Có lẽ, trí nhớ, thực ra chính là một bức tranh thủy mặc sẽ dần dần phai màu. Bất kể vinh quang, hay là âm đạm, luôn có một ngày nhạt đi. Nhưng cái quá trình này chắc chắn là rất gian khổ, có người giãy giụa, có người nỗ lực, có người cả đời cũng không thể nào quên. Vậy bọn họ, có thể quên nhau, để cuộc sống trở lại nguyên điểm không?

Nữ muốn kết hôn, nam đã buông tay, là bắt đầu hạnh phúc của bọn họ, hay là bắt đầu nỗi đau? Mễ Ngư mê mang.

Nghe vậy, An Dĩ Nhược thu lại nụ cười, vẻ mặt chưa bao giờ có nghiêm túc, cô hỏi: "Các cậu có cảm thấy bây giờ hỏi cái vấn đề này rất buồn cười hay không? Ngày mai, không, chính xác mà nói còn có chín giờ nữa thì sẽ mặc áo cưới rồi, lúc này, còn có thể thay đổi cái gì?" Hết thầy đã trở thành kết cục đã định, cô không có đường lui, trong tình yêu với Tịch Thạc Lương, có tuổi trẻ hết sức lông bông và cố chấp, có sáu năm kiên định quên mình, càng cố chấp, gông xiềng càng chặt, cô chạy không thoát, cũng không có sức chạy.

Thấy Mễ Ngư và Trình Mạc Phi cũng không có nói tiếp, An Dĩ Nhược véo véo mặt mình thật mạnh một cái, xem như là trừng phạt chẳng biết tại sao nổi cáu, "Thật xin lỗi, tớ uống hơi nhiều." Làm sao không biết chị em lo lắng và quan tâm, nhưng nói thật, lúc này mới đến hỏi cô vấn đề này, ngoại trừ khiến lòng cô càng thêm rối loạn thật vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, thật sự không có bất kỳ ý nghĩa gì. Hiện thực không phải là diễn kịch, nói ngừng là có thể ngừng.

Mễ Ngư phản ứng kịp, trong lòng nói không rõ là cái mùi vị gì, thấp giọng mắng một câu, Trình Mạc Phi ôm ôm bờ vai cô, cũng cảm thấy bây giờ nói những thứ này đã muộn, suy nghĩ một chút nói: "Dĩ Nhược, đã quên chớ nên nhớ người, quý trọng bây giờ có được."

"Tớ đang cố gắng." Phiên nhiều hỗn loạn trong lòng từ từ bình ổn, hai tay An Dĩ Nhược đặt ở trên đầu gối chống lên má, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía con đường đối diện, thật lâu sau đó cô từ từ nói: "Có khi mù mờ đi về phía trước, đi đâu, làm gì, hoàn toàn không có mục đích, không thỏa mãn không phải là một loại hạnh phúc." Nếu như nói sống quá mệt mỏi, trách nhiệm cũng ở bản thân, nửa tháng qua, cô suy nghĩ cẩn thận rất nhiều việc, cho nên nói, mất ngủ cũng không phải là hoàn toàn vô ích.

Một câu nói không chút để ý nghe vào trong tai Mễ Ngư và Trình Mạc Phi, là chấn động bất ngờ không kịp phòng bị. Các cô nhìn người phụ nữ trước mặt bởi vì uống rượu mà hai má ửng đỏ, đột nhiên cảm thấy đau lòng. Là bắt đầu từ khi nào, An Dĩ Nhược độc lập tự tin lại trở nên mù mờ như vậy? Vì yêu Tịch Thạc Lương, cô là kiên quyết dứt khoát như vậy, vì anh ta hứa hẹn cả đời, cô một lần hai lượt nhượng bộ, kết quả là, mất thấy cách anh ta chỉ một bước, vì sao ở các cô nhìn thấy, bọn họ lại giống như là càng đi càng xa.

Hạnh phúc, có khi thật sự quá mờ ảo, muốn chân thật nắm ở trong tay, là khó cỡ nào.

Im lặng chốc lát, An Dĩ Nhược thu hồi tầm mắt, ánh mắt kỳ lạ và sáng tỏ rất nhiều, nụ cười dịu dàng nhạt nhẽo, giọng nói thì thoào giống như nói mớ: "Qua đêm nay, thì đã khác rồi..." Ôi rượu xong, cô đứng lên, loạng choạng đi về phía con đường đối diện.

Mễ Ngư giương mắt nhìn lại, một bóng dáng cao lớn điển trai đứng ở bên đường, màn đêm trở thành khung cảnh tuyệt đẹp, hình ảnh có loại mị hoặc nói không nên lời, rất không chân thực.

An Dĩ Nhược bước đi không vững, suýt nữa té ngã, người đàn ông kịp thời vươn tay đỡ lấy cánh tay của cô, ánh mắt sâu thẳm như biển, trong lòng dâng lên chua xót và đau lòng khôn xiết, anh hỏi: "Sao lại uống nhiều rượu như vậy?"

Giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, âm thanh thuần phác, nghe vào trong tai lại có cảm giác xa lạ xa không thể chạm, An Dĩ Nhược cảm thấy trong lòng dâng lên một sự buồn bã, xen lẫn không khỏi xót xa, cô muốn quấy tay anh ra, dưới chân mềm nhũn, trái lại bị anh thuận thế ôm vào trong lòng.

Nhịp tim đập của hai bên dệt thành một khúc hát đau thương, trong lòng cô đã nói không nên lời là vui hay buồn, chỉ cảm thấy sợ hãi và đau đớn vô vùng rõ rệt, cô từ từ nói: "Tầm lượng của tôi rất tốt, thật sự." Thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở trong cổ họng, cô không lời nào để nói.

Khuôn mặt tươi cười và quật cường đặc biệt làm cho người ta thương tiếc, Mục Nham thu hẹp cánh tay, ôm chặt cô vào trong ngực, cúi thấp đầu, tham lam hít mùi rượu nhàn nhạt trên người cô, thật lâu sau mới nói: "An Dĩ Nhựt, em phải thật tốt." Chỉ một câu này, cũng là hội tụ toàn bộ lời chúc phúc và cầu nguyện chân thành nhất trên thế giới, Mục Nham rũ mắt xuống, dưới đáy lòng lạnh lẽo nói: Nếu như em không tốt, buông tay của tôi, lùi bước của tôi đã trở nên không hề ý nghĩa. An Dĩ Nhựt, tiếc nuối lớn nhất của tôi chính là, hạnh phúc của em không phải là tôi cho. Thật xin lỗi, tôi, yêu em.

Giọng nói trầm nhẹ, tuyệt vọng và thâm tình như vậy.

Nước mắt cuối cùng vẫn rơi xuống, cô phóng túng bản thân, vươn cánh tay ôm chặt vòng eo của anh, nhưng một câu nói cũng nói không nên lời. Chưa từng có bắt đầu, chưa từng có. Vậy một đêm này, cô cũng không có mất đi cái gì, không phải sao? Không nên khổ sở, không có lý do gì khổ sở, nhưng vì sao tim lại đau như vậy, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Cô muốn cười, nước mắt lại càng rơi xuống mãnh liệt hơn, nhỏ giọt ở trên bả vai của anh, xuyên thấu qua áo mỏng, rơi vào trên da anh. Nhiệt độ nóng bỏng đốt cháy lòng của anh, khiến anh nhịn không được ôm cô càng chặt hơn.

Thời gian nửa tháng, dường như đã có mấy đời. Anh cùng với cô, chỉ có thể dừng lại ở đây.

Đường phố thật dài yên tĩnh và lạnh lạnh, đèn đường mờ vàng rắc xuống ánh sáng rực rỡ, hai bóng dáng chồng lên nhau, nước mắt người phụ nữ ở trong lòng anh, nước mắt người đàn ông ở trong lòng. Bọn họ ôm chặt nhau, không có chỗ nào bận tâm nhất, cùng ôm nhau một lần cuối cùng.

Đi đến ngày hôm nay, ngôn ngữ tựa hồ trở nên nhợt nhạt không cần thiết. Vì thế, họ ăn ý lựa chọn trầm mặc.

Chậm. Rất chậm. Đạo đức, tự ràng buộc, bản khoán, cuối cùng trở thành vũ khí trói buộc tay chân bọn họ.

Giờ phút này, họ không còn đường lui nữa.

Mãi đến nước mắt bị gió thổi khô, An Dĩ Nhựt nhẹ nhàng rời khỏi ôm ấp của anh, cong môi nở nụ cười, muốn nói một câu cảm ơn, cảm ơn anh đã cứu cô, cảm ơn anh đã đến nhìn cô ở một đêm này, nhưng chỉ là để lại cho anh một nụ cười dịu dàng, sau đó, xoay người rời đi.

Ở trong nháy mắt cùng cô lướt qua nhau, tim Mục Nham có cảm giác bị xé nát, nửa tháng huấn luyện khép kín, chẳng những không làm anh quên gì, trái lại càng lúc càng nhớ càng lúc càng buồn bực. Cùng với ngày cưới của cô tới gần, rốt cuộc anh không chịu được nữa, cuối cùng đề xe gọi điện thoại cho cô, khi tiếng chuông vang lên ba lần cuối cùng mới có người nhận, là Mễ Ngư say chéch choáng, khi biết được là anh, cô báo địa chỉ, anh chạy xe đến, nhìn thấy, lại là bóng dáng gầy yếu của cô ngồi ở bên đường.

Xa xa nhìn cô, có loại cảm giác hiu quạnh, anh lặng lẽ đứng ở tại chỗ, chỉ cách khoảng mười mét, lại giống như là chân trời và gốc bể, anh lại không biết nên làm thế nào tới gần.

Cùng cô duy trì một khoảng cách rất xa, anh lặng lẽ đi ở phía sau cô, đưa cô về nhà. Một mình bước đi trên con đường dài, sẽ sợ hãi sẽ cô đơn, chung quy anh không yên lòng.

Có lẽ cô biết anh ngay tại phía sau, có lẽ cái gì cô cũng không biết, trên đường đi, cô đi một chút ngừng một chút, nhưng từ đầu tới cuối không có quay đầu lại. Mãi đến cô vào tòa nhà. Mục Nham cũng không có rời đi. Anh đứng ở đường đối diện, ngửa đầu nhìn ánh đèn sáng của cả tòa nhà, không biết ánh đèn nào là của cô.

"Dĩ Nhựt, cứ như vậy cùng em đi một đêm, có lẽ im lặng, mới là tốt." Dựa vào trên thân cây, bóng dáng của Mục Nham bị nhánh cây rậm rạp che khuất, thờ dài cùng đau đớn trong mắt tiết lộ tình cảm chôn sâu.

Chân trời sáng lên ánh sáng nhạt, bóng dáng cao lớn bị sương mù bao phủ, tòa nhà trước mặt có một cánh cửa sổ bị người từ bên trong đẩy ra, chữ hi màu đỏ chói mắt dán ở phía trên, cuối cùng Mục Nham cũng biết, tòa A lầu 8 là nhà của cô.

Đứng ở dưới lầu, ánh mắt người đàn ông tối nghĩa khó hiểu, hồi lâu sau, anh nhắm mắt, xoay người, rời đi.

Áo cưới màu trắng thánh thiện cắt xén vừa người, làm nổi bật lên đường cong lung linh tuyệt đẹp của cô, trang điểm tinh tế, làm cô dâu càng lúc càng xinh đẹp và quyến rũ, nhìn mình trong gương, An Dĩ Nhựt nở nụ cười nhàn nhạt.

Tình yêu của cô, cuộc đời của cô, từ hôm nay trở đi là một khởi đầu mới, không cần rầm rộ, chỉ mong bình thản và đầy ý nghĩa, không mơ hồ hư vô, mà là chân thật lâu dài, nắm chặt tay người đàn ông đứng ở thềm bên kia chờ cô, sống yên ổn, gần nhau đến già.

Bạn bè và người thân lục tục đến nhà, Mễ Ngư và má An tiếp đón khách, Trình Mạc Phi thân là phù dâu bạn trước bạn sau kiểm tra gì đó, An Dĩ Nhựt lặng lẽ ngồi ở trên giường, thỉnh thoảng nói vài câu với người đến chúc mừng, chờ Tịch Thạc Lương tới đón.

Mễ Ngư rất bận rộn, có rảnh chạy tới oán trách An Dĩ Nhựt, "Không được làm phù dâu, thật là chán. Tớ mặc kệ, cậu đưa cho phù dâu lễ vật gì cũng phải có tớ một phần, nếu không đoạn tuyệt với các cậu." Đều do Đàm Từ Việt sống chết không chịu làm phù rể, không còn cách nào, cô đây vốn đã không được cô dâu xem trọng dâu phụ dĩ nhiên là nghĩ việc rồi.

"Không có ai ăn vạ như cậu, đều đã lớn." Trình Mạc Phi cười véo véo khuôn mặt tức giận của cô, nói: "Muốn trách thì trách cậu cao quá cao, phù dâu như vậy đứng ở bên cạnh cô dâu không cần đối biết bao, cậu không biết hả."

Mễ Ngư xì một tiếng: "Đây cũng là lỗi của tớ? Muốn trách cũng chỉ có thể trách đáng đáp của các cậu không được cao chứ." Trước đó cô muốn đoạt

làm phù dâu An Dĩ Nhựt lại không bằng lòng, nguyên nhân đương nhiên chính là chiều cao của cô, thật vất vả lắm mới mặt dày mày dạn thuyết phục người ta, kết quả vì sự thuyết phục và giáo dục của Đàm Tử Việt, cô đành phải thôi.

"Muốn lễ vật thì đành hoàng tử tế giúp một tay, bằng không cái gì cũng không có." An Dĩ Nhựt thấy hai cô tranh cãi, nhìn không được nở nụ cười. Yêu và đau đều là kinh nghiệm, kinh nghiệm trên đường đời tránh không hết đi không ra, quý trọng có được, nắm chắc hiện tại, mới là quan trọng nhất. Hôm qua, sau khi cô về đến nhà nằm sấp ở trên giường suy nghĩ rất nhiều, cũng khóc rất lâu, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận một việc, đối với Mục Nham, đối với phần tình cảm nhỏ bé này, cô ắt hẳn thoải mái, bởi vì đối với cuộc hôn nhân sắp đến, cô ôm thái độ hết sức thành kính.

"Ôi, sao lại thế này, cũng chín giờ rồi rồi, Tịch Thạc Lương giờ trò quý gì?" Mễ Ngự hùng hùng hổ hổ xông tới, trừng mắt với An Dĩ Nhựt, "Câu gọi điện thoại thúc giục, đừng để lỡ thời gian, buổi lễ cũng không thể trì hoãn, đó là giờ lành."

"Câu muốn tớ bị cười chết hả, thúc giục? Người ta còn tưởng rằng tớ không thể chờ đợi được muốn gã đấy." An Dĩ Nhựt trừng lại, cầm lấy di động lên nhìn thời gian, "Có lẽ kẹt xe, đợi thêm lát nữa, không phải vẫn còn thời gian sao."

"Đây không phải là muốn đùa bốn chứ, nói hay lắm chín giờ sẽ tới." Toàn bộ đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ kém gió xuân của chú rể, Mễ Ngự không giữ được bình tĩnh, "Không được, tớ gọi điện thoại cho anh ta, đừng tưởng rằng tớ muốn, là có thể dễ dàng qua cửa ải." Còn tưởng rằng Tịch Thạc Lương tới muộn, ý đồ muốn trốn tránh những cửa ải các cô thiết lập bên nhà mẹ đẻ, các cô đều đã chuẩn bị tốt, muốn vào cửa đón cô dâu đi, vậy anh ta phải qua năm cửa ải mới được, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Mễ Ngự về mặt cợt nhả nói: "Đúng rồi, tớ phải nhắc nhở anh ta phong bì tiền lì xì, tớ và Phi Phi muốn vô cùng lớn, tiền lì xì không thể được."

"Người nào nha." Trình Mạc Phi và An Dĩ Nhựt nhìn nhau, đều nở nụ cười, ở trước mặt các cô, Mễ Ngự có chút trẻ con.

Điện thoại kết nối, nhưng không có ai nhận, Mễ Ngự nhíu mày, phàn nàn: "Làm cái trò gì, thời khắc mấu chốt như xe bị tuột xích."

Lòng An Dĩ Nhựt không khỏi căng thẳng, vừa an ủi nói có lẽ sắp tới, vừa dùng di động của mình gọi đi, tiếng chuông vang lên đủ hai lần cũng không có người nhận, gọi điện thoại cố định trong nhà anh, tình hình cũng vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến mười giờ rồi thì má An cũng không giữ được bình tĩnh, bà kéo chồng sang một bên, thấp giọng hỏi: "Có nên gọi điện thoại cho Thạc Lương hay không?" Ông An trầm mặt không nói.

Mười một giờ, cuối cùng An Dĩ Nhựt cũng không ngồi yên được nữa, bất chấp tập tục, tự mình mang giày xuống giường, đi tới ban công càng không ngừng gọi điện thoại cho anh, di động không kết nối đổi lại điện thoại cố định, lần lượt gọi đi, pin di động cũng sắp hết, vẫn không tìm được người.

"Số điện thoại bạn gọi đã tắt máy, xin..." Gọi đi lần cuối cùng, thì anh đã tắt điện thoại, về mặt An Dĩ Nhựt biến đổi, cảm di động cứng ngay tại chỗ, cảm xúc bất an bắt đầu cuộn cuộn. Không thể nào, không thể nào gặp chuyện không may. Cô cố trấn định an ủi mình, xoay người ra ngoài.

"Có lẽ kẹt xe..." Rõ ràng chưa đủ thuyết phục, An Dĩ Nhựt giương cổ nói với ông An, "Nếu chúng ta trực tiếp chạy tới khách sạn, nói không chừng Tịch Thạc Lương đến thẳng đó rồi." Không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết làm thế nào mới đúng, cô chỉ nghĩ có thể chỉ là xảy ra chút sai lầm nhỏ, có lẽ anh đang đến khách sạn cũng không chừng.

Ông An nhìn con gái ăn mặc ti mỉ trước mắt, chớp lấy di động của cô, mãi đến trong điện thoại truyền ra lời nhắc tắt máy, ông ném điện thoại đến trên giường, sau khi im lặng một lúc lâu trầm giọng dặn dò: "Mễ Ngự, mời các vị khách mời xuống lầu lên xe đến thẳng khách sạn, nói chú rể kẹt xe không thể tới đúng giờ."

"Vâng." Mễ Ngự mơ hồ cảm giác được tình hình nghiêm trọng, lại thấy sắc mặt ông cụ hết sức khó coi, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài sắp xếp.

Đàm Tử Việt chào hỏi các vị khách mời rồi chạy đến khách sạn, Trình Mạc Phi cùng ở bên cạnh má An, An Dĩ Nhựt ngồi trên xe Mễ Ngự chạy thẳng đến khu nhà trọ của Tịch Thạc Lương, chuông cửa vang lên hồi lâu cũng không có ai đáp lại, do dự một chút, cô lấy ra chiếc chìa khóa mà mấy ngày trước Tịch Thạc Lương đã đưa cho cô.

Lúc đẩy cửa ra, An Dĩ Nhựt bị cảnh bừa bãi trước mặt hù sợ, sững sờ đứng ở cửa hồi lâu thần trí vẫn không trở về.

"Không phải Tịch Thạc Lương bị bắt cóc chứ?" Thò đầu nhìn phòng khách lộn xộn giống như là bị đánh cướp, Mễ Ngự cũng sợ hết hồn.

Bất an trong lòng nhanh chóng tăng thêm, An Dĩ Nhựt hít một hơi thật sâu, tìm khắp tất cả các phòng, nửa bóng người cũng không có, gọi di động cho Tịch Thạc Lương vẫn tắt máy, cô suy sụp ngã ngồi ở trên ghế sofa, đầu óc lâm vào trống rỗng.

"Đây là cái gì?" Mễ Ngự nhặt lên quyển tạp chí bị xé rách một góc trên mặt đất, mở ra trang có tấm ảnh kia mắt cô choáng váng, đưa tới trước mặt An Dĩ Nhựt, cô hỏi: "Khi nào?"

An Dĩ Nhựt nhận lấy, lúc ánh mắt chạm đến tấm hình kia thì về mặt đột nhiên thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Mưa nước mắt bay tán loạn

Cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, An Dĩ Nhược giương mắt nhìn lên, bóng dáng cao lớn lẫm liệt đứng ở cạnh cửa, vẻ mặt mệt mỏi, hai mắt vằn to máu, đủ để thấy gầy vò và gầy gù của anh, nhưng, sao anh có thể bỏ rơi cô như vậy, anh biết khách khứa và bạn bè ngồi đây đang đợi anh, mà cô, cũng đứng ở thềm bên kia chờ anh. Cũng bởi vì tấm ảnh chụp, cũng bởi vì một bài báo, anh sẽ không cần cô sao?

Bốn mắt giao nhau, đau đớn trong mắt An Dĩ Nhược càng giống như hạt cát cứng ngạnh ở trong lòng, mà anh, đáy mắt ảm đạm, không có tí ánh sáng.

Nhìn nhau hồi lâu, An Dĩ Nhược định thần, đứng lên đi tới dừng lại trước mặt anh, ngửa đầu nhìn khuôn mặt đầy râu ria của anh, đưa tay muốn vén tóc trên trán anh, lại bị anh nghiêng đầu tránh đi. Tay cô cứng ở nơi đó, sau đó suy sụp đổ xuống, cô khẽ hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Trán định là giả vờ, lòng của cô là đang chìm xuống nhanh chóng, suy đoán không tốt nào đó, làm như đang từng chút được chứng thực. Anh làm việc luôn có chừng mực, vắng mặt ở ngày quan trọng như vậy, An Dĩ Nhược đã không có nắm chắc được mọi thứ còn có thể tiến hành theo kế hoạch ban đầu.

Đáy mắt ảm trầm hiện lên một tia mỉa mai, lại được nhanh chóng che giấu đi, mắt tự nhiên cong cong khoe môi, anh nói: "Tôi cũng muốn hỏi em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Cô nghiêng người, ánh mắt dừng ở trên quyền tạp chí, quay đầu nhìn vào mắt của anh, nói: "Nếu như em nhớ không lầm, nó được chụp vào ngày em và anh ấy thoát hiểm cách đây hay tháng." Cùng Mục Nham như là cách bởi một lớp giấy cửa sổ, không có ai chọc thủng có lẽ cả đời cũng có thể không được nhớ tới, nhưng vào lúc này, cô đã là không thể tránh khỏi nhất định phải đối mặt. Tạp chí là đưa tin về Mục Nham, mà tấm ảnh chụp này rõ ràng là sau khi bọn họ thoát hiểm, bị chụp được vào lúc anh ôm cô, nhưng, khi đó là cô hôn mê, yếu ớt dựa vào trong lòng anh, nếu như không phải nhìn thấy quần áo mặc trên người là do Cô Dạ chuẩn bị cho cô, cô căn bản không biết đã xảy ra cảnh như vậy.

"Tôi cũng đoán vậy." Tịch Thạc Lương đi qua bên người cô, khom người nhặt lên quyền tạp chí, giọng nói lạnh lùng làm cho người ta hoảng hốt, An Dĩ Nhược nghe được giọng của anh từ sau lưng từ từ truyền đến: "Đội trưởng đội đặc công Mục Nham, con trai độc nhất của thủ trưởng quân bộ. Bất chấp người bị vết thương đạn bắn một mình mạo hiểm, cứu ra con tin bị bắt An Dĩ Nhược— thiên kim thị trưởng thành phố A. Lúc thoát hiểm, chân tình lộ ra, hai người ôm chặt nhau. Lúc An Dĩ Nhược vì kinh sợ và kiệt sức mà ngất xỉu, tay còn lại nắm chặt cánh tay của Mục Nham, nhưng lại không có ai có thể tách ra... Mục Nham thuận theo tiến vào phòng cấp cứu, mãi đến An Dĩ Nhược bình an thoát hiểm, xác định không sao, ở dưới sự khuyên nhủ của bác sĩ nói vết thương bị kéo rách đến nỗi chuyển biến xấu mới chịu đi xử lý, sau đó, hôn mê suốt cả một ngày một đêm..." Dừng một chút, anh nắm chặt tay phải thành nắm đấm, gần từng chữ tiếp tục đọc mấy dòng cuối cùng trong bài báo: "Trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, tài tử giai nhân, cùng soạn tình ca..."

"Bốp" một tiếng, tạp chí bị anh dùng sức ném mạnh vào vách tường, trang giấy rơi xuống loạn xạ, Tịch Thạc Lương đột nhiên xoay người, hai tay vịn lấy bả vai của An Dĩ Nhược, găm nhẹ thốt lên: "Em nói cho tôi biết, đây là có chuyện gì? Giữa các người thật sự không có gì? Em thật sự muốn gả cho tôi? Con trai thủ trưởng quân bộ, thủ trưởng quân bộ, tương đương với cấp phó tỉnh trưởng chứ? Thật đúng là môn đăng hộ đối." Tim anh đau nhói, sự vắng mặt của anh ngay tại ngày cưới có lẽ không phải là vì nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp mập mờ này, mà là mười sáu chữ cuối cùng này, "Trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, tài tử giai nhân, cùng soạn tình ca." Giống như là đánh trúng chỗ hiểm sẽ làm anh mất mạng, Tịch Thạc Lương vô thức nhớ lại lời nói của bố: "Lương à, không phải bố cổ hủ, người xưa coi trọng môn đăng hộ đối là có đạo lý riêng. Mặc dù bây giờ cô ấy theo con, khó đảm bảo sau này sẽ không úp mở phê bình nhà chúng ta, con cũng biết đấy, một cái hôn lễ mà nhà cô ấy cũng không chịu nhượng bộ, sau khi kết hôn phải làm thế nào hòa hợp đây? Bố biết con có sự nghiệp của chính mình, nhưng kinh doanh và làm quan dù sao cũng khác nhau, tiền tài không đủ để cân bằng chênh lệch địa vị và quyền thế, nghe bố nói, hãy bỏ hôn lễ." Nửa tháng qua, dường như mỗi ngày ông Tịch đều yêu cầu anh hủy bỏ hôn lễ, nhưng đối mặt với người phụ nữ mình yêu, anh không nhúc nhích chút nào, mãi đến đêm qua bắt đầu tranh cãi kịch liệt với bố, cho đến khi bố lấy ra quyền tạp chí đã mua được lúc đi loang quanh dưới lầu của anh, anh sợ hãi cả kinh.

Trong tấm ảnh Mục Nham mặc áo sơ mi màu đen, tóc hơi xốc xếch, hai cánh tay ôm chặt vị hôn thê của anh, Tịch Thạc Lương chú ý tới ánh mắt của anh, mang theo mấy phần thương tiếc, mang theo vài tia đau lòng, còn mang theo vài phần thâm tình khiến anh đau đớn, để lộ ra tất cả tình yêu không thể nào che giấu ở trong một bức ảnh. Hít sâu, liên tục, anh cố để xuống đáy lòng dâng lên cảm xúc phức tạp, tỉ mỉ nhìn bài báo, mãi đến mười sáu chữ này lọt vào tầm mắt, tiếng lòng căng thẳng thoáng chốc gãy lìa, anh lao ra khỏi nhà như điên, chạy một mạch thẳng tới nhà họ An. Anh muốn hỏi cô một chút có phải thật sự muốn gả cho anh hay không, anh muốn chính miệng hỏi cô có phải thật sự không để tâm đến gia đình của anh hay không, anh càng muốn hỏi cô đối với tình yêu của anh có phải vẫn kiên trì trước sau như một hay không, song, nghi vấn trong lòng ở nửa đường lại bị đánh trở về, anh lẫm liệt nhìn bóng dáng chồng lên nhau ở bên đường, từng câu từng chữ trong bài báo đập vào trong lòng anh, Tịch Thạc Lương cảm thấy vừa tức giận lại vừa khó chịu, tay cầm tạp chí bởi vì quá dùng sức mà trở nên trắng bệch, mím chặt môi, anh nhìn Mục Nham xa xa đi theo phía sau An Dĩ Nhược, lẫm liệt đưa cô về nhà, sau đó, đứng ở bên đường giữ cả đêm. Mà anh, cũng luôn ngồi ở trong xe chưa từng rời đi.

Hứa hẹn, lời thề, tại một đêm khó qua này bị phủ định triệt để. Anh không tin tình yêu của cô nữa, anh cũng không lại tin giữa bọn họ có thể đầu bạc, ngửa đầu nhìn chữ hi dán trên cửa sổ, anh phẫn cô ra khỏi văn cở tình yêu.

Bài báo rất tàn nhẫn, nhưng giọng nói lạnh lùng của anh càng khiến cô đau hơn. Đột nhiên, An Dĩ Nhược giật mình bước chân sấp tới gần anh cũng đột nhiên dừng lại, cô lẫm liệt rũ mắt xuống, tuyệt vọng, mắt mấp, đau đớn và đủ loại cảm xúc phức tạp cùng tuôn ra, cô khó khăn hít sâu, một lần lại một lần, sau đó xoay người dịch bước đến trước mặt anh, cô muốn thân nhiên với anh trong nội tâm đã từng có giấy giữa, cô muốn nói cho anh biết muốn quyết tâm cùng anh gắn nhau, cố gắng làm việc cuối cùng để giữ lại. Nhưng, cuối cùng Tịch Thạc Lương cũng không chịu cho cô cơ hội giải thích, đáy mắt anh đồ ngầu, gờ tay ngăn lại lời nói cô chưa kịp nói, ra sức kéo tay cô qua để ở ngực, lạnh giọng chất vấn: "An Dĩ Nhược, dùng trái tim của em nói cho tôi biết, rốt cuộc em yêu là tôi hay là anh ta?" Anh mất đi lý trí, đã quên vì yêu anh, cô nhượng bộ bao nhiêu, lại vứt bỏ cái gì, anh đều đã quên. Một bài báo, một cái ôm, gạt bỏ tất cả trả giá của cô, vui lấp tình yêu của bọn họ.

Đột nhiên, cô rất muốn cười, dường như sáu năm dốc hết thời gian mền nhau đều đã trở thành chuyện cười, mà cô, lại là một chuyện cười cực kỳ lớn.

Ánh mặt trời đầu hạ rất mềm mại, lòng An Dĩ Nhược vì một câu chất vấn này của anh mà lâm vào bóng tối vô biên và lạnh lẽo, lạnh đến cô run lấy bầy,

hơi quay đầu đi, có một giọt nước mắt trong suốt, người trước mắt và vật bị nhòe đi. Cô há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng không có phát ra bất kỳ âm thanh gì. Sao anh có thể hoài nghi tình yêu của cô, chẳng lẽ anh không biết đây là tổn thương lớn nhất đối với cô? Về phần Mục Nham, không thể phủ nhận động tâm, song là yêu sao? Cô không biết, lúc quyết định gả cho anh, cô không muốn biết rồi. Tại sao lại tàn nhẫn ép cô như vậy, tại sao ở ngày kết hôn này mới đến hỏi?

"Tôi nghĩ em đối với anh ta chỉ là có chút cảm tình, dù sao tình cảm cùng chung hoạn nạn là không thể nào so được với tình cảm khác, hóa ra từ đầu đến cuối tôi mới là thằng ngốc, bị em đùa giỡn xoay vòng vòng, thậm chí vì tiếp tục hôn lễ này mà trở mặt với bố, hại ông vào bệnh viện, thiếu chút nữa..." Sáng sớm khi anh về đến nhà, bố vì phạm vào cao huyết áp mà ngã xuống đất, chờ ở ngoài phòng cấp cứu mấy tiếng, anh suýt nữa sụp đổ. Người yêu mất đi, nếu như ngay cả bố cũng xảy ra điều bất trắc, anh sẽ không chịu nổi.

An Dĩ Nhựt ngạc nhiên, thật không ngờ đã xảy ra ngoài ý muốn như vậy, không để ý tới chỉ trích của anh muốn hỏi anh ông Tịch thế nào, lại nghe anh mĩa mai nói: "Em có thể nói với tôi rằng em yêu anh ta, tôi quyết không miễn cưỡng. Phải thừa nhận, luận về gia thế tôi kém hơn anh ta, con trai độc nhất của thủ trưởng quân bộ, An Dĩ Nhựt, các người quả thật môn đăng hộ đối." Thốt ra lời nói như gió lạnh tận xương, cào đau người phụ nữ trước mắt, cũng cào đau chính anh.

Không thể tin giương mắt nhìn anh, không tin lời nói là nói ra từ trong miệng anh, tim An Dĩ Nhựt đột nhiên nguội lạnh, lạnh, bị thương. Chẳng lẽ, cuối cùng nghiền nát tình cảm của bọn họ chính là bốn chữ "Môn đăng hộ đối" này? Cô lao đảo lui về phía sau hai bước, giọng run run hỏi: "Anh nói cái gì?" Anh yêu cô sao? Có yêu cô sao? Anh lại vì cái lý do không phải lý do này chấp tay nhường cô cho người khác? Rốt cuộc anh là không có lòng tin với chính mình, hay là mất đi lòng tin với cô? Từ khi nào thì cô vì khác biệt gia đình mà ít yêu anh một phen một hào?

"Tôi nói, các người môn đăng hộ đối, anh ta thích hợp với em hơn tôi." Anh gằn từng tiếng nhắc lại, quyết định vô tình và tàn nhẫn.

Bức ảnh là kíp nổ, bài báo châm đốt triệt để tia chần chờ và hèn nhát chôn sâu ở trong lòng này, anh, quyết định buông tay. Đối với tình yêu của cô, chung quy là bại bởi ý kiến thâm căn cố đế của dòng dõi, có lẽ, ở trong cuộc tình này, anh yêu nhất, là chính anh.

Nhìn vào mắt cô, anh vô cùng rõ ràng nói: "An Dĩ Nhựt, đến đây chấm dứt đi."

Anh nói đến đây chấm dứt, vào lúc này anh lại nói đến đây chấm dứt. Ngẹt thở, tay phải cứng đờ ở ở lồng ngực, đau đớn rõ ràng vẫn không thể kìm nén được, nước mắt An Dĩ Nhựt giọt giọt lăn xuống, hai mắt đăm lẹ mông lung, mặt mũi Tịch Thạc Lương từng chút trở nên mơ hồ, người đàn ông mà cô đã từng cam nguyện tan xương nát thịt để đi yêu lúc này đột nhiên trở nên xa lạ, giống như là được bao bọc trong một lớp đánh bóng, làm cô hoàn toàn nhìn không rõ.

Sức lực cả người thoáng chốc bị hút hết, thậm chí cô còn không đủ sức đứng vững, từ từ ngồi xồm xuống, hai tay che mặt, giọt nước mắt mặn ướm ào ào trượt xuống, theo khe hở thấm vào áo cưới trắng tinh, lưu lại dấu vết mờ nhạt, sự vứt bỏ vô tình của anh đã tạo nên từng vết thương trong lòng cô...

"Bốp" một tiếng giòn vang, gò má của Tịch Thạc Lương thực sự đã trúng một cái tát, ngón tay Mễ Ngự chỉ vào trán của anh, lạnh lùng mắng: "Tịch Thạc Lương, sao anh có thể nói ra lời nói vô tình như vậy? Anh cho rằng cậu ấy lấy hôn nhân ra làm trò đùa? Anh đừng quên, là ai cầu xin cậu ấy gả, là ai ép cậu ấy phải gả. Đùa giỡn anh? Dùng hạnh phúc cả đời của mình đùa giỡn anh? Trả giá cả đời mình đùa giỡn anh sao?" Câu cuối cùng cơ hồ là hét lên, ngón tay Mễ Ngự chọc vào trong ngực anh, lạnh giọng chất vấn: "Vậy anh cũng vuốt lồng ngực của mình nói cho tôi biết, anh yêu cậu ấy sao? Tình yêu của anh có thể so được với từng li từng tí trả giá của cậu ấy? Sáu năm, cậu ấy yêu anh sáu năm, anh có xuất ra sáu phần chân tâm đối cậu ấy sao? Anh đoán chừng cậu ấy không buông anh ra, anh mặc cho cậu ấy xuất ngoại, để một mình cậu ấy ở ngoài ngàn dặm xa xôi vì anh nỗ lực, anh có thể hiểu được bất lực và cô đơn của cậu ấy ngay lúc đó không? Cậu ấy có gia đình tốt là lỗi của cậu ấy sao? Anh có cái gì đáng giá để cậu ấy yêu? Anh không xứng. Nhưng cậu ấy yêu, kiên trì yêu, đối mặt với lạnh nhạt của anh cậu ấy nhẫn, đối mặt với vẻ mặt của bố anh cậu ấy nhẫn, nếu như không phải là yêu, nếu như không phải là thành tâm thành ý muốn cùng anh trải qua cả đời, dựa vào cái gì cậu ấy ép dằn cầu toàn như vậy? Anh có tư cách gì nói anh yêu cậu ấy?"

Chán nản buông tay, Mễ Ngự trút ra bất mãn tích tụ trong lòng: "Anh có biết cậu ấy vì anh chịu bao nhiêu áp lực? Anh có từng đau lòng qua cho cậu ấy sao? Có phải anh cho rằng cậu ấy nên như vậy? Kiên trì của cậu ấy, nhượng bộ của cậu ấy, để cho anh kiêu ngạo cao quý tâm đắc đến thỏa mãn, có phải trong lòng anh còn đang đắc ý đúng không, nhìn, thiên kim đại tiểu thư cũng vì mình khom lưng?" Thấy anh muốn mở miệng phản bác, cô giành nói trước: "Không phải là anh không muốn nhận ân huệ của nhà họ An nhưng tự mình tung hoành thiên hạ chứng minh anh mạnh bao nhiêu sao? Anh làm được rồi, anh rất mạnh, mạnh đến khiến tôi lau mắt mà nhìn. Nhưng anh cũng rất buồn cười, chỉ vì sự xuất hiện của một người đàn ông có bối cảnh và thân thế xứng đôi với cậu ấy, anh đã không cần cậu ấy, hơn nữa còn là ngay tại ngày kết hôn. Không có một câu nhắc nhở, không có nói một tiếng xin lỗi. Anh được, anh lợi hại, chú rể mất tích anh cũng có đủ khí trình diễn phim truyền hình, anh là người vô tình nhất máu lạnh nhất mà Mễ Ngự tôi từng gặp qua trong cuộc đời này. Anh chưa từng nghĩ tới dùng tình yêu để giữ lại người của cậu ấy, lòng của cậu ấy. Anh vội vã đẩy cậu ấy ra, chỉ là muốn che giấu tự ti của anh. Suy nghĩ một chút xem mấy chục bàn khách mời chờ ở khách sạn, anh có một chút á náy hay không? Anh khiến cậu ấy đau lòng và khó xử như vậy có phải rất dễ chịu hay không?" Mễ Ngự không thể chấp nhận anh ta lấy cảm tình này sinh giữa An Dĩ Nhựt và Mục Nham mà bôi nhọ cô ấy, rõ ràng là anh ta không cần cô ấy không ném được ý kiến thâm căn cố đế của dòng dõi, lại nói giống như là cô ấy vượt tường đi ngoại tình. Người đàn ông giống như Mục Nham như thế, An Dĩ Nhựt động tâm có gì sai? So với Tịch Thạc Lương, quả thực anh ta đáng để An Dĩ Nhựt yêu hơn, cô ấy là một kẻ ngốc, tình yêu kẻ ngốc.

Nước mắt đột nhiên dâng lên, Mễ Ngự quát cường mà ngẩng đầu lên ép lại những giọt nước mắt, đỡ An Dĩ Nhựt đứng dậy liền đi ra ngoài, đi đến cạnh cửa lại dừng lại, xoay người nhìn vào vẻ mặt ảm đạm của Tịch Thạc Lương nói: "Tịch Thạc Lương, đừng vì nhu nhược của chính mình kiêu cố, nói đến cùng anh chỉ là sự thất bại." Thấy anh ta đột nhiên ngẩng đầu, Mễ Ngự cười lạnh: "Nếu như không phải anh nhắc nhở, tôi thật sự không phát hiện bọn họ lại hợp hơn, con mẹ nó, mặc dù tôi vẫn cho rằng cách nói môn đăng hộ đối này thật quái lạ, nhưng là từ trên người anh rồi cuộc tôi cũng được chứng thực, quan niệm hình thành dưới xã hội phong kiến vẫn còn lan tràn đến ngày hôm nay thật đúng là rất có lý." Ngừng một chút, cuối cùng cô nói: "Tịch Thạc Lương, anh sẽ hối hận, hối hận hôm nay lại lấy lý do buồn cười như vậy vứt bỏ cậu ấy. Tôi thề."

Thời gian sáu năm, có lẽ cũng không dài, song, khi kết cục trở nên buồn cười như vậy, không khỏi khiến người ta cảm thán thời gian tuổi trẻ đã từng quý

báo cứ như vậy bị vô tình mà nghiền nát.

Tình yêu đốt cháy hầu như không còn, rốt cuộc bọn họ khó thoát khỏi đi ngược lại nhau.

Đáy lòng đau đớn cuối cùng cũng bức ra giọt nước mắt ấy. An Dĩ Nhược đứng trước gió, đưa tay chạm vào phần đuôi thật dài, làm như dùng hết sức lực toàn thân, hung hăng xé xuống một góc áo cưới ra sức hất lên không trung, ngửa đầu nhìn sợi màu trắng thánh thiện theo làn gió tung bay về phía chân trời, càng bay càng xa, giọng nói của cô nghiền nát thân mật lắm lắm: "Từ giờ trở đi, giữa tôi và anh, đoạn tuyệt quan hệ..."

Ném đi không chỉ là áo cưới, đó là tình yêu, lại càng là tâm, vì yêu anh, trái tim đã từng đập vì anh.

Lúc rú xuống hai mí mắt, giọt nước mắt nóng hổi đạt tới nhiệt độ sôi trào, đốt cháy đến lòng của cô, phá thành mảnh nhỏ, vỡ vụn rời rạc.

Khoảnh khắc được Mẹ Ngư ôm lấy, An Dĩ Nhược, nước mắt rơi như mưa.

Kết thúc, đều đã kết thúc. Sáu năm trả giá, rốt cuộc là ở trong nháy mắt bị năm tháng bỏ lại ở phía sau, tình cảm sáu năm, chung quy là bại bởi cái gọi là ý kiến đồng đôi. Nhận thức như vậy, càng khiến cô đau hơn so với anh nói không yêu cô. Cô vì yêu bất chấp hết thảy thiêu thân lao đầu vào lửa, đôi lần, chỉ là một trái tim rỗng.

Không phải là đau, cũng rất đau, đã quên đau, lại càng đau hơn.

Tìm cô đau đến đã vỡ ra, những thứ từng cố chấp ấy, những thứ từng kiên trì ấy, còn có những thứ từng từ bỏ ấy, hết thảy hiện lên ở trong đầu, nước mắt, từng giọt từng giọt, giống như chuỗi ngọc bị đứt rơi thẳng xuống...

Ngày tháng sáu, tươi đẹp và ưu thương, một tình yêu đột nhiên dừng bước, hai người sắp dựa vào đến rất gần, rốt cuộc, gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

Cuộc tình này, suy cho cùng bị ai lật đổ, lại bị ai đập nát, ai có thể nói rõ được đây.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Mỗi người một ngã

Có lẽ, hết thảy đều đã được định trước ở trong chốn u minh, gặp gỡ ai và yêu ai, ai rời đi và ai để vuột mất, đều có định số, nói không rõ ai đúng ai sai, càng không thể chắc chắn, ai đúng ai sai.

Giữa An Dĩ Nhược và Tịch Thạc Lương, suy cho cùng là ai thay đổi, có lẽ là cô, cũng có lẽ là anh, cũng có lẽ là đều thay đổi, chỉ có bọn họ không thể kịp thời phát hiện khác thường của nhau, cũng có lẽ bọn họ đều cố gắng muốn tự vá vết rách vô hình, nhưng cuối cùng thất bại. Ngày trước, hai người yêu nhau vô cùng sâu đậm rốt cuộc không thể thoát được biệt ly, kết cục thảm thiết khiến người ta thổn thức.

Buổi chiều ấy trời đổ mưa, rõ ràng giống như là dấu ấn trái tim, đời này của An Dĩ Nhược cũng không thể quên.

Ngủ thẳng đến lúc rạng sáng, cô bị một âm thanh đồm độp làm tỉnh giấc, nhất thời tim cô đập mạnh và loạn nhịp, cau mày nhắm chặt mắt lại, có loại ảo giác không biết đêm qua là đêm nào, mãi đến hoàn toàn tỉnh táo, nhận ra là tiếng hạt mưa tạt vào kính, cô mới từ từ mở mắt ra, chân trần xuống giường, đẩy cửa sổ ra, lộ đầu nhìn màn trời đen kịt, trong mắt tràn ngập buồn bã bi thương, mặc cho ẩm ướt lạnh buốt thấm đẫm vào trên mặt.

Tim đã lạnh đến cực điểm, làm sao có thể quan tâm đến chút lạnh lẽo này, nghĩ đến đây, cô càng lúc càng lộ đầu ra phía ngoài cửa sổ.

Mưa rơi lớn dần, trên thủy tinh dính từng vệt nước mưa. Trái tim mệt mỏi đau lòng khó nói nên lời của An Dĩ Nhược trói chặt cô, mặt nạ kiên cường nứt ra, rồi từ từ rớt ra, trông rất sáng trong tán ra về thâm trầm như nước biển. Tình yêu đi xa, người yêu xoay người thành người lạ, hết thảy, đã không thể vãn hồi, rũ mất, lòng cô mệt mỏi đến cực điểm.

Cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, cô biết là mẹ đi vào, xoay người nhào vào trong ngực ấm áp của mẹ, cô từ từ nhắm hai mắt lắm lắm một tiếng: "Mẹ..." Cô muốn chứng minh, còn có một người ở bên cạnh cô, vĩnh viễn cũng không rời không bỏ.

Má An nhẹ nhàng ôm lấy cô, giống như ôm một đứa nhỏ bị thương, "Đứa ngọc, mẹ biết ngay con sẽ bị tiếng sấm đánh thức."

Cọ xát vào trong lòng mẹ, cô khẽ gọi: "Mẹ..."

"Dĩ Nhược, trong cuộc sống không có ai là luôn luôn thuận lợi, té ngã vẫn phải đứng lên." Má An vỗ nhẹ lưng của cô, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, An Dĩ Nhược gầy rất nhiều, bà đau lòng cất giọng mềm mại nói: "Mẹ biết chuyện này là một đả kích rất lớn đối với con, nếu thật sự không bỏ xuống được bây giờ quay đầu vẫn còn kịp..." Không có gì quan trọng hơn hạnh phúc cả đời của con gái, má An không muốn nhìn thấy cô tinh thần sa sút đến nước này, cái gọi là mặt mũi, không so sánh được.

"Không còn kịp rồi." Ôm chặt eo của mẹ, An Dĩ Nhựt nghe được trong cổ họng mình phát ra âm thanh có chút nghẹn ngào, cô nói nhỏ: "Thạc Lương muốn rời đi, tình yêu của con không giữ được anh ấy. Con cũng muốn rời đi, bởi vì, con không quay lại được." Không phải là không biết, biết rồi thì sẽ không đau lòng sao? Khịt khịt mũi, nuốt nước mắt trở về trong mắt, cô nói: "Tất cả mọi thứ xảy ra hôm nay chỉ là tái diễn hai năm trước, chúng con đều đã mệt mỏi." Mấy ngày sau hôn lễ cô không khỏi nghĩ, có lẽ hai năm trước cô nên buông tay, ít nhất sẽ không bị tổn thương nặng nề này, tổn thương chính mình, lại tổn thương anh, tin rằng hai năm qua anh chịu giày vò vượt xa cô.

"Như vậy, thì khoan dung với chính mình một chút." Má An ôm cô ngồi xuống, vuốt vuốt tóc lộn xộn của cô, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ: "Mẹ biết con đau lòng, nhưng con còn trẻ, không thể cứ bị đánh ngã như vậy. Người sống cả đời, có một số việc là cần phải trải qua, có lúc chúng ta sẽ hưởng hạnh phúc, đương nhiên cũng có lúc chúng ta sẽ chịu khổ, lúc bị tổn thương luôn cho là không đứng lên nổi nữa, sau khi qua đi quay đầu nhìn lại, cũng đã vượt qua."

An Dĩ Nhựt nhìn màu da xanh xao của mẹ, những ngày qua nhìn bà có vẻ già đi rất nhiều, mũi cay cay, thiếu chút nữa khóc, hít một hơi thật sâu, cô nói: "Có lẽ ông Trời thấy con trải qua hai mươi sáu năm quá thuận lợi, cho nên bây giờ muốn khảo nghiệm con một chút có bao nhiêu kiên cường." Cô không thể dùng tình yêu sưởi ấm lòng của anh, anh cũng không gánh vác được hạnh phúc cuộc đời này của cô, với Tịch Thạc Lương, sau khi qua lại thân thiết vẫn là muốn tách ra, ngoại trừ đối mặt, cô không biết còn có thể làm gì.

Khẽ tựa đầu vào trên vai mẹ, cô nói: "Con sẽ thật nỗ lực thật cố gắng để mình hạnh phúc." Nước mắt đúng là không thể nào cầm được, từ từ trượt ra khỏi mắt. Cô đang an ủi mẹ đồng thời cũng đang khích lệ mình, ngoại trừ người yêu, trên thế giới này còn có người thân, còn có bạn bè đang lo lắng cho mình, tình yêu của cô, cô không thể tùy tiện nói từ bỏ, cô không có tư cách, làm người không thể ích kỷ chỉ sống vì mình.

Một đêm này An Dĩ Nhựt ở trong lòng mẹ ngủ rất say, tựa như lúc nhỏ làm nũng ăn vạ nhất định phải ngủ cùng bố mẹ, cô nghiêng đầu, ôm eo mẹ, rồi cuộc ngủ một giấc an ổn nhất trong một tháng qua. Trong mộng lung duàng như còn mơ thấy một giấc mơ ngọt ngào, trong giấc mơ bố nâng cô trên vai, trêu chọc cô nói: "Tiểu Dĩ Nhựt, con lại nặng nữa, phải đổi thành cô bé mập..." Cô cười khúc khích kêu la: "Ba ba gạt người, tiểu Dĩ Nhựt rõ ràng không có ăn vụn bánh ngọt, làm sao có thể mập?" Tay bố hơi dùng sức xóc cô lên cao chút, sau đó nở nụ cười, tiếng cười sang sảng. Trong lúc ngủ mơ An Dĩ Nhựt nhận thấy một tiếng "Bó" khỏe miệng hơi nâng lên, bật ra nụ cười thỏa mãn.

Sáng sớm, cô bị điện thoại đánh thức, đưa tay lần mò, mẹ đã không có ở bên cạnh, hồi lâu mới nhớ tới tối hôm qua trước khi ngủ bà nói sáng sớm phải đi giúp bố, bảo cô xử lý xong chuyện của mình tối hãy đến bệnh viện. Người hiểu cô nhất chính là mẹ, biết cô muốn tự mình vượt qua ngày này, trong lòng An Dĩ Nhựt không khỏi dâng lên cảm kích và cảm động.

Uể oải dựa vào đầu giường, trên mặt không có chút hào quang nào, giống như là bị hút hết sức sống, chỉ còn lại tràn đầy mệt mỏi, ánh mắt mù mờ nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn đang rơi, giọt giọt tí tách...

Điện thoại bị bỏ quên vang lên không tha, cô không thể không xuống giường nhận, đầu kia truyền đến giọng nói lo lắng của Mẹ Ngư: "Giờ trò quý gì, đi động tắt máy, điện thoại trong nhà cũng không nhận, tớ còn tưởng là cậu chết rồi đây." Cậu mày đem micro ra xa chút, chờ cô ấy im miệng, An Dĩ Nhựt mới nói: "Chết cũng không phải dễ, tớ không có phần dùng khí này." Sống tất nhiên có đau khổ, nhưng không có xem nhẹ cái chết.

"Coi như cậu còn có chút khí phách." Mẹ Ngư thở dài, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, thấp giọng mắng: "Có phải cậu có bệnh hay không? Tâm trạng không tốt cũng không thể không xem thân thể ra gì, cậu cũng không lo lắng Mục Nham cho là cậu tự sát?" Cô tay đỏ máu, về mặt đồ dẫn, thật sự rất khó tin cô không tự sát, nếu như không phải là hiểu rõ cá tính của An Dĩ Nhựt, ngay cả Mẹ Ngư cũng sẽ hiểu lầm cô vì chịu không nổi kích động mà coi thường mạng sống của mình.

Nhớ tới ngày đó Mục Nham chạy tới bệnh viện thì ánh mắt thâm trầm, An Dĩ Nhựt im lặng. Cho rằng cô tự sát? Có lẽ, cũng không có gì không tốt.

"Tớ lảm nhảm rồi." Hồi lâu không nghe thấy giọng nói của cô, Mẹ Ngư ảo não, lúc này không nên nhắc tới bất cứ người đàn ông nào, bất kể là Tịch Thạc Lương, hay là Mục Nham, đều là đề tài mẫn cảm An Dĩ Nhựt không muốn chạm đến, suy nghĩ một chút, cô do dự hỏi: "Cái đó, tớ là muốn nói có cần tớ đưa cậu đi hay không, tớ có xe." Cũng muốn không để lại dấu vết, càng là lạy ông tôi ở bụi này[1], lời vừa ra khỏi miệng, đầu kia điện thoại của cô đã hung hăng khinh bỉ nhìn mình.

[1] Nguyên văn "Thử địa vô ngân": ở đây không có bạc. Trong dân gian có câu truyện: Có anh nọ đi giấu bạc, sợ lộ, sau khi chôn xong, anh ta cầm cái bảng ghi "ở đây không có ba trăm lạng bạc". Hàng xóm là Lý Tử thấy thế bèn đào lên lấy số bạc, sau đó viết vào mặt sau tấm bảng "Lý Tử nhà đối diện không hề ăn trộm"

"Không cần." An Dĩ Nhựt quả quyết từ chối, theo bản năng quay mặt qua, "Một mình tớ có thể." Hôm nay, cô không muốn gặp bất kỳ ai, kể cả Mẹ Ngư thân thiết cũng không có lời nào để nói.

"Tớ chỉ đưa cậu đi, không..." Mẹ Ngư là thật sự lo lắng cô sẽ chịu không nổi, muốn đi cùng cô.

"Thật sự không cần." Biết cô ấy lo lắng cho mình, An Dĩ Nhựt an ủi: "Mẽ Ngư, khó khăn nhất cũng chống nổi, tớ có thể." Cô đã hứa với mẹ sẽ nỗ lực để mình hạnh phúc, vậy thì, từ hôm nay trở đi, kết thúc vốn có nghĩa là bắt đầu, cô muốn tự mình đứng lên.

Lúc xuống đầu, Tịch Thạc Lương đậu xe ở ven đường, cô cố mở to mắt, chần chờ sau đó vẫn là đi về phía của anh. Thấy cô đi tới, anh dập tắt thuốc mở cửa xe cho cô, cô im lặng không nói lên xe, trên đường đi, hai người không có bất kỳ trao đổi gì, bất kể là ngôn ngữ, hay là ánh mắt.

Mất anh nhìn thẳng phía trước lái xe, cô lặng lẽ ngồi ở ghế sau, ánh mắt vô tình chạm đến gò má của anh, sau đó, lại từ từ quay đi.

Vốn chỉ có hai mươi phút lái xe, anh lại kéo gần bốn mươi phút. Cùng một đường, cùng một người, đã là tâm trạng khác nhau. Lúc xe dừng lại, tay Tịch

Thạc Lương nắm chặt tay lái, sau một lâu nói không ra lời, làm như đang giãy giụa. An Dĩ Nhược nhìn bóng lưng cương trực của anh, cô vươn tay nhẹ nhàng đẩy cửa xe ra.

Nhân viên làm việc giương mắt nhìn sự trầm mặc của hai người, cau mày hỏi: "Đều suy nghĩ kỹ chưa?"

Tịch Thạc Lương không nói, An Dĩ Nhược khó khăn gật đầu.

"Vây ký tên đi." Làm như đối với hiện tượng kết hôn lại ly hôn chớp nhoáng thế này coi như không thấy gì, nhân viên làm việc đưa ra hai văn bản màu xanh.

Ánh mắt khóa chặt ở trên hai văn bản màu xanh ấy, tim An Dĩ Nhược bỗng dưng sít chặt, nỗi đau lại trào lên lần nữa. Trước đó không lâu bọn họ vừa mới tràn đầy khát khao đi tới nơi này nhận giấy hôn thú, thì cách không tới một tháng, bọn họ tới nơi này lần nữa, lại là đến ly hôn.

Sao lại trở thành như vậy?

Cố tình quay mặt đi, ngẩng đầu lên Tịch Thạc Lương vẫn nhìn thấy trong mắt cô lấp lánh nước mắt, anh khẩn thiết muốn bù đắp cái gì đó, nắm lấy tay cô, anh nói: "Dĩ Nhược, chúng ta..." Hơi ngừng một chút, giống như là tổ chức câu nói ở trong lòng, nhưng cuối cùng không có đoạn sau.

Hối hận ư, có lẽ đúng vậy. Khi ý thức được lần này quả thật là sắp mất đi cô, đột nhiên anh có chút không chấp được. Anh nghĩ nhất định là anh điên rồi, bằng không sao có thể chạy trốn chết ở ngay ngày cưới hôm đó chứ. Song, anh làm thế nào mở miệng giữ lại? Anh giãy giụa, anh do dự, anh đau khổ... Anh đã tìm không được lời mở miệng.

Luyến tiếc từ bỏ một cơ hội sống cuối cùng, có được vẫn là đáp án giống vậy, đau lòng đến tột đỉnh, An Dĩ Nhược quay đầu nhìn vào mắt anh, từng chữ từng chữ khó khăn nói: "Chúng ta đã nói rồi." Bọn họ đã nói, hôm nay đến làm thủ tục ly hôn. Tất cả tình yêu, đều bị đập nát ở câu nói anh đã nói ra "Đến đây chấm dứt", cô không quên được nỗi đau đón tuyệt vọng lúc cô tự mình trở lại khách sạn đối mặt với khách khứa và bạn bè ngồi đầy ở đó, cô càng không quên được cảnh lúc bố bị tức đến phạm vào bệnh tim, đến bây giờ còn chưa có xuất viện. Cô không trách anh, cô tin rằng anh yêu cô, anh đã từng nỗ lực, nhưng cuối cùng không thể chiến thắng chính mình. Song, thực ra thì cô rất khó để thực sự tha thứ cho anh, giữa bọn họ, đã không thể quay lại, mặc dù sẽ đau, cô cũng phải đi tiếp.

Rốt cuộc vẫn là đi tới bước này, anh thất vọng hạ vai, suy sụp nói tay, đáy mắt tràn ra tia huyền ảo và đau thương, thật lâu sau đó, nguyệt ngọc ký xuống tên của mình, kết thúc tình cảm sáu năm.

Bút từ trong tay trượt xuống đất "Cạch" một tiếng giòn vang, âm thanh giống như tiếng lòng ai đó gãy lìa, rõ ràng như vậy, rõ ràng như vậy.

Từ gặp nhau, thô lộ, tình yêu cuồng nhiệt, lạnh nhạt, kết hôn, bọn họ trải qua rất nhiều cảm xúc, cuối cùng, vẫn là trở mặt nhìn tình yêu rơi ra khỏi vòng tay, mà còn không thể quay trở lại. Hạnh phúc, cách gần kề bọn họ có lẽ chỉ là một bước ngắn. Thời điểm quan trọng nhất, anh, chùn bước, vì vậy, có kết cục như hôm nay.

Ngoài cửa sổ trời vẫn còn đổ mưa, lúc đi ra khỏi cục dân chính, thậm chí An Dĩ Nhược không có che ô đã rời đi, ở nháy mắt cô xoay người anh không thể nhìn thấy, nước mắt đã rơi như mưa, có lẽ ở một khắc cuối cùng, cô cũng đang đợi anh mở miệng giữ lại, nhưng, anh lại không thể nói ra một câu nói hoàn chỉnh.

Đứng ở trong mưa bụi, Tịch Thạc Lương lẳng lặng nhìn cô chậm chậm lại vô cùng kiên định đi ra khỏi tầm mắt anh, khi bóng dáng của cô dần dần nhạt đi, âm thanh nhỏ vụn nói một tiếng "Thật xin lỗi", sau đó, ngửa đầu nhắm mắt lại, mặc cho giọt mưa tạt vào má, dĩ nhiên đã không phân rõ được trên mặt rốt cuộc là nước mưa, hay là nước mắt.

Đã từng cho rằng bọn họ sẽ cùng vượt qua bể dâu nhân gian, nhưng ai có thể đoán trước được kết cục như vậy, hóa ra, cho rằng cũng có thể là sai, từ nay về sau, bọn họ, mỗi người một ngã.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ý nghĩa hoa linh lan

Thế giới rất không dễ dàng yên ả lại bắt đầu ồn ào hỗn loạn, cũng bởi vì có ký giả chụp được An Dĩ Nhược và Tịch Thạc Lương cùng từ cục dân chính đi ra, cộng với suy đoán chủ về không xuất hiện trong hôn lễ, tin tức hai người ly hôn cuối cùng được chứng thực là đúng. Truyền thông nói chuyện không đầu đưa tin tràn đầy trời đất đổ xô tới, tốc độ cực nhanh khiến mọi người kinh ngạc. Trên báo chiều ngôn từ sắc bén chỉ trích Tịch Thạc Lương sau khi được bố vợ thị trường đề bạt trở mặt vong ân phụ nghĩa, bên phía thời trang thì giữ thái độ phản đối, bóng gió ám chỉ nói An Dĩ Nhược vứt bỏ tình cảm sáu năm nhào vào lòng người tình mới hoạn nạn có nhau - Mục Nham đến mức chủ về hủy hôn. Tóm lại, lời đồn đãi cực kỳ vô căn cứ muốn ngăn cũng ngăn không được, hận không thể ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Buổi trình diễn thời trang quý mới của Hoàng Thái bị buộc hủy bỏ, thời gian mấy ngày gần gũi Tịch Thạc Lương bị mất mấy gánh đơn đặt hàng lớn, phía ngân hàng cho vay lại không hiểu sao xảy ra vấn đề, công ty nhất thời lâm vào khủng hoảng tài chính. Không có dư thừa tinh lực để đối phó với lời

đồn đãi, Tịch Thạc Lương đội áp lực bắt đầu chạy cả hai nơi ngân hàng và công ty, nhưng nửa tháng kế tiếp cũng không mấy khả quan.

Lại nói về An Dĩ Nhựt bên này, lúc vết thương trong lòng đang máu tươi đầm đìa, còn phải ứng phó với phóng viên quấy rầy canh giữ ở cửa nhà và bệnh viện, chỉ cần cô vừa lộ mặt, đèn flash liền bắt đầu lóe không dứt, bọn họ mỗi người một dáng vẻ khác nhau, nói rất nhanh, đưa ra vấn đề lại càng tráo trở đến khiến người ta không chịu nổi, hoàn toàn không để cho cô nói chen vào và phản bác, chỉ biết là không ngừng đặt câu hỏi.

Lần đầu tiên An Dĩ Nhựt trải qua tình hình như vậy, lúc đầu cô cũng không để ý tới, cho rằng thời gian lâu dài chuyện tự nhiên sẽ phai nhạt, mãi đến ngày ông An xuất viện hôm đó lại lần nữa bị phóng viên vây ở đại sảnh lầu một, cô bị quấy nhiễu đến tưởng chừng muốn nổ tung, cuối cùng làm một cái tổng kết mang tính đáp lại đối với bản tin về cô và Tịch Thạc Lương trong gần hai tháng qua.

Một mối xoa xoa thái dương, An Dĩ Nhựt bình tĩnh nói: "Xin các vị dành cho người khác tôn trọng cơ bản nhất, ở dưới tình huống chưa có làm rõ tình hình đừng suy đoán bừa. Tịch Thạc Lương tiền sinh cũng chưa từng nhận chút ân huệ nào của nhà họ An, hai năm nay anh ấy tự mình ra sức sáng lập nên Hoảng Thái, dựa vào năng lực chứ không có ai đứng sau lưng giúp đỡ, cho nên cũng không có chuyện vong ân phụ nghĩa." Người phụ nữ mảnh mai đứng ở giữa đám phóng viên, ánh mắt lần lượt lướt qua mọi người, âm thanh mờ ảo và mờ mịt, "Về chuyện tan vỡ tình cảm sáu năm giữa tôi và Tịch tiên sinh, nói đến cùng chỉ là việc riêng giữa chúng tôi, ai thị ai phi, ai đúng ai sai, không phải những người ngoài cuộc như các vị đây có thể kết luận. Tôi hy vọng các vị đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi nữa, cũng đừng kéo người nhà và bạn bè của chúng tôi vào cuộc." Ngừng một chút, cô thở dài trong lòng, cuối cùng nói: "Có lẽ tình cảm cũng dễ vỡ như thủy tinh, không có ai có thể cam đoan người đã từng yêu nhau nhất định có thể cùng đối phương đi đến già, ở trong tình yêu, chúng tôi cũng chỉ là người bình thường." Gặp gỡ yêu nhau cũng khó bảo đảm sẽ không chia tay, bị chú ý như vậy, đơn giản là vì thân phận của cô.

Lời vừa ra khỏi miệng, không hiểu sao An Dĩ Nhựt lại có loại cảm giác như trút được gánh nặng. Vốn tưởng rằng là chuyện của hai người, kết quả lại liên lụy đến hai gia đình, ngay cả chia tay cũng khiến cho cả thành phố đều biết, không chỉ có cuộc sống yên bình bị quấy rầy, ngay cả sự nghiệp của anh cũng bị ảnh hưởng đến. Cô giật mình bừng tỉnh, rốt cuộc hiểu được thân phận của mình làm cho Tịch Thạc Lương biết bao nhiêu áp lực.

An Dĩ Nhựt đương nhiên không tin là vài ba câu của cô bình ổn được chuyện này, nhưng khi ký giả không còn vây chặn cô nữa, trong lòng cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, không có lại đi truy cứu cái khác. Mãi đến rất lâu rất lâu sau đó, khi cô có thể mây trời nước chảy nói đến chuyện này, cô mới hỏi người nọ dùng cách gì giải quyết chuyện này lặng yên không một tiếng động, ánh mắt người đàn ông vẫn dừng ở trên tờ báo xe hơi, nhún mày nói: "Hỏi nhiều như vậy để làm gì, lo chăm tốt việc của em đi." Giọng nói bá đạo đến không cho cô nói thêm một câu nào nữa.

An Dĩ Nhựt bắt mắt liếc xéo anh một cái, ngẫm nghĩ một chút cuối cùng mới nhớ lại, khoảng thời gian đó báo chí tạp san không ngừng đưa tin một ít chuyện về quân bộ, nếu như cô nhớ không lầm, còn có một bản tin thiên về Mục Thịnh. Tư liệu hiếm có như vậy, nếu như không phải có người nào đó cố ý chen vào, làm sao lại rơi vào trong tay truyền thông. Trong lòng tràn đầy cảm động, An Dĩ Nhựt nghẹn ngào nói một tiếng "Cám ơn!" Vậy mà, người nọ chỉ cong môi cười một tiếng, cung chiêu vuốt vuốt tóc của cô.

Những ngày kế tiếp yên ả ngoài dự đoán của mọi người, sau khi ông An bình phục làm việc như thường, trên mặt má An dần dần có nụ cười, mà cô, sau khi chia tay với Tịch Thạc Lương đương nhiên sẽ không quay về công ty của anh đi làm nữa, sau khi nghỉ ngơi một khoảng thời gian thì nhận được thư mời trúng tuyển của một công ty thời trang có thực lực hùng hậu, dùng thân phận nhà thiết kế chính chính thức đi làm và trở thành một thành viên của công ty đó.

Không còn sóng gió gì, cũng không có bất kỳ gợn sóng gì, cuộc sống dường như lại trở về quỹ đạo vốn có, nhưng vết thương chôn ở đáy lòng, vẫn thường có cảm giác đau âm ỉ, An Dĩ Nhựt cố gắng dùng công việc bận rộn để mình không có hơi sức suy nghĩ nhiều cái khác, nhưng, sống ở cùng một thành phố, muốn nhắm mắt, bịt tai không biết được tin tức lẫn nhau, độ khó quả thực rất cao. Thịnh thoảng theo ông chủ tham dự các hoạt động, không thể tránh khỏi phải chạm mặt với Tịch Thạc Lương, lúc đầu cô vẫn bị kích động và nước mắt tràn mi, chỉ có thể vội vàng gạt đầu rồi lướt qua anh, sau đó tâm tình sa sút mấy ngày, khi cuối cùng có thể thân nhiên chút ít chào hỏi với anh, đã là lúc cuối mùa thu.

Lúc mở mắt ra, ngoài cửa sổ còn chưa sáng choang, sương mù bao phủ thành phố lộ ra bầu không khí êm dịu và tĩnh lặng, gió mát hơi phất qua chậu hoa linh lan phía trước cửa sổ, cánh hoa khẽ run run rơi xuống một giọt sương trong suốt, bên trong phòng tràn ngập mùi hương nhàn nhạt. An Dĩ Nhựt đứng ở phía trước cửa sổ nhìn ra ngoài, đầu ngón tay chạm nhẹ vào hoa linh lan màu trắng, nở nụ cười dịu dàng.

Hoa là tuần trước Mễ Ngự đưa tới, nói là trong phòng đặt chậu cây có thể làm tâm tình người ta vui vẻ, cô ấy là hạng người gì An Dĩ Nhựt làm sao không biết, trong con giận quăng cho Tịch Thạc Lương cái tát, dưới tình thế cấp bách thường cho cô một cái tát mạnh mới là Mễ Ngự, lại tí mị tặng hoa, quyết không phải là chuyện mà cô ấy có thể làm được.

Trong lúc vô tình đi ngang qua tiệm bán hoa, cô hiếu kỳ đi đến hỏi ý nghĩa hoa linh lan, ông chủ rất nhiệt tình nói: "Cây hoa linh lan là vĩnh viễn không chia cắt được, mỗi một đôi linh lan đều không thể tách ra."

Hóa ra anh nói với cô: vĩnh viễn không xa rời nhau...

Đêm hôm đó An Dĩ Nhựt mất ngủ, cô cố gắng không để ý tới người kia từ một góc nào đấy trong lòng đột nhiên nhảy ra, hóa ra, ký ức về anh lấp đầy tâm trí cô.

Hôn lễ hôm đó khi bỏ thoát khỏi nguy hiểm, Mễ Ngự do dự sau đó chần chừ nói: "Mục Nham đến đây. Anh ta xông lên đánh một trận với Tịch Thạc Lương." Thấy cô tim đập mạnh và loạn nhịp, Mễ Ngự bắt mắt làm bầm: "Cũng không biết có phải tức điên lên hay không, thân là cảnh sát trái lại bị Tịch Thạc Lương đánh cho mặt mũi bầm dập, bản lĩnh cũng không ra gì." Sau đó ngưỡng mặt lên hỏi cô: "Cậu xác định người cứu cậu ra khỏi hang sói là anh ta?" Về mặt tràn đầy nghi ngờ, tựa hồ cực kỳ hoài nghi bản lĩnh của Mục Nham.

Cô thông thả lấy lại bình tĩnh, vừa định hỏi anh đã tới khi nào, Đàm Từ Việt đã chen vào nói trước: "Cô gái, em biết cái gì. Dựa vào bản lĩnh của Đại Mộc Tịch Thạc Lương muốn tiếp cận người của cậu ấy cũng khó, một đám kia là cậu ấy cam tâm tình nguyện bị." Sau khi chuyện xảy ra, là Đàm Từ

Việt gọi điện thoại cho Mục Nham, nói cho anh ta biết chủ rở không có tới, An Dĩ Nhược tuyên bố hủy bỏ hôn lễ, ông An phạm vào bệnh tim ngay tại chỗ được đưa đến bệnh viện, mà lý do Tịch Thạc Lương hủy hôn là anh biết được từ miệng của Mễ Ngư sau đó cũng nói cho Mục Nham biết, nếu không thì người đàn ông xưa nay bình tĩnh sẽ không mất khống chế đến nước này.

"Nói cái khi, anh ta có bị bệnh không." Mễ Ngư nhất thời nổi giận, không tự giác nói tục, dựng thẳng lông mày mắg: "Trừ phi là bệnh thần kinh, bằng không ai tự nguyện bị đánh?" Lúc đó cô không có mặt, cho nên không biết lúc Mục Nham bị một đám kia của Tịch Thạc Lương thì đã nói qua cái gì, chỉ nhìn thấy trên mặt Mục Nham có một cục bầm tím mới nhìn không được hỏi anh làm sao vậy, người nọ cau mày nói một câu: "Không có gì" xoay người rời đi, lòng Mễ Ngư hiểu kỳ nặng, chạy tới hỏi thăm y tá tình hình, thế mới biết là chuyện gì xảy ra.

"Em yêu, nhỏ giọng dùm một chút, đây là bệnh viện." Về mặt Đàm Từ Việt bất đắc dĩ, đối với càn quấy của Mễ Ngư không có biện pháp, vuốt vuốt tóc của cô, ôm cô đi về phía cửa cầu thang.

An Dĩ Nhược lảng mắg nghe thấy anh ta nói: "Đại Mộc là hận mình liên lụy tới bạn của em hại cô ấy bị tổn thương mà tự trách, mới tránh cũng không tránh đã trúng một cái hung bạo kia. Thay vì nói là bị người ta đánh, còn không bằng nói là chính cậu ấy thương cho mình một đám..." Giọng của Đàm Từ Việt dần dần nhạt đi, lời nói của anh lại cắm vào trong lòng cô, đâm vào cô rất đau rất đau, đến nỗi rơi nước mắt.

Sau khoảng thời gian hỗn loạn không chịu nổi này, mỗi khi cô ra khỏi nhà, xe cảnh sát của Đại Lực đều đứng ở bên ngoài chung cư, chính là nhân viên cảnh sát đã cùng với cấp dưới của mình ngăn cản ký giả quấy rầy cô, sau đó cười nói: "An tiểu thư, tôi đến đưa cô đi bệnh viện."

Cô nói cảm ơn sau đó kiên quyết từ chối, để cho lái xe trong nhà chờ đi, nhưng ở cửa bệnh viện lại lần nữa bị ký giả bao vây, Đại Lực đuổi theo tới, kéo cô ra khỏi đám người, có chút không được tự nhiên giải thích: "An tiểu thư, thù lĩnh của chúng tôi cũng không hy vọng cô bị quấy rầy. Chuyện bài báo chúng tôi cũng biết, lúc này anh ấy không nên ra mặt, cô hẳn là biết anh ấy không phải sợ bị cuốn vào, mà là vì anh ấy không muốn cô bị trên tuyết thêm sương[1]." Nghĩ đến vẻ mặt âm trầm của người nào đó, Đại Lực nhủ chặt mày hơn, nên nói không nên nói đều nói hết, "Cho dù chỉ là bạn bè bình thường, cô cũng đừng từ chối ý tốt của anh ấy."

[1] Trên tuyết thêm sương: Liên tiếp gặp tai nạn, đã rét vì tuyết lại giá vì sương (ví với hết khổ này đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề).

An Dĩ Nhược làm sao không biết từ xảy ra chuyện tới nay từ đầu tới cuối anh không có lộ diện là bảo vệ cô, vì thế im lặng.

Điện thoại đột nhiên vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng, An Dĩ Nhược dời mắt khỏi chậu hoa linh lan, nhìn thấy cái tên vừa quen thuộc lại vừa có chút xa lạ trên di động kia, đột nhiên có chút căng thẳng, nếu như cô nhớ không lầm, kể từ sau hôn lễ, bọn họ chưa từng liên lạc, ngoại trừ tối hôm qua gọi một cú điện thoại đối thoại chỉ có hai câu. Do dự một chút, cô ấn xuống nút kết nối.

"Có phải đánh thức em rồi không? Bởi vì một lát phải làm nhiệm vụ không tiện gọi điện thoại, cho nên..." Giọng nói trầm thấp lộ ra áy náy, Mục Nham mở miệng giải thích.

"Không có, tôi đã tỉnh rồi." Làm như bị thân nhiên của anh lấy nhiễm, An Dĩ Nhược định thần, giọng nói nghe ra rất là tự nhiên.

"Nhiệm vụ của nhĩ đội bây giờ còn chưa có kết thúc, xe của em đoán chừng đến buổi chiều mới có thể lấy về, em xem thử xem khi nào thì tiện gặp nhau, tôi cho người chạy qua?"

Đêm qua đã xảy ra chút tình huống đột phát, tăng ca xong lái xe về nhà ở nửa đường An Dĩ Nhược bị cảnh sát đột nhiên xuất hiện ngăn lại, người nọ đưa ra giấy tờ chứng nhận thoáng qua ở trước mắt cô, giọng điệu lo lắng nói: "Tiểu thư, chào cô. Tôi là Trương Hằng nhĩ đội của đội chống ma túy, hiện tại cần trưng dụng xe của cô, ngày mai xin mang theo giấy phép lái xe đến đội chống ma túy lấy về." Một chiếc xe đậu ven đường, xem ra là hỏng rồi.

An Dĩ Nhược đột nhiên đạp thắng xe, có chút hoảng hồn chưa bình tĩnh, ổn định tinh thần, lấy điện thoại gọi đi một cú điện thoại, điện thoại vừa kết nối, cô hỏi: "Trương Hằng là người trong đội của các anh sao?"

Người đàn ông ở đầu kia điện thoại rõ ràng giật mình, chau mày lại trầm giọng nói: "Đúng là có một nhân viên cảnh sát tên Trương Hằng. Làm sao vậy?"

"Có là được." Không đợi anh nói chuyện, cô đã cúp điện thoại, sau đó để lại chìa khóa xe, đi bộ về nhà.

Tầm mắt lại lần nữa quay lại trên chậu hoa linh lan ấy, giống như là nghe được anh dịu dàng nói ở bên tai: "Vĩnh viễn không xa rời nhau" An Dĩ Nhược dẫu môi, thật lâu mới lẩm bầm nói: "Không cần, hết giờ làm thì tôi qua lấy." Không hiểu sao, cô sợ thấy anh.

"Vây cũng được, đến lúc đó trực tiếp tìm Đại Lực lấy chìa khóa." Mục Nham cũng không có miễn cưỡng, giống như là nhìn thấu tâm tư của cô.

Cô ừ một tiếng, sau đó im lặng, giống như là không còn lời có thể nói với anh, mà anh cũng ản ý không có nói chuyện. Hai người nghe được tiếng hít thở nhẹ nhẹ trong điện thoại của đôi phương, đều có loại cảm giác dường như đã cách mấy đời.

"Gần đây khỏe không." Ngay tại lúc An Dĩ Nhược muốn gác máy, Mục Nham rút cuộc mở miệng, giọng nói không tự giác thả mềm mẩy phần, sau đó nghe thấy cô nhẹ nhàng nói "Rất khỏe, chỉ là công việc hơi bận."

"Tôi biết." Anh không đầu không đuôi đáp lại một câu, dường như ý thức được bất thường, lại giải thích nói: "Nghe Từ Việt nói gần đây Mễ Ngư bận chụp ảnh tuyên truyền, em đang giúp đỡ." Cũng không chờ cô trả lời, anh lại dặn dò: "Chú ý nghỉ ngơi, đừng quá mệt mỏi." Lúc dứt lời, trong điện thoại đã truyền đến tiếng bip.

An Dĩ Nhược cau mày nhìn di động, nói thầm một câu: "Người này." Sau đó khước miệng hơi giương lên.

Bận cả một ngày, lúc rời khỏi công ty đã là bảy giờ tối, An Dĩ Nhựt đón taxi đi thẳng đến đội chống ma túy. Đến nơi, cô đứng ở bên ngoài đấu tranh tư tưởng hồi lâu, giống như là có lũ lụt thủ đứ chờ cô vậy, từ đầu đến cuối không có dừng khi đi vào, mãi đến đột nhiên nhớ tới sáng sớm Mục Nham đã nói qua là bảo cô trực tiếp tìm Đại Lực lấy chìa khóa, mà trước đó Đại Lực lại tự mình gọi điện thoại tới nói sẽ chờ cô, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cất bước đi vào đại sảnh, cô hỏi: "Xin hỏi, đội trưởng Cổ ở đâu?" Mục Nham thăng chức thành đại đội trưởng, Cổ Lệ được anh đề cử làm đội trưởng, việc này cô nghe nói từ miệng của Mễ Ngư, người trước đó tự nhiên phải đổi lại cách xưng hô.

Nhân viên cảnh sát ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười nói: "Là An tiểu thư phải không? Đội trưởng của chúng tôi vừa mới đi ra ngoài, trước khi đi nói cô sẽ đến lấy xe."

Cô lịch sự mỉm cười, đang định lấy giấy phép lái xe ra, lại nghe nhân viên cảnh sát nói: "Chìa khóa ở phòng làm việc đại đội trưởng của chúng tôi, anh ấy còn chưa đi, cô trực tiếp đi lên lấy đi. Phòng làm việc của anh ấy ở lầu ba."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhọc lòng

Rất nhiều khi, tình yêu là một vết thương. Vết thương chôn sâu dưới đáy lòng, mặc dù theo thời gian trôi qua không còn chảy máu nữa, khi chạm vào vẫn sẽ đau. Đối với An Dĩ Nhựt mà nói, Tịch Thạc Lương là vết thương đó, Mục Nham làm sao không phải. Đoạn ký ức hỗn độn và đau khổ ấy, tên hai người luân phiên xuất hiện, từng dao từng dao từng xẻo qua trái tim cô.

Ở đêm trước khi cô kết hôn Mục Nham nói: "An Dĩ Nhựt, em phải thật tốt."

Ở ngày cưới hôm đó Tịch Thạc Lương nói: "An Dĩ Nhựt, đến đây chấm dứt đi."

Người này, người kia, một trước một sau buông tay. Có lẽ là kể từ đó, lòng của cô, bay phất phơ đến không có chỗ dừng lại.

Ánh đèn vàng trong đại sảnh chiếu vào trong mắt An Dĩ Nhựt, khiến trái tim ngủ say của cô đột nhiên hồi phục, lúc này mới phát hiện: vết thương không thể bị thời gian làm phai mờ, vẫn như xưa. Có tình giấu kín tâm sự, từ khi bước vào nơi này thì đã được lặng lẽ đánh thức, suy cho cùng cô vẫn không đủ dũng khí, nghĩ đến sắp gặp anh, nhưng so với ngẫu nhiên gặp Tịch Thạc Lương càng khiến cô luống cuống hơn.

Nhân viên cảnh sát thấy An Dĩ Nhựt ngớ ra ở đó hồi lâu cũng không nhúc nhích, cho rằng cô không biết phòng làm việc của Mục Nham ở đâu, khéo hiểu lòng người hỏi: "Cần tôi dẫn cô đi không, An tiểu thư?"

Cô ngẩng đầu, do dự một chút, nói: "Có thể phiền anh hay không..."

"Em đã đến rồi." Âm thanh thuần phác truyền đến, không quay người cũng biết là ai, An Dĩ Nhựt nghe anh mây trôi nước chảy nói: "Sao tan việc muộn vậy, cũng đã chờ em khá lâu." Giọng nói thân nhiên, không có mang theo cảm giác cân trọng. Anh không muốn khiến cô căng thẳng, lại càng không muốn gặp mặt thì lúng túng, chỉ có làm ra vẻ thoải mái, giống như là bạn bè.

"Đại đội trưởng." Nhân viên cảnh sát nghiêm túc chào Mục Nham, thấy anh gật đầu, lại vui đầu tiếp tục loay hoay máy tính.

"Đã lâu không gặp." Mấp máy môi, An Dĩ Nhựt xoay người mỉm cười, nụ cười nhẹ. Cô cho rằng cô che giấu cảm xúc rất tốt, thực không biết một câu nói lơ đãng như vậy cũng đã để lộ tất cả tâm tư của cô, đối mặt với anh, cô có chút căng thẳng, có lẽ, còn có chút sợ, về phần đang sợ cái gì, có lẽ ngay cả chính cô cũng nói không rõ.

Mục Nham vừa cảm áo khoác mặc vào, vừa bước nhanh xuống, đứng lại ở trước mặt của cô, nghiêng đầu xoa xoa thái dương, anh nói: "Lâu rồi không gặp. Thế nào, đang giảm cân?" Đáy mắt tràn qua dịu dàng, ánh mắt sáng quắc dừng ở trên mặt cô. Có chút tâm ý, dường như không cần thiết phải che giấu nữa, cũng có lẽ thật sự quá mãnh liệt, vốn không che giấu được.

"Hả?" Tim An Dĩ Nhựt đập mạnh và loạn nhịp, thấy anh mỉm môi cười, mới hiểu được anh đang nói cô gầy, hơi cúi đầu, cô nói: "Đúng vậy, giảm cân thành công." Trải qua mọi thứ trước đó, cô là thật sự không thể quay lại được, cho dù Mục Nham đã rất tự nhiên, An Dĩ Nhựt vẫn cảm thấy có áp lực, nhất là lúc anh nhìn mình chăm chăm.

Đem không tự nhiên của cô thu vào trong mắt, Mục Nham nhún mày, vẻ mặt nghiêm túc dặn dò: "Bây giờ em gầy vô cùng, sức đề kháng của cơ thể sẽ giảm xuống, nếu như có thời gian thì tham gia hoạt động ngoài trời nhiều chút."

Chuyện cũ thăm thiết đan xen hiện thực, dây dưa dính dấp lẫn nhau, dĩ nhiên làm cho thể xác và tinh thần cô mệt mỏi, cho dù ăn uống bình thường, vẫn ngày càng gầy gò.

Ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt An Dĩ Nhựt bi thương sâu sắc, cô nói: "Tôi tới lấy chìa khóa, phiền anh, đội trưởng Mục."

Cô gọi anh là đội trưởng Mục? Đây là lần đầu tiên cô xưng hô với anh như vậy. Trước kia cô đều là gọi thẳng tên của anh, âm thanh nhẹ nhàng, Mục Nham nghe vào trong tai có một loại cảm giác rất hoàn chỉnh và hợp nhất. Nhưng, vào giờ phút này, thậm chí anh chưa kịp thấy rõ đáy mắt phức tạp và biểu cảm trên mặt của cô, cô đã cố dùng nụ cười lịch sự giấu đi hết thảy.

Mục Nham kinh ngạc, cảm thấy cô là đang dùng xưng hô này nói cho anh biết, giữa bọn họ, cái gì cũng không có, trước đây không có, sau này lại càng không có, cô, không muốn đi vào thế giới của anh.

"Em gọi tôi cái gì?" Anh nhìn cô, cho dù khuôn mặt khó che giấu vẻ mệt mỏi, vẻ mặt của cô vẫn tươi sáng như trước, nếu như, nếu như ánh mắt không xa cách thì anh sẽ cảm thấy giờ phút này mặt đối mặt rất hạnh phúc.

Anh nguyện ý chờ, chờ cô đi ra khỏi khối mù, nhưng anh lại đợi không được, sợ chờ đợi thêm nữa cô sẽ thực sự đi xa rồi. Anh đã buông tay một lần, anh không cho phép lại có lần thứ hai, cho nên ở lúc chịu một đám kia của Tịch Thạc Lương, anh không coi ai ra gì cất giọng nói: "Một đám này xem như trừng phạt lúc trước tôi buông tay. Tịch Thạc Lương, anh nhớ kỹ, từ giờ trở đi, An Dĩ Nhựt, tôi quyết sẽ không buông tay nữa." Có lẽ anh không có tư cách nói ra lời nói như vậy, nhưng, tự nhiên mà vậy, bất kể hậu quả, anh đã nói như vậy, sau đó cũng không có cảm thấy không ổn.

An Dĩ Nhựt đưa mắt nhìn Mục Nham, trong giọng nói của anh mơ hồ tức giận khiến hốc mắt cô đột nhiên nóng lên, cũng không dám liếc anh thêm một cái nào nữa, có chút chật vật mà vờn tay, cô nhỏ giọng yêu cầu: "Đưa chìa khóa cho tôi." Bộ dáng không được tự nhiên giống như một đứa trẻ ăn vạ, muốn lấy về món đồ chơi đã mất.

Mục Nham mím môi liếc nhìn cô một cái, ánh mắt từ từ dịu dàng, thờ dãi trong lòng. Anh đây là đang làm gì? Thật vất vả chờ cô đến lại muốn ép cô đi sao? Biết rõ hôm nay cô tới để lấy chìa khóa, cả ngày anh đều đứng ngồi không yên, trước khi tan việc Đại Lực gõ mở cửa phòng của anh, cười đến mức như tên trộm: "Thủ lĩnh, em có việc đi trước."

Mục Nham đang xem vụ án, nhưng hình như nhìn không vô được nữa chữ, anh ho nhẹ một tiếng ra vẻ nghiêm túc nói: "Hết việc thì đi, không cần báo cáo." Tiểu tử thời này, so với con giun trong bụng anh còn hiểu anh hơn, xem ra ngày thường quá mềm mỏng với cậu ta, không chỉ có cùng đám tiểu tử của nhị đội thông đồng tính kể ở sau lưng anh, còn dám cả gan mà lướt đến trước mặt anh, nhưng, hình như một chút anh cũng không có tức giận.

Đối mặt với thờ ơ của anh, Đại Lực không sợ chết nói: "Em gọi điện thoại cho An tiểu thư, tối nay cô ấy sẽ đến lấy chìa khóa." Sau đó không đợi anh nói chuyện, đi tới đặt chiếc chìa khóa ở trên bàn làm việc, "Anh chờ đi, thủ lĩnh."

Anh ừ một tiếng, khi cánh cửa được đóng lại, khóe môi hơi giương lên. Ở lúc chờ cô xuống xe taxi, anh đã ở phía trước cửa sổ nhìn thấy cô, đương nhiên càng không có bỏ qua cảnh cô đứng ở bên ngoài đấu tranh. Anh nhìn cô, lại cúi đầu nhìn đồng hồ, ước chừng hai mươi phút, cô lại đứng ở bên ngoài hai mươi phút. Ngay tại lúc anh cho rằng cô sẽ xoay người rời đi, ngay tại lúc anh chuẩn bị lao xuống lầu, cô rút cuộc đi vào. Lúc nghe nói chìa khóa ở chỗ của anh, cô đột nhiên sợ bước. Anh hiểu, cũng biết, có lẽ đi tới một bước này đã là không dễ dàng, anh không nên cưỡng cầu quá nhiều nữa, vì thế, anh chủ động đi xuống lầu, nói chuyện với cô giống như là bạn bè vậy, dù rằng không muốn khiến cô cảm thấy lúng túng, nhưng, hiệu quả rõ ràng không được tốt như mong đợi.

"Tối rồi, tôi tiễn em." Không trung cầu ý kiến của cô, Mục Nham quay đầu nói với nhân viên cảnh sát đứng ở đại sảnh không dám hít thở: "Lúc trực ban đi lót dạ, có việc lập tức liên lạc với thủ lĩnh của các cậu."

"Đã biết. Đại đội trưởng yên tâm." Nhân viên cảnh sát ló đầu ra khỏi máy tính, nở nụ cười với Mục Nham và An Dĩ Nhựt lại rút trở về.

Anh đi thẳng ra ngoài, An Dĩ Nhựt đành phải đi theo ở phía sau, do dự một chút, cô cố chấp nói: "Không cần phiền anh, tự tôi lái về là được."

"Nhất định phải khách sáo với tôi như vậy sao?" Anh không ngại chờ đợi thêm một thời gian nữa, nhưng không có nghĩa là anh muốn tiếp tục tăng hình. Cô gái này, ngoan cố hơn anh tưởng tượng. Mục Nham nghĩ thầm, nếu như cô dám nói một câu nói không xuôi tai nữa, anh tuyệt đối sẽ dùng cách không bình thường khiến cô ngậm miệng.

Thấy anh nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, cả người lộ ra mùi nguy hiểm, An Dĩ Nhựt há miệng, không có phát ra âm thanh. Bầu trời tối đen mênh mông bát ngát, trong lòng có ngọn lửa nóng bỏng đang nhảy nhót, cô mệt mỏi và hoảng hốt.

"Đi thôi, lại đứng tiếp nữa em sắp đông cứng rồi." Đêm cuối thu rất lạnh, Mục Nham thấy cô ăn mặc cũng không nhiều, cời áo khoác xuống choàng ở trên người cô, vờn tay rồi đột nhiên thu lại, anh ngăn lại xúc động muốn đi nắm tay cô, đi nhanh về phía bãi đỗ xe. Anh không muốn làm cô sợ, cô là một người phụ nữ rất miễn cảm.

Áo khoác ngoài màu sẫm mang theo mùi nam tính đặc hữu của anh, đã lâu rồi nhưng cũng không xa lạ, An Dĩ Nhựt vô thức hít sâu, chậm rãi đi theo phía sau anh. Nếu như lúc này Mục Nham quay đầu lại, lập tức sẽ trông thấy vẻ yếu đuối và quyến luyến lộ rõ trên mặt của An Dĩ Nhựt.

Ở sâu trong nội tâm, cô khát vọng ấm áp của anh, chỉ là, trái tim này, chung quy là bị thương quá sâu. Đối với tình yêu, cô là thật sự sợ. Thậm chí cô bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc có cái gọi là vĩnh viễn sánh cùng trời đất và vĩnh hằng bất biến hay không.

Mục Nham muốn trực tiếp chở cô đi ăn, dù sao người ngang ngược và bướng bỉnh ở trên xe cũng chỉ có anh, nhưng xe vừa khởi động, di động của cô đã vang lên, nghe ra là má An thúc giục cô về nhà ăn cơm, anh vô thức nhún mày, chậm rãi đánh tay lái, cuối cùng xe vẫn là chạy về phía nhà của cô.

Người kiên cường hơn nữa cũng sẽ yếu đuối ở lúc đêm khuya yên tĩnh, hơn nữa sẽ theo thói quen phát tác trở lại. Dùng cơm tối với bố mẹ xong, An Dĩ Nhựt trở về phòng, tắt tất cả đèn, để cho ngọn đèn và ánh trăng ngoài cửa sổ càng thêm rõ rệt, cô nhìn bóng dáng mình chiếu rõ nét trên thủy tinh, đau thương trên mặt không chỗ nào che giấu mà phản chiếu ở phía trên, có loại cảnh ngộ tự mình chia sẻ tâm tư với mình.

Nghĩ đến sự im lặng của Mục Nham lúc đưa cô về, nghĩ đến tay anh dùng sức nắm tay lái, cuối cùng nghĩ đến lúc gần đi anh muốn nói lại thôi, cô đột nhiên có loại xúc động muốn khóc. Ông Trời dường như luôn thích đâm ngang, vận mệnh đột nhiên tới của quẹo làm cô còn chưa có hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, lúc này lại ép cô đối mặt với Mục Nham, làm sao mà chịu nổi, làm sao mà chịu nổi đây.

Nhớ rõ Maurois[1] đã nói: Con người không có giống như đồ vật có thể giữ lâu dài trong xếp xó rồi bị quên lãng, nhà cửa bị bỏ hoang thì sẽ đổ nát, quần áo bị vứt xó thì sẽ mục, tình bạn bị bỏ quên thì sẽ phai nhạt, hạnh phúc bị từ bỏ thì sẽ tiêu tan, tình yêu bị để qua một bên thì cũng sẽ hòa tan.

[1] André Maurois: là một tác giả người Pháp.

An Dĩ Nhựt có chút mê mang, cô không xác định mình có thật sự muốn đem những thứ tình cảm âm thầm nảy sinh này hòa tan hay không, ánh mắt dừng ở trên chậu hoa lan rất lâu, rất không dễ dàng tụ tập được một chút lòng tin chợt nghĩ đến Tiêu Nhiên thì lập tức bị đánh tan tã. Cuộc sống là hiện thực, bọn họ làm sao có thể giống như hoa lan vĩnh viễn không xa rời nhau?!

Ngay tại lúc An Dĩ Nhựt bị vây ở góc chết đau khổ giữa, nhà họ Mục đang trình diễn một sự kiện bức hôn "Thâm thiết".

Trong phòng khách, má Mục bắt mắt trừng mắt nhìn con trai không nói một lời, dần lại tính tình nhắc nhở: "Đại Mộc, mẹ nói trước cuộc hẹn vào chủ nhật, con nhất định đừng hoảng tử tế ở nhà, không được ra cửa." Thấy Mục Nham rút cuộc dời mắt lại, bà nói: "Mẹ đã hẹn với dì Từ của con rồi, chủ nhật phải gặp mặt, con gái của bà ấy cũng tới, người trẻ tuổi các con có lời gì tán gẫu, con giúp mẹ tiếp đón khách một chút."

"Mọi người muốn tụ tập thì tụ tập, nhưng đừng kéo con vào." Đưa An Dĩ Nhựt về nhà xong anh bị lão phật gia gọi một cú điện thoại triệu về, đã bị tra tấn nửa giờ, anh thở dài, cuối cùng cầu xin: "Mẹ, con sợ mẹ rồi, đừng sắp xếp con xem mắt nữa được không? Con trai của mẹ anh tuần phóng khoáng, còn lo không cưới được vợ à?"

"Vậy ngược lại con nói xem vợ của con trai mẹ ở đâu hả? Trước đó không phải là con thể nhận trách nhiệm cam đoan cuối năm sẽ dẫn người về cho mẹ sao, người đâu?" Còn đám già mồm, má Mục không tự giác lên giọng.

"Con đây không phải là..."

"Là cái gì? An ưi mẹ? Gạt mẹ đúng không hả?" Nhắc tới chuyện đau lòng, bà giống như đứa bé khó chịu ngồi xuống bên cạnh con trai, giống như giận dữ quay mặt đi không thèm để ý tới anh.

Mục Nham gãi gãi đầu, lấy lòng mà ôm chầm lấy bả vai của mẹ, nịnh hót mẹ già nói: "Con đây không phải là cũng đang nỗ lực đấy sao, bên này mẹ bảo con ra sức, bên kia mẹ phá hỏng, còn có thể có phần thắng sao?" Anh đang suy nghĩ làm sao hẹn An Dĩ Nhựt chủ nhật ra ngoài, cũng không thể bị mẹ già phá hủy kế hoạch.

"Bỏ đi, nói giống như là mẹ không đúng." Má Mục không chịu lép vế với bộ dạng này của anh, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội nói: "Con nói con đang nỗ lực?" Thấy con trai toét miệng cười, về mặt bà chuyển thành nghiêm túc nói: "Nói thật cho mẹ biết, có phải có cô gái yêu thích rồi hay không?"

"Dạ, có." Mục Nham không hề kiêu dè, thành thật trả lời giống như là phạm nhân bị thẩm vấn.

"Thật sự?" Quá quen với trò lừa bịp qua cửa ải của anh, má Mục dĩ nhiên không tin.

"Còn thật hơn cả vàng." Mục Nham thu lại nụ cười, trịnh trọng gật đầu.

"Ai hả, mau nói với mẹ." Má Mục vừa nghe lập tức mặt mày hớn hờ, kéo tay của con trai qua, răng rắc bắt đầu oanh tạc: "Tên gọi là gì? Làm việc gì? Bao nhiêu tuổi rồi? Đáng đáp thế nào? Tính tình có được hay không? Khi nào thì dẫn về cho mẹ xem..."

"Bà hỏi một hồi nhiều vấn đề như vậy, bảo nó trả lời cái nào trước hả?" Mục Thịnh từ phòng sách đi ra thì nghe thấy cuộc đối thoại của hai mẹ con, lại thấy con trai nhũn mày bộ dáng không biết làm thế nào, nhìn không được lên tiếng gầy vầy cho Mục Nham: "Bà làm mẹ tuyệt không xứng chức, suốt ngày giới thiệu con gái cho nó, cũng không ngại mệt." Ông đoán chiếu theo cách gầy vầy của vợ gần đây dám chắc Mục Nham không giữ được bình tĩnh, dứt khoát nói: "Trong lòng người ta sớm đã có người, chính là con bé gọi là An Dĩ Nhựt đấy."

"Ai?" Má Mục rõ ràng ngờ ra một chút, nhìn Mục Nham, không xác định hỏi: "Bố con nói chính là An Dĩ Nhựt? Cô gái con cứu từ Myanmar về?"

Mục Nham gật đầu, thấy sắc mặt mẹ già có chút bất thường, vội nháy mắt ra hiệu với ông già, Mục Thịnh cười cười, về mặt phụ trách giải quyết, không nhanh không chậm ngồi xuống bên cạnh vợ, báo cáo chi tiết quá trình và nguyên nhân xảy ra vụ việc với lãnh đạo.

Thực ra thì chính là vì đẹp yên sóng gió mấy tháng trước, Mục Nham rơi vào đường cùng nói ra tình hình thực tế với Mục Thịnh. Ngày đó ở trong thư phòng, anh nói: "Bố, xin bố nhất định giúp con việc này. Nếu tiếp tục đưa tin như vậy, cô ấy sẽ bị dư luận áp đảo."

Tin tức An Dĩ Nhựt và Tịch Thạc Lương vừa kết hôn lại ly hôn đã náo động thành phố A, lại cộng thêm rất nhiều bài báo đã nhắc tới tên của Mục Nham, Mục Thịnh làm sao có thể hoàn toàn không biết gì cả, trầm ngâm một chút, ông cau mày nói: "Đại Mộc, con nói thật với bố đi, không phải là con thật sự thích cô ấy rồi chứ?" Gừng càng già càng cay, ở ngày đó Mục Nham quai lạng ra khỏi nhà, ông đã mơ hồ đoán được gì đó, sau này có một lần tinh thần của anh rất sa sút, còn chủ động đề xuất đi căn cứ đảm nhiệm huấn luyện và đào tạo nhân viên cảnh sát mới, hôm nay lại cố ý về nhà nhờ ông chuyển sự chú ý của truyền thông, ngầm nghĩ một chút thì chấp nhận, song, chuyện lớn như vậy, Mục Thịnh cần chính miệng anh nói ra.

"Phải. Con thích cô ấy." Mục Nham ngẩng đầu, đứng ở trước bàn sách nhìn thẳng vào mắt của bố, thông thả và kiên định nói: "Ở trước khi đi Vân Nam,

con đã thích cô ấy." Nếu như không có xảy ra chuyện bất cóc, có lẽ anh còn chưa thấy rõ lòng của mình.

Mục Thịnh không nói lời nào, đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, ánh mắt xa xôi, ông nghe thấy Mục Nham nói: "Xin lỗi, bố." Xin lỗi việc đã giấu giếm trước đó, dù rằng thỏa đáng mà nói cứu người là trách nhiệm của anh, nhưng phải thừa nhận, bị thương chạy đến Vân Nam cùng thân là cảnh sát của anh không hề quan hệ, anh là vì cô mà đi, vì người anh yêu.

Mục Thịnh thở dài, phất phất tay tỏ vẻ không cần xin lỗi, trầm mặc chốc lát mới nói: "Vậy dẫn đến Tịch Thạc Lương hủy hôn cũng có liên quan đến con?" Không phải trách cứ, nhưng giọng điệu lại khó nén nặng nề, tính tình Mục Nham thế nào làm bố làm sao không biết, sau khi nhìn thấy bài báo ông không có hỏi đến một câu, một nửa là xuất phát từ hiểu biết, một nửa đương nhiên là vì tin tưởng, nhưng hôm nay, nó lại...

Mục Nham không lên tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận, thực ra thì anh cũng không làm rõ được trong tất cả mọi chuyện rốt cuộc mình đóng vai nhân vật gì. Anh chỉ biết, anh phải bảo vệ cô, không thể để cho cô một mình thu dọn tàn cuộc.

Xoay người lại, Mục Thịnh lời nói thâm thía nói: "Mục Nham, bố không muốn can thiệp vào chuyện tình cảm của con, con không còn nhỏ, làm việc phải có chừng mực." Dừng một chút, ông cân nhắc một chút, lại nói: "Ở trước khi thực hiện quyết định con phải suy nghĩ kỹ, bố không hy vọng chuyện Thư Tuệ tái diễn."

Nghe vậy, lồng ngực Mục Nham tự dưng cứng lại, hóa ra, lúc còn trẻ mình phạm phải sai lầm lại để lại cái bóng cho người nhà, nghĩ đến lo lắng của bố, thậm chí anh không thể vì mình cãi lại một câu.

Trong cuộc tình này có tuổi trẻ hết sức lòng bông và kích động, cũng có nỗi đau khác cốt ghi tâm, ở lúc có quyết định cuối cùng, anh không chỉ một lần nhắc nhở mình, quyết không thể để cho mọi thứ tái diễn.

Giữa hai bố con xẹt qua một sự trầm mặc đáng kể, lúc mở miệng lần nữa thì giọng điệu của Mục Nham kiên định đến không để cho người không tin, anh nói: "An Dĩ Nhượng và Thư Tuệ khác nhau, con cũng không phải là Mục Nham của năm đó."

Mục Thịnh nhìn thẳng anh ước chừng một phút dài, cuối cùng gật đầu, "Bố biết rồi, con đi đi."

Hai bố con đối thoại rất ngắn gọn, nhưng giống như là nói hết cả đời. Mục Nham ngồi ở phòng khách suốt cả một đêm, Mục Thịnh ở thư phòng im lặng một đêm.

Ngày hôm sau, ngoài mặt tất cả mọi thứ tiến hành từng bước một, không có chút khác biệt gì, bí mật, bố lại lặng lẽ nhận lời lựa chọn con trai quan trọng. Mục Thịnh là có bản khoán, dù sao chuyện An Dĩ Nhượng ly hôn huyền nào dư luận, ông không thể không lo lắng nếu như ngày nào đó hai đứa thật đến với nhau, sẽ nổi lên bao nhiêu sóng gió, song, có thể khiến Mục Nham bỏ xuống tất cả đến cầu xin ông, Mục Thịnh biết rõ con trai là động chân tình, vì hạnh phúc cả đời của nó, ông quyết định bỏ xuống mọi thứ. Vì thế, ông bảo người âm thầm đưa ra chút tài liệu, thậm chí tiếp nhận cuộc phỏng vấn của tạp chí.

Ở vấn đề tình yêu của con trai, thái độ của Mục Thịnh và ông Tịch là hoàn toàn khác nhau, ông cho Mục Nham tôn trọng và tự do lớn nhất, đôi lúc, đương nhiên cũng là kết quả khác xa.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Bức thủy triều tình yêu

Đối với mối tình đầu, ký ức của con người đều sẽ tự nhiên mà khắc sâu rất nhiều, nhưng nếu như tình cảm thay đổi, có phải vẫn muốn cố chấp mà tiếp tục dây dưa hay không đây? Vậy có thể có chút tham lam hay không?

Mục Nham nói không sai, An Dĩ Nhượng và Hà Thư Tuệ khác nhau, ở lúc đối mặt với sống chết An Dĩ Nhượng dũng cảm và kiên cường, Hà Thư Tuệ lại là một người phụ nữ ngay cả nghe được tiếng súng cũng sẽ sợ hãi, thậm chí là ngất xỉu.

Thực ra thì Mục Nham không muốn đem hai người làm so sánh, người từng yêu, người đang yêu, thật sự không có bất kỳ tính cách gì có thể so sánh.

Vào lúc này lựa chọn thẳng thắn bộc lộ tâm sự với mẹ, Mục Nham chỉ muốn gạt bỏ hết thảy khả năng trở thành nỗi lo trở ngại về sau. Trong lòng anh hiểu rõ, trải qua mọi thứ trước đó, muốn cho An Dĩ Nhượng bước ra một bước đi về phía của anh rất khó, bất kỳ một chút sóng gió gì cũng có thể dẫn đến tất cả cố gắng trước đó hoàn toàn phí công, ở trong cuộc tình này, anh muốn tự mình chống lên một vùng trời, vì mình, càng là vì cô.

Năm tháng ngày ngộ đã kết thúc, rất nhiều chuyện cũ bắt đầu lắng đọng xuống dưới đáy lòng, Mục Nham may mắn, An Dĩ Nhượng xuất hiện ở độ tuổi anh hiểu được tình yêu. Anh là người lý trí, ở sau khi gãy gãy khổ sở, biết rõ nhớ lại cảnh quá khứ trước đây đã chẳng có ích gì, nên làm, có thể làm, chính là giữ người trong lòng ở bên cạnh mình, giống như hoa linh lan ở bên nhau, vĩnh viễn không xa rời.

Anh giống như một đứa trẻ nắm lấy tay của mẹ, đáy mắt tràn đầy mong chờ, anh nói: "Mẹ, An Dĩ Nhượng là cô gái tốt, bất cứ ai cũng không thể vì cô ấy đã từng bị tổn thương mà xem thường cô ấy. Con thích cô ấy, con hy vọng nhận được chúc phúc của mẹ và bố."

Má Mực thấy vẻ mặt con trai biểu lộ sự kiên nghị, sờ sờ tóc của anh, khẽ cười, "Mẹ không có nói không đồng ý, mẹ tin ánh mắt của con." Nghĩ đến bài báo lan tràn khắp mọi nơi, bà lại mơ hồ lo lắng, bà nói: "Nhưng con đường sau này cũng không dễ đi đâu."

Bao tay mẹ ở trong lòng bàn tay, Mực Nham cong môi cười, "Máu chốt của vấn đề chỉ ở trên người An Dĩ Nhựt, những người khác hoặc chuyện khác đều không ảnh hưởng đến con."

Về mặt tự tin như vậy, giọng điệu kiên định như vậy, má Mực cũng không thể không tin, cùng chồng nhìn nhau, bà thở dài, cau mày oán trách nói: "Di Từ của con lại nhắc mãi với mẹ, mẹ đã gặp qua con gái của bà ấy hai lần, đáng người rõ là..."

"Mẹ——" Mực Nham làm nũng ôm chặt lấy bà vai của mẹ, kéo dài giọng ngăn lại oán trách của bà.

Má Mực bĩu môi oán giận không quan tâm đến con trai, lại thấy bộ dáng đáng thương của anh, biểu hiện giống như khi con bé bướng bỉnh không nghe lời thì bị bà phạt đứng, mềm lòng, cười thức giục: "Vậy thì hành động nhanh lên một chút, mẹ chờ ôm cháu đây."

"Dạ, tiểu nhân tuân lệnh."

Mực Thịnh nhìn hai mẹ con, từ từ cong lên khóe môi. Sống đến từng tuổi này, đã từng bôn ba, đã từng lao碌, đã từng chịu khổ, và đã từng mệt mỏi, giờ phút này, vợ yêu kiều con hiếu thảo, ông, thỏa mãn.

Nhận được tán thành và ủng hộ của bố mẹ, Mực Nham giống như là mũi tên được căng ở trên dây, giương cung mà bắn, mục tiêu áp thẳng đến trái tim của An Dĩ Nhựt.

Từ sáng đến tối, anh khéo léo trực tiếp mời mọc không ngừng. An Dĩ Nhựt lại vì công việc và chuyện chụp hình của Mễ Ngư bận đến sứt đầu mẻ trán, không phải cố ý nhưng lại cố tình cự tuyệt anh một lần lại một lần, trấn tĩnh và tự nhiên không để ý đến chuyện bên ngoài. Đối với biểu hiện lạnh nhạt bên ngoài của cô, Mực Nham cũng không bất ngờ và cũng không nhụt chí chút nào, khi ở lần thứ mười sáu An Dĩ Nhựt từ chối lời mời đi ăn cơm của anh, anh làm ra một chuyện khiến mọi người rớt vỡ mắt kính.

Nhớ rõ thời gian rất lâu về sau Mễ Ngư nhắc tới chuyện này còn cười đến mức không đứng dậy nổi, cô làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được đại đội trưởng Mực bình tĩnh trầm ổn mà cũng biết mặt dày mày dạn, cô cười đến mức thở không ra hơi còn không ngừng ồ ào: "Đồng chí đội trưởng, hành vi của anh cuối cùng tôi kết ra một câu."

"Nói cái gì?" Trục giác cho rằng không phải là lời hay gì đó, lại định không được lòng hiếu kỳ dẫn dắt, Mực Nham quả nhiên mắc bẫy.

"Anh hùng đứng là vẫn còn vì người đẹp mà khom lưng nha."

Về mặt Mực Nham không nén được giận, trừng mắt nhìn Đàm Từ Việt nói: "Ngoại trừ dùng cách ngu ngốc này nói cho cô ấy biết thành ý của tôi, chẳng lẽ cũng giống như người ta đưa lễ vật quý giá tỏ rõ quyết tâm?" Theo bản năng nhủ mi, còn nói: "Dù sao tôi cũng là nghĩ không ra cách khác."

Khuôn mặt Đàm Từ Việt và Mễ Ngư ửng đỏ nhìn anh, về mặt không được tự nhiên, nhin không được cười ha ha.

Trăng treo ngọn cây, An Dĩ Nhựt đắm đắm cái lưng mỏi nhừ đau nhức, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe Cherokee màu xám bạc ấy vẫn còn đậu dưới bóng cây le que, chủ nhân của chiếc xe đang cạo mái tóc của mình dựa vào trước xe, vô cùng buồn chán ngửa đầu nhìn trời. Giữ tư thế ngẩng mặt gần mười phút dài, sau đó, người đàn ông ngồi vào trong xe, một chút niềm vui của cuộc sống cũng không có mà xụi xơ ở trên ghế dựa.

An Dĩ Nhựt nhích lại gần phía trước cửa sổ, nhìn thấy bên trong xe sáng lên một ánh sáng nhỏ nhoi, rất nhanh, cô nhận được một tin nhắn, anh hỏi: "Nói cho anh biết, quá trình và kết cục đều đã có, em còn muốn cô chấp bao lâu?" Đợi gần nửa năm mới dám xuất hiện ở trước mặt cô, lại dùng gần một tháng chờ đợi nói cho cô biết thành ý của anh, Mực Nham không giữ được bình tĩnh.

Anh đột nhiên hỏi khiến cô giật mình, ngay sau đó kéo ra một nụ cười khổ, ấn trả lời: "Đã từng cố gắng, đã từng đấu tranh, đã từng thử muốn cười rất nhiều lần, nhưng không thể thay đổi được." Khi cô chờ anh cho cô một lời giải thích, anh nhận lấy thiệp mời thành toàn hạnh phúc của cô; Khi cô muốn vứt bỏ hết thảy phản tình cảm không nói rõ ấy cùng Tịch Thạc Lương chia sẻ cuộc sống này, anh vì lựa chọn khác dòng đời bỏ rơi cô. Sau khi chìm nổi ở trong tình yêu, cô làm sao còn có sức nỗ lực và ra sức thực hiện, dù sao cô cũng là một người yếu đuối, dễ dàng chùn bước, dễ dàng sợ sệt. Trái tim treo tí ti ý nghĩ nghi ngờ đã lâu, sớm đã được chứng thực ở lời mời và chờ đợi của anh, nhưng, lại sợ ngộ nhỡ xuất hiện rủi ro, muôn đời muôn kiếp không trở lại được nữa.

Đẩy cửa xe ra, anh giương mắt nhìn ánh đèn sáng phía cửa sổ trên lầu, cô không có trốn tránh, chỉ lẳng lẳng đứng ở nơi ấy, hơi cup mi xuống, về mặt mặt của An Dĩ Nhựt thần nhiên hiện rõ ở trên mặt.

Tại sao ép cô?

Rõ ràng ngăn cách bởi núi dài sông rộng, lại giống như là đứng đối diện, giữa hai người xẹt qua trăm mặc đáng kể, sau đó, anh đột nhiên xuống xe, đưa điện thoại đi động đến bên tai, khi tiếng nói khẽ giống như lẩm bẩm của anh bay vào trong tai cô, bầu không khí xung quanh tại thời điểm này dường như đã ngưng trệ, cô nghe thấy anh nói: "Em xuống đây, chúng ta nói chuyện." Không phải câu hỏi, mà là ra lệnh, mang theo khẳng định không cho cô cự tuyệt.

Đêm yên tĩnh, tĩnh đến mức chỉ nghe được tiếng hít thở của nhau, cô lúng ta lúng túng không nói gì, cúp điện thoại cầm túi xuống lầu. Tiếp tục như vậy nữa rất không có ý tứ, An Dĩ Nhựt cũng cảm thấy bọn họ hẳn là nên nói chuyện, kể từ lần thoát hiểm đó, giữa bọn họ, từ đầu đến cuối thiếu một cuộc

nói chuyện bình tĩnh.

Lúc cửa thang máy mở ra, Mục Nham từ bên ngoài đại sảnh bước nhanh tới, áo khoác màu thẫm làm nổi bật lên chân dài vai rộng của anh, vẻ mặt nặng nề, thấy cô, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không biểu lộ gì, anh không có dừng bước, đi thẳng tới trước mặt cô, nắm lấy tay cô xoay người đi ra ngoài.

An Dĩ Nhựt nín thở nghe tim mình đập, chỉ cảm thấy lại mặc cho anh chờ đợi mình thêm nữa phòng tuyến mỏng manh cuối cùng sẽ tan tác, không còn sức giết ra, trong phút chốc, cô có quyết định gì đó.

"Đang nghĩ gì?" Xe văng vàng mà trượt vào đường phố, Mục Nham đột nhiên hỏi.

An Dĩ Nhựt nghiêng đầu nhìn anh một cái, cảm thấy tối nay anh đặc biệt thâm trầm, làm cô cảm thấy rất áp lực, dường như ngay cả cười cũng có chút miễn cưỡng, dời mắt đến ngoài cửa sổ, nhìn cảnh đường phố lui nhanh, cô thành thật thừa nhận: "Đầu thật sự trống rỗng."

Thật lâu sau, Mục Nham mới hỏi: "Nhất định phải cự tuyệt đến triệt để như vậy sao? Anh có ý gì em không hiểu sao?"

"Tôi luôn không thông minh, hiểu chậm." Giọng nói của cô lạnh nhạt như vậy, có cảm giác mờ mịt cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhớ tới lúc anh mới từ Vân Nam trở về bị Mễ Ngư kéo đến Sơn Thủy ăn cơm thì gặp nhau, tiện thể nhớ lại cuộc nói chuyện chưa có bắt đầu đã bị Tịch Thạc Lương cắt ngang, An Dĩ Nhựt nghẹn ngào, cảm thấy tim xoắn chặt lại đến mức không thể hít thở.

"Mục Nham, đừng lãng phí thời gian nữa, tôi tin anh rất bận." Thân mật giữa bọn họ đã từng có nụ hôn ẩm ướt triền miên, giữa bọn họ xa lạ đến chưa bao giờ có một lần hòa hợp nói chuyện với nhau, đáy lòng từng có nghi vấn, không sai, nhưng lúc này, cô thật sự không muốn tiếp tục dây dưa nữa, nhìn gò má của anh, cô nói: "Kết quả cũng đã như vậy, giữa những gì đã trải qua thật sự không quan trọng." Đối với Mục Nham, đã từng cảm kích và xúc động, đã từng đấu tranh nỗ lực, có một loại ủy khuất và đau lòng nói không rõ nhìn không thấy, lòng An Dĩ Nhựt mệt mỏi đến cực điểm.

Anh đạp thắng, xe đột nhiên dừng lại, cánh tay dài đột nhiên chống đỡ ở trên ghế dựa dán sát ở bên tai cô, cô hoàn toàn bị che phủ ở trong hơi thở lạnh nhạt tức giận của anh, giọng nói lạnh lùng gần trong gang tấc vang lên: "Nói cho anh biết trải qua cái gì không quan trọng, là nụ hôn trong tầng hầm, hay là em vì anh đỡ một dao kia? Hoặc là khi chúng ta gặp nhau ở Sơn Thủy em hỏi anh tại sao trở về trễ như vậy? Cái nào không quan trọng? An Dĩ Nhựt, em định dùng vài ba câu nói này đẩy anh đi nơi khác?"

Dùng một câu "Không quan trọng" chặt đứt mọi thứ liên quan giữa bọn họ? Vì vậy, chẳng đề lối thoát.

Anh không cho phép, quyết không cho phép.

Không ngờ anh phản ứng như thế này, An Dĩ Nhựt giật mình, cảm thấy hơi thở của anh quanh quẩn ở bên tai, theo bản năng dịch người, lưng dán sát ở trên ghế ngồi, mãi đến tránh cũng không thể tránh, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào đáp lại và tự xử, duy chỉ có cùng anh nhìn nhau.

"Nói chuyện." Đêm yên tĩnh làm nổi bật lên ánh sao lấp lánh trong mắt anh, ánh mắt sâu như vòng xoáy, yên lặng nhìn gương mặt như hoa đào gần trong gang tấc, Mục Nham cường thế truy hỏi, giọng điệu mang theo sắc bén không cách nào xem nhẹ.

Thấy cô muốn mở miệng, anh đột nhiên kẻ sát cô, khí thế bức người, lạnh lùng nói: "Ngần vạn lần đừng nói với anh là em hoàn toàn không có cảm giác với anh, cũng đừng lấy lý do không thích hợp tôi như vậy làm cớ, em đừng quên, lúc chúng ta hôn nhau em cũng rất đầu nhập."

"Đủ rồi, Mục Nham!" Nghe đến anh nói cô hôn đầu nhập, An Dĩ Nhựt tức giận đến mất đi lý trí, lại kích động giơ tay lên.

"Cái tát có thể gạt bỏ tâm ý sao? Có phải muốn đánh tan hết thấy hay không?" Mục Nham giận dữ, anh nắm lấy cổ tay của cô, nắm chặt không chịu buông, "Nếu như nói giữa em và anh ta thực sự có khe rãnh, em cũng đã từng cố gắng thử đi lấp đầy, là anh ta không may mắn ngốc đến tự mình buông tay, em muốn trừng phạt mình tới khi nào? Nếu như không nở thì quay đầu, nếu đã quyết định bỏ xuống nên học cách khoan dung với chính mình, em có tình khóa trái tim rỉ sắt, cho dù anh có chìa khóa cũng không thể nào vào được, em biết không?"

Dưới con thịnh nộ vẫn sợ làm đau cô, Mục Nham không để lại dấu vết nổi lòng lực tay, giọng hơi khàn: "An Dĩ Nhựt, anh biết em biết rõ tâm ý của anh. Em đang sợ cái gì anh cũng biết, nhưng em có biết em trốn tránh như vậy không thể giải quyết vấn đề hay không. Anh không bức em bây giờ liền yêu anh, anh cũng không có tư cách yêu cầu em quên anh ta ngay lập tức và ở cùng với anh, nhưng ít nhất em cho chúng ta một cơ hội, có lẽ em sẽ phát hiện, chúng ta thích hợp hơn."

An Dĩ Nhựt khóc, như một đứa trẻ.

Anh nói không sai, tâm ý của anh cô đã biết, ở lúc cô không có sức đi suy đoán anh dùng hành động nói cho cô biết, nhưng, đã biết thì thế nào chứ, trong bài báo nói khó coi như vậy, Tịch Thạc Lương kiên định cho rằng bọn họ môn đăng hộ đối như vậy, cô cảm thấy không thể chịu đựng nổi, ánh mắt mọi người đều cho cô áp lực, cô không dám nghĩ đến kết quả, cô sợ. Nhưng hôm nay anh lại "Dịu dàng" bức cô như vậy, dường như cô lại không có chỗ có thể thoái lui.

Cô khóc đến thê thảm như vậy, toàn thân được bao quanh bởi bầu không khí bi thương, Mục Nham không tự giác từ từ siết chặt cánh tay, ôm cô vào trong ngực.

Anh không muốn bức cô như vậy, nhưng với một câu nói không hợp của cô đã đâm gai lẫn nhau, vội vã vạch rõ hàng rào giới tuyến với anh, bảo anh làm thế nào giữ bình tĩnh.

Trong lòng Mục Nham tự nhủ: Nếu đã nói rõ rồi, vốn không có lý do gì để thu về, hôm nay thế nào cũng phải ép cô thừa nhận tâm ý của mình.

Một mặt lại không không chế được đau lòng, cánh tay như là có ý thức dịu dàng ôm cô, anh cất giọng mềm mòng dỗ cô: "An Dĩ Nhược, đừng khóc, là anh nóng vội nói nặng, anh không ép em..."

Nhiệt độ trong lòng Mục Nham, lực tay của anh, hơi thở nam tính đặc hữu trên người anh cứ thế khiến cho người ta không hiểu sao mềm yếu, An Dĩ Nhược vui đầu vào trước ngực anh, hai tay nắm chặt áo khoác của anh, khóc đến càng lúc càng thương tâm.

Không ngừng trầm mặc, bên tai chỉ còn tiếng khóc trầm thấp của cô.

Đưa tay đan xen vào trên mái tóc của cô nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, do tay cầm súng thời gian dài mà mang chút vết chai dịu dàng mon trón gương mặt cô, lau đi từng giọt nước mắt mặn ứ, anh nói: "Trước đây là anh không đúng, lời nên nói từ đầu tới cuối không nói ra khỏi miệng, cho rằng buông tay là thành toàn hạnh phúc của em, lại không nghĩ rằng mang đến cho em tổn thương nặng như vậy. Nếu như anh biết trở về muộn của anh chính là tin cuối của em, anh quyết sẽ không nán lại Vân Nam một ngày. Mặc kệ hôm nay em có muốn nghe hay không, anh cũng không nói không được, giữa anh và Tiêu Nhiên cái gì cũng không có, theo như lời cô ấy đã nói ngày đó không phải sự thật, đêm đó đi đến Tả Cáo bọn anh là ở cùng một phòng, nhưng cái gì cũng chưa từng phát sinh, anh không có chạm qua cô ấy." Trong lúc nói nắm lấy tay cô đặt ở lồng ngực của anh, "Anh nợ em một lời giải thích, anh đã từng nhường một cái ôm, anh còn muộn một lời thổ lộ, An Dĩ Nhược, cho anh một cơ hội, đối với người trong lòng, anh không có cách nhìn xa." Ánh mắt làm như muốn nhìn vào trong lòng cô, anh nhìn vào mắt của cô, cúi đầu hỏi: "Không có nghe thấy một câu nói nào?" Ngừng lại một chút, chờ cô trả lời.

Hồi lâu anh không lên tiếng nữa, lâu đến cô chỉ có ngẩng đầu lên, lúc mở miệng giọng còn có chút nghẹn ngào: "Nói gì?"

"Không muốn hôn em không yêu em." Anh chậm chậm nói, như là chờ đợi đã lâu, ngay sau đó ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa nhẹ môi cô, dịu dàng vuốt ve, sau đó từ từ dời xuống, từ từ trượt đến xương quai xanh của cô, độ trượt như có như không, sau cùng, người đàn ông cúi thấp đầu, môi của anh in dấu ở trên trán cô rất lâu.

Không biết qua bao lâu, giống như vũ trụ rộng lớn bao la, cô nghe thấy giọng nói thuần phác của anh từ đỉnh đầu vang lên, "Đừng cố chấp nữa, đừng ngốc đến làm người ta đau lòng nữa, anh có thể đợi em, bao lâu cũng được, chỉ cần em đừng vội né tránh. Chúng ta từ từ đi, có được không?"

Vô số cảm xúc điên cuồng đan xen, không muốn, đau đớn, khát vọng, thậm chí là lưu luyến, cùng tề tụ hiện ra trong đầu, An Dĩ Nhược chủ động vui đầu vào trong lòng anh, nước mắt lại lần nữa chảy xuống, dĩ nhiên ruột gan rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Mùa đông ấm áp

Mục Nham đưa An Dĩ Nhược về nhà liền rời đi, trong lòng tràn đầy vui vẻ, mặc dù cô không có xác minh hứa hẹn gì, nhưng anh thỏa mãn với câu nói kia của cô: "Xin cho em thời gian."

Nâng mặt cô lên, ánh mắt làm như muốn nhìn vào trong lòng cô, anh nói: "Được, anh chờ em. Nhưng, đừng để cho anh chờ quá lâu." Thấy cô đầu môi không nói lời nào, anh cười khê, "Anh là nói nếu như già rồi lại nói yêu đương có phải có chút không tốt hay không?"

Lời nói quan tâm chu đáo như thế, rất sợ cho cô một tia áp lực. An Dĩ Nhược không không chế được cảm động, ngẩng đầu lên nhìn anh, ở trong mắt anh nhìn thấy được khoe miệng của mình hơi cong lên. Cô nghĩ, duyên phận mới là thứ kì diệu nhất trên thế giới, tránh không khỏi trốn không được, là của bạn cuối cùng cũng là của bạn, không phải là của bạn, bất kể bạn muốn nắm trong tay thế nào đi nữa, cũng sẽ giống như cát chảy chảy xuống lòng bàn tay, hoàn toàn không cho phép bạn nắm đo.

Cô không rõ lắm, vận mệnh của hai người là bắt đầu bị thất lại với nhau từ khi nào, nhưng cô biết, ở một góc thời gian nào đấy, bọn họ đang từng bước một tới gần. Nghĩ đến tuần trước ngẫu nhiên gặp Tịch Thạc Lương, ý cười bên môi anh hơi hột không mang theo độ ấm, cô không khỏi nghĩ, có lẽ tình yêu thật sự có rất nhiều loại, mà phần tình yêu này giữa bọn họ vĩnh viễn không cách nào lấy được cân bằng, chung quy là phải tùy gió cuốn đi.

Thực ra thì Mục Nham rất bận, tính đặc thù của công việc khiến anh không có nhiều thời gian đi cùng cô, nhưng anh sẽ cố gắng sắp xếp thời gian để gặp nhau, có khi đón cô tan làm, có khi cùng cô đi ăn, thậm chí có khi sáng sớm chạy bộ đến dưới lầu nhà cô, thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh chỉ nhường mày nói: "Hai người cùng nhau chạy mới có tinh thần, nếu không anh thật sự hoàn nghi có phải em xuống lầu tản bộ hay không." Sau đó cũng không chờ cô nói chuyện, chạy thẳng về phía trước.

An Dĩ Nhược ở phía sau anh lắc đầu cười khổ, có chút thở gấp mà đuổi theo anh, chờ anh thả chậm tốc độ, mới nói: "Cho dù không phải tản bộ, anh cũng không cần chạy nhanh như vậy, sắp mệt chết người rồi." Về mặt oán trách trong lúc vô tình đã lộ ra, chọc cho anh cười liếc cô, nói: "Tốc độ này đoán chừng ngay cả đứa nhỏ cũng chạy được, nhìn em mệt mỏi, cô gái thiếu vận động." Cô há mồm muốn bác anh mấy câu, nghe anh chậm rãi nói: "Nếu không tăng tốc chạy về, em sẽ bị muộn làm mất."

Cô giật mình, ngay sau đó ngẩng nhìn bốn phía mới phát hiện không biết chạy đến chỗ nào rồi, theo bản năng hô nhỏ một tiếng, xoay người chạy về.

Mục Nham ở sau lưng cô mỉm cười nhắc nhở, "Nếu như là chạy không nổi thì ngồi xe, anh không cười em."

"Mục Nham!" Cô xoay người trừng anh, đã thấy anh cười chỉ chiếc xe đậu ở ven đường, "Có tài xế miễn phí, có muốn hay không?"

Theo thời gian tản bộ, đảo mắt đã vào mùa đông, khi trận tuyết đầu tiên phủ xuống thành phố này, quan hệ của An Dĩ Nhựt và Mục Nham đã có tiến triển rõ rệt, anh bình thản ung dung bước vào trong cuộc sống của cô, không có làm xáo trộn nhịp bước của cô, cũng không có lãng phí bất kỳ một lần tiếp xúc nào có thể gần gũi hơn.

Sắp tới cuối tuần anh gọi điện thoại cho cô: "Ngày mai có rảnh không, cùng đi câu lạc bộ của Từ Việt?"

"Ngày mai phải đến văn phòng của Phi Phi, lần sau đi." Không còn kiếm cớ từ chối giống như ngày trước nữa, cô thần nhiên giải thích lý do không thể đến nơi hẹn.

Nghe ra cô thật sự có việc, Mục Nham giả vờ oán trách: "Xem ra anh thật đáng thương chỉ có đi đánh banh bàn với đám nhóc Đại Lực, ngày chủ nhật thật tốt."

Nghe được giọng nói trầm thấp mang theo ý cười của anh, An Dĩ Nhựt tưởng tượng về mặt trẻ con của anh, nhin không được khoe môi hơi giương lên, suy nghĩ một chút nói: "Anh đánh banh bàn giỏi không? Em muốn học."

"Em muốn học?" Anh nhíu mi, "Con gái học banh bàn làm gì."

"Sao con gái không thể học banh bàn chứ? Anh kỳ thị phái nữ hả?" An Dĩ Nhựt nghiêm mặt trách móc, "Hiện tại nam nữ bình đẳng, đại đội trưởng Mục."

"Nam nữ bình đẳng? Chỗ nào với chỗ nào hả?" Nghe thấy cô lại có tình gọi anh là đại đội trưởng Mục, Mục Nham cười khê, "Vậy thì học đi, chỉ có điều anh thu học phí."

"Tính phí thế nào?"

"Một tiếng mời ăn một bữa cơm."

"Không thành vấn đề. Nhưng mời ăn gì phải do em định đoạt."

"Chưa thấy qua học sinh lại có kẻ mặc cả như vậy, vậy em mời anh ăn gì?" Trái lại Mục Nham lại tò mò cô định làm thế nào đuổi anh.

"KFC." An Dĩ Nhựt nén cười, đáp đến đương nhiên.

Một ngụm nước chuẩn xác không làm mà phun đến trên ghế sofa, Mục Nham ở đầu kia điện thoại kháng nghị: "Không được, đó là Thần Thần ăn..." Hóa ra coi anh là đứa trẻ mà dễ dàng, cái cô gái này.

Cúp điện thoại, An Dĩ Nhựt một mình đứng ở phía trước cửa sổ, nghĩ đến từng chút ở cùng nhau, không rõ anh làm thế nào đã lặng yên không tiếng động mà bước vào thế giới của cô, thậm chí không cho cô chút cơ hội mâu thuẫn nào. Lặng im hồi lâu cũng không có tìm ra đầu mối, thoải mái đuổi cái lưng mỏi, dứt khoát đi đắp mặt nạ nghỉ tiếp.

Còn đang làm việc, tin nhắn của Mục Nham đúng giờ mà đến.

"Chấp hành nhiệm vụ xong trở về đã rạng sáng rồi, không dám điện thoại cho em, thiên hạ vẫn còn thái bình chứ? Không có phản từ khủng bố chứ? Nếu không buổi tối do cảnh sát nhân dân hộ tống về nhà thế nào?"

"Còn nhớ nhân viên cảnh sát Trương Hằng mà lần trước trưng dụng xe của em không? Hôm nay cậu ta đến văn phòng của anh, lúc trước khi đi nói anh gần đây cười đến mức đặc biệt hiền lành, bọn Đại Lực cười đến mức hình tượng cũng không có, em nói xem có phải đám tiểu tử này thiếu chinh đồn hay không? Nói thế nào anh cũng là thủ lĩnh của bọn họ, một chút bí mật cũng giấu không được. Ôi, anh nói, chừng nào thì em để cho anh cười đến mức càng hiền lành hơn hả?"

Lúc không người, cô cúi đầu nhìn từng cái tin nhắn, vô thức giương lên khoe môi, trong lòng ấm áp, cái loại vui vẻ này nói không rõ nhẹ nhàng mà chạm đến một góc nào đấy trong lòng cô.

Công ty của Mễ Ngự sắp xếp cô ấy chụp một bộ ảnh chụp tuyên truyền, An Dĩ Nhựt thiết kế cho cô ấy một bộ lễ phục, thừa dịp giờ nghỉ trưa cô lái xe mang lễ phục qua đưa cho đại tiểu thư Mễ Ngự mặc thử.

Trong phòng thử đồ, Mễ Ngự chọc chọc cánh tay của cô, giống như tên trộm mà tiến đến bên tai cô nói: "An Dĩ Nhựt, mặt mày tươi tỉnh nha, đồng chí đại đội trưởng không tệ chứ? Chừng nào thì cậu theo người ta hả?"

An Dĩ Nhựt dựng thẳng lông mày, cũng không nói nhiều, nghiêm trang ý bảo Mễ Ngự xoay người kéo khóa kéo cho cô ấy, sau đó trên tay hơi dùng sức, eo lễ phục bị cô tình nghịch đột nhiên siết chặt một chút, làm Mễ Ngự kêu la, "Cậu muốn mưu sát hả, tớ nghệt thờ rồi."

Lúc rời khỏi công ty của Mễ Ngự, nhận được một cái tin nhắn mới.

"Lúc đi ăn cơm trưa, Đại Lực trình trọng hỏi anh có cần trung dụng xe của người nào đó nữa hay không."

Trước đây cô chỉ là nhìn những tin nhắn này nhưng không có trả lời, do dự một chút, lần này cô trả lời: "Anh nói thế nào?"

"Anh nói, tự mình xem mà xử lý, chuyện như vậy không cần xin chỉ thị."

"Mục Nham!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

"A, ở đây, làm sao vậy?" Người nọ giả bộ hồ đồ, khóe môi hơi cong lên, nở nụ cười.

Sắp đến giờ tan làm Mục Nham gọi điện thoại nói buổi tối cùng đi ăn lẩu, nghĩ đến mối thù tin nhắn An Dĩ Nhựt cô tỉnh nói: "Rất bận, phải làm thêm giờ."

"Vậy đúng lúc, một lát anh có mở một cuộc họp, đoán chừng qua đón em muộn một chút, em ở công ty chờ anh."

"Vậy nếu như em xong việc mà anh còn chưa có họp xong làm sao bây giờ? Em không thích chờ người."

"Vậy hả." Người nọ rít một tiếng, giống như là đang suy nghĩ cách điều hòa, sau đó mới nói: "Vậy thì em tới đón anh đi, nếu như giữa đường bị người ngăn cản xe thì nói em là bạn gái của anh, bảo đảm cho đi, một đường thông suốt."

Vài ba câu An Dĩ Nhựt đã bị đánh bại, lại còn không chịu thua: "Sao trước đây em không có phát hiện tài ăn nói của anh tốt như vậy?"

"Đây là khen anh hay mắng anh?" Mục Nham có chút đắc ý cười khê, sau đó ăn không nói có mà tiếp lời: "Anh đây không phải là bị em kích đến phát huy vượt xa người thường sao, thực ra thì anh ăn nói rất vụng về."

An Dĩ Nhựt cố nén cười đến mặt rã rời, "Bạn đội trưởng, anh khiêm tốn đến thật sự không có thành ý."

"Em đừng vạch trần anh nha, dù nói thế nào anh cũng coi như là ân nhân cứu mạng của em đây, ít nhiều giữ chút mặt mũi cho anh." Mục Nham nhúm mày, trên mặt mang theo vẻ mặt hơi trẻ con, cúi đầu nhìn thấy đến thời gian họp, anh đùn đẩy nói: "Chờ anh đến đón em, chậm nhất bây giờ."

Lúc gần bảy giờ mọi người đều đã đi sạch từ lâu, An Dĩ Nhựt ngồi ở trong phòng làm việc chỉnh sửa bản thiết kế, nghe được tiếng gõ cửa còn tưởng là Mục Nham đến, đang muốn nói gọi điện thoại là được cố ý chạy tới làm gì, ngẩng đầu nhìn thấy lại là ông chủ Quan Hàn Nam của cô.

"Quan tổng còn chưa đi." Cô muốn đứng lên, nhận được ánh mắt ra hiệu của Quan Hàn Nam, lại ngồi trở lại tại chỗ.

"Tôi nên cân nhắc cho cô thêm tiền lương, bây giờ nhân viên cần cù như thế này không nhiều lắm." Sắc mặt của Quan Hàn Nam không tốt lắm, vẻ mặt càng lộ vẻ mệt mỏi.

An Dĩ Nhựt lịch sự cười cười, "Tối nay có một cuộc hẹn, bạn tôi sắp tới đón, cho nên mới không đi. Có phải Quan tổng có việc hay không? Trước đó anh đã nói hai ngày nữa Trình tổng của tập đoàn Oni sẽ tới thành phố A, cần tôi đi cùng anh đi gặp anh ta sao?" Hơn nửa tháng nay cô đều bận rộn phần đề án thiết kế này, nếu như giành được khách hàng lớn Oni này vào tay, mức tiêu thụ năm nay của công ty sẽ phải gấp hai năm trước, thân là nhà thiết kế chính, có một số trường hợp cô phải tham dự.

Quan Hàn Nam thở dài, vẫy vẫy tay nói: "Thiết kế của Oni không cần vội."

"Tại sao?" An Dĩ Nhựt không hiểu.

"Cũng không có gì, cô có biết công ty Oni là khách hàng lớn chúng ta cực lực tranh giành, nhưng hôm nay tôi mới nghe nói anh ta và Tịch tổng của Hoàng Thái có mối quan hệ cá nhân rất tốt, khả năng chúng ta có thể nhận được vụ làm ăn này không lớn."

Chợt nghe cái tên đó, An Dĩ Nhựt có phút chốc tim đập mạnh và loạn nhịp, ngay sau đó phục hồi tinh thần lại, không thể làm gì khác hơn mà cười cười, cùng tồn tại trong giới thời trang, va chạm như thế này sẽ khó tránh khỏi, cô cũng bất lực.

Di động trong ngăn kéo rì rì vang lên, âm chuông ngắn ngủi dễ nghe phá vỡ sự im lặng.

"Trong khoảng thời gian này vì theo đuổi bản thiết kế cô vất vả rồi, chủ nhật nghỉ ngơi thật tốt đi." Quan Hàn Nam mỉm cười đứng dậy, ra khỏi văn phòng trước.

Mục Nham rất đúng giờ, bảy giờ kém năm phút xe của anh vừa vận đậu ở dưới lầu của công ty An Dĩ Nhựt, gửi cho cô một tin nhắn, anh xuống xe đi vào đại sảnh đón cô.

"Muốn ăn gì?"

"Không phải anh nói muốn ăn lẩu sao."

"Nếu như anh nói ăn KFC em có ý kiến gì hay không?" Mục Nham nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt hơi mang theo ý cười.

"Ăn cái gì cũng được." An Dĩ Nhựt có tâm sự, tâm tình có chút sa sút.

Mục Nham nhíu nhíu mày, không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cô không vui. Đúng lúc gặp đèn đỏ, tay trái anh vịn tay lái, tay phải đưa tới nắm lấy tay cô, "Có phải mệt hay không? Nếu mệt nói anh đưa em về nhà sớm."

Bàn tay của anh dày rộng và ấm áp, giống như là mang theo một dòng điện mạnh mẽ, tê dại mà kích vào trái tim An Dĩ Nhựt. Cô ngo ngoáy muốn rút tay về, lại bị anh nắm thật chặt.

"Đèn xanh rồi, còn không đi?" Cô lên tiếng nhắc nhở.

Mục Nham dời mắt về phía ngoài cửa sổ xe, quả nhiên đèn xanh sáng, xe đằng sau đã ấn còi thúc giục, anh nhíu mày, buông lỏng tay ra, nhỏ giọng nói: "Đèn đỏ này thật ngán."

An Dĩ Nhựt quần bách đến mặt ửng hồng lên, ánh mắt cười như không cười cũng không dám nhìn anh nữa, quay đầu đi, giả vờ nhìn dòng người dòng xe bên ngoài, khóe miệng cũng không tự giác hơi giương lên.

Vẫn là dựa theo kế hoạch ban đầu đi ăn lẩu, dường như là biết rõ bao tử của cô không tốt, Mục Nham chọn dĩ nhiên là một quán "Lẩu được thiện", nhìn gò má của anh, đáy lòng An Dĩ Nhựt dâng lên cảm động.

Nhìn nhìn cô chọn món ăn, Mục Nham thêm cho cô ly sữa chua, thừa dịp đồ ăn còn chưa có đem lên, anh hỏi: "Sao phờ phạc ỉu xiu vậy, là nghi ngại không đủ hay là bị ông chủ phê bình rồi hả?"

An Dĩ Nhựt thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, cau mày nói: "Em giỏi giang như vậy, ông chủ khen ngợi em còn không kịp, làm sao lại phê bình em."

Hỏi nhíu mày, anh nhìn cô nói: "Vậy nhất định là anh không đủ đẹp trai, em nhìn thấy mặt anh cũng đã trở trên không tốt."

Cô nhin không được cười, cầm lấy thực đơn trên bàn đánh anh: "Vốn chính là lỗi của anh, khiến tâm tình em không tốt thêm ăn nhiều hơn, phá hủy kế hoạch giảm cân." Mỗi lần cùng đi ăn với nhau anh đều là chọn món ăn cô thích ăn, An Dĩ Nhựt cảm thấy mình gần đây mình hơi mập.

"Chớ học người khác giảm cân, sức khỏe là quan trọng nhất." Anh thu lại nụ cười, nghiêm mặt dạy bảo cô: "Chưa thấy qua người phụ nữ nào nhiều xương sườn hơn em, dường như một con gió cũng có thể thổi bay."

Cô bĩu môi, "Nào có gầy như vậy. Nếu như thực sự có thể bị gió thổi bay, trái lại giảm được tiền vé máy bay, có thể du lịch khắp thế giới rồi."

"Em muốn du lịch miễn phí thế này cách khả khi là bằng không." Anh đưa mắt liếc cô, thản nhiên nói: "Chẳng lẽ cấu trúc não của nhà thiết kế không giống như người khác?"

"Hả?" An Dĩ Nhựt ngẩng đầu, thấy anh hơi nghiêng mặt tới trước dựa sát vào cô, mi như viễn sơn[1], mắt như hồ thu, bóng vàng của ánh đèn tỏa chiếu ở trên mặt anh khúc xạ ra ánh sáng dịu dàng khác.

[1] Mi như viễn sơn tinh tế mà hơi nhếch lên, màu sắc hơi nhạt, thanh tú sáng sủa.

Trong một giây này, phảng phất giống như là bị sấm sét đánh trúng, tim An Dĩ Nhựt không hiểu sao lại run lên.

Nghe được giọng nói từ tính của anh vang lên ở bên tai, "Xem ra ánh mắt của anh quả nhiên không tệ."

Hơi thở của anh nhẹ và mỏng, dịu dàng phất qua mặt cô, khế cúi đầu, từ tầm mắt của cô nhìn sang, xuyên thấu qua phần cổ áo không cài nút này nhìn thấy da thịt màu lúa mạch của anh, đột nhiên nhớ lại lồng ngực ấm áp của anh, còn có nhịp tim mạnh mẽ có lực, một cái lại một cái, mang theo một lực nóng rực như lửa.

Cô hơi thối lui ngồi trở lại trên ghế, ho nhẹ một tiếng nói: "Có lẽ công ty sẽ tồn thất một gánh đơn đặt hàng vô cùng quan trọng."

Mục Nham phản ứng rất nhanh: "Là cái đề án thiết kế em bận suốt trong khoảng thời gian này?" Thấy cô gật đầu, anh chau mày lại nói: "Anh còn tưởng chuyện gì lớn, về mặt nặng nề như vậy."

"Cái này không phải chuyện lớn?" Cô bắt mẫn.

"Làm ăn xưa nay đã như vậy, có thực lực hơn nữa cũng không thể bảo đảm giành nhiều thắng lợi." Mục Nham cảm ông hút vào sữa chua đẩy tới cạnh tay cô, nhượng mày nói: "Hoa Đô là công ty đứng đầu trong giới bất động sản, thắng trước mới bị Thiên Dự đoạt một hạng mục quan trọng, có phải Hành Viễn cũng gặp trở ngại hay không?"

Nghĩ đến trước đó Sĩ Nhan có đề cập qua với cô là Ôn Hành Viễn tồn thất một dự án, nhưng lại giống như là người không có việc gì cùng cô ấy đến bệnh viện làm kiểm tra tiền sản định kỳ, An Dĩ Nhựt thoải mái một chút, có đôi khi, quả thật không thể xem thành bại quá nặng, bằng không cuộc sống sẽ mất đi ý nghĩa.

Mục Nham biết cô nghe lọt, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mỉm cười nói: "Hành Viễn nói dự tính ngày sinh của chị dâu nhỏ ngay tại tuần sau, đến lúc đó cùng đi bệnh viện nhìn cục cưng đi."

"Được, cũng đã lâu em không có gặp Thần Thần rồi." Cô vui vẻ đồng ý, không có chú ý tới nụ cười đầy ẩn ý trên mặt của Mục Nham.

Bỗng bàn mang thức ăn lên, tâm tình hai người vui vẻ mà thương thức lẩu được thiện, An Dĩ Nhược ăn rất hăng say, nóng đến trán thấm ra mồ hôi, cô hát cảm ý bảo anh muốn khăn giấy, Mục Nham lại không có đưa, không nhanh không chậm cầm lấy khăn giấy trong tay, vờn tay ra, cách bởi cái bàn nhẹ nhàng lau cho cô.

Tự nhiên mà vậy, cô khẽ nở nụ cười, trong lòng dào dạt từng sợi tình cảm dịu dàng. Mục Nham không để lại dấu vết nhìn chăm chú vào cô, khoảnh khắc cô cười, dịu dàng như vậy, tự nhiên như vậy, khiến anh cảm thấy chờ đợi lâu hơn nữa cũng đáng giá.

Lúc đưa cô về nhà, Mục Nham nói: "Có nhiệm vụ, sáng mai phải đi thành phố B công tác, khoảng năm ngày mới về."

"Nhiệm vụ gì? Anh phải đích thân đi?" An Dĩ Nhược kinh ngạc, anh không nói cô cũng sắp quên anh là một đặc cảnh, dân thân vào công việc nguy hiểm nhất.

"Giữ bí mật." Anh hơi nghiêng người chắn đi một chút gió lạnh cho cô, lại thuận tay kéo cao cổ áo cho cô, "Đi làm lái xe chậm một chút, kỹ thuật của em thật không ra gì."

"Em lái xe ổn lắm." An Dĩ Nhược chu miệng kháng nghị, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô nói: "Sao em nghe người ta nói anh chạy xe nhanh biên bản đường như rất nhiều."

Gõ nhẹ vào trán của cô, anh nhún mày nói: "Đó là công việc của anh cần, em cũng đừng tốt không nói lại học những thứ này."

"Vậy cũng không thể liều mạng, quả thật là làm cho người ta lo lắng." An Dĩ Nhược nói xong, hai má đột nhiên nóng lên, nhưng lời đã nói ra, không thu lại được, không đợi anh nói chuyện, xoay người muốn đi.

Mục Nham đưa tay kéo tay cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: "Em lo lắng?"

"Khuya lắm rồi, em muốn đi lên." Cô cố nói sang chuyện khác, lại bị anh ngắt lời, "Anh hỏi em có phải đã lo lắng hay không?"

Cô hực hặc như một đứa bé, dùng sức quấy tay anh ra, Mục Nham lại kéo cô, cô trở tay quấy ra, anh lại kéo, cô lại quấy.

Hai người có chút trẻ con mà lặp đi lặp lại ngang bướng độ sức.

Kiên nhẫn của Mục Nham bị cô tiêu hết sạch, đuổi cánh tay dài ra, kéo cả người cô vào trong ngực, hai người gần đến chớp mũi cũng đã chạm vào nhau, chặn cô ở trên cửa xe, anh cất giọng mềm mỏng hỏi cô: "Nói cho anh biết có phải em đã lo lắng hay không, hả?"

Không biết có phải đèn đường tắt hay không, bốn phía đột nhiên bị bóng tối bao phủ, chỉ có ánh mắt của anh, sáng rực và ấm áp như vậy, khi An Dĩ Nhược bị anh nhìn chăm chăm một lúc lâu, nhẹ nhàng mà gật đầu.

Mục Nham nhìn cô thắm thiết, ngón tay dịu dàng mà vuốt ve gương mặt của cô, mang theo nhiệt độ ấm áp ẩm ướt.

Tâm tư pháp phòng, còn chưa có kịp ổn định, khuôn mặt điển trai của anh đã từ từ áp sát, đêm đông gió lạnh thấu xương, hơi thở của anh giống như bầu không khí mát mẻ tháng bảy, phất ở trên mặt cô, là mập mờ và nóng bỏng mà trên chọc.

Anh nâng mặt cô lên, dè dặt cẩn trọng mà chạm vào môi cô, giống như là đang thăm dò, sau đó mới triển miên mà hôn cô, lúc đầu hôn rất dịu dàng, giống như cô là vật báu duy nhất của anh, khi cô không tự giác ôm cổ của anh, dịu dàng khẽ hôn đột nhiên trở nên kịch liệt, như là muốn tại khắc thời gian này thôn tính cô, An Dĩ Nhược cảm thấy trong nháy mắt thế giới bắt đầu lay động, khiến người ta hoa mắt thần mê, cô tựa vào trong lòng anh, hồn nhiên quên mình chìm đắm trong nụ hôn đặc biệt nồng nhiệt này, không biết đường về.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bay qua biển cả

Mục Nham đi công tác, bởi vì công việc tạm thời có điều động, chuyến đi này lại có hơn mười ngày.

Đúng là rời đi của anh, đột nhiên khiến An Dĩ Nhược ý thức được anh xâm nhập vào cuộc sống của cô rất sâu đậm, giống như là bước vào ở mọi chỗ. Buổi sáng lúc chạy bộ cô lại vô thức quay đầu lại, giống như là anh sẽ đuổi theo từ phía sau, khoe miệng chứa ý cười, giờ tay xoa xoa tóc của cô, nói: "Nhìn cái gì chứ, chẳng lẽ buổi sáng hôm nay anh đặc biệt đẹp trai?" Men theo đường phố, cô chậm chậm và cẩn thận lưu lại dấu chân, làm như đi theo nhịp bước của anh, cùng tiến cùng lui; Có đôi khi nhìn thấy chiếc Cherokee màu xám bạc ở trên đường phố, tim cũng sẽ đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, dường như nhiều người trên thế giới như vậy chỉ có anh thích hợp lái loại xe này, nhớ rõ cô còn từng cười anh: "Anh chờ heo hã, lái xe to như vậy." Anh theo thói quen nhún mày, thưởng cho cô một cái vồ rất nhẹ, "Chờ em!" Cô xoa trán trừng anh, anh lại nhìn không được cười, "Cái cô gái này, cả ngày không biết nghĩ gì. Xem ra tính lực của em vô cùng dồi dào." An Dĩ Nhược luôn nhớ rõ về mặt của anh khi đó, có chút bất đắc dĩ, có chút cung chiêu,

ngồi đến đây, cô cười thầm. Mục Nham như vậy, quả thật làm cho người ta không cách nào kháng cự, anh có được khí phách nam tính, lại không mất dẻo dai tinh tế, người đàn ông như vậy, bảo cô làm thế nào cam lòng từ bỏ?!

Mục Nham nói: "Thật tốt chờ anh trở lại."

Cô cúi đầu, trầm lặng một lát, khi giương mắt, ánh mắt dịu dàng và kiên định, ở dưới cái nhìn chăm chú của anh nhẹ nhàng gật đầu. Khóe môi Mục Nham hơi cong, đôi mắt trong trẻo tỏa sáng giống như Thủy Tinh (còn gọi là Sao Thủy), sau đó, anh cúi người ôm lấy cô, dùng áo khoác của anh quần cô ở trong ngực.

Hơi thở quen thuộc bổ nhào mà đến, khiến cô không tự giác hít thật sâu, khi đó lòng An Dĩ Nhượng lại đau xót, hạnh phúc, mê muội, làm như đã khắc sâu tên của anh vào tim, vĩnh viễn không phai mờ.

Mấy ngày kế tiếp, cô đã thực sự ổn định tinh thần lại mà chờ đợi, một cái tin nhắn, một cuộc điện thoại, đều có thể khiến cô nở nụ cười, giống như sau cơn mưa trời lại sáng, bầu trời tối đen đột nhiên sáng tỏ, ngay cả Mễ Ngự cũng nói: "An Dĩ Nhượng, gần đây cậu trở nên xinh đẹp, cuối cùng cũng khôi phục chút sức sống."

Cô cười, có chút trẻ con. Trong lòng thầm nghĩ, có lẽ tình yêu vẫn là thuốc đặc hiệu thần kỳ nhất, giống như phương thuốc cổ truyền có thể chữa lành vết thương lòng vô hình kia của con người, nhưng xé rách lại rất đau.

Ý nghĩ như vậy không có duy trì hai ngày, thật vất vả mới dấy lên chút hy vọng liền dễ dàng bị Tịch Thạc Lương lặng lẽ dập tan.

Bước lên chuyến bay bay đi Paris, An Dĩ Nhượng rút cuộc nhìn thấy rõ chính mình, cũng không kiên cường và dũng cảm như trong tưởng tượng. Nụ cười dường như không thể nào che giấu được nước mắt, dịu dàng an ủi chung quy không thể dễ dàng thay thế tình cảm sáu năm. Nếu như lời thề cần thiết triệt để đau một lần, nếu như tổn thương là vận mệnh thế nào cũng không né tránh được, vậy cô lựa chọn không làm đà điều, chịu khó tiến lên.

Không có báo cho Mục Nham biết cô sắp đi xa, An Dĩ Nhượng hy vọng khi cô trở lại thành phố A lần nữa, hết thảy đều là khởi đầu mới. Không chỉ người khác, thực ra thì chính cô cũng không muốn bị vây chết ở trong quá khứ.

Mễ Ngự hơi có chút lo lắng, vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc, khuyên nhủ: "Người đàn ông cực phẩm như Mục Nham mà cậu còn không vừa lòng? Cậu cứ như vậy không nói một tiếng mà đi, không sợ anh ta hiểu lầm nản lòng thoái chí?"

"Lúc cổ tay bị đèn chùm quẹt đứt cũng không thấy anh ấy hiểu lầm tới tự sát, nếu như chỉ vì đi Paris thì..." Thì buông tay, vậy phần tình cảm này dường như cũng không đáng để giữ nữa.

Thân mật như Mễ Ngự, cũng không cách nào cảm nhận được lòng trống rỗng của An Dĩ Nhượng lúc này. Cô rất muốn nắm lấy tay anh, để anh tự nói với mình, bất kể thế sự thay đổi thế nào, bất kể qua bao nhiêu năm, anh cũng sẽ đứng sau như một mà đối tốt với cô, ở lúc cô mệt mỏi chán nản đưa đến một ly trà nóng, ở lúc cô đau lòng mất mát cho một bờ vai có thể dựa vào. Cô đã từng bị tổn thương tình cảm, rất cần có một người chứng minh tình yêu là sâu sắc và khắc sâu, đối với cô, anh sẽ vĩnh viễn không rời không bỏ. Dường như chỉ có như vậy, niềm tin tình yêu về vĩnh viễn sánh cùng trời đất trong lòng cô mới không bị hiện thực tàn khốc đánh vỡ.

Tuy nhiên, cô làm sao có thể vô trách nhiệm mà dặt tay Mục Nham, giống như là bắt được cọng rom cứu mạng bù vào đáy lòng trống rỗng? Cô nghĩ, cô cần thật sự bỏ xuống, mới có thể ôm một trái tim hoàn chỉnh, đi về phía của anh.

Đối với tình yêu, bất cứ lúc nào chỗ nào, An Dĩ Nhượng đều ôm lấy một trái tim thành tín nhất.

Vì thế, cô không chút do dự cắt đứt mọi liên lạc với anh, một mình bay qua biển cả, đi đến Paris.

Mễ Ngự đối với Mục Nham đi công tác về nói: "An Dĩ Nhượng là một người cô đơn, ở mặt ngoài cậu ấy thích yên tĩnh, ở sâu trong nội tâm cậu ấy lại sợ nhất yên tĩnh." Thấy ánh mắt buồn bã của anh, lòng cô không hiểu sao căng thẳng, "Mục Nham, tôi có thể ích kỷ mà đưa ra một yêu cầu hay không?"

Mục Nham nhìn cô, mặt lộ vẻ nghi hoặc, lại nghe cô nói: "Đừng dễ dàng buông tay, cậu ấy không thể chịu đựng được thêm nữa."

Mục Nham im lặng, ngửa đầu nhìn những ngôi sao nhỏ trên bầu trời, thật lâu sau đó rút cuộc lên tiếng: "Tôi không có tư cách yêu cầu cô ấy dừng cảm, nhưng tôi biết cô ấy không hề hèn nhất, cái này đủ rồi." Lời còn chưa dứt, anh đã xoay người, chỉ chừa cho Mễ Ngự một nụ cười nhạt hoàn toàn có thể xem nhẹ, đầy ẩn ý như vậy, khó mà nắm bắt như vậy.

Sau đó Mễ Ngự phàn nàn với Đàm Từ Việt: "Thật sự là không hiểu nổi đàn ông các anh, em còn muốn an ủi anh ta vài câu, nhưng nhìn phản ứng của anh ta lại cảm thấy anh ta giống như không quan tâm đến An Dĩ Nhượng vậy." Liếc mắt, cô mệt mỏi ngồi phịch ở trên sofa, "Một bụng lời nói lại không có chút công dụng nào, làm em kìm nén xuất nội thương rồi."

Trái lại Đàm Từ Việt nở nụ cười, "Em đây lại không hiểu, bình thường đàn ông có tính nhận nại hơn phụ nữ." Kéo Mễ Ngự qua hôn một cái, anh như có vẻ đắc chí: "Nhưng theo anh quan sát lần này tính nhận nại của Đại Mộc rõ ràng không đủ, không chừng bây giờ đang hối hận dầm ngực giậm chân ở nhà thu dọn hành lý, ngày mai thì bay đi Paris bắt người cũng không chừng."

Nói thì nói như vậy, nhưng sự thực chứng minh tính nhận nại của Mục Nham tốt hơn một chút so với Đàm Từ Việt mong chờ, đương nhiên, cũng chỉ là một chút. Trong lúc vô tình biết được Tịch Thạc Lương không hiểu sao vứt bỏ một gánh đơn đặt hàng cực kỳ quan trọng đột nhiên bay đến Paris, cuối cùng anh vẫn là không giữ được bình tĩnh. Lúc này cách An Dĩ Nhượng xuất ngoại, đã có hơn nửa tháng, mà Mục Nham và cô, cũng đã vượt qua hai mươi ngày không có liên lạc, cuối cùng anh bắt đầu không ngừng gọi đi động cho cô, thậm chí xin Mễ Ngự số điện thoại khách sạn cô ở.

Anh đã từng nói, đối với cô, sẽ không buông tay nữa, hai mươi ngày, bốn trăm tám mươi giờ, là kỳ hạn cuối cùng anh cho cô, cũng là ranh giới cuối cùng của anh.

Khi ở ngày lễ Giáng Sinh hôm đó Mục Nham bước lên chuyến bay bay đi Paris, Mễ Ngư lại cười không nổi, ba người cố chấp như vậy, thật sự có thể ở nơi đất khách quê người có một sự khởi đầu mới sao?

An Dĩ Nhục vì sao đi trước? Tịch Thạc Lương vì sao đuổi theo tới? Mục Nham lại phải làm thế nào chiếm được cơ hội trước? Tình yêu ba người, chẳng lẽ thật sự chỉ là không bỏ được để ý lại còn có một kết cục lộn xộn này sao? Mễ Ngư hy vọng số mệnh này có thể bị An Dĩ Nhục phá bỏ.

Mùa đông tại Paris, là một loại lạnh ẩm ướt, An Dĩ Nhục quấn chặt áo khoác ngoài, chậm rãi bước đi trong sương chiều sáng sớm.

Hơn nửa tháng qua, cô đi bộ đi khắp các danh lam thắng cảnh cổ tích của thành phố này chỗ nào cũng có tên trong lịch sử thế giới, từ Tháp Eiffel đến Khải Hoàn Môn, rồi đến cung điện Elysee, còn có nhà hát Opera trên đại lộ Haussmann ở trung tâm thành phố, và bức tranh rộng lớn ngoài trời phía Tây Bắc thành phố, cuối cùng là bờ sông Seine xinh đẹp, cô lưu lại dấu chân ở khắp mọi nơi, kể cả nước mắt không thể kìm nén của mình.

Mỗi một vị trí cô đi qua, đều đã từng là ước hẹn tuần trăng mật lúc cùng đi dạo với Tịch Thạc Lương, chỉ còn một mình cô. Anh đã từng hứa rất nhiều, cũng phụ rất nhiều. Có lẽ có một câu nói nói rất đúng, hứa hẹn là thiếu nợ, ngàn vạn lần đừng tùy tiện hứa hẹn, để tránh tận cùng cuộc đời cũng vẫn còn không làm được. An Dĩ Nhục nghĩ, Tịch Thạc Lương để lại cho cô cái gọi là "Nợ" thì do chính cô đi trả, nói đi này chỉ là lá chắn ký ức, đời này, cô cũng không cách nào đứng lên lần nữa.

Cho nên, cô mới vô tình gặp được Tịch Thạc Lương ở lần đầu tiên cùng bạn tham dự tiệc rượu sau khi bay tới Paris. Cô muốn ở chỗ này quên anh, triệt để, không để lại một tia đường sống. Cô nghĩ, nếu như hạnh phúc của bọn họ không có ở trong tay nhau, vậy cũng muốn đều tự hạnh phúc.

An Dĩ Nhục đi ngược dòng người dạo bước ở bờ sông Seine, cô đi suốt cả một ngày không ngừng lại, có chút mù mờ, có chút thể lương. Lúc hoàng hôn, khi bầu trời nổi mưa phùn, cô vươn tay ra, cố đón lấy giọt mưa, cọ rửa vết thương lòng chồng chất của cô.

Tiếng ồn ào đi xa, cô giống như là bị ngăn cách với thế giới, cô đơn lẻ loi mà đứng ở trong thế giới trống rỗng, lạnh lẽo, âm hàn. Mơ hồ nghe thấy có người gọi tên của cô, mờ mắt ra mù mờ nhìn xung quanh, tuy nhiên lại không thấy rõ mọi thứ bên cạnh.

Hóa ra, nước mắt đã tràn mi.

Cô nghe thấy có giọng nói quen thuộc khẽ nói: "Dĩ Nhục, chờ em tốt nghiệp đại học, chúng ta sẽ kết hôn, sau đó cùng đi Paris hưởng tuần trăng mật."

Anh còn cung chiều nói: "Hôn lễ thì định ở trong khoảng tháng bảy tháng tám, khi đó hoa oải hương đón gió nở rộ, trong không khí hòa lẫn hương vị cay cay, tuyệt đối là hương vị khiến người ta khó quên."

Cô hoan hô nhào vào trong lòng anh, ôm cổ của anh nói: "Biển hoa oải hương vô tận, suốt đời cũng sẽ không quên cảnh tuyệt đẹp chúng ta cùng nhau nhìn thấy."

Anh nhìn cô cười, dùng chóp mũi cọ vào mũi cô, ôm cô gái mảnh mai vào trong ngực, ôm chặt lấy.

Bọn họ là làm thế nào trải qua những thứ này, lại làm thế nào đi tới tình cảnh gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt như hôm nay? Làm thế nào đã mất đi? Làm thế nào trong phút chốc thì cảnh còn người mất?

Provence, nơi cô ước mơ lãng mạn, cuối cùng là cùng anh vô duyên. Vùng biển hoa màu tím này, An Dĩ Nhục mang theo quá nhiều chờ đợi và khát khao, hôm nay, cũng mang theo tất cả mộng của cô phá vỡ, kết thúc tất cả ký ức giữa bọn họ.

Cô quyết định, sau chặng cuối của chuyến này, đó là được hoa oải hương bao phủ Provence.

An Dĩ Nhục cứ như vậy, muốn dùng cách thâm thiết nhất ép mình đi ra khỏi khói mù.

Máy bay từ từ lên cao, lại từ từ hạ xuống, lúc bước xuống mảnh đất này, An Dĩ Nhục có phút chốc choáng váng, trong mệnh mong hỗn loạn, rõ ràng ngửi được mùi thơm hoa oải hương trong không khí, bách lý hương (cỏ xạ hương), mùi hương cây tùng. Rõ ràng là mùa đông, rõ ràng chỉ còn lại có cây khô gầy và chinh tẻ, rõ ràng đã che phủ tuyết trắng xóa, nhưng mùi thơm dễ chịu kia vẫn được gió nhẹ đưa tới chóp mũi, hít thở ở khoảng cách gần như vậy, khiến mắt cô dần dần phủ lên một tầng sương mù.

Chính là nơi đây, bọn họ ước hẹn nhiều năm muốn tới nơi ngay tại trước mắt, nhưng lẫn nhau, khoảng cách đã xa như vậy.

Gió lạnh cuồng dã, thổi tóc dài của cô rối loạn, sợi tóc tinh mịn quệt qua gò má, rất đau, rất đau. Yếu ớt lúc này hy vọng có người tới chia sẻ biết bao, nhưng, lại không có ai tới cho cô một cái ôm, duy chỉ có vươn hai tay ra vòng ở trên vai, dùng sức ôm chặt mình, tim đau đớn và thắt chặt từ từ lắng đọng quá khứ, lắng đọng cái tên kia.

Lúc tâm tư bưng bít, không có nghe thấy tiếng bước chân đến gần phía cô, mãi đến có người vịn bờ vai của cô qua, An Dĩ Nhục ngỡ ngàng ngẩn đầu, trông thấy gương mặt điển trai này gần trong gang tấc, cô thật muốn nở một nụ cười dịu dàng với anh, nhưng mà, nước mắt sớm đã tràn qua mi, từ khóe mắt lăn xuống, một giọt lại một giọt...

Nhắm mắt lại trấn chống ở lồng ngực của anh, nước mắt rót cuộc không thể kiềm chế được nữa, trượt xuống.

Thạc Lương, tôi muốn xin anh đi ra khỏi tâm linh của tôi. Kể cả những thứ tốt đẹp kia, cay đắng, khổ sở, đau đớn, đều ở lại chỗ này, ở lại chỗ này...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tình địch ở Paris

Có lẽ duyên phận trong cuộc sống, thường thường là do rất nhiều sự vô ý thức đẩy. Mục Nham không nghĩ tới trái tim vắng lặng nhiều năm lại lần nữa bùng cháy, càng không thể đoán trước tình yêu này lại dùng cách bất đắc dĩ như vậy kéo ra màn mở đầu, anh cảm thấy, có lẽ đây chính là cái gọi là ngoài ý muốn, tình cờ tất yếu.

Vào lúc hoàng hôn, bầu trời cao xa bị ánh mặt trời lặn nhuộm đỏ, một ngọn lửa màu đỏ lan tràn đến cuối bầu trời, làm cho giờ phút này đau thương càng lộ vẻ lạnh lẽo nặng nề hơn. Mục Nham lặng lẽ hạ mi, trên khuôn mặt anh tuần lượt qua một sự đau thương chua xót.

Bay qua biển cả đuổi tới nước Pháp, không phải mất kiên nhẫn, mà là vì trong lúc lơ đãng yêu đến mức quá đầu nhập, chịu không nổi mất đi. diendanquydon.comThứ lỗi anh không cách nào trở mắt nhìn cô đi ra khỏi cuộc đời của anh, cho dù một trăm mét, cũng sẽ khiến anh cảm thấy là cách chân trời cùng góc bể, hướng chỉ cách xa vạn dặm.

Thấy cô thần thờ lang thang ở trên phố Paris, thu sự mệt mỏi và tan nát cõi lòng của cô vào trong mắt, Mục Nham vô cùng đau lòng. Có lẽ cho đến một khắc này anh mới chính thức hiểu được, lần này vận mệnh chuyển hướng, khiến cô bất ngờ không kịp phòng bị biết bao, mà đoạn tình yêu này khắc giữ ở đầu quả tim, chung quy sẽ theo lần đi xa này héo rũ, đổ nát. Có lẽ xuống nỗi nhớ nhung và thiếu kiên nhẫn ở đáy lòng, anh xa xa tưởng nhớ cô đi nhiên đã đi đến tận cùng hồi ức, là tôn trọng, cũng là thương tiếc.

Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, trời đất dường như trong nháy mắt bất động, duy chỉ có bầu không khí lặng yên không tiếng động mà từ từ dịch chuyển, Mục Nham thờ dài nhẹ như không thể nghe thấy, mang theo một hương vị của mùa đông lạnh, kéo dài, kéo dài. Hơi siết chặt cánh tay, ôm lấy đặc biệt yếu ớt của cô vào trong ngực, dường như muốn đem nhiệt độ trên người chia cho cô, sưởi ấm da thịt lạnh buốt của cô.

Khi nhiệt độ cơ thể của anh xuyên thấu qua quần áo chân thực mà truyền vào cô, vốn là ấm lên đến tận cùng thoáng chốc đau đớn được giảm bớt, trong nháy mắt An Dĩ Nhược mềm yếu lại, vùi mặt vào bên cổ của anh, vươn tay ôm chặt lấy anh, giống như là một tia hy vọng và ánh sáng cuối cùng còn tồn tại trong đời, cô khóc đến giống như một đứa trẻ lạc đường.

Mục Nham ôm cô chặt hơn, gờ tay vuốt ve tóc dài của cô, không có lên tiếng khuyên giải an ủi.

Sáu năm trả giá chỉ đổi lấy đau đớn xé lòng, ngoại trừ đem tất cả mọi thứ chìm đắm ở trong nước mắt giàn giụa, dường như cũng không tìm được cách nào khác để lãng quên và trút ra, thì để anh dùng cái ôm ấm áp an ủi và thành toàn cuối cùng cho cô.

Nhìn bóng dáng xa xa ôm nhau, Tịch Thạc Lương cảm thấy trong lồng ngực có cái gì đó lặng lẽ nứt ra, có tiếng phụt truyền đến vỡ vụn, đau đến anh hít thở cũng trở nên khó khăn. Sáu năm qua, anh cũng đã từng cố gắng muốn nắm chặt ký ức nhỏ vụn trong lòng bàn tay, sáu năm sau, trong hạnh phúc gần kề cuối cùng từ giữa kẽ tay lặng lẽ chảy đi, mọi thứ ngày trước, trong phút chốc rơi xuống trên mặt đất, trong nháy mắt tan xương nát thịt.

Anh thua, thua hoàn toàn.

Khi biết được cô một thân một mình đi đến Paris xa xôi, anh liền biết, giữa bọn họ đã duyên tận duyên tàn. Nửa năm qua không phải không có từng giây giữa cố gắng xoay chuyển, suy cho cùng bọn họ là thật sự đã từng yêu nhau, song, anh là người rất tình tảo, cũng rất lý trí, là anh lựa chọn tách ra, nên chấp nhận hết thảy khả năng có thể phát sinh, cho dù là trong lòng vô cùng bi thương, cũng không còn tư cách kêu đau. Diễn ❀ Đan - Lê - Quý ❀ ĐónĐi đến Paris, thậm chí ma xui quỷ khiến bước lên chuyến bay bay đến Provence, cũng chỉ là muốn cùng cô đi qua đoạn bi thương trải qua trong lòng này, xem như là thực hiện lời hứa đã từng hứa hẹn.

Đối với cô, rốt cuộc là anh không thể nào cho cô nhiều hơn. Không có tư cách, không có lập trường.

Có một số người, bỏ lỡ nhất thời, thì bỏ lỡ cả đời, không thể nào quay đầu lại được nữa.

Không biết rốt cuộc trải qua bao lâu, chỉ cảm thấy hai chân đều đã đứng đến tê dại, anh thấy cô nơi xa từ trong ngực Mục Nham ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt nhìn qua. Tịch Thạc Lương nở nụ cười, trong mắt đã có nước mắt theo nụ cười này, cũng rơi xuống.

Có lẽ khoảng cách quá xa, hoặc là nước mắt che mờ tầm mắt, bọn họ nhìn không rõ biểu cảm trên mặt của nhau, chỉ có thể dùng tâm đi đọc tâm của đối phương, chỉ có thể dùng ánh mắt cùng nhìn về phía người yêu cũ như gần như xa làm một tạm biệt cuối cùng.

Hết thảy giống như là định xong kết cục, sau trăm ngàn lần chuyển biến, ai cũng không thể gần được ai, tình yêu của bọn họ dừng lại từ đây, cuối cùng dùng tầng hoa màu tím làm nét kết thúc.

Đập tan giấc mộng trong biển hoa oải hương ở Provence, An Dĩ Nhược lau khô nước mắt, mang theo dũng khí phá giải hết thảy khó khăn, kiên định

theo Mục Nham rời đi, là quả quyết, càng là không chút do dự kiên quyết dứt khoát. Nếu như không có trải qua, cô sẽ không biết, ngoại trừ Thạc Lương, còn có một người, có thể tìm được cô ở trong đám đông. Vậy, còn có lý do gì chùn bước?

Lúc máy bay đáp xuống sân bay Charles-de-Gaulle ở Paris thì đêm đã khuya, An Dĩ Nhựt ngoan ngoãn mà mặc cho Mục Nham nắm tay đi vào đại sảnh khách sạn, làm như nghĩ đến cái gì đó, cô đột nhiên dừng bước, nhất thời thần thờ đứng ở tại chỗ, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của anh, ngượng ngùng nói: "Cùng em đi đến một nơi được không?" Hỏi đến dè dặt cẩn trọng như vậy, giống như rất sợ anh từ chối.

Đối với thỉnh cầu của cô, anh rất khó nói "Không", vì thế, Mục Nham gật đầu.

Bầu trời rải đầy sao sáng, ánh trăng sáng tỏ vẩy khắp mặt đất, bóng dáng cô đơn đứng trước gió bị đêm lạnh che phủ, mờ ảo đến giống như trong khoảnh khắc sẽ biến mất không thấy.

Đứng ở tầng mười tám của đỉnh tòa nhà, cô rủ xuống lông mi dài, niềm phong cảm xúc cuộn cuộn cất vào ở đáy mắt, mặc cho gió lạnh hoành hành.

Mục Nham cởi áo khoác xuống choàng ở trên vai cô, đưa mắt đến phía xa, âm thanh thuần phác trầm thấp vang vọng ra ở trên bầu trời mênh mông, "Ngày vừa đến Paris anh đã đứng ở chỗ này nhìn em đi về phía sông Seine, anh gọi em một tiếng, dường như em có nghe thấy, lại dường như không có nghe thấy gì, ngốc nghếch mà nhìn mọi nơi, không biết còn tưởng em tìm báo vật đây." Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý ĐônĐứng quả thực quá cao, có thể trong đám đông nhận ra cô đã xem như là kỳ tích, Mục Nham đương nhiên không thấy rõ biểu cảm của cô khi đó, nhưng cảnh tượng bộ dáng thần thờ điềm đạm đáng yêu của cô nhìn chung quanh, đủ để khiến lồng ngực anh tràn đầy đau lòng, dường như anh không kiểm soát được muốn vọt xuống ôm chặt cô, bước ra bước chân lại thu về, nắm chặt nắm tay lại nói ra, anh kiềm chế mà đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích.

Lúc thật sự đau đớn anh ngay tại bên cạnh, tự nhiên thấy được nhếch nhác của cô, An Dĩ Nhựt xót xa muốn khóc, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở trong cổ, hồi lâu sau thì thảo phàn bác: "Ngốc chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng ngốc." Anh cười, giọng nói không tự giác xen lẫn vài phần cung chiêu.

"Anh không cảm thấy khi đó em có nhiều nhếch nhác." Làm như hiểu rõ tâm sự của cô, anh dịu dàng nói: "Mỗi người đều sẽ trải qua quá trình lột xác, em cũng không ngoại lệ."

Lời tron mịn lặng lẽ sười ầm khiến cô cảm thấy ngọt ngào, An Dĩ Nhựt kéo ra một nụ cười, cái loại nhẹ nhẹ và dịu dàng này, ở sâu trong đôi mắt mông lung lộ ra một chút thương cảm, ngay sau đó xoay người, dời mắt về phía xa.

Hơi thở hấp dẫn nào đó làm như đang lan tràn không tiếng động, ngẩng đầu lên, hít vào một hơi thật sâu, định thần, dè xuống dao động trong lòng, để tình tảo dần dần thay thế buồn bã.

Người đàn ông bên cạnh này, có lẽ là ánh sao mà người ta tìm kiếm nhưng không thể được, cô lại làm thế nào cam lòng để anh trở thành thiên thạch rí rít? Bỏ lỡ anh, có lẽ không có duyên gặp được tình yêu ản chứa bao dung và cung chiêu.

Phía chân trời xa xói giống như màn sân khấu tối đen, thế giới bị bao phủ ở trong bầu không khí yên tĩnh và thanh bình, cô lẳng lẳng đứng ở nơi đó, bóng lưng mảnh mai nghiêng dài, mà anh, lặng lẽ ở bên cạnh cô, cứng như bàn thạch.

Thật lâu sau, khẽ mở mắt ra nhìn trăng sáng treo cao phía chân trời, sáng tỏ mà lại cao xa, còn có một ánh mắt người, thâm thúy, ám trầm, phức tạp, ân cần.

Rất nhiều năm sau An Dĩ Nhựt hồi tưởng lại đêm hôm đó, ánh mắt Mục Nham vẫn hiện lên rõ ràng ở trong đầu, khoan dung thương xót, hiểu rõ hết thấy, có lẽ ngay tại một giây trong nháy mắt đó, cô có một quyết định.

Tính toán qua loa thời gian mình đứng yên, thấy anh trước sau không nói, An Dĩ Nhựt hôn mát nhũ mày, xoay người đối mặt với anh kiêu căng chỉ trích: "Cái người này rõ là, dầu gì cũng an ủi em mấy câu đi chứ? Lúc này sao lại im lặng là vàng rồi hả? Bình thường không phải tán dóc là nhất sao?" Giọng nói nhẹ nhẹ động lại, âm cuối từ từ tàn ra, nhẹ nhàng thoải mái nhạt đi như có như không mà thờ dài buồn bã.

Nhìn biểu cảm hơi hồn nhiên của cô, Mục Nham cảm thấy có đôi khi An Dĩ Nhựt giống như một đứa trẻ trong nhà trẻ phạm sai lầm, ngây ngốc, ngờ ngác, làm anh căn bản nói không nên một câu nói nặng, duy chỉ có phần yêu thương và cung chiêu.

Vì thế, anh vô tội gãi gãi đầu tóc, nhũ mày nhìn cô chăm chú, trong mắt thoáng hiện ranh mãnh dịu dàng: "An Dĩ Nhựt, em có biết em đã phát tiết rất lâu rồi không, ở đây gió rất to, anh cũng sắp đông lạnh đến hy sinh rồi." Cố ý gọi cả tên lẫn họ của cô, mây trôi nước chảy mà phá tan bầu không khí khiến người ta băn khoăn bất an.

Nghe anh nói như vậy, cô mới chú ý tới áo khoác ngoài của anh choàng ở trên người mình, giữa mùa đông lạnh anh lại chỉ mặc chiếc áo khoác đồ tây. Quen biết lâu như vậy, đây là lần thứ hai thấy anh ăn mặc chính thức như thế, lần đầu tiên gặp ở sân bay anh cũng mặc âu phục, chắc là nhiệm vụ cần. diendanlequydon.comAn Dĩ Nhựt hí mắt, về mặt chuyên chú nhìn thân hình cao to của người đàn ông trước mặt, khuôn mặt điển trai, lần đầu tiên cảm thấy anh thật sự rất đẹp trai, không phải cái loại đẹp trai chấn động lòng người, nói như thế nào đây, là thuộc về cái kiểu càng nhìn càng đẹp trai. Áo sơ mi trắng bằng bông, chiếc áo khoác âu phục màu thẫm cắt xén vừa người, làm nổi bật lên dáng người cao lớn thẳng đứng của anh, mắt sáng như sao, đột nhiên nghĩ đến sự nhếch nhác của cả hai người bọn họ khi bị vùi lấp ở Myanmar, rất không phong độ, cô cười trách: "Bọn đội trưởng đẹp trai phóng khoáng giỏi văn giỏi võ yêu tổ quốc và nhân dân cũng sợ lạnh?" Ngoài miệng chế nhạo, trong lòng lại thầm dâng lên cảm động. Trên thế giới này, đúng là vẫn còn có một người đàn ông sẵn lòng bảo vệ cô như vậy, kiên định như vậy, cố chấp như vậy, lại... thâm tình như vậy.

Mục Nham nhũ mày liếc cô một cái, chọc hai tay vào trong túi quần, nhún vai, lạnh đến hàm răng cũng đã run lên, bất mãn kháng nghị: "Ôi! Anh nói, nếu

như sau này tâm tình em không tốt ngàn vạn lần đổi lại cách thức gầy vò, ngày lạnh lẽo chết tiệt này anh chịu lạnh cũng không chịu được nữa rồi." Nói xong còn phối hợp giậm chân, rút tay ra để đến bên miệng hà hơi.

Đêm Paris đương nhiên không lạnh tới mức này, nửa thật nửa giả oán trách cô nghe vào trong tai giống như là đang làm nũng, ánh mắt khóa chặt ở trên khuôn mặt có nụ cười như trẻ con của anh, An Dĩ Nhựt im lặng, đáy lòng dâng lên cảm kích và xúc động.

Bốn mắt giao nhau, cô hít sâu, liên tục, sau đó trong thả và kiên định đi về phía anh, âm thanh nhè nhẹ bật ra khỏi miệng, anh nghe thấy cô nói: "Dầu gì anh cũng là đại đội trưởng đấy, mượn qua đồ của người ta không biết có trả lại không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng bị lạnh đỏ lên, miệng còn đòi nợ, trong nháy mắt làm cho tim Mục Nham đập mạnh và loạn nhịp, chờ phản ứng kịp, khỏi miệng dần dần cong lên, câu ra một nụ cười mê người.

Cảnh tượng lần đầu gặp ở sân bay lại lần nữa hiện lên trong đầu, rõ ràng giống như xảy ra ở ngày hôm qua. Vung lưới ra sắp thu về, cá bị nhốt lại giáo hoạt suất nữa rất dễ dàng tìm thấy anh trong đám người, ánh mắt không để lại dấu vết đảo qua bốn phía, đại não Mục Nham nhanh chóng vận chuyển, nhìn thấy bóng dáng màu trắng cách đó không xa liên tục cúi đầu nhìn đồng hồ, anh sai bước đi tới, trên khuôn mặt điển trai mang theo mừng rỡ giống như nghênh đón người yêu, ở lúc tim An Dĩ Nhựt đập mạnh và loạn nhịp nhờ giọng nói ở bên tai cô: "Tiểu thư, mượn cái ôm của em một chút." Sau đó thu tay lại, ôm eo nhỏ nhắn của cô, áp về mặt kính ngực của người con gái vào trong lòng, giống như chuồn chuồn lướt nước mà hôn lên môi của cô.

Cũng là từ đó trở đi, sợi tơ hồng đã buộc chặt số phận của hai người lại cùng nhau, mặc dù đi rất nhiều đường vòng, cuối cùng vẫn là buộc hai người lại với nhau.

Mục Nham nhìn cô cười, vô cùng thân thiết và tự nhiên mà vuốt vuốt tóc mai cho cô: "Vây còn ý lại vào anh đấy." Ngón tay thông thả mà xoa nhẹ gương mặt cô, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, anh nói: "Chờ em đến đòi cái ôm này thiếu chút nữa đợi đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất rồi."

Lúc môi ấm áp của anh xẹt qua làn da trên trán cô, An Dĩ Nhựt đột nhiên có loại xúc động muốn khóc, dường như ở trước mặt anh, cô luôn không thể nào khống chế tốt cảm xúc của mình, lúc thì hoảng loạn, lúc thì yếu ớt.

"Mượn qua cái ôm của em bây giờ trả lại em, thừa dịp bốn bề vắng lặng, muốn khóc thì khóc thoải mái một hồi." Thân thể cao lớn thẳng tắp đứng ở trước mặt cô, Mục Nham giúp cô ngăn cản cơn gió đêm lạnh thấu xương, duỗi cánh tay dài ra, ôm cả người cô vào trong ngực, "Anh biết quên là một chuyện rất khó khăn, nhưng khi đã từng trở nên hoàn toàn thay đổi, ngoại trừ quên, chúng ta không còn lựa chọn nào khác." Tay phải đỡ lấy cái ót của cô dán vào trong ngực anh, anh nói: "An Dĩ Nhựt, em có anh!" Cảm giác được tay nhỏ bé của cô vòng qua bên eo của anh, trên tay anh hơi dùng sức càng ôm chặt cô hơn nữa, giọng nói từ tính thuần phác lại vang lên, "Để tất cả mọi thứ ở lại trong đêm nay, bắt đầu từ ngày mai, em chính là chính mình hoàn toàn mới. Diễn ❀ Đan - Lê - Quý ❀ ĐônTin anh, không phải mỗi cuộc tình đều là kết cục bi thương, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em."

Thời gian đột nhiên dừng lại, bầu không khí chợt ngưng tụ, trong nháy mắt An Dĩ Nhựt quên mất hít thở, trong tai, trong đầu, trong lòng, đều nhét đầy lời tỏ tình không giống tỏ tình của anh.

Giọng nói kiên định như vậy, âm thanh trầm nhẹ như vậy, mang theo sức lực mê hoặc lòng người, dễ dàng khiến cho cô mềm yếu lại. Mặt nạ kiên cường trong nháy mắt rạn nứt, nước mắt, cứ như vậy trượt ra khỏi mắt, rồi từ từ nhỏ giọt ở trên mặt, ngừng cũng không ngừng được, nóng hổi xuyên qua áo sơ mi rơi vào trên da thịt ở trước ngực của anh, nơi sâu trong lòng cuộn cuộn khắc sâu ấm áp trong lòng mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào. Chính là anh, chỉ có anh, có thể mang đến cho cô rung động như thế, An Dĩ Nhựt hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng may, tất cả đều còn kịp.

Nhiều năm đi qua, cảnh còn người mất. Tội gì giã giũa? Sao phải chuốc khổ?

Người muốn đi không giữ được, tình yêu mất đi cũng không về được, ai là khách qua đường của ai, ai quy theo ai, đáp án, đã rõ ràng rành.

An Dĩ Nhựt rơi nước mắt là chẳng, chỉ vì câu nói kia của anh, "Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em."

Ở giữa trời và đất, đầu đón của cô bị lạnh lẽo cọ rửa, rốt cuộc không để lại một chút vết tích gì. Tình yêu đã định trước không chiếm được bị tình cảm mãnh liệt của Mục Nham bao phủ, càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa. Thế giới cũng không có sụp đổ, có người đáng để cô đứng lên tiếp tục yêu, bọn họ, muốn ở cùng nhau.

Từng giọt nước mắt lạnh băng chảy ngược vào trong miệng, mặn đắng. Song, lại bắt ngờ mang theo nhiệt độ nóng bỏng như thiêu đốt người. diendanlequydon.comHóa ra, lúc hạnh phúc, vẫn có thể rơi lệ, hóa ra, độ ẩm của nước mắt lại thất thường như vậy, hoặc lạnh như băng, hoặc nóng bỏng.

Đêm Paris, cuối cùng cô học được cách quên, đi ngược lại với Tịch Thạc Lương vĩnh viễn lưu lại ở Provence, để vùng hoa màu tím này cắt đứt tình cảm, cắt đứt tình yêu của bọn họ. Sau đó, cô đã hiểu, ở trong tình yêu, không phải bạn muốn tan xương nát thịt là có thể.

An Dĩ Nhựt không nói gì ôm chặt lấy eo của Mục Nham, gò má dán ở bên cổ của anh, chờ anh vì cô mở ra cánh cửa nở đầy hoa linh lan này.

Không ai có thể dự cảm được sự thay đổi của vận mệnh, con đường kế tiếp là khổ hay là ngọt, hai người yêu nhau cùng nhau chia xẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ước hẹn cuộc đời này

Bầu trời rải đầy sao sáng, ánh trăng sáng tỏ vẩy khắp mặt đất, êm dịu mà tỏa chiếu ở trên người bọn họ. An Dĩ Nhựt ngược mắt, ánh mắt rơi vào đáy mắt sâu thẳm của Mục Nham, nơi đó làm như nhấp nhô mấy phần kiên định và thương tiếc, nhìn không được cong môi cười, nụ cười nhạt giống như một ánh mặt trời, trong sáng và rực rỡ.

Tình yêu lay động trong lòng phun trào mà ra, Mục Nham thấm thiết mà thở dài một hơi, ánh mắt quán quýt si mê không rời, ôm cô vào trong lòng, cười dịu dàng, "Dĩ Nhựt..." Cúi thấp đầu hôn cô rất sâu.

Âm thanh dịu dàng thoáng chốc làm cô trầm mê, ý thức còn sót lại trong phút chốc bị hoàn toàn đánh tan, An Dĩ Nhựt không còn sức bứt ra.

Mãi đến hai người đều có chút thờ dốt, bốn cánh môi mới không nở mà tách ra, tay phủ ở sau ót của cô từ từ dời lên phía trước, lòng bàn tay hơi thô ráp đưa lên trên gò má của cô, lòng ngón tay vô cùng yêu quý mà nhẹ nhàng mon trón ở trên gương mặt ửng đỏ của cô.

Dịu dàng như vậy mà nhìn chăm chăm khiến tim cô đập thành thịch, dưới chân cơ hồ đứng không vững, trái tim này đã từng cố kháng cự trong nháy mắt hoàn toàn khuất phục, An Dĩ Nhựt không tránh không né mà mặc cho anh nâng mặt của cô lên nhìn thẳng vào anh, chậm chậm cúi thấp đầu hôn xuống môi cô lần nữa.

Ở trong cuộc tình này, anh bỏ ra mười phần thành tâm thành ý, mà cô, lúc rú mắt tiếp nhận nụ hôn của anh, cũng mang theo mười phần mười quyết tâm và kiên quyết.

Đêm đó, hai bóng dáng chồng lên nhau rất lâu không muốn tách ra được ánh trăng phía Tây che phủ, bọn họ ôm nhau, nụ hôn kéo dài đến tận xương tủy.

Đêm đó, có người không thể đi vào giấc ngủ. diendanlequydon.comTrên thiên thai, một đôi mến nhau quyết định bắt đầu cuộc hành trình tình yêu hoàn toàn mới. Bọn họ đứng trước gió, nhìn xuống cảnh đêm rực rỡ ánh đèn neon của Paris.

Mục Nham từ sau lưng An Dĩ Nhựt kéo cô vào trong lòng, gò má khề khề sát vào gương mặt của cô, lúc nghiêng đầu cánh môi như có như không chạm nhẹ vào bên trán của cô, lặng lẽ nở nụ cười.

Hết thấy giống như một giấc mộng, loáng thoáng cũng không mất chân thực. Lúc tỉnh mộng, An Dĩ Nhựt bước theo Mục Nham đi đến một quốc gia khác—— Barcelona, Tây Ban Nha.

Lúc An Dĩ Nhựt đi vào nhà hàng thì Mục Nham đã ngồi ở trên ghế dài tình nhân gần bên cửa sổ chờ đợi.

Trên tường gắn mấy ngọn đèn treo theo phong cách cổ điển, ánh sáng vàng êm dịu của bầu không khí nhà hàng, đặc biệt có một sự lãng mạn.

Sau khi các món ăn được đem lên đủ, Mục Nham quan tâm mà gấp thức ăn cho cô, tỉ mỉ đưa khăn giấy, cử chỉ tao nhã vô cùng đàn ông, càng lúc càng khiến An Dĩ Nhựt khó hiểu. diendanlequydon.comSau khi hai người đến khách sạn, anh đưa cô tới cửa phòng, nói để cô nghỉ ngơi trước một chút rồi dẫn cô đi ra ngoài ăn cái gì đó, kết quả một tiếng sau lại chỉ nhận được điện thoại của anh, sau đó được xe taxi chở bên ngoài khách sạn đã lâu chờ đến nơi này. Hơi ý một chút, người nọ đặc ý nói: hẹn hò. Khiến cô nhìn không được hờn dỗi liếc anh một cái.

Rất nhiều ngày không có ăn uống tốt, khẩu vị của An Dĩ Nhựt được mở rộng ra, chờ ăn đến gần no, mới chú ý tới Mục Nham đang tựa lưng vào ghế, nhìn cô chăm chú, giữa hai đầu lông mày lộ ra ý cười.

Theo bản năng mấp máy môi, trên khuôn mặt đỏ hồng hiện ra một tia thẹn thùng quyến rũ, để che giấu xấu hổ, cô ho nhẹ một tiếng: "Sao anh không ăn?"

Bên môi hiện lên một nụ cười yếu ớt đầy ẩn ý, Mục Nham nghiêng người về phía trước, đưa tay nắm lấy bàn tay cô đặt ở trên bàn, "Nhìn em ăn thì no rồi."

Trực giác cho là ý cười trong mắt anh mang theo một tia tà khí, nét mặt An Dĩ Nhựt quần bách, rút tay về đặt ở trên viền cốc, hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Tại sao tới Barcelona? Gần đây có trận bóng sao?"

Mục Nham mỉm cười, "Em có biết chi phí ở khách sạn tại Paris rất cao hay không, một tháng lương của anh còn chưa đủ ở lại đó mấy đêm, nếu không nhanh chóng dẫn em rời đi, anh lo là ngay cả vé máy bay về nhà của em cũng mất hết sạch." Trận bóng? Cô thật sự cho rằng anh có hứng thú tốt như vậy? Cái cô gái này.

Cô vừa thẹn vừa cầu, cố tình nói: "Không phải có anh sao, chờ em tiêu hết trả lại vé máy bay, thì anh ở lại rửa chén đĩa chứ sao."

Mục Nham bật cười không ngừng, "Nghĩ tới anh đường đường là một cảnh sát Trung Quốc lại lưu lạc đến đất khách quê người rửa chén đĩa, có phải hơi thảm hay không?" diendanlequydon.comThu lại nụ cười, anh giương mắt nhìn cô, "Có biết quảng trường Shengerweisi hay không?"

Trong nháy mắt hiểu được cái gì đó, cô nói: "Anh là vì đài phun nước Cannaregio mà đến?"

Anh nhướn mày, chỉ cười không nói.

"Truyền thuyết cho rằng nếu như uống nước trên đài phun nước Cannaregio sẽ lại đến Barcelona, anh tin?"

Nụ cười được nhanh chóng nhạt dần, anh hỏi ngược lại: "Tại sao không tin?"

An Dĩ Nhựt bị câu trả lời hết sức nghiêm túc của anh làm ngẹn đến không nói được lời nào, ngược mắt nhìn về phía anh, muốn nói cái gì đó nhưng muốn nói lại thôi.

"Cũng không sợ nín hổng, muốn nói cái gì thì nói." Anh cười, gỡ gỡ tóc của cô.

An Dĩ Nhựt suy nghĩ một chút, ngập ngừng nói: "Anh không muốn ở lại Paris đúng không?"

Giọng nói trầm thấp, hỏi đến dè dặt cẩn trọng như vậy, trái lại làm cho Mục Nham nở nụ cười, "Phỏng chừng đối lại là ai cũng không muốn ở lại, anh cũng không ngoại lệ." Ánh mắt dừng ở trên gò má của cô, anh nói: "Không muốn lừa em, quả thật anh không muốn ở lại nơi đó, cảm thấy nán lại nữa thì sẽ ngạt thở." diendanlequydon.comĐưa tay nâng mặt cô lên, để cô nhìn vào mắt của anh, anh chậm rãi nói: "Anh hy vọng trong não của em chỉ là ký ức thuộc về chúng ta, cũng chỉ có hai chúng ta mà thôi. Hiểu không?" Paris thuộc về Tịch Thạc Lương, cô lưu anh ta ở nơi đó, vậy thì, anh không có lý do gì để mình cuốn vào.

Cô không nói gì thêm nữa, mắt nhìn thẳng, bình tĩnh nhìn vào mắt của anh, lòng bàn tay của anh hơi có chút thô ráp xoa xoa ở gò má, lần đầu tiên cảm giác được hạnh phúc khi ở bên cạnh anh, không coi ai ra gì mà nhìn chăm chú khiến cô cảm thấy mình là duy nhất của anh, an tâm và kiên định như vậy là chưa từng có.

"Sẽ không cảm thấy anh bụng dạ hẹp hòi chứ? Có phải bạn trai có quyền ghen hay không?" Thấy khóe môi cô từ từ cong lên, anh cúi người cách bởi cái bàn hôn vào trán của cô, "Đã rất nhiều năm, không biết đài phun nước có phải là đáng về như trong truyền thuyết hay không. Nhưng anh sẵn lòng tin chúng ta cùng uống qua nước nơi đó, sẽ lại đến Barcelona."

Trong nội tâm Mục Nham cũng chẳng phải là một người lãng mạn, nhiều năm qua trong cuộc sống ngoại trừ công việc chính là huấn luyện, có khi ngay cả anh cũng hoài nghi có lẽ mình thật sự là một người chất phác, nhưng vì cô, trong lúc vô tình tâm tư của anh lại trống rỗng.

Có lẽ, phụ nữ chính là có một lực vô hình, có thể khiến cho người đàn ông làm ra rất nhiều chuyện nhìn giống như chuyện ấu trĩ.

Ánh mắt lấp lánh, từ trong mắt của anh nhìn thấy được nho nhỏ của chính mình, An Dĩ Nhựt nói: "Một chút chúng ta đến nhà thờ Sagrada Familia đi, em đã từng nghe một truyền thuyết, nói đó là Thánh Điện tình yêu, ở nơi đó chấp nhận lời thề của người yêu, sẽ được Thiên Sứ chúc phúc, được vĩnh viễn hạnh phúc." diendanlequydon.comCho dù lời thề phai màu, cô cũng giữ lòng thành kính. An Dĩ Nhựt thành tâm hy vọng, tình yêu mất đi lãng quên ở Paris, nghênh đón mọi thứ mới tinh ở Barcelona.

Trong ánh mắt biến đổi thất thường hình như có thiên ngôn vạn ngữ, Mục Nham hơi nghiêng đầu, nở nụ cười nhàn nhạt. Anh vốn đã định dẫn cô đi đến đó.

Nhà thờ Sagrada Familia nguy nga tráng lệ sừng sững trước mặt, An Dĩ Nhựt đột nhiên có loại cảm giác trời cao biển rộng. Cô giống như một đứa nhỏ vậy giang hai tay ra, rũ mắt xuống tham lam hít thở bầu không khí trong lành của buổi chiều, một niềm vui phát ra từ nội tâm lặng lẽ cuộn cuộn ở lồng ngực, rung động đến mức cô nhìn không được gương lên khóe môi.

Nhìn vào đôi mắt chớp động dịu dàng ảm áp của cô, Mục Nham không né tránh mà đứng ở trước mặt của cô, chậm chậm nắm lấy tay cô, từ trong túi áo khoác lấy ra một cái hộp nhung màu đỏ tinh xảo, anh cầm lấy chiếc nhẫn bạch kim trong chiếc hộp này đeo vào ngón tay mảnh khảnh của cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Đừng căng thẳng, không phải là câu hôn, chỉ là bày tỏ thành ý và mong đợi của anh đối với đoạn tình cảm này." diendanlequydon.comBao bọc lấy tay mềm mại nhỏ bé của cô vào trong lòng bàn tay, sâu trong đôi mắt đen lần đầu tiên lộ ra cường thế, giọng nói trầm thấp thuần phác vang vọng ở bên tai, anh nói: "Chờ anh thông qua sát hạch sẽ đổi cho em một chiếc khác, chúng ta đến chỗ này kết hôn."

Về mặt trang nghiêm, giọng nói kiên định, làm cho An Dĩ Nhựt không thể nào nói một chữ "Không", cô cảm thấy dưới chân mềm nhũn, hoa mắt thần mê.

Barcelona chỗ nào cũng có thể thấy được đặc sắc riêng của kiến trúc Gothic màu trắng, khiến cho thành phố này đâu đâu cũng tràn ngập không khí lãng mạn như chốn Địa Trung Hải Manhattan, Mục Nham cho rằng nơi này có thể so với thành phố Paris lãng mạn, mà hứa hẹn cam kết ở trước nhà thờ Sagrada Familia, không có lý do gì không thực hiện. Uống nước của đài phun nước Cannaregio, lúc tới nơi này lần nữa, anh tin rằng chính là lúc bọn họ kết hôn. Điều mà cô gọi là truyền thuyết chỉ là một phần, truyền thuyết hoàn chỉnh là như vậy: Cầu hôn và kết hôn ở nhà thờ Sagrada Familia thì vợ chồng sẽ vĩnh viễn được Thượng Đế che chở, sẽ vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau, cũng giống như hoa linh lan anh tặng cô vậy, vĩnh viễn không xa rời nhau, anh vì truyền thuyết này dẫn cô tới đây, mà nhẫn là quà Giáng Sinh anh chuẩn bị cho cô.

Cúi đầu nhìn chiếc nhẫn có hoa văn đơn giản trên tay, bên môi nở một nụ cười điềm tĩnh, trong lúc ánh mắt trầm trồ, nhìn thấy trên tay trái của anh rõ ràng đeo một chiếc khác cùng kiểu dáng, nụ cười bên khóe miệng càng lúc càng sâu hơn. Cô tay trắng noãn quàng lên cổ của anh, kiễng chân hôn nhẹ vào môi mỏng của anh, cô nói: "Mà em không có chuẩn bị quà cho anh làm sao bây giờ?"

"Em chính là món quà tốt nhất." Hai cánh tay hơi thu lại, để cho thân thể mềm mại không xương của cô dán sát vào trong lòng anh, Mục Nham dụ dỗ nói: "Đương nhiên, em cũng có thể nói vài lời dễ nghe, anh nghĩ anh sẽ rất vui."

Cô nhắm mắt lại, mỉm cười, không chút do dự đưa tay vòng qua bên hông của anh, ôm chặt, lỗ tai dán ở lồng ngực của anh nghe nhịp đập của tim anh, mạnh mẽ mà có lực. Chỉ là tiết tấu đơn giản, nhịp điệu vĩnh hằng bất biến, nhưng cô lại có ý nghĩ muốn nương tựa cả đời.

Phụ nữ nha, thật sự là loài động vật mềm yếu và lại khó hiểu. Trong lúc vô tình, dĩ nhiên đã đánh mất tâm.

"Mục Nham, chúng ta sẽ giống như hoa linh lan vậy vĩnh viễn không xa rời nhau." Cô thì thào ra tiếng, mang theo kiên định như thiêu thân lao vào trong lửa.

Nụ cười của Mục Nham trở nên sâu hơn, ôm chặt cô vào trong ngực, hứa hẹn hóa ở trong gió.

Một chuyến hành trình Barcelona nhanh chóng kéo gần khoảng cách trái tim lại, quan hệ của hai người đột nhiên tăng mạnh, ngoại trừ không có vượt qua phòng tuyến cuối cùng. Mục Nham phát huy quyền lực bạn trai đến vô cùng tinh tế, đồng thời cũng cung chiều bạn gái lên trời. diendanlequydon.com An Dĩ Nhược giống như cô gái nhỏ mà hưởng thụ cung chiều của anh, mỗi khi chạm vào ánh mắt dịu dàng của anh, cũng nhận không được bên môi nở nụ cười. Mục Nham dẫn cô đi xem khắp nội thành Gothic, kiểu văn hóa phục hưng, kiểu kiến trúc Baroque và tòa nhà hiện đại hóa, bóng dáng gần bó kề cận bên nhau xuyên qua tòa thành phố kề sông tựa núi này, chỉ lưu lại dấu ấn và hồi ức thuộc về bọn họ.

An Dĩ Nhược kinh ngạc phát hiện đây là một thành phố rất đẹp rất đẹp, cô cảm thấy đã yêu nơi này. Ngoài ra, cô bất ngờ phát hiện Mục Nham lại nói thông thạo tiếng Tây Ban Nha, lại càng vô cùng sùng bái. Nằm ở trên lưng anh, cô sáp đến bên tai anh, nhẹ nhàng nói: "Đại đội trưởng Mục, rốt cuộc anh còn có bao nhiêu ưu điểm em không biết hả?"

Không để ý tới ánh mắt khác thường của người khác nhìn sang, Mục Nham cũng người phụ nữ ăn vạ nói đi không đáng, không chút để ý nói: "Chờ anh đếm một chút."

Cô nhẹ giọng cười: "Ngần vạn lần đừng nói khuyết điểm lớn nhất của anh chính là quá nhiều ưu điểm đếm không hết đây."

Mục Nham cười cười, hơi có chút ảo não bị người vạch trần tâm tư, "Mặc dù là em đoạt lời kịch của anh, nhưng anh vẫn rất sẵn lòng cho em thời gian cả đời từ từ phát hiện."

Ngực roi run rẩy, cô nở nụ cười, cười đến mức dịu dàng, cười đến mức ngọt ngào, nghiêng đầu dựa vào trên lưng anh, là hạnh phúc chưa bao giờ có.

Ở khi mà bạn cảm thấy hạnh phúc thì thời gian đặc biệt trôi qua rất nhanh, còn chưa có đi dạo hết từng cảnh đẹp ở Barcelona, điện thoại thúc giục bọn họ trở về đã tắt nập không dứt, đầu tiên là má An, tiếp theo là má Mục, cuối cùng là lãnh đạo trực thuộc của Mục Nham, nói là vụ án trước kia trong đội toàn lực điều tra có manh mối mới, hy vọng anh sớm kết thúc kỳ nghỉ dài hạn trở về chỉ huy đại cục. diendanlequydon.com Không còn cách nào, cuộc sống ngoại trừ yêu đương còn có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, nhất là chức vụ đặc biệt của Mục Nham lại càng không thể hành động tùy ý. Cho nên, ở Barcelona đến ngày thứ bảy thì bọn họ ngồi trên chuyến bay trở về thành phố A.

Trên máy bay, An Dĩ Nhược dựa vào trong lòng Mục Nham, đùa nghịch bàn tay to của anh bởi vì cảm sủng một thời gian dài mà mang chút vết chai, nghiêng đầu nói: "Có phải anh luôn bị thương hay không?"

"Không có nguy hiểm như vậy." Mục Nham cong môi cười, "Và lại bạn trai của em tài giỏi thế nào không phải em đã tận mắt thấy qua rồi sao?"

Cô chu miệng, ôm chầm cổ của anh làm nũng: "Sau này không cho anh đi nơi nguy hiểm gặp người nguy hiểm, có nghe thấy không?" Nghe đặc cảnh này khiến anh thường xuyên bị nguy hiểm vây quanh, cô làm sao có thể không lo lắng? Lúc trước không lưu tâm, bây giờ đương nhiên khác rồi.

Trong lòng Mục Nham ấm áp, cười nói được. Thấy cô chớp chớp mắt nhìn chằm chằm lồng ngực của anh, anh cười tà tà, cúi thấp đầu tiến đến bên tai cô, dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe được nói: "Chờ lúc bốn bề vắng lặng sẽ để cho em nhìn kiểm tra thật tốt, hửm?"

Nói xong mập mờ như vậy, làm cho lỗ tai cô cũng đã đỏ lên, giãy giụa mấy lần không thoát được tay của anh ôm ở bên eo, không thể làm gì khác hơn là vui mặt ở bên cổ của anh. diendanlequydon.com Mục Nham bật cười, tiếng cười sang sảng và vui vẻ, trong lồng ngực phát ra tiếng dễ nghe.

Cô nắm anh một cái, không lâu sau tay nhỏ bé bắt đầu không an phận mà luồn vào trong áo khoác của anh, cách bởi áo sơ mi mò vào ngực trái của anh, Mục Nham cũng không có ngăn cản, từ từ nhắm hai mắt lười nhát cười một tiếng. "Tìm cái gì thế? Cẩn thận anh kêu vô lễ."

An Dĩ Nhược không để ý tới anh, cau mày tỉ mỉ lần mò, cuối cùng sờ đến một vùng da có cảm giác khác với chung quanh, cô hỏi: "Sao đã lâu như vậy còn chưa có lạnh? Chẳng lẽ để lại sẹo rồi hả?"

Kéo tay cô xuống nắm ở trong lòng bàn tay, Mục Nham nở nụ cười lười biếng mê người, "Chờ lúc em lấy thân báo đáp thì tốt rồi."

Hồn dỗi liếc anh một cái, cô nói: "Lúc theo đuổi người ta đáng yêu hơn nhiều so với bây giờ." Bây giờ trong nụ cười lúc nào cũng mang theo tia không đứng đắn, hại cô có chút căng thẳng.

Mục Nham không có nâng mắt nhìn lên, mây trôi nước chảy đáp: "Nếu không như thế có thể lừa được em sao, cô gái ngây thơ."

An Dĩ Nhược giả vờ khinh thường bĩu môi, muốn rút tay về nhưng lại bị anh hơi dùng sức nắm thật chặt, nhìn gò má của anh cương nghị lại không mất nhu hòa, cô cười dựa vào trong lòng anh, mặc cho anh cái có cái không mà vuốt ve tóc của cô, trong lòng yên tĩnh và bình thản trước nay chưa từng có. diendanlequydon.com Giờ phút này thân mật dựa sát vào nhau trở nên vô cùng trân quý, An Dĩ Nhược có chút ngây ngốc mà hy vọng cứ như vậy một đêm bạc đầu, vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Sau một chuyến bay dài, lúc máy bay bắt đầu giảm độ cao xuống, An Dĩ Nhược nằm ở trong lòng Mục Nham đang ngủ say, anh cười cung chiều, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô để đánh thức cô.

Cô giống như con mèo nhỏ vậy cọ cọ vào bả vai của anh, mò mẫm nắm lấy tay anh, mơ hồ không rõ mà lẩm bẩm: "Buồn ngủ lắm."

"Về nhà ngủ tiếp, coi chừng một lát bị gió thổi cảm lạnh." vén những sợi tóc rơi rụng của cô đến sau tai, Mục Nham cất giọng mềm mại dịu dàng, đối với tính tình hơi thích làm nũng của cô đã rất thấu hiểu.

Mục Nham cười tán gẫu với cô: "Chờ em nghỉ ngơi tốt, chúng ta đi thăm chị dâu nhỏ và cục cưng."

Nhắc tới Si Nhan, tinh thần An Dĩ Nhựt liền tỉnh táo, "Lúc này Ôn Hành Viễn buồn cười chết đi được, nghĩ đến bộ dáng căng thẳng của anh ta với Nhan Nhan thì buồn cười. Anh biết không, trước khi em xuất ngoại có đi đến nhà anh ta, anh ta hận không thể mỗi một bước đi đều ôm Si Nhan chỉ sợ cậu ấy té ngã." Nháy mắt, cô cười nói: "Ngày hôm qua Thần Thần còn phàn nàn với em trong điện thoại, nói sau khi có em trai, ba mẹ đã không còn thương nó." Đường như nghĩ đến cái gì đó, An Dĩ Nhựt đột nhiên thu lại nụ cười, liếc nhìn Mục Nham một cái, khiến Mục Nham chẳng hiểu ra sao cả: "Làm sao vậy? Trên mặt anh có gì sao?"

Hơi nheo mắt nhìn anh, An Dĩ Nhựt ề ề mà nói: "Thần Thần nói bảo anh trở về nhanh chút, con bé muốn dùng thân phận bạn gái dọn đến ở cùng anh."

Mục Nham cười ha ha, véo nhẹ khuôn mặt của cô, "Anh có thể lý giải thành em đang ghen không?"

"Đâu chỉ ghen, em muốn đến Sơn Tây làm bán si." Con mắt xoay xoay, cô nói: "Cái người này, sớm muộn gì cũng dạy hư đứa nhỏ."

"Thần Thần thật sự tình nhất hơn em, biết đặt mua anh trước." Mục Nham nhướn mày, cười như không cười, "Em có đồng ý để con bé đến ở với anh hay không, hửm?" diendanlequydon.comLo ngại còn có người khác ngồi bên cạnh, anh cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nếu như em tới bất luận thế nào anh cũng không cho con bé đến ở."

"Mặc kệ anh." Đẩy anh một cái, cô tình đẩy khuôn mặt điển trai bên cạnh ra xa chút, nghĩ đến Thần Thần nói giòn gĩa ở trong điện thoại: "Dĩ Nhựt, chú út là đi tìm đi sao? Chú ấy không cần Thần Thần ợ? Người ta là bạn gái của chú ấy nha." Cô lại không nhận được nở nụ cười, "Vật nhỏ giống như quý linh tinh, thật sự là đáng yêu."

"Yên tâm, Mục đồng sẽ càng đáng yêu hơn." Mục Nham thông thả ung dung nói chen vào, điệu bộ trầm tĩnh tự nhiên.

An Dĩ Nhựt ngẩn ra, "Ai là Mục đồng?"

Khóe môi Mục Nham hơi cong, cười đến mức vô cùng mờ ám, thông thả thốt ra một lời nói cực kỳ nặng ký: "Con gái của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Đăng sau bình tĩnh

Đầu năm ở thành phố A, là một mùa đông ấm áp, cộng với việc lại thu được một tình yêu tri kỷ, An Dĩ Nhựt lại càng không cảm thấy lạnh chút nào.

Có Mục Nham, thế giới ảm sập đồ đột nhiên trở nên hoàn toàn sáng lên. Thấy An Dĩ Nhựt hạnh phúc trực tiếp và mãnh liệt như thế, khiến bố mẹ yêu thương của cô cũng nhận không được khẽ mỉm cười.

Sau khi về nước hai người nhanh chóng lao vào làm việc, Mục Nham vì cô xin nghỉ dài hạn một lần duy nhất trong nhiều năm làm cảnh sát, liên tục nhiều ngày đi xe đi tới đi lui điều tra vụ án ở mấy thành phố lân cận, bận đến ngay cả thời gian ngủ cũng không có. An Dĩ Nhựt đau lòng vì anh, gửi tin nhắn nhắc nhở anh chú ý nghỉ ngơi, thường thường là gửi tin nhắn đi rất lâu mới có hồi âm, có lúc là một câu: "Em cũng vậy. Hết giờ làm lái xe chậm một chút, hôm nay không thể đi đón em, buổi tối gọi điện thoại. Nhớ em." diendanlequydon.comCó khi chỉ có một chữ: "Được." An Dĩ Nhựt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, nghĩ đến bóng dáng oai hùng hiên ngang của anh, trong lồng ngực tràn đầy tình cảm ấm áp, lại nghĩ đến khả năng gặp nguy hiểm không thể biết trước được lại bắt đầu lo nghĩ không yên, mỗi đêm không nhận được điện thoại của anh thì không thể đi vào giấc ngủ, một thời gian sau, cô bắt đầu mờ mịt 24h mỗi ngày, giống như là luôn chờ điện thoại gọi đến của anh. Rốt cuộc, đã quan tâm đến mức sẽ bị loạn.

Chiều hôm đó, Mục Nham gọi điện thoại tới, ngắn gọn nói: "Xuống lầu đi."

"Anh đã trở về?" Anh đi thành phố B, đã ba ngày An Dĩ Nhựt không có gặp được anh.

Anh cười cười, ra lệnh: "Nhanh lên, chỉ có năm phút."

Cô như một con gió lao ra khỏi văn phòng chạy vào thang máy, quả nhiên nhìn thấy dưới lầu có một người ngày nhớ đêm mong đáng vẻ lười nhác dựa vào trước xe. Thấy cô, Mục Nham cong môi cười, nhủ mày duỗi tay về phía của cô.

Làm như quen thói không coi ai ra gì của anh, An Dĩ Nhựt chạy chậm nhào vào trong lòng anh, ngửi mùi nam tính đặc hữu trên người anh, cọ cọ vào

cần cổ của anh, giọng dịu dàng mềm mại nói: "Không phải nói nhanh nhất cũng phải ngày mai mới trở về sao?"

Mục Nham ôm cô, lo lắng cô cảm lạnh kéo cô lên xe ngồi, mới nói: "Một lát còn phải đi, tiện đường qua đây gặp em."

An Dĩ Nhược mơ hồ có chút thất vọng, chui vào trong lòng anh như một đứa trẻ, ôm chặt eo của anh, "Lại muốn đi à, khi nào thì trở về?"

"Có lẽ năm sáu ngày, nếu như vụ án thuận lợi có thể kết thúc rồi." Mở rộng áo khoác quần cô vào trong, Mục Nham giải thích xong hôn cô thật sâu, bàn tay hơi lạnh dịu dàng mon men vuốt mặt cô, cuối cùng dừng ở trên cổ của cô, nhiều lần vuốt ve...

Ở trước mặt người khác lạnh lùng cứng nhắc ở trước mặt người yêu anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, sẽ nhớ nhung, sẽ quyến luyến, sẽ mất mát, bằng không sẽ không có ý đi đường vòng, chỉ vì năm phút gặp nhau ngắn ngủi này.

Di động vang lên một tiếng lại ngắt, Mục Nham nhủ mảy, biết là Đại Lệ nhắc nhở anh cần phải đi, không muốn buông cô ra, cạo nhẹ mũi thon của cô, anh nói: "Anh phải đi rồi, ở nhà thật tốt."

"Biết rồi, em cũng không phải đứa trẻ. Trái lại là anh, cẩn thận một chút." diendanlequydon.com Cô quan tâm dấn dò, vô cùng thân thiết tự nhiên mà sửa sửa tóc vốn không có rối của anh, sau đó là áo khoác.

Anh cười, như thể đem tất cả tình yêu đều hòa vào trong nụ cười này, ấm áp như vậy, mê người như vậy, cúi người hôn vào môi của cô, thêm một chút nữa, sau đó mới lưu luyến không rời mà đi.

An Dĩ Nhược đứng ở bên đường nhìn xe Đại Lệ xa xa chạy đến, cố ý dừng lại ở trước mặt của cô, cười chào hỏi: "Đi nha, chị dâu." Không thấy rõ trên xe còn có ai ngồi, chỉ mơ hồ nghe được tiếng cười trầm thấp truyền đến, mặt đỏ ửng, cô không ý tứ vẫy vẫy tay, nói một tiếng "Tạm biệt" xoay người chạy vào tòa nhà.

Đây chính là Mục Nham, bất kể bận nhiều việc cũng sẽ nghĩ mọi cách dành thời gian gặp cô, đối với quan hệ của hai người càng không có tí tí ý tứ che giấu, quan mình đến khiến cô rất thẹn thùng, tiếng gọi chị dâu này đi thẳng vào trong lòng, ấm áp, mềm mại, là khẳng định, càng là công nhận.

Cảm giác yêu nhau thật sự là khác nhau một trời một vực. Ở cùng Tịch Thạc Lương sáu năm, bạn bè của anh cô biết không có mấy người, cùng làm việc với nhau ba tháng, bất kể là đồng nghiệp bên cạnh hay là đối tác kinh doanh của anh, không có ai biết mối quan hệ của bọn họ là người yêu, chỉ cho rằng cô là đàn em của anh, bồi dưỡng từ nước ngoài trở về nhận được chiếu cố một bước lên trời trở thành nhà thiết kế chính của "Hoàng Thái".

Đàn ông với đàn ông bất đồng, hình thức chung sống giữa người yêu với người yêu cũng bất đồng. So sánh một chút, An Dĩ Nhược phát hiện ở cùng với Mục Nham lại vui vẻ hơn. Cô thích anh ở thời điểm khẩn cấp biểu hiện ra quyết đoán, thích anh nửa đêm canh ba gọi điện thoại cho cô báo bình an hoặc là đột nhiên xuất hiện ở dưới nhà ẩn còi gọi cô xuống lầu, càng không cưỡng lại được anh giống như trước đó vậy vì gặp mặt cô không tiếc làm trái lại thói quen và tác phong làm việc. diendanlequydon.com Từng ly từng tý, xấu chuỗi từng chi tiết vụn vặt lại với nhau, khiến cô từ từ hiểu được Mục Nham có bao nhiêu thành kính mà đem cô đặt ở trong lòng. Đối mặt với người yêu như vậy, lòng của cô sao có thể không đắm chìm?!

Cả một buổi chiều dường như chỉ biết ngồi ở trong phòng làm việc cười ngây ngô, mãi đến có người gõ cửa báo cho cô biết 4h có một cuộc họp tạm thời, An Dĩ Nhược mới hồi phục tinh thần lại, ảo não nằm trên bàn đùa nghịch chiếc nhẫn trên tay, lẩm bầm nói: "Đều tại anh..." Nếu không phải là anh, cô sẽ không có lòng dạ nào làm việc.

Có lẽ, An Dĩ Nhược còn chưa có phát hiện, đối với Mục Nham mức độ bận rộn không ngờ đứt sớm đã vượt qua tưởng tượng của cô.

Lúc đẩy cửa đi vào phòng họp, giám đốc điều hành và nhân viên cấp cao của công ty cơ hồ đến đông đủ, An Dĩ Nhược trầm tĩnh ngồi xuống, bỗng cảm thấy bầu không khí có chút đè nén, đối mặt với xì xào bàn tán của mọi người, cô vẫn không quan tâm, mãi đến giám đốc tiêu thụ cấp cao ngồi cạnh tuôn ra tin tức kinh người, An Dĩ Nhược ngạc nhiên.

Tất cả suy đoán được chứng thực ở khi Quan Hàn Nam mặt mày tươi cười đi vào phòng họp, thực lực hùng hậu của "Phong Hành" này vào buổi chiều giáng sơn đối thủ, bị một công ty thời trang của nước Pháp thu mua toàn diện với giá cao một triệu.

Khi Quan Hàn Nam dùng thân phận ông chủ của "Phong Hành" chủ trì một lần cuối cùng kết thúc hội nghị, một cô gái tuổi chừng trên dưới hai mươi bảy hai mươi tám, mặc một bộ comle nhỏ gọn thời thượng chậm chậm đi vào, cô ta cười nhạt một tiếng, âm thanh nhẹ nhàng từ từ vang lên, "Hàn tổng đang đàm phán một hợp đồng cực quan trọng nên vẫn còn ở Paris, bắt đầu từ ngày mai do tôi tạm thay chức tổng giám đốc..."

Sau khi tan họp An Dĩ Nhược biết cô ấy họ Thịnh, tên một chữ Hạ, tình anh của giới thời trang do ông chủ mới Hàn Vũ Đình bỏ ra số tiền lớn mời về. Hai ngày sau, Thịnh Hạ gọi từng trưởng bộ phận đến, sau đó đã gửi một email cho tất cả nhân viên của công ty, thông báo cho nhân viên đương giữ chức việc tròn một năm từ tháng sau bắt đầu tăng lương 10%, tất cả được giữ lại.

Thoảng chốc, tiếng reo hò nổi lên bốn phía, cái gọi là quy tắc vua nào triều thần nấy bị vị Hàn tổng thần bí này phá vỡ. Người còn chưa có lộ diện, đã vì mình giành được nhiều lời khen. diendanlequydon.com Tất cả mọi thứ của "Phong Hành" đều hoạt động như thường, yên ả giống như là không có xảy ra bất kỳ thay đổi gì. Song, An Dĩ Nhược được Quan Hàn Nam trọng dụng lại đột nhiên bị lạnh nhạt, bản thiết kế đệ lên trước đó đã được thông qua trong vòng một đêm bị bác bỏ sạch toàn bộ.

Trong văn phòng của tổng giám đốc, Thịnh Hạ ngồi ở trên ghế bành rộng rãi, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua cô, lạnh lùng kiêu ngạo mở miệng: "An tiểu thư, có lẽ cô cảm thấy nên cầm thù lao cao hơn nữa mới xứng với thiết kế của cô?"

Lời này quá mức chua ngoa, đem thiết kế của cô bỏ cọc không đáng một đồng, An Dĩ Nhược đè nén bất mãn, chân thành nói: "Tôi cảm thấy tôi đã tận

lực rồi."

"Có một số việc có lẽ không cần dốc hết toàn lực, dụng tâm là có thể làm được rất tốt." Giọng điệu hung hăng và cường thế, Thịnh Hạ mặt không chút biểu cảm ném bản thiết kế đến trên trên mặt bàn, nhàn nhạt nói: "Một tuần. Hy vọng An tiểu thư để tôi nhìn thấy thiết kế hoàn hảo của cô."

An Dĩ Nhựt đột nhiên cảm thấy khó chịu, vẻ mặt ửng đỏ nhận lấy bản thiết kế, lặng lẽ trở lại phòng làm việc của mình. diendanlequydon.comĐổi mặt với cục diện như vậy, người thiếu kiên nhẫn chắc là trong cơn tức giận sẽ đưa ra đơn từ chức, dù sao dựa vào thực lực của cô đối công việc dễ như trở bàn tay, nhưng An Dĩ Nhựt là một người vô cùng mạnh mẽ và quật cường, cô sẽ không cam tâm mà chịu thua như vậy, cho nên một tuần sau cô ổn định tinh thần lại, tỉ mỉ tường tận mà chỉnh sửa bản thiết kế, tựa hồ đối với bị lạnh nhạt hoàn toàn xem thường, nhưng khi Mục Nham trở về, hỏi cô sao tiêu tụy như vậy, cô đột nhiên đã khóc, nước mắt ào ào trượt xuống, giống như là đứa nhỏ bị ủy khuất.

Đợi đến khi tâm tình bình tĩnh lại, Mục Nham lau nước mắt cho cô, véo vào chóp mũi khóc đến đỏ hồng của cô, dịu dàng hỏi: "Làm sao vậy? Có phải bị ủy khuất gì hay không? Nói cho anh biết, là chú An mắng em hay là Mẹ Ngự ức hiếp em, hửm?"

"Người ta khóc đến thương tâm như vậy, anh còn trêu chọc em." Cô có chút xấu hổ, nghĩ thầm cũng không có gì đáng ngại, bất quá chỉ là bị quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa mà thôi[1], tiết mục nơi công sở coi như không thấy gì mà thôi, vì thế đã nói: "Thực ra thì cũng không có gì, chỉ là công việc có chút không vừa ý."

[1] Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa: ý nói người mới nhậm chức thường hăng hái đưa ra những chủ trương lớn; quan chức mới thường làm những việc để chứng tỏ uy quyền của mình.

Mục Nham nhẹ nhõm mà cười cười, kéo kéo vạt trước của áo sơ mi bị cô khóc đến ướt một nửa, thấp giọng oán trách: "Nhìn xem áo sơ mi này của anh, mới mua đây, An Dĩ Nhựt."

"Dù sao cũng bẩn rồi, dứt khoát để cho em lau nước mũi luôn đi." Cô giận dữ với anh.

Thấy cô giống như con ghé con gắt gồng, Mục Nham mở tay ra, rất nghiêm túc đáp lại: "Ừ, lau đi."

An Dĩ Nhựt nín khóc mỉm cười, nắm lấy một cái, "Áo sơ mi tôi này, về sau không được mặc nhãn hiệu này, tuyệt không mềm chút nào. Cho em khăn giấy."

"Lời nói của em chính là thánh chỉ." Mục Nham cười liếc cô đưa đến khăn giấy, "Nếu không thì bây giờ anh liền cởi?" Dứt lời, làm bộ muốn cởi cúc áo sơ mi.

An Dĩ Nhựt đánh vào cánh tay mở áo của anh, lên án nói: "Mục Nham, cái người lưu manh này."

Nhìn biểu cảm hồn nhiên của cô, Mục Nham khẽ cười, sau đó nâng mặt cô lên chống đỡ cái trán của cô, khi mở miệng âm thanh trầm nhẹ khác thường, "Nếu như làm việc không vui từ chức là được, chớ để mình ủy khuất, không phải còn có anh đây sao."

Giọng nói yêu thương cung chiều như vậy, thiếu chút nữa làm cô rơi lệ lần nữa. An Dĩ Nhựt cảm thấy mình thật sự là may mắn, có thể gặp được người đàn ông tốt như Mục Nham. diendanlequydon.comCô âm thầm cầu nguyện cùng anh yêu nhau, trở thành tay trong tay suốt cả cuộc đời.

Không biết có phải vì Mục Nham mang đến vận may cho cô hay không, sau khi sửa bản thảo cuối cùng thuận lợi thông qua, vào thứ sáu trước khi tan việc An Dĩ Nhựt bắt ngờ nhận được một cú điện thoại, dĩ nhiên là Hàn Vũ Đình ở nước Pháp xa xôi gọi tới.

"Vất vả cho cô rồi, An tiểu thư, tôi rất hài lòng với bản thảo." Giọng nói nhã nhặn, âm thanh trầm thấp như đàn violoncello.

"Hàn tổng khách sáo rồi, phần trong công việc mà thôi."An Dĩ Nhựt khéo léo hồi đáp, lại nghe anh ta nói: "Tôi đã thông báo với Thịnh Hạ rồi, buổi họp báo quý sau sẽ chủ định đề cử thiết kế của cô, nếu như tác phẩm được hoan nghênh, tôi sẽ xem xét xin đăng ký nhãn hiệu cho cô."

An Dĩ Nhựt kinh ngạc, "Hàn tổng..."

"Sắp tới tôi vẫn không có về nước, phương diện công việc thiết kế cảm phiền An tiểu thư bận tâm." Anh ta nói thành khẩn như vậy, làm cho người ta không thể nào từ chối, An Dĩ Nhựt cười nhạt: "Hàn tổng yên tâm, tôi sẽ làm hết sức."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Rượu không say người

Buổi tối Mục Nham tới đón An Dĩ Nhựt đi "Sơn Thủy" ăn cơm. Vốn cũng hẹn Trình Mạc Phi, nhưng cô ấy bận tập luyện không tới được, cho nên hôm nay lại là bốn người tụ họp.

"Cái thứ trọng sắc khinh bạn, về nước nhiều ngày như vậy cũng không lộ diện, chém gọt cậu nha." Mễ Ngự khoanh hai tay dựa vào cửa phòng, mắt như tên trộm xoay quanh trên người An Dĩ Nhựt, lúc nhìn thấy cô và Mục Nham khẩu chát mười ngón tay vào nhau, chắc chắn thở dài: "Đội trưởng đúng là đội trưởng, bản lĩnh bất người và theo đuổi người đúng là hạng nhất, chuyển đi này đặc biệt đáng chứ?"

Mục Nham buông tay An Dĩ Nhựt ra, miễn cưỡng cười một tiếng: "Vây còn phải cảm ơn cô bà mối này đã giúp đỡ, bằng không thì Paris lớn như vậy, tôi thật đúng là sợ tìm không được người."

"O, vẫn là đại đội trưởng có lương tâm, không uống công đêm nay tôi làm chủ vì anh đón gió nhĩ. diendanlequydon.comChẳng qua tôi cũng là nhìn thấy thu bán được số tiền lớn ở anh về phần của tôi, bằng không thì Mễ tiểu thư nào có tốt bụng như vậy."

"Thì ra là như vậy." An Dĩ Nhựt hung hăng trừng mắt nhìn cô ấy, đã đoán nhất định là cô ấy "Bán đứng" mình, bằng không thì Mục Nham làm sao có thể dễ dàng tìm được cô, nếu như nói là tâm ý tương thông cũng thần kỳ, cô còn chưa có ngày thơ như vậy.

"Như vậy gì chứ, ánh mắt này của cậu cũng quá quyến rũ đấy, làm như tớ và anh ta có gian tình vậy." Mễ Ngự dựng thẳng lông mày, "Nếu không phải là nhìn thấy người nào đó gấp đến độ giống như là kiến bò trên chảo nóng, tớ có thể tốt bụng quá độ?" Sau đó xì một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

"Chẳng lẽ ánh mắt này của cậu không quyến rũ?" An Dĩ Nhựt tỏ ra không yếu thế, vô cùng thân mật mà khoác tay Mục Nham, cười đến mức cực kỳ dục dăng, "Chỉ có điều, thấy cậu lần đầu tiên trong đời làm chuyện tốt, tớ sẽ không so đo cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn bạn trai của tớ."

Có hai cô gái này ở đây, Mục Nham đương nhiên không tiện nói, nhưng câu nói "Bạn trai của tớ" kia của An Dĩ Nhựt anh nghe vào trong tai dĩ nhiên là rất dễ chịu, khoe môi của anh hơi cong lên, nhìn vào ánh mắt của cô hết sức triền miên, dẫn đến Mễ Ngự làm bộ run rẩy nổi da gà.

An Dĩ Nhựt đưa tay đẩy cô ấy một cái, hung hăng nói: "Đem đồ ăn lên đi bà chủ, tớ sắp chết đói rồi."

"Chỉ có biết ăn thôi, cũng không sợ no chết." Mễ Ngự trừng mắt với cô, nói với Mục Nham: "Bữa này hôm nay anh mời, ai bảo cậu ấy hung hãn như vậy."

Mục Nham nhướn mày, bộ dáng tôi mời thì tôi mời, lại nghe Mễ Ngự ở phía sau anh hung tợn nói: "Tôi phải đi bảo phục vụ đổi lại một bản thực đơn giá cao, làm thịt chết hai người không có lương tâm các cậu."

Nếu không phải là bàn tay to đặt ở bên eo kịp thời đỡ lấy cô, An Dĩ Nhựt lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống, đối với bóng lưng của Mễ Ngự, cô cười mắng: "Gian thương."

Đàm Tử Việt vì tạm thời có việc đến muộn mười phút, bị Mễ Ngự nín thở tai thắm vấn hồi lâu mới phê chuẩn ngồi vào vị trí, An Dĩ Nhựt dạy bảo cô: "Đừng giống như người đàn bà đánh đá bắt nạt người, cẩn thận không ai thèm lấy."

"Cảm ơn chị dâu ôm lo lắng chuyện bất công của thiên hạ." diendanlequydon.comĐàm Tử Việt về mặt cột nhà, ngoảnh lại nói với Mục Nham: "Đại Mộc, tiểu tử cậu đúng là may mắn, trước đây Thư..."

Chân dài dưới bàn bị Mục Nham dùng sức đá một cái, Đàm Tử Việt giật mình, mới ý thức được suýt nữa mình nói bậy, cười hi hi hai tiếng che giấu lúng túng.

"Thư gì?" Mễ Ngự phản ứng kịp trước, khó hiểu khi anh chỉ nói có một nửa, An Dĩ Nhựt cũng nhìn về phía của anh ta, chờ anh ta tiếp tục.

Mục Nham thu lại nụ cười không để ý tới anh ta, về mặt tự nhiên mà gấp thức ăn cho An Dĩ Nhựt, Đàm Tử Việt ho nhẹ một tiếng, giải thích nói: "Anh là nói lúc đi học tiểu tử này chất phác chết được, không nghĩ tới bây giờ thông suốt, theo đuổi người cũng đã đuổi tới nước Pháp, nghe nói còn đi Barcelona, thật sự là không biết trở nên lãng mạn từ lúc nào."

An Dĩ Nhựt không cảm thấy được chút khác thường nào, nhìn Mục Nham mỉm cười một cái, ngược lại là Mễ Ngự nói: "Anh ta may mắn thế nào? Chẳng lẽ anh không?"

Thấy Mễ Ngự nhìn mình lom lom bộ dáng anh cẩn thận lời nói cho em, Đàm Tử Việt đưa tay ôm chầm lấy cô, mặc kệ có hình tượng hay không, thừa dịp cô chưa chuẩn bị nhanh chóng hôn trộm lên mặt cô một cái, "Có có có, anh là người may mắn nhất trên thế giới, nếu không thì có thể bắt được Mễ Ngự tiểu thư dịu dàng xinh đẹp độc nhất vô nhị sao?"

"Buồn nôn." Lời ngon tiếng ngọt vĩnh viễn là vũ khí mạnh nhất thu phục người phụ nữ, Mễ Ngự bại trận ngay tại chỗ, đỏ mặt đẩy anh ra, bùng ly rượu lên nhấp một ngụm.

An Dĩ Nhựt nhìn Mễ Ngự, cảm thấy cô ấy xinh đẹp hơn rất nhiều, thủy mị trên người nhiều hơn mấy phần chưa từng biểu lộ ra trước người khác, vì bạn tốt trong lòng cao hứng, bùng ly rượu lên nói với Đàm Tử Việt: "Đề tôi mời anh một ly."

Mễ Ngự tất nhiên là không biết trong nháy mắt cô xoay chuyển liên tục, cười nói: "Chỉ chút tửu lượng này của cậu muốn mời rượu ư, cũng không sợ xấu mặt. Mục Nham, anh hãy trông chừng cậu ấy, phẩm rượu của người này kém, sẽ giở trò nổi loạn."

"Ít ờ đằng kia nói xấu tớ." An Dĩ Nhựt hung hăng liếc cô một cái, không kịp ngăn Mục Nham chủ động cụng ly với Đàm Tử Việt, "Đàm Tử Việt, thiên hạ gái đẹp nhiều vô số kể, tin rằng thông minh như anh thích chính là con người này của cậu ấy, đẹp xấu không quan hệ. diendanlequydon.comChiều có cậu ấy thật tốt, mặc dù tôi nhìn cậu ấy không vừa mắt, nhưng cũng không cho phép người khác khi dễ, nếu không thì..."

"Đừng làm mùi lòng như vậy, chịu không nổi." Mễ Ngư ngắt lời cô, mắt đột nhiên đỏ lên, "Nhiều đồ ăn như vậy còn ngần không được miệng của cậu, cần thận đợi lát nữa anh chàng nhà cậu trả không nổi tiền hóa đơn." Bạn tốt nhắc nhở nghe vào trong tai thấm vào trong lòng, lạnh lùng kiêu ngạo như Mễ Ngư trong nháy mắt bị cảm động đến rối tinh rối mù.

An Dĩ Nhục mắng nhỏ một tiếng "Đồ ngốc", cùng với một tiếng vang thanh thúy của ly thủy tinh chạm nhau, cô ngửa đầu cạn một ly, trông rất khí khái.

Mục Nham nghĩ đến bộ dáng cô uống đến say chúi chúi choáng đờm đó, ngăn lại cô bùng lên ly thứ hai, "Uống ít một chút, thấy say chú An mắng em."

An Dĩ Nhục cười, "Anh là sợ bố em mắng anh sao, ở bên cạnh anh cũng có thể uống say, anh nói xem là lỗi của ai?"

Sau khi hai người xác lập quan hệ yêu đương, Mục Nham đã gặp qua hai cụ bên nhà, một lần là lúc đưa cô về nhà, một lần là lúc đi lên thị báo cáo công việc, trước mặt người khác ông An đối với anh cũng không khác biệt, cũng đã âm thầm bảo anh có thời gian qua chơi cờ với ông, thậm chí ở trước mặt con gái còn nói anh xử lý vụ án rất tốt, nhìn giống như lời khen bình thường nhưng đối với Mục Nham là công nhận mức tối đa. diendanlequydon.com Nét mặt An Dĩ Nhục tỉnh rụi, đáy lòng đã nở ra rất nhiều bông hoa tươi đẹp.

Mục Nham nhúm mi, giờ tay nhận lấy ly rượu trong tay cô, "Đúng đúng đúng, anh sợ chú An mắng anh được chưa." Uống với Đàm Tử Việt một ly, anh lại nói: "Nhưng đoán chừng không biết chú An mắng anh như thế nào."

"Hả?"

"Không có nghe nói qua bố vợ nhìn con rể càng nhìn càng vui?"

"Anh đã dòi dòi rồi chẳng đại đội trưởng Mục, nguyên văn lời thoại rõ ràng là mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng vui." Mễ Ngư cười anh.

"Cũng không sai biệt lắm" Mục Nham lơ đãng.

An Dĩ Nhục oán trách liếc anh một cái, sau đó nghe thấy anh bình thân ung dung cùng Mễ Ngư nói dóc với Đàm Tử Việt người nào đó có vẻ may mắn chuyển chủ đề, nhin không được cười thầm.

Sau khi ăn xong Mễ Ngư cảm thấy chưa thỏa chí, đề nghị đi KTV ca hát, Mục Nham và Đàm Tử Việt thấy các cô gái hào hứng, tâm tình tự nhiên là rất tốt, giờ tay lên liền ân chuẩn.

Đi ca hát đương nhiên là nhiều người sẽ náo nhiệt hơn, Mục Nham gọi một cú điện thoại, hai mươi phút sau, trong căn phòng xa hoa đã chật ních những chàng trai trẻ tuổi, trong đó có Đại Lệ đi theo bên cạnh anh hơn bốn năm và Trương Hằng người đã từng trưng dụng xe của An Dĩ Nhục.

Mọi người thấy An Dĩ Nhục ngồi ở bên cạnh Mục Nham, về mặt cột nhà yêu cầu anh long trọng giới thiệu, khi Mục Nham nói xong "An Dĩ Nhục, bạn gái của tôi" thì trong phòng lập tức có nghe được âm thanh bọn họ mở miệng khép miệng gọi chị dâu.

"Chị dâu, xem như là chị chấp nhận thủ lĩnh của bọn em rồi, nếu giày vò thêm nữa không chỉ anh ấy hy sinh, ngay cả bọn em cũng phải bị anh ấy hành hạ hy sinh... Chị dâu, thủ lĩnh của bọn em có chút chất phác, chị thông cảm... Chị dâu, thủ lĩnh của bọn em giao cho chị, sau này muốn đánh muốn phạt dựa vào cao hứng của chị..."

Càng nói càng không thể tưởng tượng nổi, Mục Nham tức giận đến hận không thể kéo đám nhóc này ra ngoài đánh một trận, nhủ mảy mảy cáo bọn họ chú ý có chừng có mực, muốn cần rượu cho An Dĩ Nhục. diendanlequydon.com Bọn Đại Lệ làm sao chịu dễ dàng buông tha anh, một đám người ủng hộ rầm rộ chen đưa cho anh, chờ sau khi Mục Nham bị mời vài ly rượu mới phát hiện An Dĩ Nhục bên kia đã say chúi chúi choáng rôi.

"Được rồi, nếu không đang hoảng ngày mai hầu hạ hít đất 500 cái." Mục Nham cười khỏ, đám nhóc này không nghiêm chỉnh nhất thế nào lại quên bí mật rồi, cuối cùng không thể không bày ra đòn sát thủ giải vây cho An Dĩ Nhục, gọi nhân viên phục vụ đem cốc trà đậm tới, đỡ cô dậy dỗ dành nói: "Uống trà đi, coi chừng ngày mai đau đầu."

An Dĩ Nhục mơ mơ màng màng ừ một tiếng, sau đó vùi mặt vào trong ngực anh, cả người giống như con mèo nhỏ vậy rút vào trong lòng anh, miệng khẽ lẩm bầm một tiếng: "Mục Nham..." Liền không có động tĩnh.

Đại Lực cười thầm, dùng cánh tay thúc vào anh: "Chị dâu rất không phối hợp nhì."

Xem ngày mai tôi làm thế nào chinh đồn cậu. Mục Nham liếc anh ta một cái, cúi đầu nhìn người phụ nữ từ từ nhắm hai mắt lại giống như là đang ngủ, nhin không được nở nụ cười, xem ra sau này cho dù anh ra lệnh cường chế cũng phải không cho cô chạm vào rượu, chút tửu lượng này là đủ hiểu rồi.

"Aiz, tôi nói này bảo Mục gì gì đó anh tới đây." Không biết sao Mễ Ngư cũng uống say, dựa vào trong lòng Đàm Tử Việt giương nanh múa vuốt mà múa tay múa chân với Mục Nham.

Mục Nham đỡ An Dĩ Nhục ngồi dựa vào trên sofa xong, dùng ánh mắt ý bảo Đại Lệ trông nôm một chút, dời bước qua lắng nghe lời dạy dỗ. Ai bảo là bạn tốt của bạn gái, lại là bạn gái của bạn tốt, bất kể thế nào cũng không được thờ ơ.

"Anh, anh là đuổi tới tay rồi..." Đầu lưỡi của Mễ Ngư đều đã cứng cả lại rồi, bắt đầu nói năng lộn xộn: "Đã rất lâu rồi tôi không có thấy cậu ấy cười đến mức rạn rờ như vậy, ít nhất một..." diendanlequydon.com Cô chìa ra một ngón tay, lại lập tức lắc đầu, "Không đúng, hai năm, đúng, là hai năm không có cười đến mức vui vẻ như vậy, đây mới là nụ cười trong tình yêu mà người con gái nên có, đúng không..." Vùng vẫy ngồi ngay ngắn lại, ngón tay chọc vào trong ngực của Mục Nham, cô phát âm không rõ mà uy hiếp nói: "Đối với cậu ấy tốt một chút, nếu không thì tôi bảo Đàm Tử Việt đánh anh."

Nghe vậy, có người cười ha ha, Đại Lực còn không sợ chết nói với Mục Nham: "Thủ lĩnh, mặc dù anh và Đàm Tử Việt là mặc quần yếm cùng nhau lớn lên cũng đừng hạ thủ lưu tình đây, nếu không mặt mày xưng phù đến mấy ngày giống như lần trước thật đúng là mắt mặt."

Tự vạch áo cho người xem lưng. Mục Nham thuận tay nên cái đệm dựa trong tay vào trên mặt của người nào đó, tức giận mắng một tiếng "Câm miệng", quay đầu nói với Đàm Tử Việt: "Cũng đã uống nhiều rồi, tôi đi thanh toán, đi."

Đàm Tử Việt nhìn mặt của anh đen giống như Bao công, cũng theo mọi người cười rộ lên.

Đám người ra khỏi KTV mỗi người đi một ngã, Mục Nham vốn định đưa An Dĩ Nhượng về nhà, nhưng giữa đường rượu của cô đã mạnh mẽ đến, xiêu vẹo dựa vào trên ghế ngồi càng không ngừng bốc lên, mặt rất đỏ, nhìn thời gian đã là rạng sáng, do dự một chút, đánh vòng về hướng khác, xe chạy về phía căn hộ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Dịu dàng lưu luyến

Từ lượng của An Dĩ Nhượng quả thật không tốt, say đến càng lúc càng lợi hại, hơn nữa cũng như Mễ Ngư đã nói, phẩm rượu của cô không tốt giờ trở nổi loạn. Còn chưa có về đến nhà, tinh thần của cô đã rất phản kích bắt đầu hoa tay múa chân, trong miệng mơ hồ không rõ không biết đang hát cái gì, nhưng duy nhất khiến Mục Nham vui mừng chính là, cô còn biết người bên cạnh là anh.

"Mục Nham..." Người phụ nữ nửa nằm đột nhiên ngồi dậy, men say mông lung nhìn về phía của anh, không đợi anh nói chuyện cánh tay nhỏ bé vòng lên cổ của anh, cái trán dán ở cần cổ của anh, "Mục Nham..." Thân thể mềm mại rút vào trong lòng anh, cái loại cảm giác cực tốt này khiến tim anh rung động.

Mục Nham cứng đờ, đập thẳng lại, hít thở thật sâu, lại hít thở, sau đó kéo cô ra khỏi ngực, hạ thấp ghế ngồi để cô nằm xuống: "Em hãy đàn hoàng một chút, chốc lát nữa là về đến nhà rồi." Anh bắt đầu đầu tranh có nên đưa cô về hay không, quả thực là quá thử thách tự chủ của anh.

Say thành ra như vậy, về nhà khó tránh khỏi sự giằng co của hai cụ nhà, Mục Nham ảo não gỡ gỡ tóc, gạt những sợi tóc rơi bên trán của cô, tức giận nói: "An Dĩ Nhượng, tốt nhất em an phận chút cho anh, bằng không tự gánh lấy hậu quả." diendanlequydon.com Động tác dịu dàng cùng giọng nói nghiêm khắc hoàn toàn là hai cực đoan, đủ thấy tâm tình của anh hỗn loạn.

"Ừm..." Ý thức của người phụ nữ tan rã khẽ ừm một tiếng, không rõ là đang tỏ vẻ đồng ý hay là bất mãn, chỉ quay mặt sang một bên.

Lúc xuống xe, An Dĩ Nhượng say đến mức ngay cả bước đi cũng đi không ổn, Mục Nham trực tiếp ôm cô lên lầu.

"Mẹ, nước..." An Dĩ Nhượng nghiêng đầu dựa vào trên sofa, từ từ nhắm hai mắt lại đương nhiên sai bảo bạn trai được gọi là mẹ.

Mục Nham vỗ trán, nghĩ thầm không bao giờ để cho cô chạm vào rượu nữa, cuối cùng vẫn là thần trí mơ hồ. Rót ly nước mật ong, kéo cô vào trong ngực cố đồ vào một chút, lại cời áo khoác cho cô, ôm ngang cô lên đi vào phòng ngủ.

Khi cái ót chạm đến cái gối mềm mại, An Dĩ Nhượng thoải mái mà khẽ ừm một cái, tay bắt đầu lờ lờ kéo cổ áo, bộ dáng giống như là rất nóng. Mục Nham nhìn chằm chằm hai gò má ửng hồng vì say rượu của cô, hai mắt cũng đã bán ra lửa, hít một hơi thật sâu, nắm lấy tay không an phận của cô, anh ngăn lại: "Đừng kéo. Có phải rất nóng hay không?" diendanlequydon.com Giữa mùa đông trong phòng có lò sưởi dĩ nhiên là không lạnh, nhưng dù sao cũng không thể để cô thật sự cởi ra, cuối cùng quyết định mở điều hòa cho cô, còn chưa có đứng dậy, người phụ nữ say đến bất tỉnh nhân sự đưa tay ôm cổ của anh, kéo anh đến trước ngực mình.

"An Dĩ Nhượng!" Lý trí của Mục Nham ảm ảm sụp đổ, loại cảm xúc nào đó bị dồn ép đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Làm như nghe được anh gầm cô, An Dĩ Nhượng mở mắt mơ hồ mông lung ra, ánh mắt oán giận, sợ hãi hỏi: "Làm gì gầm em..." Bộ dáng ủy khuất làm anh cảm thấy nếu như lúc này cô mặc đồ ngủ trên người, nghiêm nhiên chính là người phụ nữ nhỏ của anh.

Tự chủ mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể cưỡng lại được sự cám dỗ của người yêu. Anh là đàn ông. Song, Mục Nham lại liên tục hít sâu, cố dè xuống dục vọng ả ở đáy lòng, yêu thương mà sờ sờ cái trán của cô, hơi chống đỡ thân thể, khó khăn nói: "Anh không có gầm em, anh là bảo em ngủ." Thấy cô hơi chu môi anh đảo hồng nhật tò về bất mãn, dự dõ nói: "Ngoan, nhắm mắt lại ngủ đi, hửm?" diendanlequydon.com Cô không biết men say của mình ánh mắt mông lung biết bao dễ dàng làm tan rã lý trí của anh, Mục Nham rất sợ không khống chế nổi chính mình.

"Muốn ngủ chung..." Cô phát âm không rõ mà mời mọc dẫn đến cả người Mục Nham căng cứng, nhìn khuôn mặt yêu kiều đỏ hồng của cô, anh nhủ mảy từng chữ từng chữ nói: "Em lặp lại lần nữa."

"Muốn ngủ chung." Hồn nhiên nói xong ợ hơi rượu một cái, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Lúc này người phụ nữ nằm ngửa ở trên giường đặc biệt có một loại lãng lơ, thân thể mềm mại tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt, tóc quăn giống như ngọn sóng phân tán lộn xộn ở bên gối, gò má ửng hồng không ngừng nhấp nhô ở trước mắt của anh, Mục Nham cảm thấy nếu như anh không động đến anh chính là heo, vì thế, rốt cuộc anh vứt bỏ giấy giữa, cúi đầu xuống bên tai cô dịu dàng gọi: "Dĩ Nhược..."

Cô vô thức dạ một tiếng, cánh tay nhỏ bé hơi dùng sức, càng ôm chặt anh hơn.

Âm thanh mềm mại làm tim anh run lên, thần kinh của Mục Nham căng đến quá chặt phụt một tiếng hoàn toàn đứt đi, tất cả lý trí trong nháy mắt bị ném lên đến chín tầng mây, không còn sót lại chút gì. Anh chỉ biết trước mắt cô là tình yêu của anh, anh muốn cô.

Thu hồi cánh tay chống đỡ ở bên giường, kéo thân thể mềm mại không xương của cô vào trong lòng, thân thể thon dài hơi dè ở trên người cô, Mục Nham cúi thấp đầu, môi mỏng chuẩn xác không sai mà hôn lên môi của cô.

Ý thức rời rạc An Dĩ Nhược chỉ cảm thấy trên người nặng trĩu, một giây sau hô hấp đã bị chiếm cứ, cô cố đẩy sức lực đang dè ở trên người ra, cũng không ngờ một cái động tác giữa như vậy, càng lúc càng kích thích dục vọng của người đàn ông, Mục Nham cảm thấy lồng ngực rất nóng, dưới bụng đột nhiên ấm lên, anh càng hôn cô kịch liệt hơn, đầu lưỡi tham lam tiến vào trong miệng cô, ở giữa môi và răng cô hôn đến triền miên và động tình...

An Dĩ Nhược say rượu bị anh chọn phải quân lính tan rã, trong mộng lung bầu vú bờ vai rộng của anh nhiệt tình đáp lại, mãi đến hai người ôm hôn gần như thiếu đường, môi của anh bắt đầu dời xuống, nụ hôn như mưa rơi rơi ở trên mặt cô, cổ mịn, vành tai, cuối cùng dừng lại ở phía trên xương quai xanh gọi cảm bị anh kéo thấp xuống, khẽ hôn khẽ cắn...

Cảm giác tê dại khiến An Dĩ Nhược bật ra tiếng rên rỉ kiều mị, cô quay đầu đi muốn tránh thoát đụng chạm nưạ nưạ, Mục Nham làm sao có thể cho cô cơ hội né tránh, bàn tay to ôm ở bên eo cô được siết chặt lại, cô bị anh dùng sức ôm vào trong ngực hơn nữa, không cách nào tránh đi đầu hôn ẩm ướt rơi xuống, rất nhanh, trên làn da mịn màng của cô bị anh hôn nổi lên từng dấu hôn màu đỏ sậm, giống như là in lên vết tích thuộc về sở hữu.

Khuôn mặt An Dĩ Nhược ửng đỏ, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập giống như anh, thân thể mềm mại hơi run rẩy, không thể kiểm soát được kích thích cuồng nhiệt trào lên trong lòng, cuốn cô vào trong kích tình đang ùn ùn kéo tới.

Thở gấp cởi bỏ cúc áo len mỏng của cô, bàn tay to mang theo vết chai vuốt ve thân thể của cô, từ cánh tay mảnh khảnh đến bờ vai trần trơn bóng, cuối cùng cách bởi viền áo ngực xoa nắn mềm mại trước ngực cô, khi cảm giác được lồng ngực cô kịch liệt phập phồng, đáy mắt Mục Nham giống như bắt lửa, làm như muốn thiêu đốt cô ngay tức khắc. diendanlequydon.comNhắm mắt, đè xuống kích động muốn hành quyết cô ngay tại chỗ, Mục Nham giờ tay vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ như ánh bình minh của cô, khàn giọng lên tiếng: "Dĩ Nhược, mở mắt ra." Anh cần xác định cô có tỉnh táo hay là không, anh không muốn ở dưới tình huống cô thần trí mơ hồ muốn cô.

Âm thanh khàn khàn ám muội đến cực điểm gọi một tia tỉnh táo cuối cùng còn sót lại của cô trở về, An Dĩ Nhược ngượng ngùng mở mắt ra, ánh mắt mơ màng nhìn người đàn ông trước mắt bởi vì ấn nhân mà bên trán rịn ra mồ hôi, rượu đã tỉnh hơn phân nửa.

Kéo tay cô lên xoa nhẹ gương mặt của anh, giọng nói mê người nhẹ nhàng bật ra lần môi, anh thở hắt hắt hỏi: "Biết anh là ai không?"

Không cách nào xem nhẹ ngọn lửa nhảy động trong mắt anh, cảm nhận được sự dán sát vào nhau thân thể của cô giống như là bén lửa vậy, nóng đến bỏng người, An Dĩ Nhược không khống chế nổi nhịp tim tăng nhanh, quan niệm bảo thủ cổ chấp thoáng chốc bị đánh đến tan tác, cuối cùng cô vứt bỏ hết thấy phòng thủ đầu hàng, thì thào một tiếng "Mục Nham" sau đó nhòm người hôn lên khoe miệng anh.

Cùng cô dán sát vào nhau môi mỏng từ từ cong lên, Mục Nham không do dự nữa, ngón tay hơi câu lên, linh hoạt gỡ bỏ áo ngực của cô, bàn tay nóng bỏng phủ lên mềm mại của cô, tùy ý xoa nắn, đồng thời lưu loát gỡ bỏ lá chắn trên người mình, muốn dùng nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể hòa tan cô triệt để.

Dịu dàng cọ sát đụng chạm vào người làm cho làn da cô nổi lên từng vết đỏ hồng, thốt ra tiếng rên rỉ mê người, An Dĩ Nhược dĩ nhiên đã không biết sợ mà càng đụng chạm nhiều hơn một chút, hoặc là mong đợi thân mật sâu hơn một tầng, thân thể của anh và ý thức của cô giống nhau, toàn tuyến sụp đổ ở khi Mục Nham liên tục vuốt ve chăm ngời thời giờ.

"Mục Nham..." Cô thở gấp khẽ gọi anh, thân thể vô thức vận vào co ro rút vào trong lòng anh, chạm nhẹ vào cơ ngực rắn chắc của anh, đây càng thêm kích thích dục vọng của Mục Nham. diendanlequydon.comAnh khàn khàn rên rỉ một tiếng, nhìn vào ánh mắt cuồng dã si mê của cô, tăng thêm lực tay, mạnh mẽ vuốt ve ở trên bụng của cô, hô hấp đột nhiên hỗn loạn.

Thân thể thon dài cực nóng dán chặt lên toàn bộ thân thể trần trụi của cô, ở khi cùng anh triền miên thì ý thức trở nên mơ hồ, cô ngẩng đầu lên, không cách nào kiềm chế yêu kiều khẽ gọi, từng tiếng một bật ra khoe miệng.

Lúc đầu đau đớn bởi vì anh tự kiềm chế và săn sóc mà được giảm bớt, khoái cảm mãnh liệt dần dần ăn mòn mỗi một tác da, An Dĩ Nhược bị hoàn toàn bao phủ trong triền miên dây dưa tận xương của anh, duy chỉ có bầu chặt bả vai của anh, giống như cây và dây leo quấn nhau...

Lúc động tình Mục Nham ôm chặt eo nhỏ nhắn của cô điên cuồng mà ra vào, dây dưa như lửa làm như muốn xé cô thành mảnh vụn dưới thân, bọn họ ôm chặt nhau, cùng nhau trầm luân, trầm luân...

...

Trải qua một phen liều chết triền miên, hết thấy yên lặng lại. Mọi âm thanh trong đêm tối đều tĩnh lặng, cô xui xẻo ở trong ngực trần của anh, cánh tay của Mục Nham bị cô gối đầu lên, dùng cằm cọ xát đỉnh đầu của cô, anh lầm bầm một câu: "Cần anh đau quá."

Toàn thân An Dĩ Nhựt đều đã đỏ, gương ngừng kéo chần qua đỉnh đầu, hồi lâu sau mới rầu rĩ nói: "Thực xin lỗi." diendanlequydon.com Còn không phải là đều do anh làm đau cô trước sao, cô nhất thời nhin không được đã cắn bờ vai của anh.

Mục Nham sợ cô khó thở, cường ngành kéo chần xuống, ôm cô vào trước ngực, cười đến mức tà tà, "Không cần xin lỗi, anh da dày thịt béo, em tùy ý là tốt rồi."

Rốt cuộc nhin không được, An Dĩ Nhựt cười "Xi" một tiếng, dán mặt sát vào ngực anh, từ từ nhắm hai mắt lại tán gẫu với anh: "Ai đặt biệt danh cho anh vậy? Tại sao không gọi đầu gối?"

Bàn tay to khỏe khoát lên bên eo trần của cô, Mục Nham vuốt ve làn da trơn mịn của cô, "Có phải trên di động của em chính là lưu mã số của anh như vậy đúng không, hửm?"

"Sao anh biết?" An Dĩ Nhựt giật mình, ngưỡng mặt lên nhìn anh.

Kéo tay mềm mại của cô xoa lên ngực anh, Mục Nham gõ nhẹ vào cái trán của cô, "Thì về tâm tư nho nhỏ này của em có thể lừa gạt được ai, nhìn em ngày đó cười đến mức giống như tiểu hồ ly anh liền đoán được." Làm ghi chép cho Đàm Từ Việt xong anh bảo cô lưu số của anh, cô như tên trộm lén liếc nhìn anh một cái, cười đến mức gian gian, anh liền biết cô gái này nhất định là đặt cho anh biệt hiệu gì đó.

Cô cười khúc khích, tay nhỏ bé mon trón ở trên cơ bụng sáu múi xinh đẹp của anh, trong lòng râm một tiếng.

Mục Nham không phát hiện khác thường của cô, nhần nại giải thích nói: "Lúc nhỏ thân thể không tốt lắm thường hay có bệnh, mẹ anh mời người tính toán cho, nói là trong mệnh thiếu mộc mới lấy biệt danh này." diendanlequydon.com Anh vốn không tin những thứ này, nhưng nghe cha già nói quả nhiên kêu Đại Mộc về sau thân thể liền khỏe mạnh như trâu, mặc dù không thích cũng đành chịu.

Cô nheo mắt, chậm rì rì nói: "Vậy thì càng phải gọi đầu gối."

"Còn có sức ở đây cùng anh tranh cãi, xem ra tình rượu hơn nhiều tình thần cũng tốt..." Mục Nham bị tay nhỏ bé của cô mò mắt trong lòng ngựa ngựa, đột nhiên xoay người đè cô ở dưới thân, đôi môi nóng bỏng che lại tiếng gọi yêu kiều chưa kịp mở miệng của cô.

Bên ngoài bông tuyết bay dày đặc, phủ lên một lớp áo tuyết trắng cho cả thành phố, trong phòng nhiệt độ tăng vọt, cùng với không khí lạnh ngoài trời hình thành đối lập mãnh liệt, hai người yêu nhau mặc sức hưởng thụ thân thể tuổi trẻ của nhau, ở lúc thân mật đến không còn một khe hở, mồ hôi của anh rơi vào bên môi cô, An Dĩ Nhựt nghe được anh dịu dàng và kiên định nói: "Dĩ Nhựt, anh yêu em!"

...

An Dĩ Nhựt cơ hồ là một đêm không ngủ, lúc mờ mắt ra, trời đã sáng bùng, trên giường đôi rộng lớn, chỉ có một mình cô.

Mắt cô lim dim, buồn ngủ mông lung nhìn bốn phía, nhớ lại đêm qua triền miên như lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác đỏ lên, đưa tay túm lấy áo sơ mi của Mục Nham ở bên giường mặc vào người, chân trần chạy vào phòng tắm.

Trong hơi nướ bốc lên cô soi gương nhìn vào vết hôn dày đặc anh lưu lại trên người cô, giống như là hoa Mạn Đà La nở rộ, cụp mi xuống mặc cho vòi sen bắn nước vào da thịt, trên gương mặt đỏ ửng hiện lên nụ cười e thẹn, tìm được bao phủ ở trong ngọt ngào nồng đậm.

Tắm nước nóng thoải mái, An Dĩ Nhựt mặc áo sơ mi của Mục Nham quay về phòng ngủ, phát hiện anh để lại tờ giấy: "Trong đội có việc gấp anh đi trước, nhìn em đang ngủ say, không nỡ gọi em. Ngoan ngoan ở nhà nghỉ ngơi, trưa anh về."

Ngu dân mà đem tờ giấy để tới bên môi hôn lên dòng chữ rồng bay phượng múa của anh, sau khi do dự gọi điện thoại cho má An nói là ngủ lại ở chỗ Mẹ Ngư, sau đó về mặt sáng khoái tham quan nhà anh.

Mục Nham ở là một tầng lầu một trăm mét vuông ba phòng hai sảnh, căn phòng coi như chính tề, hẳn là có người quét dọn định kỳ, chẳng qua là so với gọn gàng ngăn nắp của anh trong ngày thường suy cho cùng vẫn là bừa bộn rất nhiều, An Dĩ Nhựt nghĩ, đầu gối anh được đẩy, lần này bại lộ rồi nhé, ngay sau đó mỉm cười thu dọn phòng cho anh.

Khi eo mỗi lưng đau mà hoàn thành một loạt các hoạt động quét dọn, đứng ở trong phòng khách, lòng An Dĩ Nhựt dâng lên tình cảm khác thường.

Chưa bao giờ nghĩ đem Mục Nham và Tịch Thạc ra làm sự so sánh, nhưng lòng người bao giờ cũng không thể khống chế, có đôi khi so sánh là tự nhiên. diendanlequydon.com Không phải Tịch Thạc Lương không tốt, cũng không hoài nghi anh là thật sự có yêu cô, nhưng mà lúc đi vào phòng của anh, An Dĩ Nhựt cảm thấy từ đầu đến cuối mình chính là khách mời, nghe được anh mỉm cười nói với cô: "Em ngồi đi, muốn uống gì anh lấy giúp em." Khi đó, trong lòng cô vô cùng chua xót, cảm thấy hai người rất xa lạ.

Thời gian yêu đương với Mục Nham vẫn rất ngắn, nhà của anh cũng là lần đầu tiên cô đến, trong phòng hơi lộn xộn khiến cô có thể tưởng tượng ra bộ dáng không câu nệ tiểu tiết khi anh ở nhà, nghĩ đến khi ở cùng với anh thì tự nhiên tùy ý, An Dĩ Nhựt đột nhiên cảm thấy, có lẽ hai người ở cùng nhau chỉ cần có yêu thôi thì chưa đủ, phần nội tâm phù hợp này lại càng không thể thiếu. diendanlequydon.com Có lẽ ở trong khoảng thời gian ngắn khiến cô bỏ đi quan niệm nào đó đem mình hoàn toàn trao cho Mục Nham, thì ngọn nguồn của phần phù hợp này không cách nào nói rõ được. Nghĩ đến đây, nhin không được khẽ giương lên nụ cười.

Có lẽ, như vậy mới là hạnh phúc.

An Dĩ Nhực càng tự lâm vào trong suy nghĩ phức tạp, hoàn toàn không có nghe thấy tiếng khóa cửa chuyển động, khi Mục Nham xách theo cái túi vào cửa, cô vẫn còn đứng ở tại chỗ cười ngây ngô, làm anh nhất thời không nói nên lời.

"Anh đã trở lại." Chờ phục hồi tinh thần lại, An Dĩ Nhực có chút túng quẫn, ngượng ngùng mở miệng, trên mặt nóng bừng như lửa đốt, nhanh chóng cúi đầu, nhìn chằm chằm ngón chân để trần của mình.

Mục Nham nhìn người phụ nữ trước mắt, tóc xõa tung, bóng dáng xinh đẹp, dung nhan quyến rũ, khóe môi câu lên một nụ cười, đặt cái túi cầm trong tay ở trên bàn com lúc xoay người cô vẫn còn duy trì tư thế giống vậy đứng ở đó, anh gọi một tiếng "Dĩ Nhực?" diendanlequydon.comSau đó cúi xuống chiếc áo khoác có mang theo khí lạnh, đi tới ôm cô lên đặt lên sofa, "Trong phòng ấm áp hơn nữa cũng đừng chân trần chạy loạn, bị cảm lạnh không ai có thể trông coi em." Giọng nói dịu dàng là người ngoài không thể nào biết được.

"Mặc kệ xong rồi." An Dĩ Nhực bị anh nhìn đến ngượng ngùng, đẩy anh ra, nhìn về phía bàn ăn xem anh mua cái gì, cô đói bụng.

Mục Nham sờ sờ mặt cô, đang muốn đứng dậy đi lấy đồ đến để ăn, ánh mắt lại rơi vào trên người cô, cười nói: "Mặc áo sơ mi của anh vẫn rất đẹp mắt, ở nhà cứ mặc như vậy đi."

Cô mỉm cười, cơ hồ là giống như làm nũng nói: "Ghê gớm thật, cũng có thể làm vậy được rồi." Nói xong đứng ở trên sofa, lôi kéo áo sơ mi gần đến đầu gối.

Thân cao 166 đối với con gái mà nói cũng không tính là thấp, nhưng so với thân cao một tám mấy của anh dĩ nhiên là nhỏ nhắn rất nhiều, áo sơ mi mặc ở trên người cô rộng đến lợi hại, đường cong tinh xảo được áo sơ mi rộng thùng thình bao bọc đặc biệt khiến người ta mộng tưởng.

Mục Nham đưa hai tay về phía sau lưng chống ở trên sofa, thân hình hiện lên tư thế nửa nằm ngược nhìn cô, cảm thấy lúc này An Dĩ Nhực có một loại xinh đẹp gọi cảm nói không nên lời, anh nhíu mày, chọc cô: "Em đây là đang cảm dỗ anh."

An Dĩ Nhực ngẩn ra, nhìn vào đôi mắt cười như không cười của anh, kêu lên một tiếng quái dị bỏ nhào vào anh trên ghế sofa, khuôn mặt nhỏ nhắn non nặn cọ vào gò má của anh, nói ra lời nói thiếu chút nữa làm cho Mục Nham học máu: "Ai bảo anh sắc đẹp thay com như vậy."

Nếu không phải suy tính đến tối hôm qua quá triền miên, sợ cô chịu không nổi kích tình, Mục Nham thật muốn lật ngược cô lại ngay tại chỗ, đặt cô chen vào trên sofa màu cà phê, bàn tay to vuốt ve bắp chân thon dài cân xứng của cô, anh thổi hơi vào bên tai cô: "Bảo bối, nhiệt tình của em khiến anh rất kinh ngạc, em nói xem có phải bây giờ anh nên chiều theo em hay không, hửm?"

Anh mới từ bên ngoài trở về, tay có chút lạnh lạnh, hơn nữa lòng bàn tay có vết chai, sờ An Dĩ Nhực rất ngứa, cô né tránh để tránh đi đụng chạm của anh, cười cầu xin, "Được rồi được rồi, không náo loạn nữa, anh đứng lên chúng ta nói chuyện đàng hoàng."

"Em nói đi, anh nghe đây." Mục Nham cố ý kè sát vào cô, làm bộ muốn hôn vào xương quai xanh của cô, khuôn mặt điển trai lại bị tay nhỏ bé giữ chặt lấy không thể động dậy, cô cau mày đáng thương oán giận, "Người ta ngủ dậy thì đã giúp anh thu dọn phòng, anh còn không cho em ăn com, cũng không thương em."

"Hình như bây giờ không phải là tháng sáu." Mục Nham nghiêng đầu, khóe mắt liếc nhìn tuyết đang rơi ngoài cửa sổ, ý nói cô xử oan anh.

An Dĩ Nhực cười hi hi, bưng mặt anh, ngẩng đầu hôn lên khóe miệng của anh một cái, "Biết anh tốt nhất rồi, người ta thật sự đói bụng."

Đối với làm nũng của cô Mục Nham tất nhiên là không có lực chống đỡ, dịu dàng hôn cô một hồi lâu, cái loại này không mang theo tình dục, sau đó ôm cô ngồi ở trước bàn ăn ăn com trưa.

"Một lát còn phải đi sao?" An Dĩ Nhực ngẩng đầu hỏi anh, duỗi ngón tay dính hạt com, ý bảo anh muốn khăn giấy.

"Còn có chút việc chưa có xử lý xong, buổi chiều phải đi qua xem một chút." Mục Nham vừa giải thích vừa tự nhiên mà đưa tay nhặt lấy hạt com trên đầu ngón tay của cô.

Đột nhiên trong lúc đó, trong lòng An Dĩ Nhực cực kỳ ảm áp, hạnh phúc khó nói nên lời quay quanh cô, làm cô cảm thấy một động tác đơn giản như thế đúng là vô cùng thân mật, cô ồ một tiếng, bưng bát lên ăn com, Mục Nham vừa gấp thức ăn cho cô vừa nói: "Ăn nhiều một chút, em quá gầy."

Cô ngẩng đầu nhìn anh cười, suy nghĩ một chút nói: "Buổi tối ở nhà ăn đi, cho anh ném thử tay nghề của em."

Mục Nham cười híp mắt nhìn cô, ánh mắt hết sức dịu dàng, đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô, nói: "Được."

Lông mi dài lay động một cái, trên khuôn mặt tươi đẹp nở một nụ cười mềm mại, ảm áp này dâng trào trong mùa đông lạnh lẽo.

Buổi chiều bão tuyết bay tán loạn, cô và anh ngồi đối diện nhau ở trước bàn ăn, tỉ mỉ nhai kỹ hương vị hạnh phúc, quên mất quá khứ trước kia, vứt bỏ tương lai sau này, có, chính là giây phút quý giá, ngay hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hoa nở không tàn

Con đường tình yêu của An Dĩ Nhựt khá trôi chảy, công việc lại đặc biệt không hài lòng, cơ hồ mỗi bản thiết kế đều sẽ bị bác bỏ trên ba lần.

Nụ cười của Thịnh Hạ rất lạnh nhạt, lần nữa ném bức bản thảo của cô đến trên mặt bàn, giọng nói lạnh đến làm như một giấy kẻ tiếp sẽ đóng băng cô, "An tiểu thư, cô khiến tôi rất thất vọng."

Ẩn nhẫn làm như đến cực hạn, An Dĩ Nhựt hít một hơi thật sâu, "Thịnh tổng, vô lý bất bẽ của cô cũng khiến tôi rất thất vọng." Giọng nói cố ý nhấn mạnh ở hai chữ "Vô lý", cô lạnh nhạt nhìn vào Thịnh Hạ ngồi trên ghế giám đốc, đáy mắt mang theo bên nhọn sắc sảo gần như không thể phát hiện.

"Tôi là cấp trên của cô, xin chú ý giọng điệu nói chuyện của cô." Đáy mắt lướt qua sắc bén, Thịnh Hạ hơi mím môi lườm cô một cái, quay đầu đưa mắt về phía ngoài cửa sổ.

"Cô là cấp trên của tôi, nhưng không phải là Thượng Đế chi phối tôi." diendanlequydon.com Có ý nghĩ đập nổi chìm thuyền, trái lại An Dĩ Nhựt tỉnh táo lại, ngênh đón ánh mắt thoáng đưa trở về của cô ta, nụ cười dịu dàng.

Sắc mặt Thịnh Hạ hơi thay đổi, giọng lạnh như băng, "An tiểu thư đừng tưởng rằng Phong Hành thôi cô thành siêu sao thì cô không kiêng nể gì."

"Tôi rất cảm ơn Phong Hành đào tạo." Đối với việc Quan Hàn Nam tán thưởng phong cách thiết kế của cô đồng thời dành cho cô chỉ bảo và trợ giúp, An Dĩ Nhựt luôn giữ lòng cảm ơn. Dừng một chút, ở thời điểm khỏe miệng của Thịnh Hạ hiện lên mĩa mai, cô không chút để ý nói: "Nhưng dường như cùng Thịnh tổng cũng không có bất kỳ quan hệ thực chất gì." Hải lòng nhìn thấy vẻ mặt Thịnh Hạ thoáng chốc trở nên lạnh, An Dĩ Nhựt khẽ nâng mắt, bộc lộ tài năng, lạnh lùng nói: "Không phải thân là cấp trên thì có thể muốn làm gì thì làm."

Nhìn nhau, ánh mắt giao động lại tỏa ra một vẻ căng thẳng và hơi thở tế nhị, sau một lúc lâu, vẻ mặt Thịnh Hạ lạnh nhạt hỏi: "Có ý gì?"

"Ý chính là, thật không có ý." diendanlequydon.com An Dĩ Nhựt thu lại nụ cười, bày ra hai bộ bản thiết kế chuẩn bị tốt đang cầm trong tay đặt ngang ở trước mặt của cô ta, nói khẽ: "Xin Thịnh tổng nói cho tôi biết hai phần bản thảo này khác nhau chỗ nào?"

Thịnh Hạ rũ mắt xuống, ánh mắt dừng ở trên bức bản thảo, một lát sau ngồi dậy, thoải mái dựa vào trên ghế giám đốc, "Tôi không rõ An tiểu thư có ý gì, cầm hai phần bản thảo giống nhau như đúc kiểm tra thị lực của tôi sao?"

Giống nhau như đúc? Cô ta lại mở miệng nói được. An Dĩ Nhựt hừ lạnh một tiếng, khi mở miệng thì độ ấm của giọng nói cũng đột nhiên giảm xuống, "Vậy thì tôi không hiểu, tại sao cùng một bản thảo đưa đến chỗ Thịnh tổng ký duyệt, lại hoàn toàn khác kết quả."

Khi phần bản thảo này bị Thịnh Hạ vô lý bác bỏ sạch lần thứ tư, nói không nản lòng là giả, An Dĩ Nhựt chán nản đến ngay cả cơm tối cũng ăn không vô, ngồi ở trong phòng sách khổ cực suy nghĩ vấn đề nằm ở đâu. Song, cuối cùng cô không muốn vì đón ý nói đùa chiều theo người khác mà thay đổi phong cách của chính mình. diendanlequydon.com Vì vậy, cô quyết định giữ vững lập trường, cầm bản thảo chưa chỉnh sửa bất kỳ cái gì đưa tới lần nữa, sau đó chờ Thịnh Hạ gọi cô đến giáo huấn, kết quả lại khiến người ta rớt vỡ mắt kính, bản thiết kế lại có thể thông qua.

An Dĩ Nhựt quả thực dở khóc dở cười. Cô nhìn không được nghi ngờ Thịnh Hạ rắp tâm, có lẽ Thịnh Hạ căn bản chính là cố ý nhắm vào cô, khiến cô nản chí, khiến cô kiệt sức.

Sau khi suy nghĩ, cuối cùng vào hôm nay ngã bài với cô ta.

An Dĩ Nhựt lạnh nhạt bình tĩnh lấy lại bản thảo, lúc này cô cầm một quân, "Thịnh tổng, xin cô cho tôi một lời giải thích hợp lý."

Chuyện xảy ra tất có nguyên nhân, An Dĩ Nhựt cảm thấy cô có quyền biết mình đã đắc tội thể nào với Thịnh đại tiểu thư.

"Tôi không cần giải thích cái gì với cấp dưới." diendanlequydon.com Thịnh Hạ rất nhanh trấn định lại, ngược mắt nhìn khuôn mặt trắng trong thuần khiết của An Dĩ Nhựt, trong ánh mắt làm như mang theo kinh thường, "Tôi còn cho rằng sau khi An tiểu thư chỉnh sửa có thể làm người vừa lòng, xuất phát từ tín nhiệm thậm chí tôi không có nhìn kỹ, không nghĩ tới có người đùa giỡn kiểu khôn vặt này."

Cuối cùng cũng có người dùng hàm ý "Cường từ đoạt lý" giải thích sự thật, An Dĩ Nhựt nghĩ thầm, thực mẹ nó lời bịa đặt này thật tốt.

"Trước khi tan việc tôi sẽ đưa lên đơn từ chức." Mỗi người đều có kiêu ngạo, An Dĩ Nhựt cũng không ngoại lệ, đối với loại trò chơi nhảm chán này cô không có thời gian hầu tiếp.

Nhìn chằm chằm vào cô, khóe miệng Thịnh Hạ gật gật, "Căn cứ vào nội dung hợp đồng của công ty đã quy định, phải đưa ra đơn xin từ chức trước ba tháng, mà bản thảo trong tay phải hoàn thành đúng hạn, đồng thời có nghĩa vụ trợ giúp công ty hoàn thành buổi trình diễn thời trang, nếu không thì..."

Âm thanh lạnh lùng vang vọng ở trong căn phòng làm việc to lớn, An Dĩ Nhựt hận không thể cắn nát hàm răng. diendanlequydon.com Cô đột nhiên xoay người, xua tay bình tĩnh trong mắt dâng lên một tia tức giận.

Thịnh Hạ khinh thường mà cười cười, vẻ đắc ý trong mắt càng rõ rệt.

Giữa hai người lướt qua trầm mặc đáng kể.

An Dĩ Nhựt thu lại nét mặt, hơi mỉm khỏe môi, nụ cười có chút lạnh nhạt, "Đã như vậy, tôi đành phải xin nghỉ dài hạn rồi. Gần đây tâm trạng không tốt lắm, cũng không có linh cảm gì, cần điều chỉnh một chút." Ôm bản thiết kế ở trước ngực, trong đôi mắt lướt qua một tia sáng, "Căn cứ vào nội dung hợp đồng của công ty đã quy định, sau khi làm việc tròn nửa năm nhân viên cấp trưởng phòng trở lên có thể xin nghỉ dài hạn bất cứ lúc nào, không biết Thịnh tổng có đồng ý không?" diendanlequydon.com Lúc nói xong, cô cố gắng để nụ cười trên mặt chân thành một chút, ở khi nhìn thấy được lửa giận trong mắt của Thịnh Hạ bắn ra, đưa tay vận nắm cửa, ung dung rời đi.

Trở lại phòng làm việc của mình, An Dĩ Nhựt không nhìn được nở nụ cười, trong lòng cực kỳ vui vẻ. Cô vốn là dự định ôm thư từ chức đi vào tranh luận, không nghĩ tới đường như Thịnh Hạ vẫn còn ngại, cũng không muốn dễ dàng tha người. Đã như vậy, cô liền gấp chiêu phá chiêu. Chính cái điều mà họ gọi là: Người không phạm ta, ta không phạm người; Nếu người phạm ta, ta tất phạm người.

Dưới tình huống bình thường, tính tình An Dĩ Nhựt hết sức dịu dàng; Dưới tình huống đặc biệt, cô kiên cường và sắc bén.

Thực ra thì mỗi người đều là có rất nhiều mặt, không phải cổ tình ngây trang, chính là hoàn cảnh gây ra.

Lúc tan làm, thói quen mặt mộc không trang điểm An Dĩ Nhựt ra ngoài theo dự tính của người khác mà thay đổi thành trang điểm tinh tế, trong lòng vui vẻ mà đi hẹn hò với Mục Nham, khiến cho vị vai nam chính chính quy nào đó quan sát cô hồi lâu, lúc mở miệng thì âm thanh đặc biệt trầm nhẹ mê người, "Xem ra anh là một trong mấy người em thích."

Nhìn ý cười bên khỏe môi của anh càng lúc càng sâu, gò má An Dĩ Nhựt hiện lên ửng đỏ, thừa dịp anh không chú ý hung hăng giẫm lên chân của anh một cái, đi vào nhà hàng trước.

Trong ghế dài tình nhân, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn bị che phủ ở dưới bóng dáng cao ngất của Mục Nham. diendanlequydon.com An Dĩ Nhựt nhìn anh cầm một cái hộp lớn màu tím nhạt lịch sự tao nhã được gói đơn giản đẩy đến trước mặt của cô, vẻ mặt mắt tự nhiên mà nói: "Tặng cho em"

Còn xấu hổ? Lúc ức hiếp cô da mặt có thể dày như lúc này. An Dĩ Nhựt bĩu môi, cố gắng kiềm chế ý cười bên khỏe môi, nghĩ thầm An Dĩ Nhựt mi phải bình tĩnh, không thể tỏ ra quá kích động, nếu không thì anh ấy lại đắc ý.

Cẩn thận mở ra gói đồ, ở lúc nhìn thấy rõ bên trong để một chậu hoa thủy tiên Tây Dương được gọi là "Lăng Ba Tiên Từ", An Dĩ Nhựt kinh ngạc, anh thật đúng là khác người.

Ánh mắt nghi hoặc khóa mặt ở trên mặt anh, cô nói: "Đoán chừng chỉ có người có cá tính như đại đội trưởng Mục mới có thể tặng hoa thủy tiên vào ngày lễ tình nhân." Cúi đầu ngửi mùi thơm ngát của hoa thủy tiên, lại nở nụ cười, "Có lúc em thật không hiểu nổi anh là quá lãng mạn hay là quá chất phác."

Thấy cô cười đến mức đặc biệt không tìm không phổi, Mục Nham hơi ảo não, gờ tay gõ vào cái trán của cô, "Trước đó cũng nghĩ tới tặng em một bó hoa hồng, nhưng là hoa nở có tươi đẹp hơn nữa, rụng cũng chỉ có vứt đi, sẽ không giống như chậu hoa này, qua thời kỳ nở hoa lần này vẫn sẽ đón được lần tiếp theo." diendanlequydon.com Thấy vẻ mặt của cô dần dần trở nên chuyên tâm, nắm lấy tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô để tới bên môi hôn một cái, "Anh hy vọng tình yêu của chúng ta, hoa nở không tàn." Mục Nham chính là Mục Nham, ngay cả nói ra lời tỏ tình cũng nói năng mạnh mẽ như vậy.

Tình yêu hoa nở không tàn, làm người ta mong muốn biết bao.

Ở thời điểm cô yếu đuối nhút nhát anh đưa tới hoa linh lan, lời thề cùng cô vĩnh viễn không xa rời nhau; Ở thời điểm cùng cô rơi vào biển tình, cùng thưởng thức tình yêu ngọt ngào anh không có dặt hoa trên gấm tặng hoa hồng đại biểu cho tình yêu mãnh liệt, trái lại chọn một chậu hoa thủy tiên trắng mịn, thanh mảnh, mang đến cho cô sắc xuân ấm áp, lặng lẽ hứa hẹn "Yêu cô". diendanlequydon.com Anh không phải là người luôn đem tình yêu treo ở bên bờ môi, lại càng không dôn hết tâm trí làm ra chuyện lãng mạn và ngạc nhiên, duy chỉ có tặng cô tâm lòng thành tâm thành ý.

Thâm tình như vậy, có thể nào không cảm động! An Dĩ Nhựt bị cảm động đến rồi tình rồi mù.

Trong mắt dần dần phủ kín hơi nước, thấm ướt lông mi dài, cô nghẹn ngào nói: "Cám ơn!"

Mục Nham cười, dịu dàng và cung chiều, dùng lòng ngón tay mon trón gương mặt của cô, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt ẩn chứa hạnh phúc, "Con gái quả nhiên là làm bằng nước."

Anh thích nhìn cô cười, không thể chịu được cô rơi nước mắt, nhưng, nếu như là vui mà khóc, thì có quan hệ gì đâu?

Cứ như vậy. Thực tế không ai có thể cưỡng lại được sự ấm áp, để cho bọn họ trầm luân đến cùng.

Bầu không khí nhà hàng cực tốt, bài trí rất có tình điệu, tiếng nhạc piano du dương làm tăng thêm mấy phần cảm giác lãng mạn. diendanlequydon.com An Dĩ Nhựt nhìn thấy vài cặp tình nhân bước vào sân nhảy, nghiêng đầu nhìn gò má khôi ngô tuấn tú của Mục Nham, đáy mắt tràn đầy mong đợi.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của cô, Mục Nham đẩy tới miếng bít tết cắt xong đến trước mặt cô, theo ánh mắt ra hiệu của cô nhìn qua, quay đầu thì nhúu mày gãi gãi tóc, áy náy nói: "Anh không biết khiêu vũ..."

Hóa ra anh lại không biết? An Dĩ Nhựt quay lại với nụ cười trong veo, "Rất đơn giản, em dạy cho anh." Nói xong kéo tay anh, dẫn anh vào sân nhảy.

Kéo cánh tay của anh qua vòng ở eo nhỏ nhắn không đầy nắm tay của cô, An Dĩ Nhựt không coi ai ra gì ôm lấy cổ của anh, vô cùng thân thiết mà vùi gò má vào cổ của anh, dẫn dắt anh dờn bước theo tiết tấu.

Mục Nham ngộ tính rất cao, cộng thêm cái loại hai bước thân mật này lại thuộc về những bước có thể không cần để ý đến nội dung kỹ thuật, rất nhanh hai người đã phối hợp khăng khít.

Bọn họ thân mật mà ôm nhau như vậy, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. An Dĩ Nhược cuối cùng cũng hiểu được, tình yêu, hóa ra phải là hương vị ngọt ngào như vậy, không nên xen lẫn chút đau khổ nào. diendanlequydon.comNghĩ đến đây, cô càng dán chặt vào trong ngực Mục Nham hơn, giống như là nhận định anh là chỗ dựa của cuộc đời này.

Bất giác, anh đối với cô, đã là không thể thiếu.

An Dĩ Nhược cũng không biết Mễ Ngư, Trình Mạc Phi họ là làm thế nào vượt qua một đêm lãng mạn này, nhưng vào ngày lễ tình nhân này, cô được hạnh phúc trước nay chưa từng có che phủ dày đặc, quên mất rét lạnh, trong lòng ấm áp tràn ngập tên Mục Nham, bất kỳ ai cũng không thể xóa đi.

Khi bọn họ dắt tay đi ra khỏi nhà hàng, gió đêm rét lạnh thổi vào làn da như tuyết của cô, anh làm ảo thuật lấy ra một khăn quàng cổ màu đỏ tự tay quấn ở trên cổ của cô.

Từ đầu đến cuối anh luôn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt thì trên cổ của cô có quấn một khăn quàng cổ màu đỏ, cả người như là đắm chìm ở dưới ánh mặt trời rực rỡ, chói mắt và linh động, làm cho người ta không dời mắt được.

An Dĩ Nhược cúi đầu, dùng cằm khẽ cọ xát vào khăn quàng cổ, sau đó vươn tay tỉ mỉ vuốt ve, cảm giác lông lá xù xì làm cô rất cuộc nhẹn không được khóc môi khẽ nở nụ cười.

Bao bọc lấy hai tay của cô vào lòng bàn tay, anh thấp giọng hỏi: "Còn lạnh không?"

Lông mi lay động một cái, cô chớp chớp mắt lắc đầu, "Trước kia sợ nhất qua mùa đông, đông lạnh đến em cũng không thích ra ngoài, kỳ lạ năm nay lại không cảm thấy lạnh chút nào."

Mục Nham cong môi cười, vén những sợi tóc dài bị gió thổi rối đến sau tai, dịu dàng và kiên định nói: "Bởi vì em có anh."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đêm trước mưa gió

An Dĩ Nhược có Mục Nham, được đẩy tới đỉnh cao hạnh phúc, nhưng phần tình cảm không đủ vững chắc kia của Mễ Ngư và Đàm Tử Việt rốt cuộc va phải đá ngầm, sau mùa xuân nhiệt độ cực nóng giảm xuống không độ.

"Cãi nhau với anh ta rồi hả?" Nhíu mày nhìn Mễ Ngư vô cùng suy sút trước mắt, An Dĩ Nhược hỏi, "Khó trách gần đây cậu yên tĩnh như vậy, cũng không gọi điện thoại hẹn tớ ra ngoài, xảy ra chuyện gì?"

Kéo ra một nụ cười gượng, chớp đoạt lấy ly rượu trong tay An Dĩ Nhược, Mễ Ngư ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Cậu điên ư, đây là rượu không phải là nước." An Dĩ Nhược nhìn không được mắng cô, giọng nói nhất thời hơi nghiêm khắc.

"Ai nói rượu càng uống càng ấm, đều là nói xạo..." Mễ Ngư cười, nụ cười âm trầm. diendanlequydon.comCô úp mặt vào trên cánh tay, giọng nói nghe vào trong tai mang theo một sự thê lương, "Bọn tớ chia tay rồi."

Chia tay? Đùa gì thế. Trước tết còn nghe Mục Nham nói Đàm Tử Việt muốn cầu hôn Mễ Ngư, sao cách một tháng, đòi chia tay rồi hả?

Sau khi bình tĩnh An Dĩ Nhược mềm mỏng khuyên cô, "Mễ Mễ, tình cảm không phải là trò đùa, chớ nói nhẹ..."

"Ngay cả lời nói lăng lơ đâm loạn anh ta cũng đã nói ra khỏi miệng rồi, chẳng lẽ còn bảo tớ không biết xấu hổ mà ý vào anh ta?" Mễ Ngư hừ lạnh, vành mắt đột nhiên đỏ lên, nghẹn ngào nói, "Ồ trong mắt của anh ta Mễ Ngư tớ lại là một người phụ nữ lăng lơ đâm loạn..." diendanlequydon.comCô cười tự giễu, nước mắt ở khóe mắt lấp lánh, "An Dĩ Nhược, cậu hiểu rõ tớ, cậu nói xem có phải tớ là một người phụ nữ lăng lơ đâm loạn hay không hả?"

Nét mặt Mễ Ngư vô cùng bi thương khiến An Dĩ Nhược đau lòng, vội vươn tay ra nắm giữ lấy cô, "Mễ Mễ..."

"Ồ trong cái vòng luẩn quẩn này thì sao, chẳng lẽ tất cả đều phải bán rẻ thân thể ư? Người khác thế nào tớ không quan tâm, nhưng mà Mễ Ngư tớ không phải." Mễ Ngư ngắt lời của cô, tự ý nói, "Tớ hoàn toàn đem chính mình giao cho anh ta, nhưng anh ta đối với tớ ngay cả tin tưởng cơ bản nhất cũng không có... Đàn ông không có một thứ tốt..."

Về mặt tức giận của Đàm Tử Việt, còn có những lời nói tuyệt tình gây tổn thương người kia thay nhau hiện lên trong đầu, cảm xúc của Mễ Ngư rốt cuộc bị ép tới bờ biên giới chuẩn bị xé rách, nói không được nữa, giấu mặt ở trong lòng bàn tay, cô khóc thút thít.

Chiếm giữ vị trí số một ở giới người mẫu từ trước đến nay Mễ Ngư luôn được lọt vào mắt xanh của các nhà quảng cáo, ngoài catwalk show thỉnh thoảng làm đại diện phát ngôn cho một số nhãn hiệu. Năm ngoái, công ty chụp cho cô một bộ ảnh chân dung cá tính, sau khi phát hành không lâu liền có đạo diễn tìm cô quay phim với thù lao đóng phim kéké xù. diendanlequydon.comTrải qua thời gian bốn tháng vất vả quay phim cuối cùng cũng hoàn thành xong tác phẩm, vì Mễ Ngư là nữ chính ở trong quá trình tuyên truyền tất nhiên không thể vắng mặt, để tạo thế cho bộ phim, công ty điện ảnh và truyền hình yêu cầu cô và bạn trai trong bộ phim cùng tham dự buổi công chiếu, cô vui vẻ nhận lời. Nhưng ngày hôm sau, trên các tờ báo và tạp chí lớn đều nhao nhao đăng ảnh của cô và nam diễn viên hôn nhau, về phim giả tình thật, lâu ngày sinh tình của bọn họ được đưa tin tràn đầy trời đất mà đến, bộ phim thành phố tình yêu do cô đóng vai chính vì vụ scandal của nam nữ chính mà chưa truyền truyền đã được nổi tiếng.

Đàm Từ Việt thân là người yêu thân mật ở sau khi biết được tin tức này nổi cơn tam bành, đem "Chứng cứ xác thực" quăng đến trên người cô, thốt ra lời nói gây tổn thương người, "Tôi thật sự là nhìn lầm cô rồi, mấy tháng gần gũi đã không chịu nổi cô đơn rồi hả? Có phải nụ hôn của anh ta cực khoái hay không? Có phải anh ta còn giỏi hơn tôi hay không?"

Mễ Ngư vô cùng tức giận, gầm nhẹ với anh, "Đàm Từ Việt, ở trong lòng của anh tôi chính là người tùy tiện như vậy sao? Anh thà rằng tin người ngoài cũng không tin tôi?" Vốn là muốn giải thích rồi bỗng nhiên thay đổi ý, Mễ Ngư hận không thể bỏ cái đầu của anh ra xem xem có phải bên trong là rơm rạ hay không.

"Hình cũng bị đăng như vậy rồi bảo tôi tin thế nào? Có phải cô cho rằng Đàm Từ Việt tôi là kẻ ngốc hay không, bị người ta cầm sừng còn coi như không có chuyện gì xảy ra, tôi làm thế nào yêu cô như vậy?" diendanlequydon.comHai mắt bắn ra lửa, Đàm Từ Việt lạnh lùng gầm trở lại. Người phụ nữ đáng chết, thay đổi tình cảm đi yêu người khác còn dám lớn tiếng như vậy.

Mễ Ngư nóng nảy, dưới cơn thịnh nộ giờ tay vung ra một cái tát, đã mất lý trí mà nói: "Anh đã cho rằng tôi thay đổi tình cảm đi yêu người khác, được rồi, chúng ta chia tay đi."

"Chia tay thì chia tay." Trên mặt đau rát, Đàm Từ Việt dứt khoát đồng ý, trước khi xoay người còn thốt ra lời nói tuyệt tình nhất, "Loại người phụ nữ lăng lơ dâm loạn giống như cô vốn không đáng để tôi yêu."

Một câu lăng lơ dâm loạn phủ định toàn bộ nhân cách của cô. Mễ Ngư cứng còng đứng ở tại chỗ, tan nát cõi lòng.

Một tấm ảnh chụp dẫn đến người yêu như keo như sơn tròng mắt nhau, trong cơn giận dữ miệng không đắn đo nói ra câu nói chia tay kia dường như đánh dấu chấm hết cho tình yêu oanh liệt của bọn họ. Khiến người ta có chút trở tay không kịp, có chút không biết tại sao.

Mễ Ngư và Đàm Từ Việt đều là người kiêu ngạo, trải qua nửa tháng chiến tranh lạnh, ai cũng không chịu cúi đầu, quan hệ càng lúc càng căng thẳng. diendanlequydon.comTheo thời gian trôi qua, Mễ Ngư cố hết sức chống đỡ cuối cùng bị đau đớn ở đáy lòng không ngừng kéo lên làm tan rã, thổ lộ thật tình với An Dĩ Nhượng.

Ở trước mặt tình yêu, không có người mạnh mẽ, trừ phi không động chân tình.

Mễ Ngư say đến be bét, miệng càng không ngừng mắng, "Đàm Từ Việt khốn kiếp, tôi mới không thương anh, anh đi chết đi..."

Đờ Mễ Ngư trở về phòng nằm xong, An Dĩ Nhượng gọi điện cho Đàm Từ Việt, kết quả lại là tắt máy.

Đứng ở trước cửa sổ, cô nhìn xuống cảnh đêm của thành phố A, hồi tưởng lại cảnh tượng trước đó không lâu bốn người họ còn vui vẻ tụ tập nhau đi ăn, cảm giác chua xót từ lồng ngực dội lên, làm cô cảm thấy mệt mỏi và hoang mang.

Tình yêu có loại sức mạnh khó hiểu, có thể đem một đôi nam nữ vốn xa lạ trở thành người yêu vô cùng thân thiết, cũng có thể khiến cho hai người yêu nhau vô cùng sâu sắc trong nháy mắt người quen thuộc nhất trở thành người xa lạ.

Chẳng lẽ Thượng Đế tạo ra cái cơ quan miệng này, ngoại trừ để người yêu nhau mỗi kẻ mỗi, còn phải bị đôi môi đã từng được hôn qua nói ra lời tổn thương sâu sắc sao?

Chẳng lẽ, cái gọi là vĩnh viễn sánh cùng trời đất chỉ là một giấc mộng xa không thể chạm?

Tình yêu, rốt cuộc có quý giá có thể tìm ra hay không?

Người giúp nhau lúc hoạn nạn ấy rốt cuộc ở đâu?

Trong lúc nhất thời, An Dĩ Nhượng rất mê mẩn.

Năm tháng thanh xuân

Kiếp sống phóng đảng

Cứ mặc cho thời gian này

Lao nhanh như nước chảy

Thử nghiệm cuồng dã này

Thử nghiệm cô đơn

Thử nghiệm vui sướng này

Yêu hận ly biệt

Thử nghiệm cuồng dã này

Thử nghiệm cô đơn

Đây là cuộc sống hoàn mỹ của tôi...

Bài hát《Cuộc sống hoàn mỹ》này là nhạc chuông di động của An Dĩ Nhựt, độc quyền của Mục Nham.

Năm trước đi KTV thì An Dĩ Nhựt buộc bạn trai chính quy hát, Mục Nham bị quán đến không còn cách nào phá lệ chọn bài này, kết quả mới mở miệng, vốn là trong lòng tính toán đã kích cười nhạo người ta nữ chính đã bị giọng hát trầm thấp thuần phát này làm rung động đến thất điên bát đảo, buổi tối sau khi trở về đeo bám dai dẳng áp dụng nhiều phương pháp mỹ nhân kế bảo Mục Nham hát một lần nữa, thu lại thành nhạc chuông.

Giọng khàn khàn lười biếng chậm rãi phát ra, phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng lạnh lẽo. An Dĩ Nhựt đưa tay vào trong túi quần lấy điện thoại di động ra, để tới bên tai.

"Đã ngủ chưa?" Giọng nói trầm thấp của Mục Nham vang lên trong nháy mắt, hốc mắt An Dĩ Nhựt ẩm ướt, đáy lòng bị một loại cảm xúc "Không muốn xa rời" chiếm hết, cô nghe được chính mình nói, "Mục Nham, em nhớ anh..."

Nhớ cái ôm của anh, ấm áp và có lực như vậy; Nhớ nụ cười của anh, dịu dàng và mê người như vậy; Nhớ tất cả mọi thứ của anh, bao gồm hương vị đặc hữu trên người.

Anh cười, cất giọng dịu dàng, "Có muốn gặp mặt hay không?"

Giờ tay lau mặt, phát hiện nước mắt tích tụ đã lăn xuống, cô cúi đầu hỏi: "Anh ở đâu?"

"Dưới lầu nhà em." Đứng ở trước xe, Mục Nham ngửa đầu nhìn cửa sổ lầu tám tối đen, "Mới vừa về, muốn gặp em." diendanlequydon.com Hôm qua anh đi thành phố Lâm tra án, đêm khuya chạy về thành phố A thậm chí không có trở về căn hộ đã chạy thẳng đến nhà của cô.

"Chờ em." Cô nhanh chóng cúp máy, trở về phòng ngủ đắp kín chăn cho Mễ Ngự, sau đó chạy như bay xuống lầu, nhanh chóng chạy về nhà.

Mục Nham nhìn đèn trong phòng của cô rất lâu không có sáng, đang do dự gọi đi lần nữa, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng thắng xe chói tai.

Theo bản năng quay đầu, đưa tay che lại ánh đèn chói mắt, đợi thấy rõ là xe của ai, An Dĩ Nhựt đã xuống xe chạy về phía của anh, trong nháy mắt nhào vào trong lòng anh, khẽ gọi: "Mục Nham..."

Lời trách cứ mắc kẹt ở trong cổ họng, Mục Nham giữ chặt lấy cái ót nhỏ nhỏ của cô đâm ở lồng ngực anh, dịu dàng hỏi: "Làm sao vậy?" Đã xảy ra chuyện gì khiến cô hoảng sợ, thân thể cũng đã đang run rẩy.

Cô lắc đầu, càng ôm chặt lấy eo của anh hơn, kiễng chân hôn lên môi mỏng ấm áp của anh, vội vàng và kịch liệt.

"Dĩ Nhựt..." Mục Nham nhú mày, nghiêng đầu muốn tránh đi, so với nụ hôn anh càng muốn biết rốt cuộc cô làm sao vậy.

"Hôn em, Mục Nham..." Giọng nói rất nhỏ, nức nở như một động vật nhỏ, làm người ta đau lòng.

Trong lòng Mục Nham tràn đầy thương xót, bất đắc dĩ thở dài, ôm lấy cô ngồi vào chỗ ngồi phía sau của chiếc Cherokee, hôn cô triền miên.

Vốn là tính hôn trần an nhưng ở dưới sự nhiệt tình hiếm có chủ động của An Dĩ Nhựt lại càng không thể vãn hồi, khi đôi môi mềm mại của cô hôn qua trái cổ của anh, hôn lên xương quai xanh của anh, lý trí của Mục Nham ầm ầm sụp đổ, xoay người đè cô ở dưới thân, cởi bỏ áo khoác dày của cô, vén lên chiếc áo màu trắng ngà bên người, cách bởi viền áo ngực khẽ cắn mềm mại của cô, hải lòng nghe được tiếng ngậm khẽ kiều mị của cô, lưu loát gỡ bỏ áo sơ mi lộ ra lồng ngực rắn chắc dán lên cả thân thể trần trụi của cô, quyến luyến mà hôn khắp mỗi một tấc da thịt của cô.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ lan tỏa ra, chỗ ngồi nhỏ hẹp phía sau trở thành chiến trường tìm kiếm ái tình của nhau, anh ở trong xe muốn cô...

Sáng sớm, Mục Nham hôn người phụ nữ ngủ say, nghĩ đến cô vì chuyện của Đàm Tử Việt và Mễ Ngự mà khóc đến thương tâm như vậy, anh tay chân nhẹ nhàng rời giường, gọi điện hẹn gặp đương sự.

"Cậu không phải là thằng nhóc mười tám mười chín tuổi, cũng không phải là hôm nay mới biết được cô ấy bước chân vào cái vòng lẩn quẩn có biết bao phức tạp ấy, ở thời gian dài như vậy vẫn không tin được cô ấy?" diendanlequydon.com Mục Nham nhìn chăm chăm vào người anh em lộ rõ sự mệt mỏi và tiêu tụy trước mắt, lời nói thâm thúy, "Cậu là đàn ông, tức giận nhiều hơn nữa cũng không nên nói ra lời vô liêm sỉ như vậy, chẳng lẽ không biết nếu như trái tim bị tổn thương rất khó khép lại?"

Đàm Từ Việt mím chặt môi, hai tay chống ở trên lan can, ánh mắt phóng đến cực xa, thật lâu sau đó, anh nói: "Lúc đó tức giận đến cái gì cũng quên, cả đầu đều là hình ảnh cô ấy và người khác hôn nhau..." Không phải chỉ có phụ nữ mới không cho nửa hạt cát lẫn vào trong mắt, đàn ông cũng vậy.

Cười cười tự giễu, anh chua chát mà nói: "Sau này tôi đi tìm cô ấy, thấy cô ấy lên xe của người đàn ông khác." diendanlequydon.com Khi đó anh đứng ở dưới bóng cây, trong lòng như là treo một tảng đá, nặng trĩu, đau đớn lan tràn ra làm anh không di chuyển nổi một bước. Có danh xưng là "Lãng tử tình trường" rồi cuộc Đàm Từ Việt bại bởi trong tay Mễ Ngư, mất đi sức phán đoán mức thấp nhất.

Mục Nham lắc đầu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, "Vậy có thể đại biểu cái gì hả, trừ cậu ra người khác không thể có bạn khác giới khác sao? Đừng có ở đây nửa sống nửa chết, nhanh đi hỏi rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì." Nhìn bộ dáng ừ rừ của Đàm Từ Việt, Mục Nham muốn thương cho anh ta một đám, khó trách lúc trước bố cho mình một cái tát, bây giờ Mục Nham rốt cuộc biết năm đó mình đáng trách thế nào.

Anh em nhiều năm, Mục Nham lại rất ít nói chuyện nôm nong như vậy mà dạy dỗ anh, Đàm Từ Việt tròn mắt nhìn anh, rồi rời đi.

Lúc xách theo điểm tâm sáng trở về căn hộ, người trên giường vẫn còn chưa có tỉnh. Nghĩ đến là chủ nhật, Mục Nham dứt khoát để nguyên quần áo nằm trở lại, ai ngờ cô tự động tự giác rút vào trong lòng anh, sau khi thích ứng với tư thế mới lại ngủ sâu hơn.

Bị tiếng chuông di động không ngừng đánh thức, An Dĩ Nhục tựa đầu để ở lồng ngực của Mục Nham, kéo chăn qua vùi mình ở bên trong. diendanlequydon.com Sau khi Mục Nham ấn phím kết nối đưa điện thoại đến cạnh tai cô, cô miễn cưỡng hỏi: "An Dĩ Nhục. Vị kia?"

"Xin lỗi, An tiểu thư, chủ nhật còn quá rầy chị." Là tiếng của trợ lý của cô.

"Không sao. Có chuyện gì vậy?" Sau khi tranh cãi với Thịnh Hạ, An Dĩ Nhục tượng trưng mà nghỉ giả mấy ngày, qua tết âm lịch trở về Phong Hành đi làm bình thường.

"Là thế này, hôm nay Hàn tổng về nước, buổi chiều muốn triệu tập cuộc họp tạm thời, 1 giờ chị phải đến..."

Thật biết chọn ngày, mở cuộc họp vào ngày nghỉ cuối tuần. Ấn tượng của An Dĩ Nhục đối với Hàn Vũ Định đột nhiên xấu đi một chút.

Nhìn thời gian, ném điện thoại sang một bên, đưa tay đẩy đẩy Mục Nham đang nhắm mắt, cô bắt đầu làm nũng, "Thức dậy, đưa em đi công ty..."

Ở trên xe gọi điện thoại cho Mễ Ngư, người nọ ngoại trừ giọng đang khàn khàn, tâm tình đã ổn định lại. Lúc này An Dĩ Nhục mới yên lòng, trong lòng suy nghĩ lúc nào thì đi gặp Đàm Từ Việt mắng anh ta một trận, còn dám nói chị em của cô lăng lơ dâm loạn, bảo Mục Nham đánh cho anh ta răng rơi đầy đất.

"Đến rồi." Mục Nham thấy ánh mắt của cô xoay chuyển loạn xạ, có lòng tốt vỗ vỗ mặt của cô nhắc nhở, "Còn có 5 phút. Không muốn lần đầu tiên gặp mặt ông chủ đã để lại ấn tượng xấu thì đi nhanh lên." Sau đó cúi người cởi dây an toàn cho cô.

"Hả? À." An Dĩ Nhục lấy lại tinh thần, hôn lướt qua khuôn mặt điển trai của anh một cái, dí dỏm nói, "Buổi tối mời anh ăn cơm, anh tài xế." diendanlequydon.com Sau đó bước xuống xe chạy vào tòa nhà, chạy thẳng đến thang máy.

Mục Nham nhìn bóng dáng "Gió lốc" của cô, bất đắc dĩ mà lắc đầu, cô gái này.

"A..." Cùng với một tiếng thét "Thê thâm", An Dĩ Nhục đâm mạnh vào phía trước ngã về phía sau.

Lồng ngực không hiểu sao dâng lên một tia tình cảm khác thường khiến người đàn ông hơi nhũn mảy, còn chưa có nhìn thấy rõ "Ngã vào lòng" rồi cuộc là người phương nào, chỉ thấy cô lao đảo lui hai bước, sau đó sắp ngã xuống trên mặt đá cẩm thạch sạch sẽ.

Đáy mắt lướt qua một tia âm trầm, giống như là bị một lực nào đó dẫn dắt, mà xui quýt khiến anh đưa tay ra, ở trong nháy mắt cô sắp ngã sắp xuống, nhanh tay nhanh mắt nắm lấy cánh tay của cô, cánh tay hơi dùng sức, kéo cô đến gần trước người.

Đội thấy rõ khuôn mặt yêu kiều trước mắt, lồng ngực người đàn ông đột nhiên rung động, đôi mắt mang theo màu sắc giống như hoa đào đột nhiên vắng lặng lại, lại nói không nên một lời.

An Dĩ Nhục hít vào một hơi, khi ngừng đầu, ánh mắt trong suốt rơi vào trong đôi mắt sâu không thấy đáy. Thoáng chốc cả người cô ngơ ngẩn, cứng còng ở đó quên mất phản ứng.

Người đàn ông có ngũ quan xinh đẹp, khuôn mặt điển trai hoàn mỹ, chỉ riêng ánh mắt sắc bén phức tạp khó hiểu, phảng phất mang theo cảm giác lạnh lùng xa cách. Nhưng những thứ này đều không đủ để khiến tim An Dĩ Nhục đập mạnh và loạn nhịp, trái lại từ trong đáy mắt sâu thẳm của anh ta tỏa ra một loại cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc khiến lồng ngực An Dĩ Nhục đột nhiên sít chặt, trực giác của An Dĩ Nhục cho rằng hẳn là đã gặp qua ở đâu đó, khẳng định đã gặp qua. Đồng tử trong suốt khóa chặt ở trên mặt của anh ta, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, muốn tìm về ký ức của đôi mắt này.

Người đàn ông thất thần chỉ là trong nháy mắt, anh nhanh chóng thu lại sắc bén trong mắt, lịch lãm buông lỏng tay ra, nhả nhẹn và lịch sự hỏi, "Có khỏe không, An tiểu thư." Giọng nói trầm thấp giống như đàn violoncello.

An Dĩ Nhục kinh ngạc, "Hàn tổng?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Hàn Vũ Đình thần bí rút cuộc lộ diện.

Trong phòng họp, vẻ mặt của anh lạnh nhạt ngồi ở trong ghế bành thoải mái, ánh mắt sắc bén lần lượt lướt qua mọi người, rất có một loại cảm giác áp bức, "Các vị vất vả rồi. Đợt ngọt về nước, hơn nửa thời gian ở lại sẽ không quá dài, bắt đầu đi quấy rầy kế hoạch ngày chủ nhật của mọi người." Giọng nói vừa xoa dịu vừa tỏ ra uy nghiêm, dễ dàng làm ấm tâm tình buồn bực của các vị quản lý, vẻ mặt căng thẳng của mọi người dần dần dịu đi.

Ra hiệu cho thư ký phát tài liệu, Hàn Vũ Đình rất bình tĩnh, giọng nói trầm thấp vang vọng ở trong phòng họp. Từ hoạt động năm ngoái cho tới tình hình tài chính hiện tại của Phong Hành, từ những chỗ thiếu sót của buổi họp báo vừa qua cho đến công việc chuẩn bị buổi họp báo lần này, lớn như sự phát triển sau này của công ty, nhỏ như buổi họp báo cần chú ý vấn đề chi tiết, khí thế như dòng chảy gọn sóng, vang dội kích đánh vào toàn thân mọi người, anh đối với hoạt động tổng thể của công ty rõ như lòng bàn tay khiến mọi người có mặt vô cùng bội phục.

Nghe các trưởng bộ phận phát biểu xong, Hàn Vũ Đình ngồi thẳng người, hai tay đan chéo nhau để ở trước người, cong môi kéo ra một nụ cười ý vị sâu xa, ý cười chỉ lưu ở khóe miệng, không có lan đến trong mắt, "Sự phát triển của công ty cần các vị dốc sức giúp đỡ, hy vọng mọi người toàn lực ứng phó, trong vòng nửa năm đây Phong Hành đến cực thịnh."

Quả nhiên, ở khi anh đặt ra mục tiêu cũng chỉ là một câu nói nhẹ nhàng.

Gần như không thể phát hiện mà thu lại ánh mắt, Hàn Vũ Đình lời nói xoay chuyển, "An tiểu thư, thiết kế độc đáo của cô lần này, vứt bỏ sự kết hợp tươi mát yên tĩnh và quyền rũ gợi cảm trước đây, phá vỡ lệ thường khiến cho trong sự tôn quý của trang phục ẩn hiện lộ ra một tia khí chất sa đọa, tin rằng thành tựu lần này chủ đề chính của buổi họp báo sẽ là vô cùng đặc sắc." diendanlequydon.comNghiêng liếc nhìn Thịnh Hạ ngồi ở bên tay phải, làm như chăm chú lựa lời, mở miệng lần nữa thì giọng điệu vẫn bình tĩnh ôn hòa như cũ, "Thịnh Hạ, cô đề xuất với tổng công ty Paris lấy thiết kế đậm nét gợi cảm làm chủ đề chính cho buổi họp báo quý sau, tôi cũng có ý đó. Chuyện này thì vất vả cô toàn quyền phụ trách."

Lời nói đơn giản, nói trúng tim đen mà vạch trần sự đối chọi im ắng giữa hai người, nhẹ nhàng băng quơ giữa vị trí trung lập của mình, chỉ một bước tiến ngoài trọng dụng An Di Nhượng còn có nâng đỡ Thịnh Hạ.

An Di Nhượng không có lời nào để nói, Thịnh Hạ cũng không phản bác, từ đầu đến cuối không có định thúc đẩy đề cử thiết kế cho buổi họp báo bị Hàn Vũ Đình quyết dứt khoát.

Hóa ra, phong thái lãnh đạo vốn có của anh ta chính là như thế này. Đường như làm bất cứ quyết định gì, cũng có thể mây trời nước chảy như thế.

Cuộc họp dài dòng tiến hành đến bốn giờ. Khi tan họp, Hàn Vũ Đình giữ Thịnh Hạ lại, An Di Nhượng theo mọi người thông dong đi ra phòng họp, lúc rời khỏi công ty, lại bắt gặp anh ta ở trước cửa thang máy.

"Hàn tổng." An Di Nhượng lịch sự chào hỏi, hơi lùi lại một bước, đối với lỗ mắng trước đó vẫn còn cảm thấy xấu hổ.

Hàn Vũ Đình im lặng nhìn cô, khẽ nở nụ cười, "An tiểu thư khiến tôi mở rộng tầm mắt, thật bất ngờ cô ngoài đời và trong tấm ảnh làm cho người ta cảm thấy khác biệt như vậy."

Hóa ra là đã xem qua tư liệu của nhân viên, An Di Nhượng không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. diendanlequydon.comCô đối với giọng nói rất là nhạy cảm, dựa vào một cuộc gọi trước đó đã đoán ra thân phận của Hàn Vũ Đình, còn đang khó hiểu anh ta làm thế nào nhận ra cô.

Đồng tử trong suốt chớp chớp, cô mỉm cười lại, "Bức ảnh là tình."

Hàn Vũ Đình nhạy bén phát giác nụ cười của cô có chút nhạt, ánh mắt dừng ở trên hàng mi thon dài nồng đậm của cô, lựa chọn trầm mặc. Lúc cánh cửa thang máy mở ra anh tỏ ý phụ nữ đi trước, sau đó mới đi vào thang máy.

Thang máy từ từ hạ xuống, An Di Nhượng rũ mắt xuống không nói một lời. Đôi mắt sâu thẳm của Hàn Vũ Đình khóa chặt ở trên bóng lưng của cô, làm như có thiên ngôn vạn ngữ, lại giống như không lời nào để nói, nhắm mắt, cố đè xuống ý nghĩ nào đó không nên có, song, lại càng phiền não hơn.

Khi đèn báo màu đỏ hiển thị ở tầng 5, răng rắc một tiếng, không biết chỗ nào trong thang máy phát ra tiếng động, ngay sau đó đèn hướng dẫn lúc sáng lúc tối chớp động hai cái.

An Di Nhượng khó hiểu ngẩng đầu, đang muốn nói chuyện, ánh sáng duy nhất đột nhiên tắt lịm. Sau đó kèm với một tiếng nổ rất lớn, thang máy treo ở tầng 5 dường như có chỗ đứt ra, cùng vách tường bên ngoài sinh ra ma sát chói tai.

Đối mặt với tối đen xảy ra bất ngờ, An Di Nhượng sinh lòng sợ hãi, theo bản năng hơi nhích tới gần người đứng ở bên cạnh, giọng nói nghe ra có chút hoảng loạn, "Sao lại thế này?"

Hàn Vũ Đình nhủ mày, chợt sinh ra ý nghĩ muốn bảo vệ để cho anh cất giọng dịu dàng an ủi, "Cô đừng căng thẳng, hẳn là sự cố thang máy..." diendanlequydon.comGiọng nói chưa dứt, truyền đến một tiếng rầm rất lớn, giống như là tiếng bản lề đứt gãy, thang máy vốn treo lơ lửng thoáng chốc lay động, làm như một giây tiếp theo sẽ rơi thẳng xuống tầng thấp nhất.

"A..." An Dĩ Nhựt đứng không vững, va mạnh vào trên vách thang máy.

Hàn Vũ Đình cũng đứng không vững, sau khi cố đứng vững đưa tay nắm giữ lấy cánh tay của cô, "Không có sao chứ?"

"Không, không sao..." An Dĩ Nhựt cố trấn định, giọng nói run run lại bán đứng cô.

Ý thức được tính nghiêm trọng của tình thế, tay phải Hàn Vũ Đình đỡ cô, tay trái luồn vào trong túi quần tây tìm di động, nhưng lúc anh chưa chạm đến di động, thang máy rung động dữ dội, lực nén của bản lề rốt cuộc không duy trì được hoàn toàn đứt đi, cabin thang máy đột nhiên nghiêng về một bên, cùng vách tường xi-măng bên ngoài ma sát nhau mang theo hai người nhanh chóng rơi xuống tầng thấp nhất của văn phòng.

"Cẩn thận." Không biết có phải là xuất phát từ bản năng của đàn ông hay không, tại nháy mắt đó, Hàn Vũ Đình dùng sức kéo, không để ý đến an nguy của chính mình che chở lấy thân thể nhỏ nhắn của An Dĩ Nhựt ở trong ngực.

An Dĩ Nhựt đầu văng mắt hoa, căn bản không có sức suy nghĩ, chỉ biết là thân thể cùng với thang máy đang rơi xuống.

Ầm một tiếng, sau một lực va chạm mạnh, cabin thang máy nghiêng lệch bị rơi mạnh xuống tầng thấp nhất.

Một phút, hai phút, năm phút... Hết thấy rốt cuộc yên ắng lại.

"Cô thế nào? Có sao không?" Hàn Vũ Đình cảm nhận được sợ hãi của cô, ôm chặt cô lo lắng hỏi.

An Dĩ Nhựt há miệng thờ đốc, rất lâu không có thốt ra được lời nào, nhắm mắt lại điều chỉnh hô hấp, thật lâu sau đó mới dựa vào vách tường thang máy ngồi xuống, lấy điện thoại di động của mình ra ấn phím gọi nhanh, ánh sáng nhỏ nhoi không ngừng chớp động trong bóng đêm.

"Ring... Ring..." Sau hai tiếng Mục Nham bắt máy, "Dĩ Nhựt..."

"Mục Nham..." An Dĩ Nhựt thoáng chốc nghẹn ngào, "Em bị mắc kẹt ở trong thang máy của công ty..."

Mới nói được một nửa, trong điện thoại đã truyền đến tín hiệu bận.

An Dĩ Nhựt mờ to hai mắt, mù mịt không biết phải làm sao.

Nghe được cái tên ấy từ trong miệng của cô bật ra, trong mắt Hàn Vũ Đình bắn ra sắc bén khiếp người, nếu như không phải là thân rơi vào trong bóng tối, căn bản không thể che lấp được sát khí chợt hiện trong đáy mắt. diendanlequydon.comAnh hít sâu, một lần lại một lần, đợi sau khi lấy lại bình tĩnh bắt chắp cánh tay đau đớn cầm lấy điện thoại di động, nhìn thấy trên màn hình màu lam nhạt không có chút tín hiệu nào, anh lạnh lùng nói: "Không có tín hiệu."

Trong mắt phủ một tầng sương mù, An Dĩ Nhựt chưa từ bỏ ý định, lần lượt ấn gọi cho Mục Nham, kết quả đều giống nhau, căn bản không gọi đi được.

Lỗ thông khí ở trên nóc thang máy vì bị va chạm mạnh đã khép kín, không khí trong thang máy càng lúc càng loãng.

Không biết trải qua bao lâu, cảm giác giống như là nửa thế kỷ, An Dĩ Nhựt hơi khó thở, cô thờ đốc thì thầm tên Mục Nham, ý thức bắt đầu hỗn loạn.

...

Ở trong văn phòng lật xem hồ sơ vụ án Mục Nham nhận được điện thoại của An Dĩ Nhựt, lúc nghe được giọng nói yếu ớt của cô bỗng chốc từ trên ghế đứng dậy, miệng không ngừng gọi, "Alo? Dĩ Nhựt? Em làm sao vậy?" Vừa gọi lại vừa đi ra ngoài, trong đầu bắt đầu nhớ lại lời nói cô chỉ nói nửa câu, bình tĩnh phân tích ra cô bị mắc kẹt ở đâu.

"Thủ lĩnh, anh đi đâu vậy?" Đại Lệ thấy anh bước vội, vội vàng đi theo.

Rốt cuộc không có kết nối được với di động của An Dĩ Nhựt, vẫn vang lên lời nhắc nhở thuê bao của quý khách không có ở trong vùng phục vụ. diendanlequydon.comMục Nham nhíu chặt mày lại, rào bước đi về phía bãi đỗ xe, đồng thời dặn dò với Đại Lệ ở phía sau, "Gọi điện đến đội phòng cháy chữa cháy, bảo bọn họ lập tức đến tòa nhà Ngân Khoa của quảng trường Thiên Hòa, có người bị kẹt trong thang máy."

Đặt chuông báo động trên mũ xe, nhắc nhở xe cộ trên đường nhường đường, Mục Nham nhấn ga, vốn là mất hai mươi phút đi đường, anh chỉ dùng tám phút.

Khi anh chạy vào đại sảnh lầu một của tòa nhà Ngân Khoa, các cán bộ chiến sĩ đội phòng cháy chữa cháy cũng vội vàng đến hiện trường. Mục Nham xuất ra giấy chứng nhận, nhanh chóng đi đến phía nhân viên làm nhiệm vụ giám sát nghe ngóng tình hình, sau khi xem xét phát hiện quả thật có một thang máy không hoạt động, liền phối hợp với nhân viên bảo trì thang máy và các cán bộ chiến sĩ cùng nhau đi đến tầng thấp nhất tiến hành quan sát hiện trường, nhìn kỹ kết cấu thang máy sau đó nghiên cứu phương án cứu người.

Khi dụng cụ động cơ thủy lực cắt phía trên cùng của thang máy tạo ra khe hở mức lớn nhất, công việc cứu trợ khẩn cấp đã tiến hành hơn bốn mươi phút.

Mục Nham nằm ở trên nóc thang máy, cán bộ chiến sĩ nâng An Dĩ Nhược lên ôm ra thang máy. Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, anh lo lắng thấp giọng gọi, "Dĩ Nhược, tỉnh tỉnh, Dĩ Nhược..."

Ở lúc ôm lấy An Dĩ Nhược muốn xoay người rời đi, lại nghe chiến sĩ phía dưới hô: "Còn có một người."

Mục Nham dừng bước lại, nhìn thấy vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hàn Vũ Đình được đưa ra khỏi thang máy, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn thẳng về phía người trong lòng của anh. diendanlequydon.com Vẻ mặt Mục Nham hơi biến đổi gần như không thể phát hiện, mở miệng thì giọng điệu lạnh nhạt không mất khách khí, "Xin hỏi vị tiên sinh này..."

"Hàn Vũ Đình, ông chủ của An tiểu thư." Hàn Vũ Đình không thể không dời tầm mắt, ngẩng đầu nhìn nhau với người đàn ông phong thái hiên ngang trước mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, màu mắt hai người cùng tối lại, đáy lòng Mục Nham lại càng không hiểu sao dâng lên một sự khác thường nói không rõ nhìn không thấy. Anh chỉ cảm thấy ánh mắt này giống như đã từng quen biết, nhưng sau khi đầu óc nhanh chóng vận chuyển cũng không thể tìm kiếm được thông tin về khuôn mặt xa lạ trước mắt, vì thế anh nói: "Hàn tiên sinh có bị thương ở đâu không?" Ánh mắt dĩ nhiên đã không để lại dấu vết dừng ở trên cánh tay phải chưa từng nâng lên của Hàn Vũ Đình.

"Không sao, trước tiên đưa cô ấy đến bệnh viện, không biết vừa rồi có đụng vào đầu hay không." Cho dù rất kiềm chế, đáy mắt của Hàn Vũ Đình vẫn lộ ra sự lo lắng và quan tâm không thể nào che giấu. diendanlequydon.com Mục Nham rất bình tĩnh mà thu vào trong mắt, hơi gật đầu sau đó bước nhanh về phía xe cứu thương ngoài đại sảnh.

Đêm tối yên tĩnh, làm như bị bầu không khí âm ảm nặng nề bao trùm bao phủ ở trong đó, khiến người ta không thở nổi.

Mục Nham ngồi ở bên giường, sờ sờ khuôn mặt ngủ say của An Dĩ Nhược, quan tâm mà dịch góc chăn cho cô, đứng dậy đi đến phòng cấp cứu.

"Cánh tay của Hàn tiên sinh không sao chứ?" Sắc mặt của Mục Nham đã khôi phục lại vẻ điềm tĩnh như trước, ánh mắt rơi ở trên cánh tay quần băng gạc của Hàn Vũ Đình, lịch sự hỏi.

"Không sao, vết thương nhỏ mà thôi." Hàn Vũ Đình không có giường mất, nhanh chóng kéo tay áo sơ mi xuống mặc áo khoác vào, "An tiểu thư thế nào?"

"Cô ấy không sao, chỉ là sái chân." Về mặt Mục Nham nghiêm nghị, giọng nói chân thành, "Lần này cảm ơn Hàn tiên sinh."

Xảy ra sự cố thang máy nghiêm trọng như vậy nhưng An Dĩ Nhược lại không có bị bất kỳ chấn thương gì, chỉ là vì thiếu đường khí dẫn đến tạm thời hôn mê, trong lòng Mục Nham biết rõ là vì Hàn Vũ Đình bảo vệ.

Vết thương khắc ở trong lòng lại lần nữa hiện lên, dồn ép nỗi đau của Hàn Vũ Đình tới góc chết. diendanlequydon.com Anh lạnh lùng nhìn về phía Mục Nham, tìm đột nhiên co rút lại, mở miệng thì giọng nói cổ tở ra bình tĩnh, "Không cần cảm ơn tôi, chẳng qua là xuất phát từ bản năng của đàn ông."

Bản năng của đàn ông? Mục Nham ung dung mỉm cười, từ trong lòng phát ra khí thế bức người lại sắc bén không thể đỡ, đối diện Hàn Vũ Đình ánh mắt mang theo ba phần dò xét, ba phần khí phách, ba phần sắc bén, có hờ hững lạnh lùng không dễ bị phát hiện.

"Cánh tay của Hàn tiên sinh bị thương không tiện lái xe, tôi đưa anh về." Trong phúc chốc tâm tư không ngừng thay đổi, Mục Nham đột nhiên rất muốn tiến thêm một bước thăm dò vào cuộc sống của Hàn Vũ Đình.

Nghe ra trong giọng nói của anh không cho cự tuyệt, Hàn Vũ Đình nở nụ cười hiếm thấy, "Vậy thì làm phiền rồi."

"Lý nên như thế." Mục Nham cong môi, lúc cầm chìa khóa xe xoay người, ý cười nhạt trên mặt trong nháy mắt bị phai mờ đến không còn chút gì.

Xe thuận lợi trượt vào đường phố, trên đường đi hai người đàn ông ăn ý lựa chọn trầm mặc. diendanlequydon.com Mục Nham nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt chuyên chú lái xe, mãi đến chuông điện thoại di động của anh vang lên, anh đeo tai nghe lên nghe, "Dĩ Nhược... Tỉnh? Có khó chịu chỗ nào hay không? Đói bụng hả? Được, anh biết rồi, em ngoan ngoãn nằm yên đừng cử động, nhiều nhất 20 phút nữa anh sẽ về tới..."

Lúc cúp máy, khóe mắt còn lơ đãng liếc nhìn về mặt sắc bén của Hàn Vũ Đình, Mục Nham hơi nhú mày.

Xuyên thấu qua kính chuyển xe nhìn thấy Hàn Vũ Đình đứng ở bên đường không nhúc nhích, khóe môi Mục Nham mím thành một đường tuyến, không chút do dự nhấn chân ga, xe vội vã rời đi trong đêm tối.

Khi chiếc Cherokee màu xám bạc từ từ trượt vào đường phố, cuối cùng biến mất ở ngoài tầm mắt, Hàn Vũ Đình mặt không chút biểu cảm đi vào căn hộ.

Trong phòng khách rộng lớn tắt hết ánh đèn, người đàn ông đứng ở trong bóng tối phía trước cửa sổ, im lặng rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Ngừng xe xong, Mục Nham lấy điện thoại di động ra gọi cho Cổ Lệ.

Điện thoại vang lên một tiếng đã được bắt máy, Cổ Lệ vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì, sếp? Làm em chẳng hiểu ra sao cả."

Trước đó ở trên xe nhận được cuộc điện thoại dĩ nhiên không phải là An Dĩ Nhựt gọi tới, cô vẫn còn đang mê man. Không hiểu sao, Mục Nham chính là muốn thử thăm dò Hàn Vũ Đình một chút, cho nên khi thấy có điện thoại gọi đến hiển thị là Đại Lệ, anh mới đặc biệt vô cùng dịu dàng thân thiết nói ra những lời đó, mà sắc mặt của Hàn Vũ Đình khẽ biến làm anh càng lúc càng khó hiểu.

Có lẽ là bị ảnh hưởng nghề nghiệp, Mục Nham luôn miễn cưỡng, anh có thể cảm giác được ánh mắt kia của Hàn Vũ Đình đối với An Dĩ Nhựt là khác biệt. diendanlequydon.com Cái loại không biết phải làm thế nào ấy, cái loại quyến luyến không rời ấy, tuyệt đối không nên hiện lên trong mắt của người lần đầu tiên gặp mặt, cho dù là vừa gặp đã yêu, cũng không thể sâu sắc như vậy.

Anh bắt đầu mơ hồ bất an, đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Nhanh chóng nén lại tâm tình, mở miệng thì giọng cực kỳ bình tĩnh, "Không có gì. Tìm tôi có việc?"

"Chị dâu thế nào, không bị thương ở đâu chứ?" Từ bên đội phòng cháy chữa cháy kia Cổ Lệ đã biết được chuyện An Dĩ Nhựt bị kẹt ở trong thang máy, cho nên mới gọi điện thoại tới hỏi tình hình một chút.

"Sái chân." Mục Nham có tâm sự, bắt đầu tích chữ như vàng.

"Không sao là tốt rồi. Vậy anh chăm sóc cho chị dâu đi." Biết rõ tính khí của Mục Nham, Đại Lệ cảm thấy khác thường, đang muốn gác điện thoại lại bị gọi lại, nghe xong dặn dò của anh, nghiêm túc nói: "Em đã biết, sẽ cố cho anh kết quả sớm nhất."

Lúc trở lại phòng bệnh An Dĩ Nhựt vẫn còn chưa có tỉnh. Mượn ánh trăng sáng chiếu vào, Mục Nham lặng lẽ nhìn chăm chú khuôn mặt ngủ say của cô, kim lòng không đau mà cúi đầu hôn gò má của cô.

"Một chút cũng không để cho anh đỡ lo." diendanlequydon.com Lời nói dịu dàng mềm mại hơi trách cứ lộ ra cung chiều người ngoài không thể nào biết được, Mục Nham chuyển sang ngồi vào bên giường, ở dưới tình huống cô chưa tỉnh cẩn thận kéo người cô vào trong ngực, "Ngày chủ nhật thật tốt còn dọa anh giật mình."

"Ừm..." Làm như nghe được anh oán trách, người ngủ mê khe khẽ bật ra tiếng nói mơ, khuôn mặt nhỏ nhắn tự nhiên mà cọ sát vào trong lòng anh.

Mục Nham cười khẽ, ôm cô dựa vào bên giường, nhắm mắt lại như có vẻ đắm chìm.

Sáng sớm, An Dĩ Nhựt hít thở không khí trong lành tỉnh lại, lúc phát hiện là nằm ở trên giường bệnh, mới nhớ tới chuyện bị mắc kẹt trong thang máy, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt điển trai của Mục Nham, mỉm cười dùng mặt cọ sát vào cằm của anh, giống như con chó nhỏ.

Mục Nham nhún mày, đưa tay đè lại cái đầu không an phận của cô, giọng khàn khàn lười biếng đặc biệt mê người, "Tỉnh dậy liền không thành thật."

"Mục Nham..." An Dĩ Nhựt sáp lại gần anh, ôm lấy eo hẹp của anh, "Tỉnh dậy đã nhìn thấy anh thật tốt." Bất giác, cô đã không muốn xa rời anh như vậy.

Mục Nham cong môi cười, vuốt tóc của cô nói: "Vậy thì sớm gả cho anh một chút, cam đoan mỗi ngày mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh." diendanlequydon.com Sau khi có quan hệ thân mật như vậy, Mục Nham nói muốn kết hôn, bị An đại tiểu thư lấy lý do yêu còn chưa đủ chín chắn, làm anh sinh ra cảm giác vô cùng thất bại, cho nên vừa có cơ hội liền nhắc tới.

Mặc cho cô cấu véo mình, Mục Nham hôn cô, quan tâm hỏi: "Có khó chịu chỗ nào hay không? Có đau đầu hay không?"

An Dĩ Nhựt cười ngọt ngào, nắm lấy tay anh không rời buông ra, "Ngoại trừ hơi lạnh, chỗ nào cũng tốt."

Lông mày từ từ giãn ra, Mục Nham nở nụ cười, cánh tay như là có ý thức giống mình vậy duỗi qua ôm cô vào trong ngực ấm áp, "Có phải thế này tốt hơn nhiều rồi phải không?"

"Uh'm." Cô hài lòng đáp lại một tiếng, cách bôi áo sơ mi hôn ngực của anh một cái, khóe miệng nhếch lên độ cong càng lúc càng sâu.

Đã làm kiểm tra toàn diện, xác định ngoại trừ triệu chứng ra không có vấn đề gì, Mục Nham mới cho An Dĩ Nhựt làm thủ tục xuất viện, sau đó đưa cô về nhà.

Lúc mở cửa má An thấy con gái được Mục Nham bế về, sợ hãi, "Đây là thế nào? Bị ôm sao?"

"Cô đừng lo lắng, cô, cô ấy chỉ là sai chân đi đứng bất tiện." Mục Nham mỉm cười lịch sự, nghiêng người chào hỏi ông An ngồi ở trong phòng khách, "Chú An, cháu đưa Dĩ Nhựt về ạ."

Ông An gật đầu, ánh mắt nhìn về phía An Dĩ Nhựt có chút trách cứ, "Sao vậy, con không thể an phận một chút à?"

"Không thể trách con." An Dĩ Nhựt méo miệng, "Thang máy hỏng cũng không phải con phá bậy."

Mục Nham thấy cô đáng thương cầu cứu với anh, mới biết được hóa ra An đại tiểu thư vẫn còn rất sợ bố vợ tương lai, vì thế nói: "Hôm qua thang máy của tòa nhà Ngân Khoa xảy ra trục trặc, cô ấy bị mắc kẹt ở bên trong, lúc ngã thì sai chân."

Nghe Mục Nham giải thích xong, sắc mặt của ông An mới dịu lại, thở dài nói: "Cũng chỉ có Mục Nham quản được con."

Cùng má An nhìn nhau, lại cúi đầu nhìn nhìn An Dĩ Nhựt bĩu môi, Mục Nham nở nụ cười, nụ cười vô cùng dịu dàng.

Bé An Dĩ Nhựt vào phòng ngủ, đặt ổn định ở trên giường xong, vuốt nhẹ vào mũi của cô, Mục Nham nói: "Nằm yên, anh đi ra ngoài nói chuyện với chú An."

"Mặc kệ ông ấy, giúp em." An Dĩ Nhựt ăn vạ.

"Em không chấp nhận ép hôn." diendanlequydon.com Cô phản bác, thấy anh cúi người kéo chăn cho cô, đang muốn cắn vào trên cổ của anh, chợt thấy mẹ già đứng ở cạnh cửa, mặt đột nhiên đỏ lên, "Mẹ, sao mẹ nhìn lên người ta?"

Má An cười yêu thương, thân thiết liếc mắt nhìn Mục Nham một cái, "Mục Nham à, lần này cháu biết con bé kia không phân rõ phải trái thế nào rồi đấy."

Hơi mỉm cười, Mục Nham chỉ cười không nói.

Cái gọi là thịnh tình không thể chối từ, Mục Nham bị ông bà nhà họ An giữ lại ăn cơm tối. Đang ngồi ở trong phòng khách chơi cờ cùng ông cụ, đột nhiên nghe thấy phòng của An Dĩ Nhựt vang lên phịch một tiếng.

Ông An cau mày ngẩng đầu, Mục Nham bỗng chốc đứng lên, bước nhanh đi vào phòng của cô, đã thấy cô hiện lên tư thế hình chữ “đại”[1] nhếch nhác nằm ở trên sàn nhà.

[1] Chữ “Đại”: 大

"Còn chê bị thương chưa đủ nặng?" Trùng trùng với tư thế bất nhã của cô, Mục Nham trầm giọng nói, "Bảo em nằm yên một lát sao không biết nghe lời vậy, lại muốn làm gì?"

An Dĩ Nhựt mặt xám mày tro ngồi ở trên sàn, ủy khuất giống như một nàng dâu nhỏ, "Người ta ngủ không được mà, muốn ngồi dậy đi phòng khách xem xem mọi người đang làm gì." diendanlequydon.com Ai biết vừa mới nhảy một bước đã bị sẩy chân, thật sự là bẽ mặt.

Mục Nham thở dài, khom người ôm cô lên, miệng bắt đầu kể lể, "Chuyện tối hôm trước lái xe chạy nhanh còn chưa có tính sổ với em, bây giờ lại liên tiếp gặp rắc rối, có phải muốn viết kiểm điểm hay không?"

"Giữ chứ, em mới không có." Nhắc tới tối hôm trước tự nhiên nghĩ đến chuyện bởi vì chủ động dẫn đến kích tình, gò má An Dĩ Nhựt ửng hồng, cúi đầu kháng nghị, "Cũng không phải là cấp dưới của anh, em mới không viết."

"Còn dám già mồm." Đưa tay véo véo khuôn mặt của cô xem như là trừng phạt, Mục Nham nghiêm mặt dạy dỗ cô, "Đã nói qua với em bao nhiêu lần rồi lái xe chậm một chút, đều cho là gió thoảng bên tai, bảo em nằm một lát cũng có thể té ngã, có đôi khi thật hoài nghi em là làm thế nào lớn như vậy."

Người đàn ông này, biểu đạt cách quan tâm dường như chính là dùng nghiêm khắc hơn bình thường dạy dỗ cô, thật sự là rất đáng yêu, An Dĩ Nhựt liền thích nhìn bộ dáng mặt lạnh của anh, quả thực là mê chết người.

Té ngã làm cho ảo não tan thành mây khói, cô cười đến mức rạn rờ, "Bố mẹ nuôi lớn chứ sao." Đưa tay vuốt lên hàng lông mày rậm xoắn xýt của anh, nghịch ngợm nói: "Dạy dỗ xong rồi chưa, đại đội trưởng Mục? Nếu như dạy dỗ xong rồi thì ôm em đi ra ngoài ngồi một lát đi, em muốn xem tivi."

Khoanh hai tay trước ngực, anh nói: "Không phải là rất có khả năng nhảy sao? Vừa khéo trình diễn nhảy một chân đi, cần đến anh ôm?"

"Ôm em——" Hơi chu môi hồng vờn tay về phía của anh, An Dĩ Nhựt kéo dài giọng làm nũng.

Từ trước đến nay đối với sự làm nũng của cô không có lực chống đỡ, trên khuôn mặt điển trai của Mục Nham hiện lên nụ cười dịu dàng, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Lớn như vậy còn những nhều, không sợ sẽ bị người cười..." diendanlequydon.com Trong lúc nói cũng đã cúi người ôm lấy thắt lưng của cô, xoay người đi ra ngoài đặt ở trên sofa thoải mái, lại quan tâm mà đưa đến điều khiển từ xa. Động tác thuần thục, làm liền một mạch, lại giống như là làm quen rồi.

"Mục Nham à, sau này cũng không thể nuông chiều con bé như vậy." Nhìn con gái xưa nay độc lập ở trước mặt Mục Nham giống như một đứa trẻ, khóe miệng ông An chứa ý cười.

"Bố, con không phải con đẻ của bố sao?" An Dĩ Nhựt oán trách ngắt lời bố, hành vi huých vào khuỷu tay của anh tỏ vẻ bất mãn.

Thấy hai bố con vì anh mà "Bất hòa", Mục Nham cũng chiều xoa xoa tóc của cô, "Vốn là ngây ngốc, lần này té càng ngốc hơn, lại bắt đầu học thói nói hươu nói vượn."

Thấy An Dĩ Nhược trừng mắt với Mục Nham, mà người nào đó lại dịu dàng trừng trở lại, ông An cười ha ha, tiếng cười sang sảng và vui vẻ. diendanlequydon.com Ông cảm thấy Mục Nham lúc thì nghiêm khắc lúc thì dí dỏm thế này, mới là người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho con gái.

Mấy ngày kế tiếp Mục Nham tự nhiên mà trở thành lái xe riêng của An Dĩ Nhược, phụ trách đưa đón cô đi làm, từng có hai lần tình cờ gặp phải Hàn Vũ Đình, về mặt của anh đều là thân thiện, hơi gắt đầu xem như là chào hỏi.

Nổi bần khoản trong lòng Mục Nham càng tăng thêm một chút, nhưng không có biểu hiện ở trên mặt.

Khi chân của An Dĩ Nhược lạnh thì đúng lúc Phong Hành tổ chức buổi trình diễn thời trang quý mới. Cô dùng đồng thời hai thân phận là nhà thiết kế và người trình diễn chính biểu diễn, tuyệt đẹp chấn động cả sân diễn. diendanlequydon.com Búi tóc cao ngất bù lại chiều cao tiều tụy của người mẫu không chuyên nghiệp của cô, tính mềm mại của lễ phục tơ lụa càng làm nổi bật lên sự xinh đẹp quyến rũ của cô, đường cong linh lung, nhịp bước ung dung, ngôn ngữ hình thể đúng mức, đem đặc điểm trang phục bày ra đến vô cùng tinh tế.

Buổi họp báo thành công hơn bao giờ hết, hiện trường đặt hàng lập mức kỷ lục. Hàn Vũ Đình đứng ở dưới sân khấu, nhìn cô ngao nghể đứng ở giữa sân diễn lớn như vậy, nụ cười tự tin và tươi sáng, ánh mắt bất giác chuyển thành thâm trầm và phức tạp.

Hết thấy tựa hồ đều ở trong lòng bàn tay của anh, chỉ riêng trái tim của mình, bất kể thế nào cũng không thể kiểm soát.

Cảm nhận được ánh mắt của cả sân khấu nhìn tới, Hàn Vũ Đình thu lại ánh mắt, nhận lấy bó hoa trong tay thư ký, sải bước đi lên sân khấu, đem bó hoa hồng xanh được trang trí với hoa baby đưa tới trong tay của An Dĩ Nhược, tuyên bố trước mọi người: "Xét thấy hàng loạt "ý" đạt được thành tích, công ty quyết định xin đăng ký nhãn hiệu cho tiểu thư An Dĩ Nhược."

Lời nói đơn giản, nâng An Dĩ Nhược từ ở hàng ngũ người mới đến vị trí hàng đầu của giới thời trang. Biết bao nhiêu người vì tâm nguyện này phấn đấu cả đời cũng không thể được toại nguyện, dường như cô có được tất cả chỉ trong vòng một đêm.

Toàn sân khấu ồ lên, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

An Dĩ Nhược nghiêng người nhìn bóng dáng cao ngất của Hàn Vũ Đình, trong lòng ngoại trừ cảm giác trống rỗng, không còn cái khác.

Có được nhãn hiệu của chính mình là ước mơ của tất cả các nhà thiết kế, song ở lúc có thể chạm tay đến sự thành công, cô lại cảm thấy không chân thực, làm như ngay sau đó sẽ rơi xuống đáy cốc, tan xương nát thịt.

Tiếp theo là lễ chúc mừng An Dĩ Nhược thoái thác chỉ uống vào chút rượu, cảm giác được bước chân có chút phù phiếm, cô viện cớ đi toilet, giữ lại một tia tinh táo cuối cùng gọi điện cho Mục Nham, lại đụng phải Hàn Vũ Đình ở hành lang.

"Có sao không?" Giọng nói trầm thấp cực kỳ dịu dàng, Hàn Vũ Đình thấy cô loạng choạng đưa tay muốn đỡ, lại bị cô nhẹ nhàng tránh đi.

"Cám ơn Hàn tổng quan tâm, không sao." An Dĩ Nhược lịch sự cười cười, lơ mờ mang theo cảm giác xa cách, rất hiểu mà giữ một khoảng cách.

Giấu đi cảm xúc thất vọng ở đáy mắt, Hàn Vũ Đình hơi có chút lúng túng mà thu tay về, trong lòng đột nhiên có quyết định, mở miệng thì giọng nói lạnh nhạt khiến người ta không đoán được cảm xúc, "Tháng sau Paris có một show biểu diễn thời trang của Trung Quốc, tôi có ý cho cô và Thịnh Hạ đi qua."

Đối với thực lực hùng hậu của công ty thời trang mà nói, đây xem như là kỳ đào tạo đối với nhà thiết kế, hơn nữa lại cùng đi với Thịnh Hạ, An Dĩ Nhược tự nhiên không có suy nghĩ khác, mỉm cười đồng ý.

Hàn Vũ Đình không nói nữa, lặng lẽ nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh, An Dĩ Nhược hơi nhú mảy, cảm thấy tính tình của người này thật sự là cổ quái, giống như hi nộ vô thường.

Hai mươi phút sau, Mục Nham đi xe tới đón cô, An Dĩ Nhược giận dữ anh, trách anh không có tới xem buổi họp báo của cô.

"Trong khoảng thời gian này có chút bận, cam đoan lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa." diendanlequydon.com Thấy cô tức giận, Mục Nham hôn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người cô, nhú mảy quờ trách, "Không phải đã nói lúc không có anh không cho em chạm vào rượu, sao không nghe lời?" Anh cũng không có quên cô say rượu "Nguy hiểm" biết bao, tự nhiên vô cùng căng thẳng.

"Ai bảo anh không tới." Cô hất cằm cãi lại.

Về mặt Mục Nham lúc này trầm xuống, không nói một lời khởi động xe.

Thấy anh thật sự tức giận, An Dĩ Nhược nhớ tới đêm đó sau khi say rượu vong tình triền miên, mặt nóng lên, bèn lên nói: "Sau này không uống nữa mà."

Mục Nham liếc cô một cái, về mặt nghiêm túc, "Ngày mai viết bản kiểm điểm cho anh."

Bệnh nghề nghiệp. Cô hừ một tiếng tỏ vẻ kháng nghị.

Lúc xuống xe Mục Nham khoác áo khoác ở trên người cô, ôm cô đi ra bãi đỗ xe. Lúc đi vào tòa nhà anh đột nhiên dừng bước, chợt quay đầu nhìn về phía cửa xoay.

An Dĩ Nhược buồn ngủ, kinh ngạc nghiêng đầu nhìn anh, sau đó theo ánh mắt của anh nhìn qua, cái gì cũng không có.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi.

Mục Nham nhú mày, đường nét căng thẳng ở lúc nhìn thấy vẻ mặt hơi nghi ngờ của cô thì dịu lại, che giấu sự sắc sảo trong mắt, theo bản năng ôm chặt cô, nói: "Không có gì."

Trước khi đi vào thang máy, anh giống như lơ đãng mà liếc qua ngoài cửa một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

"Sếp, đây là tất cả tài liệu em có thể tra được về Hàn Vũ Đình." Đại Lệ đẩy túi văn kiện đến trước mặt của Mục Nham, cười nói: "Tại sao tra ông chủ của chị dâu vậy? Thế nào, chẳng lẽ anh ta có ý nghĩ không an phận?"

Mục Nham không có nâng mắt nhìn lên, vừa xem tài liệu vừa không chút để ý nói: "Cậu có đáng vẻ của một người làm đội trưởng nhỉ, quá rảnh rỗi thì ra bãi tập chạy vài vòng đi."

Đại Lệ cười hi hi hai tiếng, đối với vẻ mặt núi băng trăm năm không thay đổi của sếp đã bách độc bất xâm, suy nghĩ một chút nói: "Chỉ có điều Hàn Vũ Đình này cũng rất khó điều tra." diendanlequydon.comNếu không thì sẽ không phá kỷ lục, hiệu suất thấp như vậy. Đương nhiên, đây cũng chẳng phải vì Hàn Vũ Đình sinh sống ở nước ngoài. Loại cảnh sát đặc thù, để cho anh tra ai cũng không phí quá nhiều sức, nhưng lần này thì thật sự không tra được gì.

Mục Nham không hiểu, "Có ý gì?"

"Tháng năm năm ngoái anh ta đã từng xảy ra một cuộc tai nạn xe, lúc ấy ghi lại là tai nạn giao thông đặc biệt lớn, tài xế xe tải chết ngay tại chỗ, mà anh ta cũng bị thương vô cùng nghiêm trọng, hôn mê suốt một tuần." Rút ra một phần tài liệu trong đó đưa cho Mục Nham, "Đây là báo cáo bệnh viện."

"Viết là bệnh tình nguy kịch?" Ngón tay gõ nhẹ vào mặt bàn, biểu cảm nghi hoặc trên mặt Mục Nham càng sâu thêm, "Ở dưới tình trạng bệnh tình nguy kịch chuyển đi khỏi bệnh viện có điều kiện điều trị tốt nhất?" diendanlequydon.comGiọng nói trầm thấp giống như độc thoại, lật đi lật lại tài liệu, không có tìm được nội dung mình cần, anh lại hỏi, "Chuyển đi bệnh viện nào?"

Đại Lệ thất vọng, "Không tra được."

"Không tra được?" Mục Nham nhìn anh ta chăm chăm, mím chặt môi.

Buông lỏng tay tờ ra bất đắc dĩ, Đại Lệ nói: "Đúng vậy, hoàn toàn không tra được. Tài liệu của anh ta có tám tháng là trống rỗng, đầu năm nay mới bắt đầu lộ diện ở Paris."

Mục Nham thu lại ánh mắt, vẻ mặt hơi nặng nề, "Nói cách khác là sau khi anh ta xuất viện đến anh ta xuất hiện lần nữa cách tám tháng?"

Đại Lệ gật đầu, cho ra đáp án khẳng định.

Mục Nham trầm mặc một lúc, ở khi mở ra một phần tài liệu khác nhìn thấy tấm hình nọ thì đột nhiên ngó ra.

Đại Lệ theo ánh mắt của anh nhìn qua, thuận miệng giải thích nói: "Đó là vị hôn thê của Hàn Vũ Đình, nếu không xảy ra ngoài ý muốn, tháng mười năm ngoái đã là Hàn phu nhân."

Mục Nham không có nói tiếp, nhú mày chặt hơn.

Là cô ấy, dĩ nhiên là cô ấy. Thế giới thật sự là quá nhỏ.

Chờ Đại Lệ rời khỏi văn phòng, Mục Nham gọi di động cho Đàm Tử Việt.

"Chuyện gì?" Sau khi nói được điện thoại, giọng điệu Đàm Tử Việt rất không thân thiện.

"Ăn thuốc súng rồi hả?" Âm lượng quá lớn khiến Mục Nham theo năng bản nhú mày, nghe ra tâm tình người nọ cực kỳ khó chịu, anh vào thẳng chủ đề, "Mấy ngày hôm trước không phải cậu nói với tôi là cô ấy về nước rồi sao, có số điện thoại hay không?"

"Ai hả?" Đàm Từ Việt ngẩn ra, tay trái cầm di động, tay phải nắm giữ cổ tay của Mễ Ngư, suy nghĩ một chút nói: "A, có. Cậu muốn?"

Nói nhảm. Mục Nham trầm giọng, "Đưa số cho tôi."

"Gì chứ, không phải nói không muốn gặp sao?" diendanlequydon.com Đàm Từ Việt trừng mắt, kéo Mễ Ngư đang giãy giụa lại gần trước người, "Cái cô gái này sao lại thế này, có yên hay không hả?"

Mục Nham nhú mày, ngay sau đó phản ứng kịp, cười nói: "Đưa số cho tôi trước, lại xử lý chuyện riêng của cậu."

"Một người so với một người càng khó chơi..." Đàm Từ Việt lầm bầm, mở danh bạ điện thoại ra, "Cậu ghi lại, 139466... Aiz, tôi nhắc nhở cậu, chớ ăn trong bát nhìn trong nồi, nếu như lật thuyền..."

"Tôi trước giờ đều là bụng nổi ăn." Mục Nham nhú mi ngắt lời anh ta, cúp điện thoại.

"Đầu gỗ chết tiệt." Đàm Từ Việt mắng nhỏ, cắt di động xong ấn Mễ Ngư vào trong lòng, miệng nói năng hùng hồn nói, "Anh không phải là thần tiên, đâu biết bức ảnh là mượn ở nơi quay phim, hơn nữa, nếu như em cách xa anh ta một chút, phóng viên làm sao lợi dụng được chứ? diendanlequydon.com Còn có người đàn ông kia, em không nói làm sao mà anh biết là tài xế của bố em phải tới."

"Anh là đồ khôn, sai còn ở đó lý luận..." Mễ Ngư thừa dịp anh không có chuẩn bị, dùng sức đá vào mắt cá chân của anh một cái.

Đàm Từ Việt bị đau, gầm nhẹ nói: "Em mưu sát chồng hả! Anh nói cho Mễ Ngư em biết, không sai biệt lắm là được, đừng quá đáng, lại tự mẫn anh thật sự không cần em." Trước đó, sáng sớm bị Mục Nham níu dậy chế giễu mấy câu, sau đó lại nhận được điện thoại của An Dĩ Nhược bị mắng một trận, người nào đó sau khi nghĩ thông suốt đi xin lỗi, kết quả bị giầy vò mấy ngày không có gặp được người, hôm nay vất vả lắm mới kéo được Mễ Ngư đến căn hộ của anh, hai người âm ỉ gần một tiếng rồi.

"Ai mà thêm anh hả, cút xa một chút cho tôi." Mễ Ngư cũng bắt đầu tỏ vẻ ngang ngược, nghĩ đến việc anh nói cô lăng lơ đâm loạn tim vẫn còn đau âm ỷ.

"Không thêm có phải không?" Đàm Từ Việt đột nhiên nhắc cô lên vai giống như vác bao gạo vậy, bước nhanh vào phòng ngủ, "Xem ra cũng là cơ thể của em tương đối thành thật." Kiên nhẫn bị hoàn toàn hao hết sạch, anh quyết định đổi lại phương pháp để cho cô khuất phục.

"Đàm Từ Việt!" Mễ Ngư tiến hành giãy giụa thảm thiết nhất, bắt đầu tay nắm chân đá.

Tiếng lộp bộp lần lượt truyền đến, giống như là tiếng sản phẩm thủy tinh gì đó vỡ vụn, ngay sau đó là tiếng hét to của Đàm Từ Việt và tiếng chửi rủa mơ hồ không rõ của Mễ Ngư, hồi lâu sau, trong phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, mơ hồ truyền đến tiếng rên rỉ mập mờ...

Báo động giữa Đàm Từ Việt và Mễ Ngư bên kia xem như được xua tan, Mục Nham bên này ngồi im ở trong phòng làm việc nhiều lần ấn gọi dây số kia nhưng trước sau không có nổi được. diendanlequydon.com Nhủ chặt mày, vẻ mặt nặng nề, đủ để nói rõ sự giãy giụa và mâu thuẫn trong lòng anh.

Có một số người, có một số ký ức, là anh dùng thời gian nhiều năm mới lắng đọng lại được, không phải vạn bất đắc dĩ, Mục Nham không muốn chạm đến. Nhưng anh lại vội vàng muốn biết tất cả mọi thứ về Hàn Vũ Đình, làm cho con đường tắt trước mặt càng tràn đầy hấp dẫn hơn.

Điện thoại di động reo lên mà không hề có báo động trước, cắt ngang suy nghĩ của anh, nhanh chóng trấn tĩnh tâm tình, Mục Nham bắt máy.

Trong điện thoại truyền đến tiếng nói cười trong trẻo của An Dĩ Nhược, "Còn đang bận sao, đại đội trưởng Mục?"

Mục Nham không thể cưỡng lại mối nguy, vẻ mặt vốn nghiêm túc trong nháy mắt dịu lại, "Đang chuẩn bị đi, chờ anh đến đón em." diendanlequydon.com Anh không có quên hôm nay hai người hẹn nhau cùng trở về căn hộ ăn cơm tối.

"Đã mấy giờ rồi mà anh mới đang chuẩn bị đi?" Cô tỉnh nhẩn mạnh giọng ở chữ "Đang", An Dĩ Nhược nhẹ giọng oán trách, "Người ta ở công ty đợi anh ước chừng nửa tiếng rồi, gọi điện lại bận, đã tự mình đi về." Mục Nham đã sớm đưa chìa khóa căn hộ cho cô, bắt quả hôm nay là lần đầu tiên dùng, tâm tình rất kỳ lạ.

Cúi đầu nhìn thời gian mới phát hiện đã gần tám giờ, Mục Nham nắm lấy áo khoác đứng dậy, "Xin lỗi, quên thời gian."

"Về tái thẩm tra anh." Trước khi tắt điện thoại An Dĩ Nhược không quên dặn dò, "Không được lái xe chạy nhanh, em sẽ ở nhà, không chạy được."

Anh cong môi, ý cười lan tràn đến trên khuôn mặt điển trai.

Hai mươi phút sau Mục Nham về đến căn hộ, sau khi vào cửa sau đó bật đèn tường chỗ cửa vào, đổi giày vào nhà phát hiện ngoài phòng ăn nhà bếp mở đèn, trên bàn bày biện ba món một canh tinh xảo và hai đôi bát đĩa.

An Dĩ Nhược đang ở trong phòng sách sắp xếp lại các bản vẽ mang về, nghe được tiếng mở cửa, chân trần chạy ra, "Anh đã về."

Trong khoảnh khắc đó, Mục Nham cảm thấy căn hộ sinh sống trong nhiều năm qua rốt cuộc có hương vị của nhà, mà tình cảnh lúc này chính là vợ làm cơm nước xong chờ anh về, đáy lòng lan tỏa ra sự ấm áp. diendanlequydon.com Tâm trạng lo lắng đột nhiên bình tĩnh lại. Anh sai bước đi tới ôm cô, triền miên mà hôn mặt cô.

An Dĩ Nhực bị râu ria lún phún trên cằm anh làm cho cô rất nhột, cười khúc khích tránh đi nụ hôn của anh, đẩy anh đi đến phòng ăn, "Ăn cơm đi, sắp chết đói rồi."

Mục Nham nhất quyết không tha mà ôm chầm lấy cô âu yếm hôn một hồi lâu, mới ôm cô đến phòng ăn đặt vào trên ghế, sau đó chủ động xới cơm cho cô, làm cho An Dĩ Nhực khó hiểu, "Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức là trộm cắp. Nói, về trễ như vậy, có phải là làm chuyện gì đó rất có lỗi với em đúng không?"

Giương mắt nhìn cô, anh không chút để ý nói: "Nghĩ ngợi lung tung hậu quả chính là sẽ bị anh trừng trị đến không có sức xuống giường." Ngoại trừ viết kiểm điểm, anh có cách tốt hơn trị cô, hơn nữa làm không biết mệt.

Khuôn mặt An Dĩ Nhực ửng đỏ im bất, chân nhỏ ở dưới gằm bàn đá vào chân dài của anh.

Trong bữa ăn, Mục Nham vừa gấp thức ăn cho cô vừa không để lại dấu vết chuyển trọng tâm đề tài từ nói chuyện phiếm đến về công việc của cô ở Phong Hành. diendanlequydon.com Anh giống như lơ đãng hỏi: "Phong Hành này là được thua mua với giá một triệu tệ?"

"Đúng vậy." An Dĩ Nhực gật đầu.

"Em cảm thấy đáng không?"

"Đương nhiên không đáng."

"Vậy bao nhiêu thì đáng?"

"No chết năm trăm ngàn."

Năm trăm ngàn? Thu mua một công ty với giá gấp đôi đối với chính mình mà nói có cũng như không?

Đáy mắt xẹt qua một tia toan tính sâu sắc, Mục Nham trầm mặc chốc lát, từng chữ từng chữ mà nói: "Cách xa Hàn Vũ Đình một chút."

"Nói gì vậy." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, An Dĩ Nhực nhú mày, "Bọn em chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới."

"Anh biết." Mục Nham nhìn cô chăm chú, trịnh trọng yêu cầu, "Vậy cũng cách xa anh ta một chút, có nghe thấy không?"

Không có ý định để cho cô biết quá nhiều là không muốn cô sợ, nhưng ai có thể dự đoán được kết cục cuối cùng, cô vẫn là bị cuốn vào.

Có lẽ, đây là số mệnh. diendanlequydon.com Đã định trước mọi thứ, không tha cho, tránh không khỏi, sau khi quanh đi quẩn lại vẫn phải về nguyên điểm. Nhưng mà, nếu như biết kết quả, lựa chọn của anh sẽ không như vậy sao?"

Sóng mắt dừng lại ở trên mặt anh, cô thuận theo đáp lại, "Biết rồi."

Anh cười, sờ sờ tóc của cô, dịu dàng nói: "Ngoan."

Cơm nước xong, An Dĩ Nhực rửa sạch bát từ phòng bếp đi ra nhìn thấy Mục Nham đứng thất thần ở trước cửa sổ, có lẽ là do đêm tối, bóng lưng cao ngất lộ vẻ nặng nề. Cô tay chân nhẹ nhàng đi qua, tự sau lưng ôm lấy eo của anh, dán sát mặt ở trên tấm lưng rắn chắc của anh, nhẹ giọng hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Đưa tay kéo cô tới trước ngực, cúi thấp đầu dán sát mặt ở trên gương mặt của cô nhẹ nhàng cọ xát, trong đôi mắt ẩn chứa rất nhiều điều bí mật không muốn người biết, Mục Nham đang suy tư về làm thế nào để tìm ra một bí mật động trời nào đây.

Anh vốn là một người đàn ông lúc thì thâm trầm, lúc thì hài hước, An Dĩ Nhực tự nhiên không phát hiện được chút khác thường y hệt như tư nhện này. diendanlequydon.com Hạ mi xuống, cô nở nụ cười, cảm thấy giờ phút này ôm nhau đặc biệt ngọt ngào, nhìn không được khe khẽ gọi tên của anh, "Mục Nham?"

"Huh?" Mục Nham nhắm mắt lại lười nhác đáp lại một tiếng, chột dạ vẫn còn đang phân ly.

Tay nhỏ bé phủ trên bàn tay của anh ở bên eo, An Dĩ Nhực cất giọng dịu dàng mềm mại, "Thích nhất anh ôm em từ phía sau." Làm như đoán được anh sẽ nghi hoặc, cô vững vàng nói, "Tư thế như thế này có cảm giác ý hợp tâm đầu." Tim của anh chùng lên cô, thân mật đến không còn một khe hở.

Mục Nham lặng lẽ nở nụ cười, thu hẹp cánh tay ôm cô chặt hơn chút nữa, để lưng cô dính sát vào ngực của anh, lắng nghe nhịp tim của nhau, một nhịp lại một nhịp...

Ban đêm, lúc An Dĩ Nhực ngủ đến mơ mơ màng màng, nghe được tiếng mở cửa, tiện tay bật đèn bàn, mơ hồ không rõ nói: "Kế hoạch làm xong rồi hả?"

Mục Nham vén chăn lên nằm vào trong, kéo cô vào trong ngực, "Toàn bộ kế hoạch huấn luyện đã làm xong ngày hôm qua, chỉ là chỉnh sửa một ít chi tiết." Rất nhanh đã có cảnh sát viên mới gia nhập vào trong đội, anh đang chuẩn bị chương trình huấn luyện đặc biệt.

Thấy vẻ mặt anh mệt mỏi, An Dĩ Nhực tắt đèn, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng anh.

Không lâu sau, cảm giác được môi ấm áp của anh du di ở sau cổ của cô, bàn tay to thuần thực mà cời ra dây buộc áo ngủ của cô.
diendanlequydon.comĐi Nhược thờ nhẹ, "Anh không mệt sao?"

"Mệt mỗi một chút nữa cũng không sao." Giọng Mục Nham khàn khàn, thân hình căng chặt hợp với nóng hổi phủ ờ trên người cô, môi lưỡi nóng bỏng vừa bá đạo lại vừa không mất dịu dàng mà hôn khắp da thịt mịn màng của cô...

Kích tình rút đi, An Dĩ Nhược giống như con mèo con nằm ở trước ngực của anh ngủ rất say, Mục Nham nghiêng người ôm cô, trong một mỗi tiến đến gần hôn lên bờ vai tròn bóng của cô, gần như không thể nghe thấy mà thì thầm, "Xin lỗi, khiến em chịu uất ức rồi. Anh không biết là cô ấy."

Cái gọi là yêu nhau dễ gần nhau khó. Mục Nham đã ý thức được loại nguy hiểm tiềm ẩn nào đó, một ngày chưa giải trừ chung quy anh không yên lòng. Trải qua suy nghĩ cả đêm, vốn là do dự rồi cuộc bị quyết tâm phải bảo vệ cô phá vỡ.

Ngày hôm sau, Mục Nham gọi vào số điện thoại kia được kết nối.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Giờ ăn trưa. Hàn Vũ Đình đi vào văn phòng của An Dĩ Nhược, "Cùng tôi đi một chuyến đến câu lạc bộ giải trí Bayless, Trần Nghiệp Thành của tập đoàn Vận Thập HongKong đến đây."

Lời nói của ông chủ có thể nói là thánh chỉ, mặc dù có chút không tình nguyện, An Dĩ Nhược vẫn lưu loát thu dọn hết bản vẽ, theo anh ta rời khỏi công ty.

"Đơn đặt hàng của Vận Thập không phải là do Thịnh tổng phụ trách sao?" Khi xe trượt vào đường phố, cô hỏi ra nghi hoặc trong lòng. Thân là CEO của Phong Hành thực ra thì Hàn Vũ Đình rất ít xã giao, thỉnh thoảng thoái thác nhưng cũng là cùng Thịnh Hạ tham dự, để cho cô cùng đi gặp khách hàng lại là lần đầu tiên.

"Thư kí nói cô ấy đi ra ngoài, tôi không liên lạc được với cô ấy." Hôm nay Hàn Vũ Đình không gọi người lái xe mà là tự mình lái xe.
diendanlequydon.comAnh chuyên tâm nhìn tình hình giao thông, nhẹ nhàng băng quơ nói, "Trần Nghiệp Thành là khách hàng cũ của chúng ta, bây giờ anh ta đến thành phố A, nói thế nào thì chúng ta cũng nên tỏ ra hiếu khách."

Thì ra là thế, An Dĩ Nhược chẳng ừ hử gì cả, đột nhiên nhớ tới Mục Nham đã từng nói qua bảo cô cách xa Hàn Vũ Đình một chút, hạ thấp cửa kính xe đưa mắt về phía bên ngoài, không nói gì thêm nữa.

May mắn là trên đường đi không có ứn tắc giao thông, mười lăm phút sau xe dừng lại ở dưới lầu của câu lạc bộ giải trí Bayless.

Hàn Vũ Đình rất có phong độ quý ông, giống như là biết cô mang giày cao gót đi chậm cố ý đi chậm lại. An Dĩ Nhược đi theo phía sau anh ta, theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ đi đến căn phòng đã đặt trước. Khi đi ngang qua một căn phòng cửa hơi được hé mở, khóe mắt An Dĩ Nhược đột nhiên thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc. Cô lui hai bước dừng lại ở ngoài cửa, ngược mắt tức thì nhìn thấy bóng dáng cao ngất của Mục Nham ngồi ở bên trong đưa lưng về phía của cô.

Trên gương mặt hiện lên nụ cười yếu ớt, đang lo lắng có nên chào hỏi anh hay không, bên trong đã từ từ truyền đến một giọng nói quen thuộc, "Tôi còn cho rằng dựa vào thâm tình của anh đối với Thư Tuệ sẽ suốt đời không cưới đấy." diendanlequydon.comGiọng điệu lạnh nhạt châm chọc làm cho người ta rõ ràng cảm ứng được trong lòng cuộn cuộn cảm xúc.

Thư Tuệ? Nghe được cái tên hoàn toàn xa lạ ấy, lồng ngực An Dĩ Nhược đột nhiên cứng lại, tay hơi nâng trong nháy mắt cứng đờ. Hít sâu, liên tục, cô cưỡng ép mình tỉnh táo lại, trong lòng âm thầm nhắc nhở mình không nên suy nghĩ bậy bạ.

"Chuyện quá khứ tôi không muốn nhắc lại." Sau khi trầm mặc vài giây Mục Nham rót cuộc mở miệng, giọng nói trầm thấp thuần phác mang theo lạnh lùng xa cách không dễ phát hiện. Biết rõ gặp nhau không thể tránh khỏi sẽ chạm đến ký ức chôn sâu ở trong lòng, anh vẫn kinh ngạc ở sự trực tiếp của cô.

Sự nghi hoặc trên mặt của An Dĩ Nhược càng sâu thêm một chút, đối với một màn xảy ra trước mắt chưa phản ứng kịp, sau đó lại nghe được bọn họ bắt đầu tiếp tục cuộc đối thoại còn dang dở trước đó.

"Chẳng lẽ anh đã quên Thư Tuệ là làm thế nào rồi đi?" Người phụ nữ lạnh giọng chất vấn.

Mục Nham nhắm mắt, trầm giọng nói: "Tôi không quên. Nhưng muốn tôi làm thế nào đây? Bảy năm, chẳng lẽ còn chưa đủ?"

"Anh liền định dùng một câu chẳng lẽ còn chưa đủ gạt bỏ hết thấy? Nếu như không phải anh cố chấp như vậy, cô ấy làm sao có thể chết?"

diendanlequydon.comNgười phụ nữ vô tình chỉ trích, trong ý lời nói nghe ra được sự bi thương ở đáy lòng, "Mục Nham, tôi không có tư cách yêu cầu anh cả đời đặt cô ấy ở trong lòng, thậm chí cả đời không cưới, mà tôi lại không quên được từng giọt máu đỏ tươi là từ trên người Thư Tuệ chảy xuống như thế nào, trước sau không quên được..."

Người con gái ấy chỉ nhỏ hơn cô ba tháng trong nháy mắt đã qua đời, tình cảm chị em sâu nặng từ đây âm dương cách biệt. Rất nhiều năm trôi qua, cô vẫn không cách nào dập tắt hận thù với anh.

"Là anh hại chết cô ấy." Ký ức từ từ bắt đầu hồi phục lại, cô ghen ngào khó tả.

Trong đầu lập tức hiện ra tình cảnh Hà Thư Tuệ nhắm mắt lại ngã trong vũng máu, lồng ngực Mục Nham đau đớn giống như vỡ tung.

Đúng. Nếu không phải là anh, cô ấy sẽ không chết. Là anh hại cô ấy.

Ngửa đầu hít sâu, mở miệng lần nữa thì giọng nói trầm thấp lộ ra cảm giác tê lương. Anh nói: "Là lỗi của tôi. Nếu như không phải là tôi, Thư Tuệ sẽ không chết." Chân tướng tàn khốc không cho anh trốn tránh hoặc là đùn đẩy trách nhiệm. diendanlequydon.comĐoạn chuyện cũ trầm trọng này, phần nguyên nhân chết này kết thúc tình yêu nồng nàn khiến anh đau khổ suốt bảy năm, nhưng anh, bất lực. Cho dù là anh chết cô cũng không thể sống lại, ngoại trừ khiến mình tự đứng lên, anh không còn lựa chọn nào khác.

Mục Nham là một người lý trí, ở sau khi trải qua đau khổ và sụp đổ, rút cuộc đi ra khỏi bóng râm. Chỉ tiếc, không phải mỗi người đều có thể lý trí mà chống đỡ như vậy.

Phịch một tiếng, túi tài liệu trong tay rơi xuống đất, giống như là tiếng lòng tan vỡ.

Trong đáy lòng bị đau đớn chiếm hết, chật đến không có không gian thở. Đôi mắt luôn trầm tĩnh gọn sóng mãnh liệt, An Dĩ Nhược gần như bị kích động muốn chạy trốn. Cô nhắm mắt lại, cảm thấy mình giống như một cơ thể không có linh hồn, cả người như đặt ở hầm băng, lạnh đến cô lạnh run.

Nhiệt độ của máy điều hòa dường như lại hạ thấp mấy độ, cô liên tục đánh mấy cái rùng mình, chặt vật cúi người xuống, muốn nhặt lên tài liệu rơi trên mặt đất, đã có người giành trước một bước.

"Làm sao vậy?" Hàn Vũ Đình cảm giác được cô không có đi theo phía sau, lúc quay đầu thấy cô ngơ ngác đứng ở bên ngoài phòng của người khác, mới lùi trở lại.

Mục Nham nghe được tiếng động phía sau xoay người lại, đau đớn trên mặt còn chưa kịp phai đi, đã nhìn thấy An Dĩ Nhược sắc mặt trắng bệch đứng ở nơi đó.

Lần nữa nhìn thấy rõ người đứng bên cạnh anh, tim An Dĩ Nhược đột nhiên cứng lại, đau đến cô suýt rơi nước mắt.

Thịnh Hạ. Lại là Thịnh Hạ. Khó trách giọng nói nghe quen thuộc như vậy.

Đột nhiên, cô có một loại ảo giác bị ngăn cách ở ngoài thế giới của Mục Nham. Anh gần như vậy, gần đến đưa tay là có thể chạm đến; Nhưng mà anh lại cách xa như vậy, xa đến cô hoàn toàn không thấy rõ được khuôn mặt của anh. diendanlequydon.comNhất thời còn chưa có suy nghĩ cẩn thận giữa anh và Thư Tuệ đã từng xảy ra cái gì, dĩ nhiên đã nhạy cảm cảm thấy được, vậy đối với anh mà nói, phải là một đoạn tình cảm cực kỳ khắc sâu trong lòng và rất sâu nặng. Khác với Tiêu Nhiên, khác xa.

Làm như đối với chuyện xảy ra trước mắt hoàn toàn không biết gì cả, ánh mắt dò xét của Hàn Vũ Đình nhàn nhạt đảo qua Thịnh Hạ, rơi ở trên mặt ủ dột của Mục Nham.

Là trùng hợp? Mục Nham tỉnh táo lại, cười cười tự giễu, có loại cảm giác bị người sắp xếp vào bẫy.

Cực kỳ ngoài ý muốn gặp nhau, mang theo té nhị không dễ bị người phá giải.

Bốn người đứng đối diện nhau, cứ trầm mặc như vậy.

Trong không khí tràn ngập chân tình phức tạp, dày đặc không xua đi được.

Thật lâu sau đó, Mục Nham đi tới kéo tay An Dĩ Nhược, bàn tay rộng lớn nắm chặt lấy tay cô, theo bản năng liền nhúm mày lại, đôi tay lạnh như vậy, không có chút nhiệt độ nào. diendanlequydon.comCô cười buồn bã, trong mắt có dòng hơi nóng dâng lên, trong lòng vô cùng khó chịu, lời nói ghen ở trong cổ, há miệng thờ dốt không có phát ra được âm thanh nào.

Ở lúc tim đập mạnh và loạn nhịp hoàn hồn lại, Thịnh Hạ nhanh chóng thu lại cảm xúc trên mặt, ánh mắt lướt qua An Dĩ Nhược dừng ở trên khuôn mặt không chút biểu cảm của Hàn Vũ Đình, bình tĩnh nói, "Vũ Đình, sao anh lại tới đây?"

Khóe môi Hàn Vũ Đình giật giật, lạnh nhạt lên tiếng nói: "Không quấy rầy em và bạn ôn chuyện, anh hẹn Trần tổng của Vận Tập." Rũ mắt xuống, anh trầm giọng, "Dĩ Nhược, Trần tổng vẫn đang chờ chúng ta." Làm như biết rõ cô sẽ không nữa đường rồi đi, lúc dứt lời, xoay người đi vào căn phòng bên cạnh.

Ánh mắt trong suốt nhìn vào trong mắt ẩn dấu thù địch của Thịnh Hạ, một cảm giác chua xót tự nhiên nảy sinh, giống như thủy triều tràn qua ngực, có loại cảm giác thương cảm đè nén. diendanlequydon.comAn Dĩ Nhược cảm thấy ở lại thêm một giây nữa, sẽ chìm mà chết. Nét mặt cô tiêu điều rút tay ra, mở

miệng thì vẫn không thể kìm nén được giọng nói vỡ vụn, "Em cùng Hàn tổng tới gặp khách hàng, đi trước."

Lúc nghiêng người đi qua anh, cánh tay bị anh lần nữa nắm giữ, màu mắt Mộc Nham đột nhiên hơi tối lại, khóa chặt vào cô, giọng nói vẫn dịu dàng như trước mang theo giọng điệu không cho cự tuyệt, "Hết giờ làm anh đến đón em, đến lúc đó cùng em nói chuyện."

Về mặt bị thương của cô làm cho Mộc Nham chưa từng nhăn mày ở bất kỳ hoàn cảnh khốn khó nào, tại giờ phút này cảm thấy có chút bất lực. Rốt cuộc vẫn là hồng bét đến nước này, anh cần cho cô một lời giải thích.

Ở dưới ánh mắt chăm chú của anh An Dĩ Nhựt từ từ quay đầu, ánh mắt ngưng tụ lại thành một đường tuyến ở giữa không trung, sau đó lại quay đầu đi chỗ khác. Lần đầu tiên không muốn tiếp tục lộ ra chật vật và yếu đuối trước mặt anh, lần đầu tiên không muốn nói chuyện với anh.

Có lẽ, cô vốn không biết nên nói cái gì.

Cho tới bây giờ chưa từng ngừng nghĩ về quá khứ của anh, chỉ cho rằng Tiêu Nhiên chính là tất cả. Bây giờ đột nhiên xuất hiện Thịnh Hạ, còn có nghe được cái tên Thư Tuệ mang theo một chút hương vị học giả. Trong lúc nhất thời, An Dĩ Nhựt không cách nào tiêu hóa.

Thấy trong mắt cô dâng lên sương mù, Mộc Nham thở dài trong lòng, mu ngón tay chạm nhẹ vào khuôn mặt lộ ra quật cường và đau lòng của cô, ý thức được có lẽ mình đã phạm vào một sai lầm lớn, bởi vì anh quả thực cố tình che giấu quá khứ.

An Dĩ Nhựt không từ chối cũng không đáp lại, chỉ tránh đi tay của anh, im lặng rời đi.

Không nói một lời ngồi ở bên cạnh Hàn Vũ Đình, hoàn toàn không biết anh ta và Trần tổng của Vận Thập hân huyền cái gì, sắc mặt An Dĩ Nhựt ảm đạm, về mặt hôn bay phách lạc. diendanlequydon.com Cô cố gắng xâu chuỗi những ký ức phân tán lại với nhau, muốn tìm chút đầu mối làm rõ giữa Mộc Nham và Thịnh Hạ, cùng Thư Tuệ rốt cuộc đã từng xảy ra cái gì, nhưng là tốn công vô ích.

Cô bỗng phát hiện, không đủ hiểu Mộc Nham. Nhận thức này, khiến lòng cô nặng trĩu.

Mộc Nham, chúng ta không phải nói vĩnh viễn ở cùng nhau sao, vì sao anh không có thẳng thắn mà đối diện với em? Về chuyện của anh, bất kể là tốt hay xấu, bất kể có liên quan đến tình yêu hay không, em đều có thể tiếp nhận, giống như anh tiếp nhận quá khứ của em vậy. Anh là không có lòng tin với chính mình, hay là không có lòng tin với em?

Rất nhiều cảm xúc điên cuồng đan xen, cả trái tim đau đến tột đỉnh. Trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, làm như ngăn cách bởi sương mù dày đặc không cách nào tan đi, cô rốt cuộc không thấy rõ mọi thứ xung quanh.

Lúc đi ra khỏi câu lạc bộ, có chút không thích ứng được với ánh nắng gay gắt của buổi chiều, liền theo bản năng đưa tay che mắt, cô nói với Hàn Vũ Đình: "Hàn tổng, tôi có chút khó chịu, muốn xin nghỉ nửa ngày."

Ánh mắt buồn bã thất vọng rõ ràng như vậy, làm cho không người nào có thể xem nhẹ. Nhìn khuôn mặt cô trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt Hàn Vũ Đình sâu không thấy đáy, mở miệng thì giọng nói trầm thấp khác với ngày thường, tình cảm quan tâm lúc này là loại tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả nói được, "Tôi tiễn cô." diendanlequydon.com Không đợi cô nói chuyện, đã tự ý đi qua mở cửa xe, chờ cô đi lên.

Dọc đường trầm mặc, mãi đến xe dừng ở dưới lầu chung cư chính phủ, An Dĩ Nhựt mới hồi phục lại tinh thần, sau khi lịch sự chào cảm ơn xoay người đi vào tòa nhà.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của cô dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt, ánh mắt lạnh nhạt trầm lại. Hàn Vũ Đình ngửa đầu nhìn mây đen cuộn cuộn phía chân trời, cổ áp chế trái tim nhảy vọt lên cảm xúc phức tạp.

Biết rõ không nên lại trêu chọc cô, nhưng, mạo hiểm trở về thật sự không liên quan với cô sao?

Nói ra cả chính mình cũng không tin, hà tất lừa mình dối người.

An Dĩ Nhựt làm sao cũng không nghĩ tới các bộ phim chiếu trên TV có một ngày sẽ diễn ra ở trên người mình. Lúc nhận được điện thoại của Thịnh Hạ, cô cười cười tự giễu, vốn nói lời từ chối bị một câu "Chẳng lẽ An tiểu thư sợ nhắc đến quá khứ của anh ta?" chặn lại. diendanlequydon.com Dù sao cũng đã biết đến anh từng có một đoạn tình cảm sâu sắc, trái lại An Dĩ Nhựt không ngại nghe một chút phiên bản của Thịnh Hạ.

Vì thế, cô đi.

Trong quán cà phê Lương Mộc Duyên yên tĩnh, hai cô gái ngồi đối diện nhau.

Vô thức khuấy đảo cà phê, An Dĩ Nhựt nhẫn nại chờ đợi cô ấy mở miệng. Sắc mặt Thịnh Hạ thản nhiên nhìn cô, đột nhiên nói ra lời kinh người, "Cô sẽ rời khỏi anh ta chứ?"

Rời khỏi? Mộc Nham sao? Đối mặt với vấn đề tương đối mang tính khiêu khích này cũng không có làm cho An Dĩ Nhựt mất khống chế cảm xúc. Cô nở nụ cười hơi lạnh nhạt, nhưng vẫn kiên định nói: "Sẽ không."

Thịnh Hạ không hiểu cô, đương nhiên không biết cô đối với tình cảm cố chấp thế nào. Thịnh Hạ nghe vậy giật mình, sau đó cười khẽ, suy nghĩ bay xa, mười mấy năm dài đằng đẵng, có chút không biết bắt đầu nói từ đâu.

Trong mùi hương nồng đậm lượn lờ, An Dĩ Nhược từ trong miệng của Thịnh Hạ biết được hết thấy mọi thứ giữa Mục Nham và Hà Thư Tuệ.

Hà Thư Tuệ là một cô gái xinh đẹp thanh nhã như hoa cúc, bọn họ là mối tình đầu của nhau. Nói như thế nào đây, thực ra thì được cho là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư.

Lúc Mục Nham mười lăm tuổi Hà Thư Tuệ chuyển vào tiểu khu nơi anh đang sống. Thật khéo chính là, anh học trung học ngay tại bên cạnh trường học của cô. Bởi vì trường bồi hai nhà là chỗ quen biết cũ, Mục Nham tự nhiên mà đưa cô đến trường. diendanlequydon.comSau này anh vào trường cảnh sát, cô thuận lợi thi đậu vào trường trung học với tỷ lệ cao nhất thành phố, liên lạc giữa bọn họ dựa vào thư từ qua lại để duy trì. Biết được cô bước vào cửa trường đại học, bọn họ mới xác lập quan hệ yêu đương.

Mục Nham hai mươi hai tuổi tuổi còn trẻ sôi nổi lại nhiệt tình, lúc chấp hành nhiệm vụ ngược bị trúng đạn, Hà Thư Tuệ chạy tới hiện trường, ở lúc anh ngã xuống ôm anh vào trong ngực, khóc đến ngất xỉu. Thật sự ý thức được anh làm nghề nguy hiểm, Hà Thư Tuệ dịu dàng thay đổi thái độ, cực lực khuyên bảo Mục Nham rút khỏi giới cảnh sát làm công việc ổn định, nhưng thái độ của Mục Nham kiên quyết sống chết không chịu. Giằng co căng thẳng như vậy kéo dài nửa năm, cuối cùng hai ông bà nhà họ Hà cũng ra mặt vào chuyện tình cảm gượng gạo của bọn trẻ. Thậm chí ông Hà trực tiếp tìm Mục Thịnh nói chuyện, hy vọng có thể điều động công việc cho anh. diendanlequydon.comMục Nham giận dữ, tranh cãi ầm ĩ với Hà Thư Tuệ một trận, tâm tình hai người rất kích động, cuối cùng buồn bã chia tay. Sau này Hà Thư Tuệ dùng việc xuất ngoại làm quả cân để làm sự phản đối cuối cùng, cũng không ngờ trên đường đi đến sân bay bị bọn buôn ma túy bắt cóc để trả thù Mục Nham, khi anh chạy tới, cô đã trúng đạn bỏ mình.

Lúc tang lễ, anh mặc một bộ đồ đen quý ở trước mộ của cô suốt cả một ngày một đêm, đối mặt với trách nhiệm của má Hà anh im lặng chịu đựng. Một năm sau, cuộc đời này của Mục Nham trải qua ngày dần độn nhất. Anh không chịu về nhà, sợ đối mặt với bố mẹ; Anh uống rượu, không có hạn chế; Anh huấn luyện, giống như nổi điên.

Từ mới đầu đau lòng đến cuối cùng giận dữ, Mục Thịnh hung hăng tát con trai một bạt tai, chỉ vào mũi của anh mắng to, "Mục Nham, anh có biết anh là người con còn có bố mẹ hay không? Anh đặt bố mẹ anh ở chỗ nào? Chẳng lẽ anh như vậy Thư Tuệ có thể trở về sao? Cô ấy trên trời có linh cũng sẽ không muốn nhìn thấy bộ dạng này của anh. diendanlequydon.comBây giờ tự trách có ý nghĩa sao? Nếu như anh yêu Thư Tuệ thì đi bắt lấy người giết cô ấy, để cho hắn nhận được trừng trị nên có!"

Mục Nham suy sụp ngã xuống trong cơn mưa xối xả, bị bệnh ước chừng bảy ngày, sau khi tỉnh lại anh thay da đổi thịt. Trải qua đau khổ giày vò anh đến ngày càng trầm ổn, trải qua gần một năm truy xét, anh tự tay bắn chết hung đồ đã giết chết Hà Thư Tuệ.

Năm đó anh đi đến nghĩa trang thăm cô, mang đến hoa bách hợp khi còn sống cô thích nhất, ngồi một ngày không nói một câu.

Tuy là thiên ngôn vạn ngữ, bây giờ cũng đã là phí công.

Có đôi khi, Mục Nham lý trí làm người ta khó hiểu, càng làm người ta đau lòng hơn.

Vài năm sau đó, anh bị công việc và huấn luyện chiếm hết. Khi ra ngoài nằm vùng thì xuất hiện qua Tiêu Nhiên, ở trước khi biết An Dĩ Nhược, thế giới tình cảm của anh tựa như một tờ giấy trắng, trống tuếch.

Quá khứ nặng nề như vậy, rất nhanh đã kể xong. Đương nhiên, nửa phần sau là Thịnh Hạ không biết, cô ở nước ngoài nhiều năm đương nhiên không biết Mục Nham là làm thế nào đấu tranh đi đến hôm nay. Cô thấy, là anh đã lãng quên, cô biết, là anh bắt đầu một cuộc tình mới. Cô cũng không thích hao tổn tâm cơ của mình như vậy. diendanlequydon.comMà khi ngày đầu tiên về nước đụng phải người xa cách từ lâu cùng An Dĩ Nhược ôm nhau ngay tại bên ngoài tòa nhà Ngân Khoa, ký ức phủ đầy bụi ở sâu trong nội tâm bị thức tỉnh ngay tức thì, trong tiềm thức tính cách phá hoại bắt đầu từng chút bộc lộ ra, cô hoàn toàn không khống chế nổi. Mỗi lần nhìn thấy An Dĩ Nhược, cô sẽ tự nhiên nghĩ đến cô em họ đã chết. Cô càng lúc càng hận An Dĩ Nhược, có thể lần lượt bác bỏ bản thiết kế vốn rất hoàn hảo của cô ấy, mượn việc này trút ra cảm xúc ứ đọng ở đáy lòng.

Nhưng suy cho cùng Thịnh Hạ cũng không phải là máu lạnh, sâu trong nội tâm cô hiểu rõ hơn bất cứ ai là An Dĩ Nhược vô tội biết bao, mà cô làm việc này ngoại trừ khiến mình càng trở nên xấu xa, thực ra thì không hề ý nghĩa gì.

Cô mệt mỏi, hận đến mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Tưởng tượng thấy bộ dáng suy sụp tinh thần của Mục Nham, tưởng tượng thấy anh một mình chịu đựng đau khổ đi ra khỏi sự đau khổ, An Dĩ Nhược vô cùng đau lòng. Cô hơi quay mặt đi, đưa ánh mắt rung rung nhìn ra ngoài cửa sổ, tiêu điểm ở bên ngoài không biết núi xa thế nào sông xa bao nhiêu.

Đối với Hà Thư Tuệ, anh là yêu sâu đậm, nếu không thì sẽ không cầm cự kéo dài nửa năm cũng không có nhẫn tâm nói ra lời nói muốn chia tay, lại càng sẽ không trải qua bảy năm dài lắng đọng lại mới đi ra khỏi khói mù.

Hóa ra, tính cách bình tĩnh trầm ổn cũng chẳng phải bẩm sinh, ở sau khi trải qua nội tâm đau triệt để, anh mới thay đổi. Mà tim của anh, cũng đã từng bị

máu tươi rửa tội qua.

Đột nhiên, cô cũng không biết là đang khủng hoảng vì tình yêu sâu đậm của Mục Nham đối với Hà Thu Tuệ, hay là lại sợ ở tình yêu dành cho anh địch không lại mười mấy năm tình cảm của bọn họ.

Bóng đêm của thành phố A vẫn sáng chói như vậy, từng ngọn đèn đường vẫy xuống ánh sáng vàng, chiếu rọi bụi đất li ti trôi nổi trong không khí. diendanlequydon.comAn Dĩ Nhựt gắng sức đạp mạnh chân ga, xe lao đi vùn vụt như một mũi tên, trong nháy mắt chôn vùi ở trong màn đêm tối đen.

Nơi góc xó nào đó của thành phố, tràn ngập cảm dỗ. Linh hồn yếu ớt bị thương thao thao bất tuyệt, ẩn ở dưới bóng đêm cùng ánh đèn mờ mờ, mặc sức để lộ ra một mặt dịu dàng trong bốn tính cuồng dã của con người.

An Dĩ Nhựt say, tâm trí cũng trở nên mơ hồ.

Cô gối tay nằm bò ở quầy bar, xa xa nhìn sang, bóng dáng gầy yếu bị thương và bất lực, cùng tất cả bầu không khí hùng hực khí thế của quán bar hoàn toàn không hợp nhau.

Di động càng không ngừng ong ong vang lên, cô lục lại hồi lâu mới móc ra được, để tới bên tai.

"Sao không nghe điện thoại? Đang ở đâu?" Mục Nham tìm cô mấy tiếng đồng hồ, đi khắp tất cả các nơi cô thường đi và có thể đi, lòng nóng như lửa đốt, giọng nói liên không tự giác nghiêm khắc vài phần.

Lúc nghe được giọng nói của anh, cô đột nhiên bật khóc, nghẹn ngào mà thì thầm lời nhỏ vụn, "Mục Nham, em sợ sẽ lại yêu anh, cũng địch không lại mười mấy năm tình cảm của bọn anh..."

Cô tựa hồ sợ không nắm bắt được cả trái tim của anh, rồi lại nhịn không được đau lòng anh đeo gánh nặng trong nhiều năm qua. Tâm tình mâu thuẫn giày vò đến cô bàng hoàng và bất lực.

Tiếng khóc của cô hòa lẫn với tiếng nhạc sống động cực mạnh, lọt vào trong tai Mục Nham có loại ưu thương uất ức nói không rõ nhìn không thấy. diendanlequydon.comAnh ngồi ở trong xe, ngực xoắn lại đau đớn, tay cầm điện thoại vì quá dùng sức nên khớp xương cũng đã trở nên trắng bệch. Ép buộc bản thân mình tỉnh táo lại, anh cất giọng mềm mỏng, "Nghe lời, đừng khóc. Nói cho anh biết em đang ở đâu, anh lập tức tới ngay."

Lúc Mục Nham dùng tốc độ 120 chạy tới quán bar "Thiên Lại Thôn", liếc thấy có hai tên lưu manh còn đồ đang đỡ An Dĩ Nhựt đi ra ngoài, một tên trong đó dường như muốn đưa tay sờ vào bên eo của cô.

Đáy mắt đột nhiên dâng lên tức giận, con tức đốt thẳng lên tới ột với tốc độ sét đánh, làm sao còn có lý trí để nói. Anh bước nhanh xông đến như con gió, liền vung tay đập một cái, sức lực rất mạnh khiến người đàn ông ngã văng ra đến ba thước.

Bàn kính lân cận bị đụng lật, tiếng kêu sợ hãi trong quán bar nổi lên bốn phía.

Một người đàn ông khác lập tức nổi đóa, ôm người phụ nữ bước chân phù phiếm vào trước người, kêu gào về phía Mục Nham.

Thuận tay đoạt lấy túi tài liệu trong tay Đại Lệ bên cạnh, bóp một tiếng đánh vào trên má người đàn ông, giọng nói cực lạnh mà ngắt lời của anh ta, "Buông tay."

Người đàn ông bị đỏ nửa bên mặt, miệng còn tỏ ra không yếu thế, "Dám cùng bỏ mày giành phụ nữ..."

Lời còn chưa dứt, người phụ nữ trong tay bị kéo ra khỏi ngực, đồng thời, trên mặt đã trúng một đấm rất mạnh, sau đó không đợi anh ta đứng lên, đã bị người nữu chặt cổ áo xách lên, lúc ngẩng đầu bị ánh mắt âm hàn lạnh lùng nghiêm nghị của Mục Nham dọa sợ, nét mặt lộ vẻ kinh sợ, "Đại, đại ca..."

"Cút!" Mục Nham nhắm mắt, cổ đè xuống tức giận vọt lên trên ngực, hất anh ta ra.

Bảo vệ nghe tiếng đi tới, đỡ người khách bị đánh dậy, giọng nói cực kỳ không tốt, "Xảy ra chuyện gì? Các người làm cái gì thế?"

"Cảnh sát làm việc, mọi người lấy chứng minh thư ra." Đại Lệ nghiêm mặt, đỡ An Dĩ Nhựt về trong lòng Mục Nham, lập tức lấy ra giấy chứng nhận.

Mục Nham ôm lấy An Dĩ Nhựt, đi thẳng ra "Thiên Lại Thôn". Đến bên ngoài, cô không an phận giẫy giụa.

Ôm cô lại, Mục Nham để tùy cô nháo, đỡ cô đi đến bên cạnh xe.

Không biết là gió đêm hơi lạnh khiến cô tỉnh táo, hay là mùi vị quen thuộc trên người anh gợi ý thức còn sót lại của cô trở về, An Dĩ Nhựt nhận ra người bên cạnh là Mục Nham. diendanlequydon.comCô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nước mắt, chủ động hôn lên môi của anh, có chút hoảng loạn, có chút vội vàng.

Cô muốn chứng minh, anh ngay tại bên cạnh cô, chưa từng có rời khỏi.

Mục Nham ôm chặt cô, chặt đến như muốn ôm cô khảm vào trong ngực, trong hôn trả đũa xen thương tiếc, lưu luyến, và tình yêu khắc sâu trong lòng.

Dưới ánh đèn đường vàng, một đôi tình nhân hôn đến không coi ai ra gì, triền miên tận xương.

Sau đó anh ôm cô trở về căn hộ, sau khi vào cửa xoay người đè cô ở trên cánh cửa, đưa tay xé nát quần áo mỏng manh trên người cô, kịch liệt khao khát cắn và hôn qua mỗi một tác da thịt của cô, hoàn toàn quên mình đây đưa cùng cô, làm như muốn kết hợp đến trời tàn đất tận, cho đến chết đi...

Bọn họ đều có một đoạn quá khứ rất cuộc vẫn là lần đầu gặp phải sóng gió trên con đường tình cảm. Đối với chuyện xảy ra bảy năm trước, Mục Nham không có giải thích tốt hơn. diendanlequydon.comAnh nghĩ, An Dĩ Nhược cần đủ thời gian tiêu hóa quá khứ của anh, giống như anh năm đó cũng dùng thời gian rất dài rất dài lắng đọng lại ký ức đau đớn.

Ngay tại lúc bọn họ hao tổn tinh thần vì tình yêu, cảm giác thành phố A có gió thổi mưa giông nổi lên. Trong một tháng lại có thể xảy ra ba án mạng, người chết ngoại trừ có hai kẻ nghiện thuốc, còn có một nhân viên cảnh sát.

Mục Nham bỗng chốc bắt đầu bận rộn. Thân là người phụ trách của đội chống ma túy, anh tham gia vào trong vụ án, phối hợp với tổ chuyên án, toàn lực truy xét tâm tích hung thủ. Nhưng dù vậy, anh vẫn bận tâm đến an toàn thân thể của An Dĩ Nhược. Sau khi trong lòng bắt đầu có suy đoán nào đó, anh càng lúc càng chú ý đến mọi thứ về Hàn Vũ Đình, nhất là ở lúc cùng Thịnh Hạ gặp nhau, sau khi trong lúc vô tình nghe cô ấy nói qua một câu "Sau cuộc tai nạn xe anh ấy không chỉ thay đổi hình dáng, ngay cả tính cách cũng thay đổi, xa lạ đến tôi hoàn toàn không nhận ra", dường như anh nghĩ thông suốt cái gì đó.

Hôm nay trở về từ hiện trường vụ án, Mục Nham lại lật xem tài liệu của Hàn Vũ Đình. Lúc nhìn đến thời điểm anh ta xảy ra tai nạn, trong đầu lướt qua một đoạn ngắn nào đó, anh lầm bầm: "Tháng năm, lại là tháng năm..."

Trong tháng năm, Tiêu Vũ bị bắn chết ngay tại chỗ; Trong tháng năm, Tiêu Nhiên kiếm kẹp Thần Thần bắn anh bị thương; Trong tháng năm, An Dĩ Nhược bị Cố Dạ bắt tới Myanmar; Trong tháng năm, trải qua một cuộc đổ sức liều chết, anh cứu ra An Dĩ Nhược; Trong tháng năm, Cố Dạ trốn thoát, đến nay không rõ tung tích.

Hết thấy đều xảy ra ở tháng năm.

Khép lại tài liệu, sau khi nhiều lần cân nhắc anh gọi điện cho Mục Thịnh, "Bố, bố có thể giúp đỡ con hay không?" Mục Nham là người rất coi trọng nguyên tắc, nhưng anh cũng không phải người bảo thủ, khi ý thức được có một số việc không phải dựa vào sức lực của bản thân mà có thể giải quyết, anh biết nên nhờ ai ra mặt.

"Chuyện gì?" Mục Thịnh hỏi.

"Con muốn xin lấy chìa khóa vàng từ cấp trên để điều tra, càng nhanh càng tốt." Chìa khóa vàng là vật chứng cực kỳ quan trọng, lần trước sau khi tìm được từ trên người Tiêu Vũ đã nộp lên trên, bây giờ được lưu giữ trong tủ bảo hiểm vật chứng trong cục cảnh sát. diendanlequydon.comLúc Mục Nham đi Vân Nam vốn không có mang theo trên người, nếu như dựa vào thủ tục thông thường, ngoại trừ có đầy đủ lý do, càng phải có đủ thời gian, nhưng cái thời gian đó của anh, ngay cả một ngày cũng không đợi được.

"Trước khi tan việc sẽ chuyển lên, thủ tục vẫn là bình thường. Bố sẽ gọi điện cho chú Trịnh của con, nhờ chú ấy thông báo cho con đi lấy."

Nói xong công việc, Mục Thịnh nhìn lịch ngày, nhắc nhở: "Ngày mai là sinh nhật của mẹ con, buổi tối nhớ đưa An Dĩ Nhược về ăn cơm."

Bận rộn đến ngay cả sinh nhật cũng đã quên. Mục Nham vỗ trán, thẳng thắn đáp lại, "Con biết rồi." Cúp điện thoại, lúc này mới nhớ tới An Dĩ Nhược đi vùng khác, sau khi do dự, bấm gọi đi động của cô.

"Triển lãm bán hàng đã kết thúc chưa? Khi nào thì trở về?" Anh hỏi.

"Còn có ngày mai, nửa ngày kia, tối mới về." An Dĩ Nhược bên kia có chút ồn ào, hẳn là cô đang ở hội trường, nghe điện thoại của anh vẫn còn không quên dặn dò công việc, "Treo bộ lễ phục tơ lụa màu trắng bên kia lên, đúng, chính là cái đó..."

Mục Nham nhú mày, tưởng tượng ra bộ dáng bận rộn của cô ở hiện trường, có chút đau lòng. "Đừng quá mệt mỏi, buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút."

Cô thuận miệng ừ một tiếng, do dự một chút, hỏi: "Anh, có chuyện gì sao?" Nếu như không có chuyện quan trọng, anh sẽ không gọi điện cho cô vào ban ngày. Cô biết anh gần đây vì tra án thời gian nghỉ ngơi có chút hỗn loạn, hơn nữa công việc của cô đột nhiên nhiều hơn, bận đến cũng không có quan tâm anh quá nhiều, hai người đã có mấy ngày không gặp nhau rồi.

Cào cào tóc, anh nói: "Ngày mai là sinh nhật mẹ anh, muốn đưa em về nhà." Làm như sợ cô từ chối, ngay sau đó nói: "Em bận việc của em đi, chờ lúc quay về lại hẹn thời gian gặp nhau, cũng không phải là chuyện lớn gì."

Không khó nghe ra trong câu trước ẩn chứa mong đợi và trong câu sau mơ hồ thất vọng, trong lòng An Dĩ Nhược có chút khổ sở, đang muốn nói lại bị trợ lý cắt ngang, "An tiểu thư, Thịnh tổng mời chị qua một chút."

"Buổi tối anh lại gọi tôi." Mục Nham chuẩn bị cúp máy, lại bị cô gọi lại, "Mục Nham?"

"Huh?" Cảm thấy được cô muốn nói lại thôi, trong lòng Mục Nham tràn đầy mong chờ ngưng cả hô hấp. Từ khi biết chuyện của anh và Hà Thu Tuệ, An Dĩ Nhược trầm mặc rất nhiều, như có như không mà lạnh nhạt làm anh vừa nóng ruột vừa bất đắc dĩ. diendanlequydon.comLúc này nắm điện thoại, dường như không biết phải nói gì, nhưng anh có thể cảm giác được, ăn ý vẫn tồn tại.

Trầm mặc vài giây, cô nhẹ nhàng nói: "Vụ án có tiến triển không?"

Trải qua tình cảm đau xót cũng giống như ở sau khi say rượu nháo qua An Dĩ Nhược vẫn giữ lại một phần lý trí hiếm có, cô đang cố gắng học để dành cho anh sự tôn trọng lớn nhất về mối tình đầu. Mục Nham làm sao không hiểu.

Hơi cong môi, anh nói: "Tạm thời còn chưa có manh mối."

Như là không lời nào để nói, An Dĩ Nhược không lên tiếng. Mục Nham cũng lặng im một lúc, sau đó thở dài, cất giọng dịu dàng, "Hai ngày này đều ở hội trường sao? Có mệt hay không?"

"Không sao, có trợ lý giúp đỡ. Anh thì sao?"

"Anh làm sao?" Anh giống như không hiểu, chờ đợi sự quan tâm của cô.

"Anh, ăn cơm chưa?" Muốn hỏi anh có khỏe hay không, muốn dặn anh khi chấp hành nhiệm vụ phải cẩn thận, mở miệng thì lại đổi ý.

Ăn cơm? Mục Nham nhìn thời gian, ba giờ chiều, cô hỏi là bữa ăn?

Lặng lẽ mỉm cười, anh nói thẳng ra lời nhớ nhung, "Dĩ Nhược, anh nhớ em." Nhớ sự làm nũng trẻ con của cô, nhớ nụ cười tinh khiết của cô, nhớ hết thấy mọi thứ của cô.

"Ừ, em, biết..." Đối với chính mình An Dĩ Nhược chỉ không nói gì, phải nói gì chứ, cô gần đây cũng không được bình thường, cú điện thoại này càng lộ ra hồng bết.

Mặt đột nhiên nóng lên, cũng không chờ Mục Nham nói chuyện, cô vội vàng nói: "Em đi làm việc." Sau đó cách một tiếng, trong điện thoại truyền ra tín hiệu bận.

Mục Nham ngó ra, cô lại cứ như vậy mà cúp điện thoại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mục Nham nhận được điện thoại của người phụ trách tổ chuyên án, đi xe đến cục cảnh sát.

"Báo cáo đã có. Như anh dự đoán, viên đạn quả thật đã từng tiến hành mài xử lý đặc biệt, lực sát thương rất yếu. Bằng không theo rãnh mềm của đầu đạn mà nói, sau khi xuyên vào cơ thể người không thể nào chỉ tạo thành vết thương nhỏ như vậy." Bởi vì mở rãnh, sẽ nở hoa hoặc phá nát trong cơ thể người.

"Hung thủ có ý đánh lừa chúng ta." Mục Nham hạ mắt, vẻ mặt nặng nề, "Nhưng hấn phạm vào một sai lầm trí mạng."

"Có lẽ hấn là vì che giấu nguồn gốc viên đạn, lại cố tình nhắc nhở cho chúng ta." Đại Lệ nhìn chăm chăm vào bản báo cáo, rãnh rang tiếp lời, "Nếu như không giải phẫu căn bản không thể phát hiện trong cơ thể đang có mảnh đạn thừa, từ vẻ ngoài của vết thương xem ra sẽ cho rằng là viên đạn bình thường."

Mục Nham liếc nhìn anh ta một cái, khóe miệng giật giật, "Loại đạn này thường thấy nhất ở đâu?"

Đại Lệ ngẫm hiểu, nhếch miệng nở nụ cười, "Em sẽ dẫn anh đi thăm dò."

Mấy ngày liên tiếp không có điều tra được manh mối cuối cùng cũng có tiến triển, y theo Mục Nham phỏng đoán pháp y tiến hành giải phẫu thi thể người chết, phát hiện viên đạn có chỗ khác nhau. diendanlequydon.comGiang Hồng theo ngành cảnh sát gần hai mươi năm nhìn người trẻ tuổi điển trai trước mắt, trong mắt tràn đầy tán thưởng. Khó trách vụ án quan trọng như thế lại để cho đại đội của đội chống ma túy tham gia, rốt cuộc ông cũng hiểu được ý tứ của cấp trên. Mục Nham, quả nhiên không tâm thương.

Bận rộn một ngày, lúc chạng vạng tối Mục Nham và Đại Lệ cùng trở lại trong đội.

"Nghĩ hết mọi biện pháp tìm thông tin, không thể để cho manh mối bị đứt đoạn như vậy." Đi vào đại sảnh, Mục Nham còn đang dặn dò Đại Lệ.

Trương Hằng thấy anh trở lại, vội vàng đón chào, cười hề hề thần bí, "Đại đội trưởng, có người tìm anh."

Mục Nham không hiểu, đang muốn hỏi là ai, di động vang lên, liền vừa nghe điện thoại vừa ba bước lại hai bước lên lầu đi về phía văn phòng của mình.

Mục Thịnh làm như có chút không vui, giọng nói trong điện thoại rất trầm, "Khi nào thì về nhà?"

Nhìn đồng hồ, Mục Nham nói: "Trước bảy giờ." Còn 25 phút, thay quần áo ra sức đạp chân ga hai lần, thời gian vậy là đủ rồi.

"An Dĩ Nhược đến không?" Mục Thịnh sợ vợ thất vọng, nhin không được hỏi trước một chút.

"Cô ấy..." Mục Nham muốn nói cô đi công tác hôm nay không về được, nhưng lúc đẩy cửa văn phòng ra, lại đột nhiên ngẩn ra.

"Đại Mộc?" Sau một lúc lâu không có nghe thấy con trai nói chuyện, kiên nhẫn của Mục Thịnh bị mất sạch, trầm giọng gọi biệt danh của Mục Nham.

"A, cái đó..." đại đội trưởng Mục lấp bấp dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên người phụ nữ nằm sấp trên bàn làm việc của anh ngủ thiếp đi, nói, "Chúng

con cùng về."

Mục Thịnh hài lòng cúp điện thoại. Mục Nham đi tới ôm An Dĩ Nhựt ngồi ở trên đùi, hôn tóc của cô, "Không phải nói ngày mai mới về sao?"

An Dĩ Nhựt mệt muốn chết rồi, bởi vì đi rất gấp không có đặt được vé máy bay đã ngồi xe một ngày. Tự nhiên mà ôm lấy eo hẹp của anh, cô mơ mơ màng màng nói: "Em đi về trước." Rõ ràng vốn không muốn cố tình lạnh nhạt xa lánh anh, cô lại làm sao nỡ làm anh thất vọng chứ?

Đáy lòng dâng lên xúc động, ở trước khi hôn cô Mục Nham thì thầm, "Nếu như trong lòng không thoải mái đánh ai mắng anh đều được, đừng một mình kìm nén." Sợ cô có khúc mắc, anh rút cuộc nhìn không được mở miệng.

Nếu như không phải thực sự yêu, người đàn ông trước nay cường ngạnh có thể nào bỏ xuống tư thái như vậy. diendanlequydon.comNghĩ đến trong bảy năm qua, anh âm thầm chịu đựng nhiều áp lực, An Dĩ Nhựt vô cùng đau lòng, nhìn không được ôm anh càng chặt hơn, ở giữa môi và răng anh nỉ non, "Đều đã qua..."

Đúng vậy, đều đã qua. Về sau có cô cùng ở bên người anh.

Yêu là bầu trời bao la, để cho bọn họ cùng nhau chống lên.

Lúc Mục Nham dẫn An Dĩ Nhựt về đến nhà, má Mục đã chuẩn bị một bàn thức ăn ngon. Nhìn thấy cô con dâu xinh xắn trang nhã, bà cười không khép miệng, lời kéo tay của cô hỏi han ân cần một hồi, thân thiết đến giống như con gái về nhà vậy.

"Cô, hôm nay là sinh nhật cô." trước khi ngồi vào chỗ ngồi, An Dĩ Nhựt lấy ra một cái hộp được gói đơn giản lịch sử tao nhã đưa tới trong tay má Mục, khuôn mặt ửng đỏ nói: "Đây là tặng cho cô. Nghe nói ngọc có hiệu ứng quang điện có thể sinh ra chính sống với cơ thể người, xúc tiến máu tuần hoàn, cháu chọn một chiếc vòng tay, cũng không biết cô có thích hay không."

Trong mắt má Mục chứa đựng nụ cười yêu thương, liên tục nói: "Thích thích..." Nhận được ánh mắt ra hiệu của ông xã, bà mở ra cái hộp trước mặt.

An Dĩ Nhựt nghiêng đầu nhìn Mục Nham, mà anh chính là đang mỉm cười, làm như lặng lẽ khách lệ. Bên má cô ửng đỏ, đeo chiếc vòng ngọc vào tay má Mục, kích cỡ vừa vặn.

Trong bữa cơm, bà liên tục gấp thức ăn cho cô, mức độ nhiệt tình vượt quá sức tưởng tượng, khiến cho Mục Thịnh và Mục Nham bị chịu sự lạnh nhạt.

Sau bữa tối, Mục Nham theo Mục Thịnh đi vào thư phòng. An Dĩ Nhựt vừa giúp má Mục thu dọn bát đĩa vừa nghe bà nói chuyện hồi nhỏ của Mục Nham.

"Đừng nhìn thẳng bé bây giờ rất ra dáng, lúc nhỏ nghịch ngợm giống như con khi con. Buổi sáng cô mới thay quần áo cho nó xong, tan học về giống như rơi vào trong đồng bùn." Má Mục hơi nhíu mày, khóe miệng lại chứa đựng ý cười.

"Có phải anh ấy rất nghịch hay không?" An Dĩ Nhựt cười hỏi.

"Nghịch ngợm vô cùng, căn bản nói không nghe." Má Mục phụ họa, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó vừa cười vừa nói, "Nhưng nó sợ chú Mục của cháu. Có một lần nó và Từ Việt thi leo cây, cô gọi cả buổi cũng không chịu xuống. Sau đó bố nó về chỉ vào nó nói, xuống cho bố, nó sợ tới mức suýt chút nữa ngã xuống cây, bộ dáng đó thật sự là lộn nhào."

Hóa ra, anh lại là một nhân vật vết xấu loang lổ. Tưởng tượng thấy bộ dáng leo cây của Mục Nham, An Dĩ Nhựt phì cười. diendanlequydon.comCô không khỏi nghĩ, cuộc sống là một quyển sách, mỗi một trang đều có lưu dấu chân trưởng thành, mà quyển sách này của Mục Nham, đáng để cô dùng thời gian cả đời tỉ mỉ nghiên cứu.

Sau khi rời khỏi nhà họ Mục, An Dĩ Nhựt cùng Mục Nham dắt tay nhau đi bộ về căn hộ, đây là lần đầu tiên cô ngủ lại ở nơi của anh sau khi biết chuyện của anh và Hà Thu Tuệ.

Lúc rạng sáng, An Dĩ Nhựt đột nhiên giật mình tỉnh giấc, Mục Nham bật đèn bàn ôm cô vào trong ngực, "Làm sao vậy? Nằm mơ?"

Cô thở dốc, sợ hãi ôm chặt lấy eo của anh, người run nhẹ, mở miệng nói, "Thật là nhiều máu..." Khuôn mặt Tiêu Nhiên dữ tợn, còn có một gương mặt xa lạ dính máu không ngừng hiện lên, cô sợ, trên mặt bị rút không còn một giọt máu.

Hôn nhẹ lên trán rịn mồ hôi của cô, Mục Nham ôm cô vào trong ngực giống như ôm một đứa trẻ yếu ớt, tay vỗ nhẹ lưng của cô, dịu dàng nhỏ nhẹ nói, "Đừng sợ, có anh ở đây." Giọng nói vẫn kiên định như vậy, quen thuộc như vậy, gần trong gang tấc.

Một câu "Có anh ở đây" đem cảm xúc tích tụ nhiều ngày ở dưới đáy lòng trút ra hết, An Dĩ Nhựt rốt cuộc bật khóc ở trước mặt của anh, nước mắt nóng hổi rơi vào trên ngực của anh, ngừng cũng không ngừng được.

"Đừng khóc, anh ở đây, anh ở đây." Mục Nham thì thầm dỗ dành cô, tình cảm dịu dàng trong đôi mắt ẩn chứa tràn đầy đau lòng.

Cô khóc đến càng lúc càng lợi hại, sau đó lại rút tay ra dùng sức đánh anh, tay không ngừng đánh vào trên người anh, miệng càng không ngừng mắng, "Đều tại anh, đều là lỗi của anh. Tiêu Nhiên muốn giết em, Thịnh Hạ nhắm vào em, tại sao chứ, em yêu anh cũng sai sao... Anh có biết em sợ chúng ta yêu nhau nhiều hơn nữa cũng không bù được mười năm tình cảm của bọn anh hay không... Cô ấy đã mất, em muốn tranh cũng không thể nào bắt đầu, anh vốn không biết em sợ mất đi thế nào..."

Kiên cường gượng chống bị tan rã, An Dĩ Nhựt đem nội tâm yếu đuối không hề giữ lại mà bày ra ở trước mặt của Mục Nham.

Hóa ra, ngoại trừ đau lòng, cô còn sợ anh tâm linh lạc đường.

Trong lòng Mục Nham vô cùng khó chịu, không tránh không né mà mặc cho cô đánh, mãi đến cô khóc đến không còn sức. diendanlequydon.com Anh đau lòng ôm chặt cô, cúi xuống bên tai cô, giọng khàn khàn nặng nề, "Đồ ngốc, em không cần tranh với bất cứ ai. Anh rất tỉnh táo, biết rõ mình yêu là ai." Thở ra một hơi thật dài, anh kiên định nói, "Anh nói rồi, anh sẽ ở bên cạnh em. Sẽ không thay đổi, vĩnh viễn sẽ không."

Con đường tình cảm gặp phải sóng gió là chuyện cực kỳ bình thường, rất nhiều đôi tình nhân không có duyên phận đi đến cuối cùng, có khi chỉ là bởi vì nhất thời bị kích động. May mà An Dĩ Nhựt và Mục Nham đều là người lí trí, bọn họ biết quý trọng có được, không có vương vís quá khứ đã đi xa, càng không có tùy tiện nói ra lời xa nhau.

Một câu "Đều đã qua" về lên đầu chấm hết cho cuộc sóng gió này.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Lúc An Dĩ Nhựt tỉnh lại, Mục Nham đang ngủ say, tóc mềm mại phân tán ở trên gối, tư thế nằm ngủ giống như trẻ con ngủ say. Ở dưới tình huống anh chưa tỉnh giấc nhẹ nhàng dịch chuyển cánh tay ôm ở bên eo cô, cô ghé vào trên giường ngó ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài mưa rơi tí tách, tí tách khẽ tạt vào cửa sổ, đệm với giọt mưa rất nhỏ, tiếng vang như là có tiết tấu từ từ trượt xuống kính thủy tinh.

"Không thích nhất trời đổ mưa." Cô than nhẹ gần như không thể nghe thấy, nghiêng đầu nhìn Mục Nham vẫn còn đang ngủ say, nhẹ nhàng hôn vào chiếc cằm có đường cong cực kỳ duyên dáng của anh, sau đó lại rút vào trong chăn nằm ở bên người anh, trên mặt mang theo ý cười vừa ngây thơ lại vừa thuần khiết, như là con mèo nhỏ ăn vụng.

Không kiềm chế được trên khuôn mặt như có như không mà nở nụ cười lười biếng, bộ dáng nhắm mắt cực kỳ thỏa mãn, "Có lái xe riêng thì sợ gì trời mưa." diendanlequydon.com Có thể là bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, giọng hơi khàn khàn, chảy lọt vào trong tay, làm cho người ta sinh ra loại men say nào đó giống như say rượu.

Hóa ra là giả bộ ngủ. Tinh nghịch mà vô rồi mái tóc của anh thành bầy cong tám vênh vốn là ngủ rất không theo quy tắc gì cả, cô cười anh, "Toàn bộ chính là một tổ chim."

"Tổ chim thì tổ chim. Hôm nay anh cũng mặc kệ nó, cứ như vậy mà đi làm." Kéo cô vào trong ngực, chân dài nửa đặt ở trên người cô, anh chu miệng ăn vạ.

Cô cười khúc khích, vịn vào người muốn tránh thoát sự kiềm chế của anh, bị anh ôm chặt hơn, "Đừng nhúc nhích, như vậy rất nguy hiểm."

Xô đẩy anh, bên tai cô hơi ửng đỏ, chuyển đề tài, "Tối mai trong Phong Hành có tiệc rượu, anh có thể tới không?" Hàng loạt "Ý" thiết kế trang phục của cô được tiêu thụ tốt chưa từng có, theo lệ thường của công ty Thịnh Hạ sắp xếp tiệc rượu ăn mừng.

"Anh không biết khiêu vũ, nếu như người khác mời em nhảy anh sẽ ghen." Ngửi hương thơm tóc cô, đại đội trưởng Mục trầm giọng oán trách.

Liên đoán được anh không thích trường hợp này. Nhưng, cô muốn anh đi cùng. diendanlequydon.com Suy nghĩ một chút, về mặt cô nghiêm túc nói: "Anh mặc cảnh phục đến, đứng ở bên cạnh em, cam đoan không ai dám đến gần."

Anh ừ một tiếng, dường như đối với ý đề ra của cô rất là hài lòng, sau đó cẩn thận vào đầu vai của cô, nói: "Còn phải mang theo súng lục, người nào đến gần bắn chết ngay tại chỗ."

Cô phì cười, ôm lấy eo hẹp của anh làm nũng, "Vậy anh đừng quên đấy, tối ngày mai 8 giờ rưỡi."

Anh hừ một tiếng xem như là đồng ý, cả hai lại quay về với vành tai và tóc mai chạm vào nhau một lúc mới ngồi dậy. Ăn sáng xong, Mục Nham đưa cô đến công ty, lúc xế chiều nhận được một cú điện thoại của trung cục cảnh sát, lái xe đi lấy chìa khóa vàng.

"Mục Nham, cháu cũng biết tầm quan trọng của cái chìa khóa này, ngàn vạn lần phải cẩn thận." Cục trưởng Trịnh hơi có chút lo lắng, nhiều lần dặn dò, "Cố Dạ là trọng phạm, đây có thể là quả cân duy nhất khiến hắn xuất hiện."

Mục Nham nhận lấy chìa khóa, bỏ vào trong cái hộp riêng, về mặt nghiêm nghị nói: "Cục trưởng yên tâm, cháu có chừng mực."

Cục trưởng Trịnh vỗ vỗ bờ vai của anh, lời nói thâm thúy, "Chú ý an toàn, cẩn thận là hơn."

Lúc rời khỏi cục cảnh sát, mưa vẫn rơi như cũ, giữa trời và đất được hạt mưa tinh mịn nối tiếp nhau tạo thành một khung cảnh hỗn độn, tầm mắt cực kỳ không tốt. diendanlequydon.comMục Nham ngửa đầu, cảm thấy bầu trời xám xịt ám trầm đến có chút kỳ lạ. Đặt chiếc hộp chìa khóa cầm trong tay ở ghế lái phụ, anh khởi động xe.

Trên đường gặp phải đèn đỏ, Mục Nham nghiêng đầu xoa xoa ấn đường, lúc giương mắt cảnh giác phát hiện có chiếc xe Jinbei dường như luôn đi theo phía sau của anh. Anh thu lại ánh mắt, giống như điều chỉnh ghế ngồi mà chăm chú nhìn vào kính chiếu hậu của xe, nhú mảy.

Khi đèn xanh sáng lên, anh không có vội vàng nhấn ga, mà lại chậm chậm đánh tay lái. Xe chạy thẳng ra phía ngoài, như có như không mà thả chậm tốc độ, cẩn thận chú ý tình hình phía sau.

Làm như bất mãn với "Tốc độ rùa" của anh, phía sau có xe ấn còi, sau đó lướt qua chiếc Cherokee rồi vượt đi. Nhưng từ đầu đến cuối chiếc Jinbei vẫn không nhanh không chậm giữ một khoảng cách với anh, tốc độ đi theo chậm lại.

Cố tình vòng một đoạn đường, vẫn không có bỏ qua chiếc xe đi theo ở phía sau, ánh mắt Mục Nham ngưng tụ lại, đã có thể xác định chiếc xe Jinbei là nhằm vào anh mà đến. Vừa chú ý tình hình giao thông vừa đeo tai nghe gọi điện cho Đại Lệ, "Phía Tây đường Đông Thái, lập tức phái người chi viện." diendanlequydon.comKhông thể chỉ bám theo đơn giản như vậy, anh đoán bọn họ sẽ nhanh chóng ra tay, vậy thì chỉ có đường phở vắng vẻ, mới có thể giảm thương tổn xuống mức thấp nhất.

Lúc ngắt điện thoại, chiếc Jinbei phía sau đột nhiên xông thẳng lên. Mục Nham nắm chặt tay lái, đột nhiên chạy về phía bên phải, vượt qua xe đang trước với tốc độ sét đánh, hữu kinh vô hiểm[1] mà tránh đi cổ tình va chạm lần đầu này.

[1] Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Qua kính xe, anh nhìn thấy đuôi xe bị chiếc Jinbei đụng vào, xe trượt bánh, xông lên lề đường, đâm vào gốc cây ven đường.

Khóe môi mím thành một đường tuyến, anh lấy ra súng lục bên eo cầm trong tay.

Tâm niệm Mục Nham nhanh chóng quay ngược trở lại, đáy mắt lộ rõ tài năng. Anh đạp chân ga, xe lao đi với tốc độ kinh người, chạy thẳng đến phía Tây đường Đông Thái.

Jinbei bám riết không không tha đuôi theo, có chút cuồng cuồng chạy bừa, liên tục đụng vào xe khác đi trên đường. Cùng lúc đó, có đạn bắn lia lịa vào lớp xe của Mục Nham.

Xa xa trông thấy đường phía Tây làm như đã bị phong tỏa, trong một thời gian cực ngắn bày ra trạm chắn. Mục Nham nhú mi, thả lỏng dưới chân, tốc độ xe chậm lại, trong phút chốc đuôi xe bị chiếc Jinbei đâm mạnh vào một cái.

Nhú chặt mày rậm, anh giắt mạnh chân ga, nhanh chóng kéo ra khoảng cách với chiếc Jinbei, sau đó lại đột nhiên đạp thắng lại, lúc nhảy xuống xe nhanh chóng xoay người, hai tay nắm giữ súng, xoay bước đứng ở giữa ngã tư đường.

Trong mưa bụi, anh hơi nheo hai mắt lại, ngón trở hơi câu lên, lướt qua ánh sáng lạnh, viên đạn lao vùn vụt vào kính chắn gió của xe tải.

"Pằng! Pằng!" Liên tục hai tiếng súng vang lên, kính bị xuyên thủng bể nát, tan tác rơi xuống, tài xế của chiếc Jinbei bị bắn trúng ngay tại chỗ, sóng hay chết, tạm thời không thể phán đoán được, xe nghiêng lệch xông lên mép đường mới dừng lại. diendanlequydon.comLúc Đại Lệ dẫn người đến đón, chỗ ngồi ở cửa sau xe Jinbei bị từ trong kéo ra, trong nháy mắt xông ra bốn người, trên tay nắm, lại là một loại vũ khí súng ống liên phát—— súng tiểu liên.

"Dừng tới đây." Mục Nham quát chói tai, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng, hiển nhiên không ngờ rằng bọn họ có vũ khí hạng nặng như vậy.

Lời còn chưa dứt, dưới chân nhanh chóng di chuyển, anh nhanh chóng xoay người, vọt tới chỗ cửa xe của chiếc Cherokee, đột nhiên nắm chặt tay, nhanh chóng tìm kiếm điểm phục kích, đôi mắt kính hải vọt lên tức giận.

Quá nhanh, so với anh dự đoán còn nhanh hơn rất nhiều. May mà chi viện kịp thời đuổi tới, bằng không anh vốn không thoát thân được. Đã đánh mất chìa khóa vàng lại nạp mạng, anh thật đúng là thua cả ván bài.

Súng tiểu liên không chỉ có tốc độ bắn khá cao, hỏa lực còn mạnh hơn, cửa xe thoáng chốc bị quét qua một loạt lỗ thủng. Mục Nham chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, cảm giác nhói nhói quá trực tiếp khiến cổ tay của anh hơi nhúc nhích, lại nhanh chóng siết chặt khớp ngón tay.

"Sếp!" Đại Lệ cùng với mấy nhân viên cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh liền xoay người lăn một vòng, trốn ở phía sau xe, liên tục bắn yểm trợ cho anh rút lui.

Bốn người áo đen rõ ràng cũng là từng được huấn luyện chuyên nghiệp. Động tác của bọn họ rất nhanh nhẹn mà tránh đi đạn bắn của cảnh sát, hai người bắn tiên phong, hai người tiếp cận xe của Mục Nham.

Mục Nham dựa lưng vào trên thân xe, ẩn ở phía sau xe cảnh sát dùng tay ra hiệu với Đại Lệ, ý bảo anh ta không cần yểm trợ anh mà phân tán các nhân viên cảnh sát ra ý đồ bao vây những người áo đen, sau đó hai tay cầm súng nâng lên ở bên tai, ánh mắt sắc bén đảo qua bốn phía, nhìn vào kính xe trông thấy được phía bên phải có người tiếp cận.

Bầu trời tản ra ám trầm và có mùi nguy hiểm. Mục Nham trầm ngâm, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, đột nhiên xoay người, nằm sấp ở trên mặt đất, bắn

ra một phát súng chuẩn xác về phía đằng trước.

Trên thực tế chỉ là trong nháy mắt, cùng với một tiếng kêu đau, viên đạn xuyên qua da thịt phần chân, cách đó không xa có người suy sụp quỵ rạp xuống đất. diendanlequydon.comCùng lúc đó, một gã sát thủ trong đó ra sức ném cái gì đó về phía bên này của anh.

Mục Nham kinh ngạc, không kịp đoạt lại chìa khóa vàng trên chỗ ngồi đằng trước, vội vàng trầm giọng quát, "Tất cả nằm xuống."

Àm!

Thế giới đột nhiên bị quấy nhiễu, tiếng nổ cực mạnh, ngọn lửa bay vọt lên, hơi nóng bỏng người trong nháy mắt nuốt sống hết thấy.

Tiếng âm nổ vang lên trong phút chốc, chấn động điếc cả màng nhĩ, làm vỡ nát thần kinh, chấn động đến rung chuyển cả thành phố A. Vài phút trước khi bị sương mù dày đặc che phủ thành phố này vẫn yên tĩnh và thanh bình, trong nháy mắt, đất dưới chân làm như cũng đang lung lay.

Khi khói dày đặc tán đi, khói phục lại tầm mắt, chiếc Cherokee bị nổ đến biến dạng làm sao còn có dấu vết của chìa khóa vàng.

Ánh mắt Mục Nham ngưng tụ thành màu đen ám trầm, sâu không thấy đáy, sắc mặt tối đến giống như mây đen giăng đầy trên bầu trời, vẻ mặt lạnh lùng.

Thu hồi súng lục, lấy bộ đàm từ trong tay của nhân viên cảnh sát, anh lạnh giọng ra lệnh cho Đại Lệ đã đi ô-tô đuổi theo, "Toàn lực truy bắt." Dứt lời, bộ đàm bị anh ném mạnh xuống đất, bễ nát.

Khi báo cáo xong tình hình hiện trường với lãnh đạo cấp trên, lúc cúp điện thoại, Mục Nham nhíu chặt mày kiếm, trong hai mắt lướt qua sắc bén lạnh lẽo, khóe môi mím thành một đường tuyến, tay phải nắm chặt thành nắm đấm.

Trong cơn mưa xối xả, một bóng dáng thẳng tắp đứng thẳng bất động ở giữa ngã tư đường, nước mưa trượt từ cằm cương nghị chảy xuống chân của anh. Mục Nham nhắm mắt, lúc mở mắt lần nữa, đôi mắt tỏa ra sắc bén khiếp người.

"Cố Dạ!" Anh trầm giọng gọi ra cái tên đó, thói quen bình tĩnh và hờ hững bị xóa mờ đi, thay vào đó là một khuôn mặt khắc nghiệt và lạnh lùng.

Ông Trời quả nhiên keo kiệt, thậm chí không chịu cho anh thêm chút thời gian, ở trong thời gian quá ngắn hao hết sạch một tia nhẫn nại cuối cùng của anh.

Mục Nham bị đạn bắn sượt qua cánh tay, không có tổn thương đến xương, xem như là bị thương ngoài da. Sau khi băng bó vết thương xong từ bệnh viện về thẳng trong đội, triệu tập cuộc họp khẩn cấp triển khai bước tiếp theo.

"Tài xế xe Jinbei đã chết, trên người có tám chỗ trúng đạn." Đại Lệ mang thông tin biết được từ hiện trường trở về, "Bốn tên hung thủ ba tên bỏ chạy, một tên chết ngay tại chỗ." diendanlequydon.comNgay tại lúc xe bị nổ tung, ba tên áo đen không chỉ mang chìa khóa vàng đi, cũng giết luôn tài xế và bạn đồng hành bị thương.

Mục Nham im lặng, trong mắt có vết rạn sâu lắng, thật lâu sau đó, gương mặt nhìn Đại Lệ, "Vẫn bắt đầu từ vũ khí mà họ sử dụng, xem xem có thể tìm được manh mối hay không. Có lẽ, mấy vụ án này có chỗ gì đó cùng..."

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói, "Cô không thể đi vào! Đại đội trưởng đang họp..."

Lời còn chưa dứt, cánh cửa phòng họp bị người dùng sức mở ra. Ngưỡng cửa, An Dĩ Nhược sắc mặt trắng bệch đứng ở nơi đó, ánh mắt rung rung nhìn Mục Nham, có lo lắng, có hoảng hốt, còn có sợ hãi.

Vụ nổ bom lớn như vậy, chấn động cả thành phố A, cô làm sao có thể không biết. Bởi vì không gọi được cho anh, mới không kịp nghĩ đến quá nhiều, cô đã chạy thẳng tới trong đội.

"Đại đội trưởng, cô ấy..." Nhân viên cảnh sát mới không biết An Dĩ Nhược, rất sợ Mục Nham nổi giận.

Mấy người đàn ông trong phòng đều nhìn về phía An Dĩ Nhược, im lặng như tờ.

Đại Lệ phát tay ngăn lại lời nói của anh nhân viên cảnh sát, dùng ánh mắt hỏi ý của Mục Nham.

"Dẫn cô ấy đến văn phòng của tôi." Mục Nham không có đứng dậy, nhìn An Dĩ Nhược khẽ gật đầu.

An Dĩ Nhược cắn môi dưới, gờ tay dụi dụi mắt, lúc xoay người chân vẫn còn hơi run rẩy, là được Đại Lệ đỡ ra ngoài.

Cuộc họp bị gián đoạn sau đó lại được tiếp tục, đến hơn tám giờ mới kết thúc. Lúc Mục Nham trở lại văn phòng, An Dĩ Nhược ngồi ở trên sofa, hai tay ôm chặt đầu gối, đầu cúi xuống rất thấp. Mục Nham biết, khi trong lòng người sợ hãi cực độ, sẽ theo bản năng dùng cái tư thế trẻ sơ sinh ở trong cơ thể mẹ này, là biểu hiện thiếu cảm giác an toàn.

Anh gờ tay bật đèn, đi tới ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nhỏ nhẹ nói, "Đừng lo lắng, chỉ là vết thương nhỏ. Có bùa bình an che chở, làm sao có thể có chuyện gì xảy ra chứ, huh?" diendanlequydon.comNgày hôm qua là sinh nhật của má Mục, An Dĩ Nhược ngoại trừ chuẩn bị cho bà chiếc vòng tay làm quà, lúc tới đi công tác thì xin bùa bình an cho anh đeo ở trên cổ của anh, cô nói: "Thân là bạn gái của cảnh sát nhân dân em cảm thấy rất kiêu hãnh. Nhưng đồng ý với em, phải bình an, em muốn chúng ta mãi mãi ở cùng nhau." Không nghĩ tới mới chưa tới một ngày, lại có thể xảy ra chuyện lớn như

vậy.

Tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của anh, An Dĩ Nhược tiến sát vào trong lòng anh như một đứa nhỏ, hồi lâu mới thì thào nói: "Là Cố Dạ đúng không? Hắn đã trở lại."

An Dĩ Nhược rất nhạy cảm, khi thấy trong bản tin nhắc tới hung thủ cướp đi vật chứng là chìa khóa vàng từ trong tay của Mục Nham, cô liền đoán được.

Mục Nham cứng đờ một chút.

Sau đó, anh vỗ nhẹ lưng của cô, dịu dàng hỏi: "Sợ sao?"

Hóa ra chỉ là suy đoán, khi xảy ra cảnh tượng ngày hôm nay, Mục Nham đã có thể khẳng định Cố Dạ thật sự đã trở lại. diendanlequydon.com Nhưng hiện tại anh không có chứng cứ không làm gì được anh ta, chỉ có chỉ thị Đại Lệ đi thăm dò về một phương hướng khác. Nhưng anh nghĩ, có lẽ đã không còn kịp nữa rồi.

An Dĩ Nhược không khóc, ở trong lòng của anh gặt đầu rồi lại lắc đầu, thật lâu sau đó, cô đột nhiên nói: "Không biết vì sao, em luôn cảm giác Hàn tổng chính là Cố Dạ."

Trong đêm tối, không có ánh sáng.

Mục Nham đứng ở trước cửa sổ, cái có cái không mà đánh cái bật lửa. Ngọn lửa nhảy lên chiếu sáng đường nét trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh, tâm sự đầy bụng được phản chiếu đến càng lúc càng rõ ràng.

Thật lâu sau đó, anh cào cào tóc trở về phòng nằm xuống, mượn ánh trăng lơ mờ, nhìn đỉnh vách tường không nói lời nào.

Người mềm mại bên cạnh hơi động đậy, nhẹ nhàng nằm ở trên lồng ngực của anh, cọ cọ vào trong lòng anh như một con mèo con. diendanlequydon.com Đường nét căng chặt dịu lại, Mục Nham rút tay trái gối ở dưới đầu ra khoác lên bờ vai mảnh khảnh của cô, im lặng không nói.

Ánh mắt An Dĩ Nhược ẩm ướt, mồ mẩn nắm chặt tay phải của Mục Nham, ngay sau đó, đã bị anh nắm ngược trở lại.

Một bàn tay to nắm một bàn tay nhỏ bé, nắm giữ một phần nặng nề mà người ngoài không thể nào biết được.

Đêm tối yên tĩnh, kèm với sự trầm mặc im ắng, hai người, hai trái tim, kiên định mà buộc lại với nhau, làm như không ai có thể tách ra.

Từ đêm hôm đó, bị máu tươi rửa tội năm tháng như vậy bắt đầu kéo ra màn mờ đầu. Khi tất cả trở về vị trí cũ, bọn họ mới giật mình bừng tỉnh, hóa ra, cuộc sống là một trò chơi không có quy tắc, sống và chết, đều ở trong một khoảnh khắc.

Đêm, dài hơn nữa, cũng sẽ qua đi.

Cuộc sống, vẫn phải tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Thế giới bị làm xáo trộn tiết tấu, An Dĩ Nhược rốt cuộc vẫn là không thể tránh khỏi bị cuốn vào trong cơn sóng gió này. Cô không hề cự tuyệt bất kỳ cuộc xã giao nào, không để lại dấu vết mà tăng thêm thời gian chung đụng với Hàn Vũ Đình, thận trọng kéo gần khoảng cách với anh ta, để cho Mục Nham có nhiều cơ hội gặp Thịnh Hạ, từ một khía cạnh nào đó anh muốn lấy được chút ít tin tức. Bọn họ đều tự bận rộn, ngay cả thời gian gặp mặt cũng không có. Nhưng, không ai phát hiện, bên cạnh An Dĩ Nhược đã được âm thầm an bài cảnh vệ, phụ trách 24h bảo vệ an toàn của cô.

Thế giới hỗn loạn ngoài mặt duy trì trạng thái không sóng không gió, chỉ có người trong cuộc tiếng lòng căng thẳng không dám lơ lỏng chút nào.

Căng thẳng kéo dài nửa tháng, An Dĩ Nhược có chút thiếu kiên nhẫn, khi buổi tối gặp nhau cô hỏi Mục Nham: "Hắn cầm chìa khóa vàng vì sao không động thủ? Em nên làm cái gì bây giờ?"

Mục Nham sờ sờ tóc của cô, "Em đừng vội. Chuyện anh đánh mất chìa khóa vàng là mọi người đều biết, hắn sẽ không ngốc đến nỗi nhanh như vậy liền động thủ mà đi ngân hàng mở kết sắt, hắn cũng sẽ sợ."

"Nhưng một ngày hắn không mở tủ bảo hiểm thì chúng ta không thể chứng minh thân phận của hắn."

"Tất cả ngân hàng trong nước đều không tra được nghiệp vụ tủ bảo hiểm mà hắn đã mở, nếu như anh đoán không sai thì hắn là hắn làm ở nước Pháp."

diendanlequydon.comNếu không, năm ngoái sau khi xảy ra tai nạn Cố Dạ sẽ không trốn đến nơi đó, Mục Nham cảm thấy có lẽ Paris là một căn cứ địa khác của anh ta.

Nước Pháp? An Dĩ Nhựt búng tỉnh hiểu ra, nhìn Mục Nham, cô từng chữ từng chữ nói: "Hắn muốn dẫn em đi."

Tay gấp thức ăn cho cô cứng lại trong nháy mắt.

Mục Nham giương mắt, ánh mắt thâm trầm dừng ở trên mặt An Dĩ Nhựt, "Hắn nói gì với em?"

"Hắn đã sớm đề cập đến tháng này để cho em và Thịnh Hạ đi Paris xem show trình diễn thời trang, lúc đó em đã đồng ý, về sau xảy ra việc này em đã đề nghị với hắn đổi lại nhà thiết kế khác đi." Nhớ lại lúc đó Hàn Vũ Đình đột nhiên thay đổi sắc mặt, An Dĩ Nhựt càng lúc càng có thể khẳng định là anh ta muốn dẫn cô đi.

Mục Nham trầm mặc, vờn tay nắm lấy tay của cô, không cho phản bác mà nói: "Không thể đi."

Không đi? Nếu như cô không đi, anh ta có thể giống như lần trước mà trói cô lại hay không? An Dĩ Nhựt im lặng, cảm thấy lúc này nên bị động.

"Dĩ Nhựt!" Sau một lúc lâu không có nghe được cô đáp lại, Mục Nham trầm giọng, anh muốn cô trả lời chắc chắn.

"Được." Dựa vào trong lòng anh, cô nhẹ giọng nhận lời.

Chuyện bắt đầu phát triển từng bước một lệch khỏi quỹ đạo. Hàn Vũ Đình trước sau không có ý định xuất ngoại, như là muốn nghiền nát chìa khóa vàng ở trong tay. diendanlequydon.comTrầm ổn như Mục Nham cũng bắt đầu trở nên nôn nóng, cho nên khi nhận được cú điện thoại ở ngoài ngàn dặm xa xôi kia, anh biết rõ là cái bẫy, biết rõ là kẻ điều hồ ly sơn, vẫn quyết định phải đi. Nhưng trước khi đi, anh cảm thấy có trò xiếc cần làm.

Song, trong nháy mắt nhìn thấy An Dĩ Nhựt, trong lòng anh không hiểu sao dâng lên bất an, đột nhiên không muốn tiếp tục theo kế hoạch nữa. Thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở trong cổ, rất lâu anh không nói ra lời.

An Dĩ Nhựt đang muốn cùng Hàn Vũ Đình đi gặp khách hàng, thấy anh không coi ai ra gì mà nắm lấy tay cô không buông, khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Mục Nham thu hẹp cánh tay, ôm cô vào trong ngực, ôm chặt lấy.

Ở khi Mục Nham ôm lấy An Dĩ Nhựt, Hàn Vũ Đình hơi quay mặt đi, màu mắt đột nhiên tối lại.

"Mục Nham..." Cô trầm thấp kháng nghị, không hiểu sao anh lại hành động khác thường như vậy.

Nhanh chóng hồi phục lại tâm tình, Mục Nham buông cô ra, nở nụ cười, "Bây giờ phải đi đến sân bay, ghé gặp em một chút."

Sân bay? Giờ phút này anh lại muốn rời khỏi thành phố A?

An Dĩ Nhựt kinh ngạc, "Muốn đi đâu?"

"Vân Nam."

"Vân Nam?"

Nhìn chăm chú vào cô, đáy mắt lướt qua phức tạp, Mục Nham trầm giọng nói ra nguyên nhân, "Mộ của Tiêu Nhiên bị người ta vô cớ phá hủy, anh phải đến xem một chút." diendanlequydon.comKhi An Dĩ Nhựt ngược mắt nhìn vào trong mắt Mục Nham, một tia sáng chợt lóe rồi biến mất giống như là ám chỉ, khiến cô theo bản năng hơi nhủu mày. Giật mình, làm như lĩnh hội được cái gì đó, ở trong sự kinh ngạc An Dĩ Nhựt hoàn hồn lại, "Anh nói anh muốn đi Vân Nam là vì mộ của cô ấy bị người ta phá hủy sao?" Cô như có như không mà đề cao âm lượng, giống như không thể tin.

Mục Nham gật đầu, nhàn nhạt lên tiếng giải thích, "Mấy vụ án gần đây rất kỳ lạ, bây giờ vật chứng quan trọng trong vụ buôn lậu thuốc phiện lại còn liên lụy tới Tiêu Nhiên, anh nghĩ tất cả việc này có thể là có liên quan. Em cũng biết vụ án vẫn không có tiến triển, cho nên anh muốn..."

"Đổi người khác đi." An Dĩ Nhựt lạnh lùng ngắt lời anh, giọng nói sắc bén dị thường khiến Hàn Vũ Đình cũng nhin không được quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Mục Nham từ từ nhủu chặt mày, làm như mất kiên nhẫn, giọng nói kiên quyết mà nói: "Tình tiết vụ án anh hiểu rõ nhất, anh nhất định phải tự mình đi."

"Em nói đổi người khác đi." An Dĩ Nhựt rút tay về, gần từng tiếng nói: "Vết thương của anh còn chưa có lành, cho nên đổi người khác đi. Em không hy vọng anh vì cô ấy mà rời khỏi bên cạnh em. Cho nên, đổi người khác đi."

"Dĩ Nhựt." Mục Nham cương quyết lại nắm lấy cổ tay của cô, làm như đoán có người khác ở đây, cụp mắt trầm giọng nói, "Qua đây anh nói chuyện với em."

Không biết lấy đâu ra sức, An Dĩ Nhựt đột nhiên hất tay anh ra, "Anh chỉ cần nói cho em biết là không đi không được, hay là ở lại."

Nhìn về quật cường của cô, Mục Nham không biết còn có thể nói cái gì. Trải qua mấy giây trầm mặc, anh thu lại ánh mắt, không có dũng khí liếc nhìn cô thêm một cái nào nữa, chỉ liếc mắt một cái, anh sẽ thay đổi chủ ý. Vì vậy, anh dùng hành động nói cho cô biết lựa chọn của anh.

Ở trong nháy mắt anh xoay người, trong đầu An Dĩ Nhựt giống như là nhớ chuyện xưa mà lướt qua đoạn ngắn nào đó, tình yêu điên cuồng của Tiêu Nhiên, mối tình thâm thiết của Hà Thư Tuệ, Thịnh Hạ cố tình phá hoại và nhắm vào cô, từng cảnh từng cảnh, lòng cô quặn đau.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, cô nghe thấy giọng nói thê lương của chính mình, "Mục Nham, nếu như anh đi, cũng đừng quay đầu lại tìm em." diendanlequydon.com Trong phần diễn hòa lẫn lo lắng và sợ hãi mà người ngoài không thể nào biết được. An Dĩ Nhựt khóc, giọt nước mắt thê lương và đau lòng nhỏ giọt xuống, giọng nói nghẹn ngào.

Mục Nham dừng bước lại, cứng còng tại chỗ, rất lâu sau đó, lâu đến nỗi ngay cả Hàn Vũ Đình cũng cho rằng anh thay đổi chủ ý. Nhưng anh chỉ để lại cho cô một câu "Chờ anh trở lại", sau đó cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi tầm mắt của bọn họ.

Trong nháy mắt đó, sắc mặt Hàn Vũ Đình khẽ biến đổi. Anh nhìn An Dĩ Nhựt lặng lẽ đứng ở tại chỗ, trên mặt đều là nước mắt, từ trên cằm rơi xuống mu bàn tay, cuối cùng không nói gì.

Trước khi sắp lên máy bay, Mục Nham gọi điện thoại tới, An Dĩ Nhựt cầm di động, chỉ trầm mặc.

Điện thoại đã được bật, nhưng từ đầu đến cuối không có lên tiếng, mãi đến khi gác máy.

Lúc này bọn họ đã tỉnh tường ý thức được, con đường kế tiếp phải đi một mình. Bọn họ lặng lẽ dặn dò đối phương, bình an, bình an.

Mục Nham đi rồi, An Dĩ Nhựt sa sút được Hàn Vũ Đình lặng lẽ thu vào trong mắt. Anh đứng ở trước cửa sổ trầm tư, ánh mắt xuyên thấu qua quang cảnh trùng điệp của thành phố không biết dừng ở nơi nào, chỉ có nghi ngờ trong mắt càng lúc càng sâu.

Năm ngày sau, Đại Lệ chạy tới "Phong Hành", mang đến tin tức Mục Nham mất tích, "Lúc đội trưởng đến mộ của Tiêu Nhiên thì bị phục kích, không rõ tung tích." diendanlequydon.com Bên Vân Nam gọi thoại thoại tới, nói là dựa vào viên đạn chung quanh trên thân cây đoán được, trước khi mất tích Mục Nham đã bắn nhau rất kịch liệt với người khác, khả năng sống sót là rất nhỏ.

An Dĩ Nhựt ngó ra mấy giây, sau đó về mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, lão đảo lui về phía sau hai bước, tay phải ôm chặt ngực, cảm thấy có ngàn vạn cây kim đâm thẳng vào tim, trong nháy mắt đau đến cô không thở nổi.

Nhìn khuôn mặt cô đột nhiên mất đi huyết sắc, Đại Lệ muốn nói lại thôi, lời an ủi rốt cuộc bị mắc kẹt ở trong cổ họng, chỉ nắm chặt nắm đấm, đứng yên ở bên cạnh cô.

Đêm hôm đó, An Dĩ Nhựt bắt đầu sốt nhẹ, lúc được đưa đến bệnh viện, thần trí đã có chút mơ hồ. Khi cô tỉnh lại, đã là ngày thứ ba Mục Nham mất tích.

Hàn Vũ Đình đến thăm cô. Cô yên lặng nằm ở trên giường bệnh ngơ ngẩn nhìn trần nhà, không nói một lời, giống một con rối búp bê đánh mất linh hồn.

Nhìn ánh mắt tuyệt vọng và trống rỗng của cô, Hàn Vũ Đình rốt cuộc có quyết định, lúc mở miệng thì giọng nói lạnh nhạt đến không hề có độ ấm, "Ngày kia chính là tuần lễ thời trang, tôi bảo thư ký đặt vé máy bay, ngày mai chúng ta đi." diendanlequydon.com Thấy cô rốt cuộc chịu quay đầu lại nhìn anh, giống như quan tâm khẽ trách mà nói, "Đừng nói với tôi là cô muốn đi Vân Nam, phải biết rằng, cô không thể giúp được anh ta bất kỳ việc gì."

Anh ta cuối cùng chịu đi rồi sao? Xem ra quả thực là nhất định không thể không dẫn cô theo. An Dĩ Nhựt im lặng, từ từ nhắm mắt lại, niềm phong cảm xúc đang cuộn cuộn cất vào chỗ sâu trong lòng. Đã như vậy, cô không sợ nữa.

Cho rằng cô từ chối, ánh mắt lóe lóe, Hàn Vũ Đình vội vàng nói: "Anh ta là bạn trai của cô, ngoại trừ hiểu nhau còn phải có lòng tin với anh ta. Thân là cảnh sát, anh ta có năng lực bảo vệ mình, cô ở đây sốt ruột hoàn toàn không có ích gì, còn không bằng chăm sóc mình thật tốt chờ anh ta trở lại."

Trong phòng bệnh có mùi nước sát trùng dày đặc, tuy nhiên không che được mùi đặc hữu trên người của anh, nhàn nhạt, mùi cỏ xanh thơm mát như có như không, xa lạ như vậy, lại có chút quen thuộc. An Dĩ Nhựt trở mình đưa lưng về phía của anh, mở mắt ra nhìn mặt đá cẩm thạch, cảm thấy mọi người đều là diễn viên trời sinh.

Mọi thứ giống như ở trong kế hoạch, tất cả, dường như đã ngoài tầm kiểm soát.

Trước mắt chỉ còn một con đường, ngoại trừ đi về phía trước, An Dĩ Nhựt không biết còn có thể làm gì.

Lúc màn đêm buông xuống, An Dĩ Nhựt đi đến căn hộ của anh, ở lúc thu dọn phòng cho anh, trong lúc vô tình phát hiện trong ngăn kéo bàn học đặt một quyển ghi chép. diendanlequydon.com Cô mở ra, nhìn thấy mặt trên viết một hàng chữ, "Bất tri bất giác, không thể thiếu. Xin đợi tôi." Thời gian ghi là tháng năm năm ngoái, sau khi cô bị Cố Dạ bắt cóc mấy ngày.

Ôm bản ghi chép, An Dĩ Nhựt trượt ngồi xuống đất, khóc đến như một đứa nhỏ lạc đường.

Cô không biết quyết định là đúng hay sai, cô chỉ biết là nếu như cô kiên trì không đi Paris Hàn Vũ Đình dường như cũng sẽ không rời khỏi thành phố A, vậy mọi thứ cũng chỉ có thể đảo quanh tại chỗ. Lúc này, cô đã bị bức đến không đường thối lui.

Lúc rời khỏi căn hộ của Mục Nham đã gần rạng sáng. Khi về nhà thì phát hiện trong phòng khách lại có hai vị khách bất ngờ, đợi thấy rõ người tới là ai,

An Dĩ Nhực kinh ngạc, "Chú Mục?"

Sáu tiếng sau, khoe miệng Hàn Vũ Đình chứa ý cười và An Dĩ Nhực sắc mặt thê lương nhưng lộ ra bình tĩnh lạ thường cùng xuất hiện ở sảnh khởi hành quốc tế.

Ngoài cửa kiểm an, người đàn ông ẩn ở trong đám người nhìn chăm chăm vào bóng dáng mảnh mai vội vàng bấm một dãy số. diendanlequydon.comSau khi nổi được, anh rõ ràng dừng một chút, "Bọn họ cầm chính là hộ chiếu Anh quốc, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất cảnh, có phải thật sự để cho cô ấy đi hay không?" Cơ hội cuối cùng, chỉ cần người ở đầu kia điện thoại nói không, bất kể thế nào anh cũng phải ngăn cô lại.

Cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn giống như một tấm lưới vô hình, trói buộc tay chân của anh, thậm chí là tư tưởng, đáy mắt lặng lẽ tràn ra giấy giụa. Thật lâu sau đó, ngay tại lúc này bên phía người có quyền quyết định ngăn An Dĩ Nhực, đột nhiên cúp điện thoại.

Bước ra bước chân đột nhiên dừng lại, người đàn ông nắm chặt nắm đấm, tro mắt nhìn An Dĩ Nhực theo Hàn Vũ Đình chậm chậm đi vào cửa kiểm an.

Lúc máy bay cất cánh, An Dĩ Nhực cuộn tay phải lại, nắm chặt vết thương nhỏ trên ngón tay út trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Đến Paris, An Dĩ Nhực cực kỳ bình tĩnh. Cô bước từng bước cẩn thận đi theo bên cạnh Hàn Vũ Đình, chỉ sợ anh ta rời khỏi tầm mắt của cô, bất cứ lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của anh ta. Song, năm ngày trôi qua, xem từng show trình diễn thời trang, ngoại trừ việc đối với cô đặc biệt quan tâm, anh ta không hề khác thường.

Thế giới bỗng nhiên yên ả làm cho lòng người ta run sợ. Sau khi An Dĩ Nhực vừa căng thẳng lại vừa cẩn thận tiếp nhận một cuộc điện thoại bất ngờ, cô cầm lấy túi có vẻ như vội vàng đi ra ngoài, nhưng lúc đẩy cửa, lại thoáng chốc cứng đờ.

Hàn Vũ Đình đứng dựa vào hàng lang, giọng nói dịu dàng, "Muốn đi ra ngoài?"

Ép buộc mình trấn định lại, cô mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Ngủ không được, muốn ra ngoài dạo một chút."

Nụ cười nhạt là cách tốt nhất che giấu cảm xúc của cô, giờ phút này cô căn bản không biết cái động tác theo thói quen này đã bị người nhìn thấu.

Anh cong môi cười, ý cười lưu lại ở khoe miệng, "Khuya rồi, con gái đi ra ngoài không an toàn, tôi đi cùng cô."

"Làm sao không biết xấu hổ phiền Hàn tổng, tôi..."

Ánh mắt khóa chặt ở trên mặt cô, Hàn Vũ Đình trầm giọng ngắt lời cô, "Không phiền, vừa khéo tôi cũng mất ngủ." Lúc dứt lời, anh cụp mắt, im lặng xoay người. diendanlequydon.comTrong phút chốc, vẻ mặt dịu dàng dần dần biến mất sạch, thay vào đó là vẻ lạnh lùng đủ để khiến người rét lạnh.

Tình hình trước mắt làm sao cho phép cô lui về, đành phải nhếch môi, kiên trì đi theo phía sau anh ta vào thang máy.

Trên vách thang máy trong suốt phản chiếu ra vẻ mặt không chút biểu cảm của anh ta, An Dĩ Nhực nắm chặt tay đã thấm rịn ra mồ hôi. Cụp hai mi xuống, cô lặng lẽ thờ dài trong lòng.

Ra khỏi khách sạn, bọn họ không có ngồi xe, mà là cùng trầm mặc tản bộ. Mãi đến anh ta dừng lại, An Dĩ Nhực mới phát hiện bọn họ đi tới bên cạnh đài phun nước âm nhạc.

Trí nhớ được kéo về một năm trước, cô nhớ rõ Cố Dạ đã từng nói cho cô biết, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau chính là ở bên cạnh đài phun nước, cách bờ hơi nước, anh ta đứng đối diện với cô. Sau đó, anh ta đã yêu cô sâu sắc, mà cô, hoàn toàn không nhớ anh.

Tiếng nhạc sục sôi vang lên, giọt nước có tiết tấu mà nhảy vọt lên nhảy múa, rơi vãi ra độ cong hoàn mỹ, bầu không khí hơi ẩm bắn ra phát ở trên mặt cô, làm như nước mắt của ai đó đang rơi xuống là tả. diendanlequydon.comAn Dĩ Nhực chuyên chú mà nhìn, đáy lòng nổi lên dự cảm chẳng lành.

Đột nhiên tay bị người nắm lấy, cảm giác lạnh lẽo khiến tim cô đập mạnh và loạn nhịp vài giây. Quay đầu đi, cô nhìn vào khuôn mặt điển trai của Hàn Vũ Đình, nghe thấy anh ta bắt đầu nói: "Dĩ Nhực, tại sao gạt tôi? Tại sao không chịu cho tôi một cơ hội, cơ hội cạnh tranh công bằng với người khác."

Nhìn ánh mắt ám trầm của anh ta, An Dĩ Nhực im lặng không lên tiếng.

Nắm ngón tay gấp lại, nắm chặt tay mềm mại của cô vào trong tay, trên mặt Hàn Vũ Đình toát ra vẻ đau đớn, "Tôi đều đã nghe thấy được." Vốn muốn gọi cô ra ngoài tản bộ, lúc giờ tay nhấn chuông cửa, ngẫm nghe trộm được cô nói: "Lúc này rồi đi không phải là phí công nhọc sức sao? Có lẽ ngày mai hẳn sẽ mang theo chìa khóa vàng đi ngân hàng cũng không chừng..."

Nghe đến đó, trong nháy mắt anh hiểu được gì đó. Trong khoảnh khắc, giấc mơ bị nghiền nát thành phần bọt, lênh bênh ở trong không khí, nhỏ đến mắt thường hoàn toàn không nhìn thấy được. Im lặng mà chông đỡ trán ở trên cánh cửa, tim của anh nhanh chóng trầm xuống, trầm xuống...

Đứng ở trong gió kinh ngạc nhìn người đàn ông khí chất cao ngất, gương mặt xa lạ, ánh mắt quen thuộc, cô rút cuộc khẳng định suy đoán trong lòng. diendanlequydon.comNhiều ngày qua, sợ hãi ẩn ở dưới đáy lòng không hiểu sao tan đi, cô lại có thể nở nụ cười, vẻ mặt tự nhiên giống như là nói chuyện về thời tiết mà mở miệng, "Hóa ra thật sự là anh."

Bên chân, gió mát cuộn xoắn, cuộn lên mấy hạt bụi trần.

Thời gian đến đây dừng lại, anh nắm tay cô đứng ở bên cạnh đài phun nước, bốn mắt nhìn nhau, ngăn cách bởi núi dài sông rộng không cách nào vượt qua, một tia hy vọng cuối cùng còn sót lại như có như không bị lãng lẽ đánh nát, tan tác, không thể nào dính hợp.

Anh cúi đầu, lặng lẽ nở nụ cười, ba phần thể lương, ba phần cay đắng, cùng với ba phần tàn nhẫn.

"Dĩ Nhược, tại sao cô nhất định phải thông minh như vậy. Nếu như cô có thể ngốc nghếch một chút, sẽ rất hạnh phúc." Thông minh sẽ hại chết cô, cho dù anh vẫn có chút không nở, nhưng cũng không cho phép người khác chạm đến cái ranh giới cuối cùng ấy.

An Dĩ Nhược lẳng lặng nhìn anh ta, ánh mắt giống như ánh trăng sáng, "Hạnh phúc và thông minh hay ngốc nghếch không quan hệ. Đối với tôi mà nói, Mục Nham chính là tín ngưỡng của tôi." Không có tín ngưỡng, cô căn bản không sống nổi, vậy hạnh phúc từ đâu mà đến.

Nghe giọng nói mềm mại dịu dàng của cô, đau đớn tâm ứ đọng hai mắt người đàn ông, hận không thể nghiền nát bàn tay nắm trong tay, anh có kích động giết người. Cho đến bây giờ, anh chỉ giết qua một người, trước mặt của cô.

Gặp phải cô, rối loạn tính mệnh của anh, cô là kiếp nạn của anh, anh, chạy trời không khỏi nắng.

Song, nếu như bây giờ cô bằng lòng từ bỏ một cái gì đó, có phải anh sẽ vẫn yêu thương cô đến muốn gần nhau cả đời hay không?

Đáp án đã rõ ràng rành.

Nhắm mắt, giấu đi sự mâu thuẫn và lấy hơi dễ thở, "Tôi thử dùng thân phận của một người đàn ông bình thường bước vào cuộc sống của cô, tại sao như vậy cũng không được?" Trong lòng tuyệt vọng như quãng nước dần dần mờ rộng, bên môi bật ra chính là nghi vấn nát vụn của anh. diendanlequydon.comLúc anh tìm được đường sống trong chỗ chết, quả thật Hàn Vũ Đình chết đi vì tai nạn ô tô, khi khuôn mặt vốn xinh đẹp vì bị sói cắn làm tổn thương không thể không tiếp nhận giải phẫu chỉnh hình cuối cùng trở thành thể thân của người khác, giúp anh chịu qua tám tháng dài đằng đẵng, là cô.

Anh cho rằng hoán đổi thân phận, dùng gương mặt hoàn toàn mới bước vào cuộc sống của cô, kết quả chính là khác biệt.

Hóa ra đều giống nhau, đều giống nhau.

Cố Dạ không biết, tại trong cuộc tình này, anh nhất định là thiêu thân, anh cũng bị đốt cháy hầu như không còn.

Anh tỉ mỉ bày ra tất cả, đem Thịnh Hạ vị hôn thê của Hàn Vũ Đình trở thành một quân cờ của anh. Nhưng người tính không bằng trời tính, tình cảm của An Dĩ Nhược và Mục Nham kiên định hơn anh tưởng tượng. Vì thế, anh điên cuồng. Anh hoảng hốt chạy bừa muốn phá rối cuộc sống của Mục Nham, gây hấn chuyển sự chú ý của Mục Nham, thậm chí tự cho là không chê vào đâu được mà đoạt lại chìa khóa vàng. diendanlequydon.comThuận lợi lừa cô rời thành phố A. Kết quả, trong bầy cò bầy, anh cũng lâm vào trong bầy của người khác, mà dẫn dắt anh đi vào vùng bùn ngoại trừ chấp niệm còn có người phụ nữ anh yêu.

Khi anh phái người phá hủy mộ của Tiêu Nhiên, anh đã đánh cược Mục Nham nhất định sẽ đi. Kết quả như anh dự đoán, Mục Nham quả nhiên đi Vân Nam, bắn nhau kịch liệt với sát thủ anh mua chuộc, ở dưới tình huống yếu không địch lại mạnh ngã xuống vách núi không rõ tung tích. Ngay sau đó An Dĩ Nhược ngã bệnh. Chạm đến ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng của cô, kết hợp với sự tan rã trong không vui trước khi rời đi Mục Nham đã từ biệt cô, anh rút cuộc tin rằng thời cơ đã đến. Sau đó, cuối cùng anh cũng mở miệng dẫn cô rời khỏi thành phố A, cho rằng dù không chiếm được cả trái tim của cô, cũng có cơ hội giam cầm cô ở bên người, cho đến chết.

Tất cả đều ở trong kế hoạch, chỉ có lòng người khó dò.

Cho dù không cùng Mục Nham yêu nhau, chung quy Cố Dạ cũng không phải là chốn về của An Dĩ Nhược.

Có lẽ, quen biết lúc ban đầu, dĩ nhiên đã định trước hôm nay không cách nào thành kết cục trọn vẹn.

"Tình yêu hao tổn tâm cơ không thể nào lâu dài, ý hợp tâm đầu mới là điều kiện gần nhau cả đời." Cô bình tĩnh nói xong, vẻ mặt cơ hồ nhìn không ra một chút gợn sóng, như mặt nước phẳng lặng.

"Dĩ Nhược, hiện tại tôi là Hàn Vũ Đình, các người không còn cách nào khác." Những người biết thân phận của anh đã chết, bao gồm cả bác sĩ và y tá chỉnh hình.

"Quả thực cho đến bây giờ chúng tôi vẫn không tìm được chứng cứ chứng minh thân phận của anh." diendanlequydon.comCho nên mới phải chịu đựng đến giờ phút này, "Nhưng anh đã lấy lại chìa khóa vàng, sớm muộn gì cũng phải dùng." Chỉ cần anh ta đi ngân hàng mở kết sắt thuộc về Cố Dạ, Mục

Nham sẽ động thủ.

"Nếu như tôi cả đời không mở?" Ánh mắt dần dần sắc bén, biểu cảm hờ hững lạnh lùng hiện lên trên khuôn mặt.

"Anh sẽ không." Cô ngắt lời, đáy mắt không hề sợ hãi.

"Khẳng định như vậy?" Đau khổ ẩn ở trong đôi mắt lập tức trở nên vô cùng sắc bén, tỏa ra sự tàn ác bức người.

Nhìn ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh ta, cô điềm tĩnh nói: "Đúng vậy."

"Tại sao?"

"Bởi vì anh là Cố Dạ, sẽ không từ bỏ thứ đã từng có."

Cố Dạ ngao mạn nở nụ cười tự giễu, trong nụ cười mang theo vài phần hỗn loạn và tàn nhẫn. Cười đủ rồi, anh nói: "Xem ra cô rất hiểu tôi."

"Hiểu anh là Mục Nham không phải tôi." Ổ ngày bị cướp đi chìa khóa vàng, cô và Mục Nham nói chuyện rất lâu, Mục Nham nói qua, "Giao dịch thuốc phiện cùng làm ăn khác không có bất kỳ khác biệt gì, vòng luẩn quẩn ấy theo dạng chú trọng hai chữ uy tín. Cái tên Cố Dạ này chính là đại diện cho sự uy tín mà ông Cố tích lũy mấy chục năm, người ta tin chính là nhà họ Cố của hân. diendanlequydon.comCho nên, ở dưới tình huống khuôn mặt và thân phận của hân đều đã thay đổi, hân nhất định phải lấy ra tín vật có thể chứng minh thân phận của hân, bằng không căn bản không thể nào sống yên. Hân sẽ không ngốc đến muốn bắt đầu lại từ đầu, mà thứ quan trọng như vậy nhất định là được cất ở trong tủ bảo hiểm."

Giọng nói trầm tĩnh nhưng không lạnh đến thấu xương vang lên, anh nói: "Cho dù anh ta không chết, lần này cũng không thể nào cứu được cô."

An Dĩ Nhượng hít vào một hơi thật sâu, cố gắng để cho giọng bình ổn, "Lần trước có thể, lần này cũng có thể." Cô đương nhiên biết rõ Mục Nham còn sống, người diễn lại rất thân thiết, đối với người yêu, giữa bọn họ vẫn duy trì ăn ý hiếm thấy. Cho dù cô cũng không xác định rốt cuộc anh có bị thương trong vụ phục kích hay không, nhưng cô tin, nhất định anh có chuẩn bị.

Cố Dạ đột nhiên ngửa mặt lên trời nở nụ cười, tiếng cười mang theo âm hàn rợn người, khuôn mặt điển trai trở nên méo mó, "Lần trước là tôi không nỡ giết cô, lần này thì khác." Ánh mắt vô cùng hung ác dừng ở trên mặt cô, giọng nói lạnh đến cực điểm đủ để đông lạnh lòng người, "An Dĩ Nhượng cô nhũ kỷ, tôi muốn cho các người chết không có chỗ chôn."

Quyết tuyệt như vậy.

Đứt khoát như vậy.

Bầu trời mờ tối hạ mưa phùn giọt giọt tí tách, rõ ràng là mùa vạn vật hồi sinh, lại ám trầm làm người ta không nhìn thấy được chút hy vọng nào.

Rốt cuộc, An Dĩ Nhượng không thể nào thoát thân trước khi sự việc xảy ra, di động liên lạc với Đại Lệ trước đó bị Cố Dạ ném từ lầu mười sáu xuống dưới.

Ngày hôm sau, anh một mình đi đến ngân hàng, dùng chìa khóa vàng mở tủ bảo hiểm lấy ra con dấu đại biểu cho thân phận của anh.

Khi An Dĩ Nhượng nhìn thấy con dấu ngọc thạch lớn bằng ngón tay cái đặt ở trong tay Cố Dạ, cô kinh ngạc.

Tại sao Mục Nham không có động thủ? Bỏ lỡ thời cơ tốt nhất bắt anh ta ở ngân hàng, phải làm thế nào đưa anh ta vào pháp luật?

Ánh mắt dấy lên khinh thường, Cố Dạ châm chọc, "Bỏ lỡ cơ hội, đời này anh ta cũng đừng nghĩ trở mình."

An Dĩ Nhượng ngược mắt nhìn khuôn mặt tươi cười lạnh lẽo của anh ta, mím chặt môi.

Tiếng gõ cửa vang lên, Đan Nhất đi tới, cung kích cúi đầu với Cố Dạ đang ngồi ở trên sofa, "Thiếu gia, mọi thứ đều đã bố trí xong."

"Tôi sẽ khiến anh ta nhìn cô tan xương nát thịt ra sao." Nụ cười lạnh phóng thẳng ngổ ngược vang vọng ở trong phòng, chặt đứt một tia lưu luyến si mê cuối cùng đối với cô.

Giờ này khắc này, không có yêu, chỉ có hận.

Lúc chạng vạng tối, An Dĩ Nhượng khoác trên người chiếc áo khoác kiểu nam rộng thùng thình, bị Cố Dạ kéo ra khỏi khách sạn.

Cô không biết lúc này đang ở nơi nào, bầu không khí lạnh lẽo ẩm ướt xoay quanh ở chớp mũi, khiến cô không ngừng nôn khan. Mắt cô bị bịt kín, nín thở chú ý động tĩnh bên ngoài. diendanlequydon.comNghe được Cố Dạ dùng tiếng Anh lưu loát đối thoại với người khác, khi cô phản ứng kịp bọn họ đang tiến hành giao dịch thuốc phiện, làm như có chút hiểu rõ ý của Mục Nham, song, cũng tại trong phút chốc ý thức được thật sự nguy hiểm. Nước mắt lạnh lẽo trượt ra khóe mắt, cô thì thảo nhỏ đến không thể nghe thấy, "Mục Nham..."

Yếu đuối như vậy.

Mềm yếu như vậy.

Suy cho cùng cô cũng chỉ là phụ nữ, cho dù rất dũng cảm, vẫn sẽ sợ.

Chung quanh vắng lặng chốc lát, ngay sau đó bị tiếng súng chói tai phá vỡ, đạn không ngừng bắn ra xen lẫn gió lạnh quét ngang qua bên tai. An Dĩ Nhược đột nhiên có loại không biết hôm nay là hôm nào, đặt mình trong ảo giác nào đó. Cô muốn đứng lên, nhưng dưới chân mềm nhũn, lại nặng nề ngã trở về.

Thế giới bắt đầu hỗn loạn, tiếng súng, tiếng đánh nhau, tiếng chửi rủa, nối tiếp, liên tục không ngừng.

Khi nghe thấy ngoài cửa lớn nặng nề đầy cộm có người kêu gọi đầu hàng, An Dĩ Nhược bừng tỉnh hiểu ra, rõ ràng là cảnh sát giả làm người mua dẫn Cố Dạ ra mặt giao dịch.

Sau mấy giây tim đập mạnh và loạn nhịp, tâm tình Cố Dạ đột nhiên mất kiểm soát. Anh giờ súng bắn ra liên tục mấy phát vào mặt đất, gầm nhẹ nói: "Không thể nào. Làm sao có thể là cảnh sát?" Hơn nửa tháng sắp đặt kế hoạch giao dịch cứ như vậy bị hủy đi, anh không còn cơ hội trở mình. Anh như rơi xuống vực sâu, cả người lạnh buốt thấu xương.

"Thiếu gia, đừng quan tâm đến người phụ nữ đó nữa, chúng ta chạy mau đi, có lẽ còn có cơ hội." Đan Nhất dù sao cũng là từng theo ông Cố trải qua sóng to gió lớn, rất nhanh đã tỉnh táo lại.

"Cơ hội?" Cố Dạ giận dữ hất tay ông ta ra, mĩa mai nói: "Thứ Cố Dạ tôi muốn lấy chưa từng không chiếm được. Nếu như thật sự không chiếm được, tôi cũng phải tự tay hủy đi cô ta, không cho phép bất kỳ kẻ nào chiếm được." diendanlequydon.comCái gì cũng không có, thua keo này bày keo khác nói thì dễ làm mới khó làm sao? Anh muốn giết Mục Nham. Cho dù cùng kế hoạch của anh lệch lạc quá nhiều, thời gian không hợp, địa điểm lại càng không hợp, anh cũng muốn đánh cuộc một lần.

Lần trước ở Vân Nam thì anh thua ở kinh địch, có lẽ lúc này đây, anh vẫn phạm vào sai lầm giống vậy. Nhưng lúc này, anh hoàn toàn không ngờ, lý trí đã bị kế hoạch kín đáo của Mục Nham chà bóng hầu như không còn.

Ánh mắt quý mị rét lạnh nhìn chằm chằm vào An Dĩ Nhược bên cạnh mình, cánh tay mạnh mẽ và có lực hung hăng đẩy cô ngã xuống đất, sau đó ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài nắm lấy tóc đen của cô, cưỡng ép cô ngẩng đầu lên, "Tại sao anh ta có thể tìm tới đây? Cô đã làm cái gì?"

"Ừm..." An Dĩ Nhược đau đớn giãy giụa, miệng không thốt ra được nửa chữ.

"Tôi không tin sẽ bị hủy ở trên tay của cô." Rút miếng vải đang nhét ở trong miệng cô ra, kéo miếng chắn che ở trước mắt cô xuống, hận ý cuồng dã trong mắt càng lúc càng lạnh thấu xương.

Khua tay ý bảo thuộc hạ tản ra, anh dùng sức nhấc An Dĩ Nhược lên, thốt ra tiếng gầm nhẹ điếc tai, "Mục Nham, tôi cho anh một phút để đi vào, nếu không tôi sẽ giết cô ấy. Anh có thể không tin, chúng ta đánh cuộc một keo, tôi sẽ khiến anh ngay cả xác của cô ấy cũng không thấy được."

Bờ vai mảnh khảnh bị người đàn ông nắm chặt, dường như một giây sau cũng sẽ bị bóp nát. Thân thể đau đớn khiến An Dĩ Nhược mất đi khả năng nói, cô chỉ có thể há miệng thờ gấp, sắc mặt trắng bệch.

Một giây, mười giây, ba mươi giây, năm mươi giây...

"Mục Nham, mười giây cuối cùng, nếu như anh không vào tôi sẽ kích nổ quả bom, ngay cả gặp mặt cô ấy một lần cuối cũng không thấy được..." Không cho anh chút thời gian bố trí, Cố Dạ từng bước ép sát.

Cửa kho hàng đột nhiên bị người từ bên trong mở ra. Người đàn ông mặc một bộ đặc cánh màu thẫm, chân mang ủng quân nhân không chút do dự đứng ở phía ngoài, đôi mắt ngưng tụ thành màu đen ám trầm, tỏa ra mạnh mẽ khiếp người, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị khó lường, mở miệng thì giọng lạnh như băng, "Cố Dạ, anh dám đụng vào cô ấy, tôi nghiền xương anh thành tro." Giọng nói tàn nhẫn quyết tuyệt, vẻ mặt điển trai lạnh lùng, khiến người ta kinh sợ.

Lúc trông thấy anh, trong nháy mắt An Dĩ Nhược yếu đuối lại, nước mắt không thể kiềm chế được tuôn trào mà ra, sương mù mê lương nhìn về phía của anh, giọt nước mắt rung động lòng người.

Anh đã đến đây, đứng ở trước mặt của cô, đang cảnh cáo người đàn ông muốn làm tổn thương cô.

Nước mắt của An Dĩ Nhược, ào ào trượt xuống.

Vỡ diễn rất nhanh đã phải hạ màn, bọn họ rút cuộc không cần giả vờ khổ cực như vậy nữa.

Cùng một người, cùng đối đầu, đã nói không rõ ai là số kiếp của ai.

Tiếng cười ngổn ngược lạnh như băng vang vọng ở đỉnh đầu, từ từ thu lại nụ cười Cố Dạ nhìn đường nét khuôn mặt mất đi vẻ nhu hòa trước mắt, lạnh lùng nói: "Nghiền xương thành tro? Tôi đang muốn tặng cho anh đại lễ đây." diendanlequydon.comTăng thêm lực trên tay, hung hăng kéo tóc An Dĩ Nhược, "Đi vào! Nếu không tôi sẽ cho cô ấy chết."

"Đừng..." Tiếng kêu la thảm thiết vang vọng ở nóc nhà, rốt cuộc An Dĩ Nhược cũng tìm lại được giọng nói của chính mình. Cô khóc hô to với Mục Nham bên ngoài, "Đừng vào, bên trong có bom..."

Ánh sáng vàng trong kho hàng pha lẫn ánh trắng trong treo lạnh lùng tỏa chiếu ở trên khuôn mặt của Mục Nham, khuôn mặt lạnh lùng khắc nghiệt, đôi mắt đen sâu như màn đêm lướt qua tia lạnh lùng sắc bén, bắn ra lạnh lẽo tàn nhẫn.

Bầu không khí đột nhiên ngưng trệ. Đêm tĩnh mịch lạnh lẽo thê lương, hai người đàn ông đứng sừng sững, ánh mắt từ từ sắc bén, bầu không khí lạnh lẽo nhanh chóng mãnh liệt khuếch tán ra, lan tràn ở trong kho hàng bỏ hoang.

Nhiều mây, trong sự nghiêm nghị chất chứa sát khí, Mục Nham hít sâu, thông thả và kiên định đi về phía của Cố Dạ.

Giữa bọn họ, đã bắt đầu cuộc đọ sức cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Cánh cửa dày cộm nặng nề ở phía sau từ từ đóng lại, ngăn lại tầm mắt của cảnh sát vũ trang đóng giữ ở bên ngoài. Bọn họ chỉ thoáng nghe được bên trong truyền đến tiếng súng và tiếng đánh nhau kịch liệt.

Bốn gã áo đen cùng vây đánh Mục Nham, làm như biết vết thương cũ trên cánh tay của anh chưa lành, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, chiêu chiêu có thể lấy mạng người ta. Thân thủ Mục Nham nhanh nhẹn và lưu loát, anh nhanh chóng nhấc chân, tàn nhẫn ra sức đá văng người đàn ông bên tay trái ý đồ công kích anh, tay phải cầm súng giơ lên cao, lúc hạ xuống không lưu tình chút nào mà dùng bóng súng nện vào huyệt thái dương của người đàn ông đang bị tay trái túm lấy bả vai, đồng thời khom người tránh đi tập kích phía sau, nhanh chóng vung ra một cú đấm, nện mạnh vào trên mặt người đàn ông phía trước.

Bên trong hỗn loạn, ánh mắt An Dĩ Nhựt chăm chú theo sát bóng dáng màu thâm ấy, nhìn anh tay chân nhanh nhẹn công kích, cùng với một cú đá xoáy mạnh mẽ, người đàn ông đứng cuối cùng bị đá ngã xuống mặt đất.

Vài phút ngắn ngủi, bốn người đàn ông đã bị hạ gục ngã xuống đất. So công phu quyền cước, kinh nghiệm thực chiến phong phú của Mục Nham rõ ràng chiếm ưu thế, nếu như không phải dùng một địch bốn, anh có thể chế ngự bọn họ nhanh hơn.

Khóe mắt liếc thấy Cố Dạ giơ súng lên, Mục Nham nhanh chóng xoay người nghiêng mình vào phía sau hàng hóa, liền xoay người lăn một vòng, tìm đúng điểm phục kích, ngón trỏ hơi câu lên, trong nháy mắt, bốn người nằm trên đất, bị bắn chết. diendanlequydon.com Cùng lúc đó, chỗ bả vai truyền đến một cơn đau như kim châm muối xát, ở lúc anh tập trung nổ súng bắn chết người khác thì anh bị viên đạn của Cố Dạ bắn trúng.

Máu đỏ tươi chói mắt từ trên thân thể ào ạt chảy ra, ảm ướt trong kho hàng lan tràn ra mùi máu tanh dày đặc, mùi khói thuốc súng xen lẫn trong không khí phả vào mặt. An Dĩ Nhựt rút cuộc không chịu nổi nữa, cúi người nôn mửa liên tu.

Thoáng chốc máu sôi trào cuộn cuộn như dòng nước xiết, Mục Nham ẩn nấp ở phía sau hàng hóa, hòng súng nhắm ngay Cố Dạ. Đang muốn câu ngón tay lên, đột nhiên thấy anh ta cười hung tợn một tiếng, trên tay dùng sức, kéo An Dĩ Nhựt đến phía trước người.

Đôi mắt ám trầm càng lúc càng lạnh lẽo, Mục Nham chưa kịp thu tay lại, mạnh mẽ tự thay đổi đầu súng, viên đạn cuối cùng bắn lệch, hữu kinh vô hiểm mà sượt qua bên người An Dĩ Nhựt.

Bên trán sợ toát mồ hôi lạnh, mặt mày đột nhiên ám trầm, Mục Nham gạt mình, lúc này Cố Dạ không giống với người đàn ông đã đối đầu một năm trước. Anh ta điên rồi, sẽ không bận tâm đến an nguy của An Dĩ Nhựt. diendanlequydon.com Có một nhận thức này, trong đôi mắt toát ra lửa giận rét lạnh, theo bản năng nắm chặt súng.

Ngột ngạt ứ đọng trong kho hàng truyền đến tiếng cười âm hàn, giọng Cố Dạ lạnh như băng, "Mục Nham, xem xem tôi chuẩn bị cái gì cho người phụ nữ của anh?" Lúc dứt lời, áo khoác trên người An Dĩ Nhựt bị kéo ra trong nháy mắt.

"Mục Nham, em cầu xin anh, đi mau..." An Dĩ Nhựt bị thái độ thù địch dày đặc bao phủ khiến cho hô hấp khó khăn. Cô dĩ nhiên không dám giãy giụa, chỉ sợ chạm đến thiết bị hẹn giờ nổ, bộ đếm thời gian sẽ nhanh chóng hoạt động.

Mục Nham nhắm mắt, lúc mở ra thì lửa giận trong mắt đã cháy lan ra đồng cỏ, anh cầm súng chậm rãi đi tới.

Tay trái giữ chặt An Dĩ Nhựt, tay phải không chút bận tâm mà câu ngón tay lên, viên đạn lao đi vùn vụt, Mục Nham tránh cũng không thể tránh, trong nháy mắt chân trái bị xuyên thủng, cảm giác nhói nhói mạnh mẽ và trực tiếp khiến anh nhúu chặt mày.

"Đừng, Mục Nham... Mục Nham..." An Dĩ Nhựt khóc hét lên, giọng khàn khàn.

"Ha ha..." Thấy Mục Nham quỳ xuống ngay trước mắt, Cố Dạ đẩy An Dĩ Nhựt vào trong tay Đan Nhất, ngửa đầu cuồng vọng cười ha ha, "Mục Nham, anh cũng có ngày hôm nay. Tôi có thể đoạt lại chìa khóa vàng từ trong tay anh, hiển nhiên có bản lĩnh giữ lại người phụ nữ của anh. Muốn giết tôi? Đến,

dùng một viên đạn duy nhất trong súng của anh liều mạng với tôi một lần, xem xem lần này anh có thể cứu cô ấy ra hay không."

Mồ hôi từ bên trán lăn xuống, tay cầm súng vì quá dùng sức mà khớp xương cũng đã trở nên trắng bệch. Mục Nham vùng vẫy đứng lên, ánh mắt lướt qua khuôn mặt đầy nước mắt của An Dĩ Nhược, nhất thời lòng đau như cắt.

Toàn thân Cố Dạ mặc một bộ đồ đen giống như quỷ mị, ánh mắt nhìn chằm vào Mục Nham, "Không nghĩ tới kỹ thuật diễn của anh còn hoàn hảo hơn tôi. Nói thật, tôi cũng không biết cướp lại được chìa khóa vàng là anh cố ý hay là bất lực. Một màn ly biệt trong tòa nhà Ngân Khoa lại càng sống động, tôi lại có thể tin rằng anh thật sự là vì Tiêu Nhiên mà bỏ rơi cô ấy."

"Đó là anh quá tự phụ, cho rằng không chế được toàn cục." Mục Nham lẳng lặng đứng đối diện với anh ta hồi lâu, chịu đựng sự đau đớn trên đôi mày đến, vô cùng rõ ràng nói: "Ồ lúc anh lợi dụng Thịnh Hạ chia rẽ tình cảm của tôi và Dĩ Nhược, đồng thời cũng có một cái bẫy chờ anh đi tới. Anh nghĩ xem vì sao tôi lại sơ suất mà một mình đi lấy chìa khóa vàng? Bởi vì phòng vật chứng cạnh phòng nghiêm ngặt cho nên anh không dám tùy tiện bước chân vào, đồng thời mật mã của tủ bảo hiểm khiến anh sợ bước. Cho nên, tôi thay anh lấy ra, để chứng minh anh chính là Cố Dạ chứ không phải là Hàn Vũ Đình." diendanlequydon.comHoài nghi không thể nào trở thành chứng cứ ngăn chặn anh ta, Mục Nham chỉ có dẫn anh ta vào bẫy, buộc anh ta ra tay. Anh tin rằng anh ta trở về thành phố A thế nào cũng muốn đoạt lại chìa khóa, đó là quả cân tiền hành giao dịch thuốc phiện của Cố gia. Về phần An Dĩ Nhược, anh cần thận bảo vệ, chỉ sợ cô mất tích một cách khó hiểu một lần nữa.

Ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào Mục Nham, nhịp tim đập mãnh liệt va chạm vào lồng ngực, Cố Dạ cười lạnh, "Anh quả nhiên dám lấy mạng ra đánh cược." Anh vì anh ta chuẩn bị hỏa lực mạnh như vậy, không nghĩ tới vẫn không giết được anh ta, "Chỉ có điều anh tính sai, người phụ nữ của anh rõ ràng không khôn khéo bằng anh, nếu không thì tối hôm qua cũng sẽ không sơ suất mà bị tôi phát hiện."

Đôi mắt ẩn chứa sát ý lúc dừng ở trên mặt An Dĩ Nhược thì đã dịu lại rất nhiều, Mục Nham cong môi, "Dĩ Nhược của tôi sao tôi có thể không hiểu, nếu không thì tôi sẽ không xin cấp trên cây thiết bị theo dõi vào ngón tay của cô ấy ở lúc theo anh xuất ngoại." Biết cô ấy quyết định theo Cố Dạ xuất ngoại, Mục Nham mất tích âm thầm gọi điện xin Mục Thịnh an bày, ở đêm trước khi An Dĩ Nhược đi hẳn không biết quý không hay mà cây thiết bị theo dõi cho cô. diendanlequydon.comChỉ có như vậy, mới không để cho anh mất đi tin tức của cô. Chỉ có như vậy, anh mới dám bí quá hóa liều. Nếu như không phải Hàn Vũ Đình tri trệ không chịu nhích người, bất kể thế nào Mục Nham cũng sẽ không mạo hiểm để cho An Dĩ Nhược rời khỏi thành phố A.

Rốt cuộc, vẫn là đẩy hai người tới hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

"Khó trách anh có thể tìm tới nơi này." Tiếng cười của Cố Dạ im bất ngờ lại, đáy mắt thoáng chốc đồ tươi, rốt cuộc hiểu được vì sao Mục Nham có thể tới trước anh. Anh nhìn vào An Dĩ Nhược ánh mắt ám trầm và lạnh băng, "Uổng công tôi yêu cô như vậy, rốt cuộc lại còn là bại trong tay của cô, thua cả ván bài." Lúc dứt lời, họng súng đã chìa vào bên eo cô.

Vốn tưởng rằng anh muốn nổ súng, cũng không ngờ anh kích động ấn nút, một giây sau bộ đếm thời gian nhanh chóng hoạt động, chữ số màu đỏ không ngừng thoáng hiện, từ 300 giây nhanh chóng trượt tới 280 giây...

Cuối cùng anh sụp đổ, hoàn toàn điên cuồng, lại có thể muốn cùng chết với bọn họ.

Nghe được tiếng bộ đếm thời gian nhảy động, trong nháy mắt đáy mắt Mục Nham đỏ lên. Anh đột nhiên nắm chặt súng lục trong tay nhắm ngay Đan Nhất đang kiểm kẹ An Dĩ Nhược, ở trong vòng một giây bắn ra một viên đạn cuối cùng vô cùng tinh chuẩn, đồng thời bước nhanh về phía Cố Dạ, trầm giọng quát: "Đi mau! Bên ngoài có chuyên gia gỡ bom!"

Cố Dạ hiển nhiên thật không ngờ Mục Nham dám phóng tay một lần như thế. Phản ứng đầu tiên của anh dĩ nhiên là xoay người lại muốn kéo An Dĩ Nhược, không ngờ bị Mục Nham vọt tới đá một cú trúng vào bả vai, súng trong tay lập tức rơi xuống mặt đất. Mà lúc này Mục Nham đã xoay người lập tức nhặt lên súng của Đan Nhất, không kịp nhắm, nổ hai phát súng bay thẳng vào Cố Dạ, một phát bắn trượt, một phát bắn trúng ngực của anh ta. Kêu lên một tiếng đau đớn, Cố Dạ suy sụp ngã xuống.

Tất cả quá trình, hoàn thành trong nháy mắt.

An Dĩ Nhược đã vọt tới cửa kho hàng, nhưng, kho hàng bỏ hoang lại cài mật mã khóa an toàn, cô căn bản không mở được.

Đầu còn lo lắng vết thương trên đùi, Mục Nham nhanh chóng chạy tới, trên quả bom hẹn giờ chỉ còn 180 giây.

Bên ngoài đã có người đang thử phá giải mật mã cánh cửa. diendanlequydon.comMục Nham ngồi xổm xuống, ánh mắt dừng ở trên thiết bị của quả bom, miệng lại khê hô với người phía bên ngoài nói: "Gọi chuyên gia gỡ bom tới đây!" Sau đó, đề tay An Dĩ Nhược lại để tránh cô lộn xộn, anh miêu tả vắn tắt điểm chính của cấu tạo thiết bị. Sau khi nhận được chỉ thị, anh ngẩng đầu cười với cô, sau đó cẩn thận vươn tay ra, cẩn thận và nhanh chóng bắt đầu dỡ bỏ.

Âm thanh chuyển động của đồng hồ bấm giây cùng nhịp tim thịnh thích của hai người đan xen vào nhau, hòa thành một ca khúc đoạt lấy hồn người, khiến mọi người có mặt ở đây lâm vào nín thở.

Sống và chết, chỉ ở trong một đường.

"Anh đi Văn Nam có bị thương không?" An Dĩ Nhược nhìn trán anh rịn ra mồ hôi, đau lòng hỏi.

"Không có." Anh cúi đầu nhú mày trả lời, ngay sau đó trầm giọng trách cứ, "Anh đã nói không cho em đi, vì sao không chịu nghe lời?"

"Em không đi làm sao hấn chịu đi chứ? Hấn không đi anh lại làm sao có thể đến? Chúng ta muốn ở bên nhau, cần phải đưa hấn vào luật pháp. Không có

cách nào tốt hơn, không phải sao?"

"Chờ trở về lại tính sổ với em." Mục Nham dùng sức nhắm mắt, ánh mắt tập trung nhìn vào thiết bị nổ.

Cô cười, có giọt nước mắt theo nụ cười này trượt ra khỏi mắt, "Mục Nham, em yêu anh."

Anh không có thời gian ngẩng đầu, ánh mắt cũng đã ẩm ướt, giọng nghèn nghẹn và dịu dàng, "Anh biết. Anh yêu em hơn."

Từ trước tới nay hai người không có giắt lời yêu bên khóe miệng vào giờ này khắc này nói "Em yêu anh", bí trắng đến giống như một lời từ biệt.

Bọn họ dĩ nhiên cảm giác được lòng của đối phương, đau đến giống như dao xoắn.

Hết thấy, đúng là ngoài tầm kiểm soát.

"Đồng hồ đo khác thường! Đồng hồ bấm giây hoạt động nhanh hơn!" Mục Nham đột nhiên kinh hô lên tiếng, mồ hôi từ bên trán nhỏ giọt xuống trên mu bàn tay của An Dĩ Nhược.

Ba mươi giây, hai mươi giây, mười lăm giây...

An Dĩ Nhược đã mơ hồ nghe được người bên ngoài nói gì đó, cô chỉ nhìn thấy phía sau Mục Nham cách đó không xa Cổ Dạ giữa đứng lên, hòng súng nhắm ngay Mục Nham đang đưa lưng về phía của anh ta.

"Hai sợi đỏ xanh, cắt đứt sợi nào?" diendanlequydon.com Tỉnh thần Mục Nham tập trung cao độ, mặc dù đã nghe được tiếng động sau lưng, nhưng, thời gian trên đồng hồ bấm giây chỉ còn lại mười giây cuối cùng, anh sẽ bất chấp những thứ khác. Trong lòng chỉ còn một ý niệm, đó chính là, An Dĩ Nhược phải bình an, anh muốn cô bình an vô sự.

"Mục Nham!" An Dĩ Nhược kinh hô lên một tiếng, đường cong cơ bắp mềm mại của Mục Nham đã trở nên cứng trắng và cứng còng, đôi môi mím chặt, tập trung lắng nghe sự chỉ thị của chuyên gia gỡ bom bên ngoài, tay đang đưa về phía bàn điều khiển điện, đề ngoài tai tiếng quát to của cô.

Ba giây, chỉ còn ba giây cuối cùng.

Trong phút chốc, làm như nghe được tiếng chuông đòi mạng, bọn họ đã đi đến bên bờ sông chết, mạng treo lơ lửng.

Mất An Dĩ Nhược thoáng chốc đỏ lên, ánh mắt chạm đến súng lục bên chân anh, đột nhiên vươn tay bắt lấy, nắm ở trong tay, trong nháy mắt bóp cò.

Cùng lúc đó, Mục Nham thở một hơi thật dài, không chờ chuyên gia gỡ bom phân tích sau đó cho ra đáp án, quyết đoán cắt đứt sợi dây màu đỏ, thời gian nhảy động nhanh chóng trên đồng hồ đo cuối cùng ngừng ở vị trí một giây.

Pằng! Pằng!

Sau khi hai tiếng súng nặng nề vang lên, thời gian kích nổ trên thiết bị hẹn giờ rút cuộc ngừng nhảy động, mà hai người đàn ông trước mặt cũng đồng thời ngã xuống.

Nhịp tim thoáng chốc ngừng đập, mắt thấy máu đỏ tươi từ trên trán của anh tuôn chảy xuống làm mờ khuôn mặt. An Dĩ Nhược thét chói tai ôm lấy anh, tiếng khóc vang tận mây xanh...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Khi thế giới chỉ còn lại thời gian của chính mình, lại nói sợ cô đơn, đã ban đêm.

Trong suốt thời gian đau khổ giữa này, mỗi đêm khuya, An Dĩ Nhược đều ngồi dựa ở trước cửa sổ ngắm người. Đoạn ký ức ngăn ngại không thể không chế được mà hiện ra, trước mắt không ngừng hiện ra bộ dáng Mục Nham mặt đầy máu, nhìn cả người anh bị bao bọc ở trong biển máu đỏ, tinh thần cô đều rạn nứt.

Cái loại đau này, đau đến thấu xương.

Nhớ rõ khi đèn phòng mở sáng lên, bên ngoài đột nhiên hạ xuống cơn mưa như trút nước, giọt mưa lạnh băng đập vào kính, phát ra tiếng vang giòn giã, lộp bộp... lộp bộp... Tầm nhuộm bầu trời, ẩm ướt cả vùng đất, cọ rửa đi bùn lầy, nhưng bất kể thế nào cũng không mang đi được khoảnh khắc đau thương và nặng nề kia.

Bên trong hành lang bệnh viện lạnh lẽo thê lương và thiếu sức sống. An Dĩ Nhựt đau đớn nhìn cửa phòng mổ, Mục Nham nằm ở bên trong.

Nước mắt giọt giọt lăn xuống, rơi ở trên mặt đá cẩm thạch lạnh băng, trong suốt vỡ thành từng mảnh từng mảnh, trái tim mỏng manh như thủy tinh, thoáng chốc bị chấn động đến chia năm xẻ bảy.

Thế giới này có rất nhiều gian khổ. Ông trời sao mà tàn nhẫn, vừa cho bọn họ cùng xuất hiện duyên phận, lại keo kiệt thành toàn bọn họ trọn đời gần nhau. diendanlequydon.comAn Dĩ Nhựt không hiểu, một lần biến chuyển số phận, trong nháy mắt thế giới sao lại sụp đổ rồi? Cái gọi là yêu, chẳng lẽ nhất định phải dùng sinh ly tử biệt để tế điện?

Trước mắt không hiểu sao rơi vào bóng tối, cô hoảng hốt đến không biết hôm nay là hôm nào.

Sau hồi lâu, cô yếu ớt dựa vào vách tường trượt xuống ngồi ở trên đất lạnh băng, làm như đang chờ đợi vận mệnh tuyên án lần cuối cùng.

Đêm sâu thẳm, sâu đến nỗi lòng bồi hồi tại bên bờ sống chết.

Bầu không khí trong thành phố lan tràn ra ưu thương đau đớn, mất đi đầy sao làm đẹp phía chân trời tối đến giống như tấm màn đen, đèn neon lúc sáng lúc tối không thể nào chiếu sáng.

Thời gian đau khổ từng giây từng phút trôi qua, giống như là tiêu hao tính mạng của Mục Nham.

Lòng An Dĩ Nhựt nhanh chóng chìm xuống, rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng u ám lạnh lẽo thấu xương.

Sáu giờ sáng, rốt cuộc đèn phòng mổ cũng tắt.

Bác sĩ về mặt mệt mỏi đi ra, nhìn sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, chạm vào ánh mắt mù mờ trống rỗng của cô, thở dài nặng nề.

"Đầu trúng đạn còn có thể sống sót đã là kỳ tích. Cô phải có chuẩn bị tâm lý, cậu ấy có thể tỉnh ti suất không tới 5%. Có thể đột nhiên có một ngày đi đến bước kết thúc sinh mạng, có lẽ, kế tiếp chính là một quá trình rất dài..."

Ngửa đầu nhìn bác sĩ, An Dĩ Nhựt không nói gì, tình đến mức có chút đáng sợ. Lúc Mục Nham được đẩy vào phòng vô khuẩn để theo dõi, cô cố gắng đứng lên, vịn vách tường đi tới bên ngoài phòng theo dõi. diendanlequydon.comNhìn thấy anh bị chôn vùi ở trong một đồng dụng cụ, trên đầu trên người cắm đầy ống dẫn, nước mắt ngừng cũng không ngừng được, mà rơi.

An Dĩ Nhựt mệt mỏi chống trán ở trên kính, mặc cho cảm giác lạnh lẽo thấu xương truyền đến tim, trong tim bị khoét ra một lỗ máu, trống rỗng không thấy đáy.

Đây chính là kết cục?!

Vụ án buôn lậu thuốc phiện chấn động cả nước trải qua thời gian hai năm rưỡi truy xét rốt cuộc cũng đã triệt phá.

Trọng phạm Cố Dạ bắt ngờ chết ở dưới súng của An Dĩ Nhựt.

Mà đặc cảnh Mục Nham, trở thành người thực vật.

Chờ đợi quả thực là một quá trình lâu dài. Nhất là ở trong thấp thỏm bất an, chờ đợi càng là một loại hành hạ vô hình. diendanlequydon.comNhưng, cũng là phần chờ đợi này giúp An Dĩ Nhựt vượt qua một lần lại một lần mặt trời mọc và mặt trời lặn.

Có lẽ, rất nhiều người cũng đã quên, người phụ nữ nhìn như yếu đuối này có được một phần chấp niệm chưa tới phút cuối cùng chưa thôi.

Đối với tình yêu, thái độ của cô trước sau kiên quyết dứt khoát, bất chấp hết thảy.

Ở lúc tất cả mọi người khóc lóc nỉ non vì Mục Nham ngủ say, cô lựa chọn mỉm cười.

Nắm lấy tay má Mục, cô nhẹ giọng nói: "Anh ấy còn sống. Chỉ cần còn sống thì có hy vọng."

Vành mắt Mục Thịnh đỏ, dùng sức ôm chặt vợ, áp chặt tiếng khóc của bà vào trong ngực.

Đúng vậy, con ông còn sống, bọn họ làm sao có thể từ bỏ hy vọng.

Mẽ Ngư khóc, ôm chặt eo Đàm Từ Việt, rốt cuộc không nói nên một lời an ủi.

Vào giờ phút này, ngôn ngữ trở nên cứng nhắc và bần cùng, không có chút ý nghĩ nào.

Nhìn người phụ nữ mảnh khảnh tiều tụy trước mắt, Đàm Từ Việt không nén nổi hốc mắt cũng đã ảm ướt.

Sau một thời gian rất dài, mỗi lần chạm vào ánh mắt của An Dĩ Nhựt, Đàm Từ Việt đều cảm thấy nơi đó tràn đầy thê lương và tang thương.

Anh biết, nụ cười của cô, đau hơn bất cứ ai khác. Song, cô lại lựa chọn dùng kiên cường mỉm cười ngênh đón khó khăn gian khổ mà vận mệnh trao

cho cô, giống như là người mù lần mò bước đi ở trong bóng tối, chờ đợi hy vọng của ánh sáng ban mai.

Là tình yêu, là Mục Nham, để cho cô dừng cảm.

Lúc đi tới phòng bệnh, An Dĩ Nhựt đang đứng ở trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ánh mắt của cô rất xa xôi, giống như một bức tranh tuyệt đẹp đến không cách nào chạm vào.

Đàm Từ Việt im lặng, ký ức bỗng chốc được kéo về đến rất nhiều năm trước kia.

Sau khi Hà Thụ Tuệ rời đi, Mục Nham cũng thường đứng ở phía trước cửa sổ rất lâu, giống như hồi tưởng, giống như lắng đọng.
diendanlequydon.comBóng lưng cô đơn và thẳng tắp được che phủ ở trong ánh hoàng hôn, có loại đau thương nói không rõ nhìn không thấy.

Bọn họ, đúng là rất giống nhau. Ngay cả vẻ mặt đau khổ cũng giống nhau như đúc.

Đàm Từ Việt giặt mình bùng tỉnh, có lẽ, bọn họ mới là người yêu viễn viễn của nhau.

"Anh đã đến rồi." An Dĩ Nhựt xoay người lại, khoe môi chứa đựng nụ cười nhợt nhạt, như thể người đắm chìm trong ưu thương trước đó vốn không phải là cô.

Đàm Từ Việt cười cười, đi tới bên giường của Mục Nham ngồi xuống, "Cậu ấy thế nào, ngủ vẫn ổn chứ?"

Sau khi Mục Nham xảy ra chuyện anh thường đến bệnh viện, đối mặt với An Dĩ Nhựt trông coi ở đây mỗi ngày, đã không biết có thể nói gì nữa.

Ánh mắt dịu dàng như ánh trăng dừng ở trên gương mặt đẹp trai này, An Dĩ Nhựt vươn tay dịu dàng sờ sờ mái tóc ngắn ngắn của Mục Nham, giống như là vỗ về đứa nhỏ bị thương, giọng nói hòa nhã lộ ra đau xót nồng đậm, "Vẫn như cũ, nói chuyện với anh ấy đều phớt lờ."

Lúc cúi đầu, nhìn thấy bên ngoài chấn mông trên ngón tay Mục Nham có đeo một chiếc nhẫn màu trắng, Đàm Từ Việt rõ ràng do dự một chút, rốt cuộc vẫn phải hỏi: "An Dĩ Nhựt, nói thật, cô còn có thể đợi bao lâu?"

Ba năm, tình trạng cơ thể của Mục Nham cũng không hề lạc quan. Mấy ngày hôm trước An Dĩ Nhựt muốn đưa anh đi ra ngoài phơi nắng, lúc Đàm Từ Việt ôm anh mới phát hiện anh gầy đi rất nhiều, cách bởi quần áo đều có thể chạm vào xương sườn nhô lên. diendanlequydon.comCho dù bác sĩ không nói rõ, anh làm sao không hiểu gầy gò như vậy là có ý nghĩ gì. Anh là thật sự sợ nếu như Mục Nham đi rồi cô sẽ không chịu nổi. Nếu như có thể, anh thật hy vọng bây giờ cô từ bỏ.

Tóm lại, Đàm Từ Việt đã không biết làm thế nào mới có thể giúp được không gian cho bọn họ.

Đau lòng lướt lên lồng ngực, anh cảm thấy toàn thân mệt mỏi, lòng rất loạn, sự rối loạn trước nay chưa từng có.

Tìm An Dĩ Nhựt đập mạnh và loạn nhịp một chút, dường như không ngờ tới anh ta sẽ có nghi vấn như vậy, ngay sau đó nắm lấy bàn tay dày rộng của Mục Nham, âm thanh nhẹ nhẹ lướt qua một sự kiên định không thể nghi ngờ, "Một ngày anh ấy không tỉnh tôi sẽ đợi một ngày, một năm anh ấy không tỉnh tôi sẽ đợi một năm. Nếu như cả đời này anh ấy cứ ngủ như vậy, thì, cả đời của tôi cũng chỉ đành phải chờ đợi và làm bạn để vượt qua..."
diendanlequydon.comHỏi ngừng một chút, cô còn nói, "Ai bảo anh ấy đã từng nói chúng tôi phải vĩnh viễn ở cùng nhau..."

Bọn họ đã nói, lúc cô mệt mỏi anh cố gắng cô đi.

Bọn họ đã nói, nắm tay nhau cùng nhau già đi.

Cô luôn tin rằng, anh không nỡ bỏ cô, tuyệt sẽ không bỏ cô.

Ánh mắt khóa chặt ở hai chiếc nhẫn một lớn một nhỏ trên tay và ở cái nắm tay nhau ấy, chiếc nhẫn màu trắng cùng kiểu dáng chói mắt như vậy, giống như là hứa hẹn và tuyên thệ không bao giờ phai màu.

Im lặng vài giây, Đàm Từ Việt thờ dãi nói: "Trước đây Đại Mộc đã nói với tôi rằng cô và Hà Thụ Tuệ không giống nhau, không cho tôi lấy các cô ra làm sự so sánh, tôi còn rất không phục. Bây giờ tôi đã hiểu."

Năm đó, lúc Hà Thụ Tuệ và Mục Nham tranh cãi anh cũng có mặt. Anh nhớ rõ Hà Thụ Tuệ nói: "Mục Nham, em yêu anh. Anh không thể ích kỷ mà bảo em chịu đựng tất cả như vậy, bất kỳ một người phụ nữ nào cũng không vượt qua được cuộc sống hốt hoảng lo sợ này."

Khi đó, anh cảm thấy cô ấy nói rất có lý. Nhưng giờ này khắc này, anh chợt phát hiện cái loại tình yêu ấy mới là rất ích kỷ. Ích kỷ đến nhân danh tình yêu mà yêu cầu người khác từ bỏ tín ngưỡng.

Mục Nham lúc ấy là cái biểu cảm gì Đàm Từ Việt cũng không còn nhớ rõ, anh chỉ biết anh ta nhìn chăm chăm vào Hà Thụ Tuệ, ánh mắt ấy là anh của ngày mười năm sau mới nhìn mà biết được một thứ gọi là "Bất lực".

"Nếu quả có một ngày An Dĩ Nhựt đưa ra yêu cầu giống vậy, cậu làm thế nào?" Sau khi Mục Nham và An Dĩ Nhựt yêu nhau, Đàm Từ Việt hỏi anh.

Mục Nham theo thói quen nhún mày, ngay sau đó lại cong môi cười, cho ra câu trả lời cực kỳ khẳng định, "Cô ấy sẽ không."

"Tại sao? Cậu là bạn trai của cô ấy, chẳng lẽ cô ấy không sợ cậu gặp phải nguy hiểm?" Đàm Từ Việt khó hiểu, "Trừ phi cô ấy không yêu cậu."

Lông mày từ từ giãn ra, ánh mắt lộ ra đặc biệt dịu dàng, Mục Nham mỉm cười, "Cô ấy càng yêu tôi thì sẽ càng tôn trọng sự lựa chọn của tôi."

Đàm Từ Việt đang muốn phản bác, lại nghe anh nói, "Dĩ Nhược rất dũng cảm, bất kể là đối với tình yêu hay là đối với thế sự. Cô ấy sẽ không mở miệng yêu cầu tôi vì cô ấy mà rời khỏi cảnh đội, bởi vì cô ấy biết tôi ngoại trừ yêu cô ấy, cũng yêu nghề nghiệp của tôi. Cô ấy đã lựa chọn tôi, thì khẳng định đã chuẩn bị tốt việc chấp nhận tất cả của tôi, bao gồm thân phận cảnh sát."

Cho nên, mặc dù lo lắng an toàn thân thể của anh, An Dĩ Nhược cũng chỉ là thành kính xin bùa bình an, chưa từng có đưa ra bất kỳ yêu cầu gì vì tình yêu sâu lắng của anh đối với cô, chưa từng có.

Khi đó Đàm Từ Việt cũng không hiểu vì sao Mục Nham lại nắm chắc như vậy. Cho đến hôm nay, nhìn An Dĩ Nhược dịu dàng vén lên chân móng, thuần thực mà giúp Mục Nham mát xa chân bị đạn bắn làm tổn thương. Đàm Từ Việt không thể không thừa nhận, quả thực cô và Hà Thư Tuệ không giống nhau.

Hai người phụ nữ cùng yêu Mục Nham, nhưng phần yêu này lại khác hẳn. diendanlequydon.comAn Dĩ Nhược yêu rất sâu nặng, hơn nữa là được xây dựng trên sự tôn trọng và hỗ trợ, cô có dũng khí cùng Mục Nham trải qua bất kỳ nguy hiểm không thể biết trước được, giống như ở chuyện của Cố Dạ, cô đã lựa chọn cùng anh sống vai chiến đấu.

Mục Thịnh đã từng nói, không có An Dĩ Nhược như dự, Cố Dạ tuyệt đối không thể ở vị trí tụt loạn chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế. Cho dù Mục Nham bố trí chu đáo chặt chẽ hơn nữa, muốn một lần bắt được nói thì dễ làm mới khó làm sao. Về vấn đề này, người con gái nó yêu không có một mục chịu sự che chở của nó, mà là ngoài dự đoán của mọi người đi vào ván cờ.

Người phụ nữ như vậy, đáng để Mục Nham liều mạng.

"Có cô chờ đợi, Đại Mộc sẽ tỉnh." Trước khi rời đi, Đàm Từ Việt về mặt nặng nề nói.

An Dĩ Nhược nở nụ cười, khóe mắt lướt qua một ánh sáng lóng lánh, không coi ai ra gì mà dán sát gò má vào Mục Nham, nhẹ giọng nỉ non, "Anh ấy đương nhiên sẽ tỉnh, tôi chờ anh ấy đây..."

Lúc này An Dĩ Nhược đã có một loại nhận thức nào đó, đó chính là:

Khi bạn yêu một người, bạn sẵn lòng dùng một đời đi chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nghe nói tình yêu sẽ đến

Sáng sớm gió nhẹ thổi phát qua chậu hoa linh lan trên bệ cửa sổ, cánh hoa lay động rơi xuống mấy giọt sương trong suốt, không khí trong lành tràn ngập mùi hương nhàn nhạt.

An Dĩ Nhược cẩn thận tưới nước cho hoa, đi đến bệnh viện với Mục Nham như thường lệ.

Ba năm qua, cô đã quen với cuộc sống chờ đợi như vậy. Song, lúc đi ra khỏi nhà cô vẫn không biết, kế tiếp phải đối mặt, lại là biến chuyển số phận một lần nữa.

Khi xe thuận lợi chạy vào đường phố, di động của An Dĩ Nhược vang lên, hiển thị cuộc gọi đến là bác sĩ điều trị của Mục Nham.

"An tiểu thư, mời cô lập tức tới bệnh viện. Thân thể của Mục Nham đột nhiên xuất hiện dấu hiệu suy yếu trầm trọng, tôi sợ cậu ấy..."

Trong nháy mắt đó, An Dĩ Nhược xui lơ trong chỗ ngồi. Cô nhắm mắt lại, trong lòng có thứ gì đó đột nhiên bị phá hủy, âm vang một tiếng, vỡ nát.

Bầu không khí đột nhiên trở nên mỏng manh, giống như là có người dùng sức bóp chặt cổ của cô, hít thở nhất thời khó khăn.

Không biết là làm thế nào lái xe đến bệnh viện, chỉ biết là lúc đến Mục Nham đã được đẩy vào phòng mổ, mà hai ông bà Mục cũng đã đến đây. diendanlequydon.comTiếng khóc của má Mục vang vọng ở trong hành lang mênh mông vắng vẻ, chói tai và bén nhọn.

An Dĩ Nhược cảm giác được khí lạnh tràn qua toàn thân xuyên thấu vào trong tim, giống như đặt mình ở hầm băng, trong nháy mắt cô bị đông cứng lại, hoàn toàn không thể hít thở.

"Mục Nham..." Tuyệt vọng và thâm tình bật gọi ra khóe miệng, An Dĩ Nhược nắm chặt hai tay, nắm chặt lấy giống như là nắm giữ sinh mạng của anh, chỉ sợ vừa buông tay, tất cả tình yêu thương sẽ theo gió mất đi.

Lời ni non xuôi chảy ở trong không khí phá thành mảnh nhỏ, có loại cảm giác thế giới sụp đổ chỉ trong phút chốc.

Đáy lòng đau đớn cuối cùng cũng bức ra giọt nước mắt, trong khoảnh khắc, nước mắt cô đã rơi như mưa.

Ba năm qua, cô giống như một đứa trẻ yếu ớt dè dặt cẩn trọng mà hít thở, cô muốn đặt cược nửa đời sau này, cô là liễu lĩnh như vậy, chỉ vì có thể thắng được đánh cược này. Chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?

Chờ đợi của cô, tình yêu của bọn họ, rốt cuộc vẫn là không đổi được tính mạng của anh, cuối cùng vẫn phải đi sao?

Đau đớn dữ dội cuộn cuộn mà đến, cả người cô bị bao phủ ở trong bầu không khí lạnh lẽo tuyệt vọng, tim bị nghiền nát triệt để, đau đến không có sức kêu gào.

An Dĩ Nhựt suy sụp quy xuống, thì thầm lời nhỏ vụn, "Mục Nham, em nên làm cái gì bây giờ?"

Yếu đuối như vậy.

Mềm yếu như vậy.

Ký ức giống như mảnh vụn hiện ra trong đầu. Đã từng lúng túng và gập gờ ngoài ý muốn, môi ấm áp của anh như lông vũ lướt qua môi của cô, mềm mại mà chạm vào khiến trái tim người ta sợ đến mức suýt nữa nghẹt thở. Ngày trước, trong chung sống ngọt ngào, trong gió lạnh đêm khuya anh ôm lấy cô đứng ở trên tầng thượng nói qua lời tỏ tình không giống tỏ tình nhất, "An Dĩ Nhựt, em có anh." Tình yêu triền miên của đêm tuyết tung bay, anh ôm thân thể mềm mại không xương của cô dịu dàng nói, "Dĩ Nhựt, anh yêu em" diendanlequydon.com Khi anh bị thương, hình ảnh máu tươi đầm đìa chảy dưới đáy lòng, để cho cô rơi vào trong băng hoàng tuyệt vọng lâu dài. Vô số ban đêm, cô đã từng liên tưởng không ngừng nói ở bên tai anh, "Mục Nham, em chờ anh..."

Tất cả mọi thứ, cứ như vậy trở thành đã từng, muốn một đi không trở lại sao?

Sau khi quanh đi quẩn lại, rốt cuộc vẫn là muốn âm dương cách biệt vô cùng bi thương về lên dấu chấm hết sao?

An Dĩ Nhựt không hiểu, vì sao vĩnh viễn lại là xa xôi như vậy? Rối cuộc bọn họ là phải dùng cách như vậy đạt được nó sao? Chẳng lẽ tình yêu giữa bọn họ, nhất định phải dùng đau đớn khắc cốt ghi tâm để kết thúc?

Cô không tin. Cô không chấp nhận.

Thế giới hoàn toàn bị đảo ngược, tất cả cảnh tượng đồ nát không lưu tình chút nào, đổ ập xuống nện vào trên người cô. An Dĩ Nhựt khó khăn mà thở dốc, lồng ngực truyền đến từng cơn đau dữ dội, ý lạnh nhanh chóng khuếch trương, nhanh chóng lan tràn ra, lạnh đến cả người cô co rúm lại.

Ý thức dần dần trở nên hỗn loạn, ngay trước mắt trước khi rơi vào bóng tối, cô muốn, bất kể thế nào cũng phải đi cùng với Mục Nham diendanlequydon.com Nếu như không có sức giữ lại tính mạng của anh, vậy, xin ông trời cũng mang cô đi theo.

Ba năm qua, sợ hãi tích tụ ở sâu trong nội tâm rốt cuộc vào giờ phút này bùng phát. Từ khi An Dĩ Nhựt ngã xuống đã bắt đầu hôn mê sốt cao, truyền nước biển vào người cũng không có chút tác dụng nào, sốt cao kéo dài không giảm.

Trong năm ngày, cô chưa từng mở mắt, miệng không ngừng thốt ra lời nói mơ hồ, nghe kỹ một chút mới biết được là gọi tên Mục Nham.

Cho đến ngày thứ sáu, lông mi cô run run một chút, từ từ mở mắt, miệng nứt nẻ gập gập, dây thanh đới hoàn toàn mất tiếng, căn bản không nói được một lời. Cô chỉ há miệng thở dốc, lại một hồi nhắm hai mắt lại.

Hai ông bà Mục cũng đi đến trước giường bệnh của An Dĩ Nhựt, nhìn sắc mặt cô gái trắng bệch không có chút màu máu nào, trong lòng Mục Thịnh đã không biết là cái mùi vị gì.

Rốt cuộc ông trời muốn thế nào đây? Rốt cuộc muốn hành hạ đôi trẻ yêu nhau này đến khi nào?

Ngay tại lúc An Dĩ Nhựt trải qua hành trình của sự sống và cái chết, có y tá từ phòng bệnh của Mục Nham lao tới, "Thân thể số một khác thường."

Thế giới đột nhiên rơi vào hỗn loạn chưa từng có.

An Dĩ Nhựt hôn mê bất tỉnh, Mục Nham ngủ say mạng treo lơ lửng.

Người nhà họ Ôn cũng chạy tới bệnh viện. Ôn Hành Viễn đỡ mẹ mình ngồi ở một bên, Thần Thần được Si Nhan ôm ở trước ngực, nước mắt lưng tròng nhìn chú út nằm ở trên giường bệnh. diendanlequydon.com Đàm Từ Việt một tay ôm Mẹ Ngự khóc sưng mắt, má Mục được Mục Thịnh dùng sức ôm vào trong ngực, thị trưởng An ôm chặt người vợ yếu của mình vào trong vòng tay, và Trình Mặc Phi tham gia công diễn ở nước ngoài xa xôi cũng về nước ngay trong đêm.

Bọn họ ngừng hô hấp, ánh mắt nhìn chăm chăm ở trên người Mục Nham đang mất chặt hai mắt, hoang mang bắt đầu quét tới mỗi một dây thần kinh.

Thời gian từng chút qua đi, đêm dài đằng đẵng rồi cuộc cũng qua, phía chân trời từ từ sáng lên ánh sáng nhạt.

Người đàn ông ngủ say hơn một ngàn ngày đêm lại mở mắt như kỳ tích, ánh mắt âm thầm quét qua mỗi một gương mặt quen thuộc. Thật lâu sau đó, dùng hết sức lực toàn thân vẫn yếu ớt như muỗi kêu, anh hỏi: "Dĩ Nham ở đâu?"

Trong phòng bệnh yên ắng không tiếng động, giống như là không cách nào tiếp nhận hai mắt kết quả cực đoan như vậy.

Anh lại tỉnh. Tại thời điểm tất cả mọi người dường như muốn từ bỏ hy vọng, bọn họ nghe được người đàn ông ngủ say ba năm hỏi: "Dĩ Nham ở đâu?"

Thời gian đứng im, tại giờ phút ngừng lại này đột nhiên hiện lên sự ngạc nhiên mừng rỡ và không thể tin.

Thật lâu sau đó, hồi phục tinh thần lại trước tiên lại là Thần Thần.

Nó dùng chop mũi nhẹ nhàng cọ cọ vào gò má của Sĩ Nhan, giọng nói mang theo nghẹn ngào: "Mẹ, chú út đang tìm đi Dĩ Nham đấy."

Sau đó, yên tĩnh bị tiếng khóc phá vỡ. Má Mục nằm ở trước ngực con trai khóc lóc nghẹn ngào; Má An khóc ngất vào trong lòng chồng mình; Mẹ Ngưng nắm chặt lấy cánh tay của Đàm Từ Việt, móng tay cũng đã cắm vào trong da thịt của anh; Trình Mặc Phi ngẩng đầu lên, giọt nước mắt nóng hổi từ khóe mắt giọt giọt rơi xuống; Ôn Hành Viễn nở nụ cười, dùng sức ôm lấy bả vai của mẹ mình, lúc nhìn về phía của Sĩ Nhan trong mắt rõ ràng có giọt nước mắt...

Cửa phòng bệnh bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, mọi người có mặt ở đây không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn qua.

Toàn bộ trọng lượng cơ thể dựa vào trên người y tá An Dĩ Nham ngơ ngẩn đứng ở ngưỡng cửa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi mắt lấp lánh sóng nước, nhìn chăm chú vào trên người của người đàn ông đặc biệt tiêu tụy kia, rất lâu không tìm được giọng nói của chính mình, như thể chức năng ngôn ngữ bị ngừng hoạt động, chỉ có nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

Trong nháy mắt này, đầu óc An Dĩ Nham trắng mờ đến chỉ còn ba chữ: Anh đã tỉnh. Cô không thể nào mở miệng, mặc cho giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống. Trong hai mắt đầm lệ mông lung, cô nhìn thấy Mục Nham nhìn mình thắm thiết, ánh mắt vẫn dịu dàng như trước kia.

Còn có gì hạnh phúc hơn so với ánh mắt nhìn nhau lúc này?!

Giờ phút này thời gian tĩnh lặng đã là vũ trụ rộng lớn bao la.

Màu vàng của ánh nắng ban mai chiếu rọi xuống trái đất, trái tim lạnh lẽo cô đơn cuối cùng được sưởi ấm. Thời gian phối hợp với bước chân chậm lại, hình ảnh giống như là cảnh phim quay chậm, An Dĩ Nham rời khỏi vòng tay của y tá, từng bước một di chuyển về phía của anh.

Mục Nham dùng hết sức lực toàn thân từ từ đuổi ra cánh tay gầy gò, nước mắt An Dĩ Nham đã rơi như mưa.

Khi bác sĩ tuyên bố có lẽ anh sẽ ngủ say cả đời, cô đã chuẩn bị tốt việc chờ đợi và tiêu hao hết cả đời; diendanlequydon.com Lúc anh bị đẩy vào phòng mổ lần nữa đấu tranh với tử thần, cô dường như cho rằng anh không qua nổi cửa ải này, thậm chí quyết định từ bỏ tính mạng của mình chết theo, anh rồi cuộc tình lại.

Có lẽ, cơ hội sống vĩnh viễn chỉ xuất hiện ở lúc tuyệt vọng nhất.

Yêu, cuối cùng chiến thắng.

Ba tháng sau, đêm lạnh tĩnh mịch, trung tâm triển lãm thành phố tổ chức một show diễn thời trang độc đáo hùng hực khí thế.

Trên sân diễn trải dài to như vậy, không có màu sắc hoa mỹ rườm rà, không có màu sắc rực rỡ khiến người ta rối mắt. Có, chính là một quý ông trang trọng và trầm ổn.

Nam model thân hình cao lớn theo tiết tấu rõ ràng của tiếng trống, phóng khoáng tùy ý mà sải bước ở chính giữa sân khấu, đánh thẳng vào thị giác của mỗi người, đem sự tùy tính tự nhiên mà nhà thiết kế theo đuổi trong lòng giải thích đến mức tận cùng, đẩy cuộc trình diễn đặc biệt này đến cao trào.

Khi chương trình sắp đến hồi kết thúc, người chủ trì mời nhà thiết kế lên sân khấu.

Trong bóng tối, một chùm ánh sáng vàng êm dịu chiếu vào trên người của người phụ nữ mặc bộ lễ phục tơ lụa màu trắng thuần. Cô ung dung bước lên sân khấu, ánh mắt dịu dàng như nước, trên khuôn mặt xinh đẹp rạng ngời hiện lên nụ cười nhẹ, "Nhớ rõ ba năm trước tôi đã từng nói với một người rằng áo sơ mi của anh quá cứng không tốt để tôi lau nước mắt..." Lời còn chưa dứt, khán giả dưới sân khấu đều đã cười khẽ ra tiếng. Dừng một chút, cô nói: "Sau đó anh ấy nói với tôi rằng, nếu như có thể mặc quần áo do tôi thiết kế sẽ cảm thấy rất hạnh phúc."

Mục Nham đứng ở trong đám người, đáy mắt sâu thẳm tỏa ra dịu dàng có thể chết người, khóe miệng từ từ cong lên, bên môi nâng lên độ cong tuyệt đẹp. Anh nghe thấy cô nói: "Đêm nay mọi người xem hệ liệt quần áo nam 'My love' là tôi mất một năm hoàn thành một bộ tác phẩm, tôi đem từng chút từng chút tình yêu của tôi đối với một người đàn ông hòa vào trong thiết kế. Hôm nay, xem như là tặng cho anh một món quà, nguyện cùng anh tay nắm tay đến trọn đời."

Lúc Mục Nham ngủ say năm thứ hai, An Dĩ Nham từ bỏ ý tưởng chỉ thiết kế trang phục nữ trước đây. Cô bắt đầu cầm bút vì anh vẽ bản thiết kế, một bức lại một bức, từ áo sơ mi đến âu phục, từ quần áo trang trọng đến quần áo giản dị, lần lượt vẽ từng cái một.

Trong một năm nay, phòng bệnh của bệnh viện trở thành phòng làm việc của cô. Nghĩ đến người yêu lẳng lặng nằm ở bên cạnh, lòng của cô từ từ trở nên bình an, yên bình.

Cô nghĩ, một ngày nào đó anh tỉnh lại, mặc vào trang phục nhãn hiệu 'My love' do cô thiết kế. Đây là một món quà tình yêu mà cô đặc biệt dành tặng cho anh.

Đôi mắt trong veo ẩm ướt nhìn về phía anh cách đó không xa, An Dĩ Nhựt mỉm cười tuyên bố với cả thế giới, "Mục Nham, em yêu anh."

Mục Nham mặc một bộ âu phục màu thẫm cắt xen vừa người lộ ra chiều cao ngọc lập, anh cúi đầu lặng lẽ nở nụ cười. Chỉ chớp lát sau, ở dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người anh chậm chậm đi lên sân khấu trải dài.

Nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt mềm mại của anh đi thẳng vào tim. Dắt tay cô, anh cất giọng trầm nhẹ nói: "Ở trong ba mươi ba năm qua, tôi nhận được tình yêu vô tư của mẹ. Hôm nay, tôi quyết định mang một người phụ nữ khác vào sinh mạng của tôi." Xoay người, đối mặt với An Dĩ Nhựt, anh hỏi, "Dĩ Nhựt, em bằng lòng gả cho anh chứ?" Sau đó lấy ra một chiếc nhẫn toàn thân cần kim cương, ở chính giữa sân khấu trải dài, ở trước mặt của cô, quỳ một gối xuống.

Hội trường đột nhiên lặng yên không một tiếng động, tất cả mọi người ngừng hô hấp, ánh mắt tập trung ở trên người của đôi tình nhân nhiều lần trải qua mưa gió.

An Dĩ Nhựt nở nụ cười, chỗ sâu trong đôi mắt tràn đầy tình cảm lưu luyến, cất lời dịu dàng nhỏ nhẹ khê trách: "Rõ ràng là người ta chuẩn bị cầu hôn, sao đôi lại bị anh đoạt trước rồi?"

Mục Nham mỉm cười, nắm lấy tay của cô đeo chiếc nhẫn vào trên ngón áp út của cô, cười dịu dàng, "Đồ ngốc, con gái phải biết rụt rè."

Lúc đứng lên, Mục Nham kéo cô vào trong ngực, phủ lên môi của cô, trầm nhẹ nói: "Anh yêu em." Sau đó hôn cô thật sâu.

Phía chân trời xa xa, hiện lên ánh sáng rực rỡ, hy vọng giống như ánh mặt trời mọc.

Ở một góc thời gian nào đấy, quỹ đạo cuộc sống của Mục Nham và An Dĩ Nhựt rất cuộc trùng hợp. Sinh mạng vốn là gần như còn sót lại, cuối cùng được tình yêu bền chặt của nhau bổ thành viên mãn.

Tình yêu đã đến. Bọn họ sẽ hạnh phúc, không ngừng mà hạnh phúc.

- Hoàn chính văn -

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Ngoại truyện Tiêu Nhiên— Tình yêu của tôi

Ở trong thế giới của phụ nữ, tình yêu chính là tất cả. Và tôi, cũng không ngoại lệ.

Năm tám tuổi ấy, tôi trở thành trẻ mồ côi. Bố tôi vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, rời khỏi chúng tôi, trong vòng một đêm tôi và Tiêu Vũ mất đi chỗ dựa duy nhất.

Năm ngày sau, nắm tay em gái, tôi được cái người xử lý hậu sự cho bố tôi, người đàn ông tên là Cố Thành dẫn vào một căn biệt thự tuyệt đẹp.

Chỉ vào một bé trai từ trên lầu đi xuống, ông nói: "Đây là Cố Dạ, con trai của chú, sau này sẽ là chủ nhân của các cháu."

Nguồn ebook: cungquanghang.com

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang vọng ở trong phòng khách to lớn, có cảm giác đè nén khiến người ta ghẹt thở, Tiêu Vũ sáu tuổi sợ hãi trốn đến phía sau lưng tôi, tôi che chở cho nó, lạnh lợi đáp: "Vâng"

Cậu bé ăn mặc giống như một quý ông nhỏ ấy đi tới trước mặt của chúng tôi, trong mắt tràn đầy khinh thường, sau đó ngẩng cao đầu, đi qua bên người chúng tôi, "Ba ba, con không thích con gái theo bên mình." Người đàn ông cười vang, từ khi gặp ông đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy được ông cười, tiếng cười kia chứng minh tâm tình của ông vui vẻ, sau đó tôi nghe thấy ông nói: "Dạ à, họ chỉ là hai đứa trẻ, có thể cùng con chơi đùa, cùng nhau huấn luyện, không phải con nói một mình rất chán sao?"

"Con không chơi đùa với con gái." Bé trai trừng mắt nhìn chúng tôi, bỏ lên trên đùi người đàn ông, "Ba ba, không phải ba ba nói con gái đều là họa thủy sao, vì sao lại cứ tìm hai cô gái theo con vậy?"

Đúng vậy, tôi cũng không hiểu, vì sao lại cứ sắp đặt tôi và Tiêu Vũ ở bên cạnh của Cố Dạ, với thân phận của ông, với địa vị của ông, hai đứa trẻ mồ côi như chúng tôi làm sao xứng được.

Nhưng, mặc kệ tôi hiểu hay không, cũng mặc kệ tôi có đồng ý hay không, bắt đầu từ ngày đó tôi và Tiêu Vũ đã luôn đi theo bên cạnh Cố Dạ. Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau học, cùng nhau huấn luyện. Cũng là từ ngày đó trở đi, người ở trong ngôi biệt thự thay đổi cách xưng hô với chúng tôi, bọn họ gọi tôi là nhị tiểu thư, gọi Tiêu Vũ là tam tiểu thư, cũng là từ ngày đó trở đi, chúng tôi trở thành con gái nuôi của Cố Thành. Cũng chính là cái thân phận này, thay đổi cuộc đời của tôi và Tiêu Vũ.

So với những đứa trẻ nghèo khổ khác, tôi là tiểu thư nhà giàu chỉ tay năm ngón, không lo ăn, không lo mặc, hành động tùy ý. So với những đứa trẻ cùng tuổi, tôi là một đứa con gái nhà giàu đáng thương không có tự do, vận mệnh của tôi không do chính mình nắm giữ trong tay, thậm chí là mạng của tôi, cũng đã không hề thuộc về tôi. Nhưng khi tôi ý thức được những sự khác biệt này, đã là mười sáu năm sau.

Mười năm, nghe qua tựa hồ dài đằng đằng, nhưng, nhưng cũng đã vượt qua cuộc sống như địa ngục này.

Trong mười năm, tôi bị thương nhiều vô kể, vết thương lớn nhỏ trên người đều là ở trong quá trình huấn luyện để lại. Khi huấn luyện, tôi quên mình là một người con gái, tôi chỉ biết tôi phải làm thật tốt, thuật bắn súng phải cực kỳ chuẩn xác, bằng không thì không chỉ mình phải bị đánh, ngay cả Tiêu Vũ cũng khó tránh được bị khiển trách nặng nề. Cho nên, tôi càng nghiêm khắc với chính mình hơn, tiếp nhận cường độ huấn luyện cao giống như liều mạng vậy.

Năm mười tám tuổi ấy, lần đầu tiên tôi theo người của Cố Thành ra ngoài làm nhiệm vụ, lần đó, tôi run rẩy giao hàng ra. Lúc này người của đối phương lại trở mặt, bọn họ cố tình muốn nuốt số hàng này, giết tôi. Ngày hôm đó, tôi đỏ mắt, khi họng súng của đối phương chia ở huyết thái dương của tôi, tôi nở nụ cười khinh miệt, chỉ bằng bọn họ muốn giết tôi sao, thật sự là không biết tự lượng sức mình. Khi cánh tay to béo của người đàn ông kia thăm dò về phía bờ vai trần của tôi, tôi ung dung thản nhiên rút ra súng bên lưng.

"Pằng" một tiếng, người đàn ông mở to mắt ngã xuống, phía dưới rất nhanh đã tràn ra dòng máu đỏ tươi, tôi ghé tòm mà khạc ra, sau đó hung hăng bỏ thêm hai phát súng vào ngực của hắn.

Nếu người phạm ta, ta nhất định phạm người. Người phụ nữ tàn nhẫn, thậm chí nhiều hơn đàn ông.

Đó là lần đầu tiên tôi giết người, không có một chút do dự, không có một chút sợ sệt. Từ đó trở đi, tôi thay đổi, không còn lương thiện nữa, không hề tự ti nữa, trở nên vô tình, trở nên độc ác hơn.

Nguồn ebook: cungquanghang.com

Thời gian mấy năm, tôi lột xác đến cả chính mình cũng không nhận ra mình, nhìn khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ trong tấm gương ấy, tôi cười ra nước mắt, giờ đây, tôi cảm thấy trước mắt chỉ là một vùng đồ tươi, chói mắt, thiêu đốt, sôi trào, đều là máu chảy ra từ dưới súng của tôi. Hai tay tôi ôm bờ vai mình, trượt ngồi xuống dưới đất, bật khóc.

Từ sau khi bỏ tôi qua đời, tôi chưa bao giờ khóc. Ngày sinh nhật 24 hôm đó, tôi nhốt mình ở trong phòng, khóc nức nở nghẹn ngào. Cái người đàn ông kia, cái người tên là Mục Nham, người đàn ông có hương vị của ánh nắng mặt trời trên người không hề báo động trước mà xuất hiện ở trong sinh mệnh của tôi, lại biến mất giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, tôi không rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, và anh, đã đi đâu.

Tôi rõ ràng nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh ra sức đẩy tôi ngã, tránh được chiếc xe tải vội vã chạy qua, anh kéo tôi, nhíu mày, giọng rất trầm: "Đi đường đừng mất hồn mất vía, nguy hiểm."

Một tiếng sau tôi nhìn thấy anh ở tòa văn phòng của Cửu Toàn, anh lướt qua tôi đi vào văn phòng của phòng nhân sự. Một ngày sau, anh chính thức trở thành nhân viên của Cửu Toàn, cấp dưới của tôi.

Tôi còn nhớ rõ trong lúc làm việc ở bộ phận bảo an anh được tạm thời cử đi đến tiệc rượu đón tôi, bước chân tôi bất ổn xui xẻo ở trong lòng anh, anh dùng cánh tay đỡ tôi kéo khỏi lòng ngực của anh, áp ứng nói, "Phụ nữ đừng uống quá nhiều rượu, không tốt." Tôi mím môi cười, hai tay như dây leo vòng lên cổ của anh, khép hờ mắt thử thăm dò hôn lên môi của anh. Anh bình tĩnh quay đầu đi, tránh tôi. Tôi cười lớn chui vào trong xe, nghĩ thầm đây là một người đàn ông thú vị nếu là sở hữu của tôi có lẽ sẽ rất tốt. Mà anh, quả thực không hiểu phong tình. Tôi nhiều lần chủ động bày tỏ, anh đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Tôi còn nhớ rõ khi anh nhìn về phía tôi trong mắt bình tĩnh không có chút gợn sóng nào, vẻ đẹp của tôi không nghi ngờ gì nữa, gợi cảm của tôi là một người đàn ông thì không thể nào kháng cự lại được, nhưng anh thì ngay cả liếc mắt anh cũng chưa từng liếc nhìn sang tôi, tôi tức giận đồng thời càng lúc càng muốn chinh phục anh hơn, tôi lấy thân phận nhị tiểu thư của Cửu Toàn kiêu ngạo yêu cầu: "Mục Ngôn, hôm nay anh theo tôi tham dự tiệc rượu." Ở Cửu Toàn, anh gọi là Mục Ngôn, không phải Mục Nham. Hóa ra ngay từ đầu chính là giả, giữa chúng tôi, chưa bao giờ thẳng thắn thành khẩn mà đối diện nhau.

Anh vững như núi thái sơn đối mặt với tôi, sau đó thông thả thốt ra một câu: "Xin lỗi, giám đốc Cố, đây không phải trong phạm vi công việc của tôi." Những người biết tôi đều gọi tôi là Cố tiểu thư, chỉ có anh gọi tôi là giám đốc Cố.

"Đứng lại." Tôi lạnh giọng, đi giày cao gót đứng ở trước mặt của anh: "Trong thời gian làm việc, tôi có quyền điều động anh."

Anh mím chặt khóe môi, làm như cố kiềm chế tức giận trong lòng, sau đó đưa mắt về nơi khác, hồi lâu sau, lạnh lùng hỏi: "Thời gian, địa điểm?"

Tôi nở nụ cười, bởi vì anh bắt đắ dĩ mà thỏa hiệp, bởi vì biểu cảm ngang ngược của anh. Người đàn ông này, bất kỳ ai cũng sẽ muốn chinh phục. Ở trên người của anh, trong lúc lơ đãng tôi ngửi được mùi ánh nắng mặt trời, ấm áp như vậy, tươi đẹp như vậy. Tôi nghĩ, tôi không chỉ là muốn đùa giỡn.

"Tôi ở phòng nghỉ chờ cô, xong việc tôi đưa cô về." Đến khách sạn, anh muốn bỏ tôi ở hội trường, tôi cũng đã nhanh chóng kéo cánh tay của anh lại, nở nụ cười rạng rỡ chào hỏi với ông chủ Vương tới đón: "Đã lâu không gặp, Vương tổng."

"Ồ, đây không phải là Cố tiểu thư sao, hoan nghênh rất hân hạnh được đón tiếp. Cố tiên sinh khỏe không? Đã lâu cũng không thấy cậu ấy lộ diện rồi." Ở trước mặt người ngoài tôi họ Cố, gọi là Cố Tiêu Nhiên, cho nên ông ta gọi tôi là Cố tiểu thư.

"Anh ấy không có ở trong nước, đi châu Âu nghỉ ngơi rồi." Tôi mỉm cười giải thích, nói xong cũng là lời nói thực, Cố Dạ dẫn theo Tiêu Vũ xuất ngoại, đã đi một tháng. Thấy ông ta chuyển tầm mắt từ trên người tôi trôi dạt sang trên người Mục Nham mang theo vài phần dò xét và thận trọng, tôi nói: "Giới thiệu với Vương tổng một chút, vị này chính là Mục tiên sinh, bạn tốt của Tiêu Nhiên."

"Ồ?" Ông chủ Vương nhún mày, cười đến mức cực kỳ mờ ám, "Chỉ sợ không phải là bạn tốt đơn giản như vậy, phải không?"

Tôi không để lại dấu vết mà dán chặt thân thể vào người Mục Nham, chỉ cười không nói, xem như ngầm thừa nhận, lại nghe người đàn ông bên cạnh nói: "Xin chào, Vương tổng. Tôi là Mục Ngôn ở bộ phận bảo an của Cửu Toàn." Một câu nói, lạnh lẽo kéo ra khoảng cách giữa tôi và anh, anh dùng thân phận của anh nói cho người khác biết, anh chỉ là nhân viên của Cửu Toàn, là cấp dưới của tôi.

Tôi đã tức giận thành xấu hổ, trên mặt lại cười tươi như hoa, song, tôi đã hoàn toàn không thể nào hào hứng mà tiếp tục giao thiệp với những người đàn ông đeo bộ mặt giả dối này nữa, tôi đột nhiên cảm thấy chán ghét, đặt ly rượu xuống, kéo Mục Nham rời tiệc sớm. Anh không nói một câu, chỉ yên lặng lái xe, khi xe dừng ở dưới căn hộ của tôi, tôi nghiêng người về phía trước, ở lúc anh chưa kịp phản ứng hôn vào môi của anh.

Vì sao đối với tôi lại không động lòng? Tôi đã bỏ xuống rụt rè chủ động bày tỏ, vì sao có thể thờ ơ như vậy? Tôi không hiểu, cũng không tin có người đàn ông nào có thể không chế được ham muốn ở trước mặt. Tôi giữ chặt tay anh đặt ở ngực tôi, tôi cho rằng có thể dùng thân thể khiến anh phục tùng đến cùng, tôi bằng lòng cho anh tất cả. Nhưng, tôi sai rồi, sai đến mức cười và thái quá. Ở trước mặt tình yêu, tôi quá tự cho là đúng. Thua mất tim của anh, hơn nữa còn thua cả đời.

Tim đập mạnh và loạn nhịp chỉ trong nháy mắt, sau đó, anh dùng lực tay mạnh mẽ của anh kiên định đẩy tôi ra, nhìn vào mắt của tôi bình tĩnh nói: "Giám đốc Cố, xin đừng như vậy." Ngày đó tôi thấy được sự lạnh lùng xa cách ở trong mắt anh, ánh mắt như vậy, làm tôi khổ sở, làm tôi đau lòng.

"Tại sao không thể như thế này? Anh dám nói anh không thích tôi?" Tôi đang đánh cuộc, cho rằng đàn ông cũng biết giờ trò lạt mềm buộc chặt, dù sao với thân phận hiện tại của tôi, người đàn ông muốn có ý đồ riêng tiếp cận tôi rất nhiều.

"Đúng vậy, tôi không thích cô." Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như vậy, thậm chí không mang theo một chút tình cảm, tôi vừa thẹn vừa cáu, giờ tay vung ra một cái tát, lại bị anh chặn lại có tay ở giữa không trung, "Đừng cố ra tay với một người đàn ông, cho dù có bản lĩnh cũng chưa chắc chiếm được lợi thế." Anh không giận không cáu, mặt không chút biểu cảm đẩy cửa xe đi xuống, trước khi xoay người rời đi nói với tôi: "Đã đến nơi, giám đốc Cố lên đi, tôi tan ca rồi." Sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng của anh mất to: "Mục Ngôn anh là tên đàn độn..."

Giọng của tôi quanh quẩn ở bên tai, mà bóng dáng của anh, dần dần biến mất ở dưới đèn đường.

Con người ah, chính là loài động vật kỳ lạ như vậy, càng không chiếm được, càng muốn. Một tháng sau, tôi càng lúc càng quán lấy anh, trước đây rất là chán ghét tiệc tùng xã giao bây giờ tôi đều vui vẻ đi, mà anh thân là trưởng phòng bảo an của Cửu Toàn đương nhiên đi theo bảo vệ an toàn của tôi. Nhìn thấy vẻ mặt ăn nhấm và bất đắc dĩ của anh, xấu hổ của tôi tan thành mây khói, người đàn ông này, tôi nhất định phải tóm được anh. Nhưng, si tình của tôi, rốt cuộc không thể khiến anh động lòng, cuối cùng bị thương chỉ là bản thân tôi.

"Giám đốc Cố, tôi là nhân viên của Cửu Toàn, không sai, nhưng cũng không đại biểu cô có thể tùy ý sai khiến tôi. Xin đừng quán lấy tôi nữa, tôi nói rồi, tôi không thích cô." Đối mặt với quấy rầy của tôi, giọng của anh đặc biệt lạnh lùng, về mặt càng lúc càng nghiêm túc.

"Tại sao?" Trái lại, lúc này đây tôi lại tỉnh táo, nhìn chằm chằm vào mắt của anh, "Tôi cần một lý do." Tôi muốn biết tôi không tốt chỗ nào, tôi muốn anh nói ra, tôi có thể sửa đến khi anh thích mới thôi. Mãi đến khi đó rốt cuộc tôi cũng hiểu được vì sao Tiêu Vũ thà bị tôi đánh, cũng không chịu rời bỏ Cố Dạ, nó nói: "Chỉ, em yêu anh ấy, cho dù anh ấy có nhiều phụ nữ hơn nữa, cũng không thể khiến em không yêu anh ấy. Đừng cố bảo em rời bỏ anh ấy, em không quay đầu lại được." Khi đó nghe nó nói không quay đầu lại được, tôi chỉ cảm thấy ầu ầu. Yêu, một từ buồn cười biết bao, người giống như chúng tôi, làm sao có tình yêu? Tôi không tin tình yêu, trước giờ không tin. Buồn cười, tôi cũng không thể thoát khỏi số kiếp của cuộc tình này. So sánh một chút, Tiêu Vũ may mắn hơn tôi, chỉ ít Cố Dạ còn vui lòng bỏ ra chút tâm ý, chỉ ít Cố Dạ còn cho Tiêu Vũ một phần yêu thương và cưng chiều, mà tôi, người đàn ông trước mắt này keo kiệt đến nỗi không cho tôi một nụ cười.

Tôi ngày đó, ở trong lòng anh có lẽ chỉ là một người phụ nữ cổ tình gây sự, tôi thấy anh quay đầu đi, mà tiếng thở dài nặng nề này chỉ thở dài vào trong lòng tôi, anh nói: "Không có lý do gì, chỉ là không thích, cũng không thể thích." Tôi đứng ở nơi đó, ngơ ngẩn đứng ở nơi đó, cố gắng suy nghĩ ý tứ ẩn chứa trong lời nói của anh, nhưng bất kể thế nào cũng không nghĩ đến thân phận thật sự của anh là cảnh sát, cái gọi là không thể thích là chỉ thân phận khác nhau một trời một vực của chúng tôi, mà anh đột nhiên biến mất là vì tự mình ẩn nấp ở bên cạnh chúng tôi có nguy cơ chết bất cứ lúc nào, bỏ của anh là thủ trưởng quân bộ lấy lý do mẹ của anh bệnh tình nguy kịch ép anh quay về thành phố A. Về sau, khi tôi biết tất cả, lại không nên nổi cười chê anh quá ngốc, nếu như anh chịu bỏ xuống sự cố chấp bắt tay từ tôi, có lẽ cuộc sống nửa năm năm vũng của anh sẽ gạt hái được rất nhiều. Song, khi tính mệnh của tôi đi đến tận cùng, tôi lại rất cảm kích anh, cảm ơn anh không có lợi dụng tình cảm của tôi, cảm ơn anh không có lừa tình gạt yêu để lấy bất cứ thứ gì từ tôi. Nếu như như thế, tôi sẽ cảm thấy tình yêu của mình càng thêm bất trị và buồn cười.

Sau đó, thời gian của tôi vô cùng bận rộn, bởi vì Cố Dạ không có ở trong nước, có nhận một vụ làm ăn tôi phải một mình hoàn thành, cuộc gặp gỡ này không chỉ công việc, tôi không thể để anh can dự vào, mà thân phận thật sự của tôi, càng không thể để cho anh biết. Vì thế, tôi tạm thời không quán lấy

anh nữa, nhưng, tôi đánh giá quá cao năng lực của mình, vụ làm ăn một mình này rốt cuộc hỏng ở trên tay của tôi, lúc giao dịch, cảnh sát đột nhiên xuất hiện, tôi và người mua đều bị vây ở trong kho hàng, nếu như không phải Cố Dạ phải người tôi tiếp ứng, tôi suýt nữa bị bắt sống. Mà từ sau đêm đó, Mục Nham đã biến mất, tôi nghĩ hết biện pháp cũng không tìm được anh.

Mãi đến ở sân bay thành phố A tôi nhìn thấy bóng dáng cao ngất ấy, không cách nào che giấu được mừng rỡ đột nhiên tới, trong lúc tôi muốn đi tới, lại thấy anh kéo lấy một người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh, cúi thấp đầu, hôn lên.

Một giây này, trong nháy mắt này, đầu của tôi trống rỗng. Người đàn ông lạnh lùng như vậy, người đàn ông vô tình như vậy, mà cũng biết hôn tạm biệt một người phụ nữ? Giật mình bừng tỉnh, hóa ra, anh chỉ là không muốn hôn tôi.

Sải bước về phía của anh lại đột nhiên dừng lại, tôi đã nhìn thấy anh đưa lưng về phía của tôi hôn người khác như vậy, sau đó, tôi mặt không chút biểu cảm cùng Tiêu Vũ rời đi, tiếp đó, rốt cuộc tôi cũng điều tra ra được thân phận thật sự của anh.

Đêm hôm đó, tôi suy sụp, tôi ngã ngồi ở phía trước cửa sổ, uống sạch cả một chai rượu, lần đầu tiên tôi khóc ghé vào trong lòng Tiêu Vũ, tôi nói cho nó biết, tôi đã yêu một người không nên yêu.

Tiêu Vũ cũng khóc, nó ôm tôi, cắn răng nói: "Em muốn giết hắn, em nhất định phải giết hắn."

Bị yêu và hận che mờ hai mắt, tôi với Tiêu Vũ mất đi cảnh giác và sự sáng suốt tối thiểu nhất, chúng tôi hồn nhiên cho rằng có thể dễ dàng hãm hại người phụ nữ kia, chúng tôi mộng tưởng hão huyền cho rằng trừng trị tên cảnh sát ngu xuẩn kia như trò bàn tay, ai biết, lại khiến cho Tiêu Vũ chết thảm ở dưới súng của Mục Nham.

Tôi hoàn toàn không ngủ, ngồi ở trên sàn khóc khô nước mắt, "Tiêu Vũ, chị nhất định sẽ báo thù cho em.. Em không thể chết vô ích, chị đã hứa với bố phải chăm sóc em thật tốt... Chị đã hứa..." Tôi nằm sấp ở trên mặt đất lạnh băng, hận ý chiếm cứ tất cả suy nghĩ.

Khi cấp dưới cùng đi theo tôi bị bắt, Cố Dạ gọi điện thoại tới, bảo tôi lập tức trở về Tà Cáo, tôi đi, tôi theo sát An Dĩ Nhục, ở ngày cô ấy đi đến đội chống ma túy nhận diện và chứng kiến Mục Nham đưa cô ấy về nhà, chỉ tiếc tôi không có cơ hội đi tới, bởi vì sau khi xe Mục Nham rời khỏi lại rất nhanh đi vòng trở lại, đứng ở dưới lầu đến tận trời sáng mới rời đi.

Tôi nghĩ tôi là đang tức điên, cho nên mới ngốc đến mức muốn giết cô ấy ở trung tâm triển lãm của thành phố. Đó là lần đầu tiên tôi với Mục Nham dùng thân phận cảnh sát và người buôn ma túy đứng sóng đôi nhau, tôi vững vàng nhìn chăm chăm vào anh, ý đồ muốn tìm được chút tình cảm gì đó trong mắt anh, kết quả đã định trước, ở trước mặt của anh, tôi đều không giết được bất cứ ai, tôi cũng không biết, ở trước khi tôi hành động, ở góc tối anh ngằm thu vào tầm mắt biểu cảm thay đổi rất nhỏ trước khi tôi giết người, hoặc giả, bị người hiểu quả thực đáng sợ. Ai biết, tôi lại thua ở nụ cười lạnh.

Ở trong nháy mắt trúng đạn ấy, có giọt nước mắt rơi dưới đáy lòng. Mục Nham, suy cho cùng anh là không yêu tôi. Ở lúc anh xuống tay, lại không có tí tí do dự. Anh cũng biết, ở lúc anh bỏ nhào về phía trước An Dĩ Nhục, tôi đã hồi hận bắn ra phát súng kia biết bao, tôi không muốn làm tổn thương anh, thật sự không muốn. Cảm thấy mình thật sự rất buồn cười, quán lấy anh lâu như vậy, anh đối với tôi, rốt cuộc không có chút tình cảm nào.

Chuyến đi Tà Cáo, tôi đã ôm hắn quyết tâm phải chết. Cố chấp muốn cùng đi với anh như vậy, chính là hy vọng xa vời nán lại một ngày cùng anh. Trên máy bay, tôi dựa vào trong lòng anh, gồi đầu trên vai anh, tìm lại đau đến ngay cả hít thở cũng khó khăn. Mục Nham, tôi trông đợi ngày này rất lâu rất lâu rồi, lâu đến tôi lại cảm thấy quá không chân thật, hóa ra, biểu hiện giả dối lại càng làm người ta tổn thương hơn.

Đêm đó, rốt cuộc tôi cũng biết một người đàn ông cố chấp đáng ghét thế nào, anh thà chết, cũng không muốn dây dưa không rõ với tôi, nhìn thấy khoe miệng của anh rỉ máu, tôi lòng chết như bụi (tuyệt vọng như đã chết). Mục Nham, anh thật là tàn nhẫn, anh thật là nham hiểm, anh thà chết cũng không muốn chạm vào tôi? Tôi bị anh làm cho khóc, tôi bị sự vô tình thẳng thừng của anh dồn ép đến điên rồi.

Tôi thay đổi chủ ý, tôi đột nhiên muốn giết An Dĩ Nhục, nhưng, một chút lý trí cuối cùng còn sót lại của tôi ở lúc nhìn thấy bọn họ ôm nhau thì không còn sót lại chút gì, tôi không đợi được đến khi Cố Dạ ra tay đã tìm cơ hội tiêm ma túy vào cơ thể của cô ấy, tôi ngu xuẩn đến ra tay trước, trái lại để cho Mục Nham có cơ hội, hại Cố Dạ.

Người đàn ông Tiêu Vũ yêu nhất thất bại, khi Mục Nham chia hòng súng ở trên trán của hắn, tôi rõ ràng nhìn thấy được đáy mắt hắn bắn ra sát ý, nhưng, chúng tôi đã không có sức xoay chuyển tình thế. Cố Dạ từ trước đến nay luôn nhanh trí, nhưng hắn ngàn tính vạn tính rốt cuộc tính sai một nước cờ, ai có thể nghĩ đến con sói đã từng nghe theo mệnh lệnh của tôi cắn xé người khác lại nhắm vào chúng tôi.

Ý trời, ý trời như thế. Đã định trước chúng tôi sẽ thua, tôi chịu thua rồi.

Tôi nhỏ mất hy vọng sống sót, trước khi xuất phát tôi đã giấu thuốc độc gây chết người ở trong móng tay ngậm vào trong miệng. Tôi nghĩ, nếu như tôi chết, anh sẽ không quên tôi.

Tôi đã cho rằng tôi không đợi được anh đến, thế nhưng tôi làm được, anh đến, rốt cuộc anh cũng đã đến. Tôi nhìn thấy anh chạy vào phòng bệnh, tôi nhìn thấy mồ hôi bên trán anh, tôi nhìn thấy anh nhìn tôi chăm chú. Tôi cười với anh, nhưng nụ cười này, nước mắt lại tuôn ra.

Tim dần dần bình tĩnh trở lại, thần trí lại trở nên càng lúc càng hỗn loạn, "Mục Nham, tôi không muốn rời khỏi đây... Nơi này là quê hương của tôi..." Tôi ho dữ dội, mùi tanh trong cổ bắt đầu cuộn cuộn, miệng thở phì phò, tôi nhìn người đàn ông tôi yêu thương sâu sắc trước mặt đưa ra yêu cầu cuối cùng, "Đề tôi ở chỗ này... Đưa tôi đến bên cạnh bố mẹ tôi có được không..." Cuộc đời này, tôi bản cùng đến không có gì cả, chết rồi, để tôi ở lại bên cạnh bố mẹ, như vậy, chí ít tôi sẽ không cảm thấy quá lạnh.

Mục Nham ôm chặt tôi, da thịt ấm áp hãm nóng trái tim đau đớn của tôi, tôi nghe thấy anh nghẹn ngào nói: "Được. Tôi đưa cô đến bên cạnh bọn họ..."

Tôi tiền cô..."

Cái ôm của anh rất ấm, tôi thật không nỡ rời đi. Song, tôi không thể lòng tham không đáy, anh có thể cho tôi đã cho, tôi không thể lại muốn nhiều hơn, không thể rồi. Có anh theo tôi đi đến đoạn đường cuối cùng của cuộc đời này, tôi không tiếc rồi. Có anh tiền tôi, cả đời này cũng đủ rồi.

Lúc sắp chết, tôi rất muốn hỏi anh, "Anh có từng yêu tôi hay không?" Nhưng, trái tim của tôi lại quá tỉnh táo, tôi biết, thực ra thì câu hỏi này không cần thiết phải trả lời. Người đàn ông vô tình hơn nữa ngu xuẩn hơn nữa, vào lúc này cũng sẽ cho ra một câu trả lời khiến cho người phụ nữ cảm động đến tột đỉnh, cho dù chỉ là một lời an ủi giả dối, bọn họ cũng sẽ không ngần ngại cho đi, huống chi là Mục Nham hiền lành. Đến lúc này, tôi thật sự không cần phải lừa mình dối người.

Nghe nói, đời người là một trò hề, trần đầy mĩa mai. Tôi rất tin không nghi ngờ. Cuộc đời của tôi, mĩa mai ngay tại trước mắt, hạ màn.

Hết thấy, cuối cùng cũng phải về lên dấu chấm hết. Bất kể là đau khổ, hay là không thể chịu nổi, cuối cùng cũng kết thúc, kết thúc...

Cả đời này, chỉ có thể đi đến đây.

"Mục Nham, tình yêu của tôi..." Tôi lặng lẽ thì thào, thì thào. Sau đó, mỉm cười rũ mắt.

Có một giọt nước mắt nhẹ nhàng trượt ra khỏi mắt của người phụ nữ, là bằng chứng duy nhất yêu anh trong cuộc đời này...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ngoại truyện: Mục Nham - Dĩ Nhược

Sau khi biết rõ tử vong của An Dĩ Nhược, Mục Nham nghiêm cấm cô chạm vào rượu, nhất là lúc không có anh ở đây.

An Dĩ Nhược có chút không phục, nhưng nghĩ đến say rượu làm loạn gì gì đó, tự nhiên là không biết xấu hổ hùng hồn cãi lại, núp ở trên sofa cúi đầu nhỏ nhỏ nói thầm, "Cũng không phải mỗi lần đều sẽ uống say..."

Còn dám già nồm. Mục Nham nhủ mảy, biểu cảm rõ ràng bất mãn, "Nói cái gì lớn tiếng chút, anh không nghe rõ."

An Dĩ Nhược bĩu môi, im lặng không nói. Nghĩ thầm không nói lời nào, cho anh tức chết.

Người nào đó cũng không cẩu, không nhanh không chậm buông tờ báo trong tay xuống, trước khi mở miệng nắm giữ cổ tay của cô: "Không nghe lời có phải hay không, hả?" Nói xong, khóe miệng dất một nụ cười đầy ẩn ý, mang theo ba phần xấu xa.

Cái gọi là vợ không dạy, lỗi ở chồng. Mục Nham quyết định dạy dỗ cô để cô nhớ kỹ sai lầm mạnh miệng trước mặt, ngoại trừ viết kiểm điểm, anh có cách tốt hơn trừng phạt cô, hơn nữa làm không biết mệt.

"Tại sao phải nghe lời anh..." Hoàn toàn không có ý thức được "Nguy hiểm", An Dĩ Nhược hất cằm lên, thấy anh từ từ tới gần cô, bộ dáng xem anh ăn em, mới dần dần hiểu ra trong lòng mơ hồ hoảng hốt lông tóc dựng ngược, theo bản năng rụt người lại, "Anh muốn..." Ba chữ làm cái gì còn chưa có cơ hội mở miệng, cánh môi mềm mại đã bị hôn mạnh một cái.

"Anh biết ngay em muốn..." Người nào đó cố tình xuyên tạc ý của lời nói chân chính, ở giữa răng môi cô thân mật thì thầm, giọng nói đặc biệt khàn khàn, trầm thấp và gọi cảm.

Trong nhà có sói. Vẫn là có màu sắc hơn cái loại đói khát kia.

An Dĩ Nhược bị anh ôm vào trong ngực không thể động đậy, trong lòng oán thầm một câu, từ từ bị nụ hôn nhiệt tình và triền miên của người nào đó chinh phục, lúc Mục Nham ôm cô ngồi vào trên đùi, thân thể mềm mại không xương xụi lơ mà dựa vào trong lòng anh, không tự giác ngửa người về phía sau, tóc dài như gọn sóng rơi rớt ở sau ót, mặc cho anh cúi thấp đầu ngâm chặt mềm mại trước ngực của cô.

Cánh tay phải mạnh mẽ ôm eo nhỏ không đầy nắm tay của cô, Mục Nham vươn tay trái ra luồn vào trong tóc mềm mại của cô, mỗi móng lướt qua mỗi một tấc da màu trắng sữa non mịn và trơn trượt.

An Dĩ Nhược như bị điện giật, run rẩy ngâm khẽ một tiếng, "Mục Nham..."

"Huh?" Anh cúi đầu đáp lại, giọng hơi khàn, sau đó lưu loát cởi bỏ đồ mặc ở nhà trên người cô, ôm cô nằm ở trên sofa màu cà phê, xé mở áo sơ mi dùng ngực rắn chắc phủ ở trên người cô, lại dịu dàng hôn cô, hai tay vuốt ve thân thể người phía dưới.

Trong người An Dĩ Nhược như là có ngọn lửa muốn bốc cháy lên, dần dần lan tràn ra tới toàn thân, tiếng rên rỉ vô thức bật ra khỏi miệng, cô bầu chặt vào bả vai anh, hai chân vòng ở trên eo hẹp không chút mỡ thừa của anh.

Động tác của Mục Nham càng lúc càng cuồng dã, bàn tay to mang chút vết chai dùng sức xoa bóp thịt mềm trên eo cô, ở lúc cô mê loạn quay đầu đi, ngang hông dùng sức, trong nháy mắt cùng cô hợp hai thành một.

Chặt chẽ và mềm nhũn của cô khiến anh không khống chế được rên rỉ một tiếng, Mục Nham ôm cô chặt hơn, nhẹ nhàng chậm chạp và có lực mà ra vào, muốn đưa cô tới đỉnh kích tình.

Không có ai nói nữa, tiếng thở hào hển và tiếng rên rỉ của cả hai vang vọng trong phòng khách.

Một đêm này, là của anh và cô.

...

Kích tình rút đi, An Dĩ Nhược toàn thân mệt mỏi tựa vào trong khuỷu tay mạnh mẽ của Mục Nham, sau lưng là tiếng hít thở nặng nề của anh, cả thân thể dài trần trụi dán chặt vào cô ôm cô vào lòng, cô nép vào trước người anh như một con mèo nhỏ, an tâm mà ngủ thật say.

Hồi phục hô hấp, Mục Nham hôn lên đầu vai trần của cô, ở dưới tình huống cô chưa tỉnh, động tác nhẹ nhàng ôm cô trở về phòng.

Mục Nham cả đêm ngủ ngon, lúc tỉnh lại người yêu kiều không còn bên cạnh.

Vuốt vuốt mái tóc rối loạn, tùy ý mặc quần dài vào, anh ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy người phụ nữ nhỏ xinh xắn tóc dài lên, đeo tạo dè bận rộn ở trong nhà bếp.

An Dĩ Nhược đang chuyên tâm chuẩn bị bữa sáng, không có chú ý tới anh, lúc Mục Nham ôm chặt lấy cô từ sau lưng, cô "a" một tiếng, thìa sứ trong tay thiếu chút nữa cầm không vững.

"Dọa chết người, làm gì không lên tiếng." An Dĩ Nhược oán trách, nhưng không có giấy giũa, thuận theo mà mặc cho anh ôm, múc một thìa cháo thịt nạc, "Nếm thử mùi vị một chút."

Trên khuôn mặt điển trai hiện lên nụ cười dịu dàng mê người, Mục Nham nói lỏng tay, nếm một ngụm nhỏ, sau đó thành tâm tán thưởng: "Thật thơm."

Cô cười, xoay người lại hôn lên mặt anh một cái, "Đi tắm đi, sau đó ăn bữa sáng."

Trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc, Mục Nham đột nhiên không nỡ buông cô ra, ôm cô ở trước ngực, cất giọng mềm mại nói: "Chúng ta kết hôn đi." Một màn vừa rồi, khiến anh cảm thấy cô chính là vợ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.